

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KERJ LAKE

Nightshade

A GOTHIC ROMANCE NOVEL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NIGHTSHADE

KERİ GÖLÜ

NIGHTSHADE

Yayınlayan: KERI LAKE

www.KeriLake.com Telif

hakkı © 2021 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer ticari olmayan kullanımlar istisnadır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: [Hang](#)

[Le](#) Düzenleme: Julie

Belfield

Uyarı: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği müstehcen cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

Keri Lake'in yeni yayınlarını, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip etmek için VIP E-posta Listesi'ne kaydolun:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Hediye çekilişleri, eğlenceli sohbetler ve kitaplarının önceden basılmış kopyalarını kazanma şansı için [okuma grubuna katılın:](#)

[VIGILANTE VIXENS](#)

Yaşamı ölümden ayıran sınırlar en iyi ihtimalle belirsiz ve muğlaktır.
Birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını kim söyleyebilir?
Edgar Allan Poe

İÇİNDEKİLER

CALMA LİSTESİ

SEVGİLİ

OKUYUCU,

SÖZLÜK

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68 Teşekkür

Keri Lake'in Diğer Kitapları

Yazar Hakkında

ÇALMA LİSTESİ

SAHNEYE İLHAM VEREN ŞARKILAR

The Fragile – Nine Inch Nails
This Place Is Death – Deftones
Angel By The Wings - Sia
Karanlıktan Işığa – CLANN
Angel – Massive Attack
Yıldızlı Gözler – Cigarettes After Sex
Geçmiş Yaşamlar – BØRNS
Gökyüzü Boş – Orchid Mantis
Evden Uzakta (Kuzgun) – Sam Tinnesz
O ve Deniz – CLANN
Senin İçin Kanıyorum – Peter Gundry
Aşkım - Sia
Yaralı Anılar – Dark Sanctuary *Ölümsüz Aşık*
– Andrew Bayer, Alison May *Dünyayı Düzelt*
– Fenne Lily
İnanıyor musun - Deftones
Rev 22-20 – Puscifer
Yapay Cennet – Vlad Holiday
Mavi Madonna - BØRNS
The Last of Her Kind – Peter Gundry
Seni Tutuyorum - CLANN
Devil Like Me – Rainbow Kitten Surprise
Gizli Diyar – Nox Arcana
Gecenin Ardından – MXMS
Elmas Gözler - Deftones
Vaftizci Yahya'nın Kafasındaki Bir Saç Tel – Saltillo
Çalınan Çocuk – CLANN
Uykunun Rüzgarlarında – Rich Shapero, Elsiene
Kader Karşılaşması – Dark Sanctuary
Mükemmel İlaç – Nine Inch Nails *Küller*
– City of the Fallen
Sen Sebebisin – Johnny Goth
Boğulma – How To Destroy Angels
Aşmak – Peter Gundry

Fjörgyn – Osi And The Jupiter
Sefil – Nine Inch Nails *Gri* –
Two Feet

SEVGİLİ OKUYUCU,

Kafamdaki hikayeyi korumak için, soyluluk unvanları ve diğer tarihi unsurlar gibi detaylarda bazı özgürlükler kullandım. Bazı bölümler için kasıtlı olarak kesin bir zaman çerçevesi vermedim, ancak hikayenin ne zaman geçtiğini tahmin edebilir ve bu nedenle gerçek olaylarla bazı tutarsızlıklar bulabilirsiniz. Bu hikaye için kuralları biraz esnettim.

Bu kitapta küfürlü dil, açık seks sahneleri ve şiddet içeren sahneler bulunmaktadır. İntihar, uyuşturucu kullanımı ve cinsel saldırı içeren sahneler bulunmaktadır.

Bu benim ilk kitabımı elinize aldıysanız, bu hikayeye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım beğenirsiniz ♥ ~Keri

SÖZLÜK

Alatum – Lanetli çelikten bir kılıçla kanatları kesilmiş düşmüş melekler

Amreloc aehter'nu – Ebedi aşk

Av'adeih et paej – Pri'scucian dilinde “Huzur içinde git”

Bullio – Kemik deformiteleri ve korkunç lezyonlarla karakterize bir hastalık

Ca'ligo an a tua – İblisleri kovmak için kullanılan Nephilim büyü

Caelicolan – Nephilimlerin dili

Cambion – Yarı insan, yarı iblis; boyutlar arası geçiş yapabilir; ölümsüzdür ancak ölümcül yaralanabilir; cambion olarak doğabilir veya dönüştürülebilir

Celestial steel – Herhangi bir varlığı Ex Nihilo'ya gönderebilen, melekler tarafından dövülmüş çelik

Dalgoth – vitaeilem'e direnen ve onu toplayan tek iblis türü

Dojzra – İnsanlar Cehennem Topraklarında ölümsüz kölelere dönüştüler; köle bandı takarlar ve bir iblis hükümdarına itaat ederler; boyutlar arasında geçiş yapabilir ve ölümlü ruhları ele geçirebilirler.

Dominus vigilans – Efendi izliyor

Empyrean coin – Hem Cennet'te hem de Cehennem'de bulunan para birimi

Es'ra – Geçmiş yaşamın kusurlu bir şekilde ortaya çıkabilen yankıları

Ex Nihilo – Her şeyin yaratıldığı Hiçlik – yaşamdan yoksun bir boyut

Fallen – Cennetten kovulan melekler

Infernal Lands – Esasen Cehennem, kurtarılamayanların gönderildiği yer. Yüksek rütbeli iblisler tarafından yönetilir; iblisler ve cambionlar tarafından kolayca geçilebilir; anılar işkence aracı olarak saklanır.

Intortui – Gelecekteki olayları tahmin edebilen, bullion ile enfekte olmuş, deforme olmuş varlıklar

Nephilim – Yarı insan, yarı melek; boyutlar arası geçiş yapabilir; ölümsüzdür ancak ölümcül yaralanabilir; Nephilim olarak doğabilir veya dönüşebilir (bu çok nadirdir)

Noc'tu umbraj – Gece + gölge = Gece gölgesi

Omni – Gücü geri kazanabilen ve kopmuş kanatları yenileyebilen tehlikeli bir mühür; ayrıca bir bireye yeni güçler verebilir

Overlords – Nightshade'i yöneten, vergi toplayan ve cezaları uygulayan yüksek rütbeli düşmüş melekler

Pentacrux – Pentasancatori'nin militan mezhebi
Pentasanctori – Kutsal Baba, Bakire Anne, Mesih ve İki Savaşçı'dan oluşan Kutsal Beşli
Pentash – Kadın din adamları
Pentash Mother – Pentacrux'un yüksek rütbeli kadın din adamı
Pentrosh – Erkek din adamları
Pentrosh Baba – Pentacrux'un yüksek rütbeli erkek din adamı
Poppy'nin Kanı – Halüsinasyonlara neden olan güçlü bir iksir
Praeceptia – Yüzyıllar önce var olduğu düşünülen, gizemli bir şekilde ortadan kaybolan antik bir şehir
Pri'scucian – Enochian'dan daha eski bir dil – meleklerin gerçek eski dili
Rur'axze – Bir iblisin, genellikle belirli bir kadın tarafından tatmin edilmesi gereken yoğun ve bazen acı verici ihtiyacı
Sentinel – Yarı iblis, yarı melek; genellikle iblislerin dünyasına sızmak için gizli görevlerde çalışan güçlü varlıklar
Sigiliuz de'tei – En yasaklanmış büyüler içeren bir Pri'scucian grimoire
Sybil – Öngörü gücüne sahip kahinler veya kehanetçiler
Tu'Nazhja – Şarkısı o kadar güzel ki avını ölüme çeken bir kuş
Vale – Ölümlülerin dünyası ile Nightshade arasındaki bariyer
Venator – Bir köyde görevlendirilmiş avcılar
Vinculum – Hayvanlar ile melekler/iblisler arasındaki zihinsel bağ
Vitaeilem – Meleklerin yaşam kaynağı

PROLOG

Düşüşümü hatırlıyorum. Boşluk ve boş çığlıklar. Göğsüm, aşılamayacak kadar güçlü bir kuvvetle ciğerlerimden fırlayan hava ile çöküyordu. Öfkeli rüzgarlar yanımdan geçip giderken, başımın üzerindeki bulutlar karararak buhar gibi elimden kayıp gidiyordu.

Aşağı, aşağı, aşağı. Tüy gibi değil, havayı kesen ağır bir kaya gibi.

Sonra fısıltılar geldi:

"Güneş karanlığa, ay kana dönüşecek. Ve gökler sarsılacak.

Ama korkmayın."

Zarafetinden uzak bir inişle, kokuşmuş karanlığın derinliklerinde yeniden doğdum.

LUSTINA

Yüzyıllar önce
Kutsal Beşlik Manastırı, Praeceptia

"Benimle gel, çocuğum."

Lustina, cüppeli adamın elini tuttu ve avucunda soğuk, buruşuk bir cilt hissetti. Annesi ona, haç takan ve sert yüzlü insanlara asla güvenmemesini söylemişti, ama annesini de götürdüklerinde, kızın başka seçeneği yoktu.

Yıllar boyunca, o ve annesi köyün dışında, onları iyi topluluklarının belası olarak görenlerden uzak bir yerde yaşamışlardı. En sert kışlarda ormanda kendi başlarına kalmak, onları yaz boyunca tarlalarda çalışan köylülerden daha dayanıklı, sadık hayatta kalma uzmanlarına dönüştürmüştü. Kadınlığa adım atmak üzere olan, çocukluk ve ergenlik arasında kalan Lustina, şüphesiz kendi başının çaresine bakabilirdi, ama onu en çok endişelendiren annesinin kaderiydi. Bu yüzden, cüppeli adamlar onu annesini görmeye götüreceklerine söz verdiklerinde, tereddüt etmeden peşlerinden gitti.

Praeceptia'nın her yerinde Pentacrux olarak biliniyorlardı, günahkarları aramak için köyleri dolaşan sadık bir dini grup. Onun tanıdığı ara sıra geçen Hristiyan misyonerlerden çok daha hoşgörüsüzlerdi. Kutsal *Pentasanctori'*ye, Baba, Bakire Anne, Mesih ve her iki yanında duran iki savaşçıdan oluşan ilahi beşe inanıyorlardı. Çoğu Hristiyandan farklı olarak, meleklerin varlığını reddediyorlardı ve onların Kutsal Baba'nın seçilmiş savaşçıları olduğuna ve dünyalarındaki doğaüstü her şeyin doğası gereği kötü olduğuna inanıyorlardı. Sözleri kralın gücüne rakipti ve kimse onların inancını sorgulamaya cesaret edemiyordu, aksi takdirde din adamlarının kutsal bir arınma olarak gördüğü bir şekilde asılmak ve çarmıha gerilmekle karşı karşıya kalacaklardı. Pentacrux, dünyadaki kötülükleri avlayıp yok ettiği söylenen militan mezhepleri idi.

Ve Lustina'nın annesi de bu şekilde değerlendirilmişti.

Cüppeli adamlar arasında en göze çarpanı olan, tavırları ve kıyafetleri diğerlerinden çok daha resmi olan Piskopos Venable adlı adam, onu meşalelerle aydınlatılmış, son derece cereyanlı bir koridordan geçirdi.

Uzun, altın rengi asası parke taşlarına vurarak her adımda tanıdık olmayan bir ses çıkarıyordu. Soğuk hava cildini ürpertiyordu, ama omurgasını ürperten şey bilinmezdi, çünkü yaşlı adamın onu alacakaranlık tünelin sonundaki ışığa doğru yönlendirmesine izin veriyordu. Öfkeli bağırışlar ve çığlıklar korkularını uyandırdı ve boğazı, her gergin adımında ayak bileklerine sürtünen kenevir kumaştan elbise kadar kuru ve kaşıntılı hale geldi.

Işık. Ona odaklandı. Işıktaki kötü şeyler asla olmazdı. Annesi her zaman karanlıkta olurdu derdi. Karanlık, kötülüğün en aktif olduğu zamandı. Bu nedenle, korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Kemerli geçidi aştığında, güneş gözlerini kamaştıran bir ışıkla vurdu ve o da gözlerini korudu.

Erkekler, kadınlar ve çocuklar, manastırın avlusundaki açıklığın ortasına kurulmuş bir platformun etrafında toplanmıştı. Lustina, toplanan kalabalığın üzerinden görmek için parmak uçlarına yükselirken, kavurucu güneş ensesini yakıyordu. Piskopos platformun yolunu tutarken, kalabalık onun için yol açtı.

Kalabalıktaki bazıları ipek giysiler giyerken, diğerleri onun gibi, iskeletlerine zar zor tutunan yıpranmış paçavralar giymişti. Anneler, o yanlarından geçerken çocuklarını sıkıca sarıldılar. Biri ona tükürdü. Bir diğeri, onun anlamadığı bir dilde düşmanca bir ses tonuyla konuştu. Fakir ya da zengin olmaları fark etmeksizin, hepsi genç Lustina'ya karşı ortak bir nefret besliyor gibi görünüyordu.

Piskopos Venable platformun önünde durdu ve kızın elini bıraktı. "Sanığı getirin!"

Bunun üzerine Lustina, yüzlerini gizleyen cüppeler giymiş adamların, annesini derisinin altından tendonları görünecek kadar kalın kelepçelerle platforma götürdükleri yere döndü. Kız, annesinin çenesinden boynuna uzanan ve başını geriye doğru eğik tutan çatal uçlu alete bakarak nefesini tuttu.

Kalabalık daha da gürültülü ve öncekinden daha düşmanca hale geldi. Havada bira kokusu, zenginlerin tatlı kokulu tenleri ve şiddet kokusu vardı.

Bazıları "*Cadı!*" diye fısıldadı. Diğerleri ise "*Kafir!*" diye bağırdı.

Zincirler demir platforma çarparak ses çıkardı, Lustina'nın annesi ayaklarında odun ve yakacak odun bulunan bir direğe doğru götürüldü. Kış gelmeden önce annesiyle birlikte kestikleri odunlar, piskopos ve muhafızları evlerine baskın yaptıklarında çalınmıştı.

Piskopos elini kaldırıncı kalabalık sakinleştı. Lustina'nın vücudundaki her sinir korkudan titriyordu. Annesinin bakışlarını aradı, dikkatini çekmek umuduyla yana eğildi, ama boğazındaki alet bunu engelliyordu.

"Bu evlenmemiş kadın, sapkınlık ve büyücülük suçlamasıyla buraya getirildi!" Piskopos, kötü bir coşkuyla konuştu ve esasını havaya kaldırdı, bu da kalabalığın daha öfkeli bağırlarına neden oldu. "O şeytanın diliyle konuşuyor ve bu nedenle ait olduğı gerçek cehennem evine geri gönderilecek. Sonsuz alevlerin nehri onu kollarını açarak karşılayacak ve kutsal topluluğumuzdan bu pisliği temizlediğimiz için Kutsal Baba'nın ışığının üzerimizde daha parlak parladığını hissedeceğiz. Sapkınlık ve büyücülüğün cezası ölümdür!"

Lustina'nın gözleri yaşlarla doldu, çünkü bir anda onların niyetini anladı. Neden getirildiğini anladı. Annesini görmek için değil, onun infazına tanık olmak için getirilmişti. Platformun üzerine doğru sendeledi, yanındaki cüppeli adamlardan biri onu geri çekti. Adamın tırnakları onun etine battı ve ne kadar kıvranıp kurtulmaya çalışsa da çabaları boşunaydı.

Platformdaki cüppeli adamlardan biri annesini direğe doğru çekti, bu ani hareketle çatal uçlu çiviler annesinin çenesinin altına saplandı. Annesi çığlık attı, kalabalıktan daha yüksek, daha düşmanca çığlıklar yükseldi.

Biri çıra yakarken, çıttı sesleri Lustina'nın omurgasından aşağı, acı verici bir gerçeklikle kaydı.

"Beşinci kanlı ayın arifesinde, karanlık ülkeyi kaplayacak ve hepiniz alevlerde yanacaksınız!" Annesi yürek parçalayan bir çığlık attı ve Lustina, onu kurtaracak gücü varmış gibi ona uzandı. "Kızıma zarar verirsiniz, hissedeceksiniz..." Başka bir çığlık sözlerini kesti. "Hissedeceksiniz... *cehennem ateşini!*"

"Anne!" Vücudu titreyerek, kız annesinin eteğine tutuşan alevlerin, Lustina'nın her zaman örmeyi sevdiği kızıl saçlarına kadar yükselmesini dehşetle izledi.

"Lustina! Lustina!" Başını eğemeyen annesi gökyüzüne doğru haykırdı. "Seni tekrar göreğim, benim tatlı çocuğum! Bir sonraki hayatta, seni göreğim."

"Anne!" Onu gerçekten seven ve ona değer veren tek kadın ateşe yenik düşerken, gözyaşları yanaklarından süzöldü.

Piskopos Venable kızın yanına geldi. "O yalan söylüyor," dedi sakın bir sesle. "Reenkarnasyon diye bir şey yoktur. Annen sonsuza kadar cezalandırılacak, ama sen... O, annenin günahlarını görmezden gelip sana kilisenin merhametini sunabilir, bu gerçek bir adalet eylemidir." Soğuk avucuyla kızın ensesini kavradı ve başparmağını boğazında gezdirdi. "Bu günü unutma, çocuğum. İyice hatırla."

Alevler, avını yiyen aç kurtlar gibi annesini sardı ve kısa süre sonra çığlıkları, yanan etin çıtırtıları dışında duyulmaz hale geldi.

Farklı bir tür dini cüppe giymiş bir kadın, Piskopos Venable'a uzun bir metal çubuk uzattı. Çubuğun ucunda, Piskopos Venable'ın cüppesine işlenmiş olanla aynı sıra dışı sembol vardı. Tabanı ikiye bölünmüş bir haç. Piskopos öne çıktı ve metal çubuğu, annesinin kömürleşmiş bedeninin etrafında hâlâ yanan alevlerin en yoğun olduğu yere soktu.

Birkaç dakika sonra, metal uğursuz bir turuncu renkte parladı.

Yaşlı adam, kendisine en yakın duran cüppeli adamlardan birinin elinden bir bez parçası kaparak, onu ısıtılmamış ucun etrafına sardı ve kızgın metali alevden kaldırarak Lustina'ya doğru taşıdı.

Vücudundaki her kas korkudan titriyordu, cüppeli adam onu sıkıca tutuyordu, kaçmasını engelliyordu. Sert bir çekişle elbisesinin kolu yırtıldı, göğüs kısmının bir kısmı da onunla birlikte yırtıldı. Bir el kolunu sertçe uzattı, diğer el ise boğazını sıkıca tutarak nefes almasını engelledi.

"Lustina..." Piskopos ona dilinde bir veba gibi baktı. "Bu doğru olsa da, annenle aynı kadere mahkum olabilirsin, Kutsal Baba sana merhamet etsin."

Binlerce iğnenin batması gibi beyaz sıcak bir acı bedenine saplandı. Koluna dayanılmaz bir acı saplanırken, metal kolunda cızırdayarak yanıyordu. Etrafında yankılanan bir çığlık attı ve kalabalığın tezahüratlarını bastırdı.

Ve onların Tanrısı merhametliydi.

Çünkü o kara uçuruma kayarken herkes sessizliğe büründü.

Şimdiki

"Farryn Ravenshaw?" Adımı duyunca, dönüp baktığımda, yaklaşık 1,80 metre boyunda, sadece göz çevresindeki kırışıklıklarından yaşını tahmin edebileceğim kızıl saçlı bir adamın ofisimin kapısında durduğunu gördüm.

Aslında, eski ofisim. Araştırma asistanı ve öğretim görevlisi olarak çalıştığım işimden bir süreliğine ayrılmak için bazı eşyalarımı toplamaya gelmiştim. Birkaç ay önce, son on yıldır birlikte yaşadığım teyzem Nelle vefat etmiş ve bana halletmem gereken bir sürü iş bırakmıştı. Akıl sağlığım için, onun işlerini halletmek üzere bir ara vermeye karar verdim. Neyse ki, bana hatırı sayılır bir miras da bırakmıştı.

"Evet, benim."

Habersizce içeri dalmak yerine, kapıyı kapatarak sekreteri ve bölümdeki diğer üç asistanı dışarıda bıraktı. O odanın içinden bana doğru yürürken, kaslarım gergin bir dikkatle doldu ve kasılmaya başladı. Karşımdaki sandalyeye koyduğum masa eşyalarımın bulunduğu kutuyu kaldırdığında, bir adım geri çekildim ve onu yere koyup oturduğunu izledim.

Kafam karışık bir şekilde kaslarımı çatarken, odayı rahatça gözden geçirip, kim olduğu gibi yakıcı soruyu cevaplamaya tenezzül etmediğini fark ettim.

Öne eğilip masamdaki kutuya baktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Affedersiniz... siz kimsiniz?"

"Ben Dedektif Hines," diye sözümü kesti ve rozetini açtı. Bana kalırsa Fisher-Price oyuncağı da olabilirdi. Sahte ile gerçeği ayırt etme konusunda uzman olduğumdan değil. "Chicago Cinayet Masası. Biraz vaktinizi alabilir miyim?"

Başka seçeneğim var mıydı? Adam çoktan benim alanıma yerleşmişti. Hayatımda yaptığım en kötü şeyin birkaç kırmızı ışıktaki geçmek olması önemli değildi - bir cinayet dedektifi senden bir dakikanı isterse, bu biraz paniğe neden olur.

Benden ne istediğini merak ederek kaşlarımı çattım. "Ne oluyor?"

"Semboloji alanında bir geçmişiniz olduğu halde ikonoloji dersi verdiğinizi duydum?"

"Sadece öğrenci olarak."

"Bir şeyi tanımlamama yardım etmenizi umuyordum."

Koltuk altında sakladığı bir dosyayı çıkardı ve masanın üzerine koydu, bu yüzden paketlediğim kutuyu kenara itmek zorunda kaldım. Dosyayı biraz açarak içinden bir fotoğraf çıkardı ve kağıtlarla dolu masanın üzerinde bana doğru itti. "Bu işareti tanıyor musunuz?"

Başımı eğip, lazer hassasiyetiyle pürüzsüz bir nehir taşına oyulmuş gibi görünen işarete baktım. Esasen bir haçtı, ama tabanı ikiye bölünmüştü. Onu incelerken, istemeden bir anı zihnimde parladı.

Aynı sembolün bulunduğu kağıtlar, lekeli duvarlara yapıştırılmış ve iplerle tavandan sarkıyordu. Rüzgar, sarkan sayfaları savuruyor, keskin daireler çizerek döndürüyordu. Açık pencerenin yanında dururken, karlı rüzgarlar enseme gıdıklıyordu.

Görüntüden sıyrılarak boğazımı temizledim. "Bakın, isterseniz sizi bölümden birine yönlendirebilirim..."

"Kibirli, kadrolu profesörlerin sıkıcı açıklamalarıyla ilgilenmiyorum, Bayan Ravenshaw. Kalıpların dışında düşünebilen birinden cevaplar arıyorum." Sözlerinin netliği, ısrarını vurguluyordu.

Kolumda ani bir kaşıntı hissettim ve farkında olmadan kolumu kaşımaya başladım. Hines bunu fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü bakışları bir anlığına oraya kaydı.

"Buraya, babanızın yıllar önce yazdığı, Pentacrux adında bir dini tarikatı anlatan bir makaleye rastladığım için geldim. Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Evet, hatırlıyorum. Yıllar önce, babam deliryuma girmişti. Yale Üniversitesi'nde ünlü bir Eski Hristiyanlık Araştırmaları profesörü olan babam, yüzyıllar önce var olduğunu iddia ettiği militan bir dini grubun varlığını öne sürmüştü. Onun teorilerine göre, bu gruplardan biri, en eski dini kültürlerden biriydi. Ne yazık ki, grup hakkında pek bir şey bilinmiyordu, çünkü görünüşe göre yok olmuşlardı, ama yazılarında, sapkın haçı bir nevi amblemleri olarak tanımlamıştı. Benim çok iyi bildiğim bir şekil. Daha sert kazdım, tırnaklarımın kazmasıyla cildim yanıyordu.

"Dedektif, size söylemeliyim ki, on beş yaşımdan beri babamı görmedim ve onunla konuşmadım."

"Ama sembolü tanıyorsunuz, değil mi?"

Bir başka hızlı bakış, kafamda zaten kışkırttığı kargaşayı daha da karıştırdı. Uzun zamandır kabul etmediğim anılarım canlandı. "Belirsiz bir şekilde. Ne yazık ki babam hezeyanlar görüyordu, bu yüzden onun çalışmalarından pek bir şey öğrenebileceğinizi sanmıyorum."

"Evet, bunu okudum. Biraz psikoz geçirmiş gibi görünüyordu."

Aslında, beni boğmaya çalıştığını düşünürsek, bu hafif bir ifade. Haberlerde yer almadığına göre, Hines'in bunu bilmesinin imkanı yoktu. Yine de, yüzümdeki duyguyu gizlemek için dişlerimin arkasını dilimle gezdirdim. "Korkarım size yardımcı olamam. Aslında bir süre ara vereceğim."

"Ah. Bunu duyduğuma üzıldüm." Dosyayı tekrar biraz açtı ve iki fotoğraf daha çıkardı. Neye baktığımı anladığım anda, ağzımı kapatmak için elimi ağzıma götürdüm.

Çekim mesafesi ve açısı göz önüne alındığında, bu açıkça bir adli tıp fotoğrafıydı. Fotoğrafta, sol yüzünün tamamı parçalanmış, parlak etler ve şişkin ela gözü ortaya çıkmış soluk tenli bir sarışın görünüyordu. Yüzünün zarar görmemiş tarafında, dudağının hemen üstündeki bir ben tamamen sağlam kalmıştı. Yanındaki başka bir fotoğrafta, bir elinin parmakları eklemlerine kadar kesilmiş, sadece kesik kemiğin küçük bir çıkıntısı görünüyordu.

Burnumdan zor nefes alırken, bakışlarımı kanlı görüntüden uzaklaştırıp, eskiden Keanu Reeves'in İsa rolünde olduğu bir posterin asılı olduğu duvara baktım.

Dürüst olmak gerekirse, o anda karnımın guruldamasını yatıştırmak için mizahı kullanabilirdim.

"Alicia Maxson. Englewood'dan bir fahişe, The Shining Star Motel'in kilitli bir odasında bulundu. Giriş izi yoktu. Kilit ve zincir içeriden kilitlenmişti. Sadece kapı ve pencere kamera hareketini yakalayabilecek bir yerdeydi. Eski, kilitli oda gizemi."

Kalbim göğsümde çarpıyordu, nefesim biraz titriyordu. Daha önce yediğim öğle yemeğinin geri çıkmasından korktuğum için cevap vermek için ağzımı açmadım.

Neyse ki, fotoğrafları tekrar klasöre koydu ve ben boğazıma kadar gelen ekşiliği yuttum. "Fotoğrafların korkunçluğu için özür dilerim. Amacım, babanızın çalışmalarının hayranı olduğumu söylemek değil

bunu, burada neyle karşı karşıya olduğumu belirlememe yardımcı olabileceğini umarak yapıyorum."

Bir uyarı iyi olurdu. Tesadüfen, kısa süre önce babamın eski notlarına yeniden erişim imkânı bulmuştum. Nelle teyzem, babam ortadan kaybolduktan sonra bu notları benden saklamak zorunda hissetmişti. Teknik olarak, babamın öldüğü varsayılıyordu.

"Yapabileceğim en iyi şey... belki eski kutuları karıştırıp, bu konuda bazı notlar bulmaya çalışmak."

"Çok sevinirim. Babanın sahip olabileceği tüm bağlantıları da paylaşırsan sevinirim."

Ne yazık ki, bağlantılarının çoğu uzun zaman önce onun aklını kaçırdığını düşünerek onu terk etmişti, bu yüzden bunun olasılığı çok düşüktü.

Yine de başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

Mükemmel ütülenmiş takım elbisesinin cebinden bir kart çıkardı ve bana doğru uzattı. "Lütfen. Bir şey bulursan çekinmeden bana haber ver."

Kartı masadan alıp, dudaklarımın kenarını kaldırarak gülümsedim ve tekrar başımı salladım. "Tamam."

"Ah, size fotoğrafı da bırakmalıyım."

Elini dosyaya sokarken, ellerimi ve başımı salladım. "Hayır, hayır! Onu saklamama gerek yok!"

Kaşlarını çatarak, oyulmuş taşın resmini masanın üzerine kaydirdi ve ben rahat bir nefes aldım. "Sembolü referans almak için."

"Tabii ki. Teşekkürler. Dedektif." "İyi günler, Bayan Ravenshaw."

O ofisten çıktıktan sonra, masamdaki sandalyeye geri oturdum ve kartı daha sonra parçalamayı planladığım kağıt yığınının üzerine attım. Kolumda bir kaşıntı hissettim ve kolumu, altında gizli olan doğum lekesini örtmek için giydiğim kolumu kaldırdım. Bu leke, önümdeki resimde taşın oyulmuş sembole çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu. Şüphesiz çarpıcı bir benzerlikti, ama şahsen ben bunu cildimdeki tuhaf görünümlü bir leke olarak görmüştüm, kenarları bu bağlantıyı kuracak kadar belirgin değildi. Öte yandan babam, bunun sadece annemin zamansız ölümünü haber verdiği gibi, beni bir tür haberci, meleklerin elçisi yaptığına inanıyordu. Bu ne anlama geliyorsa.

Neyse ki, makalesine bu kısmı dahil etmemiştir.

O izleri düşünmeyeli yıllar olmuştu. Uzun zamandır kabuk bağlamış yaraları açmayı düşünmeyeli ise daha da uzun zaman olmuştu.

Sorun şu ki, yaralar düzgün iyileşmemişti. O zaman bile, babamın gizemi beni çağırıyor, dikişleri yeniden açıyordu.

Ve bir mazoşist olarak, ilgim uyandı.

FARRYN

"Bu dünyanın cehennem olmadığını nereden biliyoruz, Peder?"
Avuçlarım terlerken, günah çıkarma odasının önünde diz çöktüm, acımasız ahşap kemiklerime ağrı veriyordu.

"Hala Tanrı'nın lütfü altındayız." Rahibin kısık sesi, temizlik yağları ve yaşlılık kokan küçük, dar alanı doldurdu.

Nelle teyzemin on beş yaşından beri her pazar beni kiliseye sürüklemesi sayesinde Peder Bane'i yaklaşık on yıldır tanıyordum. Neden birkaç haftada bir günah çıkarmaya devam ettiğimi bilmiyordum. Kilisede hiç rahat hissetmemiştim; hatta günah çıkarma odası bana klostrofobi hissi veriyordu. Belki de sadece teyzeme sadakat duygusundan dolayıydı.

"Öyle mi?" diye sordum. "Gördüklerim... Buna inanmak zor." "Sana temin ederim ki, acıların çok daha kötü olduğu yerler var." "Belki. Çok korkunç rüyalar gördüm, Peder," diye fısıldadım. "Bana bu rüyaları anlat."

"Karanlık bir tarlada yürüyorum. Kan kırmızısı bir ay var. Her yerde cesetler yatıyor. Yanmış cesetler. Parçalanmış cesetler. Karanlık kanatlara kan sıçramış. Ama ben zarar görmemişim."

"Karanlık kanatlar mı dedin?" "Evet.

Meleklerin kanatları."

"*Pah!*" diye reddetti. "Onlar sadece rüyalar, evlat."

"Beni endişelendiren, onları hayal ederken hissettiğim duygular."

"Peki o ne?"

Bu soruyu düşündüm ve en son gördüğüm, rüyadan çok bir önsezi gibi hissettiğim rüyayı hatırladım. "Emin değilim. Meleklerin var olduğuna bile tam olarak inanmıyorum."

"Ah." Sesinde merak dolu bir ton vardı. "Böyle şeyler için seni suçlayamayız. Bizi günaha sürükleyen ve şeytanın işlerini görmemizi engelleyen, etrafımızı saran cazibedir."

Ardından gelen sessizlikte, kolumdaki doğum lekesini örtmek için gömleğimin kolunu kaldırdım. "Peder, Pentacrux adını taşıyan bir grubu tanıyor musunuz?" Ekrana doğru bakarken, ellerinin hızlı hareketlerini yakaladım.

Haç işareti. "Üzgünüm,
bilmiyorum."

"Onlar eski zamanlardan geldiğine inanılan bir gruptu."

"Bilmiyorum dedim!"

Onun keskin sözleri üzerine, daha fazla ısrar etmedim. Ama belli ki onları duymuştu.

"Bu kadar sert davrandığım için özür dilerim." Bu sefer sesi çok daha sakindi. "Onlar hakkında ilk kez soru sorulmuyor."

"Başka biri de onlar hakkında soru sordu mu?"

"Evet, birkaç hafta önce." Ekrana doğru eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Muhtemelen bir şey söylememem gerekir, ama o da sizi sordu."

Buna kaşlarımı çatarak, bir anlığına başka yere baktım. "Detektif Hines olabilir mi?"

"Evet, aslında öyle."

"Ne sordu, sorabilir miyim?"

"Oh, sadece basit sorular, gerçekten. Kiliseye ne zamandır geldiğin gibi. Çok kişisel olmayan şeyler."

Soğuk bir his beni sardı. "Ona nerede yaşadığımı falan söylemediniz, değil mi?"

"Hayır, hayır. Tabii ki söylemedim. Gerçekten de zararsız bir sohbetti."

Umarım, birkaç kez yaptığım günah çıkarmaların ayrıntılarını paylaşmamıştır, ancak bunlar nispeten hafif şeylerdi. Ve sözde rahipler, günah çıkarmalar hakkında konuşmamaya yemin etmişlerdi.

Dedektifin benim hakkımda soru sormasının verdiği rahatsızlık devam etse de, o anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Adam zaten çalıştığım yeri öğrenmişti. Muhtemelen yaşadığım yeri de öğrenmesi çok zor olmazdı. Hines'ın geceleri deli bir sapık gibi evime girme düşüncesini kafamdan atmak için çaresizce, dikkatimi başka yere yönlendirdim. "Peder, Tanrı'nın gözünde bir kişinin daha yüksek bir amacı olması mümkün müdür?"

"Oh, evet," dedi, yine beklenmedik cevabıyla beni kaşlarımı çatmaya zorladı. "Hepimiz muhteşem şeyleri başarmak için doğduk. Kutsal Baba bazılarımızın başarısız olmasını bekliyor. Diğerleri ise O'nun lütfu ve övgüsünün parlak zirvelerine yükselecek. Yapılacak çok iş var. Ama O'nun gözleri emeklerimizin ihtişamını gördüğünde, bu tam bir yüceltme olacak!"

Onun coşkusu, ben sessizce oturup onun tutkulu sözlerini dinlerken, biraz rahatsız olarak, omurgamda rahatsız edici bir ürperti yarattı. "Sen de

de hayal kuruyor musun?"

"Evet!" diye tısladı ve ekrana doğru eğildi. İtiraf odasının loş ışığında, bana bakan iki süt beyazı gözü zar zor seçebiliyordum. O ana kadar, onun engeli beni hiç tehdit etmemişti ya da rahatsız etmemişti. "Bu, gerçekten görebildiğim tek an."

"Nasıl oldu? Körlüğün?" "Çocukken parazitler yüzünden."

"Bu korkunç."

"Bugün olduğum kişi olmamı sağlayan, Kutsal Baba'nın merhametiydi. Onun niyetlerini asla sorgulamamalıyız. Çünkü onlar bizi ilahi olana götürür."

Bir an orada otururken, günah çıkarma odasının duvarına asılı bir broşüre gözüm takıldı; içeri girdiğimde görmezden geldiğim bir broşür. Birkaç hafta önce intihar etmiş olan bir koro çocuğuna özel bir anma töreni.

"Kendi canına kıyan koro çocuğu, ruhunun lanetlendiğine inanıyor musun?"

"Tanrı bize ruhların sorumluluğunu emanet etti ve bu nedenle, bu tür armağanları dikkatsizce elden çıkarmak bize düşmez."

"Arafa inanıyor musunuz, Peder?"

"Elbette. Ama öbür dünya hikayelerine kanma, evlat. Öyle ya da böyle, hepimiz günahlarımız için yanacağız. *Dominus vigilans*."

"*Dominus vigilans*. Bu ne anlama geliyor?" Latinceyi, kelimenin tam anlamını bilecek kadar öğrenmiştim, ama bu konuşmada ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"*Kendine dikkat et, çünkü izleniyorsun*."

Nelle teyzemin eski moda masasındaki minderli sandalyeye yaslanarak, Hines'in bana bıraktığı resimde bulunan sembole baktım.

Yanımda, yerde kutular duruyordu. Bunlar, Nelle teyzemin açmaya zahmet etmediği, ama ofisindeki bir dolaba kilitlediği babamın eski günlükleriydi. Belki de beni babamın deliliğine maruz bırakmak istememişti. Vasiyetinde, yaşlı, iki katlı Viktorya döneminden kalma evi bana, tek mirasçı olarak bıraktığında

anahtarları ve hatırı sayılır bir mirası almaya hak kazandım.

Para beni ayakta tuttu. Notlar mı? Onlar, ayrı kaldığımız yıllarda babama gerçekte ne olduğu hakkında yeni bir cevap arayışını tetikledi.

Tiörtümün içine sakladığım madalyonumu çıkardım ve içine yerleştirilmiş küçük resmi başparmağımla okşadım. Her gün yanımda taşıdığım geçmişimin küçük bir parçası.

Onlar babamı deli olarak nitelendiriyorlardı. Doğu kıyısındaki küçük bir balıkçı kasabasında yaşıyorduk ve babam Yale Üniversitesi'nde Eski Hristiyanlık ve Hristiyan Kıyamet Edebiyatı dersleri veriyordu. Çocukluğumun büyük bir bölümünü kampüste, çoğu zaman babamın ofisinde kitap okuyarak geçirdim. Ortaokul öğretmenini olan annem, dördüncü sınıfa kadar bana evde eğitim vermişti, sonra korkunç bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Yıldırım yakındaki bir ağaca çarpmış ve annem ona çarpmamak için direksiyonu kırarken, korkuluğu aşp deniz kenarındaki uçurumdan aşağıya düşmüştü. Arama ekipleri suyu taradıktan sonra lastik izleri ve arabanın parçaları bulundu. Ama araç ve annem asla bulunamadı.

Babam daha sonra bir dizi yas aşamasından geçti, en dikkat çekici olanı ise öbür dünyaya olan takıntısıydı. O gece annemi bir şeyin çaldığına ve bunun araştırmacıların söylediği gibi bir kaza olmadığına inanıyordu. Bunu kanıtlamak için kendini çalışmalarına adadı ve çevresindeki dünyayı kapattı.

Anlaşılmaz olanın içinde annemi arıyordu.

Ona göre, annem aramızda yürümeye devam ediyordu. Ya da başka bir alemde.

Nightshade adlı bir yerde.

Onun gerçek dünya olduğunu ısrarla savunduğu bu yere olan tutkusu, kısa sürede bir delinin saçmalıklarına dönüştü. Erken bir bahar öğleden sonra, okuldan eve yeni gelmişken babam beni ikinci kattaki banyoya çağırdığında, beni boğmaya çalışan bir deli. Banyoyu hazırlarken düşüp kafasını çarptığını iddia etti ve ben ona yardım etmek için koştuğumda, hiç anlamadığım nedenlerle bana saldırdı. Beni küvete attı ve su altında tuttu, cehennemden doğduğumu ve karısını öldürmek için gönderildiğimi haykırarak deli gibi bağırdı. Ondan sonra ne olduğunu hatırlayamıyorum

sonrasını hatırlayamıyorum, çünkü bayılmışım. Uyandığımda kendimi bir hastane yatağında buldum ve hiç tanımadığım bir kadın bana onunla yaşamaya geleceğimi söyledi.

Onun ısrarı üzerine, babamın büyüdüğü Chicago'ya, onunla arası açık olan kız kardeşi Nelle Teyze'nin yanına gönderildim. Bir süre sonra, görünüşe göre o da oraya taşınmıştı ve onunla hiçbir şekilde iletişim kurmama izin verilmiyordu, ama ara sıra bana bıraktığı hediyelerle kendini düşüncelerimin ön saflarında tutmayı başarmıştı. Sadece benim için anlamı olan küçük biblolar ve hatıralar, örneğin Nelle teyzemin verandasının korkuluğuna bıraktığı ipten yapılmış sonsuzluk sembolü gibi. *Seni sonsuza kadar seveceğim*. Çocukken bana hep söylediği bir sözdü bu.

Ve sonra, karlı bir kış akşamı, Nelle teyzem babamın şehir merkezindeki apartmanından atlayarak intihar ettiği haberini aldı. Annemin trajik kazasında olduğu gibi, cesedi bulunamadı. İntihar ettiğine dair tek kanıt, çatıdaki bir kamera tarafından kaydedilen, sanki orada olmayan biriyle konuşuyormuş gibi garip ve düzensiz davranışlarıydı. Birkaç saniye sonra, kamera onun kenardan atladığını yakaladı.

Polise göre, altı katlı binadan atlayarak hayatta kalması imkansızdı. Ve böylece, bu olay anlaşılabilir bir gizem olarak kaldı.

Kendimi suçladım. Yıllarca yaramazlık yaptığım, onun işinden dikkatini dağıttığım için. Üzüntü ve kederim içinde, sonunda onun izinden giderek, onu daha iyi anlayabileceğimi umduğum konularda eğitim aldım.

En yakınımındaki kutunun içindekileri karıştırdım, ama göz attığım birkaç kitapta Pentacrux hakkında tek bir referans ya da not bile bulamadım. Bunun yerine, mührünü kısa süre önce kırdığım bir kitabı çıkardım ve masanın üzerine koydum.

Nightshade'in Günlükleri.

Nightshade. Onun takıntılı olduğu gölgeli dünya — bizim dünyamızın çok ötesinde, onun sık sık Araf'a benzettiği bir yer.

Bana göre bir masaldı.

İç sayfada yazan tarih *21 Aralık 2016'ydı*. Tarihin hemen altında, bir dairenin içinde el çizimi bir hilal ve hilalin altında daha küçük bir daire vardı. Nightshade'in sembolü. Pentacrux sembolü gibi, bu da babamın ofisinin duvarlarını kaplıyordu. Parmağımla üzerinde gezdirdikten sonra sayfayı çevirdim.

Çözebildiğim en iyi Pri'scucian çevirisi "gölge" ve "ay" kelimeleriydi, bunları daha sonra Roma metninde "noc'tu umbraj" veya Nightshade olarak çapraz referansladım.

Ardından gelen notlarda Pri'scucian, Enochian'dan daha eski bir dil olarak tanımlanıyordu. Sayfayı çevirdiğimde, daireler ve kareler içinde yıldızlara benzeyen ve bazıları Venn diyagramı gibi alanları kaplayan garip sembollerden oluşan bir şema alfabe olarak etiketlenmişti. Bir süre inceledikten sonra, gömülü şekillerin içine ve dışına yazılmış yüzlerce küçük sembolü parmağımla takip ederek, daha fazla notu görmek için sayfayı çevirdim.

Anladığım kadarıyla, Nightshade bizim dünyamızdan çok da farklı olmayan, ancak çok daha eski bir yer. Eski metinlerde araf olarak tanımlanan paralel bir boyut. Düşmüşlerin orada özgürce dolaştığına ve bizim dünyamız ile onların dünyası arasında geçiş yapabildiğine inanılıyordu. İnsan ruhları da bu boyutu işgal ediyor, ancak oraya nasıl ve neden geldikleri belirsiz. Anladığım kadarıyla, bu ruhlar serbestçe gelip gitmiyorlar. Eldeki bilgiler ve bilinenlere dayanarak, bu ruhların cehennem alemine mahkum olanlara ya da yarım kalan işleri nedeniyle kolayca yozlaşanlara ait olduğunu söyleyebilirim. Kayıp ruhlar.

Sevgili Evelyn'imın izlerini burada bulacağıma eminim.

Günlükte insan ruhları kavramıyla ilgili notlar vardı ve insan ruhu hipotezini tartışan makalelerden bahsediliyordu. Nispeten tutarlı bir şekilde, zihin ve beynin ruhtan ayrı olarak nasıl işlediğini ayrıntılı olarak anlatmış ve ruhun ölümden sonra da var olduğunu öne süren Sokrates'e atıfta bulunmuştu. Ayrıca melekler hakkındaki teorilerini ve onların özünü, ki bunun göksel varlıkların parmak izi gibi bir şey olduğuna inanılıyordu, ayrıntılı olarak anlatmıştı.

Bir keresinde, kışın ortasında, beni metro istasyonuna sürükleyerek, tırabzanlara yapışmış sakız parçalarını toplamaya götürmüştü. Sakızların meleklerin "parmak izlerini" etkili bir şekilde yakaladığını ve koruduğunu iddia ediyordu. Eve döndüğümüzde, babamın tırabzandan tırabzana koşarak kanıtlarını toplarken deli gibi güldüğünü izledikten sonra, üşümüş ve aşağılanmış hissediyordum.

Ona inanmak için çaresizce uğraşmıştım, ama yapamamıştım. Sanki hayatım boyunca her şeyi gülünç hale getirmiş gibiydi. Bir hikayeye inanmak gibi. Benim için hepsi kurguydu. Hepsi.

"Her şeyin bir anlamı vardır," derdi bana hep. "Sadece işaretleri aramalısın."

Sayfaları çevirerek meleklerle ilgili daha fazla not buldum. Onları cennetteki meleklerin tam tersi olarak tanımlıyordu. Düşmüş Melekler. Onları küçük yaşlardan beri biliyordum. Babam sık sık onların ahlaksız ve aldatıcı doğaları konusunda beni uyarırdı. Onlar, büyürken korktuğum öcülerdi. Onun "Karanlık Olanlar" veya "Nöbetçiler" dediği varlıklardan sadece biraz daha kötüydüler. Ona göre, eskiler onlara elçiler derdi. Ölüm ve yıkımın habercisi. Bazıları insanlığı korumak için doğmuştu, ama diğerleri bizi yok etmek için yaratılmıştı ve kaprisli doğaları nedeniyle babam onları asla tamamen iyi adamlar olarak sınıflandırmamıştı.

Bu varlıklar, beyaz kanatlı meslektaşları gibi değil, bir tür koruyucu gibi görünüyorlar. Siyah kanatlarının amacını düşündüm ve tek vardığım sonuç, kanatlı iblisler arasında kendilerini gizlemek için tasarlandıklarıydı.

Sayfayı çevirdiğimde, bir adamın ayrıntılı bir çizimi göründü. Eskiden oynadığım kilisenin taş kalıntılarından birinin üzerine çömelmiş, sanki uzaklarda bir şeye dalmış gibi uzaklara bakıyordu. Profili keskin bir çene hattı gösteriyordu. Mükemmel bir Roma burnu. Olgun ve bilge gözler.

Tüm detaylar bana tanıdık geliyordu.

Çocukluğumun büyük bir bölümünde, her zaman görüş alanımın kenarında, bir yabancıнын görüntüsüyle boğuşmuştum. Görüş alanımın kenarlarında. O her zaman benim oyunlarımı izlerdi ve uzun süre onun yakınlarda yaşadığını düşündüm. Belki de mahalledeki birkaç evden birinde ya da bizim sokağın yukarısındaki eski motelde geçici olarak kalan biri olarak. Kiliseye gittiğim her gün, beni kısa bir mesafeden izlediğini görürdüm. Bir kez bile bana yaklaşmadı. Bir süre izler, sonra ortadan kaybolurdu.

Yıllar boyunca bu böyle devam etti ve onu her yerde görüyordum. Babamla birlikte gittiğim markette. Okul bahçesinin karşısındaki caddede.

Her zaman izliyordu.

Bazen onu gösterdiğimde, sorduğum kişiler orada hiçbir şey olmadığını yemin ederlerdi, bu da bana çabucak deli damgası vurdurdu. Nelle teyzemin yanına taşınana kadar onun görüntüsü sonunda kayboldu ve evimden taşınmanın da etkisiyle açıklanamayan bir üzüntü beni depresyona sürükledi. Yalnızdım. Hem babam hem de hayali arkadaşım tarafından terk edilmişim.

En azından, kendime onun hayali bir karakter olduğunu söylemişim, ama çizilen resme bakarken, babamın onu başından beri görmüş olabileceğini düşündüm.

Sırtından çıkıntı yapan ve sayfanın genişliğini kaplayan muhteşem siyah kanatları detaylı olarak gösteren aceleyle çizilmiş karalamaların yanı sıra, o, çocukken beni takip eden figürle tamamen aynı görünüyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm en parlak mavi gözlere sahip, kesinlikle büyüleyici bir yaratık.

Babamın hep beni koruduğunu söylediği melek miydi bu?

?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve kendimi onun yazdıklarına daha fazla kaptırarak

daha fazla yazısına daldım, Nightshade ile ilgili parçaları aradım. Ne kadar okursam, o kadar daha fazla okumak istedim. Beni saran bir merak, onun teorileştirdiği bu garip dünyanın harikasına daha da çekiyordu. Anlayamadığım nedenlerden dolayı beni çağıran bir yer.

Okuduklarımdan babam hakkında bir şey anladım: ne kadar çılgın ve tek bir şeye takıntılı hale gelmiş olursa olsun, annemi şiddetli bir tutkuyla sevmişti. Öyle ki, annemin onu sonsuza dek terk ettiği düşüncesine dayanamıyordu. Bazı yönlerden ben de ona biraz benziyordum. Durmaksızın gerçeği kovalıyordum.

LUSTINA

Geçmiş

Lustina'nın cildi, yaşlı kadının sertçe ovduğu yerlerde yanmıştı. Temizleme işlemi revirde iki gün sürmüş, büyük bir kazanda ısıtılan, bazen çok sıcak olan suyla sürekli yıkanması gerekmişti. Ovma fırçaları cildini yırtmıştı, yeni elbisesinin kumaşı her hareketinde yaraları ovuşturuyordu. O süre boyunca, annesinin ona vermiş olabileceği *kötü iksirleri* vücudundan atmak için sadece çorba ve su içmesine izin verilmişti.

Bir zamanlar poposunun altına kadar uzanan saçları, bir erkek çocuğu gibi görünmesi için kesilmiş, neredeyse kafatasına kadar kısaltılmıştı. Annesi onun için diktiği giysiler yakılmış ve yerine, cildini kaşındıran kaba kumaştan yapılmış basit, beyaz bir gecelik ve beline takılan, aynı derecede rahatsız edici metal bir kemer konulmuştu.

Manastırın canlı, yeşil avlusunda, manastırdaki kadın rahiplerin başı gibi görünen, pentash olarak bilinen kadını takip etti. Adı, Pentash Anne, onu Lustina'nın tanıştığı ve ilk isimleriyle anılan diğer birkaç pentash'tan daha üstün bir konuma getiriyordu. Manastırın erkek rahipleri, pentrosh olarak anılırlar, Pentrosh Baba'ya hesap verirler ve tamamen ayrı odalarda uyurlardı.

Hepsi Piskopos Venable'a cevap verdi.

Lustina, ormanın derinliklerindeki kulübesinden sık sık duyduğu çan sesinin geldiği, muhteşem yüksekliğindeki çan kulesine baktı. Yıldırım çarpmasıyla ölen çan çalanların söylentilerini hatırlayınca, omurgasından bir ürperti geçti. "Pentash Ana, yıldırım fırtınası sırasında çan kulesinde ölen oldu mu?"

Yaşlı kadın ona bakmadan "Evet" diye cevap verdi.

Lustina bir yudum yuttu ve çan kulesine ikinci kez baktığında, birdenbire o kadar da muhteşem görünmedi.

İçeri girdiklerinde, taş merdivenlerden bir kapıya çıktılar. Pentash Ana kapıyı açtığında, ormanı gören bir penceresi olan küçük bir oda ortaya çıktı. Odadaki yatak, basit bir iskelet, saman şilte ve yünlü çarşaftan oluşuyordu. Yatağın ayak ucunda bir battaniye katlanmıştı ve odadaki

tek mobilya köşedeki bir sandalyeydi. Havadaki soğuğa rağmen, bu yalnızlık dolu oda, ilk geldiğinde uyuduğu revirin taş zemininde zayıf bir yatak görevi gören ince battaniyeden daha hoş bir konaklama imkanı sunuyordu.

"Diğerleriyle birlikte yemek yemeyeceksin, uyumayacaksın," dedi Pentash Anne keskin bir küçümsemeyle. "Çan çaldığında kalkıp Rab'bin Kutsal Duasını okuyacaksın. Sonra yemek yiyeceksin, öğleden sonra çanı çalana kadar işlerine başlayacaksın, o saatte tekrar dualarını okuyacaksın. Tekrar yemek yiyeceksin ve işlerine geri döneceksin, çan son kez çalana kadar, o saatte akşam duasını okuyacak, akşam yemeğini yiyecek ve yatmaya gideceksin."

Evde de annesi ona ev işleri verirdi, bu yüzden el işlerine yabancı değildi. Ancak Lustina, işlerini bitirdikten sonra ormanda dolaşma özgürlüğüne alışmıştı. "Anlıyorum, Pentash Anne. İşlerimi erken bitirirsem, ormanı keşfetmeme izin verilir mi?"

Kadının kaşları çatıldı. "Erken bitirirsen, sana daha fazla ev işi verilir. Uygun bir refakatçi olmadan ormana asla giremezsin. Senin gibi genç bir kız, oradaki tehlikelere karşı hazırlıklı değildir."

Lustina'nın kalbi sıkıştı. Sayısız saatlerini ağaçlar ve nehirler arasında dolaşarak, çiçekler ve sıra dışı taşlar toplayarak geçirmişti. Orman ona hiç tehditkar gelmemişti. "Evet, Pentash Ana," diye cevapladı.

Kapıda, Pentash Anne'den biraz daha az resmi cüppeler giymiş iki Pentash daha belirdi. Birinin başını örten başörtüsünün altından ateş kırmızısı saçları görünüyordu ve Lustina'ya gülümsedi - geldiğinden beri gördüğü ilk gülümseme idi.

"Pentash Maria ve Aurelia sana görevlerini gösterecek," dedi yaşlı kadın, Lustina'nın yanından geçerek. "Pentros'hların uyku odalarının ve katedralin bodrum katının yakınlarına yaklaşmana izin verilmez. Buna uymaman halinde ağır bir ceza alırsın. Anlaşıldı mı?"

Lustina keskin bir şekilde başını salladı. "Evet, Pentash Anne."

Kadın başka bir şey söylemeden Maria ve Aurelia'yı geçip gitti ve o gözden kaybolduktan sonra kızıl saçlı pentash öne çıktı.

"Ben Aurelia. Tanıştığımıza memnun oldum."

Diğer pentash da daha isteksizce olsa da öne çıktı. "Bu doğru mu? Sen bir cadının çocuğu musun?"

Lustina'nın gülümsemesi, annesini düşününce kalbini delen acı yüzünden kayboldu.

Cevap veremeden Aurelia diğer pentash'a dirsek attı ve tısladı. "Ne kaba bir soru!"

"Özür dilerim." Maria'nın yanakları kızardı ve başını eğdi. "Sadece zarar görmek istemiyorum, hepsi bu. Hayatımı çok seviyorum."

"Bana tüm yaşamı sevmem öğretildi. Hayvanları ve insanları, aynı şekilde."

Maria ona şüpheyle baktı. "Hayvanlarla konuşmuyorsun, değil mi?"

"Tanrı aşkına Maria, böyle sorular sormak zorunda mısın?" Aurelia öfkeyle başını salladı. "Lütfen onu dinleme. Ona çok fazla hikaye anlatılmış."

"Onlar hikaye değil, Aurelia." Maria belindeki metal kemerden sarkan haçı oynattı. "Annem bana cadıların orman hayvanlarıyla konuşabildiğini söylemişti. Onları emirlerine uydurmak için bunu yapıyorlar."

Onların tartışmasını görmezden gelen Lustina, kemerin kendisinininkiyle aynı olduğunu fark etti. Lustina, bu kemeri kendi kişisel cezası olarak görmüştü. "Kemer. Sen de mi takıyorsun?"

Maria aşağıya ve arkaya baktı. "Oh. Sadece kefaret sırasında. Artık bu cehennem azabına katlanmak zorunda kalmayacağım için mutluyum."

"Kefaret mi?"

"Evet, yılda birkaç kez tövbe ederiz."

"Günahların affedilmesi," diye açıkladı Aurelia.

"Seninkini biraz daha uzun süre takman gerekebilir."

Maria'nın yorumuna Aurelia onu tekrar dürttü. "Gerçekten, hiç terbiye yok mu sende Maria! Ağzını kapatmalıyım."

Lustina güldü ve ikisini izlerken, kalbindeki ağır yük biraz hafifledi. Aşağıya baktığında, Aurelia'nın kemerinin Maria'ninkinden daha kalın dikenleri olduğunu fark etti.

Aurelia, onun bakışını fark etmiş gibi, karnının hemen altında asılı duran kemerin ön kısmını parmaklarıyla okşadı ve sonunda elini oraya koydu. "Benim de kefaret ödemem gereken çok şey var."

"Bu yerde tek günahkarın ben olmadığımı bilmek içimi rahatlattı."

"Hepimiz günahkarız, Lustina." Aurelia'nın gülümsemesi sıcak ve samimiydi. "Affedilmeyi dilediğimiz sürece, Kutsal Baba'nın gözünde bunun bir önemi yok."

Bu düşünceyle Lustina'nın göğsünde bir umut duygusu yeşerdi.
"Affedilebilir miyim?"

"Evet," diye cevapladı nazik pentaş. "Sen de O'nun koşulsuz sevgisinden muaf değilsin."

Yağmur yüzüme vuruyor ve giydiğim büyük beden yeşil iş ceketimi ıslatıyor, Ekim sonunun serin havasına soğuk bir dokunuş katıyor.

Barok demir parmaklıktan geçerken, Praeceptia'lı Aziz Felix'in hayalet gibi beyaz heykeli Felician Rahibeleri Katedrali'nin girişini koruyor. Kilisenin narteksine adımımı attığım anda, tatlı bir çiçek kokusu burnuma geliyor ve dönüp yakındaki bir konsolda duran bir vazoda dolusu gülü görüyorum. Beyaz güllerin sapları eğilmiş, yaprakları solmuş ve uçları mürekkep gibi siyahlaşmış.

Yağmurla ıslanan başlığımı yüzümden indirip etrafıma bakıyorum.

Geniş nef'in her iki yanında, duvarları itiraf odalarıyla çevrili, mükemmel yuvarlak kemerli kalın sütunlar duruyor. Güzel vitray pencerelerde azizler ve havarilerin figürleri var. Altara giden koridorun her iki yanında zengin ahşap sıralar parıldıyor.

Aniden, bir çınlama sesi duyuyorum.

Ayaklarım, kontrolüm dışında, sesin geldiği yere doğru, sunaktan öteye, bir merdivene doğru ilerliyor. Loş ışıklar, eski kilisenin alt katına doğru indiğim merdivenleri aydınlatıyor.

Çın, çın, çın!

Ses koridorda yankılanıyor ve ses çıkarmak için kendimi zorlasam da, sesi çıkaran şeyi konumuma çekmek istemiyorum. Bunun yerine, dikkatlice ve sessizce ilerliyorum. Ses beni, alt katın bittiği gibi görünen bir tuğla duvara götürüyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Duvarın tuğlalarının üzerine, içine şekiller işlenmiş büyük bir daire, bir tür siyah maddeyle boyanmış.

Onu hemen tanıdım.

Nightshade'in sembolü.

Görüntünün üzerinde, tuğlaların üzerinde, sanki görünmez bir şey yazıyormuş gibi kelimeler belirir ve ben kaşlarımı çatarak mesajın şekillenmesini izlerim.

Nightshade'de Van Croix'ı ara.

Tavandan bir nesne yere düşüyor ve ben onu almak için uzanıyorum. Siyah bir tüy, ucunda duvardaki yazının

duvardaki yazıyla aynı siyah maddeyi taşır.

Çın, çın, çın!

Duvardaki tuğlalar yerlerinden düşerek beton zemine çarpar ve ben şaşkın bir nefesle geriye atlarım, kolumla yüzümü toz bulutlarından korurum.

Elimi yüzümden indirdiğimde, boyunlarından duvardaki çapalara bağlanmış iki ceset görüyorum. Giyindikleri siyah beyaz giysilerden, bunların iki rahibe olduğunu anlıyorum. Birinin eline bağlanmış kalın haç, arkasındaki duvardaki boruya çarpıyor.

Çın, çın, çın!

Keskin bir nefesle gözlerimi açtım ve tam zamanında, üstümdeki karanlık tavanda bir gölgenin geçip gittiğini gördüm. Gözlerim oraya kilitlenmiş halde, geriye doğru tekme attım ve omurgam arkamdaki başlığa çarptı. "Ca'ligo an a tua!" Bu sözler, farkına varmadan ağzımdan çıkıverdi. Gölge duvarın üzerinde kayarken, evin önünden geçen bir arabanın farları onu takip ediyordu. Etrafımı tararken, sık ve titrek nefesler alıp veriyordum.

Titrek bir el hareketiyle alnımı sildim. "Sadece bir rüya. Sadece bir rüyaydı."

Tanrım, ama o kadar gerçekçiydi ki, bir şekilde çürümüş etin kokusu burnuma yapışmıştı. Kusmak üzereydim, boğazımdaki asidi yutarak, yatak başındaki lambayı çalmak için eğildim.

Söylediğim aptalca cümle, Nelle teyzemin kabuslardan uyandığımda hep söylediği bir şeydi. Kötü ruhları uzak tutmak için bir çare olduğunu iddia ettiği, kendi uydurduğu bir dil. Bunu hatırlamış olmam bile garipti.

Ayaklarımı yere indirdiğimde, topuğumda bir gıdıklanma hissettim ve bir çığlık atarak geri çekildim. Yatağın kenarından, altından yarısı dışarı çıkmış bir şeye baktım.

Nefesimi tutarak onu yakaladım ve ışığa tuttum. Kanatlarının her bir çengeli, ampulün altında parıldayan gümüş rengi metalik bir çizgiye sahipti.

ortasından geçen içi boş bir sap olan rachis'in benzersiz ve karmaşık kıvrımlar taşıdığını fark ettim.

Daha önce sadece bir kez tüy tutmuştum.

Soğuk bir korku sırtıma tırmandı.

"Baba! Bak ne buldum!" Uzun, siyah tüyü babamın ofisine dağılmış kitapların arasından alıp ona uzattım. "Baba, bak!"

Yüzü mikroskoba gömülü olan babam, "Bir dakika" dedi.

Gülümseyerek, tüyü arkamda sakladım ve sabırla onun başını kaldırmasını bekledim. Sanki sonsuza kadar sürdü.

Sonunda mikroskoptan başını kaldırır ve yanındaki masadaki defterine birkaç not yazar. O kadar çok kitap var ki. Mikroskoptan gördüğü şeylerin çizdiği o kadar çok resim var ki. Sonunda bana döndüğünde, heyecanımı zorlukla bastırabiliyorum. "Bana ne göstermek istiyorsun, benim neşeli küçük peri çocuğum?" Soruyu gülererek bitirir ve sandalyesini bana doğru çevirir. Kırmızı kaşlarının ve daima at kuyruğu şeklinde topladığı dağınık gri saçlarının altında yer alan kahverengi gözleri onu daha çok dedeme benzetiyor, ama umurumda değil. O gözler dünyadaki en sıcak, en şefkatli gözler. Ve babam her zaman işiyle meşgul olsa da, benimle konuşurken daima bana dönüyor. Ve dinliyor. Beni gerçekten dinliyor.

"Bu bir sürpriz. Görmeye hazır mısın?"

"Bu beklenti beni öldürüyor." Annemin onun en eşsiz özelliği olduğunu söylediği çarpık dişlerinin etrafında geniş bir gülümseme yayılır. "Bana ne göstereceksin?"

Heyecandan omuzlarım kabarıyor, sırtımın arkasından tüyü çıkarıp ona doğru uzatıyorum. "Ta-da! Bir kuş tüyü!"

Yüzündeki gülümseme ciddi bir ifadeye dönüşür, gri, kalın kaşları birleşir ve parmaklarımdan siyah tüyü alır. "Bunu nereden buldun?"

"Kilisede." Ormanın içinde yanmış eski bir kilisenin kalıntıları duruyor. Babam iki yüz yıllık olduğunu söyledi! Bazen oraya bebeklerimi götürüp oynuyorum. Orada annemle de konuşuyorum,

ama onun cennette olduğundan ve beni duyamayacağından eminim. Ama babam onun yeryüzünde olduğunu söylüyor ve bir gün beni ona götüreceğine yemin ediyor.

"Bir daha asla o kiliseye tek başına gitmemelisin. Anladın mı?"

"Ama baba, orada oynuyorum. Ve bazen annemle konuşuyorum."

"Beni dinle Farryn. Orası çok tehlikeli. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir kuş tüyü."

"Hayır, evlat. O karanlık meleklerle ait. Onlar hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyorum. Bana anlattığı hikayeler bugüne kadar kabuslar görmeme neden oluyor. Başımı eğip, evet anlamında başımı sallıyorum. "Ama iyi olanların da siyah kanatları olduğunu söylemiştin."

"İyi olanlar senin gibi genç bir kıza ilgi duymazlar, onlara da bir faydaları yoktur. Artık dolaşma. Bu evin yakınında kal ve garip bir şey görürsen bana haber ver."

"Ne tür garip şeyler?"

"Seni izleyen gözler. Alev gibi gözler."

"Daha önce hiç öyle gözler görmedim."

"Tanrı ve melekler öyle kalmasını sağlasın."

Kuzgun kanadını andıran mavi-siyah tüyü en son gördüğümünden bu yana on yıldan fazla zaman geçmişti. Teyzemin yerine oturduğum sandalyeye yaslanarak, tüyü döndürdüm ve her dönüşte gümüş rengi uçlarının metalik bir iz oluşturmasını izledim.

Baldırlarıma yumuşak bir şey değdiğinde, sandalyemden geriye atladım. Trill miyavlaması, Nelle teyzemden miras kalan çarpıcı siyah sphynx kedisi Camael'in bacaklarımın etrafında dolandığını görmemi sağladı. Elimi göğsüme vurarak, titrek bir nefes verdim. "Tanrım," mırıldandım.

O, avucumun altında yürüyerek dururken mırıldandı ve kucağıma atladı.

"Ne zaman beni şerefliendireceksin diye merak ediyordum," dedim, onun sıcak, kadifemsi derisini okşarken. Sırt üstü yuvarlanarak, katlanmış bacaklarımın üzerine uzandı ve ben yapana kadar boynunu uzatarak kaşınmak için bekledi. Nelle'in bir zamanlar çok sevdiği evcil hayvanı olarak, şımartılmaya alışmıştı ve teyzem öldükten sonra beni onun yerine geçecek kişi olarak atamakta hiçbir sorun görmedi. "Seni şımartmış. Bunu biliyorsun, değil mi? Kedilerin insanlar üzerinde bu kadar kontrolü olmaması gerekir."

Beklendiği gibi, tembel kedi uzun bir göz kırpma dışında hiçbir şey yapmadı, dikkatini şüphesiz benim sözlerimden çok kaşımama vermişti.

Tek elimle ona ilgi gösterirken, bir el feneri ile tüyün yüzeyini inceledim, gümüş çizgileri içindeki küçük kıvrımları inceledim. Bu kıvrımları daha yakından incelediğimde, daha da küçük semboller ortaya çıktı. Yüzlerce sembol.

Kaşlarımı çatarak Camael'in üzerine eğildim ve rachis'e kazınmış özellikle kalın bir kümeyi inceledim. Ayağa kalkmak için acele ederken kediyi kucağımdan düşürdüm. "Üzgünüm, canım." O bana kızgın bir şekilde uzaklaşmadan önce onu bir süre okşadım ve birkaç hafta önce gördüğüm bir defteri bulmak için günlüklerin bulunduğu kutuyu karıştırdım.

Yarım düzine kadar defteri karıştırdıktan sonra aradığımı buldum ve sayfa sayfa çizimlerin olduğu kısmı açtım. Her şekil ve boyutta semboller, yanlarında isimleri ve açıklamalarıyla birlikte. Büyüteçle, tüydeki belirli bir sembolü gördüm, sonra defteri karıştırarak ona uyan sembolü buldum.

Libidine, babam ona bu adı vermiş ve onu şehvetin sembolü olarak tanımlamıştı. Ayrıca, belirli sembollerin sırayla varlığının yedi ölümcül günahın her birini temsil ettiğini açıklamıştı. Öfke için Iracundia, Kıskançlık için Invidia, Açgözlülük için Avaritia ve benzeri.

Sandalyeye yaslanıp daha fazla sembolü inceledim. Onlarca sembol. Belki de yüzlerce. Hepsi etiketlenmiş ve kategorize edilmişti, bu iş sayısız saatler sürmüş olmalıydı. "Tamam, bana ne anlatmaya çalışıyorsun baba? Bunların hepsi gerçek mi?"

Büyütecî tüy ile defter arasında gezdirdim, sonra tekrar tüye döndüm. Odamda bırakılan tüyün, babamın el yazısı notlarıyla aynı karakterleri taşıması bir tesadüf olamazdı.

Kafamı salladım, evrenin bana söylediği şeye inanmak istemiyordum. Karşıma çıkan imkansızlık. Babamın söylediği her şeyin doğru olması. Melekler gerçekten vardı. Ve belki de Nightshade de öyle.

JERICHÖ

Şimdiki zaman

Pazar meydanına giderken, kalabalık köylülerin arasından geçerken acı rüzgar yüzümü kesiyordu. Deri ceketimin kapüşonunu çekerek, dudağımdaki yara izini gizlemeye çalışıyordum. Göz bandımdan sonra en belirgin izim olan bu yara izi, ikisi de Fallen'ın hediyesiydi.

Yayalar geçerken bana bakıyorlardı, bazıları kim olduğumu kesinlikle biliyordu, diğerleri ise tahminlerde bulunuyordu. Bana geniş bir mesafe bırakıyorlardı, hatta bazıları benden kaçmak için yola çıkmayı tercih ediyordu.

Bana *Ölüm* diyorlardı. *Gece Gölgesi'nin Azrail'i*.

İronik olan ise, zavallı adamlar çoktan ölmüşlerdi. Sadece bunun farkında değillerdi.

Kül rengi bir sabah, şehir merkezindeki eski binaların silüetlerine kasvetli bir fon oluşturuyordu. Bu binaların sivri gotik çatıları, uzaktan yükselen oklar gibi bulutlu gökyüzünü deliyordu. Köy, Nightshade'deki birçok köyden biriydi ve yakın zamanda ölümlülerin dünyasından, yani dünyevi alemden geçen kayıp ruhlarla doluydu. Bu yerin adını aldığı gece gölgesi çiçeklerinin yumuşak ışığının atmosferde yarattığı küçük ışık şeridinin ötesinde, gölgeli bir evren uzanıyordu. Sonsuz bir karanlık denizi. Hiçlik.

Ex Nihilo.

Mümkünse, daha da soğuk ve ıssız bir sürgün yeri. Bu, bizim dünyamızı yeryüzündeki kardeş dünyasından gizleyen karanlığı oluşturuyordu.

Birçok ruhun öbür dünyada bulduğu, karanlık ölümsüz ikiz.

Yaşlı bir kadının yanından geçtim, gözleri benimkilerle buluştuğunda iri iri açıldı ve İspanyolca bir şeyler mırıldanarak haç işareti yaptı. Bir parçam gülmek istedi. Nightshade, dindarların yeri değildi. Sadece inanmayanlar, cenneti sorgulayanlar, ruhları karanlık ve gölgeli karakterler tarafından kolayca yozlaştırılanlar, kışın asmalardan üzüm gibi sokaklardan koparılanlar buraya gelirdi. Düşmüş efendilerin hüküm sürdüğü, insanların ucuz işgücünden başka bir şey olmadığı kanunsuz bir yer.

Kirlenmiş ruhlar, değerli mallar gibi alınıp satılıyordu. Ben onun için bir tehdit değildim. Onun için asıl tehdit, normal, sıradan insanlar kılığına girmiş olanlardı. Düşmüş melekler, ölümlülerin dünyasından neredeyse hiç geçmeyen, baskıcı ve gözetleyici göksel meleklerin gözetimi olmadan Nightshade'de özgürce dolaşsalar bile, çok nadiren gerçek doğalarını ortaya çıkarırlardı. Sanırım buradaki ruhlar kurtarılmaya değer değildi.

Uzun bir dizi tüccarın mallarını sattığı yerin sonunda, soğukta ve halka açık bir yerde aradığım şeyi buldum: demirci. Adımlarımı hızlandırarak, bana gözlerini kısan, benim kadar uzun ve iri yarısı bir adama yaklaştım.

"Van Croix." Dikkat çekmemek için alçak sesle konuştu.

Ben başımı sallayınca, başını sallayarak beni takip etmemi işaret etti ve ben de tezgahının arkasından, arkasına park edilmiş bir at arabasına doğru döndüm.

"Burada bekle," dedi ve arabaya binip beni dışarıda bırakarak uzaklaştı.

Beklerken, elimi cebime sokup gümüş bir sikke çıkardım ve parmaklarımın arasında yuvarladım.

Ceketimin hafifçe çekilmesiyle, arkama döndüm ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açılan, belki on iki yaşından büyük olmayan bir çocuk gördüm. Bir adım geri çekilerek özür diledi ve o anda, iskelet gibi vücuduna giydirilmiş yıpranmış kıyafetlerini fark ettim. Açlıktan ölüyordu.

Parayı yuvarlamayı bıraktım ve ona uzattım. Bununla birkaç öğün yemek ve gece kalacak bir yer alabilirdi.

Çocuk paraya baktı, sonra bana dönüp başını salladı. "Yapamam."

"Açlıktan ölüyorsun."

"Ölümlle anlaşma yapmak daha kötü olur," diye karşılık verdi, sesi titriyor ve kararsızdı, bakışları ise hala benimle bozuk para arasında gidip geliyordu.

"Bu kadar inatçı mısınız?" Parayı ona uzatmaya devam ettim ve parmaklarımı şıklatarak onu almaya teşvik ettim.

Panik içinde kaşlarını kaldırdı, titrek bir eliyle bana doğru uzandı, sanki avucumdaki parayı almak istercesine, ama yarı yolda durdu, arkasını döndü ve diğer yöne doğru koşarak uzaklaştı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve yüzümü gökyüzüne çevirdim. "Peki, bir insan ölümün aşağılık ününden nasıl kurtulabilir?"

Kafamı salladım ve dikkatimi, kahverengi deri kınını elinde tutarak arabasından çıkan tüccara çevirdim. Keskin çeliğin hoş bir çınlamasıyla kınından silahını çıkardığında, ışık muhteşem yüzeyinde parladı.

Göksel çelik. Nightshade gibi bir yerde, doğru bağlantıları kurmadıkça elde edilmesi neredeyse imkansızdı.

Ve doğru fiyatı ödemeye hazırsa.

Sadece küçük bir kesik, birini Ex Nihilo'nun karanlık sonsuzluğuna gönderebilirdi. Tek ihtiyacım olan küçük bir kesikti.

"İstediğin bu mu?" dedi tüccar, kılıcı önümde çevirerek.

Kılıcın kabzasını elinden aldım ve elimde mükemmel ağırlığını ve eğimini hissettim. "Evet. Bu işimi görür." Ceketimin içinden oldukça cömert bir ödeme için paraları çıkardım ve onun benim için yaptığı kılıcı hayranlıkla incelemeye devam ettim. Ödemeyi teklif ettiğimde, adam avuçlarını kaldırdı.

"Konuştuğumuz gibi, sadece senin öfkeni üzerimden çekmek istiyorum. Ben ve kadını."

Korkularında bir gerçeklik payı olsaydı, teklifini kabul ederdim. Bir dizi kaybolma ve parçalanma olayından sonra, bir şekilde suçlu bulunmuştum, bu da benim "Reaper" ya da "Ölüm" olarak bilinen ünümü daha da alevlendirdi. Öbür dünyada bile, söylentiler bir şekilde hızla yayılmayı başardı.

"Sizin için bir tehdit değilim." Çantayı daha yükseğe kaldırarak teklif ettim. Çocuk gibi, o da çantaya neredeyse rüya gibi baktı. O kadar para, köylülerden vergi ve iyilik toplayan ve veremediklerinde cezalandıran efendilerinden, yani düşmüş meleklerden, bir dizi özgürlük satın alabilirdi.

İnatçı adam başını salladı. "Senin merhametin yeter."

Aptal. Evet, Nightshade'de kişinin ruhu bile ölebilir ve onu kurtuluş ya da kurtarılmaya umudu olmayan bu alemde mahsur bırakabilir.

Ama düşmüş meleklerle kölelik daha da kötü olabilirdi.

"Sen bilirsin," dedim ve kılıcı gizlemek için pelerinin altına bağladım.

"Tanrı seni korusun," dedi adam rahat bir nefes alarak. Ben de buna alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Nightshade'de Tanrı yoktur."

Cassiel'in yanındaki bir kayanın üzerine diz çöktüm. Cassiel, tanıdık sayabileceğim, az da olsa güvendiğim iki düşmüş melekten biriydi. O ve kardeşi Remiel, kısaca Remy, yıllar önce, ben Düşmüşler tarafından esir alındığımda, efendilerine sırtlarını dönmüşlerdi. Onların yardımıyla kaçmayı başardım ve o zamandan beri ikisi, Blackwater Cliff ve benim yaşadığım çevredeki mülkleri koruyan bir tür güvenlik ikilisi olarak hizmet ettiler.

Gözetlediğimiz yol, Blackwater Dağı'na giden yoğun ormanın yanından geçiyordu ve aşağıda, iki adam orada bırakılmış parçalanmış kalıntıları inceliyordu. İnsan kalıntıları.

"Seni suçlayacaklar," dedi Cassiel yanımda. "El fenerleriyle gelip kafanı istediklerinde şaşırma. *Nightshade'in Azrail'i yine iş başında!*"

Buna gülümsedim ve adamlardan birinin sopanın ucuyla yerden kanla ıslanmış bir gömleği kaldırmasını izledim. "Bunu yapanın ne olduğunu merak ediyorum." Köylülerin benim hakkımda ne düşündüğünü çok umursadığımdan değildi, onların benden uzak durmasını tercih ediyordum. Sorun, saldırıların çoğunun katedralin arazisine biraz fazla yaklaşılmaya başlamış olmasıydı.

"Ormanı araştırıp bir şey bulabilir miyim diye bakacağım."

"Remy sana eşlik edebilir."

"Eşlik etmemesini tercih ederim." Cassiel inledi. "En son istediğim şey son maceralarını dinlemek."

"Kendi başarılarınla rekabet edeceklerinden mi korkuyorsun?"

"Bu günlerde sadece fahişelerle takıldığımı bilmeni isterim. İffetli kadınlar sıkıcıdır."

Gülerek, "Sanki iffetli bir kadın tanıdın da ne zaman?"

dedim. "Birkaç tane tanıdım. Rahibelere hep ilgi duymuşumdur."

"Nasıl oldu peki?" Cassiel'in dudaklarının, onu gümüş gözlü meleklerden ayıran köz rengi gözlerinin altında şeytani bir gülümsemeyle gerildiğini gördüm. Gözleri, düşmüş melek olduğunda kanatlarını oluşturan cehennem ateşinin rengiyle aynıydı.

"Aslında oldukça iyi." Aşağıdaki parçalanmış cesede doğru başını salladı. "Sence nasıl bir şey?" diye sordu, hızla konuyu değiştirerek. "Mutlak ölüm."

"Huzurlu, diyebilirim."

O, hala uzaklara bakarak başını salladı. "Benim için değil. Kardeşlerimi ihanet ettikten sonra değil." Düşmüş melekler için ölüm asla gerçek ölüm değildi. Ruhları sadece Cehennem Toprakları'na geri gönderilir ve onları denetleyen iblisler tarafından cezalandırılırdı. Tabii ki, göksel çelikle vurulmadıkları sürece. O durumda, Hiçlik'e geri dönerlerdi. "Eğer gökler beni kurtuluşa layık görmezse, o zaman Ex Nihilo'da kaçışımı bulacağım."

"Sonsuz karanlığı ve sessizliği mi seçeceksin?"

"Evet. Eğer bir gün kılıcının ucuna düşersem, senden tek bir ricada bulunacağım dostum. Merhamet."

"Söz veriyorum."

FARRYN

Sonraki üç saat boyunca, babamın günlüğünü okudum, çocukluğumdan hatırladığım, karanlık bir masalda kolayca yer alabilecek bir yerin tanımlarına hayran kaldım. Garip orman yaratıklarının yaşadığı, bazılarını babamın çizdiği, daha önce hiç görmediğim bir yer. Gölgelelerin, onları oluşturan nesnelerden bağımsız olarak hareket ettiği, etrafta kimse yokken rüzgârın fısıltıları taşıdığı bir yer.

Sanki bir tür karışık Harikalar Diyarı gibi.

Onun canlı betimlemelerini okurken iki şey merak ettim: O gerçekten o yere gitmiş miydi? Ve günlükleri yazarken zihni tam olarak ne kadar sağlıklıydı?

Kapağı kapattığımda, içinden bir şey çıkıp masanın üzerine düştü. Kitaptan yırtılmış gibi görünen bir sayfa parçası. Üzerinde yazının sadece küçük bir kısmı kalmıştı ve kitabı geriye doğru çevirdiğimde, kitabın sırtına kadar birçok sayfanın yırtılmış olduğunu fark ettim.

Korkarım ki büyük bir hata yaptım. Bulunmaması gereken bir şeyi ortaya çıkardım. Tanrım, cehaletimi bağışla.

Sayfanın geri kalanı yırtılmıştı, bu da beni onun sözlerinin anlamını çözmeye zorladı ve bir sonraki sayfaya geçtim.

Araştırmalarım ve sorgulamalarım sırasında, bu düzlemi geçmeme yardımcı olabilecek birini öğrendim. Adı Xhiphias. Daha önce başka hiçbir insanda rastlamadığım kadar bilgili ve anlayışlı bir adam. Farryn'in hayatı için, bir sonraki kanlı ay gelmeden Nightshade'e geçip Van Croix'u bulmalıyım. Xhiphias'ın bu konuda bana yardımcı olabileceğinden eminim.

Pentacrux'un onu bulması sadece an meselesi.

Bunu okuduğumda kanım dondu, rüyamdaki mesajı hatırladım.

Nightshade'de Van Croix'u bul.

Mide bulantısı hissi yüzünden burnumdan nefes almaya başladım. Rüyalarda ölümlerle iletişim kuran insanlar hakkında hikayeler duymuştum, ama

bunun mümkün olduğuna gerçekten inandığımı söyleyemezdin. O zaman bile, başımı sallayarak oturdum, bunu rüyadan önce okumuş olmalıyım diye düşündüm.

Ayrıca, onun öldüğünden bile emin değildim.

Ve bu Van Croix kimdi, ve bununla ne ilgisi vardı? Kanlı ayın önemi neydi? Babam neyi ortaya çıkarmıştı?

Kafamdaki sorular çarpışıp zıplıyordu ve korkunç bir acı uyandırıyor. Şakaklarımı ovuşturarak, gizemli küçük mesajların anlamını anlamaya çalıştım ve belki de buna çok uzun süre bakmış olduğum sonucuna vardım. Masadan kitabı kaldırıp, doğru okuduğumdan emin olmak için son cümleyi tekrar okudum ve bunu yaparken aklıma bir düşünce geldi.

Ya babam bir yerlerde hayattaysa ve Xhiphias onu gören ya da onunla konuşan son kişi ise?

Yırtık sayfanın arkasında Chicago'da bir adres buldum. Kesinlikle en iyi mahalle değildi, ama yaşadığım yerden yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaydı. Google Haritalar'da hızlı bir arama yaptım ve adresin bir iş yeri olduğunu gördüm. Bir eczane dükkanı, umarım başka müşteriler de vardır. Karanlık, terk edilmiş bir fabrika yerine halka açık bir yer. Gözlerimin önünde kırmızı bayraklar dalgalanıyordu, ama merakım çoktan uyandırılmıştı.

Bir zil çaldı ve kafamı ofis kapısının ötesindeki fuayeye çevirdim. Daha önce bu zili duymuş muydum? Son ziyaretçim, komşumun köpeğinin Nelle teyzenin gül çiçeklerine işediğini söyleyen komşu kadındı.

Kaşlarımı çatarak masadan kalktım ve ofisten çıkıp ön kapıya doğru yürüdüm. Gözetleme deliğinden Dedektif Hines'in bana baktığını gördüm.

Ne oluyor...

Bir an tereddüt ettim, zihnimde onu kabul etmek yasal olarak *zorunlu* olup olmadığını tartıştım, sonra üç kilidi de açtım ve kapıyı biraz araladım.

Dudakları gülümsemeye uzandı. "Bayan Ravenshaw, bu saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizinle görüşmek istediğim birkaç konu vardı."

Tanrım, saat gece yarısı olmalıydı. "Nasıl... Nerede yaşadığımı nasıl öğrendiniz?" İnternette bilgilerimi silmek için büyük çaba sarf ettiğim için, beni aradığını söylemesini sessizce bekledim. Ya da daha kötüsü, Peder Bane'in ona adresimi vermiş olabileceğini.

Dudaklarını düzleştirip kollarını kavuşturdu ve homurdandı. "Bak, sana dürüst olacağım." Eğilip sesini alçaltarak konuştu. "Her gün birini arayıp dosyalarımı incelemesi için davet etmiyorum."

"Hala soruma cevap vermedin. Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?" Beni bulmak için süper invaziv bir polis veri tabanını kullanmış olsa bile, bunu ondan duymak istedim.

"Seni eve kadar takip ettim."

"Şey... bu çok ürkütücü."

"Yani... bu konuşmayı kapıdan mı yapacağız? Fazla zamanınızı almayacağım. Söz veriyorum."

Aniden, bulgularımı onunla konuşmaktan emin olamadım. "*Sana* dürüst olacağım. Seni, dini kült sembolizmini tartışmak için buraya gelen bir profesyonelmışsin gibi davranarak içeri davet ediyorum." Bu da pek doğru gelmedi.

"Başka ne için burada olabilirim ki?" O anda kolunun altında tuttuğu dosyayı fark ettim ve gördüğüm rüyadan sonra, bana gösterdiği öldürülen kadının resmini gördükten sonra, o dosyanın içinde ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

İsteksizce, omzumun üzerinden ofisin açık kapısına baktım, tüy masanın üzerinde açıkça görünüyordu. "Bir dakika izin verir misiniz?" dedim ve kapıyı kapatarak onu dışarıda bıraktım. Fuayeye koştum ve ofisin kapısını kapatıp geri döndüm, kapıyı açtığımda kaşlarını kaldırdı.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" Evi gözden geçirerek içeri girdi ve nedense midem bir anda bulandı.

Hiç kimseyi kişisel alanıma davet etmemiştim. Onu Nelle teyzenin giriş holünde görmek bile bana saldırganca geldi. "Neden soruyorsun?"

"Önemli değil."

Ellerim titreyerek onu mutfağa doğru yönlendirdim. Psikopatı evdeki tüm bıçakların bulunduğu odaya götürüyor olabilirdim, ama yine de Butcherville'e giden tur rehberi gibi öncülük ettim. Cildimde yağlı bir his yayıldı ve omzumun üzerinden bakarak onun arkamda mesafesini koruduğundan emin oldum.

"Masaya oturabilirsiniz, Dedektif. Bir şey içmek ister misiniz?"

"Hayır. Kalmayacağım." Sandalyelerden birine biraz fazla sert oturdu, narin ahşabın altında çıkardığı ses beni irkitti.

Rahatsız edici bir dakika boyunca bana bakakaldı. "Gözlerinizi unutamıyorum. Çok... sıradışı."

Babam eskiden gözlerimin içinde bütün bir gök cennetinin yaşadığını söylerdi, bu da midede sakız ağacı olması kadar rahatsız edici bir şeydi.

"Bunu daha önce hiç görmemiştim." Kendi gözlerine doğru bir hareket yaptı, gözlerinin koyu kahverengi olduğunu fark ettim. "Hepsi farklı renklerde."

"Biraz sıra dışı, sanırım."

Bir süre daha bana baktıktan sonra, kendimi derimden çıkarmak istedim. Neyse ki, boğazını temizledi ve bakışlarını indirdi. "Ben, şey... yakın zamanda aynı kiliseye gittiğimizi öğrendim."

"Aslında ben kiliseye gitmiyorum."

"Doğru. Birkaç haftada bir günah çıkarırsınız. Ama oldukça güçlü bir Katolik yetiştirilme tarzınız var, değil mi?"

"Affedersiniz Dedektif, ama kişisel meselelerimi sorgulamanın bir amacı var mı?"

"Peder Bane sadece bahsetti, hepsi bu." Odayı sanki bir şey arıyormuş gibi gözleriyle taradı ve onu içeri davet ettiğim için pişmanlık, midemde hazımsızlık gibi yanmaya başladı. Dosyayı masanın üzerine koydu ve içini çekti.

Tereddüt ederek, sandalyeyi ondan biraz uzaklaştırdım ve masaya oturdum.

"Dün sabah erken saatlerde Felician Sisters Katedrali'nden bir telefon aldım." Dosyayı açtığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Gösterdiği ilk resim, bir kilise mihrabının önünde, ters çevrilmiş büyük boy bir İsa haçıydı. Birinin bunu nasıl ters çevirmeyi başardığını merak etmeden edemedim. Duvara karşı çok büyük görünüyordu.

"Burası onların katedrali, burada birkaç rahibe sürekli ibadet etmek için görevlendirilmişti."

"Şeytan tapanlar mı? Hoşnutsuz cemaatçiler mi? Bu oldukça açık görünüyor."

Boğazından hoşnutsuz bir ses çıkardı ve klasörden başka bir resim çıkardı. Resimde, saçındaki griler ve cildindeki birkaç kırışıklığa bakılırsa, altmışlı yaşlarının sonlarında, biraz kilolu bir kadın çıplak ve kambur bir şekilde dizlerinin üzerine oturmuştu. Vücudu, kafatasını delen bir direk ile sabitlenmişti. Daha yakından bakıldığında, parmaklarının sanki dua eder gibi birbirine yapıştığı ve kanın kollarına aktığı görüldü.

, kan kollarına damlarken, çatal uçlu metal bir kemerle sarılmıştı. Kavuşturulmuş ellerinden bir tespih sarkıyordu.

En kötüsü neydi peki? Omurgası çıkarılmıştı, *çıkarılmıştı*, sırtının ortasında parçalanmış etten oluşan korkunç bir çukur bırakmıştı. Onun yerine, kalın dikenli tel örgüler, birbirine dolanmış ve bükülmüş, kafatasına ve sakrumuna tutturulmuş, korkunç, yapay bir omurga görevi görüyordu.

"O onların Rahibe Başı. Oradaki baş rahibe." Hines'in sesi kulaklarımda çınlayan kan sesiyle boğuluyordu. "Yurtta ya da nerede uyuyorlarsa, oradaki rahibelerden biri, şapelde duyulan bir ses için onu çağırdıklarını söyledi. Boruya vurma sesi gibi bir şeydi, dedi," diye gevezelik etmeye devam etti, sesi her saniye daha da alçalıyordu.

Donakalmış bir şekilde bakarken, zor bir yutkunma kulaklarımı tıkayan sesi temizleyemedi. Önümdeki korkunç manzaraya hipnotize olmuşum. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. "Omurgası. Sanırım sen de görmedin, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı. "Görünüşe göre onu hatıra olarak saklamış. Kadın, *inançsızları* omurgasız korkaklar olarak nitelendirmiş."

Burun deliklerimden zorlukla nefes almak, sık nefesimi gizlemek için yetersiz bir çabaydı. "Sadakatsizler mi?"

"Alicia Maxson'ın katilini kastettiğini düşünüyoruz." Motel odasındaki fahişeye ilgili bana ilk kez bahsettiği vaka. "Onun manastırın eski öğrencisi olduğunu öğrendik. En azından kısa bir süreliğine. Ayrılmış. Kısa süre sonra sokaklarda yaşamaya başlamış. *Yaşam seçimlerine* rağmen, rahibeler tarafından sevilen birisiymiş. Özellikle de başrahibe."

"Huh. Omurga oldukça iyi bir ganimet olmuş olmalı." Sesim, asitler boğazıma yükselirken sonunda çatladı.

Tanrım, kasma.

Her ihtimale karşı, avucumun içiyle ağzımı kapattım.

"Ben tıpçı değilim, ama bu hiç mantıklı değil." Hines, son akşam yemeğimi kontrol altında tutmak için verdiğim mücadeleyi fark etmemiş gibi başını salladı. "Omurga sökülüş. *Sökülmüş*. Kesik yok. Kemik kesilmemiş. Omurga kaburgalara, kafatasına ve başka her şeye bağlı. Katil bunu yapmak için lanet olası bir testere kullanmak zorunda kalırdı ve biri testere sesini duymuş olmalıydı."

"Kimse bir şey duymadı mı?"

"Birkaç rahibe, saat on birden sonra çılgınlık duyduklarını bildirdi. Bundan başka bir şey yok."

"Peki, omurgasının koparıldığı izlenimini neye dayanarak edindiniz?"

"Kaburgalarındaki çatlaklar. Sanki şiddetle koparılmış gibi parçalanmışlar. Tabii ki adli tıp uzmanı bunu doğrulayacak, ama ilk izlenimimiz bu."

Gözlerimi tavana kaldırdım, burnumdan nefes almaya çalıştım ve lanet olsun, o dikenli omurgaya bir daha bakmamaya çalıştım.

Ne yazık ki, Hines sordu: "Bu konuda bir fikrin var mı? Ellerindeki metal şey? Dikenler? Etine saplanmış gibi duran hali?"

Her an yere sıçrayacak gibi olan mide asidini bastırmak için tek yapabildiğim zorlukla yutkunmaktı.

"Ravenshaw?" Dedektif Hines'ın sesini duyunca, her şeyi geri yuttum ve dikkatimi tekrar ona verdim. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim. Şey... Dikenler, elbette, İsa ve dikenli taçla bir ilgisi olabilir, ama..." Yine yuttum, yanma hissiyle irkildim. Sonrasında boğazımda delikler açılmaması mucize olurdu. "Ellerindeki zincir, bir tür cilice kemeri gibi görünüyor."

"O nedir?"

"Cildi tahriş etmek için tasarlanmış çivili bir zincir kemer. Günahları telafi etmek için kullanılır."

"İlginç." Hines başını sallayarak homurdandı. "Her neyse, size göstermek istediğim izler mahzende bulundu."

Klasörden bir başka fotoğraf daha çıkardı ve soğuk bir şok dalgası beni sardı.

Tuğla duvar. Rüyamdaki duvar. Tam da gördüğüm gibi, siyah yazılmış Nightshade sembolü.

Ağzım açık kalmış, donakaldım. Felç olmuştum. Nefes almaya cesaret edemiyordum, çünkü nefesimin bir iniltiye dönüşmesinden korkuyordum.

"Birkaç hafta önce, burada iki rahibe daha kaybolduğu bildirildi."

Dudaklarımı sıkıca kapatarak, boğazımdaki kuruluğu yutmaya çalıştım.

"Sence... onlar da... öldürülmüş olabilir mi?" Korku içinde, klasörden bir fotoğraf daha çıkardı.

Tuğla duvar yıkılmıştı ve boyunlarından bağlanmış iki rahibe görünüyordu.

Titrek bir el ile ağzımı kapattım ve çığlık atmamak için kendimi zorladım. Başım dönmeye başladı ve kendimi tutmak için masanın kenarını sıktım.

dengemi sağlamak için masanın kenarını sıktım. Kulaklarımda çınlayan kan sesi, Hines'in sesini bastırıyordu.

"İyi misiniz, Bayan Ravenshaw?"

"O da ne?" Gözlerimi fotoğraftan ayıramıyordum. Kabusumun mükemmel bir kopyasıydı.

"İyi misiniz?"

Onun sorusunu görmezden gelerek boğazımı temizledim. "Bu katedral... ön tarafında bir heykel var mı acaba?" Görüntüdeki rahibelere bakmayı bırakıp rüyamda ne olduğunu düşünmeye başladım. "Felix... *Prae-bir şey*."

"Aklıma gelen özel bir heykel yok. Neden soruyorsunuz?"

"Sadece... merak ettim. Azizler hakkındaki bilgimi test ediyordum," dedim gergin bir gülümsemeyle.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Korkarım ki... Benim... Kendimi iyi hissetmiyorum. Belki... daha sonra görüşebilir miyiz?"

Masaya parmağıyla vurması dikkatimi çekti, çünkü ses giderek yükseliyordu ve havada çürümüş gibi asılı kalan sessizlikte daha belirgin hale geliyordu. "Ne saklıyorsunuz Bayan Ravenshaw?" Sorusu göğsüme bir endişe mermisi gibi saplandı ve alarm gibi patladı.

"Hiçbir şey saklamıyorum."

"Beni aptal sanıyorsun, değil mi? Birinin yüzüme yalan söylediğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Bir şey buldun. Ver onu bana." Yüzünde düşmanlık belirdi ve ayağa kalkarak üzerime doğru eğildi, bu da alarmları daha da yüksek sesle çaldırdı. "Onda olduğunu biliyorum."

Tüy mü?

"Nerede?"

Nerede?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Oyun oynamayı bırak!" Bana doğru atladı ve ben sandalyemden geriye doğru yuvarlandım.

Mutfak zemini kuyruk kemiğime çarptı, başım sert *bir sesle* duvara çarptı. Adrenalin dalgası içimi kapladı, savaş ya da kaç tepkim hızla itme ya da yumruk atma tepkisine dönüştü.

Kalbimin çalkantılı atışlarının arasında, Camael'in hırlaması dikkatimi çekti ve yoğun göz temasımı, Dedektif Hines'in arkasında duran Camael'e çevirdim. Dişlerini gösteren ve sırtını kamburlaştıran

daha önce nadiren gördüğüm düşmanca bir tarafını ortaya çıkardı. Ziyaretçilere karşı her zaman nispeten mesafeli ve ilgisiz davranırdı.

Dedektif Hines benden uzaklaştı, Camael'den uzaklaştı, gözleri kediye izlerken yavaşça antreye doğru ilerledi.

Korkmuş mu?

Kabul ediyorum, kedi istediğinde gerçekten kötü sesler çıkarabiliyor ve cehennemden çıkmış gibi görünebiliyordu, ama bu kesinlikle dedektifin vücudunu birdenbire sarsan titremeleri haklı çıkarmazdı.

"Kediniz olduğunu bilmiyordum," dedi.

Ona gitmesini söylememe gerek kalmadı, çünkü tek kelime etmeden antreye doğru kayboldu.

Geri çekilen ayak seslerini dinlerken kalbim göğsümde hızla atıyordu ve ön kapımın kilitlendiğini duyunca titrek bir nefes verdim. Hızla kapıya doğru yürüdüm ve üç kilidi de kilitledim, habersiz ziyareti ve şimdi sarsılmış sinirlerimden dolayı dişlerimi gıcırdatarak.

Arkamı döndüğümde, Camael sanki hiçbir şey olmamış gibi ön pençesini yalıyordu.

"Onu sevmediğini anlıyorum." Onu kucağıma alıp bir bebek gibi sallarken, vücudum hala az önce yaşadığım heyecandan titriyordu. "Peki, bu konuyu kapatalım. Ona Xhiphias'tan kesinlikle bahsetmeyeceğim."

Bir ses beni uykumdan uyandırdı ve gözlerimi odamın karanlığına açtım.

Çın, çın, çın.

Sanki biri duvarların içinde metal borulara çekiçle vuruyormuş gibi, ses odada yankılanıyordu.

Çın, çın, çın.

Babamın günlüğünü saatlerce okuduktan sonra gözlerim hala yorgundu ve gözlerimi kırıştırdığımda Camael'i yatağımın ayak ucunda, bana sırtı dönük, duvara bakarken buldum.

Orada hiçbir şey görünmüyordu.

Çın, çın, çın.

Düşüncelerim daha öncesine döndü. Rüyam. Duvardaki rahibeler.

Camael, bir korku filminden çıkmış gibi uzun ve ürpertici bir sesle tısladı ve hırladı.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu ve yatakta doğruldum. "Camael." Sesimin tonu, onun dikkatini çeken şeyden onu uzaklaştırmaya yetmedi. "Buraya gel, seni çılgın kedi." Sesimin hafifliği, içimdeki rahatsız edici duyguyu ele veriyordu, ama yine de kıpırdamadı. Bunun yerine, tıslamaya ve hırlamaya devam etti.

"*Ca'ligo an a tua*," diye fısıldadım. Aptalca olsa da, bu sözleri söylemek bana biraz olsun rahatlık verdi.

Ancak yanımdaki lambayı yaktığımda nihayet arkasını döndü ve önceki hırlaması yumuşak bir miyavlamaya dönüştü.

Yatağın üzerinden bana doğru yavaşça yürüdü ve yanımdaki yastıklardan birine kıvrıldı.

Gürültü sesi kayboldu.

Kaşlarımı çatarak, ışığı tekrar kapatmadan önce duvara bir kez daha baktım.

Yatağın ayak ucundan gözlerimi bir an bile ayırmadım.

LUSTINA

Geçmiş

Atların tekdüze nalları, dağ yamacında uzun ve istikrarlı bir yolun izini bırakırken, Lustina arabada Piskopos Venable'in karşısında oturuyordu. Sabahın erken saatlerinde güneş, ağaçların tepesinden yükselerek şafak vakti gökyüzüne hoş bir pembe renk katıyordu. Sazdan çatılı evlerin silüetleri ve aşağıdaki vadinin genişliği, havayı saran sessizliği nefes kesici bir şekilde dağıtıyordu. Piskopos, manastırdan ayrıldıklarından beri bir saat boyunca ona tek kelime bile etmemişti. Orada yaşadığı neredeyse iki yıl boyunca, o güne kadar hiç onun seyahatlerine eşlik etmesi istenmemişti ve seyahatin niteliği bir sır olarak kalmıştı.

"Ekselansları, bu dağın çok tehlikeli bir yürüyüş rotası olduğunu duydum. Neden bu yolu seçtiğimizi sorabilir miyim?"

"Van Croix malikanesine gidiyor. Praeceptia Kontu."

"Peki onu neden arıyoruz?"

"Bizi çağıran onlar. Leydi Praeceptia ve oğlu Baron Van Croix oldukça hasta. Onların iyileşip sağlığına kavuşabilmeleri için Kutsal Baba'nın varlığını sürdürmeliyiz."

"Anne ve oğlu mu hasta? Veba mı?"

Piskopos Venable, arabanın koltuğunda kıpırdanarak homurdandı. "Hayır, aptal çocuk. Veba değil."

"Oğlu... çok mu genç?"

"Senden biraz büyük. Annesinin durumu nedeniyle Cavendale'den eve döndü."

"Cavendale mı?"

"Üniversite. Tabii ki, orayı bilmezsin."

Elbette. Annesi ona okumayı ve yazmayı öğretmişti ve Lustina bir gün okumayı hayal etse de, bu asla gerçekleşmeyecekti. Bunu biliyordu. Geldiği yerde, hizmetkar olarak doğan kızlar nadiren, hatta hiç, konumlarını terk etmezlerdi. Ve neredeyse hiç okuma yazma öğrenmezlerdi, bu da onu bu açıdan diğerlerinden ayırıyordu. Katedralin bahçelerine bakmak, evlenene kadar onun kaderi olacaktı, tabii onun damgası ile böyle bir şey mümkün olsaydı.

Ya da ölene kadar.

Öte yandan, çocuk muhtemelen katedral okulunu bitirdiğinden beri eğitim ayrıcalığından yararlanıyordu. Bu durumda, Lustina onun ergenlik çağında olduğunu tahmin ediyordu, belki on altı ya da on yedi yaşında, çünkü kendisi on beş yaşına gelmişti.

"Onun sorunu ne?"

"Onunki farklı bir hastalık. Sürekli olarak şeytan çıkarma yapılmazsa, kötülüğün vücut bulmuş hali haline gelebilir."

"Annem gibi mi?"

"Evet. Aynen öyle."

"O da yanacak mı?"

"Yanması gerekir. Kötülük çürümeye bırakılamaz, çünkü en kötü türden bir canavara dönüşür. Ele alınmazsa hepimizi yok edecek bir canavara."

Annesinin yakıldığını izlemek ne kadar zor olsa da, Lustina bir çocuğun aynı kaderi paylaşmasını izlemeye dayanamazdı.

"Bizim geleneklerimizi bilmediğiniz için," diye devam etti Piskopos Venable. "Van Croix'un büyüklerine *Lord Praeceptia* diye hitap edeceksiniz."

"Evet, Ekselansları." Tüm kurallar ve davranış biçimleriyle, unvanlar Lustina'yı hâlâ şaşırtıyordu. Neden toprakların aile isminden daha prestijli olduğu, tartışmaya girmeye tenezzül etmediği bir gizemdi.

Araba, siyah kayalık dağın etrafında kıvrılan dar yolu tırmanıyordu. Uzaklarda, deniz dünyanın ucuna doğru uzanıyordu ve Lustina, deniz yüzeyinde uçan kuşları zar zor seçebiliyordu.

Onların zarif süzülüşleri o kadar özgür görünüyordu ki, Lustina da kendine ait bir çift kanat sahibi olmayı diledi. Annesi, annesinin memleketi İrlanda'daki Kelt hikayelerinden esinlenerek, ona hep *küçük kuzgun çocuğu* derdi. Bu hikayelerde, savaş tanrıçası Morrighan, savaştan önce kuş şekline bürünürdü. Hikayelere göre, Morrighan savaşın sonucunu tahmin etme yeteneğine sahipti ve Lustina'nın annesi ona bir gün kendisinin de bu yeteneğe sahip olacağını söylerdi. Tıpkı tanrıça gibi, bir gün insanların gerçek kötülüklerini ortaya çıkaracak bir elçi. Lustina, cadı olarak bilinmekten korktuğu için bu kehaneti Piskopos Venable'a asla söylemeyeceğine yemin etmişti. Tabii ki, Lustina bu kehanetlerin kendisine yazıldığını gerçekten inanmıyordu. Sadece dünyada daha büyük bir amacı olması fikrini seviyordu.

Böyle bir dünya onu lanetli bir iğrençlikten başka bir şey olarak görse bile.

Bir zamanlar poposuna kadar uzanan uzun siyah saçlarıyla birlikte, gözlerinde yeşil, altın ve kırmızı lekeler vardı. Annesi bu lekeleri her zaman yıldız tozu olarak adlandıırırdı, gece gökyüzünde parlayan mücevherler kadar büyüğü ve mistikti.

Manastırın dışındakiler onu şeytanın ürünü olarak görürken, Piskopos Venable onu lanetlenmiş bir ruhun kaçınılmaz sonucu olarak görüyordu.

Kilise, ilk geldiğinde saçlarını kafatasına kadar kesmişti, çünkü saçlarının parazit barındırdığını düşünüyorlardı, ama bu doğru değildi. O ve annesi her zaman nehirde yıkanırldı ve tatlı yasemin kokarldı. Manastırda kullanmaya zorlandığı sert kül sabunundan çok farklıydı. Saçları o zamandan beri uzamış, örgü yapabilecek kadar uzamıştı. Manastırdaki rahibeler sık sık saçlarının ipek gibi olduğunu söylerlerdi, o da saçlarını genellikle onlara ördürürdü.

Araba, kaleye benzeyen taş duvarın ortasındaki ağır demir kapının önünde durdu ve o, terli avuçlarını elbisesinin önlüğüne sildi. Siyah deri asker yelegi giymiş, altında gömlek olmayan bir adam duruyordu. Kalın, yara izli kolları, bileklerindeki zırhlı kolluklara kadar görünüyordu. Adam ondan daha yaşlı görünüyordu, ama bir asker için gençti, belki de on sekiz yaşından büyük değildi. Derinin üzerine, kilisenin militan güçleri olan Pentacrux'un sembolü dikilmişti.

Yanakları kızaran Lustina, nadiren bu kadar çıplak ten gördüğü için yüzünü çevirdi. Erkekler ve erkek çocuklarla teması, annesinin otlarını ve iksirlerini aletler veya yünlü kumaşlarla takas etmeye istekli birkaç gezginle sınırlıydı. Manastırdaki rahipler ise, sıcak aylarda bile ayak bileklerine kadar uzanan cüppeler giyiyorlardı.

Koltuğuna geri yaslandı ve ara sıra arabanın penceresinden dışarıya bakıyordu.

Tanıtımlar yapıldı ve araba hareket etti, diğer iki asker de, yine uygun gömlekler *giymeden* yeleklerle, kapıları açtı.

"Seni bu kadar kızartan çıplak ten mi, kızım?" Piskopos Venable'ın sert bakışları onu inceliyordu, bu da onun niyeti olmasa da, sık sık kendini incelenmiş hissetmesine neden oluyordu.

Yeni bir utanç dalgası onu sardı ve Lustina bakışlarını indirdi ve başını salladı. "Hayır, Ekselansları."

"Annen sayesinde genç erkeklere karşı doğuştan gelen bir dürtün var. İçinde kesinlikle pençeleyen bir canavar. Onu kontrol altında tutmayı öğren, yoksa bir daha bu ziyaretlere benimle gelemeyebilirsin."

"Söz veriyorum."

Araba, kitaplarda hayal ettiği kalelerden daha az etkileyici olmayan, sivri kuleleri ve pencereleri, yemyeşil bahçeleri ve duvarlarına tırmanan ilginç sarmaşıklarıyla muhteşem bir malikanenin önünde durdu. Bir masal evi, eğer daha önce görmüş olsaydı.

Başka bir adam arabaya yaklaşp kapıyı açtı ve Piskopos Venable'ın inmesini bekledi. Lustina da onu takip etti ve adamın, piskopos gibi ona da inmesine yardım etmek için elini uzattığında şaşırdı.

"Teşekkür ederim," dedi utangaç bir gülümsemeyle ve hızla refakatçisinin peşinden gitti.

Kapıda, tek renkli kumaşlardan yapılmış, pek etkileyici olmayan kıyafetleri, önlükleri ve şapkalarıyla, daha fazla hizmetçi onları karşıladı. Yine de, manastırda giymek zorunda kaldığı basit beyaz elbiseden daha şık giyinmişlerdi.

Onların önünde nasıl davranması gerektiğini bilemeyen Lustina, geçerken başını eğip gülümsedi ve bu hareketiyle birkaç kıkırdama aldı. Piskopos Venable ile birlikte, fuayenin ötesinde, gösterişli duvar halıları ve muhteşem sanat eserleriyle süslenmiş bir odaya doğru ilerlediler. Odadaki kişiler, ipek ve mücevherlerle işlenmiş, daha zengin ve daha özenli elbiseler giyiyorlardı ve bu, kızın kıskançlık duymasına neden oldu.

Daha şık giyinmiş, saçları biraz grileşmiş ve birkaç kırışıklığı olan yaşlı bir adam öne çıktı ve saygıyla selam verdi. "Piskopos Venable, gelmeniz ne kadar nazik."

"Her zaman emrinizdeyim, Lord Praeceptia."

Kaşlarını merakla kaldırarak, piskoposun hemen arkasında gizlenmiş olan Lustina'ya döndü. "Ve seyahat arkadaşınız kim?"

"Bu Lustina. Törende bana sınırlı ölçüde yardımcı olacak."

Altın sarısı saçları ve yorgun, soluk mavi gözleri olan güzel bir kadın, Lustina'nın genç Lord Van Croix olduğunu düşündüğü genç adamın yanından ayrılıp yaklaştı, ancak adam ona hiç benzemiyordu. En fazla on yedi yaşında olduğu tahmin edilen genç adamın kahverengi gözleri

ve kızıl saçları, ne lordun ne de leydinin özelliklerine hiç uymuyordu.

"Lustina. Işığın çocuğu," dedi hanımefendi.

Sadece Lustina'nın annesi onun adını böyle görmüştü. "Evet." Kız piskoposun arkasından çıkıp kadına doğru yürüdü. "Doğru."

"Dikkatli olun, leydim." Piskoposun Lustina'nın omzuna koyduğu sert eli, onun yaklaşmasını engelledi. "Çünkü onun durumunun sınırlarını bilmiyoruz."

"Durumu mu?" Şaşkın bir ifadeyle Lady Praeceptia başını eğdi ve Lustina'yı baştan aşağı süzdü. "Bana göre iyi görünüyor. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"O bir cadının gayri meşru çocuğu," diye cevapladı Piskopos Venable hızlıca, Lustina'nın yanaklarını utançla kızartarak.

Kadının gözlerindeki şefkat, piskoposa bakarken karardı. "Sanırım onu tereddüt etmeden ortadan kaldırdınız."

"Elbette. Bu benim görevim."

Çenesini yukarı kaldırarak, Leydi Praeceptia fısıldayarak bir şeyler mırıldandı ve Lustina'nın hafifçe öfkelenişini düşündüğü bir şekilde omuzlarını geriye attı. Gözleri kıza düştüğünde, bakışları yeniden yumuşadı. "Bence çok sevimlisin. Annenin başına gelenler çok üzücü. Onu tanıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet, yıllar önce. Ben hamileyken bana şifalı otlar getirmişti." Elleriyle karnını okşadı ve Lustina'nın dikkati arkasındaki kızıl saçlı çocuğa kaydı. "Uzun süren bir hastalıktan sonra midemi yatıştırmaya yardımcı oldular."

"Şu anda sizin ve genç lordun durumuna katkıda bulunmuş olabilecek olanlar da bu şifalı bitkilerdir." Piskopos Venable, sanki Lustina'nın elbisesinin kumaşında şeytani şifalı bitkiler varmış gibi, elini Lustina'nın omzundan çekti.

Lady Praeceptia kaşlarını çatı. "Bunun doğru olduğuna inanmıyorum, Ekselansları. O zamanlar çok faydalı oldular."

"Şeytan yararlı yöntemler kullanır. Onu bizim erdemimiz için gerçek bir tehdit haline getiren de budur."

Lord Praeceptia boğazını temizledi. "Lady Praeceptia sabahın büyük bir kısmını yorgunlukla geçirdi, belki ritüele başlayabiliriz."

"Elbette. Lustina, nehirden biraz su getir."

"Nehir mi, Ekselansları?"

"Bana soru sorma, kızım. Ormanın içinden geçen bir nehir var. Şimdi, söyleneni yap."

"Drystan." Leydi Praeceptia, Lustina'nın yanında duran genç Lord Van Croix olduğunu sandığı genç adama seslendi. "Belki ona nehri gösterebilirsin. Ve oğlumun geri döndüğünden emin ol." Oğlana konuşurken sesinde bir parça düşmanlık vardı.

"Evet, Leydim." Başını sallayarak, çocuk Lustina'yı takip etmesini işaret etti.

Toplandıkları odadan geçip bir koridordan aşağı inerek, onu evin içinden geçirdi. Lustina'nın Lady Praeceptia olduğunu tahmin ettiği, kundaklanmış bir bebek tutan bir portrenin önünden geçtiler, bir zamanlar annesiyle paylaştığı tüm kulübe evi kadar büyük görünen, hizmetçilerin işlerle meşgul olduğu bir mutfaktan geçtiler. Sonunda, bir kapının ötesinde, malikanenin arka tarafına, kısa bir mesafede ormanların bulunduğu geniş bir avluya vardılar.

Drystan adındaki çocuk bir kulübede durdu ve içinden bir su kovası çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedi Lustina, kovayı ondan alarak.

"Bekle. Ben senin için taşıyayım." Elini uzatıp kovayı geri almak istedi, Lustina ise kaşlarını çatı.

"Bir kovayı taşıyamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Tabii ki hayır. Bu sadece bir beyefendinin yapacağı bir şey."

Bunun üzerine Lustina utangaç bir gülümsemeyle kovayı almasına izin verdi ve onun adımlarını takip ederek ormana doğru yürüdü. "Evin çok güzel. Bir kale gibi."

Omzunun üzerinden hızlıca bakarak başını salladı. "Güzel bir ev. Manastırda mı yaşıyorsun?"

"Evet. Tabii ki pentaşların uyuduğu yerde uyumuyorum. Çan kulesinde bir odam var."

"Çan kulesi mi? Tehlikeli değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi, onun böyle düşünmesinden cesaret duyarak. "Yine de, hava koşullarının iyi olması benim için bir şans oldu."

"Kiliseye ne şekilde hizmet ediyorsunuz?"

"Çoğunlukla bahçelerde. Otlar ve sebzelerle aram oldukça iyidir. Annem..." Son seferinde uyarıldığı için annesinden bahsetmekte tereddüt etti.

"Onlara nasıl bakılacağını bana o öğretti."

"Böyle bir bilgiye sahip olmak çok yararlı görünüyor.

Bu yorum, yüzüne bir gülümseme daha getirdi. "Bitkiler ve otlar hakkında bilginiz var mı?"

"Hayır. Ama tuzak kurmayı biraz bilirim." "Avlanmayı sever misiniz?"

"Evet. Bazen Lord Praeceptia'nın gezilerine eşlik ederim." Kendi babasından bu kadar resmi bir şekilde bahsetmesi garipti. "En sevdiğim av hayvanı yaban domuzu. Çok heyecan verici ve tehlikeli yaratıklar. Ayılar da öyle."

"Annem ve ben çoğunlukla tavşan avlardık." Lanet olsun! Yine yanlışlıkla annesinden bahsetmişti.

"Annen avlanır mıydı?" Dudaklarını kıvrarak gösterdiği tiksinti, Lustina'ya böyle bir şeyin orada hoş karşılanmadığını gösterdi.

"Sadece erzaklarımız azaldığında. Kışlar ormanda özellikle zor geçebilirdi. Bazen Fergus'a güvenirdik."

"Fergus mu?"

"Kedimiz. Aslında *bizim* değil. O vahşi bir kedi."

Oğlan yüzünü buruşturdu. "Kediler korkunç yaratıklar. En kötü türden kötülük.

Onlara tahammül edemiyorum."

Lustina, onun saçma sözlerine gülmeden edemedi. "Ayı ve yaban domuzu avlıyorsun, ama kedilerden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diye tersledi. "Onların kötü olduklarını söyledim. Neredeyse haşere gibiler."

"Sizi kırdıysam özür dilerim."

"Özrün kabul edildi." Aralarında uzun bir süre sessizlik hakim oldu, ta ki o sorana kadar: "Köyünüzde venator yok mu?"

Venatorlar, avcı olarak görevlendirilmiş kişilerdi ve annesiyle nadiren takas yaptıkları kişilerdi.

"Evet, ama avlarının meyvelerini sık sık paylaşırdık. Biz ... çoğunlukla kendi başımızaydık."

"Ne kadar korkunç bir durum olmalı. Kutsal Baba, sana ve annene manastırda kalmanıza izin vererek büyük bir merhamet gösterdi."

"Manastırda yalnız kalıyorum. Annem yok."

"Doğru. Bundan bahsetmiştin. Üzgünüm," dedi, empati Lustina'yı hazırlıksız yakaladı.

Ağaçların kenarına vardıklarında, ayaklarının altında dalların çıtırtısı arasında su damlama sesleri duyuluyordu.

Nehir kıyısında, çocuk diz çökerek akıntının kovaya dolmasını sağladı.

"Dur, bırak ben yapayım. Bu benim görevimdi." Kız kovayı almak için uzandı, ama çocuk nazikçe elini itti.

"Saçma. Senin için ben doldururum."

"Hayır, ısrar ediyorum." Kız tekrar uzandı, ama çocuk kolunu o kadar hızlı çekti ki, kova elinden düşüp suya düştü ve akıntı onu karşı kıyıya taşıdı.

"Oh, hayır!" Lustina elini ağzına götürerek kıkırdadı.

Ayağa kalkan çocuk da güldü. "Harika. Sanırım geri taşımak için ayakbılarımızı suyla doldurmamız gerekecek."

"Üzgünüm. Benim hatam."

Ona döndüğünde yüzündeki gülümseme, sanki gözleri onun arkasındaki bir şeyi yakalamış gibi, kaşlarını çatarak kayboldu. O kadar karanlık ve korkutucu bir bakıştı ki, o da dönüp, onun tahminine göre, refakatçisiyle yaklaşık aynı yaşta olan, kısa bir mesafede duran başka bir çocuk gördü.

Onunki gibi simsiyah saçları, göğsünün derinliklerinde bir ürperti uyandıran buz mavisi gözlerini çerçeveliyordu. Korkutucu ama yakışıklı olan çocuk, uzaktaki kara bir bulut gibi ikisine bakıyordu.

"Efendim," dedi Drystan arkadan. Şaşkın bir şekilde Lustina ona baktı, sonra tekrar siyah saçlı adama. "Sadece kızla su almaya gitmiştim."

Lord.

Lustina, onun genç baron olduğunu düşündü. Bunca zaman Drystan olduğunu sanmıştı.

"Kova olmadan. Ne akıllıca." Çocuğun sesi, kıvrılmış duman gibi havada yayılan uğursuz bir sesiydi.

"Kovayı kazara kaybettik."

Genç adam yaklaştı ve bakışları Lustina'ya döndüğünde, kız kendi kalbinin göğsünde çarptığını hissetti. Neyse ki, dikkatini yanındaki çocuğa geri çevirdi. "Görüyorum ki ormanda kendine uygun bir refakatçi bulmuşsun."

Drystan, bu sözlere kızmış gibi kaşlarını çatarak başını eğdi. "O, Piskopos Venable ile geldi. Ona annenle ilgili yardım ediyor."

"Ona yardım ediyor," dedi, sözleri dilinde zehir gibi. "O zaman o da aynı derecede işe yaramaz."

"Lütfen piskopos hakkında böyle konuşmayın, Lordum. O iyi bir adam ve bu tür sözlerin sonuçları olur."

"Evet, sanırım öyle." Soğuk gözleri tekrar Lustina'yı bulmadan önce, yüzünde bir anlığına eğlence belirdi.

Panik içinde, kendisine hala biraz yabancı olan görgü kurallarını hatırladı ve öne çıkıp reverans yaptı. "Baron Van Croix, sizinle tanışmak bir zevk."

Yanında Drystan boğazını temizledi, ama bu ses, onu ayakkabılarındaki çamur gibi gören, tiksintiyle dudaklarını kıvrıran çocuğun dikkatini başka yöne çekmedi.

"Lord Van Croix," diye düzeltti, kadının elbisesine bakarak. "Görünüşe göre, dürüst ve kutsal yetiştirilme tarzınız size uygun görgü kurallarını öğretmemiş. Ve bu konuda giyim kurallarını da." Kadını inceleyen gözler onu ezdi, ağırlığı altında küçülmesine neden oldu. "Mutfak bezleri daha iyi malzeme olurdu." Havayı kokladı ve kaşlarını çattı. "Ve daha iyi kokardı."

Aşağılanma hissi onu bir deliğe girip bir daha hiç çıkmamayı dilemeye itti ve kendi cehaletini sessizce azarladı.

"Efendim, o hakaret etmek istemedi."

"İkiniz aynı fikirde misiniz?" "O sadece bir hizmetçiden ibaret."

"Senin gözlemlerine ihtiyacım yok. Onun ne olduğunu çok iyi biliyorum."

"Cehaletim için özür dilerim, Lordum." Gözleri hâlâ ondan ayrılmayan Lustina, onların tartışmasını kesintiye uğrattı. "Henüz soyluların tüm kurallarına alışamadım. Ben çok daha basit bir yaşam tarzından geliyorum."

"Elbette."

Sinirleri bozulan Lustina, son derece kaba olan çocuğa sert bir bakış attı. "Tüm hanımlara mı kaba davranıyorsun, yoksa sadece senden aşağı gördüklerine mi?"

Yüzündeki ifade, Lustina ona tokat atmış olsaydı beklediği ifadeydi ve o anda, pişmanlığın kıvranımları ensesini yakıyordu.

"Tekrar özür dilerim, Lordum."

"Diline dikkat et, kızım. Yaşam tarzımız, bu tür saygısızlığın dilini kesmek için yeterli bir neden olduğunu söylüyor. Ve kendilerini benden aşağı gören *hanımlar* konusunda, seni temin ederim ki, onlar beni oldukça çekici buluyorlar."

Lustina'nın yanaklarında hissettiği sıcaklık, şüphesiz orada belirgin bir kızarıklık bırakmıştı. Manastırda uzun süre yaşamış olmasına rağmen, cinsel bir imayı duyduğunda bunu anlayabiliyordu.

"Kızın önünde zaferlerinden bahsetmek o kadar çekici mi?" Lustina onun ses tonunu yanlış anlamadıysa, Drystan'ın yorumunda kıskançlığın izleri vardı.

"En azından benim konuşacak zaferlerim var. O kadar çok ahır çocuğu ve küçük hayvanların arasında yaşamak zor olmalı."

Çenesini sıkarak Drystan barona doğru eğildi. "Ben sodomit değilim! Böyle bir şey günah! Aşağılık ve iğrenç bir günah!"

Baronun yüzünde karanlık bir eğlence belirdi. "Sadece sevgili kilisenin gözünde öyle, ama korkma. Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

"Yalan! Söylediklerin yalan!"

"Eğer söylediklerin yalan ise, neden kızarıyorsun *kuzenim*?" "Yeter!"

Piskopos haklıydı, sen iki yüzlüsün!

Annen seni gayrimeşru çocuk gibi ortadan kaldırmalıydı!"

Genç baronun gözlerinde kötülük parlıyordu, dişleri kuduz bir köpek gibi ortaya çıkmıştı. Ellerini yumruk yapıp, saldırmak istercesine öne doğru eğildi, ama durdu. Bunun yerine, gömleğine tutturulmuş bir mücevheri kaldırıp Drystan ve Lustina'nın önünde çevirerek gösterdi.

Drystan nefesini tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü. "Affedin beni, Lordum. Küfretmiş sözlerimi bağışlayın."

Bu sözler söylendiği anda, baronun mücevheri tutan avuç içinden toz parçacıkları düştü.

Lustina bu manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Hiç kimsenin mücevheri çıplak avucuyla bu şekilde ezdiğini görmemişti.

"Tothyll, cezayı vermekten zevk duyacaktır."

Başını eğen Drystan, ayağa kalkarken omuzları çöktü. "Efendim, anneniz sizi çağırmamı istedi. Onu bekletmemelisiniz."

Koyu saçlı çocuk ona sırtıarak baktı ve geldiği yere doğru büyük adımlarla uzaklaştı.

O gözden kaybolunca, Lustina Drystan'a döndü. "Tothyll kim?" "Ezdiğim mücevherin cezasını uygulayacak kişi o olacak."

"

"Ama onu sen ezmedin. O ezdi." "Evet, biliyorum."

"Sen onun günah keisin." Gözlerini, genç baronun az önce bulunduğu, artık boş olan yola çevirdi. Lustina günah keçilerini duymuştu, rollerini biliyordu, ama onun zihninde, günah keçileri her zaman asi genç soylulara, yani esasen çocuklara atanırdı. Her açıdan tam anlamıyla yetişkin sayılan ergenlere değil. "Onun yaşında birine ihtiyaç duyuyor mu?"

"Babası ondan korkuyor ve aramızdaki küçük dostluğa çok fazla önem veriyor."

"Yani, Lord Praeceptia onun misillemesinden korktuğu için cezaları sana mı uyguluyor?"

"Evet. Bunu yüksek sesle söylemem yanlış, ama piskoposla birlikte gidecekseniz, sizi uyarmam gerektiğini düşünüyorum." Drystan yaklaştı ve az önce baronun durduğu yere hızlıca bir bakış attıktan sonra sesini alçaltarak konuştu. "Genç barondan olabildiğince uzak durun. Onun yaşında hiçbir iyi ve Tanrı'dan korkan insanın yapamayacağı şeyler yapabilir."

"Sen de ondan korkuyorsun  yleyse?"

"Herkes korkmalı. Onun içinde derinlerde gömülü bir kötülük var. Piskopos Venable'ın çabaları olmasaydı, oldukça tehlikeli olabileceğinden korkuyorum."

Kötülük. Bu kelimeyi o kadar çok duymuştu ki, Lustina gerçek kötülüğün ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Piskoposla ilgili her şeyi daha da şüpheli buluyordu. "Piskopos Venable'ın çabaları tam olarak nedir?"

"Söylemesi zor. Ritüelleri şahsen hiç görmedim. Sadece baronun ritüellerden sonra çok daha sakinleştiğini biliyorum. Gençliğinden beri hep böyleydi."

"O zaman ondan uzak durmaya  zen göstereceğim." "İyi. Su kovanı getireyim, böylece geri dönebilirsin." "Döndüğünde cezalandırılacak mısın?"

"Evet." Drystan, nehir kıyısının kenarına oturup ayakkabısını çıkarırken i geçirdi. "Onun yok ettiği aile yadigarı, Lord Praeceptia'nın büyük amcasına aitti."

LUSTINA

Piskoposun istediği gibi su kovasını getirip, Lustina ve Drystan malikaneye geri döndüler. Genç baron, iri yarı bir adamın yanında duruyordu. Tothyll, diye düşündü. Belinden sarkan kıvrımlı kırbaç, omurgasında bir ürperti yarattı ve Drystan su kovasını yere bırakıp onlara doğru yürüdüğünde, midesi düğümlendi.

"Bekleyin!" diye seslendi onlara.

Genç baron arkasını döndü, gözleri meraklı bir öfkeyle parlıyordu.

"Miras parçası onu ezmedi. Genç Lord Van Croix yaptı. Ben gördüm."

"Lustina, lütfen. Piskoposun yanına dön," diye ısrar etti Drystan.

"Hayır. Bu doğru değil. Bunun için cezalandırılmamalısın!" Genç lord'u işaret etti. "Onu kıran sensin! Kırbaçlanmayı hak eden sensin!"

"Senin yerinde olsam dikkatli olurdum, kızım," baronun sesinde uğursuz bir uyarı vardı.

"Hayır! Boş durmayacağım! Suçlu sensin."

"Burada neler oluyor?"

Piskopos Venable'ın sesini duyan Lustina'nın vücudunda gerginlik dalgası yayıldı, ama o bunu bastırarak boğazını temizledi. "Ekselansları, baronun bir aile yadigârını kasten yok ettiğini gördüm!"

Piskopos Venable'ın kaşları, saf bir öfkeyle alçaldı. "Böyle suçlamalarda bulunmak sana düşmez, kızım. Şimdi suyu al ve beni takip et."

"Ama Ekselansları, lütfen müdahale edin! Drystan, cezalandırılmasını gerektirecek küstahça bir davranışta bulunmadı. O nazik biridir ve bunu hak etmiyor!"

Piskopos şüpheyile gözlerini kısarak baktı. "Sen bu çocuğun nezaketini nereden biliyorsun? Bil ki, senin o çocukla ormana gitmene izin verirken içimde bir tedirginlik vardı. Onu Lilith gibi tuzağa düşürmek için."

Hakaret ve şaşkınlıkla tokatlanmış gibi, Lustina kaşlarını çattı. "Sizden istediğinizden fazlasını yapmadım."

"Yalan söyleyen diline gerçekten inanacağımı mı sanıyorsun, kızım?
Genç baron hakkındaki iddialarına inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Sana gerçeği söylüyorum."

"Gerçek gökten yağmur gibi yağsa bile onu anlayamazsın. Gel.
Cezanızı sonra hallederiz."

Lustina, arabada, kısa bir mesafede duran ve baronun babası Lord Praeceptia ile konuşan Piskopos Venable'ı beklerken elbisesinin eteğini sıkıca tuttu. Olaydan bu yana ona attığı bakışlar, cezasının yakında geleceğini gösteriyordu. Piskopos Venable'ın en çok nefret ettiği şey utançtı ve o, küstahlığıyla onu kesinlikle utandırmıştı. Aklından, daha önemsiz suçlar için onun elinden geçtiği tüm cezalar geçti ve umdu ki, aklındaki ceza ne olursa olsun, bir an önce uygulanır.

Gözünün ucunda bir hareket dikkatini, genç baronun arabaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, onu izlediği yere çekti. Buz mavisi gözleri, onu hor görerek süzerken, birdenbire cildini soğuk ve çıplak hissettirdi.

"Efendinizi ne kadar da mükemmel bekliyorsunuz,"
diye alay etti. "Sizinle ilgilenmek istemiyorum,
Lordum."

"Ben de seninle ilgilenmiyorum. Sadece bu gözlemi eğlenceli
buluyorum."

Dikkatini ondan başka yöne çevirerek içinden inledi. "Belki daha
eğlenceli başka eğlenceler bulabilirsin."

"Korkarım ki onlar bunun yanında sönük kalır."

Omzunun üzerinden çok hızlı bir bakış attığında, onun dikkatinin hiç de
başka yöne kaymadığını gördü. "Her zaman bu şekilde bakmak zorunda
mısın?"

"Seni tedirgin mi ediyorum?"

"Açıkça konuşursam, beni sinirlendiriyorsun."

Dudaklarının köşesi sanki gülümseyecekmiş gibi seğirdi. "Ah, pekala,
başka türlü süreni beklemiyordum."

"Ben gitmeden önce ziyaretinin amacı, alaycı sözlerinle beni daha da
eziyet etmek mi?"

"Evet."

"Bunu söylediğim için beni affet, ama sen..." Lustina dilini ısırdı, neredeyse koparacaktı, çünkü aklından geçenleri söylememekte ısrarcıydı. *Korkunç. İğrenç. Kaba.*

"Ne?"

"Dilimi tutmayı tercih ediyorum."

"Elbette, sözlerinle kendini serbest bırak. Dur, sana yardım edeyim. *Sen aşağılıksın. Korkunçsun. Kınanacak birisin. Tamamen kötü bir insansın. Yaklaştım mı?*"

Korkutucu derecede yakın. Aslında, Lustina da bu tanımlamaları eklemek isteyebilirdi.

"Manastırda yaşayarak pek çok şey öğrendiğini tahmin ediyorum. Ama sana kesin olarak söyleyebilirim ki, her şey görüldüğü gibi değildir."

"Ormanda olanları hayal mi ettim diyorsun?"

O bir şeye doğru başını salladı ve kız, onun bakışlarının izlediği yolu takip ederek uzaktaki etkileyici bir meşe ağacını gördü. "Orada ne görüyorsun?"

"Ağacı mı?"

"Ne olmuş ona? Gördüğün gibi tarif et."

Onu memnun etmek için tereddüt etse de, merakı onu oyuna katılmaya itti. "Görkemli. Güzel. Sağlam."

"Öyle, değil mi? Birinin dediği gibi, bu ağaç mükemmel bir örnek. Katılıyor musun?"

"Evet. Oldukça mükemmel. Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, toprağın altında kökler, toprak ve solucanlar var, her şey çürüyor ve senin mükemmel bulduğun güzelliği besliyor. Bir şeyin yaşaması için, bir şeyin çürümesi gerekir."

Bir an düşündü, dikkati onunla ağaç arasında gidip geliyordu. "Senin çürümüş, Drystan'ın da ağaç olduğunu mu varsayayım? Benim gördüğüm kadarıyla tam tersi gibi görünüyor."

"Senden bir şey varsaymanı istemiyorum. Sadece görünmeyeni daha derinlemesine anlamanı istiyorum. Dediğim gibi, şeyler her zaman göründükleri gibi değildir." Arabadan indi ve ona doğru büyük adımlarla yürüdü. "İyi günler, Lustina," dedi geçerken.

Manastıra dönüş yolculuğu, sabah erkenden çıktıklarından çok daha kısa sürmüş gibiydi. Piskopos Venable, yolculuk boyunca tek kelime bile etmedi, Lustina birkaç kez onunla konuşmaya çalışsa da. Her sorusu sert bir ifade ve inatçı bir sessizlikle karşılanınca, bu sefer çok ileri gittiğinden korktu.

Araba nihayet manastırın taş duvarlarını aştığında, Lustina'nın midesi bulandı. Piskopos Venable'ı takip ederek arabadan indi ve revir binasına girdi. Taş merdivenlerden aşağı inerken, piskopos duvardaki bir braketten aldığı tek bir meşaleyle öncülük etti ve nihayet en alt kata vardıklarında, midesindeki bulantı saf bir dehşete dönüştü.

"Ekselansları, az önce saygısızlık etmek istemedim."

Onu dikkate almadan, defalarca ölenlerin morgu olarak kullanılmış bir odanın önünde durdu. Bir keresinde, binanın karşı tarafında merdivenleri olmayan düz bir tuğla eğimden bir cesedi aşağıya taşıyan revir rahibelerinden birine eşlik etmek zorunda kalmıştı. O rahatsız edici deneyim o günden beri aklından çıkmamıştı.

Piskopos Venable, içerideki hücrenin kapısını açtı ve soğuk ve boş bir odadan başka bir şey görünmüyordu. "Bu gece burada uyuyacaksın."

Korku içini kapladı. "Ne?"

"Belki bu sana bir daha bana soru sormamayı öğretir."

"Ekselansları, lütfen. Bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum.

Lütfen beni burada karanlıkta tek başıma uyutmayın." "İçeri gir. Hemen."

"Lütfen. Size yalvarıyorum

Ekselansları!" "Odaya gir! Hemen!"

Arkadan gelen sert bir itmeyle odaya uçu ve sert ve çakıllı zemine dizlerini sürterek düştü. Hızla ayağa kalktı, ama kapıya ulaşmadan kapı çarparak kapandı ve onu küçük, zifiri karanlık alanda kapana kısırdı.

Panik içinde, avucunu soğuk yüzeye vurarak çığlık attı. "Lütfen! Beni buradan çıkarın! Lütfen!"

Sadece kilidin yerine oturma sesi onun çığlıklarına cevap verdi.

"Lütfen! Ekselansları! Beni karanlıkta yalnız bırakamazsınız! Lütfen!"

Geri çekilen ayak sesleri omurgasından aşağı kayarken, Lustina karanlıkta dönüp kendi burnunun ötesini göremez hale geldi. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve hayal gücüne giren görüntülerden gözlerini kapattı. Zihnini pençeleyen kötü yaratıkların görüntüleri.

"Anne," diye inledi, kapıya yaslanarak. "Lütfen."

Karanlıkta kötü ve korkunç şeyler olurdu. Gözlerini sıkıca kapattı, kafasından görüntüleri kovdu.

Korkmuyorum. Korkmuyorum. Korkmuyorum.

Ardından gelen sessizlikte Drystan'ı düşündü. Kırbaçlanarak acı çeken zavallı çocuk. Kesinlikle, onun yaraları bundan daha kötüydü. Kesinlikle, o ondan çok daha fazla acı çekmişti. Lustina gözlerini karanlığa açtı, ama gözleri kapalıyken gördüğünden farklı bir şey yoktu. Orada, odada, Drystan'ın bir direğe tutunmuş, kırbaçların soluk, beyaz tenine çarptığını gördü.

"Eğer bir Tanrı varsa," diye karanlıkta fısıldadı, "ona merhamet et." Çocuğa duyduğu endişe, hala dikkatini çeken korkulardan onu uzaklaştırdı.

Saatler geçmiş olmalıydı, cildi soğuktan donmuştu ve kapı nihayet açıldığında, Lustina göz kamaştırıcı ışıktan dolayı neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Ayağa kalktığına, Piskopos Venable'ın kendisine baktığını gördü. "Bundan bir ders aldın mı, kızım?"

"Evet, Ekselansları," dedi, çenesini kaldırarak. "Artık karanlıktan korkmadığımı öğrendim."

Çenesi hareket etti, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. "İçinde bir kötülük var. Tıpkı annen gibi. Ve sözlerimi iyi dinle, onu senden çıkaracağım, yoksa aynı kaderi paylaşırsın."

Onun tehdidini görmezden gelerek, çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Bir dahaki sefere Lord Praeepsia'ya gittiğinde, ben manastırda kalmayı bekliyorum."

"Yanlış bekliyorsun. Drystan gibi Tothyll'den aynı cezayı almanı istesem de, Lady Praeepsia senin varlığından rahatlamış görünüyor. Seninle tekrar gelmeni istedi. Haftada bir. Bir dahaki sefere, cezaların daha da ağırlaşmasın diye en iyi davranışını sergilemeni bekliyorum."

Lady Praeceptia onu istemiş miydi? Bu onuru hak etmek için kadına herhangi bir izlenim bırakmış mıydı? Gözlerini ondan ayırarak başını eğdi. "Evet, Ekselansları."

"Söylesene, çocuğum. Yanan etin kokusunu hatırlıyor musun?" Sesindeki eğlenceli hava onu rahatsız etti ve o anda ona bakmıyor olmasına minnettardı.

"Her gün," diye dişlerini sıkarak cevapladı, kendi dilini ısırarak ağzına dolan kanın acı, bakır tadı dudaklarında hissediliyordu.

"Güzel. Unutmanı hiç istemem."

FARRYN

Harika.

Eczane sandığım yer, East Garfield Park'ın gölgeli bir sokağında, bir et paketleme fabrikasının yanında bulunan terk edilmiş bir bina çıktı.

Tabii ki öyleydi.

Ön tarafına yapıştırılmış tabelaya göre eczane kapanmıştı.

Arkanı dön.

Uzaklaş.

Sonuçta, aklı başında hiç kimse böyle bir planı uygulamaya koymazdı. Adam seri katil bile olabilirdi, bildiğim kadarıyla. Ve kimse benim böyle aptalca bir şeyi düşündüğümü bile bilmeden bu fikri kolayca rafa kaldırabilirdim.

Ama uzaklaşırsam pişman olacağım hissi beni rahat bırakmıyordu.

Hayatımda hiçbir şeyin bir daha anlamlı olmayacağını ve uzaklaşmanın her şeyi değiştireceğini söyleyen açıklanamayan ve inatçı bir çekim.

Ve bu değişiklik iyi yönde olmayacaktı.

Yine de, geri döndüm ve arabama doğru, ters yönde adım attım, beynimin mantıklı yarısına kulak verdim. Tebeşir tahtasına çivi çakılır gibi, o his omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve titredim.

Sabahın erken saatlerinde yağan yağmurun yerde sis bırakması da işleri zorlaştırıyordu, durduğum yerden sokağın sonunu görmek neredeyse imkansızdı. Orada bir yerde kuduz bir köpek saklanıyor olabilirdi ve ben bunu asla bilemezdim. Gündüz vakti olsa bile, kışa hazırlanan gökyüzünün somurtkan kasveti her şeyi daha karanlık hale getiriyordu. Onuncu kez, cebime sıkıştırdığım çakıyı kontrol etmek için elimi pantolonumun cebine attım ve pes etmiş bir nefes verdim. Çok fazla zarar verecek değildi, ama en azından *bir şeylerle* silahlanmıştım.

Birkaç yıl önce, babamı bulması için bir dedektif tutmuştum. Adam hiçbir şey bulamamıştı ve ben birkaç yüz dolar daha fakir olarak oradan ayrılmıştım

daha fakir kalmıştım. Ama bu konuyu bırakamazdım. Bu olayla ilgili bir şey zihnimin bir köşesinde duruyor ve beni sürekli rahatsız ediyordu. Beni kemirip duruyordu. Annemin ölümü, ne kadar garip ve anlamsız olsa da, gerçeği anlamak için aynı takıntıyı uyandırmamıştı. Yale'de birlikte çalıştığı birkaç meslektaşını, profesörünü buldum, ama hiçbirisi ondan yıllardır haber almamıştı.

Bu Xhiphias, her kim ya da her neyse, benim sahip olduğum tek somut bağlantıydı.

Sise adım attım, girişin ortasındaki sokağa doğru ilerledim.

Bir şey ayak bileğime dokundu ve aşağıya baktığımda siyah bir silüet yanımdan hızla geçip giderken göğsümde bir çığlık yükseldi. Peşinden gelen *miyavlama* sesi, titreşim ama rahatlamış bir nefes almamı sağladı. Sis içinden daha fazla silüet kayboldu, sadece kedilere özgü olan o mesafeli zarafetle dolaşıyorlardı. Onlarca, her şekil ve renkteki kediler, sanki bu tamamen normalmiş gibi sisin içinden dolaşıyorlardı. Sanki bir kedi çetesi, dışarıdan gelen birini incelemeye gelmiş gibiydi. Ancak hiçbirisi saldırgan görünmüyordu, ayak bileklerimin yanından geçip giderken mırıldanıyorlardı.

Daha önce hiç bu kadar çok kedinin bir sokakta toplandığını görmemiştim.

Bir kapının çarpması gibi bir ses kulağıma ulaştı ve irkildim, bir sıra çöp tenekesinin yanına eğildim, kendimi binanın nemli tuğlalarına yapıştırdım. Yan cebime soktuğum bıçağı çıkardım, gözlerim aşağı baktığımda kendi ayakkabılarımı bile zor görebileceğim kadar yoğun olan kalın sisi taradı. Etrafımda kıvrılarak hareket edişi, sanki yılanlar etrafımı sarmış gibi hissettirdi ve hafif kükürt kokusu, onu solumam gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oldu.

Sesler dikkatimi yanımdaki tuğla binanın çatısına çekti, orada iki kişi uçuşumun kenarında duruyordu. Uzun dreadlockları olan yaşlı, koyu tenli bir adam ve yanında, neredeyse parıldayan kadar solgun bir adam. O mesafeden ikisinin ne dediğini duyamıyordum, ama tehlikeli kenarda sallanışları midemi bulandırdı.

Bir sonraki nefeste, koyu tenli adam beyaz adamı itti.

Adamın kollarını çırpışını izlerken bir çığlık attım, sonra altı kat aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı. Ondan çıkan tüyler ürpertici korku sesi midemi bulandırdı.

"Hayır!" Ellerimin onun düşüşünü durdurabilecek gücü varmış gibi, boşuna uzandım.

Sis, onun düşüşüyle birlikte dönüyordu ve ben gözlerimi sıkıca kapattım, mide bulandırıcı çarpma sesine karşı kaslarımı hazırladım.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım."

Gözlerimi açtım.

Sis hiç bozulmamıştı.

Havada ürkütücü bir sessizlik vardı. Ateşli kükürt kokusu burnuma eskisinden daha güçlü bir şekilde girdi.

İçimde dolaşan korku ve şokun etkisiyle, adamın beyni yere dağılmış olabileceğini düşündüğüm yere dikkatlice yaklaştım ve korkunç kalıntılarla karşılaşmamak için dua ettim. Nefesimi tutarak, sisin en yoğun olduğu kısmı aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Onun izi hiçbir yerde yoktu. Görebildiğim kadarıyla tek bir kemik parçası ya da kan damlası bile yoktu.

Yukarıya baktığımda, koyu tenli adamın hala kenardan aşağıya, bana bakarak durduğunu gördüm.

İnanamadan, tekrar etrafa baktım. Onun düştüğünü görmüştüm. düşüşünü görmüştüm. Yine de, bunu kanıtlayacak tek bir delil bile yoktu.

Üzerimde tüyler ürpertici bir rahatsızlık hissi uyandı. Bu bir halüsinasyon değildi. Hâlâ kafamın içinde yankılanan çığlıklarını duyabiliyordum.

Dikkatimi tekrar çatıya çevirdim ve onu iten adamı aradım, ama birdenbire onun da izini kaybettim.

Hayır,

hayır, hayır.

Düşmüştü.

Ben

görmüştüm.

Yine de, geride herhangi bir fiziksel beden

bırakmamıştı. Babam gibi.

Ağır bir tıklama sesi sokakta yankılandı ve ben, karşımdaki geniş demir kapıya doğru bakışlarımı kaldırdım. Kapı, rahatsız edici bir gıcırta ile açıldı. Çarpıcı ateşli gözleri olan koyu tenli adam, kapının çerçevesinin içinde duruyordu ve onu görmek içimde bir korku dalgası yarattı.

Bacaklarım kilitlendi, felç olmuş gibi durdum. Cep bıçağının küçük kabzasına parmaklarımı sıkıca doladım ve saldırırsa onu etkisiz hale getirmek için önce nereyi bıçaklamam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Muhtemelen o gözleri. Bu düşünceyle ellerim daha da titremeye başladı. Böyle bir şeyi yapacak cesaretim var mıydı ki?

Koyu renk pantolon, botlar, kolları fırırlı siyah yelek ve kan kırmızısı kravat iğnesi olan beyaz kravat giymişti.

regency döneminden çıkmış gibi görünüyordu. Burun kıvrımı kibirli bir şekilde bana tepeden bakıyordu. "Ne istiyorsun?"

Bu kadar basit olan bu sözler kafamda karışıklık yarattı ve ben aptal gibi sessiz ve hareketsiz durdum. Hala az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bir süre sonra, "Ben... Xhiphias'ı arıyorum? Onu tanıyor musun?"
... onu tanıyor musunuz?"

"Bu, soran kişiye bağlı." Her kelime mükemmel bir şekilde telaffuz edildi, asil bir tavırla söylendi.

Yıllar boyunca meslektaşlarıma ve sınıf arkadaşlarıma hiç düşünmeden defalarca adımları vermiştim. Yine de o anda tereddüt ettim. O cinayetlerle bir ilgisi olsa bile, bana itiraf etme ihtimali çok düşüktü, hatta yok denecek kadar azdı. Bu da bana iki seçenekten birini bıraktı: Hayalperest babamın olası bir seri katille ilişki kurmayacağına güvenmek.

Ya da o sokaktan kaçmak. Aptallığı seçtim. Çünkü yine, kafamın içindeki rahatsız edici his bana öyle yapmamı söyledi.

"Ben... Farryn." Kafam dönüyordu, kendi adımları bile zar zor hatırlayabiliyordum. "Atlayan adam... Gördüm... O... Vurdu..."

"Ve?" Sesindeki sıkıntı beni konuya gelmeye teşvik etti. "Ona ne oldu?"

"Ona ne oldu mu?" Kıkırdarak, kolunun firfırlarını çekip manşetini düzeltti. "Neden buradasın, kızım?"

"Hâlâ hayatta mı olduğunu bilmem gerek."

Kaşlarını kaldırarak başını eğdi. "Bu yüzden mi şu anda bu sokakta duruyorsun?"

"Hayır." Yutkunarak, bir kez daha yere baktım. "Sen o'sun, değil mi? Sen Xhiphias'sın."

Soruma cevap verme zahmetine girmedi, ama dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Babamı tanıyordun," diye ekledim. "Ben birçok babayı tanıyorum." "Augustus Ravenshaw."

Yine güldü. "Öyle bir ismi kim unutabilir ki." "O zaman onu hatırlıyorsun?"

"Elbette. Augustus Ravenshaw. Eski Hıristiyanlık alışmaları uzmanı ve öteki dünyaya meraklı biri."

"Güzel. Evet. O odur." Başımı sallayarak, gözlerinin içine bakarak, kesinlikle çılgınca gelecek olan şeyi söylemek için cesaretimi topladım. "O zaman, az önce o adamın düşerek öldüğüne tamamen inanmadığımı biliyorsun."

Alev rengi şüpheli gözler bana bakarak, açıklamamı bekliyordu. "Sence ona ne oldu?"

"Emin değilim. Bu yüzden buradayım. Senin bildiklerini bilmek istiyorum."

Tekrar gülümsediğinde yanaklarında gamzeler belirdi, sanki kelimeler havada amaçsızca dans ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Benim bildiklerimi bil," diye fısıldadı. "Ne biliyorum?"

"Nightshade. Nightshade'i biliyorsun."

"Biliyor *musun*?"

"Babamın bana öğrettiklerini biliyorum."

"O zaman yeterince biliyorsun." İçeri girerken, kapıyı bir kez daha kapatmaya çalıştı ve ben de önceki endişelerimden kurtulup kapıya bastırarak daralan aralığa sıkıştım.

"Hayır. Bu yeterli değil. Daha fazlasını bilmem gerek."

İç çekerek kapının aralığını genişletti. "Tavsiyemi dinle, kızım. Bilemezsin. Sana yardım edemem."

"Hayır. Bilmem gerekiyor."

Neredeyse küçümseyici bir tavırla bana eliyle gitmemi işaret etti. "Eve git." "Lütfen."

Kaşlarını çatarak, dudaklarını sıkıştırdı ve beni inceledi, sonra başını salladı. "Anlamadığın şeyler isteyen bir ocuk gibisin."

"Orası bir yer. Ve oraya nasıl gidileceğini biliyorsun. Babama anlattın."

Gözlerini kısarak, bir an sessizce bana baktı. "Senin bir parçan buna tam olarak inanmıyor."

Haklıydı. Bir parçam, ne kadar istesem de babama hiç tam olarak inanmamıştı. Onun bilgisi ve eğitimi, antik şeyler hakkındaki bilgisi ve takıntılarını metodik bir şekilde, hesaplayarak ve belgeleyerek ele alış şekli göz önüne alındığında, onun teorilerini kabul etmek çok kolay olabilirdi. Ama her zaman içimde bir tür rahatsızlık, bir engel vardı ve bu engel, sanki içeride durup bir deliyi izliyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Binadan düşen adam. Öldüğünü bilmem gerekiyor." "Sen söyle."

"Ben nereden bileyim?"

"Şu anda onun kalıntılarının bulunduğu su birikintisinin içinde duruyorsun, değil mi?"

Cevap vermek için kalıntıların üzerinde duran sisi incelememe bile gerek yoktu. "Hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Evet. Eminim."

"O zaman, daha ne bilmek istiyorsun?"

Göğsüme bağladığım çantadan, plastik bir saklama torbasına koyduğum uzun siyah tüyü çıkardım. Torbadan çıkardıktan sonra, onu ona doğru uzattım ve gözlerinin büyüyüp merakla parladığını izledim. "Mükemmel derecede sıkıcı hayatıma dönmekten başka bir şey istemem, ama yapamam. Bazı şeyler görmezden gelinemez. Peki şimdi? Daha fazlasını bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Babam Van Croix adında bir adamdan bahsetmişti. Onu tanıyor musun?"

Birkaç dakika önce gözlerinde parıldayan merak karardı. "*Jericho* Van Croix mu?"

"İlk adı yok. Belki?"

Tüyü eline aldı, çevirip çevirip parmağıyla tüylerin üzerinde gezdirdi. "Bunu nereden buldun?"

Yalan söyleyip onu yerde bulduğumu, bir şekilde yoluma rastgele düştüğünü söyleyebilirdim, ama gözlerindeki yoğun bakış bana bana inanmayacağını söyledi. "Bu senin mi?"

"Keşke. Ama hayır."

"Yatak odamda bırakılmıştı. Nightshade'de Van Croix'yı aramamı söyleyen çok ürkütücü bir rüyadan sonra." İsteksizce ceketimin kolunu ve altındaki gömleği kaldırdım, kumaşı dirseğimin üstüne kadar uzattım. "Bu sembolü daha önce gördün mü?"

Ona bakarken gözlerinde merak ve kargaşa arasında bir şey parladı.

"Nedir bu?" Dikkatini başka yöne çekmek için kolumu tekrar aşağı indirmek zorunda kaldım.

Sanki kendini toparlamak istercesine omuzlarını geriye attı ve kibirli duruşuna geri döndü. "Korkarım bu konuda sana yardımcı olamam."

"O zaman Nightshade'i anlamama yardım et."

"Bilmelisiniz ki, bu tür bilgileri kolayca vermiyorum."

Şüpheli bir şekilde kaşlarımı çatarak bakışlarımı indirdim. "Ne istiyorsun?" "Neye sahipsin?"

"Ben... Ben seninle yatmayacağım. Eğer aradığın buysa

"

"Hayır. Seksten çok daha ilginç bir şey arıyorum." "Ne gibi? Ruhum mu?" Buna burun kıvırdım, ama o pek gülümsemediğinde gülümseme bile göstermediğinde, kaşlarımı daha da çattım. O anda, ateşli kehribar rengi gözlerinin alev gibi parıldadığını fark ettim. Göğsümde bir korku hissi uyandı. "Sen gerçekte kimsin?"

Pürüzsüz, temiz tıraşlı yüzünü eliyle okşadı. "Belki de sorularını yanıtlayacağım."

"Az önce ödeme için bir şeye ihtiyacın olduğunu söyledin." "Bu seferlik bir istisna yapabilirim."

Adamın ağzından çıkan hiçbir sözde en ufak bir rahatlık yoktu. Ona güvenilebileceğime dair tek bir ipucu bile yoktu. Oradan uzaklaşmalıyım, ama bunu yaparsam hiçbir cevap alamayacaktım. Hayatım boyunca hep merak içinde kalacaktım. Babamı hep şüpheyle bakacak ve akıl sağlığını sorgulayacaktım.

Daha fazlasını bilmek istedim. Daha fazlasını bilmem *gerekliyordu*.

"Peki, o zaman. İçeri gel," dedi ve tüyü kullanarak beni içeri davet etti.

Kenara çekildi, bıçağıma sadece hızlıca bir bakış attı ve bıçağı kaldırmamı istemeden içeri girmeme izin verdi. Sanki bıçak onu hiç tehdit etmiyormuş gibi. Parmaklarım bıçağı sıkıca kavradı, yanından geçtim, gözlerim loş iç mekanı taradı. Dışarıdaki terk edilmiş fabrikanın ufalanmış ve yıpranmış tuğlaları, tavana ve duvarlara tırmanan parlak yeşil sarmaşıkların yerini almıştı. Küçük bir paslanmaz çelik mutfak, aynı renkteki tekerlekli ada mutfağın karşısında duruyordu ve üzerinde bir kase meyve renk katıyordu. Dışarıda fark ettiğim kırık pencerelerden beyaz perdeler sarkıyordu, kenarları Ekim ayının serin esintisiyle dalgalanıyordu. Oda ortasındaki çelik çukurda yanan büyük ateş olmasaydı, bu esinti ortalığı dondurucu bir soğuğa çevirirdi. Açık alanda her çeşit ve boyutta saksı bitkileri duruyordu. Xhiphias'ın oturmamı söylediği yere, yere serpiştirilmiş minderleri abartılı kumaşlar ve baskılar kaplıyordu.

Kumaşta garip bir madde olup olmadığını hızlıca kontrol ettikten sonra, yumuşak minderlere oturdum. O ise ateşin karşısındaki mindere oturdu ve siyah tüyü kulağının arkasına taktı.

Ceketinin cebinden, karmaşık yaprak desenleri ve güzel yanardöner inci süslemeleri olan küçük, altın bir kutu çıkardı. Kapağını açtı ve içindekilerin bir kısmını eline aldı, sonra burnuna çekti. Kahverengimsi renginden, tütün tozu olduğunu düşündüm, ama emin olamıyordum. Zarif hareketleriyle, yanındaki tepsiden taç takmış gümüş kafatasları ile süslenmiş muhteşem siyah bir çaydanlığı aldı ve içindekileri bir fincana döktü. İkinci fincana uzanıp bana baktığında, başımı sallayarak reddettilim.

"Bak, tüm bunlara pek inanmadığımı söylediğinde haklıydın." Başlamak için sabırsızlanarak, kıpır kıpır oturuyordum, sormak istediğim onca soru kafamda dönüp duruyordu. "Açık fikirli olmaya çalışacağım. Babamı, onu neyin motive ettiğini anlamak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu şüpheciliğimi bir kenara bırakmak gibi görünüyor. Öyleyse, söyle bana. Nightshade nedir?"

Küçük parmağını dışarı doğru uzatarak, bir kraliyet mensubu gibi nezaketle çayını yudumladı, sonra fincanını tepsiye koydu ve elini önüne uzattı. "Evrenin, karanlığın ışıqla birlikte var olmasına izin vererek dengeyi sağladığını biliyorsun." Diğer elini kaldırarak avuçlarını birbirine değdirdi. "İki eşit, değil mi?"

"Evet, elbette."

"Nightshade, bu dünyanın ışığına karşılık gelen karanlıktır. Bir nevi gölgesi. Karanlıkların yaşadığı yer."

"Karanlık olanlar. Düşmüş meleklerden bahsediyorsun, değil mi?"

Kulağının arkasından tüyü çıkardı ve gülümsedi, tüyleri yüzünde gezdirdi. "Senin gibi masum birinin onlar hakkında ne bildiğin var ki?"

"Babam, çocukken birinin beni izlediğine inanırdı." Günlüklerini inceledikten ve çocukluğumdan belli belirsiz hatırladığım adamın çizimini gördükten sonra, beni takip eden kişinin hayal ürünü olmadığına kendimi ikna etmiştim.

"Düşmüş melekler küçük kızları *izlemez*." Tüyü bana doğru salladı. "Onları kaçıtır ve çok kötü şeyler yaparlar. Anlatılamaz şeyler."

"Babam beni yakından izlerdi ve beni çok korurdu. Belki de beni kaçırmak için bir fırsatı olmamıştı."

Elini uzatarak tırnaklarını inceledi. Tırnaklarının benimkilerden daha uzun olduğunu ve parlak siyah renkte boyandığını fark ettim. "Baban seni yeterince uzun süre izleyemedi, çocuk. Düşmüşler sana ilgi duyduğunda, seni kurtarabilecek hiçbir insan yoktur."

“O zaman, babamın gördüğünü sandığı bu şey, sence başka bir şey miydi?”

Xhiphias omuz silktili, sırtını düzeltti ve dik bir şekilde oturdu.

"Hayattasın, yani evet."

"Babam başka kişilerden de bahsetmişti. Onlara nöbetçiler diyordu. Haberciler."

Tırnaklarını kemirmeyi bıraktı ve gülümseyerek rahatça yastığa yaslandı.

"Ah, evet. Nöbetçiler."

"Onlar nedir?"

"Melekler ve şeytanlar hakkında bilgin var mı?"

"Oldukça. Babam onları epey incelemişti."

"Bir melek ile bir insanın birleşmesinden ne olur biliyor musun?" Garip bir şekilde, biliyordum. "Nephilim."

"Çok iyi. Peki ya bir insan ve iblisin çocuğu?" "Cambion, değil mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Etkilendim, Bayan Ravenshaw. Şimdi, bir Sentinel, bir iblis bir meleğe aşık olduğunda ortaya çıkar."

Belki de onun sözleri karşısında omurgamdan bir ürperti geçen sadece şenlik ateşinin ısıydı. "Böyle bir şey mümkün mü?"

"Nadiren olur, ama evet. Mümkündür."

Onun bu kadar akıcı konuşması, bu varlıkları sanki aramızda titreyen alev kadar gerçekmiş gibi emin bir şekilde tanımlaması beni şaşırttı. "Peki ya ortaya çıkan Sentinel? O iyi mi? Kötü mü?" "Her ikisine de eğilimi var. Hayatı esasen bir sınavdır. Bir dizi Hangisinin tarafını seçeceğini görmek için bir dizi sınav. İyi mi? Kötü mü?"

“Peki, babamın gördüğüne inandığı bu... bekçi. Sence beni koruyabilir mi?”

"Bilemem. Ve eklemeliyim ki, baban onu görmek *istediği* için görmüş olabilir." Yine bana tüyü salladı, bileğindeki gömleğinin fırırlarını karıştırdı. "Orada bir nedeni olduğunu sanıyorum."

"Ne için gözetliyorlar?"

Başını eğerek sırtıttı. "Bir Sentinel'in izlemesinin tek bir nedeni vardır."

"Düşmüşler mi?"

"Evet. Gökler onları Fallen'ı avlamaya zorlar. Bunu yapıp yapmayacaklarını belirleyen ise kendi kişisel şeytanlarıdır."

Bu, bir düşmüş meleğin bir noktada bana ilgi duyduğunu ya da en azından benim oynamayı sevdiğim yerlerde dolaştığını düşündürürdü, çünkü sanki sürekli izleniyormuşum gibi hissediyordum. "Ve eğer durum böyleyse, eğer o beni izliyorsa... ya da sadece izliyorsa, bunun nedeni muhtemelen Düşmüş'ün varlığı mıdır?"

"Belki. Onun neden böyle davrandığını söylemek zor."

"Ama düşmüş bir meleğin beni çocukken almamasının sebebi o mu olurdu?"

"Düşmüş bir meleğin bunu yapamamasının tek nedeni o olurdu. Düşmüş melekler, hem Cennet'in hem de Cehennem'in güçlerine sahip oldukları için kendi türlerinden korkarlar."

Dizlerimi çekip bacaklarımı kollarımla sardım, zihnimde yeni öğrendiğim tüm bilgileri sindirmeye çalışırken, aklımda kalan soruları bulmak için çaresizce düşüncelerimi taradım. Kim bilir, bir daha ne zaman bu konular hakkında biriyle bu kadar açık bir konuşma yapabileceğim, üstelik kilit altına alınmam gerektiğini düşündürmeden?

"Bu Nöbetçiler diğer melekler kadar uzun süredir var mı?" "Binlerce yıldır." Xhiphias tüyü alevin üzerine tuttu ve ben, tüy hiç yanmasa da gümüş çizgilerin turuncu renkte parlamasına hayran kaldım. tüy hiç alev almamasına rağmen gümüş rengi çizgilerin turuncu renkte parlamasına hayran kaldım. "Praeceptia, Sentinel'lerin doğum yeri idi."

"Praeceptia! Adı buydu!" Adamın, önsezili cinayet kabusumda geçen bir yerin adını söylemiş olması beni çok heyecanlandırmıştı.

Ateşi körüklediği alevlerden turuncu közler yükselirken, yüzü şaşkınlıkla aydınlandı ve topaz ve sitrin taşları gibi parıldadı. "Duydun mu?"

"Sadece son zamanlarda. Görünüşe göre birçok şey ancak son zamanlarda ortaya çıktı."

Bunun bir tesadüf mü olduğunu, yoksa aklımı mı kaçırdığımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey tesadüf değildir, Farryn. Her şeyin bir anlamı vardır." Yine o sözler. Babamın bana söylediği sözler. Hayatım boyunca bir mantra haline gelen sözler. "Praeceptia'nın varlığından haberdar olmana şaşırdım."

"Neden böyle söylüyorsun? Gerçek bir yer değil mi?"

"Kime sorduğuna bağlı. Bazıları hiç var olmadığını söylüyor. Bazıları ise Sentinel tarafından yakılıp yıkıldığını düşünüyor." İç çekerek,

tüyü bıraktı ve alevlerin içinde bir kafatası yüzü gibi görünen şey titreyerek közlerle birlikte yukarı süzüldü.

Gözlerimi kırıştıtararak ateşe tekrar baktım, ama büyüleyici alevden başka bir şey görmedim. Garip. "Yani... Sentinel kötülüğe yenik düştü."

"Belki. Durumu tam olarak bilmiyoruz, çünkü bu yüzyıllar önce oldu."

"Nightshade, Fallen'ların özgürce dolaştığı bir yer ise, babam neden oraya gitmekte ısrar etti?"

"Çünkü orası aynı zamanda kaybolanlar ölümden sonra gittikleri yerdir." "Kaybolanlar mı?"

"Cennete de cehenneme de inanmayanlar." "Ama babam ikisine de inanıyordu."

"Evet. Ancak annen inanmıyordu." Bana attığı anlamlı bakış, sanki içimi röntgen gibi tarıyordu. Doğruydı, annem dindar bir ortamda büyümemişti. Babam için kiliseye gidiyordu, ama aslında hiçbirine inanmadığı için değil.

"Nightshade'deki bu insanlar. Oraya nasıl gidiyorlar?"

"Bazıları orada olmayı seçiyor. Diğerleri ise hiç seçme şansına sahip değil."

O her soruya cevap verdiğinde, kafamda bir düzine soru daha filizleniyordu. "Seçenler, bu nasıl oluyor?"

"Yaşayanların geçebileceği sadece iki yol var. Ya Düşmüşler tarafından kaçırılıyorlar. Ya da bana geliyorlar."

"Peki *sen* nasıl geçiyorsun?"

"Sana söyleyebilirim, ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım." Kıkırdadı ve o anda soğumuş olan çayı içmek için uzandı, sözleri beni sinirlendirdi.

"Sence babam orada mı? Nightshade'de mi?"

"Söylemesi zor." Hoş olmayan bir tırmalama sesi, gözlerimi onun tırnağıyla çay fincanının kenarını daireler çizdiği yere çekti.

"Oraya nasıl gidileceğini gösterir misin?"

Çay tepsisini kenara itti ve ayağa kalktı. "Korkarım ki, benim iyiliklerim burada bitiyor ve sen gidiyorsun."

"Ama babama göstermiştin."

"Evet. Ve onun geri döneceğini sanmıyorum." Elini sallayarak beni ayağa kaldırmaya çalıştı, ama ben reddettim. Daha fazla cevap almam gerekiyordu.

"O zaman doğru! O orada! Ölecek mi? Düşmüşler onu öldürecek mi?" diye sordum acil bir şekilde.

"Düşmüşler, Nightshade'e gitmeyi seçen yozlaşmamış zavallı ruhlar için kesinlikle bir tehdit. Ama en olası neden, zamanla bu alemdeki hayatını unutacak olması."

"Unutacak mı? Her şeyi mi?"

"Her şeyi. Seni. Anneni. Amacını. Nightshade böyle işliyor."

"Belli ki daha önce oraya gitmişsin. Ve geri dönmüştün. Nasıl?"

"Gerektiğinde gidip gelirim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi, aynı anda gözlerindeki bir parıltı dikkatimi çekti ve irislerinin köz gibi renklerinin obsidiyen siyahına dönüştüğünü, sonra tekrar orijinal rengine döndüğünü fark ettim.

Nefes nefese, geriye doğru tekme attım, yastığın üzerinden yuvarlandım ve hızla tekrar dik oturdum. "Sen nesen?"

"Sakin ol. Seni öldürmek isteseydim, tüm bu soruları sormazdım."

"Sen... sen... nesen? Nesen sen?" "Cambion."

"Yarı iblis olarak mı doğdun?"

"Her cambion doğuştan değildir. Bazıları sonradan olur." Bana göz kırptı. "Kötü seçimler."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım. "Hayır. Hayır, ben... ben inanmıyorum..." Ayağa fırladım ve bıçağı ona doğru uzattım. "Açık fikirli olacağımı söylediğimi biliyorum, ama... yalan söyledim."

Karanlık kahkahası etrafımda yankılanıyor gibiydi ve omzumun üzerinden arkama baktım, sanki arkamda bir şey varmış gibi hissettim. Ona döndüğümde, öncekinden daha yakındaydı. Çok daha yakındaydı.

"Ben sadece... gitmek istiyorum. Tek parça halinde, tamam mı?"

"Farryn, sen beni rahatsız etmiyorsun, sen de benden rahatsız olmamalısın. Her gün farkında olmadan benim türümün arasında dolaşıyorsun."

Kafamda Chicago'nun kalabalık sokakları ve kampüste sık sık yanından geçtiğim onca insan canlandı.

"Dediğim gibi. Rahatla. Biz, senin düşündüğünden biraz daha ayrımcıyız." Gözlerini devirerek, mutfağına doğru döndü ve tekerlekli adadaki kaseden küçük bir salkım üzüm kopardı.

"O zaman beni öldürmek

istemiyorsun." "Hayır.

İlgilenmiyorum."

"Sevindim. Gerçekten. Ama meraktan soruyorum, neden?"

"Çünkü ruhun... dağınık. Tam olarak açıklayamam, ama bil ki seni öldürmek gibi bir niyetim yok."

Boğazımı temizleyip bıçağımı indirdim. "Tamam, öyleyse... sadece... konuşmaya geri dönelim." Onun güvencesine rağmen, hala biraz titreyen ve saldırıya hazır olan kaslarımı gevşetemedim. "Ona yardım etmeliyim. Babama. Eğer oradaysa, hatırlamasına yardım etmeliyim."

"Nightshade, senin hayal ettiğinden daha büyük bir adam. Onu asla bulamayacaksın." "Oraya Van Croix adında bir adamı aramaya gitti. Onun adını onun adını tanıdın."

"Van Croix'yu kim duymamış ki."

"O kim? Onun ne önemi var?"

"Nightshade'de yaşıyor. Bir nevi parya." Ağzına bir üzüm attı ve sanki tadına odaklanmak istercesine gözlerini kapattı. "Düşmüşlerle arkadaşlık ediyor ve onlara iyilik karşılığında ruh ticareti yaptığı söylentileri var. Yerel halk ondan çok korkuyor." Kıkırdadı ve başını geriye eğerek dişleriyle başka bir üzüm kopardı. "İnanır mısın, onun *Ölüm* olduğunu düşünüyorlar. Zavallı küçük ruhlar, çoktan öldüklerinin farkında bile değiller."

Bu da sormak istediğim bir başka soruydu. "O bir insan mı?"

"Bilmiyorum. Onun hakkında pek kimse bir şey bilmiyor. Çoğunlukla içine kapanık, inzivaya çekilmiş bir hayat sürüyor. Blackwater Cliffteki bir katedralde yaşıyor."

"Babam sana onu neden aradığını söyledi mi?" "Hayır."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve keskin bir nefes verdim. "Oraya gitmem gerek. Nightshade'e."

"Ne istediğini bilmiyorsun. Eve git. Mantıklı bir hayata dön. Bunu unut."

"Hayatım daha önce hiç mantıklı değildi."

"Ve bundan sonra da hiçbir şey mantıklı olmayacak. Cevabım hayır." O, şenlik ateşinin yanında duran tüye doğru büyük adımlarla yürüdü, onu aldı ve bana geri verdi. "Burada işimiz bitti. Evine git, Farryn Ravenshaw. Seni mutlu eden şeyin peşinden git. Bunu bırak."

LUSTINA

Lustina, Leydi Praeceptia'nın odasında yerde duran kirli paçavraların sonuncularını topladı ve hasır sepete doldurdu. Elbette, tören sırasında odaya girip bunların ne *için* kullanıldığını görmesine izin verilmemişti. Böyle bir şey kutsal kabul ediliyordu ve Piskopos Venable onun orada bulunmasına izin vermezdi. Bunun yerine, oturup beklemesini söyledikleri kapının diğer tarafında dinlemişti ve duyduğu tek şey, dua edenlerin kısık sesleri ve gözyaşlarına boğulmuş gibi görünen Leydi Praeceptia'nın hıçkırıklarıydı.

"Sana iyi davranıyor mu?" Leydi, yatakta yatarken, gözleri yarı kapalı ve cildi taze terle kaplı halde, zayıf sesiyle ona seslendi. "Piskopos mu?"

"Beklenebileceği kadar iyi, Leydim."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Eğlenceli bir ses tonu konuşmasını hafifletmişti. "Onun hakkında asla kötü konuşmazsın, değil mi?"

"Asla, hayır."

Yorgun bir gülümseme yüzünü kapladı. Zayıf ve hasta olmasına rağmen, onda doğüstü bir güzellik vardı. "Senin iyi bir kız olduğunu anlayabiliyorum. İnsanlar hakkında bir sezgim vardır. Annen için de aynı şeyi düşünmüştüm."

Lustina, kapalı kalan kapıya baktı. Kapının ardında Piskopos Venable, Lord Praeceptia ile sessizce konuşuyordu.

"Annemden hoşlanıyor muydun?"

"O bana geldiğinde çok acı çekiyordum. Ve sonra, hiç acı hissetmedim. İyileştirme yeteneği olağanüstüydü."

"Öyleydi." Kız gülümsedi ve cesaretini toplayarak yatağa yaklaştı. "Küçükken bir keresinde çok kötü bir ateş geçirdim. Korkunç kabuslar görüyordum ve tüm vücudum kemiklerime kadar ağrıyordu. Annem bütün gece yanımda kaldı. Her uyandığımda, bana içecek bir şeyler ve alnıma koymak için soğuk bir bez getirirdi." Gülümsayarak, o anıları sevgiyle hatırladı. Hâlâ annesinin yatıştırıcı ellerini teninde hissedebiliyordu. "Ertesi sabah güneş ışığı ve kuşların cıvıltıları ile uyandım ve ateşim düşmüştü. O her zaman beni böyle iyi hissettirirdi."

"Annen böyle acımasız bir kaderi hak etmemişti."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve bakışlarını indirdi. "Piskopos Venable, annemin içinde bir kötülük taşıdığını söyledi."

"Güçlü kadınlar her zaman zayıf erkeklerin gururunun tehlikeli yükünü taşırlar."

Lustina genç olmasına rağmen, Leydi'nin biraz gizemli sözlerini anlayacak kadar akıllıydı ve başını salladı. "Umarım yakında iyileşirsiniz, Leydi."

"Umudumu uzun zaman önce yitirdim. Bu günlerde sadece huzur arzuluyorum." "Öyleyse, en çok istediğiniz şey buysa, umarım onu da bulursunuz." "Bir gün. Şimdilik, oğlum için savaşıyorum."

"O da mı hasta?"

"Oh, hayır. O çoğu insandan daha sağlıklı." Diye iç geçirdi ve boğuk, ıslak bir öksürük onu öne doğru sarsarak attı. "Hiç ateş bile çıkarmadı o. Sadece kaderi için endişeleniyorum. O öfkeli. Onu suçlayamam ama... O öfkenin neye dönüşebileceğinden endişeleniyorum."

"O, sizin durumunuzdan dolayı kızgın mı, Leydim?" "Sanırım, kısmen öyle."

"Sormamda sakınca var mı... sizi rahatsız eden nedir?" Piskopos ona belirsiz bir açıklama yapmıştı, ama o bunu kendisinden duymak istiyordu.

"Buradaki zamanım neredeyse doldu." Yatağın ucuna doğru bakarak bir an sessiz kaldı. "Ölümümle oğlum babasının merhametine kalacak. Ve bu ne büyük bir ıstırap olacak." Böyle bir şeyi, esasen bir yabancıya itiraf etmek için kafası bulanık olmalıydı.

"Babasına güvenmiyor musunuz?"

"Hayır. Belki de güvenmiyorum. Tek umudum, Jericho'ya yeterince sevgi ve iyilik aşılamış olmam." Gözlerini kırpması, bakışlarının büyüsunü bozdu ve gözyaşlı bakışlarını Lustina'ya çevirdi. "Şimdi, lütfen hizmetçilerimden birine oğlumu getirmesini söyler misiniz?"

"Elbette."

Lustina yatak odasından çıktığında, Piskopos Venable artık yaşlı Van Croix ile birlikte koridorda durmuyordu. Onların yerine, genç baron duvara yaslanmış, başını ellerinin içine almış, yerde oturuyordu.

"Lordum, anneniz sizi çağırıyor."

"Onun odasına girmenize izin verilmemeliydi. O çok hasta." "Mesafemi korudum. Ve sadece paçavraları toplamakla görevlendirildim."

"Onları sakla. Belki onlardan başka bir elbise yaparsın." Kıkırdayarak güldüğü ses koridorda yankılandı, bu ses Lustina'yı neredeyse ağlatacaktı. "Hiç mizah anlayışın yok, kızım."

"Senin de hiç mantığın yok." "Dikkatli ol." Sesi hırıldayan bir homurtu gibiydi.

"Bu kadar nazik birinden bu kadar acımasız bir şeyin çıkması beni şaşırtıyor."

"Beni tanı mıyorsun ve annemi de kesinlikle tanı mıyorsun." Hâlâ başını eğik tutarak dizlerini kendine çekti ve ellerini ovuşturdu. "Hâlâ benim yaptığının yanlış olduğunu düşünüyorsun. Ormanda yaptığım şeyi, en son buraya geldiğinde."

"Evet."

"Aynen öyle. Senin dünyanın iyi ve kötü arasında bölünmüş. Siyah ve beyaz. Griye yer yok."

"Bu tür varsayımlar, sizin de beni tanımadığınızı kanıtlıyor, Lordum."

"Sizi tanımama gerek yok. Sizi tanımak da *istemiyorum*."

Lustina, onun elini yumruk haline getirmesini, ormanda ilk karşılaştıklarında gösterdiği öfke tepkisi olarak yorumladı ve başını salladı. "O halde ben de sizden uzak duracağım. Şimdi, izin verirsiniz, paçavraları toplayıp annenize eve döneceğinizi haber vereceğim."

"Annen hakkında ne diyordu?"

Lustina, konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak ederek irkildi. "Sadece onu tanıdığını söyledi."

"Nasıl?"

"Sanırım sana hamileyken. Annem ona kendini daha iyi hissetmesi için şifalı otlar getirmişti."

"Peki annen şimdi nerede?"

Kaşları, hala kalbini delen acıyla titredi. "Öldü, Lordum."

"Nasıl öldü?"

"O... yakıldı. Cadılık yaptığı için."

"Sence ölmeyi hak etti mi?" "Korkarım buna cevap veremem, Lordum."

"Neden? *Vicdanın* seni duyacağından mı korkuyorsun?"

"Çünkü ben... Annem hakkında konuştuğum için cezalandırıldım."

Çenesini hareket ettirirken dişleri dudaklarının üzerinde kaydı. "Kim tarafından cezalandırıldın?"

"Piskopos Venable."

"O şu anda burada değil. Söylesene Lustina, annenin diri diri yakılmayı hak ettiğini düşünüyor musun?"

Piskoposun orada olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca baktıktan sonra boğazını temizledi. "Hayır."

"Neye inanıyorsun?"

Lustina gözlerine dolan yaşları tutamadı ve başını salladı, boğazına düğümlenen duygularla tek kelime bile söyleyemedi.

"Söyle bana. Senin ağzından duymak istiyorum." "Lütfen, Lordum. Saygısızlık etmek istemem."

"Neye inandığını söyle bana. Şimdi söyle. Bunu istiyorum." Ayağa kalktığı anda, onun boyunu fark etti ve duvara düşen gölgesi ona uğursuz bir hava veriyordu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve tekrar başını salladı. "Yapamam."

"Onun haksız yere suçlandığını düşünüyorsun. *Boşuna* öldüğünü düşünüyorsun. Kutsal ve adil olduğunu iddia eden bir adam tarafından öldürüldüğünü düşünüyorsun. Doğru mu?"

Daha fazla gözyaşı aktı ve Lustina, içinde yanan öfke ve hayal kırıklığını kontrol etmek için başarısız bir çabayla başını geriye attı. "Benim adıma konuşmamanızı rica ediyorum. *Lordum*."

"Bu gerçek. Senin gerçeğin. Kabul edemediğin bir gerçek. Neden?" Yavaş adımlarla ona doğru yürüdü, yaklaşması omurgasında bir ürperti yarattı.

"O, onun... kötü olduğunu düşünüyordu."

"Öyle miydi, Lustina?" Ellerini arkasında birleştirdi ve vahşi bir hayvan gibi onun önünde dolaşmaya başladı. Saldırmayacağından emin olunamayacak bir hayvan. "Annenin kötü bir tarafını hiç gördün mü?"

Asla. Annesi ona hiç el kaldırmamıştı. Onu hiç terk etmemişti. Lustina'nın hatırlayabildiği kadarıyla, hiç kimse hakkında kötü konuşmamıştı.

"Neye inandığını söyle bana." "Ben... ben inanıyorum ki..."

"Söyle."

"İnanıyorum ki... o masumdu."

"Evet. Peki, Piskopos Venable hakkında ne düşünüyorsun?"

Söylemek istiyordu. Tanrım, boğazını yakıp kavuran o kötü sözleri söylemek istiyordu. Bunun yerine başını salladı.

"Söyle bana," diye fısıldadı. "Yüksek sesle söylemeyi reddettiğin şeyi söyle bana. Her gece uyumadan önce düşündüğün şeyi söyle. Kimsenin duyamadığı rüyalarında söylediğin sözleri söyle bana."

"Ondan nefret ediyorum." Kötü kalpli yaşlı adamın onu cezalandırmak için gölgelerden fırlayıp çıkacağı anı bekleyerek, alçak sesle ve tereddütle konuştu.

"Tekrar. Daha
yüksek sesle."

"Ondan nefret
ediyorum!"

"*Daha yüksek* sesle, Lustina." Baronun sıcak nefesi boynuna çarptı ve ondan yayılan gerginlikle titredi. "Bu sefer anneni düşün. Acı içinde sana seslendiğini düşün."

İçindeki öfke kaynıyor ve köpürüyordu, tüm öfke, acı, korku boğazına kadar yükseliyor, sesini çıkarmak için çabalıyordu.

"Söyle."

"Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum! Onun yanmasını istiyorum!" Sözler dudaklarından döküldüğü anda, iki elini ağzına kapattı.

Baron onun etrafında dolaştı, dudaklarının köşesi karanlık bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve titreyerek Lustina başka yere baktı. Ne demişti? Böyle korkunç şeyleri yüksek sesle söylediği için gökler onu kesinlikle lanetleyecekti. Hem de kutsal bir adam hakkında.

Baron eğildi, dudakları kulağına değecek kadar yaklaştı ve fısıldadı:

"Merak etme, Lustina. Sırrın benimle güvende."

JERICHÖ

Vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, yatakta nefes nefese yatıyordum, tüm kaslarım gevşemiş ve bitkin düşmüştü. Kadın o sefer bana büyük bir numara çekmişti, beni bastırılmış gerginlikle dolu bir su ısıtıcısına dönüştürmüştü ve ecstasy'nin zirvesi dayanılmaz bir şekilde ulaşılmaz görünse de, sonrasındaki hisler benim hatırlayabildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Keşke o sadece rüyalarımda kalmasaydı.

Onun zevkinden uyandığımda, mürekkepli siyah saçları ve renkli, yıldız tozu gibi gözleri dışında pek bir şey hatırlayamıyordum. Diğer tüm özellikleri rüyayla birlikte silinip gidiyordu ve o benim için tam bir gizem olarak kalıyordu.

Rüyalar yaklaşık ayda bir kez görünüyordu ve ben bu fantezi için yaşıyordum. Asla çok uyuyan biri olmadığım için, gündüzden çok gecenin uzun saatlerini tercih ediyordum

ama o her zaman bu sapmayı değerli kılıyordu. Her zaman odamın boşluğundan ve kasıklarımındaki kanın sürekli akışından çok daha fazlasını istememe neden oluyordu. Bu kız her kimse, farkında olmadan tüm fetihlerim için bir standart belirlemişti ve her rüyamda onunla karşılaştıkça takıntım arttıkça, son aylarda diğer kadınlara olan ilgimin azaldığını fark ettim.

Kapının çalınması hoş olmayan bir dikkat dağınıklığıydı ve yatak odamın dışında bekleyen kadınlar inleyip içeri girmek için yalvarırken ben de inledim. Şüphesiz, içimdeki ihtiyacı koklayacaklardı ve ilkel içgüdüler onları bu ihtiyacı gidermeye itecekti. Yakın zamana kadar memnuniyetle yerine getirdiğim içgüdüler. O anda umurumda bile değildi.

Ne yazık ki, bütün gece kapımda inleyeceklerdi. "Beni rahat bırakın!" diye bağırdım, büyük yatakta yuvarlanarak.

"Lütfen, Efendim, bizi içeri alın!" Seslerden biri, beni hiç etkilemeyen bir çaresizlik havası taşıyordu.

Aylar önce, hepsini yatağıma alıp, bayılana kadar onlarla sevişirdim. Seks, insan için su kadar şeytani bir ihtiyaçtı ve arzularımın rüyalarımındaki hayali kadına bağlı hale gelmesinden pek *hoşlanmıyordum*. Ancak, ondan başka birinde tatmin bulabileceğimi düşünürsem kendimi kandırmış olurdum. Kadınlar her zaman fiziksel tatmin ve rahatlama kaynağı olmuştu. Daha fazlası değil.

Ama bu kadın, güzel benekli gözleri ve nefes nefese inlemeleriyle, tamamen farklı bir şeydi. Ruh ikizim gibi bir alev. Fırtınalı denizde sakin ve sabit bir pusula iğnesi. Ne yazık ki, o benim *rur'axze'mi* tetiklemiş ve özellikle *onu* sikkemek için dayanılmaz bir ihtiyaç uyandırmıştı, bu da yakın zamanda tekrar uykuya dalamayacağım anlamına geliyordu.

Homurdanarak yataktan kalktım, gece ilerledikçe daha da kötüleşecek olan acı verici ereksiyonumu saklamaya bile tenezzül etmedim. Uzun, açık pencerenin yanındaki kadife şezlongun üzerinde duran bornozu kaptım. Dışarıdan esen serin rüzgar bile içimde hala yanan ateşi söndüremezdi. İştahım durmak bilmiyordu, ama ben kendimi şımartmayı reddettim.

Kapıyı açtığımda, tüm genç kadın temizlik ve mutfak personeli yatak odamın dışında duruyordu, hepsi de tahrik olmuş meme uçlarını gösteren, nefis şeffaf gecelikler giymişti. Her erkeğin rüyası, bütün gece açık bir büfe gibi önümde uzanıyordu.

Ama ben aç değildim. Onlara aç değildim.

"Odalarınıza dönün," dedim, öncekinden çok daha sakin bir sesle.

"Efendim, ihtiyacınız var. Lütfen, biz sizi tatmin edelim." Esmer Evie, gece eğlencelerinde her zaman en sevdiğim kız olmuştu; beni rahatsız eden karanlık zevkleri her zaman yerine getirmeye hazırdı. İstersem bütün gece sevişebilirdi.

Ama istemiyordum.

"Odalarınıza dönmenizi bir kez daha rica ediyorum. Aksi takdirde, hepimiz başınızın üzerinde bir çatı olmadan uyuyacaksınız."

Kaşları incinmiş bir şekilde, esmer kız sanki yüzüne tokat atmışım gibi bana bakıyordu. "Bizi kovuyor musun?"

Onu göndermek istememin sebebi, onun güzelliğinin eksikliği değildi. Kız bu açıdan muhteşemdi. Ama güzellik beni heyecanlandırmıyordu. Zaten içimde azalmış olan ateşi yeniden alevlendirmiyordu. Güzelliğin geçici olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştım. Kışın donunda ölen bir asma gibi solup gidiyordu. Hayır, ben güzellikten ve ara sıra eğlenceden çok daha fazlasını arzuluyordum. Onu arzuluyordum... Koyu saçlı, açık tenli, rengarenk gözlü kıızı. Rüyalarımı süsleyen gizemli ruhu.

Sabırım tükenmişti, Evie'nin sorusunu görmezden geldim ve küçük kalabalığın arasından geçtim, kadınsı kokuları içimdeki arzuyu sıcak bir bıçak gibi keskinleştiriyordu.

Bir kol uzandı ve beni tutan esmer kadına döndüğümde, belki de gözlerimdeki tehdidi fark ederek hemen bıraktı.

"Affedin beni efendim, ama bizi uzun zamandır kabul etmediniz. Dokunuşunuzu özledik."

"O zaman başka bir yol bulun. Başka birini aramakta özgür olduğunuzu inkar etmedim."

Yoluma geri döndüğümde, yine bana doğru sendeledi. "Başkasını istemiyorum. *Seni* istiyorum."

Ona tam olarak dönerek, sabrım her dakika azalıyordu. "Bu anlaşma hiçbir zaman bağlayıcı ya da kalıcı değildi. Bunu açıkça belirtmiştim."

Başını eğdi ve başını salladı. "Açıkça söyledin. Hiçbir zaman yanlış bir izlenime kapılmadım. Sadece... Özür dilerim. Sana oldukça bağlandım."

"Sevgini başka birine yöneltmeni öneririm, çünkü benim için anlamsız. Şimdi izin verirsen." Bu veda sözleriyle, vücudum hala gergin ve doyumsuz bir açlıkla dolu halde çalışma odama doğru ilerledim.

Ofisime girince kapıyı kapattım, yüzümü ovuşturarak doğrudan içkiye yöneldim. Kışın Hades, dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. O anda olmazdı.

Bitmemiş işler ve eski intikamlar zihnimi meşgul ediyordu ve zehirli bir buhar gibi kafamın içinde dolanan hayali kadın düşüncelerimi karıştırıyordu. Küçük, saplı bir bardak ve bir absinthe kaşığı aldım ve kaşığı bardağın ağzına koydum. Kaşığın üzerine bir küp şeker koyduktan sonra, absinthe'yi bardağın içine döktüm ve küpü ateşe verdim. Kabarcıklar kaybolduktan sonra, çoğu kişinin içkiyi seyreltmek için kullandığı buz gibi suyu kullanmadan, kaşıkla louche'yi karıştırdım.

Eski deri koltuk, ben arkama yaslanıp içkimi yudumlarken gıcırdadı. Sıcak içki, içimde hala yanan vahşi ateşi söndürdü.

Gizemli kadına olan takıntım endişe verici bir düzeye ulaşmıştı, ama onda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı. Onun vücudunu, her gün hayranlıkla baktığım bir tablo gibi tanıyordum. Her kıvrımı. Cildinin her santimetresi. O anda bile, sanki o anda masamın üzerinde yatıyormuş gibi onu çok net görebiliyor, koklayabiliyor ve dokunabiliyordum. Yine de kimliği belirsiz kalıyordu. Odaklanmamış bir görüntü. Rüyalarımda ne kadar konsantre olup hatırlamaya çalışsam da, onun zevkinde kayboluyordum, beni kaçıran özelliklerini hatırlamak için çok meşguldüm.

Eğer o yaratığa rastlasaydım, yatağımdan çıkabildiği için şanslı sayılırdı.

Kapının sessizce çalınması içimden inilti çıkarmama neden oldu. "Ne!" diye homurdandım, yine sinirlenerek.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Efendi Van Croix."

Baş hizmetçi Anya'nın sesini duyunca, rahat bir nefes alarak koltuğuma geri çöktüm. "Girin."

Yaşlı kadın, vücudumun azgın bir geyik gibi feromon salgılamasına neden olan ihtiyaçtan o kadar etkilenmeyecekti, neyse ki, bu da onu çok daha hoş bir ziyaretçi yapıyordu.

"Sizi alıkoymayacağım efendim. Işığın açık olduğunu fark ettim." "Sorun değil. Ne oldu?"

"Şey, köpekler. Bakıcılarını bulamadım. Yine. Bu, kaybolan üçüncü kişi."

"Bakım ekibine arazide arama yaptırmıştınız."

"Evet. Garic'in bulduğu tek şey Fenrir'in ağızındaki bir kemikti. Şu anda hepimiz bunun bir hayvanın leşi olduğunu umuyoruz." Ellerini birleştirip iç geçirdi. "Biraz kontrolden ıktılar."

"Peki raporunun amacı nedir?"

"Ben... Şey, ne yapacağımı bilemiyorum. Seçeneklerimiz tükenmiş gibi görünüyor." "Öyleyse, idam mahkumu bir mahkum bulun."

"Affedin efendim, ama bunu yapamazsınız... Köpeklerin sonunda onu yiyebileceğini umarak bir mahkum atayamazsınız. Bu yerden bir suçlu eksilmesini çok takdir etsem de, insan etini köpek mamasıyla eşdeğer görmek akıllıca değil, yoksa her gün mahkumları servis etmeye başlarız."

"Suçu kanıtlanana kadar masum olduğuna inanırım," dedim, birkaç işe yaramaz tecavüzünün ölümünü pek umursamadan.

"O hayvanlar masum olmaktan çok uzak, bunu biliyorum. Gerçek şu ki ... Onların disipline ve sert bir ele ihtiyaçları var.

"Sadede gel, Anya."

"Bence senin biraz yönlendirmenle iyi sonuçlar alabilirler. Onlara olan sevgini anlıyorum, gerçekten. Ama belki sen..."

"Ne?"

"Sorun değil, Efendim. Bir mahkum arayacağım. Belki şansımız yaver gider ve onu akşam yemeğı olarak görmezler."

"İyi. Beni haberdar et."

"Efendim... her şey yolunda mı? Bu akşam biraz gergin görünüyorsunuz."

"İyiyim."

"Elbette. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Şu anda çok meşgul olduğunuzdan eminim."

"Evet."

"Evet." Başını sallayarak kapıya doğru döndü, ama benim büyük hayal kırıklığıma, durdu ve geri döndü. "Ama, şey... Fark etmeden edemedim... O kadınları yine gönderdiniz."

"Gönderdim."

"Sadece annelik içgüdülerim, iyi olup olmadığını sorgulamama neden oluyor."

İçimden inleyerek, koltuğuma daha da gömüldüm ve içkimi yudumladım. "Söyledim ya. İyiyim."

"Peki. Ben, şey... ayrıca normalden daha fazla uyuduğunuzu fark ettim?"

"Sorularınızın bir amacı varsa, çabuk geçmenizi öneririm." "Geceleri en çok sinirli görünüyorsunuz. Ve genç kadınlar... onlar da bunu hissediyorlar. Seni tüketen bir kadın, değil mi?"

"Artık hizmetçi ve mutfak hizmetçileriyle geceleri buluşmakla ilgilenmiyorum."

Parmakları hala birbirine kenetlenmiş halde, Anya bakışlarını indirdi ve başını salladı. "Ve ben kesinlikle bu tür buluşmalara devam etmeni önermiyorum. Sonuçta, kadınların hileleri bir erkeği deliliğe sürükleyebilir. Bu açıdan biz sapkın yaratıklarız. Ama kendini inkar etmek de takıntı kadar kötü bir yoldur, her zaman daha şiddetli zevklere götüren bir yol." Dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrılması beni kaşlarımı çatmaya itti. "Her neyse, istediğin gibi yarın köye gidip köpeklere bakacak birini bulmaya çalışacağım."

"Güzel. Tercihen köpeklerle arası iyi olan biri olsun."

"Elbette. Ama bu, onların için pek bir fark yaratmayacak gibi görünüyor."

LUSTINA

Lustina, son fırtınada devrilmiş budaklı bir ağaç gövdesinin yanında diz çöktü. Önünde, yerde siyah bir yavru kuş vardı - bir karga ya da kuzgun olduğunu tahmin etti - kanadı kırık olduğunu gösteren bir açıyla bükülmüştü. Geniş gagasının iki yanındaki öfkeli gözler, onu ölüme terk edecek kadar tehditkar değildi ve ellerini dikkatlice yerleştirerek, yavruyu avuçlarına alıp daha yakından inceledi. O zaman, kuşun tüyünde ona şimşek çakmasını hatırlatan alışılmadık beyaz bir çizgi fark etti. Kuşta kesinlikle büyüleyici bulunduğu bir tür sapma.

"Kutsal Baba'nın niyeti buydu," dedi Drystan arkadan. "En iyisi orada bırakmak."

Ona sırtını dönerek Lustina gözlerini devirdi. "Kutsal Baba'nın planı, benim de bu öğleden sonra ona rastlamam değildi mi?"

"Birisi niyetinizi sorguladığında son derece kavgacı oluyorsunuz, değil mi?"

Lustina, birkaç kez ona gagasını uzatan bebeğin hızlı nefes alıp vermesini yavaş ve nazik hareketlerle sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece emir verir gibi konuşulduğunda. Aslında, Kutsal Baba'nın bu kuş için neyi amaçladığı önemli değil. Onun burada ölmesine izin vermeyeceğim. Ve bu akşam dua ederken bunu O'na söyleyeceğim. Senin yorumun olmadan."

"Bazen seni nasıl anlamalıyım bilmiyorum, Lustina. Bir insan nasıl bu kadar kaba bir tutkuyla nazik olabilir? Bu çok tuhaf bir kombinasyon." "Bana uygun bir kombinasyon." Kuş sonunda

"Bu da ne?"

Sesinin tınısı omurgasında bir titreme yarattı ve Lustina dönüp baktığında genç baronu birkaç adım ötede dururken gördü. Kapıda sık sık karşılaştığı askerler gibi, o da bileklerinde zırhlı bileklikler ve yaşına göre özellikle büyük kaslarını ortaya çıkaran siyah deri zırhlı yelek giyiyordu. Bu tür zırhları sadece demirciler ve bütün gün tarlada çalışan erkeklerde görmüştü. Baronun kolları, itiraf etmek istemese de, onun dikkatini fazlasıyla dağıtıyordu.

"Orada ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Lustina kuşu önlüğünün cebine soktu ve sefil çocuğun karşısına dikildi.

"Yalan söylüyorsun." Baron elini ona uzattı. "Cebinde sakladığın şeyi ver."

"Hayır."

"Lustina, ver şunu," diye ısrar etti Drystan, yan tarafta durduğu yerden. "Sonuçlarına değmez."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Sonuçları ne olursa olsun, buna değer ve ben reddediyorum."

"Bir daha söylemeyeceğim. Ver şunu. Hemen."

"Ne için? Eğlenmek için bu kuşa ne kadar acımasız şeyler yapacaksın?"

"Ne yapacağım seni ilgilendirmez. Ya şimdi verirsin ya da zorla alırım."

"Lustina... lütfen." Drystan'ın sözleri dişlerini sıkarak çıktı. "*Senin* küstahlığının sonuçlarına da katlanmak istemiyorum."

"Gerekirse kırbaçlanmayı göze alırım. Bu kuşu sana vermeyeceğim. Bu malikanenin genç lordu olabilirsin, ama kuşların lordu değilsin. Ve kesinlikle benim kuşlarımın lordu da değilsin."

"Senin gibi asi ve zorba bir yaratığı kim yönetmeye çalışır ki?" Drystan yaklaşarak, "Kuşu bana ver," dedi.

"Nedenini söyle."

"Dediğini yap, Lustina," diye tekrar araya girdi Drystan. "Bunun ne kadar sorun yaratacağını bilmiyorsun."

"Belki bilmiyorum. Ama itaat edersem bu zavallı kuşun başına ne geleceğini biliyorum."

Baronun buz gibi gözleri hem yoğunluk hem de karanlık bir eğlenceyle dönüyordu, bu da sadece onun korkularını doğruluyordu. "Kuşu bana ver, hiçbir şey olmayacak."

"Zavallı yaratığı ellerimden zorla almanı tercih ederim." "Beni kışkırtmak akıllıca değil, kızım."

"Beni tehdit etmek de akıllıca değil, Lordum."

"Yeter artık." O, öne doğru eğildi, kızın koluna uzandı ve onu çekerek Lustina geriye doğru düştü.

Yere düşerken omurgası acı içinde çığlık attı ve sinüslerine yayılan iğneleyici his yüzünü buruşturdu. Genç baron üstüne düştü,

uzattığı kollarıyla kendini tuttu ve kuşun saklandığı önlüğünün cebine bakıyor gibiydi.

O elini uzattığı anda, Lustina tırnaklarını onun kafa derisine geçirdi ve tutabildiği kadar az saçını geriye doğru çekti.

Baron, Lustina'nın bileğini başının yanındaki yere çarptı ve bu hareket, Lustina'nın parmaklarını saçlarından hemen kurtardı. Cebinde sakladığı yaralı kuşu rahatsız etmemek için dikkatli davranan Lustina, dizini baronun kasıklarına doğru kaldırdı ve en hassas bölgesine temas ettiğinde gülümsedi.

Baron bir homurtu çıkardı ve uyluklarını Lustina'nın uyluklarına bastırdı, mavi gözleri, Lustina'nın kalbini hızla attıran bir öfkeyle parlıyordu.

"Lustina!" Drystan kavganın ötesinden seslendi. "Kuşu ona ver gitsin! Tanrı aşkına, buna değmez!"

"Bana ne yapacağımı söyleme!" Baron yanlış cebe uzanırken ona tırnaklarını geçirdi. "İkisi de iyi bir dayak yiyebilecek zavallı çocukların sözünü dinlemeyeceğim!" Kafasını kaldırıp kulağını ısırarak istedi, ama dişleri kulak memesini sıyrırken baron kaçtı.

"Manastır sana vahşi bir hayvan gibi davranmayı öğretmiş," dedi baron dişlerini sıkarak.

"Ve bayanları yere yatırmayı sana öğreten senin o süslü üniversite eğitimin mi?"

"Bir hanımefendi gördüğümde sana söylerim."

İçinde yeni bir öfke patlaması yaşandı ve cebindeki zavallı kuşun, onun çırpınan kolları ve tekmeleyen bacakları arasında parçalanmaması bir mucizeydi.

Baron, cebini karıştırmayı bırakıp bu sefer iki bileğini tuttu ve ıslak zemine çarptı. Çamur cildine sıçradı ve boğuşma sırasında elbisesinin kirlendiğini hissetti.

"Kuşu ver!" "Asla!"

"Sen, birinin kucağına yatırılıp cezalandırılması gereken huysuz bir veletsin. Ancak o zaman o küstah ağzını kapalı tutmayı öğrenirsin."

"Şımarık bir adamın çocuğu için asla susmayacağım!" "O zaman ben senin için susturacağım."

Dudakları dudaklarına sertçe bastırdı ve vücudunun her bir hücresi onu itmek isterken, çok daha büyük bir direnç onu

ileri çekti. O, ona karşı koymadı. Koyamadı. Onu itip yumruğunun kemiklerine çarpmasının etkisini hissetmek istese de, dudaklarının tadı çok daha güçlü bir dikkat dağıtıcı oldu. Daha önce hiçbir erkek onu öpmemişti. Ve sonunda ondan uzaklaştığında, başı dönmeye başladı.

Gözlerini açtığında, buz fırtınası gibi yoğun kış mavisi bir bakış onu izliyordu. Onu saran soğuk, onun bakışlarının sıcaklığı altında yatıştı ve etrafındaki dünya, kulakları su yüzeyinin hemen altında, parlak mavi gökyüzüne bakarak nehirde uzandığı zamanlar gibi sessizleşti.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı, ama bu sözler yalandı.

"Ben de senden nefret ediyorum," diye karşılık verdi genç baron, onun uzanmış bedeninden uzaklaşmadan. Hareket etmeden, bakışlarını ondan ayırmadan. Gözleri dudaklarına sabitlenmiş halde kaldı ve sanki öpücüğü yeniden hayal ediyormuş gibi kendi dudaklarını yaladı. Sonra, birdenbire büyüünden kurtuldu ve kuşun bulunduğu cebe uzandı. Lustina, onu içinden çıkarırken kuşun çırpındığını hissedebiliyordu.

Onu durdurmak için elini uzattı, ama gözleri ona, eğer ona karşı gelirse, kesinlikle pişman olacağını söyleyen bir uyarı içeriyordu. "Ona zarar vermeyeceğine söz ver." Hemen cevap vermediğinde, ona karşı hırlayan sesini görmezden gelerek, bileğini daha sıkı tuttu. "Söz ver bana, Lordum."

"Söz vermem. Özellikle de seyircilerin önünde kendilerini sunmaya bu kadar istekli kızlara."

"Belki öyledir. Ama sizin dediğiniz gibi istekli olsam da olmasam da, lütfen kuşa merhamet göstermenizi rica ediyorum."

"Ve ben sana karşı hiçbir yükümlülüğüm yok. O yüzden kuşu unut derim. Artık senin sorunun değil."

"Kırık şeyleri önemsemek benim doğamda var, bunu unutamıyorum." Kuşun, *nesnelerin* ötesinde bir anlam vardı. Baron'a karşı merak duymaya başlamış, bir hafta önceki son ziyaretinden beri onu düşünmüştü. Son karşılaşmalarında, Piskopos Venable ve annesi hakkında söylediği sözleri birkaç gece boyunca kafasında evirip çevirmişti. O sırada, genç baronun ilk başta düşündüğü gibi onu eziyet etmek için gelmediğini fark etmişti. Onun niyeti, kalbini kırmak değil, uzun zamandır kapalı kalan inatçı dudakların ardındaki gerçeği ortaya çıkarmaktı.

Baronun Piskopos Venable'a düşmanlık beslediğini anlamak için zihin okuma yeteneğine gerek yoktu. Lustina, bunun annesi yüzünden olabileceğinden şüpheleniyordu.

Annesinden kaynaklandığını düşünüyordu. O da, o gizemli gözlerin ardında saklı olan gerçekleri bilmek istiyordu.

Gözlerindeki vahşet, sert ve inatçı kenarları bir kez daha kararmadan önce sadece bir an yumuşadı. "Kırık şeyleri seviyorsan, belki de dikkatini kendine çevirmelisin," diye tükürdü ve ayağa kalkarken yaralı kuşu kucağına aldı.

Drystan ona doğru adım attı ve bakışlarını indirdi. "Lordum, isterseniz kuşu ben alabilirim..."

"Hayır." Baron, geri çekilirken gözlerini Lustina'dan ayırmadı. "Ve eğer benimle tekrar kavga edersen, kızım, bunun sonuçları olur."

Parmak uçlarını dudaklarına bastırarak, Lustina yatağında uzanmış, küçük, sıradan odasının çatlak tavanına bakıyordu. Hasta olduğunda annesinin dudaklarına sürdüğü sıcak likör gibi, ağzında kalan tadı kaybetmekten korktuğu için ne yemek ne de içmek istiyordu. Oğlanın kendisine sertçe bastırdığını, burnundan nefes aldığını, öfkeyle kaslarını gerdiğini her hayal ettiğinde, vücudu karıncalanıyor ve yanıyordu. Elbette, ilk öpücüğünün tatlı ve tamamen farklı koşullarda olmasını tercih ederdi, ama o anlarda hissettiği şey, tutkuyu hiç anlamamış olsa bile, daha az yoğun ya da tutkulu değildi.

Ancak bu tür konularda tamamen bilgisiz değildi.

Annesi ona sık sık prenslerin prenseslere, savaşçıların da bakirelere aşık olduğu hikayeler anlatırdı. Her zaman tutkunun her şeyden önemli olduğunu ve bunun soğuk ve tatsız bir öpücük ile ardında yanan bir ateş bırakan bir öpücük arasındaki farkı belirleyebileceğini söylerdi. Kendi hikayesi, evinden uzaklara, Praeceptia'nın yabancı topraklarına sürüklenmesiyle başlamıştı ve romantik bir notla başlamıştı, ta ki çocuğu ile terk edilene kadar. Kısa süren ilişkilerinin sonucu olarak birçok zorlukla karşılaşmış olsa da, Lustina'nın annesi babası hakkında asla kötü konuşmamıştı. Onu her zaman sevgiyle anardı ve Lustina'ya hala ona çok aşık olduğunu hissettirirdi.

Annesi, Lustina'nın bir erkekle yatmak ve kendi vücudunun gizemleri hakkında sorduğu sorulara da çok açık davranırdı.

Deneyimi eksik olabilir, ama Lustina çekiciliğın ardındaki mekanizmaları kesinlikle anlıyordu.

Baron söz konusu olduğunda bu aptalcaydı, çünkü ona kesinlikle ilgi duymuyordu. Drystan gibi bazı erkeklerin yaptığı gibi, centilmen tavırları ve sıcak, empatik gözleriyle kendini göstermiyordu. Onun cinsiyetinin zavallı ve acınası bir sonucu olarak ona bakan gözlerle.

Hayır, baron ona çok farklı davranıyordu. Onun duygularını incitmemek için sözlerini ölçüp biçmiyordu ve sırf kadın olduğu için ona karşı nazik davranmıyordu. Aksine, ona daha çok eşit gibi davranıyordu.

Onun eşi.

Her iyi ve mantıklı hanımefendi bir erkekte kesinlikle nefret edeceği bir davranış.

Ama o nefret etmiyordu. Baronun onunla konuşma ve davranış biçiminden nefret etmiyordu. Ona bakışından ve ona meydan okumasından nefret etmiyordu. O öğleden sonra onu öptüğü için de kesinlikle nefret etmiyordu.

Aslında, kendine karşı tamamen dürüst olursak, baronu hiç de nefret etmiyordu.

Yumuşak tüylerden yapılmış bir yatakta uzanıyorum, daha önce aldığım banyodan kalan gül suyu kokusu tenime sinmiş. Soğuk dayanılmaz ve uykuya dalmak için çaresizce dönüp duruyorum. Güçlü, nasırlı bir el kalçamı okşuyor ve beni geri çekiyor. Sahiplenici bir şekilde. Havada yoğun, lezzetli bir erkek kokusu var ve dudakları boynumun arkasını avlıyor. Onun sıcaklığı, rahat bir ateş gibi üzerime çöküyor. Nedenini bilmesem de, bana tanıdık geliyor.

Usta parmaklar vücudumu okşuyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi. Aramızda tek kelime bile konuşulmuyor. Kollarımın gıdıklanması dikkatimi, yumuşak siyah kanatların beni bir koza gibi sarıp ışığı kapattığı yere çekiyor.

Karanlık meleğim.

Gözlerimi gölgeli odada açtım, vücudumdaki her sinir bir dokunuşa hazır. Rüya bana tanıdık geliyordu, on dört yaşımdan beri gördüğüm bir rüyaydı. Gençken gördüklerime kıyasla hafif bir rüyaydı. Yüzü belirsiz kalan, benim yaşımdaki hiçbir erkeğin bilemeyeceği şekilde bana dokunan, yetişkin bir erkeğin açık, cinsel rüyaları. Muhtemelen bu yüzden hiç fazla flört etmemiştim. Her zaman, hiç var olmayan bir şeyi yakalamaya çalışıyordum gibi hissediyordum. Asla tatmin edilemeyecek bir arzu.

Onun görüntüsü, çocukluğumdan hatırladığım, beni izleyen ve gittiğim her yere takip eden adamın görüntüsüyü.

Hayali bir adam olduğunu düşünmüştüm, ama Xhiphias ile konuşmamızdan sonra, onun belki de tamamen başka bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım.

Babamın çizdiği eskizdeki yüz kafamın içinde canlandı ve düşüncelerim beni rüyamın son saniyelerine, meleğin dudaklarının boğazıma değdiği anlara geri götürdü. Çalışmalarım ve işimle o kadar meşgul olmaktan dolayı yıllardır içimde böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim, ama o anda hissettiğim kadar yoğun bir şey olmamıştı. Alışkanlıktan inlemelerimi yastığa gömdüm, külotumu uyluklarımın ortasına kadar indirdim ve iki parmağımı içime soktum, kendimi hala onun kanatları arasında sıkışmış gibi hayal ederek. Yüzümü kızartacak kadar ısınmam ve içimi soğuk bir titreme kaplaması için sadece birkaç kısa hareket yeterli oldu. Yumuşak pamuk, orgazm geçene ve kaslarım yorgunluktan gevşeyene kadar çığlıklarımı susturdu.

Hava eksikliği yüzünden başımı yana çevirdim, kurumuş dudaklarımı yaladım, T-shirt'ümle uyarılmamın izlerini sildim ve külotumu tekrar yukarı çektim. Nelle Teyze ile yaşadığım için sessiz orgazmları öğrenmek zorunda kalmıştım, ama nedense beynim artık yalnız yaşadığımı tam olarak kavrayamıyordu.

Komodinden, daha önce doldurduğum su bardağını aldım ve bir dikişte içtim. Duvardaki saat gece yarısını geçmişti. Gece yarısı uyanmak benim için alışılmadık bir şey değildi, ama genellikle terlemiş ve rahatsız bir şekilde uyanmazdım. Aslında, aylardır kendime dokunma isteği duymamıştım ve dokunduğumda da, genellikle bu geceki kadar tatmin edici olmazdı. Belki de beni rahatsız eden huzursuzluktu.

Ardından gelen sessizlikte, Xhiphias ile olan önceki görüşmemi düşündüm. Bana eve gitmemi söylediğinde. Neye?

Asla tam olarak anlayamadığım kitaplarla dolu, neredeyse boş bir eve mi?

Şanlı kariyerime mi?

Başka bir şeye ihtiyacım vardı. Sürekli düşüncelerimde yalnız kalmanın deliliğinden beni kurtaracak bir şeye.

Göğsümün içinde, bir şeye aç, hayal edilemez bir boşluk vardı. Herhangi bir şeye.

Dünyamda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Babamın ölümünden önce gördüğü şeyi görene kadar. Büyük siyah soru işareti sonsuza kadar kafamda asılı kalacak ve muhtemelen bir gün beni de onun gibi deliye çevirecekti. Annemi neden bu kadar özlediğini bilmek istiyordum. Bir gün onu tekrar göreceğine onu bu kadar ikna eden neydi?

Elimi saçlarımın arasından geçirip dizlerimi çektim ve dikkatimi çeken bir şeyin olduğu pencereye döndüm. Kaşlarımı çatarak, garip sekilden gözlerimi ayırmadan yatakta sürünerek odanın diğer tarafına geçtim. Camda biriken buzda bir sembol çizilmişti.

Anormal haç. Pentacrux sembolü.

Korku, ensem arkasından tırmanmaya başladı. Parmağımla çizgiyi sildim ve şekli bulanıklaştı. İçeriden çizildiğini fark edince, nefesimi tutarak geri atladım. Kalbim boğazıma kadar çıktı ve boş odaya döndüm. Çılgınca koşarak, komodinin içinde sakladığım çakıyı çıkardım ve nefesimi tutarak yorganı kaldırıp yatağın altını aradım. Orada herhangi bir iz bulamayınca, dolabı, banyoyu ve üst kattaki diğer odaları aradım.

başka bir iz bulamayınca, alt katı taradım ve kapının kilitli olduğunu ve her şeyin yerinde olduğunu gördüm.

Yine de, birinin bir ara evime girmiş olduğu rahatsız edici gerçeği, içimi kemiren bir güvensizlik hissi uyandırdı. Artık kendimi güvende hissetmiyordum. Hines'ı arayamazdım. Ne kadar ürkütücü.

Kafamın içindeki bir ses, *Nightshade'de Van Croix'ı bulmamı* söylüyordu.

Bu çılgıncaydı. Pervasızcaydı. Muhtemelen şimdiye kadar düşündüğüm en aptalca şeydi.

Ama potansiyel bir seri katilin bulunduğu evde kalmak da öyleydi.

Bir kez daha kendimi sokağın ağzında buldum. Camael'i, onu hiç sahip olmadığı çocuğu gibi davranan yaşlı komşu kadına bırakmıştım. Sanki kedi zaten talep ettiğinden daha *fazla* ilgiye ihtiyaç duyuyormuş gibi, ama en azından onun şefkatli ellerde olduğunu biliyordum. Kararımı vermiş olarak, sisin içinden dökme demir kapıya doğru ilerledim. Tıpkı geçen seferki gibi, bir düzineden fazla kedi sokağı dolaşıyor, ayak bileklerime sürtünüyordu.

Metal yüzeye hafifçe vurduğumda kapı biraz açıldı. İçeriye göz attım ve hiçbir şeyin üzerime atlamaması için dua ettim. Geniş alan boş ve karanlıktı, sadece yere yerleştirilmiş birkaç mum ışığı vardı.

"Xhiphias?" İçeri girdim, arkamdan kapıyı kapattım ve odanın ortasına doğru parmak uçlarında yürüdüm. Yanan fitillerin sessiz çıtırtıları dışında hiçbir hareket ya da ses olmaması, tüm kaslarımı gerginleştirmiş, atlamaya hazır hale getirmişti.

"Xhiphias?"

Odanın uzak ucundaki aralık kapı dikkatimi çekti ve etrafa bir kez daha baktıktan sonra, ona doğru ilerledim. Bir merdiven yukarı doğru kıvrılıyor, gölgelerin içinde kayboluyordu ve ben tırmanmaya başladım. Yukarı, yukarı, yukarı, beş kat olmalıydı, sonunda bir kapıya ulaştım ve onu iterek binanın çatısına çıktım. Kalın sis etrafımda dans ederken, çakıllı taşların üzerinde sessizce yürüdüm.

Xhiphias'ı kenarda, ayağı parapetin üzerine çıkmış halde dururken buldum.

"İtiraf etmeliyim ki, bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim," dedi, dudakları arasında tuttuğu puroyu tüttürmeden önce.

"Kendi gözlerimle görmem lazım. Bana göstermen lazım."

"Bir kez gidersen, bir daha asla eskisi gibi dönemezsin. Gördüklerini unutamazsın." "Bir şey peşimde. Artık kendimi güvende *hissetmiyorum*."

"Ve sana garanti ederim, orada daha güvende değilsin." Willis Tower'ın uzakta durduğu Chicago silüetine doğru bakarak, "Söylesene kızım. Bu senin için neden bu kadar önemli?" dedi.

"Bazı şeyleri tam olarak inanmak için görmek gerekir, sanırım."

Sinirli bir şekilde purosunu parafete bıraktı ve daha önce fark etmediğini, önceki günkü çaydanlık ve ona uygun çay fincanının bulunduğu bir sehpa döndü. Sıvıyı fincana döktü ve bana uzattı.

Buhardan güçlü, acı bir koku yayılıyordu. Koyu sıvının yüzeyinde siyah girdaplar dans ediyor, beni yudumlamaya davet ediyordu. "Nedir bu?"

"Görmek için zihnini açmalısın." "Bu bir uyuşturucu mu?"

"Bu bir geçit."

"Ya içmezsem?"

"Sorularını yanıtlayacak ne zamanım ne de sabrım var. İlgilenmiyorsan, çekip git. Seni durduracak hiçbir şey ve hiç kimse yok."

"Bir kızı kesinlikle güvende hissettirmiyorsun."

"Senin endişelenecek en son kişi benim. Nightshade'e girdiğinde, seni koruyacak hiçbir şey kalmaz."

Kalbimin hızlı atışları, ne kadar aptal olduğumu hatırlatıyordu. "Nasıl çalışıyor? Çay mı?"

"Uykulu ama uyanık hissedeceksin. Ölü ama canlı. Boyutlar arası geçiş, duyuların körelmedikçe oldukça travmatik olabilir. Çay, eski bir çiçekten elde ediliyor."

"Nightshade mı?"

"Evet. Nightshade'in adı da buradan geliyor. Bu özel tür, başka hiçbir yerde yetişmiyor."

"Bazı itüzümü türlerinin burada ölümcül olduğu bilinir." "Bunlar da farklı değil."

"Onu içerek ölecek miyim?"

"Evet ve hayır. Burada ölen, orada yaşar. Bunu bir tür transfer olarak düşün. Ruhun ve zihninin hala sende. Onlar bozulmadan kalacaklar."

Gerçekten mükemmel."

"Peki geri dönmek istediğimde ne olacak?"

"Geri dönmek daha zordur, ama mümkündür. Esasen ruhunu Nightshade'de serbest bırakmalısın, o da her zaman evine geri dönecektir. Geri dönmek *istediğin* sürece."

"Peki... bedenim ne olacak?"

"Seninle birlikte gider. Sadece yaşayanlar bir bedenle seyahat edebilir."

Bir beden. Kulağa çok soğuk geliyordu. "Burası... Anlattıkların cehenneme benziyor."

"Bu bakış açısına bağlı. Senin Cennet olarak gördüğün şeyi, başkası Cehennem olarak görebilir. Tersisi de geçerlidir."

"Peki, Nightshade'e vardığımda ruhumu nasıl serbest bırakacağım?"

"Bir gece gülü kopar ve ye. Senin için geçit, kayanın denizle buluştuğu yerdir."

Kayaların denizle buluştuğu yer. "Bir uçurumdan bahsediyorsun." "Evet. En yüksek uçurum ve en kara deniz."

Böyle bir şey düşünmek, denizin en derin ve en karanlık kısmını hayal ettiğim için tüylerimi diken diken etti.

"Onu nerede bulacağımı nasıl bileceğim?"

"Bulman kaçınılmaz. Asıl soru, onu gördüğünde geri dönecek misin?"

"Tabii ki geri dönmeyi düşünüyorum. Neden dönmeyeyim ki?"

"Nightshade, insanı unutmaya zorlar. İki farklı kişi olamazsın, bu yüzden bu hayattaki anıların silinmeye başlar. Tavsiyem şu: kim olduğunu unutma. Buna sıkı sıkı sarıl."

Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. Kim olduğumu unutmak. "Dürüstçe söyle, bu beni uyuşturup soymak için uydurulmuş bir yöntem değil, değil mi? Çünkü bayılmak ya da ölmekle uğraşmaktansa, değerli eşyalarımı şimdi teslim etmeyi tercih ederim."

"Belki de şüpheleriniz düşüncelerinizi yönlendirmeyi bıraktığında geri dönmelisiniz. Ben hırsızlık işinde değilim, Bayan Ravenshaw. Öyle olsaydım, sorularınızı yanıtlamak için bu kadar zaman harcamazdım."

"Özür dilerim. Ben sadece... Cevaplar istiyorum. Gerçeği. Ama riskler..."

"Sadece merakınız kadar değerlidir. Kimse sizi karar vermeye zorlamıyor."

karar vermeye zorlamıyor."

Yıllardır gerçeği bulmaya takıntılıydım. Daha kaç yıl harekete geçmeden geçip gidebilirdi? Bu dünyada hiç bulamadığım bir şeyi

? "Acıtır mı? Geçiş yapmak?"

"Çay yardımcı oluyor. İlk başta kendinizi rahatsız hissedebilirsiniz. Halüsinasyon görmek de sık görülen bir durumdur."

"Ve geri dönmek için çiçeği yemem gerekiyor. Ya bulamazsam

bul

am "Orada kalırsın."

azs "*Orada kalmak* ne demek? Hayatımın geri kalanı boyunca mı?"

am "Evet. Sonsuza kadar. Bir süre sonra, eski hayatının hatıraları

ne

ola

cak

?"

solacak, ta ki bir rüya ya da masal haline gelene kadar."

"Bu çiçeğin özelliği nedir?" diye sordum, karanlık sıvıya tekrar bakarak.

"Bir tane bul. Onu iç. Bu senin geri dönüş biletin."

"Yani, içeceği içeceğim ve hepsi bu mu?"

"Düşmenin yanı sıra."

"Düşmek..."

"Nightshade'e ulaşmanın tek bir yolu var. Aşağı inmek."

Cesaretimi toplayıp kenardan aşağıya baktığımda mideme bir korku çöktü. "Yani bu binadan atlamak..."

"Aynen öyle."

Aşağıya.

Bu kelime kafamın içinde yankılandı. Babam atlayarak intihar etmişti. En azından herkes öyle düşünüyordu. Hayatım boyunca ona ne olduğunu merak ettim.

İçgüdülerim oradan uzaklaşmamı söylüyordu ve ben genelde bu hissi hiç görmezden gelmezdim. Ya son zamanlarında delirmişse? Sonuçta benim canımı almaya çalışmıştı. Akli başında kim başka bir dünyaya düşmenin mümkün olduğuna inanır ki?

Ama eğer öyle olmasaydı, önceki gün binadan atladığını gördüğüm adam betonun üzerine parçalanmış olmalıydı. Elbette deli değildim, deli değilsem tabii, ama o durumda sorgulamam gerekmezdi, değil mi? Deli insanlar kendilerini sorgulamazlar, değil mi?

Diğer seçenek ise, Pentacrux takıntılı bir delinin omurgamı parçalamasıydı.

Binanın uzunluğuna bakarken midemde mide bulantısı hissettim. Boğulmaktan başka, tek gerçek korkum yükseklikti. "Başka bir yol yok mu? Duvardan geçmek, asansöre binmek gibi?"

"Tek bir yol var. Oraya vardığında, istediğin gibi dolaşabilirsin, ama yerinde olsam dikkatli olurum. Oradaki gölgelere güvenilmez." Omuzlarını dikleştirdi ve ciddi bir bakışla beni işaret etti. "Tek bir kural var ve onu dikkatle uygulamalısın. Kimseyi yanında geri getirmeye çalışma."

"Neden?"

"İnsanların Nightshade'e gitmesinin birkaç nedeni var. Bazıları senin gibi meraklı. Bazıları bu dünyadan başka bir dünyaya kaçmak istiyor. Bazıları ise istemeden oraya gidiyor."

"Onlar öldüler."

"Evet. Onların durumunda geri dönebilecekleri fiziksel bir beden yok. Bu yüzden, sonsuza kadar çürüyen bedenlerinde mahsur kalıyorlar, kaçacak hiçbir yolları yok."

"Bilinçli ve farkında mı? Bir cesede hapsolmuşlar mı?"

"Evet. Ama iletişim kuramıyorlar. Kaçamıyorlar. Bu, hayal edilebilecek en korkunç varoluş."

Bu düşünce korkunçtu.

"Söz veriyorum. Kimseyi yanımda geri getirmeyeceğim."

Elini uzattı ve parmaklarını şıklattı. "Silahlarınızı verin lütfen."

Ben kaşlarımı çatattığımda gülümsedi. "Bu dünyadaki hiçbir silah sana orada yardımcı olamaz. Düşerken sadece seni yaralarlar."

"Kendimi nasıl koruyacağım?"

"Koruyamazsın. Bu, bilgi için aldığın bir risk. Mücevherlere de dikkat etmelisin. Özellikle de senin için anlamlı olanlara."

İsteksizce çakımı verdikten sonra, düşünmeden parmağımı gömleğimin altına sakladığım madalyonun üzerinde gezdirdim. "Yapamam... Onu asla çıkarmam."

"Sen bilirsin."

Hala kıvrılan ve beni yudumlamaya çağıran çayı izlerken titrek bir nefes verdim. Gözlerimi kapatıp fincanı dudaklarıma götürdüm, sıcak, davetkar, tarçın kokusunu içime çektim. Bu koku, geceleri uyuyamadığımda babamın bana yaptığı çayı hatırlattı. Tarçın. Bana her zaman onu hatırlatırdı.

Sıvının ilk tadı dilime lezzetli bir patlama ile çarptı. Annem hayattayken Noel'de kurabiye pişirip çay içtiğimiz ve dünyanın mükemmel görüldüğü zamanlar gibi. O kadar lezzetliydi ki, dudaklarım son damlasını yudumlayana kadar onu bir dikişte içtiğimi fark etmedim.

"Mmm."

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi... iyiyim." Dünya gözlerimin kenarında dönüyor, kulaklarım tıkanmış gibi sesler duyuyorum, dengemi kaybediyorum. "Aslında ... öyle mi olmalı ... işitme duyum ... garip." "Evet.

Uykun gelmiş olmalı?"

"Evet. Kendimi... ağır hissediyorum." Çenemde inanılmaz bir ağrı başladı ve kulağıma kadar yayıldı. Gözlerimi kısarak, orada zonklayan ağrıya parmağımı dokundum. "Ah."

"Ağrı geçecek. Bu çıkıntıya çıkmanı istiyorum." Xhiphias, merdivenin ilk basamağı gibi görünen yeri işaret etti. Orada bir merdiven olduğunu hiç hatırlamıyordum.

"Emin misin?"

"Hala düşmek istediğinden emin misin?"

"Evet?"

"O zaman, buraya çıkmalısın."

"Tamam." Talimatlara uyarak platforma çıktım. "Aşağıya baktığında ne görüyorsun?"

Altımdaki sis dönüyordu ve kayalara çarpan dalgalara yol veriyordu. Şaşkın bir nefesle kaslarım kilitlendi. İki kez göz kırpmam, aşağıdaki görüntüyü silmeye yetmedi. Suyun gelip gitmesini izlerken, midemde derin, kramp gibi bir mide bulantısı uyandı. "Aşağıda su görüyorum."

"Korkuyor musun?" "Çok."

"Neden?"

Kafamın üstünden akan suyun kısa bir parlaması, gözlerimi kısmamı ve başımı sallamamı sağladı. "Hayır. Hayır, lütfen."

"Gözlerini aç."

"Yapamıyorum."

"Yapmalısın."

Talimatlara uyarak gözlerimi açtım ve aşağıdaki kayalıklarda buruşuk bir şekilde yatan bir figür gördüm. Kolları ve bacakları doğal olmayan açılarda bükülmüştü. "Baba?" Ona fısıldadığım anda, görünmeyen yaralarından kanlar akarken, başını hafifçe çevirdiğini, gözlerinde acı ve endişe dolu bir bakış olduğunu fark ettim. "O yaşıyor!"

"O zaman yanına git."

"Nasıl?"

"Atla."

Vicdanımın bir köşesinde rahatsız edici bir güvensizlik vardı ve bana onun istediğini yapmamamı söylüyordu. Ancak ağırlık üzerime baskı yapıyordu, bacaklarım kurşun gibi, kollarım omuzlarımdan sarkan iki halter kadar ağırdı. Ayaklarım üzerinde sallanıyordum. Ya da belki de etrafımdaki dünya sallanıyordu, emin olamıyordum. Aynı zamanda, içimde endişeli bir korku atışı çınılıyordu. Onu kurtarabilirdim.

Onu kurtarabilirdim!

"Fikrinizi değiştirmek için henüz geç değil, Bayan Ravenshaw," diye fısıldadı bir ses.

Babamın yalvaran bakışlarına odaklanarak başımı salladım. "Hazırım."

"Emin misiniz?"

Başımı salladım.

Sırtımda bir darbe hissettim ve öne doğru savruldu. Rüzgâr yanımdan geçip gitti, midemdeki gıdıklanma boğazıma kadar yükseldi. Çığlık atmak için ağzımı açtım, ama çıkabildiğim tek ses anlaşılmaz bir çığlıktı. Kayalar kayboldu, yerini bana doğru korkunç bir kararlılıkla yaklaşan zemin aldı.

Çığlık attım ve düşüşü yavaşlatmak için ellerimi uzattım, kemiklerimi kesinlikle kıracak olan darbeye karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Kışkık bir battaniye beni sardı, rüzgâr daha da hızlandı. Soğuk, lastik bantlar gibi cildime çarptı, etimde sıcak-soğuk çizgiler halinde yanıyordu. Gözlerimi açmaya cesaret ettim ve hala düştüğümü gördüm.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Gece gökyüzünün karanlığında, dağınık bulutlar ben içlerinden geçerken dağıldı. Gökyüzü yerini ağaç tepelerine bıraktı. Yerden bana doğru yükselen bir orman.

"Aman Tanrım!" Kalın ağaç dallarından kaçınmak için manevra yapamadım, keskin uçlu parmakları bacaklarımı ve kollarımı sıyırdı. Dalları kırılırken ben de ağaçların tepesine çarptım. Kalın bir dal uyluğuma çarptı ve ben çığlık attım.

Daha aşağıya.

Sol yanıma sert bir darbeyeyle yere düştüm ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yapraklar ve çalılar havaya uçtu ve etrafıma konfeti patlaması gibi yağdı. Bir an nefes alamadım ve

nefes nefese, kendimi bir nefes hava çekmeye zorladım, ama ciğerlerim çarpmanın etkisiyle kilitlenmişti.

Sırt üstü yuvarlandım ve ayın bana ışık tuttuğu ağaç tepelerindeki açıklığa bakakaldım. Göğsümdeki baskı azaldı ve nefes nefese soludum. Kuzey Kutbu'nun gece havası zaten kurumuş boğazımı yakarken, ciğerlerimi doldurmak için çaresizce yatarken dudaklarımdan buhar püskürüyordu. Nefes al. Nefes ver. Nefes al.

Nefes al.

Titreme vücudumu sardı, kaslarım acımasız sıcaklık nedeniyle çok sert ve zayıftı. *Çok soğuktu.* Görüş alanım tamamen karanlığa dönüştü.

LUSTINA

Lustina, canavarca bir domates bitkisinin yanında toprağa sıkıca tutunmuş inatçı otu çekip kopardı. Yapraklı üst kısmı kökünden koparak, onu sessiz bir şaşkınlık çığlığıyla geriye doğru uçurdu. O anda baron ve Lord Praeceptia'nın katedrale doğru yürüdüklerini gördü.

Onları sadece birkaç kez pazar ayinine katılırken görmüştü ve piskopos, diğerleri gibi onların ayine katılmamalarından rahatsız görünmüyordu.

Baron, babasının peşinden kiliseye girerken gözlerini ona dikti ve bir kez daha dudakları karıncalandı.

Parmağını oraya koyarak, arkasını döndü, gülümsedi ve işine geri döndü.

Lustina, ayin sırasında kiliseye girmelerine izin verilmiyordu, çünkü Piskopos Venable bunu yasaklamıştı. Annesi ile aynı kaderi paylaşmamak için umduğu gibi vaftiz olsa bile, piskopos yine de buna izin vermezdi. Onu ne kadar sevmediğini açıkça belli ederken, neden ona şefkat göstermeye devam ettiği, asırlardır çözölemeyen bir gizemdi.

Sonraki bir saat boyunca Lustina, öğleden sonra şiddetli bir şekilde üzerine çökecek olan serin havanın ve sabah güneşinin tadını çıkararak işine devam etti. O zamana kadar işlerini bitirmiş olacağını ve akşam işlerinden önce bahçede sessizce kitap okuyabileceğini umuyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken, bir şey kolunu tuttu ve onu geri çekti. Dönüp baktığında, baronun onu bahçeden sürüklediğini gördü. Onun tertemiz deri çizimleri etrafına sıçrayan toprak, kiliseye gitmek için cilalamak için harcadığı zamanın trajik bir israfı gibi görünüyordu.

Elini onun elinden kurtardı ve onunla yeni bir karşılaşmanın heyecanını yuttu. "Bunun anlamı ne?"

"Benimle gel." Bir başka sert tutuş onu öne doğru çekti, bu sefer kaçması imkansızdı, çünkü baron kolunu sıkıca kavradı.

Onu, hem korkulan hem de yasak olan katedralin alt katındaki kemerli taş kapıdan geçirdi ve taş merdivenlerden aşağı indirdi. Orada, girmesine izin verilmeyen odaların kapıları karanlık bir koridoru çevreliyordu. Baron onu bu odaların önündeki karanlık bir oyuğa çekti ve onu döndürdü

döndürdü. Soğuk, elbisesinin ince kumaşından sızıyordu, onu taş duvara bastırarak, ona doğru itti.

Kış, kalbi içinde kıpırdanmaya başladı, o buz mavisi gözlere bakarken, o gözler yoğun bir şekilde dudaklarına odaklanmış gibiydi.

"Söylesene Lustina, seni en son ne zaman öptüğümü düşündün mü?"

Zihinsel olarak vücuduna o anda onu sarsan titremeleri kontrol etmesini emrederek, başını salladı.

"Ne zaman düşünüyorsun?"

"Rüya görmeden önce."

"Ve hoşuna gitti mi?"

"Çok, efendim."

Dikkatli bir hareketle, saçlarını kaldırdı ve parmaklarının arasından kaymasına izin verdi, sanki bu harekete büyülenmiş gibi. "Daha önce başka biri seni öptü mü?"

"Bu seni ne ilgilendirir?"

Parmakları kızın saçlarının uçlarına dolandı, bakışlarını Lustina'ya çevirdi ve kızın başını geriye doğru eğecek kadar saçlarını çekti. "Soruma cevap ver."

Cevap vermek istemiyordu. Ona karşı gelip sabrının sınırlarını zorlamak istiyordu, ama bunu yapmak sadece zaman kaybı olurdu ve ayın yakında biteceği için, böyle oyunlarla zaman kaybetmeye değmezdi. "Hayır. Sen ilkinsin."

Cevabı onu memnun etmiş gibi dudakları seğirdi ve saçlarını bıraktığında, kız çenesini bir kez daha öne doğru eğdi. "Sana bir hediye getirdim, ama onu almak için seni tekrar öpeceğim."

"Ne tür bir hediye?"

"Sadece senin gibi aptal ve hayalperest kızların beğeneceği türden."

"Eğer kazanmak istediğin bir öpücükse, Lordum, bana aptal ve hayalperest demek

akıllıca olmaz." Elleriyle göğsüne bastırarak, Lustina hafifçe itti, ama o onu kendine doğru çekti, iri ve heybetli vücudu onun kaçmasını engelledi. Parmakları onun etine gömüldü, küçük belini o kadar sıkı kavradı ki, orada morluklar bırakacak mı diye merak etti.

"İstediğimi alabileceğimi ve senin yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey olmadığını bil. Seni öpmek istersem, dudaklarımı dudaklarına bastırmam ve senin buna boyun eğdiğini hissetmem yeter."

"O zaman neden yapmadın?"

Cevap vermek yerine, sanki onun içinden geçip, ciğerlerindeki hava kadar gerekli olan öpücüğünü arzulayan gölgeli çaresizliği görebiliyormuş gibi, bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Sonra, serseri bir akıntı gibi, onu bıraktı ve uzaklaştı, ve o, köşenin arkasında kaybolduğunda, göğsünde bir hayal kırıklığı acısı çiçek açtı.

Böyle bir şey hissetmek ne kadar yanlış olsa da, onun uzaklaşan ayak seslerini duyunca hayal kırıklığı devam etti. Bu kaba ve bencil çocuk, nasıl oldu da onun merakını bu kadar güçlü bir şekilde uyandırdı? Onunla birkaç kez konuştuğunda ona davranışından sonra, onu bu kadar hevesle ve hayranlıkla düşünebilmesi, zihinsel bir hastalık gibi görünüyordu.

Bir dakika geçmeden, küçük altın bir kafesle geri döndü. Kafesin içinde, siyah bir kuş tahta tünekte oturuyordu.

Lustina kaşlarını çatarak, bodrumun loş ışığında onu daha yakından inceledi ve siyah tüylerinin üzerinde beyaz bir leke olduğunu ve kanadının zarar görmemiş gibi görüldüğünü fark etti.

İmkânsız.

O ayrıntıları tekrar inceledi, bu sefer daha yakından, kısa bir süre önce ormanda bulduğu kuşla aynı olmadığına emin olarak. İnanamadan başını salladı, kuşun yarasının ciddi durumunu ve zavallı yaratık için ne kadar umutsuz hissettiğini hatırladı. "Nasıl? Kanadının iyileşmesi bir haftadan fazla sürerdi. İyileşebileceğine tam olarak ikna olmamıştım."

"Kime göre?"

"Daha önce gördüklerime dayanarak."

"Bu dünyadaki her yaratık olması gerekenin bir kalıbını takip etmez. Bazıları bu tür sınırlamalara karşı gelmek için doğmuştur." Sesi kibirli bir sıkıntı havası taşıyor olsa da, Lustina düşüncelerine meydan okumasını takdir etti. Konuşma şekli ona bir özgürlük hissi, kuralların olmadığı bir dünya hissi verdi.

Kuşun tünekte gayet mutlu görüldüğünü görünce gülümsedi. "İnanamıyorum. Sanki kanadı hiç kırılmamış gibi." Daha da geniş bir gülümsemeyle, parmağını kafese dokundurdu, iyileşmiş kemikleri kendisi hissedebilmeyi diledi, kuşu ellerinden aldığı gün inanmak istediği şüpheyi gidermek için. Düşünmeye dayanamadığı olasılık: belki de onu elinde tutsaydı ölecekti. "Sizden şüphe ettiğim için özür dilerim, Lordum."

"Özürlerin faydasız," dedi, kafesi yanlarındaki taş zemine koyarak. "İstedığimi istiyorum."

"Bir öpücük." Bu bir soru değildi ve Lustina, onun dudaklarının tekrar kendi dudaklarına değeceği düşüncesiyle midesi kıpır kıpır oldu. "Nedenini sorabilir miyim? Eminim, günahla damgalanmamış, öpüşmekten zevk alacağınız başka kızlar da vardır." Güvensizliğini yüksek sesle dile getirmesi, içinden gelen acımasız bir kırılmanlık uyandırdı.

Çenesindeki bir kas, acımasız sözler söyleme tehdidiyle seğirdi. "Var. Aslında, kilisede karşımda oturan bir kız vardı, şu anda senin durduğun bu soğuk duvara yaslanmaktan başka bir şey istemeyen bir kız."

Lustina onu hayal etmeye çalıştı; elbette, ayine katılmaya izin verilen iyi ve namuslu bir kız, onunla karanlık bir mahzende yalnız kalmaya çalışmazdı. "Kim o?"

"Babamın metresi. Benden yirmi yaş büyük. Güzel bir kadın."

İğrenç sözler, zehirli yılanlar gibi sinirlerini sardı. Karısı hastalık ve belirsizlik içindeyken, ne tür bir alçakgönüllü adam bir ilişki peşinde koşabilir? Daha da kötüsü, kendi oğlunun da onun flörtlerine karşılık vermesi. "O zaman belki de onu senin için getirmeliyim." Lustina boğazında biriken kıskançlığı yuttu. Kadını suçladığı için değil. Belki de yalnızdı ya da annesi gibi toplum tarafından hoş olmayan bir kadın olarak reddedilmişti. Onu en çok tiksindiren, bundan faydalanan erkeklerdi.

Dişlerinin kenarını diliyle yaladı ve gülümsedi. "Belki de getirmelisin. Onu senin önünde öpmeli ve seni izlemeye zorlamalıyım."

"Ben de Drystan'ın öpüşmesini izleterek sana karşılık vereceğim..."

Parmakları çenesini kavradı, gözlerinde dönen acımasız nefret, öfkesini ne kadar ileri götüreceğini merak etmesine neden oldu. "Böyle tehditlerle kötü huyumu kışkırtma."

Kafasını çekerek onun tutuşundan kurtuldu. "Ben de benimkini kışkırtmamamı isteyeceğim." Lustina uzaklaşırken, kolunu şiddetle tutarak onu yerine geri çekti. "Burada durup, benim önümde yaşlı bir kadını öpmekten bahsetmeni dinlemeyeceğim."

"Neden? Böyle bir şey seni rahatsız eder mi, Lustina?"

Onun dudaklarını birbirine kenetlediğini ve nefes nefese kaldığını hayal etti. Dolaşan eller ve artan arzular. Onun başka biriyle iştahını doyurmasını izlemek zorunda kalacağını düşünmek onu tiksindiriyordu. "Tabii ki hayır," diye yalan söyledi. "Burası kutsal bir yer, pis eğlenceler için tasarlanmamış."

Gözlerindeki mizah, fırtına bulutu gibi karardı. "Bu kilisede kutsal olan hiçbir şey yok. Gözlerini aç. Bu mahzende yaşanan ahlaksız olaylara inanman

Bu mahzenin altında gerekleŖen ahlaksız Ŗeyleri inanman o kadar mı zor?"

Gece vakti rahiplerin gizli toplantılar yaptığını duymuŖtu, ama bunların dini ritüellerden baŖka bir Ŗey olmadığını dūŖünmüŖtü. "Ne tür ahlaksız Ŗeyler?"

Cevap vermedi, ama soruyu dūŖünüyormuŖ gibi görünüyordu, bakışları dūŖüncelerle doluydu, ama hareketsiz ve tamamen anlaşılmazdı. Sonra bakışları bir kez daha keskinleŖti ve Lustina kendini örümcek ağındaki bir böcek gibi yakalanmış buldu. Onun ilgisi, onu bu kadar büyüleyen neydi?

Adam saçlarıyla oynamaya devam etti ve bakışlarını dudaklarına indirdi. "Buradasın çünkü *seni* öpmek istiyorum. Kadını değil."

Çenesini daha yukarı kaldırdı. "Sen kendin söyledin. İstemedenden almaya gücün var. Beni öpmek istiyorsan, seni durduramam. Öyle değil mi, Lordum?"

"Senin rızanı bu kadar çok sevmemem gerekirdi." Eli çenesini sıkıca kavradı ve Lustina, başını duvara doğru geriye doğru eğdiğinde burnundan sertçe nefes aldı. "Senin yıldız tozu gibi gözlerini ve hiç kapanmayan ilek Ŗarabı rengi dudaklarını nefret ediyorum." Sanki öfkeyle dişlerinin arasından konuşuyordu. "Ve Drystan'la ormanda eğlenmene de nefret ediyorum. Artık bunu yapmana izin yok, anladın mı?"

"Elbette, ormanda tek başıma dolaŖamam." Ancak Lustina tüm hayatı boyunca ormanda büyümüş, tek başına dolaŖmaya gayet muktedir ve eşlik edilmesi gerektiği kuralını saçma buluyordu.

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın." Kulağına eğildi, dudaklarını kulağının kabuğuna hafifçe değdirdi. "Orada buluŖuruz. Ormanın derinliklerinde, nehrin kenarında."

Tüy kadar hafif dokunuŖ, daha fazlasını isteme dürtüsünü uyandırdı. "Ne için?"

"Seninle yalnız kalmak için. Kuzenimin müdahaleci bakışları olmadan." Söзleri, omurgasında bir titreme yarattı.

Eğer biri onu bu durumda yakalamazsa, ne yapacağını hayal bile edemiyordu. "Bu, karŖılaŖabileceğim hayvanlardan çok daha tehlikeli görünüyor."

"Yine de, içimden bir ses senin gerçekten korkmadığını söylüyor," diye fısıldadı, sonra kulağından uzaklaŖarak yüzünü bir kez daha görebilmesini sağladı. "Korkuyor musun, Lustina?"

"Hayır. Korkmuyorum."

"Belki de tanıdığım tek kız sensin. Çoğu kişi beni her an ateş alabilecek tehlikeli ve dengesiz bir top ya da imrenilecek bir oyuncak olarak görüyor. Ama sen değil, Lustina. Beni nasıl gördüğünü bilmiyorum ve bu da seninle ilgili beni meraklandıran şey." Parmağını şakağından dudaklarına doğru kaydırды ve bakışlarını orada tuttu.

Ancak o zaman Lustina, onun yanında ne hissettiğini hatırladı. Vücudunu saran soğuk bir adrenalin dalgası. Karnında durmak bilmeyen ipek kanatların çırpınışı. Bu, ona ormanda ot toplamaya gittiği ve çalılıklarda boynuzlu bir yılanla karşılaştığı zamanı hatırlattı.

Korku değil, ama içgüdüsel bir gereklilik ve hayatta kalma heyecanı.

"Tabii ki sormadıkça beni nasıl algıladığını bilemezsin." "Bilmek istemiyorum." Bir kez daha ona doğru eğildi, burnunu ve dudaklarını boğazına sürterek, ilk ısırmadan önce kokusunu tatmak istercesine kokladı.

"Neden senin kötü olduğunu düşünüyorlar?"

Cevap vermek yerine, boynunun kıvrımına hafif bir öpücük kondurdu, bu his omurgasında dikkatini dağıtan bir gıdıklanma yarattı. "İnsanın deliliğini uyandıran şeyi arzulamamalı."

Palms, kelepçe gibi bileklerini kavradı ve parmak eklemlerini taşların üzerinde sürükleyerek başının iki yanına kaldırdı. Dudaklarına doğru hareket ettiğinde, kana susamış bir korsan gibi açgözlülükle onları yağmaladı. Onu ilk öptüğü zamanki gibi, baş dönmesi onu sardı, korku ve heyecan Poppy'nin Kanı gibi damarlarında dolaşıyordu. Dilini daldırdı, diline dokundu ve göğsünde bir hırıltı duyuldu, bileklerini öncekinden daha sıkı tuttu.

"Bir gün seni alacağım, Lustina," dedi dudaklarına, ve onu tekrar öptü. Titreyen elleri, sanki cam kadar kırılğanmış gibi başını okşadı. Öpücüğünün yoğunluğu arttıkça, parmaklarını saçlarına geçirdi. "Sözlerimi unutma. Seni o kadar açgözlülükle alacağım ki, sana verecek hiçbir şey kalmayacak. O zaman, seni tekrar alacağım." Dişlerini gıcırdatarak, keskin bir nefes verdi. "Ve tekrar."

"Sizi bu kadar kızdıran nedir, Lordum?" Kalbinin düzenli atışları arasında, nefesini tutmaya çalıştı. "Neden alacaksınız? Neden istemezsiniz?"

"Buna izin vereceğinden korktuğum için."

"Ve böyle bir şey için beni aptal sanırsın."

"Affedilemez bir aptal." Parmakları hala saçlarını tararken, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve onu o kadar sert ve uzun öptü ki, nefes almak için kollarını itti. "Bir dahaki sefere bu öpücüğü düşündüğünde, banyo yaparken düşün. Ağrıyan her yerine dokunmanı ve benim parmaklarımın ve dudaklarımın teninde olduğunu hayal etmeni istiyorum."

Yaklaşan ayak sesleri kalp atışlarını hızlandırdı ve ondan gözlerini ayırda, yine de onun kararlı bakışlarını göz ucuyla yakaladı.

"Gitmeliyim," dedi sessizce.

"Neler oluyor?"

Lustina'nın bakışını yanlış yorumlamadığı sürece, gözlerinde hüzn vardı. "Muhafızlar geri çekilene kadar buradan ayrılma, anladın mı? Seni görmemeleri çok önemli."

"Neden? Lütfen söyle."

Başparmağını dudaklarında gezdirdi. "Sadece birkaç dakika dinlemek için kalırlar, sonra giderler. O zaman, gitmekte özgür olacaksın."

"Neyi dinlemek için?"

Kaşlarını çatarak, hala onun sorularını görmezden gelerek dudaklarına bakmaya devam etti. "Bunun yerine seninle burada kalmak ne büyük bir mutluluk olurdu. Kuşu kafesinden serbest bırakacağına söz ver bana."

O açıkça bir zamanlar yaralanmış kuştan bahsediyordu, ama sözlerinde onu etkileyen bir şey vardı ve o sözlerin daha derin bir anlamı olup olmadığını düşündü. "Söz veriyorum."

Bir an sonra, onu bıraktı ve yaklaşan ayak seslerine doğru alçaktan çıkıp gitti.

"Ah, nereye gittiğinizi merak ediyordum, Lordum."

Piskopos Venable'ın sesi omurgasında bir titreme yarattı ve Lustina, nefes almaya cesaret edemedi duvara yapıştı. Anahtarların tıkırdaması ve kapının gıcirtısı merakını uyandırdı ve diz çöküp köşeyi gözetlemeye başladı.

Dört kapı ileride, Piskopos Venable, tanıdığı iki rahip, Lord Praeceptia, Drystan ve iki muhafızla birlikte duruyordu. Piskopos, baronun omzuna elini koydu ve onu yasak odalardan birine yönlendirdi. Pentroshe ve yaşlı Van Croix da peşlerinden gitti. Drystan, muhafızlardan birine sırtarak baktıktan sonra, onların arkasından odaya girdi.

Kapı kapandı.

Lustina, muhafızların birbirleriyle alçak sesle konuşup ara sıra kıkırdamalarını izlerken dakikalar geçip gitti.

Sonra çığlıklar duyuldu.

Alçak sesli ilahiler arasında duyulan, saf ıstırap dolu sesler. Sesin tizliği omurgasında bir ürperti yarattı ve o, sesin kesilmesini bekleyerek nefesini tuttu.

Ama durmadı.

Aksine, ses sahibi sesini kısana kadar devam etti. Gözleri yaşlarla doldu, çünkü bu çığlıklar, kendi annesinin diri diri yakıldığını izlerken duyduğu çığlıkları hatırlattı. Merhametsiz bir acı vererek elde edilebilecek tonda korkunç çığlıklar.

Muhafızlar yine kıkırdadılar. Biri kulağını kapıya dayadı ve o anda çığlıkların barona ait olduğunu anladı.

FARRYN

Ağaçların arasındaki boşluktan, kara kuşlar karanlık gökyüzünün altında daireler çiziyordu, sadece bana uzanan ayın parlak ışığıyla görülebiliyorlardı. Daireler çizerek uçan kuşlar, avını bekleyen akbabaları hatırlattı bana. Fısıltılar kulağıma ulaştı. Bir anda o kadar çok fısıltı geldi ki, kafamda birbirine karıştı.

Ormanda.

O yalınız.

Ayın çimlere dokunduğu yerde. Acele et.

Bizi görüyor.

Hâlâ sersemlemiş ve nefes almakta zorlanırken, karnımın üstüne döndüm ve durumumu değerlendirmek için bir an durdum. Ayak bileklerimi ve bileklerimi hareket ettirerek kemiklerimin kırılmadığını anladım, derin nefes aldığımda da herhangi bir acı hissetmedim. Bir şekilde, birkaç çizik ve kalın bir dalın uyluk ve koluma çarptığı yerde muhtemelen bir çürük dışında, gökyüzünden düşmeyi başarmıştım. Alnımdaki ağrı, yüzüme de küçük bir darbe almış olabileceğimi gösteriyordu. Orada büyüyen bir şişliğin zonkladığını kesinlikle hissedebiliyordum.

Yerden kalkarken nereye düştüğümü fark ettim. Ormanın ortasında, etrafımda sadece çalılar ve ağaçlar vardı, sis o kadar yoğunlu ki, hayalet gibi beyaz gövdelerinden başka bir şey göremiyordum. Kışın soğuk havası nefesimi kesti ve kemiklerimin derinliklerine işleyen iğneleyici bir hisle titredim.

Çok soğuktu.

Etrafımı saran gecenin karanlığı, omurgamdan aşağı bir korku dalgası gönderdi. Ayağa kalkmaya çalışırken, dengemi bulmaya çalışırken yana doğru sendeledim. Çayın etkisi hala başımı döndürüyor ve beni dengesiz hale getiriyordu. Neyse ki, daha önce hissettiğim mide bulantısı ve ağır uyku hali geçmişti, bu yüzden etkisi azalmış gibi görünüyordu. Kısa bir an için, her şey uğursuz bir sessizliğe büründü ve duyularım tembel uykusundan uyandı.

Cep telefonumu cebimden çıkardığımda, ekranın tamamen siyah olduğunu gördüm. Hiçbir sinyal yoktu. Arafta cep telefonu kuleleri olmasını beklemiyordum. Yine de, bir parçam hala başka bir dünyaya geçtiğime

başka bir dünyaya geçtiğime hala inanamıyordu. Çevrem bana tamamen yabancı olsa da, yine de tanıdığım dünyaya benziyordu. Her ormanda olduğu gibi ağaçlar, kuşlar ve yıldızlı gökyüzü vardı.

Sadece cıvıldaayan, vızıldayan ve ciyaklayan yabancı sesler ve dayanılmaz soğuk, bu olasılığı sorgulamama neden oluyordu. Yoğun, delici bir soğuktu bu, ılıman bir soğuktan çok korkunun ürpertisi gibiydi.

Ağzımdan çıkan buharla, telefonu cebime geri koydum ve ağaçların labirentinden bir çıkış yolu bulmak için karanlık ormanı hızlıca taradım.

Uzaklarda dalların çıtırtısı yankılandı ve ben olduğum yerde donakaldım, ağaçların silüetleri arasında dans eden hayalet gibi sisin içinden bakarak.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Karanlığın içinden bir yerlerden bir hırıltı geldi, ses boynumun arkasından geçerek her sinir ucumu titretti. Siyah bir gölge, hareketsiz beyaz huş ağacı sütunlarının arasında dolaşıyordu. Eski bir sallanan sandalyenin gıcırdayan tahtaları gibi, hırıltı sabırla devam etti. Yavaş ve dikkatli adımlarla, açıklığın ortasından geri çekildim. Ağaçların kenarında, iki parlayan kırmızı göz görebiliyordum.

Korku, acımasız bir öfkeyle içimi kapladı.

Burası öleceğim yer.

Bundan hiç şüphem yoktu. Ormanda dolaşan her ne canavarsa, becerilerini geliştirmişti ve ben onun avlanma alanında cazip bir taze et parçasıydım.

Yine de, savaşmadan pes etmeye niyetim yoktu.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ağaçların arasında çılgınca ve çaresizce koşmaya başladım. Soğuk hava ciğerlerimi yakarken, üstümdeki karanlık gökyüzü yoluma ışık tutmak için pek çaba göstermiyordu. Belirsiz bir ağaç gövdesi omzuma çarptı ve dengemi bozdu, ama ben devam ettim. Ayak bileklerimi yakalayan çalıların arasından ve saçlarımı dolaştıracak kadar alçakta sarkan dalların altından geçtim. Boğazımdan bir çığlık çıktı, ama ses çıkarmayı reddettim.

Ağır ayak sesleri arkamdan geliyordu. Kaba nefes alıp verişini duyabiliyordum. Aniden yaklaştı. Bana yaklaşıyordu.

Beni kovalıyordu.

Ateş kaslarımı yakıyordu, bacaklarım yorgunluktan çökmek üzereydi. Her an patlayacakmış gibi hissettiğim ciğerlerimdeki kuru ateşi görmezden gelerek hızımı artırdım.

Bana olan mesafesinin ne kadar arttığını görmekten korktuğum için arkama bakmaya cesaret edemedim.

Keskin, iğneleyici bir acı baldırlarıma saplandı. Boğuk bir çığlık dudaklarımdan döküldü.

Çalılar ayak bileklerimi sardı ve yüzüstü dikenli dalların üzerine düştüm.

Siyah bir şey yanımdan hızla geçti ve midem korkudan bulandı. Arkamdan korkunç bir çığlık yankılandı. Her yönden bana gelen çok fazla görüntü ve ses vardı, hangisinin daha büyük bir tehdit oluşturduğunu bilmiyordum.

Odunsu bağlarımdan kurtulmak için çabalarken, bacaklarımdan bir kez daha hızla koşmaya başladım ve toprak yola çıktım, üzerime dikilen siyah bir atın yoluna. Kendim de şaşkına dönmüş, geriye doğru sendeleyerek omurgamın tabanına düştüm ve sırtımda bir acı hissettim.

Yüzümü korumak, kalın toynakların her iki yanımdaki çakıllara çarpmadan önce yapabileceğim tek şeydi.

Korkunç bir ezilmeden kaçmak için geriye doğru kayarken, hayvanın arkasında bir araba gördüm. Yaşlı bir kadının şaşkın ifadesi bana bakıyordu, gri saçları rengarenk bir fuların altına gizlenmişti.

"Burada ne yapıyorsun, çocuk! Az kalsın eziliyordun!" Vücudum hala titriyordu, etrafıma bakındım, kırmızı gözleri aradım. "B-b-bir şey... beni kovalıyor," fısıltım bozuk bir boğuk bir sesle çıktı. Sanki yanaklarıma bilye doldurulmuş gibi, hiç benim sesime benzemiyordu. "Bir hayvan."

"Hmmm. Bir hayvan, diyorsun."

Soğuk bir su damlası koluma çarptı ve başımı arkaya doğru eğerek etrafıma yağmaya başlayan yağmur sisine baktım.

"Sizi bu soğuk ve yağmurda dışarıda bırakamam. Eviniz nerede?"

Ev.

Karanlık gökyüzüne bir kez daha baktım ve hafızamda kalan anılar zihnimde parladı. Düşüyor. Ağır. Çok ağır.

"Bilmiyorum... Hatırlayamıyorum."

"O zaman buralı değilsin?"

"Hayır. Ben, şey... Sanırım kayboldum."

"Ah, zavallı şey. Gel. En azından yağmurdan kurtul." Parmaklarını şıklatarak bana uzandı ve ben de elini tutup, yağmurdan korunmak için arabaya tırmandım. Arabaya bindiğimde, yanındaki bankta duran katlanmış battaniyeyi kaldırdı ve omuzlarıma sardığı anda, battaniyenin sıcaklığı kemiklerime işledi. Gözlerimi kapattım ve hala beni sarsan titremeleri yatıştırmak için burnumdan nefes aldım.

"Adın ne, canım?" Kadın dizginleri bir kez sertçe çırttı ve atı tekrar harekete geçirdi. Benimle orman arasında biraz mesafe oluşurken, atın nalları toprağa tıklıyordu.

Adım. Adım neydi? Elbette hatırlayabilirdim. Evet, tabii ki hatırlıyordum.

"Farryn. Farryn Ravenshaw."

"Farryn? Ne güzel bir isim. Benimki Anya." Burnunu havaya kaldırdı, sanki bir şey koklamış gibi burun deliklerini genişleterek durakladı. Bana doğru eğildi, kokladı ve bu manzara beni yeniden ürpertti. "Vay canına, alışılmadık bir kokun var. Ne olduğunu anlayamıyorum." Tekrar kokladı ve kaşlarını çatı. "Boğazımın arkasına geliyor gibi."

"Kötü mü?" Çenem o kadar soğuk ve sertleşmişti ki, kelimeleri zorlukla çıkarabildim.

"Hayır, hayır. Sadece... sıradışı, hepsi bu. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Tabii ki, ben de her zaman kokarcanın kokusunu sevmişimdir."

Dişlerim takırdayarak, titreyerek nefes verdim. "Nerede... tam olarak... neredeyim?"

"Burası tarihi Stygian Şelalesi. Misty Hollow Ormanı'ndan yeni çıktık."

Her şey masaldan çıkmış gibiydi. Daha önce okuduğuma yemin edebileceğim bir masal.

"Biz bu bölgedeki en eski köylerden biriyiz," diye ekledi.

"Köyler mi? Burada köyler mi var?" Ben Purgatory'yi, ya da burayı her neyse, hep gezgin ruhların çorak toprağı olarak algılamıştım.

O kadar da soğuk değildi.

Babamın, ateşe dalmış, meleklerle uzanan çıplak insanları resmeden barok tablolar vardı. Özellikle korkutucu bir sahnede, zirvesi olmayan sonsuz bir dağ boyunca düz bir çizgide yürüyen bedenler gösteriliyordu.

"Küçük ama evet," diye cevapladı.

Bu dünyanın yapısını ve boyutlar arası geçişin nasıl işlediğini anlamaya çalışsam da, başaramadım. Bir şeyin zaten var olduğu bir yerde başka bir şeyin var olması mantıklı gelmiyordu.

"Seni Stygian Falls'a getiren nedir?"

"Birini arıyorum." Gömleğimden madalyonu çıkarıp içindeki resme baktım. "Babamı. Onu gördün mü?"

Anya yanındaki bir kolu çevirdi ve başımın üstünde bir ışık parladı. Koltuğumda dönerek arabaya takılı fenerin olduğunu gördüm.

Madalyonu hızlıca inceledikten sonra başını salladı. "Korkarım onu görmedim." Bana bir bakış attı, sanki çok uzun süre bakmak istemiyormuş gibi gözlerini hızla başka yere çevirdi.

Ben de başka yere bakarken, kolumdaki kocaman morluk ve küçük kesikleri gördüm. Sanki biriyle kavga etmişim gibi görünüyordum. O kadar ağrım varken, düşüşten sonra yüzümün ne hale geldiğini hayal bile edemiyordum.

Elimi alnıma götürdüm, parmak uçlarım saç çizgim boyunca uzanan büyük bir şişliği okşadı. Dokunduğum şeyi düşününce, atın benim yoluna atlamamdan çok görünüşümden korktuğunu düşündüm. "Teşekkür ederim. Beni aldığınız için."

"Oh, sorun değil. Bir hayvanın seni ormanda kovaladığını söylemiştin. Onu gördün mü acaba?"

"Hayır. Çok karanlıktı." Etrafa baktığımda, dalları bana eğri pençeleri hatırlatan, gökyüzüne uzanıyormuş gibi görünen ağaçların siyah silüetleri göründü. İzlediğimiz yol, dar bir nehir boyunca uzanan, ahşap köprüler ve gaz lambalarıyla aydınlatılmış parke taşlı sokakları olan küçük bir Bavyera tarzı yapı grubunun yanından geçiyordu. Lambalar, biz geçerken titriyordu. Karanlık ve ürkütücüydü.

"Ah. Yazık. Son zamanlarda birçok ihbar aldık. Eğer okuduğum yaratıklardan biri ise, kaçabildiğin için şanslısın. Onlar vahşi canavarlardır."

"Ormanda bir şey mi dolaşıyor?"

"Ormanda. Kasabada. Hatta evlere girip, uyuyan insanları yataklarından kaçırıyorlar! Yaptıkları da korkunç. En azından hayvanlar, avlarını öldürürken çok dürüst ve açık sözlüdürler."

"Stygian Falls'ta da sadist yaratıklar var elbette, ama hiçbirisi bu kadar... barbarca değil!"

Anya'ya bakarak, onun insan mı yoksa başka bir şey mi olduğunu söyleyemezdim. İnsan gibi görünüyordu. İnsan gibi konuşuyordu. Xhiphias bana, onun türünün Chicago'da dolaştığını ve kalabalığın içinde kolayca gizlendiğini söylemişti.

"Başka bir şey daha vardı. Kanatları olan. Siyah kanatları."

"Bu çukur tuhaf hayvanlar ve kuşlarla dolu, hanımefendi. Tek başınıza hiçbir yere gitmemeniz en iyisi." Öne doğru eğildi, sanki gökyüzünde birini arıyormuş gibi dikkatini yukarıya yöneltti, sonra tekrar koltuğa yaslandı. "Hayvanlardan bahsetmişken, Van Croix Malikanesi'ne vardığımızda lütfen benden uzaklaşmayın."

Onun adının anılmasıyla sırtımdan daha da soğuk bir ürperti geçti. "Bekle. Az önce *Van Croix* Malikanesi *mi* dedin?" Aynı Van Croix olamazdı. Karşılaştığım ilk kişinin, benim aramaya başlamak istediğim yere giden biri olma ihtimali ne kadardı ki?

Bu imkansız bir tesadüf gibi görünüyordu.

"Evet, Van Croix Efendi benim işverenim. Mülkünü korumak için üç tane çok agresif köpek beslemesi bir yana, misafirlere de oldukça titizdir. Benim başıboş hayvanları getirmesimi hoş karşılamayacaktır. Sessiz bir adamdır, ama tavırları oldukça sert olabilir. Seni korkutmak istemem, ama birçok izinsiz gireni korkutup kaçırdığı bilinir."

Onun hakkında öğrendiklerimi düşününce, aynı kişi olmalıydı. "Sert birine benziyor. Biraz kötü bir şöhreti olduğu doğru mu?"

"Oh, ben de senin bu bölgeden olmadığını sanıyordum! Görünüşe göre söylentileri oldukça iyi biliyorsun." "Dedikodular yayılır."

Hatta boyutlar arasında bile.

"Biraz tuhaf ve mesafeli olduğu doğru, ama kesinlikle Ölüm lakabını hak etmiyor. Tanrım."

"Nasıl tuhaf?"

Kaşlarını çatarak iç geçirdi. "O... bazen kuşlarla konuşur. Kuzgunlarla. Ve yakın zamana kadar, pek uyumaya meyilli değildi. Sık sık saatlerce çan kulesine kapanır."

"Ama bunun dışında normal mi?"

"Şey, ne demek istiyorsun? Az önce bir dizi çok *anormal* şeyleri anlattım."

Garip olsa da, onun da dediği gibi, hiçbirisi bu yerden beklediğim kadar tuhaf gelmedi, bu da zihnimde yanan soruyu sormakta tereddüt etmeme neden oldu

"Burada kanatlı yaratıklar görüyor musunuz? Belki... insan benzeri yaratıklar?"

Bir an baktıktan sonra, zaten kırıışık olan yüzü daha da buruştu. Bir sonraki anda, kahkahaya boğuldu. Sanki böyle bir şeyin, onların özgürce dolaştığını duyduğum bir yerde saçma olduğu gibi, histerik bir kahkaha.

Tabii bana söylendiği kadar özgürce dolaşmıyorlarsa.

Tabii o da benim kadar onlar hakkında bilgisi yoksa.

"Dinlenmeye ihtiyacınız var gibi görünüyor, hanımefendi. Kanatlı insanlar hakkında soru soracak kadar yorgun olmalısınız.

"Evet." *Utangaç bir gülümsemeyle cevap verdim. "Mu*

"Evet." Utangaç bir gülümsemeyle cevap verdim. "Muhtemelen haklısınız. Bana bu gece kalacak bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette, canım. Seni tek başına dolaşmana izin veremem. Bu malikanede, senin gibi genç bir kızın ormanda uyumasına gerek kalmayacak kadar çok boş oda var."

"Çok nazıksınız."

"Artık çok uzak değil." O başını salladı ve ben de önümüzde duran, çoğu kalın bir sis tabakasıyla gizlenmiş, uğursuz görünümlü dağa bakışlarımı çevirdim. Tehlikeli derecede dik kayalığın zirvesinde, bana bir katedrali hatırlatan ayrıntılı bir yapı duruyordu. Anya, "Blackwater Katedrali. Çok güzel, değil mi?" dediğinde bu düşüncem doğrulandı.

Öyleydi. Orada bir şey kalbimi çağırıyordu. "Çok garip. Bana tanıdık geliyor."

"Yüzyıllardır Van Croix ailesine ait. Birkaç yıl önce yıldırım çan kulesine çarptı ve..."

"Yandı. Tamamen." Bu sözler bir şekilde kendiliğinden ağzımdan çıktı.

"Evet. Doğru. Buradaki tarihimizi biraz biliyorsun galiba.

Söylentilere ek olarak."

Ama bilmiyordum. Babamın yıldırım çarpması sonucu yandığını söylediği, evimizden çok uzak olmayan eski bir kilisenin kalıntılarında oynayarak büyüdüğüm gerçeği dışında, beni bu kadar doğal bir şekilde cevap vermeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bu dünyayla kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan küçük bir tarih parçası.

"Van Croix Efendi onun yerine yeni bir kule inşa etti," diye devam etti Anya. "Tabii ki, katedralin içi daha çok bir yaşam alanı, eskiden rahiplerin odalarının olduğu yerlerde şimdi odalar var."

"Çok güzel."

At ve araba, dağın kenarındaki yolu takip ediyordu. Dağ, o kadar karanlık ve durgun bir suya bakıyordu ki, havada asılı duran sisin içinden siyah bir cam gibi görünüyordu. Katedral için korkutucu bir arka plan. Aniden, *Blackwater'ın adı* anlam kazandı.

Kayaların denizle buluştuğu yer.

Xhiphias bana onu bulmamın kaçınılmaz olduğunu söylemişti.

Ay, arka planda yüksekte duruyordu, parlak bir küre gibi, daha önce gördüğümde daha büyüktü ve aşağıdaki suya karanlık bir ayna gibi yansıyor. Batıya doğru, sisin içinden, uzakta küçük bir kasabanın veya köyün noktalı ışıklarını görebiliyordum.

Nightshade'den ne beklediğimi söyleyemem, belki de acı ve katliamla dolu çorak bir arazi, ama kesinlikle eski bir katedralin büyüsü değildi.

"Çok huzurlu görünüyor."

"Sakın aldanma. Fırtına çıktığında, o sular öfkelenir."

Araba dağ boyunca gittikçe yükseldi, ta ki korkularım baş gösterene ve artık kenardan aşağıya bakamayana kadar. Bunun yerine, dikkatimi öne verdim ve burnumdan zorlukla nefes aldım.

"Her şey yolunda mı? Biraz gergin görünüyorsun?" Anya yanımda gülümsedi.

gül

üm "İyiyim. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu."

sed "Tabii ki, seni hemen yerleştireceğiz."

i. Anya, taştan yapılmış kemerli bir tünelin içindeki devasa siyah dövme demir bir çitin önünde durdurdu. Çitin tepesinden dökme demir mızrak uçları çıkıntı yapıyordu ve her iki yanında beton sütunların üzerine tünemiş taştan gargoye heykelleri duruyordu. Hiçbir şey yapmadan, kapılar sanki kendi iradeleriyle gıcırdayarak açıldı. Kaşlarımı çatarak, geçerken girişi inceledim, onun bir düğmeye basmadan kapının hareketini açıklayabilecek herhangi bir dişli veya krank aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Geçtikten sonra, yana eğildim ve arabanın kenarından bakarak kapıların da kendi kendine kapandığını gördüm.

Dizginlere bir kez daha vurduğumda, at uzun ve dolambaçlı yolu takip ederek uzaktaki katedrale doğru ilerlemeye başladı. Önümüzdeki taşlı yolu aydınlatan birkaç gaz lambasının dışında, gümüş rengi ay ışığı, asmalarla kaplı taş kemerlerin etrafına kasıtlı olarak yerleştirilmiş gibi görünen çitleri aydınlatıyordu. Yükselen çan kulesi, koltuğumda öne doğru eğilip, tepesindeki devasa saatin altında bulunan

. Sol tarafta, uzun çitin kesintiye uğradığı yerde, bir direğin braketine asılı bir fener, içerideki labirentin girişini işaret ediyordu. Yosun kaplı savaşı melek heykelleri, kahverengiye dönmüş, donun tahrip ettiği bahçelerin içinde gizlenmiş, muhteşem bir çürüme ihtişamıyla çevrili avluda duruyordu.

Van Croix hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığına bakılmaksızın, burası ölümdü. Bunu iliklerimde hissedebiliyordum, ama yine de trajik güzelliğindeki kasvet, kilise harabelerinde çılgınca koştuğum günlerden beri hissetmediğim bir parçama dokundu. Yaşla birlikte bir şekilde daha kasvetli hale gelen kalbime enfes bir ağıt söyledi.

Bana evimi hatırlattı.

"O zaman katedral onun yaşadığı yer mi?" diye sordum, binanın büyüleyici kasvetini içime çekerek.

"Evet. Dediğim gibi, birçok şapel hala ayakta, ancak bazı odalar yaşam alanı olarak yenilenmiş."

Anya yarım daire şeklindeki araba yoluna girdi, burada iki çatılı kule ve sivri kuleleriyle taş dış cepheyi daha iyi görebiliyordum. Girişi oluşturan nervürlü tonozların her iki yanındaki uçan payandalar, taş dış cepheye tırmanan kalın sarmaşıklar nedeniyle neredeyse hiç görünmüyordu. Yakından bakıldığında, bir gül penceresi ve muhtemelen baş melekleri temsil eden taş oymalar olağanüstü detaylar oluşturunuyordu.

Karanlık ve muhteşem.

Bahçenin uzaklarında bir şey hareket etti ve bir an için, ormandan gelen yaratığın bana doğru atladığını sandım.

Belki de daha kötüsü, üç devasa siyah köpek, midemi bulandıran bir kararlılıkla arabaya doğru koştu.

"Ve işte başlıyoruz..." Anya arabadan indi, üçlü arabayı çevreleyip hırlayarak dişlerini gösterdi, bu dişlerin beni hiç çaba harcamadan parçalayacağını düşündüm. "O benimle! Gidin şimdi! Yatağınıza dönün! Kış kış!"

Onları kovmaya çalışması pek işe yaramadı ve üçluden en büyüğü havlayarak arabaya doğru atıldı.

Geriye doğru sıçrayarak neredeyse arabadan düşüyordum. Atın köpeklerden hiç korkmaması garipti, o şiddetli havlamalara hiç tepki göstermiyordu. Sanki onların benim peşimde olduğunu biliyormuş gibi.

"Yeter artık! Cerberus, bir daha söylemeyeceğim."

Köpek bana bir kez daha dişlerini gösterdi, sonra Anya onu arkadan vurdu. "Yatağınıza dönün, yoksa efendinizi çağırırım ve o zaman pişman olursunuz! Fenrir! Nero! Hemen geri dönün!"

Yaka kısmına takılı bir düdük gibi görünen şeyi çıkarıp dudaklarına götürdüğünde köpekler dikkatlerini ona verdi. Kulağıma tek bir ses bile ulaşmadı, bu yüzden alışılmadık bir köpek düdüğü olmalıydı, çünkü tanıdık olduğum düdükler bile üflendiğinde cızırtılı bir ses çıkarırdı. Yanaklarını şişirip tekrar üfledi.

Kuyruklarını kıstırıp sızlanan köpekler uzaklaştılar, en yakındaki köpek bana bir kez daha hırladı.

"Aptal köpekler. Efendilerinin evde olmadığını bile anlamıyorlar. Bu gece dışarıda, yani o dönmeden önce acele edip seni yerleştirmeliyiz."

"Beni bulursa köpeklere yem eder mi?" Benim açımdan bu sadece bir şakaydı, ama Anya'nın yanıt olarak sadece boğazını temizlemesi ve arabanın ön koltuğundan bir çanta çıkarması midemi tekrar düğümledi. Buranın benim evim olmadığını hatırlattı. Buradaki insanlar her şey olabilirdi ve tedbirli olmak en iyisiydi. "Beni burada kalmamın sorun olmayacağından emin misin?"

"Hayır, hayır. Görünürde olmadığın sürece endişelenecek bir şey yok. Sabaha kadar gidebilirsin, kimse farkına bile varmaz."

"Bay Van Croix, bana anlattıklarınız, o..."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde bir soru işareti vardı. "Kötü bir adam mı? O bir aziz değil ve kesinlikle siyah ve beyaz kategorilerine uymuyor. Ama burada bulabileceğiniz en kötü adam o değil."

Burası suçluların oyun alanı gibi geliyordu, ki bir grup düşmüş melek serbestçe dolaşıyorsa bu muhtemelen mantıklıydı. Gerçi, benim inandırıldığım kanatlı yaratıklar gibi görünmüyorlardı.

Köpekleri bir kez daha taradıktan sonra, ben arabadan atladım, Anya ise arabanın arkasına dolaşıp kapıyı açtı. Homurdanma sesleri ve mücadele ederken çırpınan kolları duyunca, ona yardım etmek için yanına gittim. At arabasının zemininde, kirli bir adam domuz gibi bağlanmış yatıyordu, vücudu morluklar ve kurumuş kir lekeleriyle kaplıydı. Saçından tutup, onun yaşında bir kadından beklemeyeceğim bir güçle onu at arabasından dışarı çıkardı.

"Bu ne? Ona ne yapıyorsun?"

"O bir suçlu, hırsız ve katil. Ayrıca köpekler için taze et."

"Sen... Onu köpeklere yem yapmayacaksın, değil mi?"

"Tanrım, hayır. Sadece bir deyim, canım. O onların yeni bakıcısı. Şimdi, eğer bakıcılarını pek sevmediklerine karar verirlerse, bu elbette başka bir mesele, ama onu kasten parçalayıp bir tepside servis etmem. Benim vicdanım buna el vermez."

Adam, sanki kaçmaya çalışır gibi yerde inleyip kıvranıyordu. "Şimdi sus, yoksa Cerberus'a seni o köpek kulübesine geri götürmesini söylerim. Köyün niyeti seni diri diri yakmaktı, genç adam. Herkese ibret olsun diye. Bir dakika düşün bunu. O zavallı kıza yaptıkların affedilemez."

Adam yerde hareketsiz kaldı, kaşları çatılmıştı.

"Evet, ve Efendi Van Croix seni esasında bağışladı. Yani, seni bulduğum o pis kafese geri dönmek istemiyorsan, uslu durmanı öneririm. Anlaşıldı mı?"

Gözleri bana, sonra da ona döndü.

Kasıklarına attığım hızlı bir tekmeyle kıvrılıp acı içinde ulumaya başladı ve Anya, korkutucu bir hakimiyet gösterisiyle onun üzerine eğilirken, içimde bir tedirginlik hissi uyandı. "Bu malikanedeki kadınlara parmağını bile sürersen, senden geriye sadece parmağın kalmasını sağlarım."

Kadın her neyse, insan olsun ya da olmasın, onu çok korkutmuş gibiydi. Ve beni de.

"Şimdi, köpek kulübelerine doğru koş. Garic orada ve seni halledebilir. Köpekler kokunu çoktan aldı, bu yüzden koşmanı tavsiye etmem. Bu, senin lehine sonuçlanmayacak bir kovalamacaya davetiye çıkarır. Güven bana. Biliyorum." Elbisesinin cebinden bir bıçak çıkararak adama doğru eğildi ve adam geri çekilerek geriye doğru tekmeledi. Kadının adamın bileklerini tutup bağları kolaylıkla kesti, sonra bıçağı dikkatlice adamın yanağı ile yüzüne bağlanmış tıkaç arasına sokarak onu da kesti. "Şimdi git. İyi geceler."

Sanki asıl tehdit oymuş gibi, adam geriye bakmadan katedralin köşesinden köpeklerin koştuğu yere doğru koşmaya başladı.

"Köy onu *yakmayı* mı planlıyordu?" Onun arkasından bakarak böyle bir şeyi hayal etmeye çalıştım. Hayalimdeki yanan et kokusu burnumu buruşturdu.

"Oh, evet. O aşağılık bir yaratık. Çok da önemli değil ama adı Jesper. Buradayken ondan uzak durman en iyisi. Katiller vardır, bir de onun gibi adamlar vardır."

"O zaman neden onu bağışladınız?"

"Efendinin kendi nedenleri var, ki itiraf etmeliyim ki, bazen ben de anlamıyorum." Adam gözden kaybolunca, bana dönerek, dudaklarında bir gülümsemeyle, "Şimdi seni yerleştirelim," dedi.

Anya, görkemli oymalı, kemerli ahşap bir kapıdan beni katedralin içine götürdü. Mermer zeminli ve duvarlarına asılı titreyen fenerlerle süslü zarif fuayeye adımımı attığımda, beklenmedik bir tanıdıklık hissi beni sardı. Katedralin soğuk ve hoş karşılanmayan girişinin aksine, sıcak ve rahatlatıcı bir duyguydu bu.

Tanrıça gibi giyinmiş bir kadının gerçek boyutlu şamdan heykeli, odaya yumuşak bir ışık yayarak burayı bir kiliseden çok bir konut gibi gösteriyordu. Havada eski ahşap ve zamanın kokusu vardı ve sanki zamanda geriye, başka bir döneme gitmişim gibi hissettim. Nostalji enseme gıdıkladı ve iç mekanı hayranlıkla incelerken ödünç aldığım battaniyeyi daha yukarı çektim.

Yüksek, kemerli tavandan, titrek şamdanlar ve ışıklarını yansıtan yüzlerce küçük kristalle süslü, özenle işlenmiş bir avize sarkıyordu. Kaşlarını çatmış, koyu renkli ahşap duvarlara asılmış duvar halıları ve tablolar cennetsi sahnelerden oluşuyordu. Melekler ve şeytanlar kanlı bir savaşta birbirleriyle çarpışıyorlardı. Aralarına, başka bir döneme ait gibi görünen portreler serpiştirilmişti. Zırhlı erkekler ve kabarık elbiseler giymiş, saçları yüzlerinin etrafına yumuşak bukleler halinde düşen kadınlar. Sağda ve solda merdivenler ve artık misafir kabul etmeyen bir evin melankolik giriş salonuna bakan balkonlar vardı.

"Onlar kimdi? Van Croix ailesi mi?" Bu soruyu sorarken gözlerimi bu yerin detaylarından ayırmam mümkün değildi.

Etrafımı saran lüksü görünce onların kraliyet ailesinden olduklarına inanırdım, ama tüm bu güzelliğin altında, bir hanedanın kasvetli ve sönmekte olan közleri atıyordu. Yıkılmış bir soyun yalnızlığı.

"Bazıları, yüzyıllar önce asil bir aileden geldiklerini söylüyor. Onlar hakkında pek bir şey bilinmiyor. Artık sadece Jericho Efendi var, o da yalnız kalmayı çok seviyor gibi görünüyor."

"O halde Bayan Van Croix diye biri yok mu?"

"Varsa bile, ben bilmiyorum. Onu hep kendine saklanan biri olarak tanıdım."

Anya'nın çantasını antrede boşaltmasını ve atkısını çıkarmasını bekledim.

"Peki, köpek... Ona Cerberus demiştin. Yeraltı dünyasının bekçisi gibi mi?"

"Onu tanıyor musun?"

"Hakkında okudum. Evet."

"Cerberus kesinlikle üç başlı bir köpek değil, ama sanki üç ağzı varmış gibi havlamayı seviyor."

"Yani havlaması ısırmasından daha kötü mü?"

"Oh, hayır, tabii ki değil. Isırığı kemiklerini kırar. Aslanın iki katı güçte."

"Oh." O zaman kimse o düdük olmadan oradan nasıl ayrılabilirdi ki? Beynimin her zaman insanların niyetlerini sorgulayan temkinli tarafı devreye girdi ve köpeklerin tam da bu amaca hizmet edip etmediğini merak etmeden edemedim.

Kontrol etmek için.

Mumluklardan birini kaparak beni merdivenlere çıkardı ve ona yaklaştıkça, yanından geçerken duvardaki portreleri inceledim.

"Bunlardan biri evin sahibi mi?"

"Onun soyundan gelenler. Efendi Van Croix portrelerden hiç hoşlanmazdı. Birçoğu yangında kayboldu. Sadece kasada saklananlar kurtuldu." Merdivenlerde asılı olan bir portreyi işaret etti; altın saçlı, parlak tenli güzel bir kadın, askeri zırh giymiş yakışıklı bir adamın yanında duruyordu. Çocukken tarih kitaplarında görmüş olabileceğim bir şeye benziyordu.

"Van Croix Efendi'nin akrabaları. Neyse ki bu portreler yangın sırasında mahzende saklanıyordu. Aksi takdirde, Van Croix ailesinin hiçbir izi kalmazdı."

"Vay canına. Ailesi çok eskilere dayanıyor, değil mi?" "*Yüzyıllar* öncesine."

Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettik ve uzun, karanlık bir koridora vardık. Ağır, siyah demir donanımlı kalın bir ahşap kapı önünde durduk.

"Burada uyuyacaksın," dedi Anya ve sekizgen odanın kapısını açtı. İçeride, siyah, buruşuk kadife yatak örtüleri ve lüks duvar halıları ile gölgelikli yatak, bana kraliyet ailesinin bir üyesinin

uyuyabileceği bir şeyi hatırlattı. Uyumlu kadife bir şezlong, tavana kadar uzanan pencerelerin ve şimdiye kadar gördüğüm en uzun perdelerin önünde, odanın bir köşesinde duruyordu. Karşı duvarda eski moda bir gardırop ve makyaj masası vardı.

"Yaran için buz getirilmesini ayarlayacağım. Doktor muayenesi ister misin?"

Elimi tekrar alnıma götürdüm ve başımı salladım. "Sadece küçük bir şişlik."

"Çok iyi. Açsanız odanıza yemek de getirmeceğim. Kapınızın önüne bırakılacak. Ayrıca, isterseniz yıkanmak için temiz çarşafların bulunduğu bir leğen de var."

"Teşekkür ederim. Van Croix şu anda burada değil mi demiştiniz?"

"Hayır, bu akşam dışarıda. Umuyorum ki, o geri döndüğünde, sen çoktan uykuya dalmış olursun."

"Onunla konuşma şansım olabilir mi?"

Yüzündeki gülümseme bir anda somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Onunla konuşmak mı istiyorsunuz? Bu görüşmenin nedenini sorabilir miyim?"

"Bir zamanlar babamla konuşmuş olabileceği izlenimine kapıldım."

"Oh, hayal bile edemiyorum." Ellerini birleştirip, burun kıvırdı. "O nadiren kimseyle konuşur. Zamanını pek cömertçe harcamaz."

"Yine de, ona birkaç soru sorabilirsem, içim rahatlar."

"Ne yapabileceğime bakayım."

"Bu gece mi?" Çok hevesli ve endişeli görünmemek için uğraşıyordum, ama onunla ne kadar çabuk konuşabilirsem, tüm görüşmeyle ilgili endişem o kadar azalacaktı.

"Bu gece kesinlikle olmaz. Yarın için bir şeyler ayarlarım." Hayal kırıklığımı hafif bir gülümsemeyle gizleyerek başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim. Tekrar. Beni nazikçe kabul ettiğiniz için."

"Elbette, canım. Ve umarım beni pişman etmezsin."

LUSTINA

Lustina, içgüdüsel olarak gözleriyle çevredeki ormanı tararken, çalılıklar arasında dikkatlice ilerledi. Annesi ona, ölmekte olan eğrelti otlarının arasında en ufak bir ses bile çıkarmadan avına yaklaşmayı öğretmişti, ama baronun sırtını ona dönerek oturduğu yere yaklaşırken, nedense takip edildiğini hisseden oydu.

"İstediğimi yaptığını görüyorum," dedi, nehir kenarında çömelmiş halde ona dönmeden.

"Başka bir şey mi bekliyordun?" Parmak uçlarında yürümeyi bıraktı ve saklandığı çalının arkasından açıklığa çıktı.

"Senin hakkında çok az şey biliyorum Lustina, ama şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, sen söyleneni yapmaktan *pek* hoşlanmayan birisin."

Bu yorum onu güldürdü ve düşmüş bir dal parçası alıp nehrin kenarında onun yanında durdu. "Gözlemlerinizi çok zekice, Lordum." Suyun yüzeyine daireler çizerek, katedralde karşılaştıklarından bu yana bir haftadır zihnini meşgul eden soruları düşündü. Ona sormak istediği çok şey vardı, ama onun savunmasını tetiklemeden bu konuları nasıl ele alacağını bilemiyordu. "Geçen hafta bana söz verdirdiğin gibi kuşu serbest bıraktım."

"Peki uçtu mu?"

"Oldukça etkileyici. Bu manzara kalbime büyük bir sevinç getirdi. Yaralarını tedavi ettiğin için teşekkür ederim."

"Mutlu olduğunu bilmek beni memnun ediyor."

Başını ondan başka yöne çevirerek, onu *memnun etmiş* olmanın düşüncesiyle gülümsemesini sakladı. "Sözlerinizin bir anlamı var mıydı, Lordum? Onu serbest bırakmamı istediğinizde... bahsettiğiniz kuş muydu?" Boğazında aniden oluşan bir yumru, korkunç derecede rahatsız edici bir yutkunmaya neden oldu. "Yoksa kendiniz mi?"

"Kuş olduğunu söylemekle yetinmek daha açık olur diye düşündüm."

Utançtan kızaran yanakları, başını salladı. "Elbette. Sadece merak ettim..."

"Merak etme. Merak tehlikeli olabilir."

Hâlâ su yüzeyine çizdiği dairelerle meşgul olan kız gülümsedi. "Merak aynı zamanda cevaplar da doğurur, Lordum. Benim için hâlâ gizemini koruyan cevaplar

Örneğin, Drystan'ın o gün neden mahzende olduğu gibi."

Profilinden, sanki adının sesini duymak bile bir hakaretmiş gibi dudaklarının kıvrıldığını gördü. "Annesiyle birlikte ayine katılıyor."

"Affedersiniz, ama sizi götürdükleri odaya onunla birlikte bir kadın girdiğini görmedim."

"Soruşturmalarınızın bir amacı varsa," dişlerini sıkarak dedi, "bunu açıkça belirtmenizi öneririm. Oyunlara veya bilmecelelere vaktim yok."

Bu yorum onu duraksattı. Sorgulamalarının kendi merakından öte bir amacı var mıydı? Sonuçta, bilmek sonucu değiştirmeyecekti, gelecekteki sonuçları da. Gördüğü adamlar Praeceptia'nın en güçlü adamlarıydı. Yine de sordu. "O odada sana ne yaptılar? Çığlıklarını duydum."

"O çığlıkların bana ait olduğundan nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü senin sesini kendi sesim kadar iyi tanıyorum. Sen orada olmasan bile duyuyorum."

"Söyle bana." Bakışlarının sıcaklığı cildini yakıyordu. "Rüyalarında duyuyor musun?"

"Bazen."

"Peki bu rüyalarda sana ne diyorum?"

"Birçok şey." Eğer ona söyleseydi, kızarmasına neden olacak şeyler.

Ayağa kalktı ve ona doğru adım attı, gözlerinde karanlık ve yaramaz bir ışık parlıyordu. "Onları senin dudaklarından duymak istiyorum."

Böyle bir istek karşısında içini soğuk bir rahatsızlık kapladı. "Söylemek istemiyorum, Lordum."

"Söyle, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Çenesini dikleştirerek, utanmadan ve çelik gibi bir cesaretle ona baktı.

"Sonuçlarının ne olacağını bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Hangisinin daha kötü olduğuna karar verebilmek için... Onları çekmek mi, yoksa sana rüyalarımı anlatmak mı?"

"Sonuçları kesinlikle daha kötü olacaktır." Ona yaklaştı ve onu bir adım geri çekilmeye zorladı. "Ancak, senin fantastik rüyalarını dinlemekten daha önemli olan, benimle ilgili düşünürken, istediğim gibi kendine dokundun mu bilmek istiyorum."

Lustina'nın yüzü bu soru karşısında utançtan kızardı, ama yine de onun istediğini yapmıştı. Nehrin serin akıntısında yıkanırken gözlerini kapatmış ve su altında parmaklarını yasak yerlere dokunmuştu. Adamın kibirli sırtışını ve kulağına fısıldadığı cesur sözleri hayal etmişti ve kaslarının gerilmesinden ve dudaklarından çıkan hızlı nefeslerden başka ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama yine de bu hissin tadını çıkarmıştı.

Annesi ona, bu tür zevklerin meraklı bir genç kız için gayet normal olduğunu söylemişti, ancak pentaşlar bunu sık sık gereksiz ve hoşgrl bir günah olarak nitelendiriyorlardı.

Lustina, onun sorusuna cevap olarak başını sallayarak yutkundu.

Dudaklarının köşesi hafif bir gülümsemeye dnşti, sanki bu onu memnun etmiş gibi, bu görüntü ona yeni bir his uyandırdı. nceki utanç duygusu yavaş yavaş yabancı bir şeye dnşti. Daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi ve tam olarak ne olduğunu tam olarak belirleyemese de, nabzını hızlandırdı ve bacaklarının arasına sıcaklık yayıldı.

Tek bildiği, baronun yüzündeki gülümsemeyi görmekten hoşlandığıydı.

"Peki, baş döndürücü bir ecstasy noktasına ulaştın mı? Uylukların anlaşılmaz bir rahatlama ile titrediğinde?"

Öyle miydi? Emin olamıyordu. Vücudundaki keskin gerginliğe kadar gitmişti, sonra zayıf ve yorgun dşmşti. "Bunu nereden bileyim, Lordum?"

Cevap olarak gelen karanlık kahkaha, sadece kafasını daha da karıştırdı. "Sen bilirsin." Yaklaşarak, onu yakındaki bir ağaca doğru itti. "Kokun..." Gözlerini sıkıca kapattı, sanki kokudan rahatsız olmuş gibi dişlerini sıktı. "ok saf." Gözlerini tekrar açtığında, parlak mavilik yok olmuştu. Siyah merkezleri, korkutucu bir karanlığa dönüşmüş gibi görünüyordu.

Lustina, şaşkın bir nefesle geriye atladı ve sırtı ağaca çarptı. "Gözlerin... onlar... Onlara ne oldu?" Annesi bir keresinde ona, deliryum ve ağır hastalık dönemlerinde gözlerin bu şekilde siyaha dönebileceğini söylemişti.

Gözlerini ondan ayırdı ve bir adım geri attı. "Benimle gel." Düşük sesle konuştu ve ona tekrar baktığında, tanıdık mavi renk geri dnmşti. O kadar normaldi ki, Lustina az önce gördüğü karanlığı hayal mi etmişti diye merak etti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu ormanın derinliklerine götürdüğü yere kadar takip etmekte tereddüt etmiş olabilir, ama kuş olayında olduğu gibi, onun sürprizleri hoş karşılanmıştı. Onun peşinden giderken, onun etkisinde kalmış olan Lustina'nın zihni, ona ne göstermek istediği konusunda düşüncelerle doluydu. Drystan olmadan, tek başına ormana gelmesi için bu kadar önemli ne olabilirdi?

Baron, hiç kimsenin geçmediği bir yolda ilerlerken, ara sıra omzunun üzerinden ona bakıyordu. Önlerinde iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlamasını sağlayacak bir gülümseme ya da kaş çatma yoktu. Birinin bu kadar okunmaz kalabilmesi, gözlerinin arkasında gizlenen gölgeler kadar gizemliydi.

Önlerinde, uzakta bir araba duruyordu ve orada bir kamp ateşi yakılmıştı. Yanan közlere rağmen, kamp terk edilmiş gibi görünüyordu ve baron elini daha da sıkı tuttu. Kampın hemen ötesinde, ikisinden uzakta bir silüet duruyordu. Uzun, dağınık gri saçlar, yaşlı bir kadına ait gibi görünen dar, kambur sırtta dağınık bir şekilde duruyordu. Kadın onlara dönünce, bu tahmin doğru çıktı. Yüzü aydınlandı ve topallayarak onlara yaklaştı. Yırtık pırtık dokuma şalı ve bileğinde bulunan çok sayıda bilezikten, onun bir çingene olduğu anlaşılıyordu.

"Merhaba," dedi, boğuk ve kısık bir sesle.

Baronun kasları gerildi, kadının yaklaşmasıyla Lustina'nın elini neredeyse ezerek sıktı. "Yeterince yakın," diye uyardı, kadına hırlayarak.

Elbette, köydeki pek çok kişi gibi, çingenelerin toplumun belası olduğuna dair söylentilere inanmıyordu. Baronun kaba davranışına kaşlarını çatarak, Lustina elini çekip onu geçerek yaşlı kadına nazik bir gülümsemeyle selam verdi. "Merhaba."

"Nehri arıyorum ama yön duygumu kaybetmişim galiba." "Oh, şanslısınız. Nehir şu açıklığın hemen ötesinde, görüyor musunuz?" Lustina, ağaçların yetişmediği ormandaki bir açıklığı işaret etti.

"O açıklığın ötesinde mi dediniz?"

"Evet. Güneşi yüzünüze alarak ilerleyin, bulacaksınız. Söz veriyorum."

Kadın elini uzattı ve Lustina'nın göz ucuyla baronun ona doğru sendelediğini gördü. "Sen nazik, tatlı bir çocuksun. Yardımına ne kadar minnettar olduğumu anlatamam." Kırıksık eller onun elini tuttu ve Lustina, ellerinin cildine çok soğuk gelmesinden irkildi. Doğal olmayan bir soğukluktu.

yaşlı kadın diğer elini elbisesinin cebine soktuğunda, baronun Lustina'nın omzuna sıkıca tutundu, parmakları kemiklerine batıyordu. "Al, teşekkürlerimi göstermek için sana lezzetli bir ikramım var." Cebinden bir elma çıkardı ve Lustina'ya uzattı. "Bir ısırık almalısın. Çok lezzetlidir."

Genç kız meyveyi almak için elini uzattı ve baron kılıcını yaşlı kadının çenesinin altına dayamadan önce, kınından çıkan çeliğin çıkardığı *hışırtı* sesi duyuldu.

"Önce sen," diye dişlerini sıkarak Lustina'yı arkasına çekti.

Kız, şok ve korku dolu bir ifadeyle bakan zavallı yaşlı kadına bakarken içinde öfkeyle yandı. Çok az kişi Lustina'ya bu kadar nazik davranmıştı ve onun davranışlarını bir hakaret olarak gördü. "Bunun anlamı nedir, Lordum?" diye sordu.

Cevap verme zahmetine girmeden, kılıcı daha yükseğe kaldırdı ve keskin kenarını kadının boynuna bastırdı.

"Efendim!"

Korkunç bir çığlık ormanda yankılandı ve Lustina dikkatini çığlığın kaynağına çevirdi. Yaşlı kadın, kızın omurgasını ürperten kömür siyahı gözleriyle ona bakıyordu. Lustina'nın anlamadığı bir dilde konuştu ve tısladığında, Lustina dişlerini ve ona doğru uzanan çatalı dilini gördü.

Kız, nefesini tutarak geriye atladı, kasları gerildi ve titremeye başladı.

Kadın tekrar çığlık attı ve öne doğru atıldığında Lustina nefesini tuttu.

Baronun kılıcının sert bir darbesi, mide bulandırıcı ıslak bir sesle kadının boğazını deldi. Çığlığın tizliği arttı ve bir an sonra kadın alevler içinde kaldı.

Ellerini ağzına kapatan Lustina, çingene kadının cesedinin, bir bedeninin normalde alevlere teslim olduğunu bildiği şekilde değil, kaba bir sapkınlıkla küle dönüşmesini izledi.

Çok ani bir şekilde.

Sığ nefeslerle boğulan Lustina, kadının bir zamanlar durduğu yerde kalan tozlu is yığınının bakarak geri çekildi.

"Lustina," dedi baron, ona doğru adım atarak.

"Bana dokunma. B-b-b-bana dokunma!" Korku onu sararken her kas titriyordu. Kaçmak için ters yöne döndü, ama bir kol

belinden kavradı ve onu havaya kaldırdı. "Bırak beni. Bırak beni!"

"Anlamadığın şeyler var."

"Gitmek istiyorum! Bırak beni!" Tekmeledi ve çırpındı, ama o sadece onu daha sıkı kavradı ve kendine doğru çekti.

"Dinle beni, Lustina. Senin gördüğünü sandığın kadını ben öldürmedim."

"Öldürdün! Seni gördüm!" Onun kolu demir gibi etrafını sardığı için, tüm kıvranmaları boşunaydı.

demir gibi onu sarmıştı.

"O bu dünyadan değildi. Alevlerin bir bedeni nasıl yaktığını gördün. Onunki çoğu gibi yanmadı."

Nefesi kesilmiş ve kavgadan yorgun düşmüş olan Lustina, onun argümanını düşünerek, zaten doğru olduğunu bildiği şeyi düşündü. Sonuçta, kendi annesinin yanışını izlemişti. O zaman, çığlıkları hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Ve kömürleşmiş olmasına rağmen, tamamen küle dönüşmemişti. Kesinlikle yaşlı kadın kadar hızlı olmamıştı.

Elma hala yerde duruyordu ve Lustina'yı serbest bıraktıktan sonra, baron ona doğru büyük adımlarla yürüdü ve onu ikiye böldü. İçinde soluk renkli et olması gerekirken, içi siyahtı ve midesini bulandıran garip bir madde sızıyordu. İçindeki hareket dikkatini çekti ve Lustina yaklaşarak elmanın çürümüş çekirdeğinden çıkan küçük, solucan benzeri, siyah pullu bir yaratık gördü. Onu görünce, kadın gibi tısladı, dişlerini ve yılan dilini gösterdi. Elmadan kayarak ona doğru sürünürken, Lustina geri atladı.

Kılıç yaratığın üzerine indi ve bir kez daha alevler patladı, küçük yaratığı küle çevirdi.

Şok onu bir anlığına suskun bıraktı. O elmayı ısırmış olabileceği, bilmeden o şeyi tüketmiş olabileceği düşüncesi, omurgasından bir titreme geçirdi.

"Nasıl bildin?" diye sordu titrek bir nefesle.

"Sana anlatmak istediğim çok şey var Lustina, ama bu itiraflar seni korkutur. Bil ki anlatacağım. Zamanı geldiğinde." Elini ona uzattı ve Lustina, ona güvenip güvenmeyeceğinden emin olamadan tereddüt etti. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yutkunarak elini uzattı ve ikisi ormanda yürüyüşlerine devam etti.

Rüzgârın esintisiyle ormandan çıktılar ve Lustina, kısa bir mesafede duran uçurumun kenarından aşağıya baktı.

baron onu dik kenara götürdüğünde, siyah deniz altlarında dalgalanıyordu. Göğsünde soğuk bir his uyandı, elleri terli ve titriyordu.

Bu tepki baronun dikkatini çekmiş gibi göründü ve uçurumun kenarına varmadan önce durdu. "Korkuyorsun."

"Ben... Yapamam... Yüksekten korkuyorum." "Aynı fikirde değilim."

"A-a-a-afedersiniz, Lordum?" Vücudunu saran korkuyla dişleri takırdayan kadın, sözleri dudaklarından zar zor çıkarabiliyordu.

"Korkun yüksekten değil. Düşmekten. Rüzgâr yüzüne çarparak kenardan kaymaktan. Seni tutacak hiçbir şey yok. Aşağıdaki acımasız kayalıklarda seni bekleyen tek şey acı."

"Eğer sözlerinizi beni teselli etmek için söylediyse, sizi temin ederim ki

."

"Ya seni yakalasaydım, atlar mıydın?"

"Böyle söylediğim için beni bağışlayın, ama ben düştükten sonra düşmüş olursam, yapabileceğiniz pek bir şey olmaz."

Kaşlarını kaldırdı ve onu takip etmesi için çekti. "O zaman, kaymaman için dikkatli olacağız."

Kız kolunu geri çekti, çaresizce uçurumun kenarından uzak durmaya çalışıyordu. "Buradan göremediğim bu kadar önemli şey ne?"

"Kelimelerle anlatılamaz. Gel. Sana göstermek istiyorum."

Kalbi göğsünde çarparak, Lustina zihnini, onu uçurumun kenarına ittiği görüntülerden kurtarmaya zorladı. Ne kadar acımasız olursa olsun, kesinlikle masum birini öldürecek biri değildi. Tabii ki, eşlik eden kimse olmadan aptalca ormana girmişken, kim onun böyle bir suçun faili olduğunu düşünebilirdi ki?

"Bana güvenebilirsin," dedi, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

Teredditle, uzattığı eline uzandı ve bu sefer o, onun elini çok daha nazikçe tuttu. Dikkatli ve yavaş adımlarla ona doğru ilerlerken, ayakkabısının altındaki kayadan ayağını kaldırmaya cesaret edemedi, ayaklarını sürükleyerek ilerlerken boğazına ekşilik yükseldi. Ayak parmakları uçurumun kenarında, gözleri ileriye bakarken, Lustina burnundan zorlukla nefes aldı. Güçlü bir el belini sardı, dudakları kulağına yaklaştı ve baron fısıldadı: "Aşağıya bak."

Gözlerini sıkıca kapatan Lustina nefesini tuttu ve başını salladı. "Yapamam."

"Bundan her şeyden çok mu korkuyorsun?"

"Belki. Bir başka korkudan sonra ikinci sırada geliyor." "O da nedir?"

"Senin bunlardan birini zaten eğlenceli bulma eğilimin olduğu için sana söylemek istediğimden emin değilim."

"Başka nelerden korktuğunu bilmek istiyorum, Lustina. Zayıf noktalarını bilmek istiyorum. Seni güvende hissettiren şeylere tutunmanı sağlayan şeyleri." Ancak o zaman parmaklarının baronun koluna gömüldüğünü, tüm vücudunun ona bastırıldığını, ince bir daldaki kırılğan bir yaprak gibi titrediğini fark etti.

"Ben... Fırtınanın şimşeklerinden korkarım. Gök gürültüsünden ve çarpmasından." "Neden?"

"Ben... çocuktum. Korkunç bir fırtınaydı. Yıldırım yakındaki bir ağaca çarptı. Ağaç devrildi, beni kıl payı ıskaladı."

"Bu ağaç seni ıskalamış olmalı mıydı?"

"Hayır. Vurulduğu yerde... ağır bir şekilde benim üzerime düşmüş olmalıydı.

bana

ağır "Peki, yıldırımdan korkuyor musun?"

bir "Tabii ki. Bu ne biçim bir soru?"

darb Sıcak nefesi, ona yaslanıp fısıldadığı sırada boynunu gıdıkladı.

e

vur

malı

ydı."

"Bence yıldırım senin gibi bir güçten korkar."

Bir an onun sözlerini düşündü ve ona dönüp baktı. Sadece annesi ona böyle şeyler söylemiş, kendisini sandığından daha güçlü hissettirmişti.

"Cesaretini topla ve aşağıya bak," diye emretti.

Yutkunarak, uzun bir nefes verdi ve ayak parmaklarının, uzun ve şüphesiz acı verici bir düşüşün kenarına değdiği yeri görebilecek kadar döndü. Aşağıdaki acımasız kayaya düşmek ne kadar korkunç bir ıstırap olurdu. Nefesini tutarak, baronu daha sıkı kavradı, parmakları sıkıca tuttuğu için ağrıyordu. Aşağıda hayal ettiği kayalar ve deniz, onu gizlemek için gelen sisin altında bir yerde saklıydı. Kalın, beyaz bir sis görüşünü engelliyor ve uçuşunun kenarına tırmanarak ayaklarının etrafında dans ediyordu.

"Hiçbir şey göremiyorum. Sadece sis var."

"Hâlâ korkuyor musun?"

"Evet, tabii ki. Göremesem de denizin ve kayaların hala orada olduğunu biliyorum."

"Ya sana, şu anda üzerinde durduğun zemin gibi o sisin üzerinde yürüyebileceğini söylersem?"

Onun sözlerini dinlerken paniğin bir parçası onu sardı. Onun önerdiği şey en büyük günahtı. Kendi kendine ölüm. Daha önce, onun gözlerinin siyahlaştığını hatırladı. Lustina o ana kadar onun zihinsel durumunu düşünmemişti ve aniden onu takip ettiğine pişman oldu.

"Sen ölümden bahsediyorsun."

"Belki. Ya da belki özgürlükten bahsediyorum. Kuşlar gibi uçmak istemiyor musun?"

"Kutsal Baba bizim uçmamızı isteseydi, bize kanatlar verirdi, Lordum."

Kulağında duyduğu kıkırdama, Lustina'ya onu uçuruma kadar takip ederek büyük bir hata yaptığını gösterdi. "Sen de ölümden bu kadar mı korkuyorsun?" "Kendi yaptığım ölümden, evet. Rahibeler bunun günah olduğunu söylediler.

cehennem ateşine mahkum olursun."

"Anneni diri diri yakmadan önce onun günahkar olduğunu söyleyenler mi?"

"Evet, ama... bu... "

"Delilik. Evet. Bana, bir kuş gibi ağırlıksız olmanın nasıl bir his olduğunu hiç hayal etmediğini söyle. İstedüğün yere özgürce gidebilmenin."

Öyle olmadığını söylese yalan söylemiş olurdu. "Benden ne istiyorsunuz, Lordum?"

"Senden korkularının içine adım atmanı istiyorum." "Hayatımı sonlandırmamı mı istiyorsun?" "Hayır. Başlamayı istiyorum."

"Bunu yapamam. Yapamam... Ben mutluyum."

"Öyle mi? Hayatın bu kadar tatmin edici mi, sanki bir veba gibi seni inceleyen gözler altında bahçelere bakmak?"

Öyle miydi? Kendi sefaletinin ötesini göremeyecek kadar kendini beğenmiş mi olmuştu? Tüm köyün onu dışladığı ve atılmış kemikler gibi bir kenara attığı gibi. O zaman bile, baronun yanında, onunla ormana kaçtığı için ölçülemez bir cezaya çarptırılacaktı.

"Peki beni ne bekliyor? Acı mı? Ölüm mü? Bu nasıl daha iyi olabilir?"

"Hiçbir şeye inanmıyorsun. Öyle ki, seni yakalayabileceğimi hayal bile edemiyorsun."

"Yakalar mısın? Mesele bu mu? Güvenim mi?"

"Bana güveniyor musun, Lustina? Yoksa sadece iyi ve masum insanların *günahları* için yanmaları gerektiğini söyleyen tanrıya mı güveniyorsun?"

Bu soruyu düşünürken nefes alış hızlandı. Elbette, günah olarak kabul edilen her şeye inanmıyordu. Bu, onun özüne aykırıydı. Annesinin ona öğrettiği nezaket ve merhamet öğretilerine aykırıydı. "Beni yakalayacağına söz ver."

"Her zaman," diye fısıldadı.

Gözlerini sıkıca kapattı ve uçurumdan atlama düşüncesine başını salladı. "Ben bir aptalım. Tamamen ve tamamen bir aptalım."

"Ve en çok da bundan korkuyorsun."

Derin bir nefes alan Lustina, cesaretini topladı ve baronun kolunu bıraktı. Gözlerini kapalı tutarken, ayak parmakları karıncalanıyordu. *Bu delilik!*

Annesini düşündü ve ona güvendiği için aptallığından dolayı hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını merak etti. Sonuçta onu nasıl yakalayacaktı? Nasıl yapabilirdi?

Arkasından onun koluna uzanırken aynı anda öne doğru adım attı ve arkasında hiçbir şey tutunamadığı için nefesini tuttu ve dengesini kaybetti.

Aşırı hızla öne doğru düşerken dehşet onu sardı. Sis, kayalıklar ve karanlık, çalkantılı sular için açıldı ve her şeyi bir önceki anlardan daha net görebiliyordu. Lustina çığlık atmak için ağzını açtı ve gözlerini sıkıca kapattı. Ölümünün hızlı ve acısız olmasını diledi.

Kaçınılmaz çarpışmaya hazır olmak için gözlerini açtığı anda, ufkun önünde uzanan manzaraya inanamadan baktı.

Ayakları, tıpkı önceki gibi, kayanın kenarına sıkıca basıyordu.

Su ve ölümün, emin olduğundan daha rahat bir mesafede kaldığı yere baktı ve titrek bir nefes vererek kenardan geri adım attı, sırtı arkasındaki hareket ettirilemez duvara çarptı.

Dönüp baktığında baronu orada gördü, eli onun elini sıkıca tutuyordu.

"Ben

... Yemin ederim ki ... O uçurumdan düştüm. Yine de, bu bir ... rüya olmalı, değil mi?" "Öyle miydi? Rüzgârın yanından esip geçtiğini hissetmedin mi? Nefesin

Akciğerlerinden çıkan nefes? Ölümün soğuk eli korkularını çekip alıyordu?"

"Bütün bunları hissettim." Kaşlarını çatarak, sanki bayılmış gibi gözleri kapalı olduğu o saniyeleri hatırladı. Elbette, öyle öne doğru yuvarlanarak düştükten sonra düşmüştü.

ama o zaman, baron onu aşağıdaki kayalıklara doğru düşerken nasıl yakalayabilirdi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben bilmiyorum bilmiyorum bil ne ne inanacağımı Düşünceler düşünceler hızla ve mantıksız bir şekilde akla geldi, imkansızlıkla onu alay ediyordu.

"Bütün bu olayda seni en çok rahatsız eden şey nedir?" "Bunun gerçek olması."

"Neden?"

"Çünkü ben ölmüş olmam gerekirdi."

"O gün ormanda, ağaç seni ıskaladığında olduğu gibi."

"Evet."

"O gün hakkında kimseye anlatmadığın şeyi bana anlat, Lustina."

Bu soruya, onun bu konuşulmamış düşüncelerden haberi olabileceğı ihtimaline tepki gösterdi. "Neden bahsettiğınızı bilmiyorum, Lordum."

"Biliyorsun. O günden beri her gün seni rahatsız eden bir düşünce bu. O ağacın seni ezememesinin nedenini çok iyi biliyorsun. Şimdi, neye inandığını söyle bana."

"Eğer söylersem, beni aptal sanacaksın."

"Senin ölmüş olman gerekirken benim ne düşündüğümün ne önemi var? Söyle bana." "Bence..." Böyle bir şeyi itiraf etme düşüncesi içinde paniğe kapıldı. Bu ne kadar kibirli bir düşünceydi. "Bence... Ben henüz ölmemeliyim."

"Neden?"

"Çünkü bir amaca hizmet ediyorum."

"Hepimiz bir amaca hizmet ediyoruz. Piskopos Venable bile bir amaca hizmet ediyor. Neden senin ölüme karşı gelmene izin verilsin ki?"

"Bilmiyorum. Bana böyle bir istisna tanınmamalı."

Elini uzatıp yüzünü avuçladı ve başparmağıyla yanağını okşayarak düşen gözyaşını sildi. "İşte bu konuda yanılıyorsun."

"Beni yakaladın," dedi, o ana geri dönerek. "Nasıl? Bu imkansız."

"Sana daha önce söylediğim gibi. Bazı yaratıklar, olması gerekenin sınırlarını aşmak için doğarlar." Öne eğildi ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Lustina, ormanda tek başına Van Croix malikanesine doğru yürürken yüzünde bir gülümseme vardı. Baronla birlikte görülmek, ona eşlik edecek kimse olmadan dolaşmanın cezasından daha fazla, katlanmak isteyeceği sorunlardan daha fazlasını getirecekti.

Sonunda malikaneye vardığında, Drystan omuzlarını dikleştirip, ellerini yumruk yapıp yanlarına koyarak ona yaklaştı. "Neredeydin? Herkes seni arıyordu!"

"Piskopos Venable, Leydi Praeceptia'nın şifa töreninde yakınlarda olmamamı istedi."

"Bence o, senin kaçıp ormanda tek başına dolaşabileceğini kastetmemişti."

"Ben ormanda büyüdüm. Yolu bulmakta hiç sorunum yok."

"Genç bir hanımefendinin bunu tek başına yapması doğru değil. Yoksa yalnız değildin mi?" Gözlerini ona dikip bakması, Lustina'ya onun aksini düşündüğünü gösterdi.

"Bu ne demek oluyor?"

"Görünüşe göre iyi baron da kaybolmuş."

Lustina, onun çok isabetli gözlemini etkilenmemeye çalıştı. En ufak bir şüphe bile zararlı olabilirdi. "Eğer bizim bir tür randevumuz olduğunu ima ediyorsanız, dilinize dikkat etmenizi rica ederim."

"Neden?"

"Çünkü ben ilkeli biriyim ve asla bu kadar ahlaksız bir şeye katılmaya çalışmam."

"Sen bir cadı ve bir fahişenin kızıydın. Senin böyle bir şey yapman bana o kadar da inanılmaz gelmiyor."

Düşüncesizce bir hareketle Lustina, Drystan'ın yüzüne elini indirdi ve Drystan'ın başı yana doğru savruldu. Avucunun vurduğu yerde kırmızı bir iz belirdi, ama Lustina bunun için özür dilemeyecekti. Annesi hakkında bu kadar sert ve acımasız sözler söyledikten sonra olmazdı.

Dudakları hırçın bir şekilde kıvrıldı ve ona doğru sendeledi, elini tokatına karşılık vermek için kaldırdı. Ama kendini tuttu. "Bunu pişman olacaksın."

Onun bileğini yakaladı ve arka kapıdan mutfığa, oradan da özenle dekore edilmiş başka bir odaya sürükledi. Orada Piskopos Venable, Lord Praeepsia ve tanımadığı iki adam daha duruyordu.

"Onu buldum, Ekselansları. Genç Lord Van Croix ile ormanda dolaşıyordu."

Lustina, Drystan'ın sert tutuşunda bir mahkum gibi dururken, düşmanlıkla yanan gözler ona bakıyordu. "Bu doğru mu?"

Piskopos, resmiyet ve nezaket gereği onu doğrudan suçlamak yerine sormayı tercih etmişti. Gerçeği öğrenmek istemiyordu, bu yüzden Lustina tereddüt etmeden "Evet" diye cevap verdi. Sonuçta, cevabı ne olursa olsun onu cezalandıracağı kesindi.

"Arabada beni bekle," dedi dişlerini sıkarak.

"Onu arabaya ben götüreceğim." Drystan, sanki bunu yapmaya yetkisi varmış gibi onu ileri çekti ve Lustina kolunu geri çekince, onu daha da sıkı tuttu. Parmaklarının derisine batması, Lustina'ya onun öfkeli olduğunu gösterdi.

"Neden... bunu yapıyorsun!" Lustina, Drystan onu peşinden sürüklerken, toprağa topuklarını saplayıp boşuna direnmeye çalıştı. Drystan cevap verme zahmetine girmeyince, hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı. "Sen piskoposun yanındasın! Seni geçen hafta ayın sırasında gördüm. Alt katta bulunan odaya girdin."

Sonunda kayarak durdu ve ona döndü. Gözlerinde yılanlar gibi bir şey parladı, bu da onu geri adım attırdı. "Ne kadar aptal olduğunun farkında mısın? Baronun gerçekte ne olduğunu biliyor musun?"

Soruları düşünürken, ona bakarak cevap verdi. "O, şeytanın ta kendisinin dölüdür."

Gülme sesi boğazında düğümlendi ve Lustina kendini durduramadan, sessiz bir kıkırdama patladı ve onu bastırmak için elini ağzına kapattı.

Drystan kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Ben ciddiyim! Bu gülünecek bir konu değil, Lustina! O, bedenlenmiş şeytanın ta kendisi!"

O, eğilip daha da gülerek, eğlencesini kontrol edemedi. "Gül. Ve o, ruhunu sonsuza kadar cehenneme mahkum ettiğinde, belki de beni dinlemiş olmayı dileyeceksin."

Çirkin bir çığlık attı, kahkahası o kadar şiddetliydi ki, gözyaşları aktı. "Sen... ne kadar... deli gibi... konuştuğunun... farkında... değilsin!" Yüzü kızarana ve boğazı kısılana kadar kahkahalar atmaya devam etti.

"O, hiçbir insanın fiziksel olarak yapamayacağı şeyleri yapabilir. Bunlara tanık olmadığını söylersen yalan söylüyorsun demektir. O, yok edilmesi gereken tehlikeli bir sapkındır."

"Belki de başka bir insanı yok etmekten bahseden sapkın olan sensin."

"O insan değil."

"Sen de değilsin. Hangi iyi insan, başkasını yargılayacak kadar kendini haklı görür? Bu insanca değil. Bu canavarca! Senin bahsettiğin yaratıktan daha canavarca. Ona işkence ediyorsun. Duydum. Sen ve piskopos o odada ona işkence ediyorsunuz. Eğer tanrın dediğin kadar merhametli ve adilse, cezalandırılması gereken sensin!"

Avuç içi, ciğerlerindeki son nefesini de dışarı atacak kadar güçlü bir şekilde boğazına çarptı. "Onu savun, eğer mecbur kalırsan, Lustina, ama o seninle asla mutluluğu bulamayacak."

Lustina yüzüstü yatıyordu. Sırtındaki kırbaç izleri, derisinde alevler gibi yanıyordu. Pentash Maria özellikle derin bir yarayı merhemle kaplarken, Lustina gözlerini kapatıp acının geçmesi için dua etti. Gözlerinden yaşlar süzülürken, pentash yaralarını tedavi ederken, o gün ormanda baronu ilk gördüğü ve bilinmeyen tehlikeli dallarının merakını sardığını ilk hissettiği o gün, kaderin ne kadar acımasız olduğunu düşünerek yatıyordu.

Piskopos, böyle bir karşılaşmayı, ayartılma karşısında erdeminin sınanması olarak nitelendirirdi.

Lustina için bu bir uyanış olmuştu. Çok uzun süredir kalbinde gömülü olan lanetli gerçeğin ortaya çıkışı. Ne kadar erdemli olmaya çalışırsa çalışsın, kilisenin onu asla kurtuluşa layık görmeyeceği gerçeğinin farkına varması. Çünkü bir baron varlığı nedeniyle cezalandırılabiliyorsa, mahkum edilmiş bir cadının kızının ne umudu olabilirdi ki?

Bir kapı tıkırdadı. Ardından, her adımda bir asanın vuruşuyla kesintiye uğrayan ağır ayak sesleri geldi. Bu sesler, şüphesiz Piskopos Venable'ın asısından geliyordu ve odaya kimin girdiğini ona haber verdi. Korku midesinin derinliklerine çöktü.

"Bizi yalnız bırak," dedi Pentash Maria'ya.

"Ekselansları, onun yaralarının hala..." "Tekrar etmeyeceğim."

Lustina'ya biraz rahatlama sağlayan soğuk bez cildinden kaldırıldı ve bağları şikayet edercesine alevlendi.

Kapı tekrar tıklayarak pentash'ın geri çekildiğini işaret etti ve Lustina kendini piskoposla yalnız buldu.

"Seni neden cezalandırdığımı anlıyor musun, kızım?"

Lustina cevap vermedi, içindeki öfke ve üzüntü çok yoğundu.

Aynı anda, Piskopos Venable'ın parmağını yaralarından birine soktuğunu fark ettiğinde, sırtına yıldırım gibi bir acı saplandı.

"Cevap ver!"

"Evet!"

Piskopos parmağını çekti, ama acı devam etti, nefes almaya cesaret ettiğinde her seferinde kaburgalarına saplanıyordu. "Gerçekten bir kontun oğlunun senin gibi günahkar bir fahişeye bir ilgisi olacağını mı düşündün?"

"Baronla olan niyetim masum ve iffetliydi."

"Elbette öyleydi." Piskopos onun önünden geçti. "Artık bu ziyaretlerde bana eşlik etmene izin verilmiyor."

"Ama Leydi Praeceptia..."

"Lady Praeceptia ölüyor. Sana olan ilgisi de öyle." Parmağıyla yanağına dokunduğunda, istenmeyen dokunuşundan başını çekerek uzaklaştırdı. "Annen gibi sevilmemiş kalacaksın."

Yüzüme ılık su serptim ve yanımdaki temiz havluyu alıp cildimi kuruladım. Kumaş taze leylak kokuyordu, bu koku beni çocukluğuma ve evimizin önündeki güzel leylak çalısına geri götürdü. Kumaşın üzerinden düşmemden kaynaklanan şişliği yokladım ve yüzümü buruşturdum. Anya şişliği indirmek için bana buz vermişti, ama yine de acı verecek kadar şişmişti.

Yüzümden kumaşı indirdiğimde, pencereden bir şey dikkatimi çekti. Uzaklarda, devasa, siyah kanatlı bir kuş gibi görünen bir şey, ayın silüetiyle yukarı doğru süzülüyordu. Odaklanmak için gözlerimi kısarak, pencereye parmak uçlarımda yaklaştım. Kuş, katedrale doğru bir yol izleyerek havada süzülüyordu. Yaklaştıkça, özellikleri daha belirgin hale geldi.

Kuş değil, siyah kanatlı bir insan vücuduydu.

Nefesimi tuttum ve pencereden geri adım attım. "Aman Tanrım."

Kara kanatlı yaratıklar.

Arkamda kapının tıklamasıyla, çılgılık atarak döndüm.

Benden belki bir ya da iki yaş küçük, ateş kırmızısı saçlı genç bir kadın odaya girdi. Gri, kapüşonlu, A kesim elbisesinin beline bağlanmış beyaz önlüğü, onun bir hizmetçi olduğunu gösteriyordu. Elinde, tüm odayı lezzetli kokularla dolduran bir şeyler ile dolu, süslü, gümüş bir tepsi taşıyordu.

"Acıkırsan diye biraz yiyecek getirdim."

Aç demek pek doğru olmazdı. Daha çok açgözlüydüm. Belki de içtiğim çayın etkisiydi, ama aklıma geldi de, pek bir şey yememiştim.

"Açlıktan ölüyorum. Teşekkürler. Ben Farryn."

Başını eğerek, göz ucuyla hızlıca bana bakmaya çalışıyordu, açıkça bana bakmamaya çalışırken yiyecekleri yakındaki bir masaya koyuyordu. "Aurelia."

"Dur, sana yardım edeyim." Ona doğru eğildim ve o geri sıçradı, kremaya benzeyen bir kasenin tamamını yere düşürdü.

"Oh, çok özür dilerim." Yemeğimle birlikte getirdiği peçetelerden birini kapıp, temizlemek için çömeldi.

Kırılan kaseye uzandığımda, ayağa fırladı ve kapıya doğru bir adım daha attı, iki eli de küçük bir göbek çıkıntısına dayanmıştı.

Hamileydi.

Kaşlarımı çatarak kıza baktım, dudaklarının titremesini ve gözlerindeki korkuyu fark ettim.

Benim yüzümden mi?

"Alnındaki şişlik... bulaşıcı mı?" diye sordu.

Düşünmeden elimi saç çizgime götürdüğümde, onun endişesinin nedeni aklıma geldi. "Hayır. Kendimi yaraladım, hepsi bu."

"Diğer kızlar yemeği yukarı getirmek istemediler. Hepsi senin boğazında şişlik olduğunu düşünüyorlar. Bu yüzden beni seçtiler. Benim için sorun yok, ama bebeğime zarar vermek istemiyorum."

"Sana söz veriyorum, zararsızdır."

"İyi beslenmeye ve mümkün olduğunca egzersiz yapmaya çalışıyorum. Hastalanmayı göze alamam. Ve bebeğimin görünüşünün... Yani, burada olduğum sürece dikkatli olmak istiyorum. Bullio'nun doğan bebeği öldürebileceğini söylüyorlar."

"Bullio mu?"

"Korkunç bir hastalık. Korkunç lezyonlar ve ağırlı deformitelerle." "Oh.

Şişliğin kötü görüldüğünü biliyorum, ama gerçekten sadece o kadar. Bir şişlik.

... buradan ayrılmayı düşünüyor musun?" diye sordum, Xhiphias'ın dediği gibi, buradan ayrılamayanlardan biri olup olmadığını anlamaya çalışarak. Esasen insan.

"Oh, evet. Stygian Falls, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf yer. Tabii ki, bunu söyleyen bir manastırda yaşamış biri." Şüpheli bir bakışla beni baştan aşağı süzdü. "Neden buradasın?"

"Ormanda kayboldum. Anya beni buldu."

"Seni kaçırın kişiden mi kaçtın?"

Kaçıran mı? "Hayır. Birini aramaya geldim. Burada olabileceğini düşündüğüm birini."

"Kimi?"

"Babamı." Yakamın içinden madalyonu çıkardım ve açtım, merakla gözlerini genişletmesini fark ettim. "Onu gördün mü?"

"Hayır. Baban burada mı? O zaman bize yardım edebilir! Bizi eve geri götürebilir!"

Ancak o zaman, onun tamamen farklı bir dünyaya girdiğinin farkında olmadığını anladım. "Buraya nasıl geldin? Stygian Falls'a?"

"Tam olarak bilmiyorum. Maria ile avluda çamaşır asıyordum. Bir arkadaşım." Yüzünde beliren gülümseme hızla kayboldu. "Biri beni arkadan tuttu. Başımın arkasında korkunç bir ağrı hissettim." Sanki ağrı hâlâ oradaymış gibi elini kafasının arkasına götürdü. "Uyandığımda buradaydım." Gözlerinde hüznün belirdi. "Rüya gördüğümü sandım. Sonsuz bir rüya. Ama hiç uyanmadım. Eve hiç dönmedim."

"Peki ya bebek?"

"Beni kaçıran adam... Evet, onun olduğunu eminim."

Daha önce hiç kaçırlmamıştım, ama onun konuşmasında bir terslik vardı. Belki de Stockholm sendromu yüzündendi, ama zihinsel olarak daha dengesiz olması gerekirdi. Sarsılmış.

"Van Croix'nın mı?"

"Hayır. Van Croix beni pek sevmez. Aslında onunla hiç konuşmadım, hiç."

"Bu adamdan nasıl kaçtın? Seni kaçıran adamdan?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ormanda dolaşırken uyandım ve Van Croix malikanesinin kapısına ulaştım. O zamandan beri buradayım. Efendi Van Croix'un burada olmamdan pek hoşnut olduğunu sanmıyorum."

"Kulağa çok çekici geliyor."

"Diğer kızlar onu çok seviyor gibi görünüyor. Yaşlı bir adam için yakışıklı sayılır. Bu arada, babanın nerede olduğunu biliyor musun? İletişim kurmanın bir yolu var mı? Van Croix Efendi, kalıp çalışmama izin verecek kadar cömert davrandı. Benim durumumdaki kızlar burada pek iyi durumda değil gibi görünüyor. Ama annemin yanına, eve dönmem gerekiyor. Muhtemelen benim için çok endişeleniyordur."

"Bayıldın ve burada uyandın mı dedin? Düştün mü? *Bir binadan mı?*

"Düşmek mi?" diye sordu, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle. "Gerçekten çok hasta hissettim. Gerçekten. Öleceğimi sandım, karnım çok ağrıyordu. Nefes alamıyordum. Hava..." Uzaklara bakarak kaşlarını çattı ve elini boğazına götürdü. "Yeterince nefes alamıyordum."

Xhiphias'ın uyardığı gibi, hayatının ayrıntılarını unutmuş olması gereken biri için, başına gelenleri

Bu da onun oraya nasıl geldiğini merak etmeme neden oldu. "Sen... bu yerin ne olduğunu bilmiyor musun?"

Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kıvrıldı. "Bir katedral mi?"

O kesinlikle bilmiyordu ve ben de ona gerçeği söylemeye gönlüm el vermedi. Sonuçta, burada doğan bebeklere ne oluyordu? Ölüyorlar mıydı? Geri dönme şansı veriliyor muydu?

"Burada kimse sana zarar verdi mi?"

"Oh, hayır. Hiç de değil." Gülümsayarak, yine boğazına dokundu. "Burası fena değil, sanırım, ama eve gitmek istiyorum. Uzun zamandır iyi uyuyamıyorum. Ve sürekli bir şeyler duyuyormuşum gibi hissediyorum. Sen de sonunda duyacaksın. Tabii baban bizi buradan çıkarabilirse."

"Babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Onu bulmayı umuyorum."

"Gidemezsin. Sana izin vermezler." Pencereye doğru başını sallayarak odayı geçti, ben de onu takip ettim. "O köpekler bahçeyi koruyor. Dışarı çıkmamıza izin verilen belirli yerler var ve o yerlerin ötesine geçerse köpekler bizi bulur."

"Burada mahsur mu kaldınız?"

"Aslında, kapana kısıldığımızı *söylemiyorlar*. İstedığımız zaman gidebileceğimizi söylüyorlar. Ama aynı zamanda, o kapıların ötesinde tehlikeli şeyler olduğunu da söylüyorlar. Bizi bekleyen tehlikeli şeyler." Umut dolu bir gülümsemeyle, yine karnına dokundu. "Ama ben, sen ve küçük Miriam bir çıkış yolu bulacağız. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor. Buradan çıkacağız. Evimize döneceğiz. Sadece sabırlı ol."

Çimlerin ötesinde, bir çiçek tarlası gece gökyüzüne karşı o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, ayın ışığını bile gölgeliyordu. "Onlar ne?" diye sordum, parlaklıkları ilgimi çekmişti.

"Diğerleri, burada zavallı bir ruh öldüğünde, onun yerine bir çiçek açtığını söylüyor. Garip, değil mi? Onların tüm bu batıl inançları."

Xhiphias'ın benden koparmamı istediği çiçekler bunlar mıydı acaba? Öyleyse, eve dönüş biletim için bir tane koparmak hiç de zor olmazdı. "Çok fazla var."

"Sonsuza kadar çiçek açtıklarını duydum."

"Sonsuza kadar mı? Birini koparırsan ne olur?"

"Bilmiyorum. Kimse koparmıyor. Buradaki herkes, bir tanesini koparmanın zararlı olacağına inanıyor." Hâlâ pencereden dışarı bakarak, burnunu çekti. "Ne demek istediğimi anladın mı? Batıl inançlar bolca var."

"Ama çok güzeller."

"Gitmem gerek. Yakında dönmezsem, muhtemelen peşimden köpekleri salacaklar. Normal biriyle tanışmak güzeldi. Baban hakkında bir şey öğrenirsen, lütfen bana da söyle, tamam mı?"

"Tamam."

"O zaman, iyi akşamlar." Gülümsayarak kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

BARON

Geçmiş

Olağanüstü büyüklükteki siyah kuş, iki uzun yemek masasının etrafında oturan, Hallows' Eve'i kutlamak için bir araya gelen yaklaşık iki düzine konuğun üzerinden uçtu. Kuş, Drystan'a öfkeyle bakan baronun omzuna kondu. Baron, aşağılık bir günah keçisinin, Lustina ile ormanda buluştuğunu Piskopos Venable'a bildirdiğini duymuştu ve bunun sonucunda kızın ne tür bir ceza alabileceğini düşününce kanı kaynamıştı.

"Lütfen kuşu yemek odasından çıkar, evlat. Burası vahşi hayvanların yeri değil." Lord Praeceptia, dişlerini sıkarak konuşurken yanağı seğirdi, bu görüntü baronun eğlencesini daha da artırdı.

"Eğer bu doğruysa, baba, o zaman konukların yarısını dışarı göndermelisin." Elbette, odayı dolduran geveze sesler arasında kimse onu duyamamıştı, ama babasının yüzü yine de öfkeden kızardı.

"Beni utandırma." Yaşlı adam, boyuna bakılırsa başkalarını tehdit edici gelebilecek bir ses tonuyla alçak sesle konuştu. "Senin..."

"Ne olacağım?"

Babası sandalyesine yaslandı, baronun sık sık yüzünden silmek istediği o sinir bozucu, kötücül sırıtış dudaklarının köşesini kaldırdı. "Öğleden sonra genç kilise fahişesiyle biraz utanç verici bir duruma karıştığını duydum. Görünüşe göre oldukça acı verici bir ceza çekmiş."

Baron parmaklarını sandalyenin kolçaklarına doladı ve kuş, onun ani gerginliğini hissetmişçesine omzunda kanat çırpı. Öfkesine rağmen, sandalyesine yaslandı ve gülümsedi. "*Kuzenim* de öyle doğmadı mı, baba? Ormanda fahişe kız kardeşinin peşinden koşarken mi?"

Lord Praeceptia yumruğunu masanın üzerine vurdu, yüzü kadehindeki şarap kadar kırmızıydı. "Böyle bir küfür için seni asıp çarmıha gerteceğim, evlat!"

Ama bu küfür değildi. Baron, babasının kız kardeşi metresiyle kaç kez buluştuğunu kendi gözleriyle görmüştü.

Konuklar dikkatlerini ona çevirdiler, nefeslerini tutarak fısıldaşmaya başladılar.

"Dikkatli ol." Baron, sanki orada bir şey varmış gibi tavana doğru baktı. Eğilip sesini alçaltarak, sözleriyle paniğe yol açmamak için şöyle dedi: "Talihsizliğin ne zaman başınıza geleceğini asla bilemezsiniz."

"Sen iğrenç birisin," diye babası yüksek sesle fısıldadı. "Tam bir rezil!"

"Sen de zayıfsın. Zayıf ve sefil. Annemin sevgisini asla kazanamamış olmana şaşmamalı."

Adamın vücudu öfkeden titriyordu. "Tothyll! Bana hemen Tothyll'i getir!"

"Bana bir ders vermek istiyorsan baba, belki de Drystan'a cezayı kendim vermeme isteyebilirsin."

Kalabalık sessizleşmiş, tüm gözler onlara çevrilmişti, baron bunun babasının aşağılanması ve öfkesini daha da artıracak olduğunu biliyordu.

Gözlerini kısarak, babası ona bakıyordu, çenesinin hareketinden dişlerini sıkıdığı belliydi. "Evet. Belki de cezayı kendin uygulamalı ve dediğin gibi *bir ders almalısın*."

Baron, Drystan'a verdiği her acının, kilisenin bodrum katında bir sonraki karşılaşmalarında on katıyla geri döneceğini çok iyi biliyordu. Yine de buna değecekti. Kuzeninin kalabalığın önünde aşağılanması ve tamamen boyun eğmesi. Lustina için.

İki muhafız, baronun karşısındaki koltuğundan Drystan'ı yakaladı ve onu odanın ortasına getirdi. Muhafızlar çocuğun omuzlarına baskı uygulayarak onu diz çöktürürken, kalabalık sessizliğini korudu. Drystan'ın karanlık ve küçümseyen gözleri cezalandırıcıya sabitlenmişti, bu manzara baronu çok memnun etti. Muhafızlardan biri gömleğini çıkarmaya çalışırken, Drystan elini itti ve düğmeleri kendisi açtı.

Baron büyük bir eğlence ve memnuniyetle izledi. Sandalyesinden yavaşça kalktı, kuşu uçurdu ve odanın ortasına doğru büyük adımlarla yürüdü. Kuzeninin etrafında daire çizerek, ellerini arkasında birleştirdi ve zavallı ispiyoncuğu aşağıdan yukarıya doğru baktı.

Öne eğildi ve dudaklarını Drystan'ın kulağına yaklaştırarak fısıldadı: "Aşağılanman, intikamının her anına değer."

Drystan çenesini sıktı, ağzını sert bir çizgiye bastırdı. Şüphesiz, ona vereceği acıyı hayal ediyordu, ama baron umursamadı. Lustina'nın çektiği acılar için adalet yerini bulacaktı.

JERICHÖ

Terk edilmiş bir binanın parapetinde çömelmiş, ana caddeden gelen titreyen gaz lambalarının aydınlattığı aşağıdaki sokağı taradım. Omzumda siyah bir kuzgun oturuyordu, ona sevgiyle *Pita (baş belası) adını* takmıştım. Gerçek adı Cicatrix'ti, çünkü bir zamanlar onu delen okun izini taşıyan bir yara izi vardı. Nightshade'de kuşlar casus görevi görüyordu, her zaman gözlemlerini efendilerine aktarıyorlardı ve Cicatrix en sadık olanıydı, çünkü onlar vinculum'du - kuşla zihinsel olarak iletişim kurmamı sağlayan bir tür bağ.

Katedralden çıkıp yakındaki köye gitme fırsatım nadiren olurdu, ama tesadüfen, buluşmak için dışarı çıktığım gölgeli muhbir, daha تنها bir yerde buluşacak kadar bana güvenmiyordu. Muhbirimin gelmesini beklerken, Cicatrix'in beni uyardığı bir şey dikkatimi çekti: gördüğüm kadarıyla orta yaşlı, yaklaşık 1,80 metre boyunda bir adam, bir çocuğun kafasına bir taşla vuruyordu. Yanlarında yerde duran ayakkabının mavi bağcıklarını tanıdım; pazar meydanındaki çocuğa aitti. O gün aldığım kılıç kollarımın üzerinde dururken, ıslak, parke taşlı sokaklarda sıçanların istila ettiği çöp tenekelerinin yanındaki gölgelerde gerçekleşen bu korkunç manzarayı izledim. Çocuğun pantolonunun çıkarılmış olması ve solgun uyluklarının arasındaki kan, öldürülmeden önce acımasızca tecavüze uğradığını gösteriyordu, bu da Nightshade'de ne yazık ki sıkça görülen bir durumdu.

Son bir darbe daha vurdu ve adam topuklarının üzerine oturdu, derin nefes aldı.

Çocuğa müdahale etmek için çok geç kalmıştım, ama gece daha yeni başlamıştı ve midemdeki ağrı bana hala fırsatların bol olduğunu söylüyordu.

Yerimden sıçradım, kanatlarım havayı yakaladı ve taşlı sokak zeminine neredeyse hiç ses çıkarmadan indim. Sessiz adımlarla adamın arkasına yaklaştım. Türümün yırtıcı doğası, bu tür karşılaşmaları neredeyse çok kolay hale getiriyordu ve adam bana dönmeden önce, yıldırım hızıyla onu yerden kaldırdım ve tek elimle yanımdaki tuğla duvara yapıştırdım, diğer elimde tuttuğum kılıcı hiç bozmadan.

Adamın elleri boğazına gitti, ateşli kehribar rengi gözleri

Kor

ku. Cambion.

Her zaman en kötü türden günahların kokusunu yayarlardı.

"B-b-bekle. L-l-lütfen." Bu dünyada bir melezleri korkutabilecek çok az şey vardı

bir melez için korkutucu olabilecek çok az şey vardı, ama uzun süredir Ölüm olarak bilinen bir adam her zaman biraz panik yaratmayı başarırdı. Ve örümcek ağının yumuşak titreşimi gibi iştahımı uyandıran titremeyi hissettiğimden, melez kesinlikle ölümünden korkuyordu. "Bu bir kazaydı."

"Bana çok kasıtlı göründü." "Onu öldürmek istemedim."

Nightshade'deki çoğu kişi başka tarafa bakıp iki ruhu besleme fırsatını kaçırmazdı. Sonuçta, bir insan Nightshade'de öldüğünde, ruhu o yerde hapsolmuş kalırdı.

Ben çoğu kişiden daha az dürtüsel davranırdım.

Gözlerimi kapatıp, adamın geçmişini yıpranmış bir kitabın köşeleri kıvrılmış sayfaları gibi okudum. *Bir çiftlikte büyümüş bir çocuk. Annesi ve üvey babası onu itaatkar bir genç adam haline getirmek için dövüyorlardı. Ve elbette başarısız oluyorlardı. Katolik okulu. Personel tarafından işkence ve tecavüz. Hapis. Daha fazla tecavüz.*

Yetişkin sayılacağı yaşı geldiğinde, sayısız erkek tarafından istismar edilmiş ve karşılığında, arkalarında kanlar içinde yatan çocuk gibi genç erkekleri avlamıştı.

"Bu kadar küçük bir çocuğu öldürmek ne kadar asil bir davranış," dedim, gözlerimi açarak. Adamın dudakları titredi ve öfkeyle büzüldü.

"Belki de bu küçük çocukta kendini gördün?" diye alay ettim. "Senin gibi bir kurban. Çaresiz ve umutsuz. Merhamet için çırpınan."

Adamın gözlerinde yaşlar parladı ve eğer nefret onun içinde bir bomba olsaydı, patlaması sadece saniyeler meselesi olurdu. Tabii ki, bu koşullar altında, tek kelime bile etmeye cesaret edemezdi.

"Öyleyse bitirin şunu. Beni yok ederseniz, yapın gitsin." Başımı yana eğdim ve adamın gözlerindeki teslimiyeti inceledim.

Ne kadar da ondan beslenmek istiyordum. Dilimde acı kararlılığı tatmak istiyordum. "Sana uzun zamandır verilmeyen bir şeyi vereceğim, Bay Crane."

Kaşlarını çatarak, cambion şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"İkinci bir şans. Karşılığında, çaresiz genç erkeklerden çok daha değerli bir şeye odaklanacaksın."

"Sizden istediğiniz her şeyi yaparım. Merhametiniz için."

"Sana *merhamet* gösterecek durumda değilim. Ama seni avlayabilir ve şimdiye kadarki hayatının her mutsuz anını cennet gibi gösterebilirim."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Dünyaya geri dönüp sana zarar veren adamları bulacaksın. Ve onlara, pek çok çocuğa gösterdiğin acımasız merhameti göstereceksin. Bugünden itibaren, onlar gibi adamları avlayacaksın. Tövbe etmelerini engellemek için dillerini keseceksin. Güçlerinin kaynağını kesip, kanlarını akıtarak ölmelerini izle." Boğazını bırakıp adamın saçlarını okşadım, bu da cambion'un gözünü kırpmasına neden oldu. "Elinden geldiğince çoğunu. Onları korkunç bir sona götüren Pied Piper olacaksın." İçimdeki boşluk hissi beslenme fırsatı için can atıyordu, ama telkinin gücü çok daha fazla sonuç verecekti.

"Ya yapamazsam?"

Parmaklarımı adamın saçlarına doladım ve başını geriye doğru eğdim. Cambion'un dudaklarından bir inilti çıktı.

"Eğer başarısız olursan..." Kılıcı cambion'un boğazına dayadım. "*Senin* çılgınlıklarından zevk alan ben olacağım. Ve işim bittiğinde, seni hızla Ex Nihilo'ya göndereceğim."

Yarı kanın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sonsuz boşluk," diye inledi. "Bu çocuklar sana hiçbir şey vermez. Önemsiz ve yararsız arzuların dikkatini dağıtmasına izin verme. Sana zarar veren adamları öldürmek gücünü geri kazandıracak." "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum, Efendim."

"Ben senin efendin değilim. Ama başarısız olursan, senin celladın ben olacağım." "Onları bulacağım. Hepsini. Ve acı çektireceğim. Senin için."

"Ve başka bir çocuğa dokunmayacaksın. Öldürme arzunu daha çok hak edenlerle besleyeceksin." "Söz veriyorum."

"Kanla kazınmadıkça sözün anlamsızdır." Bıçağın keskin ucuyla, cambion'un etine kişisel mührümü kazıdım. Yaradan siyah, katran gibi kan sızdı ve izlerin çukurlarında sertleşti. Çağrıldığında, cambion güçsüz kalacak ve bana dönmek zorunda kalacaktı

bana geri dönmek zorunda kalacaktı. Bu gerçek, yarı kanlıyı dehşete düşürmüş gibiydi, çünkü gözlerinde korku ile yaraya bakıyordu. "Seni kontrol edeceğim, Bay Crane."

Sert bir itme cambion'u geriye doğru fırlattı ve kendi ayaklarına takılıp tökezledi. Ters yönde koşmaya başladı ve sokağın koridorunda gözden kaybolana kadar uzaklaştı.

Yarı kanlıyı merhametinden dolayı serbest bırakmadım. İçimde kalan son merhamet kırıntıları da uzun zaman önce kurumuş, geriye sadece soğuk ve duygusuz bir boşluk kalmıştı. Ben bir fırsatçıydım. Telkin gücü açlığımı besliyordu ve tacizcileri avlamak, Nightshade'e düşen genç erkeklerin sayısının azalması anlamına geliyordu. Hiçbir şeye inanmayanların gittiği yer.

Az önce çocuğun yattığı yere döndüm. Geriye sadece bir insan çocuğunun parlak kırmızı kanı kalmıştı. Geri kalanı sonsuza kadar Nightshade'de mahsur kalacaktı.

Genç ve masumların ışıktan o kadar çok korkmaları ve Purgatory'nin karanlığında saklanmaları ne yazık.

Sokağın ağzına doğru ilerlerken, bir karıncalanma sinirlerimi uyandırdı ve tam o anda, pençeli bir el gölgelerin içinden ışığa doğru uzandı. Arkasında, bir yaratığın kel kafası öne doğru eğildi ve uzun, yılan gibi bir dil yerdeki kanı yaladı. Sırtı doğal olmayan bir kavis çiziyordu ve vücudunu kaplayan deri, koyu renkli, benekli çürüme izleri taşıyordu.

Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Nightshade'deki söylentiler bu yaratıkları hayvan olarak tanımlıyordu, ama tüm deformiteleri altında belirgin insanımsı formu inkar edilemezdi, açıkça insan *olmasa* da.

Nightshade'de, sadece insanları ve cambionları değil, Fallen'ları da yiyen canavarların bir dizi ölümcül saldırısı rapor edilmişti.

Böyle birine rastlamak ne şans.

Elimdeki kılıcı değiştirerek, beslenmesini bozmamaya dikkat ederek yaklaştım. Kılıcımı kaldırıp kafasını kesmek için savurdum. Benim hamlemlerle yaratık tısladı ve gri bir çizgi halinde yanımdan geçip gitti. Yan tarafıma keskin bir acı saplandı ve ben bir homurtu çıkardım, dönüp ceketimin parçalandığını gördüm, karnımın üzerinde yatay olarak üç pençe izi vardı. Yaralardan kan sızıyordu, elimi oraya koydum ve homurdanarak döndüm, ama yaratık artık orada değildi.

Onun yerine, omurgasını deforme eden ciddi bir sakatlıktan dolayı kamburlaşmış başka bir figür bana doğru topallayarak geliyordu. Bu, onun doğuştan sahip olduğu bullio'nun belirgin bir işaretiydi. Nightshade'de Intortui olarak bilinen bu yaratıklar, köylüleri korkutan çarpık görünümlerinin yanı sıra, geleceği görebilme yetenekleriyle de tanınıyorlardı.

"Usta Jericho?" Intortui, bana doğru topallayarak yaklaşırken boğuk bir sesle konuştu. "Sen Tartys mısın?"

"Evet." Çarpık çenesi ve dişleri nedeniyle peltek bir şekilde konuşan adam, yavaşça ve zorlukla konuştu. "Anladığım kadarıyla birini arıyorsunuz."

Cevap vermek yerine, onu Nightshade'de bir canavara dönüştüren grotesk deformitelerini inceledim.

"Virgil."

Bu ismi duyunca hırıldadım. Virgil, yıllar önce bana işkence eden adamlardan intikam almak istediğimde benden kaçmayı başaran iki düşmüş melekten biriydi. "Bununla ilgili ne biliyorsun?"

"O, efendim Bay Barchiel'in yakın bir tanıdığı olmaya devam ediyor. Onun övündüğünü duydum. Sana yaptıkları şeyleri övündüğünü..."

Kılıcımı boğazına dayadım ve Tartys'in gözünün seğirdiğini fark ettim. "Dikkatli ol," diye uyardım.

"Saygısızlık etmek istemem. Onun ölümünü izlemekten daha çok istediğim bir şey yok." "Neden peki?"

"Efendim onun beni alay etmesine ve işkence etmesine izin veriyor." "Ben buraya intikamını almak için gelmedim."

"Elbette değil. Sadece, onun yokluğundan büyük fayda sağlayacağımı söylüyorum." Bakışları hala boğazına dayalı olan kılıca indi. "Soru şu... bu bilgi için ne vereceksin?"

İnleyerek kılıcı indirdim. "Ne istiyorsun?"

Sanki söylemeye çekiniyormuş gibi bir anlığına bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bir kadın arkadaş. Bir geceliğine. Annemden beri bir kadının yumuşaklığını hissetmedim. Efendim bana bu iyiliği yapmıyor."

"Korkarım yanımda bir tane getirmedi."

"Sen kabul edersen, hemen ödeme yapmana gerek yok."

"Kabul ediyorum." Onu eğlendirecek bir kadını nereden bulacağım, bu bir muammaydı. Bunu daha sonra çözmem gerekecekti.

"Çok iyi. Şimdi size anlatayım. Efendim iki hafta sonra Hallow Harvest Balosu düzenleyecek. Üzerinde çalıştığı tutkulu projesini açıklayacak."

"Ne tür bir proje?"

"Detayları bilmiyorum, ama Virgil'in o gece orada olacağını garanti edebilirim. Konuk listesine adınızı ekleyeceğim."

"Nasıl? Buradakilerin çoğu Van Croix ismini pek sevmez." "En azından efendim sevmez. Bu yüzden, *son* listeyi *inceledikten sonra* son listeyi gözden geçirdikten sonra adınızı ekleyeceğim. Kostümlü bir etkinlik olacak, bu yüzden maske takarak gizli kalabilirsiniz. Sizi Havenash adıyla listeye ekleyeceğim."

"Peki Virgil?"

"Sizi neredeyse öldüren adamı kostüm içinde bile tanıyacağınız kesin. Her konuğun yanında bir köle olması gerektiği için bir kadın getirmenizi rica ediyorum."

"Köleler ne için?"

"Emin değilim. Efendimin isteği, her konuğun bir tane getirmesi. O gece onu odama götüreceğim ve sizinle birlikte gidecek, söz veriyorum. Eğer bunu kabul etmezseniz, sizi ve niyetinizi ifşa ederim ve artık gizli bir avantajınız kalmaz."

Beni tehdit etme cüretine gülerek karşılık verdim. "Vay canına, ne kurnazsın."

Bu kadar cesur sözlerden sonra bile, gözlerini benden kaçırdı. "Ben buna hırslı demek istiyorum."

"Peki. Beni de bu listeye ekle, ben de sana bir kadın getireyim."

Sesler karanlık boşluğa ulaştı ve gözlerimi açtığımda, odayı sadece ince perdelerden sızan ay ışığı aydınlatıyordu. Başım ağrıyordu ve acıyan yeri ovuşturarak irkildim. Tanımadığım lezzetli bir güveç ve ekmekle karnımı doyurduktan sonra, alkolün sınırlarımı yatıştırmasını umarak yemeğimle birlikte gelen şaraptan bir kadeh doldurdum. Bunun yerine, bayılmışım.

Bir an için kafam karıştı, etrafıma bakındım. Tanıdık olmayan bir ortam, siyah, ezilmiş kadife yatak örtüleri, şezlong, dolaptan ödünç aldığım, şimdiye kadar giydiğim hiçbir gecelikten daha uzun ve daha şık bir gecelik. Anya, yağmurda sıırıslam olan kıyafetlerimi yıkayıp kurutmak için almıştı. Yani, o odama dönene kadar bu şeyin içinde kalacak gibi görünüyordu.

Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran, alışılmadık, yaldızlı metal şömüne saati, saatin gece yarısını geçtiğini gösteriyordu. Saatin iki yanında duran tuhaf, küçük gargoyle heykelleri, gece boyunca beni ürkütmüştü.

Kapıdan daha garip sesler geliyordu.

Dikkatli bir şekilde yataktan kalktım ve sessizce odanın diğer tarafına geçtim, kapının önünde durdum. Kızgın, erkeksi bir ses. Eski ahşabın gıcırtısı. Sert *bir çarpma sesi*. Kapıyı biraz araladığımda, tanıyamadığım devasa, gölgeli bir figür gördüm. Kesinlikle, korkutucu bir erkek silueti. O, odama doğru büyük adımlarla yaklaştı ve iki koridorun kesiştiği yerde, koridordaki fenerin loş ışığı altında durduğunda, onu daha net görebildim.

İyi yapılı vücudu, yüzündeki olgunluğa gençlik katıyordu, bu da onu otuzlu yaşların sonlarında gösteriyordu. Siyah saçları, ön tarafta çekici bir şekilde dağınıktı ve ensesinin arkasından hafifçe kıvrılmıştı. Sağ gözünün üzerinde, alnını ve yanağını geçen siyah bir göz bandı vardı ve onun üstünde ve altında belirgin izler görebiliyordum. Diğer gözü, kızgınlıkla kırışmış kaşlarının altında, bana kışın buzunu hatırlatan çarpıcı bir mavi renkteydi. İlahi bir yakışıklılığa sahip olan adam, öfkeli bir alt tonuyla, heybetli ve baskın bir duruş sergiliyordu

alt tonu vardı.

Bu adam hakkında bana anlatılanlara dayanarak, onun Van Croix olduğundan emindim. Düşünceli görünüyordu, geldiği yere geri dönüp dönmeme konusunda kararsızmış gibi diğer koridora doğru sendeledi, ama bunun yerine yumruklarını sıkarak benim yönüme doğru ilerlemeye başladı.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu, ipeksi siyah pantolon ve arkasında pelerin gibi dalgalanan siyah bir cüppe giymişti. Açıkta kalan karnında, terle ıslanmış gibi parıldayan, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaslar görünüyordu. Göğsündeki derin oluk da parıldıyordu, sanki adam yatak odasında bir mil koşmuş gibi. Bir parıltı, gözlerimi göğsünde ve karnında bulunan, kabile sanatı gibi ama daha karmaşık olan gümüş rengi dövmelelere çekti. Garip.

Daha önce gümüş dövmele görmemiştim.

Onda bana belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı. Bu adamı daha önce görmüştüm, ama nereden olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Aşırı bir déjà vu hissi, beni olması gerekenden çok daha uzun süre ona bakmaya zorladı.

Alnını ovuşturdu ve yatak odama yaklaşırken, ben kapının diğer tarafına yapıştım. Yaklaşan ayak sesleri bir an durdu. Kalbim göğsümde çarparken, nefes almakta zorlanıyordum, hislerim bana onun kapının diğer tarafında olduğunu söylüyordu. Saniyeler geçiyordu. İçimde karanlık ve ürkütücü bir gerginlik yükseldi, tüylerim diken diken oldu. Etrafta başkaları olduğunu bilsem de, aniden kendimi katedralde onunla tamamen yalnız kalmış gibi hissettim.

Odanın içine girip beni orada saklanırken bulmasını bekledim. Buraya kalmam için davet edildiğimi kendime hatırlatmam gerekiyordu. Hayır, onun tarafından değil, ama sanki onun evine zorla girmişim gibi hissediyordum. Yine de, nedense kendimi bir suçlu gibi hissediyordum.

Saniyeler geçip gitti.

"Van Croix Efendi, sizi uyanık bulduğuma ne kadar da sevindim!" Anya'nın tanıdık sesi sessizliği bozdu ve ben de o anı fırsat bilip tuttuğum nefesimi bıraktım. Onun kimliği konusunda haklıydım. "İyi haberlerim var."

"Ne haber?" Sesinde bir parça sinirlilik vardı, ama yine de sesinde tanıdık bir şey vardı. İlgimi çekti.

"Bu akşam köpeklere bakacak birini buldum. Garic'e göre yeni uyku alanına iyi uyum sağlıyor gibi görünüyor."

"Harika. Bu yatak odasının kapısının neden açık olduğunu biliyor musun?" Dudaklarımı sıkıca kapatıp gözlerimi kapattım.

"Emin değilim efendim. Belki öğleden sonra temizlik yaparken bayanlardan biri açık bırakmıştır."

"Ben eve geldiğimde kapalıydı."

Yüzünü göremiyordum, ama ses tonunda sabırsız bir adamın sertliği vardı.

"Bilemiyorum efendim. Üzgünüm." Kısa bir sessizlik oldu, sonra Anya'nın "İyi misiniz efendim? Keyifsiz görünüyorsunuz" dediğini duydum.

"Havada tuhaf bir koku var. Neredeyse... *mide bulandırıcı*."

Dikkat çekmemek için ince bir hareketle kolumu kaldırıp kokladım, ama o sabah sürdüğüm deodorantın hafif kokusundan başka bir şey hissetmedim.

"Olağandışı bir şey fark etmiyorum. Kızların parfümlerinden biri olabilir mi?" Bir sonraki nefeste, kapı çarpınca arkamdaki yüzey kayboldu ve ayaklarım altımdan kaydı. Kapı kapanırken ben de bir gürültüyle panele çarptım ve ellerimi ağzıma götürdüm ve kaslarımı tamamen sabit tutmaya çalıştım.

"Bu kapının her zaman kapalı kalmasını sağlayacağım." Ahşap kapının arkasında boğuk olsa da, Anya'nın sesi sinirle doluydu.

Kapının diğer tarafında uzun bir duraklamanın ardından, ayak sesleri yeniden başladı. Derin bir nefes daha alıp gözlerimi kapattım ve başımın tepesini kapıya dayadım.

Bu çok yoğundu.

Uykumdan uyandığımda, bulutlu gökyüzünün donuk, gri ışığı perdelerden süzülüyordu. Bilincim yavaşça yerine gelirken, uzak kenarlarda solmakta olan bir rüyanın izleri kalmıştı, huzursuz uykunun sonsuz boşluğunu kaplıyordu. Her ses ve gıcırta, gece boyunca beni bıçak sırtında tutmuştu ve sonunda rüyalara daldığımda, bunların çılgınca ve tüketici olduğunu, dipsiz bir uçurumdan uzanan kollar gibi beni pençelediğini fark ettim.

Sabahın ışığında, ne kadar kasvetli ve ümitsiz olursa olsun, yaşlı ahşabın kokusu ve elle yıkanıp kurutmak için ipe asılmış kumaşların derin ve nüfuz edici temizliği beni karşıladı. Bu bana Nelle teyzeyi hatırlattı.

Eski, modası geçmiş mutfağı her zaman limon kokardı, çünkü su lekeli lavabolarda limonun harika bir etkisi olduğunu ısrarla savunurdu.

Bulutlarda uyumuşum gibi hissettiren yumuşak yataktan kalktım. Gece boyunca rahatsız edici sesler olmasaydı, muhtemelen bir bebek gibi uyuyabilirdim. Ne yazık ki, uykusuz bir anne kadar dinlenmiş hissediyordum, bu da zihnimi açık tutmam gereken bir yerde iyiye işaret değildi.

Esneyip gerinerek, zihnimi önceki geceye ve Van Croix'ya geri döndürdüm. Bu adamla ilgili her şey ilgimi çekiyordu ve zihnimde, şüpheli itibarından gözündeki bandaja kadar birçok soru belirliyordu. Katedrali ve Van Croix'yı bu kadar çabuk bulmuş olmam hala bana tuhaf geliyordu, ama bunu Xhiphias'ın bir ilgisi olduğuna bağlamıştım. Sadece önceki gece odamın dışında gördüğüm adam hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Babamın onu nasıl tanıdığı ve neden onu aradığı gibi. Belki de babamın ölümünden sonra Nightshade'e geldiğini varsayarsak, babamı bulmama yardım edebilirdi. Ancak, insanların burada nasıl avlandığını öğrendikten sonra, umutlarım pek yüksek değildi.

Yine de kararlıyım.

Kapının sessizce çalınması düşüncelerimi böldü ve kaslarımı gerginleştirerek, kapı açılırken kendimi örtmek için çarşaflara uzandım.

Anya, gümüş çaydanlık içeren bir tepsi ile içeri girdi. "Günaydın." Düşük sesle konuştu ve tepsiyi yakındaki bir masaya koyduktan sonra, aceleyle kapıyı tekrar kapattı. "Yine acıkmış olabileceğini düşündüm." Tepsiyi tekrar eline aldı, odayı geçip yanımdaki geniş yatağın üzerine koydu ve oraya oturduğunda, rahatsızlık duyarak yavaşça geri çekildim.

Gülümseyerek ve tek kelime etmeden, reçelli tostların yanına koyduğu iki bardağa, sanırım çay döktü. Bardakları tutuşundaki zarafet ve özen, neredeyse karikatürize ve abartılı geliyordu.

"Dün gece olanlar hakkında, Anya. Benim niyetim..."

"Saçma. O kadar gürültü varken nasıl uyuyabildin ki?"

Nası

l "Gürültü mü?"

uyuy "Oh, evet. Buradaki borular bazen çok gürültü çıkarabilir!

abili

rsin

ki?"

Ayrıca, mumlar ara sıra titrerse de endişelenmeyin. Burası çok

soğuk olabilir. Soğuk kemiklerinize işler." Kollarını kucaklayarak titriyormuş gibi yaptı.

Borular. Beni uyandıran kesinlikle borular değildi.

"Giyinmenize izin vereceğim ve sizi istediğiniz yere bırakacağız."

Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu kadar geniş olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Babamı bulmak, eğer buradaysa, muhtemelen imkansız olacaktı. Van Croix ile ilgili sorularım ve kendi dünyama dönmek için gerekli çiçekleri bulmuş olabileceğim gerçeği, gitmek konusunda tereddüt etmeme neden oldu. Her gün daha da artan meraklarım ve az sayıda cevabım olan eski hayatıma dönmeye hazır değildim. Bilmem gerekenler bu garip yerde, Van Croix'un içinde gömülüydü.

"Any... Zorlamak istemem ama... birkaç gün daha kalmam mümkün mü? Uzun sürmez, söz veriyorum."

"Oh, bilmiyorum. Efendi misafirlere karşı çok titizdir."

"Evet, bunu söylemiştin. Ama ben bir şeyler yapmaya yardım etsem? Temizlik yapabilirim, ya da yemek pişirmeye yardım edebilirim?" En iyi aşçı değildim, ama bana servis edilen birkaç yemek de pek süslü değildi. En azından tost ve çay hazırlayabilirdim.

"Personel açısından oldukça memnunuz."

"Yapabileceğim bir şeyler olmalı. Ahırda yardım etmek? Çamaşır yıkamak?

Bulaşıkları yıkamaya?"

Bir an düşünceli bir şekilde baktıktan sonra, uzun tırnaklı parmağıyla aramızdaki yatakta duran tepsinin kenarına hafifçe vurdu. "Çiçeklerle aran nasıl?"

"Çiçekler mi?"

"Bahçelere biraz yardım gerek. Buradaki her şey kurumuş. Yaklaşan kışın, önümüzdeki baharda hiçbir şeyin yetişmemesine neden olacağından korkuyorum. Belki birkaç çiçek soğanı ortamı canlandırabilir."

"Yardım edebilirim. Seve seve yardım ederim." Her gün, evimdeki anıları anlatmak zorunda kalacaktım. Camael, Nelle teyze ve babamla ilgili belirgin anılar. Anılarımla solmaya başlayıp başlamadığını test edecek anılar. Pratikte bunlardan birini hatırlayamadığım anda, oradan ayrılacaktım. Arayışımı bırakıp, aklım başımda iken kaçacaktım.

"Bunu Usta Van Croix'ya danışmam gerekecek."

"Onunla görüşme olasılığı olabileceğini söylemiştin, değil mi?"

Parmağını dudaklarına götürerek bir anlığına uzaklara baktı. "Öyle demiştim, değil mi?"

Ben mi? Bilmiyorum, hanımefendi. Van Croix efendi oldukça meşgul ve nadiren toplantılara katılır.

toplantılara katılır."

"Onun zamanını fazla almayacağım. Sadece birkaç soru sormam gerekiyor. Babam hakkında."

"Evet, bahsettiğinizi hatırlıyorum. Bakın, sizin burada olduğunuzu öğrenirse, çok kızacaktır. Bu adam mahremiyetine son derece önem verir. Yani, ortamı yumuşatmam gerekecek."

"Tabii. O zaman burada bekleyim mi?"

"Evet. Burada bekleyin," dedi omzunun üzerinden, karşı duvardaki dolaba doğru ilerlerken. "Eğer sizi önce o bulursa, işler sizin lehinize gelişmez. Ve eğer onunla konuşursanız, göz teması kurmamanızı tavsiye ederim. Bunu oldukça tehdit edici bulur. Başınızı eğik tutmanız en iyisi. Özellikle de kızgınsa." İçinden bir elbise çıkardı ve bana uzattı. Gri elbisenin kapüşonu ve manşetleri kalın, beyaz kürkle kaplıydı ve uzunluğu yaklaşık baldır ortasına kadar geliyordu. Diğerlerinin giydiği üniformayla aynıydı. Ağır kumaş, bu yerin acımasız soğukunda bile sıcaklık vaat ediyordu, ama ben hiç elbise giymemiştim. Özellikle de korsajında dantelli olanları. Hiç.

"Kıyafetlerimi geri alabilir miyim?"

"Üzgünüm, canım. Hayır. Bu, malikanede çalışan herkese verilen üniformadır."

Hırsla, elbiseyi daha yükseğe kaldırdım. "Sadece... ben asla elbise giymem." "*Pantolon mu* giyiyorsunuz?" Bu kelimeyi sanki ekşi bir şey gibi tükürdü. "Sadece geldiğim kıyafetleri tercih ediyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Artık çok geç. Onları attım. Onları yapmak için kullanılan kumaş bu soğukta işe yaramaz. Sevdiğin eski giysilerin kadar sıcak tutacağı için, hiç giyinmemek daha iyi olur."

"Giysilerimi attın mı?" "Evet."

Bir sorun mu var?"

Dudaklarımı mühürleyerek başımı salladım. "Hiç de değil. Görünüşe göre elbise giyeceğim."

"Harika."

FARRYN

Odayı bir o yana bir bu yana dolaşarak Anya'yı bekledim, içimde kabaran endişeyle tırnaklarımı ısıırıyordum. *O sadece bir insan*, diye kendime hatırlattım. Ölümün ününe sahip, sert ve yakışıklı bir adam.

Önemli bir şey değil.

Ama sanki çocukluğumun tüm kafa karıştırıcı anları, bu tek buluşmaya bağlıymış gibi hissediyordum.

Pencereden, önceki gece gördüğüm adamı gördüm. Anya'nın arabadan sürüklediği Jesper. Sanki bir şeyden saklanıyormuş gibi aşağıdaki çalılıklara daldı.

Bir an orada durup, bu tuhaflık dikkatimi dağıttı, onun titremesini izledim. O zaman giysilerinin yırtık pırtık olduğunu fark ettim. Ve kanlı mıydı?

Kocaman, siyah bir siluet ilerledi, gölgesi, adamın saklandığı yere doğru yaklaşan köpeğin önünden geçiyordu. Sanki... onu avlıyor gibi?

Elimi yanımda yumruk yaptım, cama vurup onu uyarmak istedim, ama bir yanımda bunun köpeğin dikkatini çekebileceğinden endişelendi.

"Hey," diye mırıldandım, kalbim çarparken, köpeğin yaklaşmasını izledim, gözleri inkar edilemez bir şekilde farkında olmayan adama kilitlenmişti. Vurmak için kaldırdığım elimi tekrar indirdim. Ama ya köpeğin dikkatini dağıtarak adama kaçma fırsatı verirse?

"Hey!" Camı yumrukladım, bu adamı korkuttu ama yaklaşan hayvanı caydırmadı. "Hey! Jesper! Buraya bak!"

Adam bana doğru döndüğünde, köpeği işaret ettim ve parmağımın ucuyla camı çılgınca vurmaya başladım. "Orada! Tam orada!" diye fısıldayarak bağırdım.

Bir saniye sonra, köpek adamın bacağını yakaladı ve onu çalılardan sürükleyerek çıkardığını dehşetle izledim.

"Hey!" Cama daha sert vurmak hayvanı caydırmaya yetmedi. "Hey! Dur! Dur!"

Adam yere tırnaklarını geçirerek kaçmaya çalıştı ama nafileydi. Hayvanın dişlerinin batmış olduğu yerden kan akıyordu. Çığlıkları sinirlerimi bozdu.

"Bırak onu! Bırak onu!"

Bana bir kez daha baktığında, adamın gözlerinde yalvaran bir bakış gördüm, sonra vücudu bir bez bebek gibi köşeyi dönüp gözden kayboldu.

"Dur! Hayır!" Topuklarımın üzerinde dönerek odanın diğer ucuna, kapıya doğru koştum.

Kapı açıldı ve neredeyse yüzüme çarpacaktı, ama çarpışmayı önlemek için zamanında geri atladım.

Dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

Kapının eşiğinde, yaralı dudağı hırçın bir şekilde kıvrılmış, bana hiç hoş karşılanmadığımı gösteren devasa ve ürkütücü bir figür duruyordu.

Anya'nın uyarısını hatırlayarak, bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Kimsin sen?" diye homurdandı.

Gözlerimi hala başka yere çevirmiş halde, vahşi bir hayvanı uyandırmak istemiyormuşçasına yere doğru konuştum. "Bay Van Croix... Ben... Anya beni davet etti."

"Anya..."

Bunun üzerine, cesaretimi toplayıp alçaltılmış kaşlarımın altından ona baktım ve yamalanmamış gözünün beni incelediğini gördüm, ama ilk kaş çatışında hemen başka yere baktım. "Dışarıda bir adam var. Lütfen. Sanırım köpeklerden biri ona saldırdı. Onu sürüklediğini gördüm. Sanırım yaralandı."

"Soruma cevap ver."

"Lütfen, o adamın gerçekten tehlikede olduğunu düşünüyorum. Köpek onu bacağından sürükledi. Çok vahşi görünüyordu."

"Kimsin sen? Bir daha sormayacağım." Burnunu havaya kaldırıp kokladı. "Ve bu lanet koku. Ne bu?" Sanki boğazının arkasına çarpmış gibi ağzını açtı ve dudaklarını yaladı.

Onun kaçamak cevapları beni sinirlendirmeseydi, muhtemelen onun yorumundan utanç duyardım. "Neden beni görmezden geliyorsun? Köpeğinin dışarıda bir adama saldırdığını söylüyorum. Olayı gördüm. Adama yardım edilmesi gerekiyor!"

Onun bir şey yapmasını veya söylemesini beklerken, ellerinin gerildiğini fark ettim. "Evimden çıkın. Hemen."

"Onu kontrol edecek kimseyi bile göndermeyecek misin?"

"Hayır."

Bunun üzerine, uyarıyı umursamadan başımı kaldırdım. "Onun iyi olduğunu öğrenmeden buradan ayrılmayacağım!"

"Hemen buradan git, yoksa seni zorla çıkarırım..." Sözleri cümlelerin ortasında kesildi, soğuk mavi bakışlarındaki öfke, onun böyle bir şey yapabileceğini varsayarak, hayranlık ya da şaşkınlık olarak tahmin ettiğim bir duyguya dönüştü.

Bana doğru hamle yaptığı anda, ben de geriye doğru hamle yaptım. "Kimsin sen?" Sesindeki öfke, bir parça hayranlık da içeriyordu ve aptal gibi, bunun bana yönelik olduğunu doğrulamak için omzumun üzerinden arkama baktım.

Saniyeler sonra, Anya kapıda belirdi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve o anda Van Croix tarafından keşfedilmiş olmam pek umurumda değildi.

"Efendim, bununla ilgili sizinle konuşacaktım, ama görünüşe göre siz onu önce bulmuşsunuz. Sorun değil, ben hallederim." Anya parmaklarını şıklatarak bana doğru adım attı. "Gel, canım. Acele et." Ben itiraz etmeden, direnmeye çalışırken, beni dirsekten tuttu, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlü ve sertçeydi.

Van Croix başka bir şey söylemedi. Sanki transa girmiş gibi, ya da öyle bir şey gibi, arkamdan bakmaya devam etti.

"Bir adam köpekler tarafından saldırıya uğradı! Penceremden olanları gördüm!"

"Elbette, canım. Sana inanıyorum." Sert bir çekişle ayağım takıldı ve beni, yakından bakınca iki kat daha büyük görünen Van Croix'nın yanından sürükledi. "Gürültü yapmayalım." Koridora çıktığımızda, beni sertçe itti ve ben ikinci kez neredeyse düşüyordum. "Senden yapmamamı istediğim tek şey neydi? Tek şey! Tanrım, sen kavgacı bir çocuk gibisin!"

"O odaya girdi. Saldırıya uğrayan adamı çağırdığımı duymuş olmalı. En azından hayatta olup olmadığını kontrol edebilir miyiz lütfen?"

Yine dirseğimi yakaladı ve merdivenlere ulaşmadan beni durdurdu. "Dinle beni, iyi dinle. O kadar endişelendiğin adam, on altı yaşındaki bir kızı ormana sürükleyip ona vahşice davranmakla suçlanıyor." Kaşları çatıldı, çenesi öfkeyle gerildi. "O adam o köpeklerin ağzında acı çekerse, bu sadece adaletin yerini bulması olur. O köpekler, kokusunu aldıkları korkunç suçluları tanırlar."

"Bir genç kıza zarar mı verdi?"

"Evet. Hem de çok tatlı bir çocuktu."

On altı yaşında. Neden buraya gelmiş olabilir ki? Bu yere? "Nerelisiniz ki, onun gibi adamlara bu kadar hoşgörü ve saygı gösteriliyor?" diye azarlamaya devam etti. "Stygian Falls'ta işler farklı yürür. Bu yerde kalmaya karar verirsen, bizim geleneklerimizi öğrenmeni öneririm."

"Van Croix ile konuşacağını sanıyordum?" O anda kalmak istediğimden emin değildim. Muhtemelen kapıdan çıkarken çiçeklerden birini koparıp, tüm bu gezintiyi çılgın bir uyuşturucu yolculuğu olarak nitelendirmek daha iyi olurdu.

"Korkarım o tren çoktan kaçtı. Artık bunu düşünmesi imkansız. Senin sayende işimi kaybetmemek için şanslı sayılırım. Hadi, seni kapıya kadar geçireyim."

Bir parçam itirazımı bırakmak istiyordu, ama ya bir daha böyle bir fırsatım olmazsa? Neden huysuz bir ahmağın, umutsuzca aradığım cevapları bilmemi engellemesine izin vereyim ki? Babamın tüm *hayatını* anlamaya adanmış gizemler.

"Belki kalabileceğim bir yer önerebilirsin?"

Kaşlarını kaldırarak bir an durdu. "Tothyll. Dağın eteklerinde bir mülkü var. Seni içeri davet etmeyecektir, ama anladığım kadarıyla kimseyi geri çevirmez. Kendini bir ahırda bulabilirsin, ama ormanda tek başına dolaşmaktan iyidir."

"Tothyll," diye tekrarladım.

"Teşekkür ederim." "O zaman yola çıkalım."

Söz verdiği gibi, beni kapıdan dışarı çıkardı ve mülkün uzak ucundaki kapıya doğru giden yolu takip ettik. Gözlerim sürekli köpekleri tararken, midemde guruldayan gerginlik hissini bastırmaya çalıştım.

Yolun yarısına geldiğimizde, arkama baktım ve Van Croix'un batı kulesinin penceresinden bana baktığını gördüm. Tahminlerime göre, uyuduğum odadan.

"Neden bu kadar mantıksız ve hoşgörüsüz?" diye sordum, taş yolda yürürken.

"İtiraf etmeliyim ki bu adam hakkında pek bir şey bilmiyorum. Belki de hep böyleydi. Ama buradaki bazı insanlardan çok daha iyidir. Stygian Falls'ta pek az aziz bulunur."

"Nedense bana tanıdık geliyor."

"Korkarım burada bunu sık sık yaşayacaksın. Bu yerde sık sık déjà vu yaşıyorum..." Sözüünü bitiremeden, arkadan gelen bir hırıltı sesi omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. "Ani hareketler yapma," diye uyardı Anya.

İkimiz de üç köpeğin tüyleri diken diken, dişleri açık bir şekilde durdukları yere döndük. Kan olduğunu düşündüğüm bir şey, karşımdaki canavarın ağzını lekeliyordu

karşımdaki canavarın ağzında kan lekesi olduğunu düşündüm ve midemde zaten kabaran mide bulantısını daha da artıran soğuk bir his beni sardı.

"Cerberus, ben efendini çağırmadan önce köpek kulübesine geri dön!"

Köpek kıpırdamadı. Belki de daha önce bana kızmıştı, tabii köpekler bu tür kin tutabiliyorsa.

"Hemen! Hepiniz. Geri dönün!" Elbisesinin yakasına uzandı ve gözleri fal taşı gibi açılmış, küçük bir çılgılık attı. "Olamaz. Dödüğü içeride bırakmışım. Git, Cerberus! Kış kış! Eve dön. Eve dön!"

Ancak hiçbiri onun sözlerine kulak asmadı ve bunun yerine, penceremden gördüğüm gibi, bir köpeğin yaptığı gibi daha da yaklaştılar.

"Ne yapacağız?" Gözleri Anya'ya sabitlenmemiştii. Üçü de bana büyük ilgi gösteriyor gibiydi.

"Onlar her zaman düdüğe uyarlar. Ben de ne yapacağımı bilemiyorum." Sesindeki korku titremesi benim dehşetimi daha da artırdı ve o, şüphesiz kapıya olan mesafeyi ölçmek için arkasına baktığında, neredeyse sabah kahvaltımı kusacaktım. Özellikle de, "Kapıya doğru koşmak akıllıca olabilir" diye eklediğinde.

"Oraya varmadan beni yakalarlar!"

"Yine de burada durmaktan çok daha iyi bir ihtimal. Van Croix Efendi'nin dikkatini çekebilir miyim bir bakayım."

"Hayır! Lütfen gitme."

Köpekler yaklaşırken, hırlamaları boynumdan aşağı akan korkuya eşlik eden ürkütücü bir fon müziği gibiydi. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, kapının sadece birkaç yüz metre uzakta olduğunu gördüm. Başarabileceğime dair en ufak bir güvenim yoktu, ama deneme düşüncesi bile damarlarımdan adrenalin akıtıyordu.

Köpekler huzursuz görünmeye başladı, biri kafeste tutulan aslan gibi volta atıyordu, diğeri ise belki de niyetimi anlayarak bana doğru atladı.

Nefes nefese, kapıya doğru döndüm ve olabildiğince hızlı koştum. Kaslarım yanarken, belki de biri bacağıma yapışmadan önce çiti tırmanabileceğimi umarak koştum. Güçlü bir kuvvetin omurgama çarpması ve nefesimi kesmesi sadece bir dakika sürdü. Yere düşerken, nefes almakta zorlanırken, sivri çakıllar dizlerimi ve avuç içlerimi parçaladı.

Yırtılma sesi beni sırt üstü yuvarladı ve köpeklerden birinin dişleriyle elbisenin eteğini yırttığını gördüm. İkinci köpek de birinciye katıldı ve ikisi birlikte eteği parçaladılar.

Cerberus yüzüme doğru atladı ve ben çığlık attım, kolumu kaldırarak onun kanlı ağzından korumaya çalıştım. Daha fazla yırtılma sesi, kolumu tamamen kopardığını gösteriyordu.

Bu köpek benim ölümüm olacaktı. Boynuma tek bir ölümcül ısırık. Her şey bitecekti.

Korku içimi kaplarken boğazım yanıyordu, çığlık atmayı bıraktım ve ancak o zaman kavganın sona erdiğini fark ettim. Eteğimin acımasızca çekildiğini artık hissetmiyordum. Tabii ki, tamamen uyuşmamışsam, dişleri etime batmamıştı.

Kolumu indirdiğimde Cerberus'un onu kokladığını gördüm. Doğum lekemin olduğu yeri. Burnunu, sanki ona özel bir koku varmış gibi, rahatsız edici bir şekilde üzerinde gezdirdi.

Titreyerek, onun incelemesine devam etmesine izin verdim. Üç köpek de onunla meşgul olduğu sürece, belki Anya Van Croix'yu geri getirebilecek kadar onları oyalamayı başarabilirdim.

Cerberus doğum lekesini yaladı. Tekrar tekrar yaladı ve o uzun, ıslak dil yüzüme çarptığında, kalbim kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsümde hızla atmaya başladı. Diğer köpekler meraklıymış gibi yaklaştılar, ama Cerberus'un yanından geçmediler. Koklamalarının cildimde yarattığı hava dalgalarını hissedebileceğim kadar uzaktan izlediler.

Cerberus arka ayakları üzerine oturdu, dili yana doğru sarkmış, yüzünde bir gülümseme vardı, tabii köpekler böyle bir şey yapabilseydi. Tüm o kanla birlikte çok ürkütücü bir manzaraydı. Kuşkusuz kolumu ve yüzümü lekeleyen kan.

Bu düşünce midemi bulandırdı, ama daha da önemlisi, hala tek parça olduğum için mutluydum.

"Burada olduğum süre boyunca böyle bir şey görmedim." Anya'nın sesindeki hayranlık inkar edilemezdi ve başımı kaldırıp Van Croix'u çağırmadığını gördüm.

Aslında önemi yoktu. Yattığım yerden onu görebiliyordum, hala pencerede durmuş, olan biteni izliyordu. Ne tür bir insan böyle bir şeyi müdahale etmeden izleyip durabilir ki?

"Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum," dedim, dirseklerimin üzerine doğrularak. "Ben de. Köpekler hiç ziyaretçileri *sevmezlerdi*. Şimdiye kadar." "Eh, bu da bir şey, sanırım."

Cerberus yanıma uzandı, başını pençelerine dayadı ve küçük bir inilti çıkardı. Şaşkın bir şekilde, bunu bir işaret olarak algıladım ve elimi kaldırıp onu okşamaya başladım. İlk başta tereddüt etti, ama parmaklarım boynunun arkasına dokunduğunda, şimdi açıkta kalan uyluğumu yalamaya başladı.

"Aman Tanrım. Bu gerçekten de bir şey. Gördüğüm en büyük mucize!" Anya, her zaman çok düzgün ve ciddi görünen bir kadına yakışmayacak kadar heyecanlı bir ses çıkardı. "Bayan Ravenshaw, yeni işinize hoş geldiniz. Bakıcı."

"Ne?"

"Sizinle çok ilgilendikleri açık. Blackwater'da, Van Croix Efendi dışında bu kadar... *sevgi* gösterdikleri başka kimse yok. Şimdi kalmalısınız."

"Önce onunla konuşmanız gerekmez mi?"

"Köpeklerinin bakılmasını ve beslenmesini istiyorsa, başka seçeneği yok. Burada bekleyin. Onunla bu konuyu kısaca konuşacağım. Tabii hala kalmak istiyorsanız."

Öyle miydim? Köpeklerin cinayet zanlılarını parçalamasına izin verilen bir yerde kalarak aklımı mı kaçırmıştım?

"Sanırım öyle."

JERICO

"Daha önce böyle bir şey görmediğimi itiraf etmeliyim, Efendim. Bunun biraz garip olduğunu siz de inkar edemezsiniz, değil mi?"

Ofisimin penceresinde durmuş, ön bahçede köpeklerle oynayan ve gülen genç kadına bakıyordum. O köpekler, benim saldırmaları için eğittiğim köpekler değil, sanki yavru köpeklermiş gibi davranıyordu.

Evet, kabul edebilirim, garipti.

Benim dışımda, saldırı riski olmadan köpeklere emir verebilen tek kişi, yıllar önce kasabadan dönerken öldürülen bekçi Solomon'du. Yine de köpekler hiç *oynamamışlardı* ve yaramaz ve asi yavru köpekler oldukları kısa süre hariç, böyle bir şey yapabileceklerini hiç düşünmemiştim. Tek bir amaç için yetiştirilmişlerdi ve kuyruklarını sallayarak, bir grup kaniş gibi kadının etrafında zıplayarak dolaşmalarını izlemek, içimde bir alarm dalgası yarattı.

Gülünç görünüyorlardı.

"Bu noktada onu göndermek aptalca olur," diye ekledi Anya.

"Bana aptal demediğini ummak istiyorum." Dönüp sigaramı oradaki küllüğe söndürdüm. Sigara içmek sadece ara sıra yaptığım bir kötü alışkanlıktı, beni rahatsız eden bir şey olduğunda yapardım.

Tuhaf kadın gibi.

"Tabii ki hayır. Ama belki de kalmasına izin vermeyi düşünebilirsin?" Kalmasına izin vermek. Sanki karar vermek o kadar kolaymış gibi.

Gözlerimi kapatmak, o elbiseyle bahçede kış perisi gibi zıplayan halini bir an için unutmamı sağladı. Ama düşüncelerimin sığınağında, gece onu kaçırmayı hayal ettim. Ter. İnemeler. Heyecan.

Dikkat dağınıklığı.

"Benim başıboşları kabul etmediğim gerçeğini bu kadar kolay gözden kaçırdın mı? Yoksa unuttun mu?"

"Çok iyi biliyorum, efendim. Ve başka herhangi bir durumda, emrinize karşı geldiğim için kuyruğumu kıstırırdım. Ama o farklı. Açıkça."

Öyleydi. Havada kokusunu alabiliyordum, onu buradaki diğer tüm kadınlardan ayıran tatlı parfüm kokusunu.

"Her ne olursa olsun, köpeklerimin gösteri atları gibi ortalıkta zıplamalarını izlemekle ilgilenmiyorum."

"Bugün, onların *sadece* sana sadık olan ölüm makinelerinden daha fazlası olduklarını ilk kez fark ettim."

"Bu da şu soruyu akla getiriyor... neden o?" Yine, kendimi ona bakarken buldum, onu ilk gördüğümdeki karışıklık ve hayranlık hâlâ içimde atıyordu. Bakışlarındaki tanıdık hissin ötesinde, kemiklerimin derinliklerine işleyen garip bir sıcaklık yayıyordu. Ve o koku. Tarif edilemez, tatlı koku, lezzetli kadınsılık, duygu ve solmayan bir ölümlü ruhun amansız canlılığıyla dolu. Sadece dünyevi alemde bulunan lezzetli bir aroma. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Köpekler saldırdığında kapıya doğru yürüyorduk. Elbisesini yırttılar ve bir an için, üçünün de onu kemiklerine kadar parçalayacaklarını göreceğimi sandım." Anya elini göğsüne bastırarak titredi. "Ama birdenbire Cerberus durdu. Onu kokladı ve sonra geri çekildi. Sanki kokusunu tanıdı."

"İmkânsız."

"Kesinlikle."

"Onu kokladığını söylediğinde... Neresini kokladı?"

"Sanırım kolunu. O sırada kolu, yüzünü köpeğin dişlerinden koruyordu." Anya yorgun bir nefes verdi. "Sınırlarımı aşmak istemem efendim, ama şunu söylemeliyim ki, ortadan kaybolan bakıcılar bulmak oldukça yorucu olmaya başladı."

Onu tutmaya devam edip etmemeyi düşünmeme neden olan şey hayırseverlik değil, merakdı. Beni çeken, karşı konulmaz bir merak.

O gözler.

Aylarca rüyalarımda seviştiğim kadına çarpıcı bir benzerlik gösteren o tuhaf renkli gözler. Avucumda sıkıca tuttuğum uzun, siyah saçları.

Sadece hayal etmek bile elimde yumruk yapmamı sağladı.

O bana baktığı anda, onun zarif güzelliği ilgimi çekmişti. Bakıcı hakkında gevezelik ederken bile, uzaktan benim adımları haykıran çığlıklarını duyabiliyordum. Havadan içmek istediğim baş döndürücü kokuyu alabiliyordum. O anda bana dokunması yeterdi, onu duvara fırlatırdım, hayal gücüm o kadar canlı ve işkence vericiydi ki. Kaslarımdaki gerginlik beni felç etmişti, onun odadan çıkmasını izlerken.

"Onlarla eğlenmemesi gerekiyor. Onun işi onları beslemek, onlara bakmak ve gerektiğinde disiplinli davranmalarını sağlamak."

"Elbette. Oyun zamanının en aza indirilmesini sağlayacağım."

"Buradaki diğer tüm çalışanlarla aynı beklentilere tabi tutulacak."

"Emredersiniz efendim."

"Onu yakından izleyecek ve ait olmadığı yerlere girmediğinden emin olacaksın." Omzumun üzerinden attığım anlamlı bakış, Anya'nın başını eğip onaylamasına neden oldu.

"Elbette. Onu mahzenden uzak tutacağım." "O zaman kalabilir. Adı ne?"

"Farryn."

Bunun üzerine, Anya'ya dönüp kaşlarımı çattım. "Az önce Farryn mı dedin?"

"Evet. Bir sorun mu var? Endişeli görünüyorsun."

Bu ismi biliyordum. Yıllar önce duymuştum. "Hayır. Bir sorun yok."

Avucumdaki saate bakarak, katedraldeki saatlerle tam olarak uyuşmayan saniye ibresinin yavaşça ilerlemesini inceledim. Bu saat, yıllar önce bana, adını sonunda unuttuğum bir yabancı tarafından verilmişti. Mülkümün kapısında durmuş, benimle konuşmakta ısrarcı olan bir adamdı. Beni tanıdığını iddia etmişti, ama ben onu hayatımda hiç görmediğimi hatırlıyordum. Çılgın yaşlı adam bana saati ve bir ricada bulunmuştu: Tek kızını bulup ona göz kulak olmamı istemişti.

Tabii ki bunu hiç yapmadım. En iyi ihtimalle dengesiz görünüyordu, ormanda dolaşan eski yaratıklar hakkında hızlı ve tutarsız bir şekilde konuşuyordu. Dengeyi bozacak ve dünyayı sonsuz karanlığa boğacak yaratıklar. Aynı zamanda, beni onu öldürmeye çalışmakla suçladı. Hiç mantıklı değildi. *Beni öldürmeye çalıştın, ama kızımı korumanı istiyorum.*

Çılgın bir aptal.

Neden o cep saatini bunca yıl sakladığımı tam olarak bilmiyorum. Belki de sadece dünyevi bir duygu yüzündendir.

Pentacrux'tan bahsetmeye başladığında onu nihayet gönderdim. Kimsenin onlardan bahsettiğini duymayalı yıllar olmuştu ve adamın onların varlığını nasıl bildiğini merak etmeme rağmen, konuşmaya devam edecek kadar umursamadım.

Pentacrux'tan çok uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Saatin kapağını açtım ve içine kazınmış mesajı okudum.

Yaptığınız her şeyi sevgiyle yapın (Korintliler 16:14).

Farryn

O zamandan beri bu ismi ne duymuştum ne de düşünmüştüm, ta ki Anya az önce bahsedene kadar. O ismi söyler söylemez, adamın yüzüme salladığı onun resmini gördüğümü hatırladım. Siyah saçlar. Sıra dışı gözler. Bunca zaman onu rüyamda görmüş, onu ilk nerede gördüğümü unutmuştum. Yaşlı adam kendi kızının görüntüleriyle beni lanetlemişti.

Onun katedrale gelmesi tesadüf olamazdı. Onunla köpekler arasında ne olmuş olursa olsun, kıza güvenmiyordum. Ve onun ormanda Anya'ya tesadüfen rastladığını da kesinlikle inanmıyordum. Buraya bir amaçla gelmişti ve ben de Cicatrix'e onu yakından izlemesini söylemiştim. Ben de öyle yapacaktım.

O, beni çıldırtacak bir kokuyla sarılmış bir bela ve baştan çıkarıcıydı, tabii ondan uzak durabilirsem. Kendimi zorlayabilirsem, tabii. Açlıktan kıvranırken, çekici bir atıştırmalık, canlı bir ruh, masumca oynayan bir şey gibisi yoktur.

Kapı çalındığında, yazıtlardan başımı kaldırıp "Girin" dedim.

Hızlı bir bakışla Remy'nin masama doğru yürüdüğünü gördüm, ama düşüncelerim saatin ve ismin gizemine odaklanmış durumdaydı.

"Cassiel geri dönmedi."

"Şehirdeki genelevleri kontrol ettin mi?"

"Evet. Bu sabah. Dün gece ormanda devriye gezdi. O zamandan beri ondan haber yok."

Sonunda saati cebime geri koyup masamdaki içkiye uzandım. "Keskin dilli, göğüslü bir kadına kapıldığını tahmin ediyorum."

"Ben de öyle düşünmek isterim." Remy oturduğunda, masama kan lekeli bir amblemle yırtık bir kumaş parçası gibi görünen bir nesne attı. Düşmüşlerin amblemi. Ve ortasında Cassiel'in

mührü vardı. "Blackwater'daki tüm ormanları aradım ve çabalarımın karşılığında bulabildiğim tek şey bu. Son saldırıların arkasında olduğu söylenen vahşi hayvanlardan biriyle karşılaşmış olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

"Hayvan değil." Remy'nin şaşkın bakışını görünce devam ettim. "Ben de kasabada bir tanesine rastladım. Hayvan değildi. Görünüşü insansıydı, ama tam olarak insan da değildi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim." Sandalyemde dönüp gömleğimi, kaburgalarımındaki iyileşmemiş pençe izlerini gösterecek kadar kaldırdım. "Bana da saldırdı."

"Bunu başarmak için oldukça hızlı olmalı."

"Geldiğini bile görmedim." Gömleğimi indirdim, içkimi yudumladım ve sandalyeme yaslandım.

"Peki, ne yapacağız? Cassiel konusunda?"

"Aramaya devam edin. Cerberus'un size eşlik etmesine izin verin. Belki Cassiel'in kokusunu takip edebilir."

"Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Bu söylentiler korkuyu körüklüyor. Ben de bir karşılaşma yaşadım ve sadece bir çizikle kurtuldum."

"Henüz iyileşmemiş bir çizik."

"Belki de yaşlılıktandır."

"Muhtemelen." Remy gülerek burnunu çektikten sonra elini çenesine götürdü. "Virgil'den haber var mı?"

"Görünüşe göre Hollow Harvest Ball'a katılacak." "Ah, evet.

Büyük bir açıklamanın yapılacağı söyleniyor." "Ben de duydum."

Parmaklarını sandalyenin koluna dolayan Remy, kaşlarını çatıp öne doğru eğildi, belli ki bir şey onu rahatsız ediyordu. "Dinle, hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim, ama Cassiel son haftalarda sık sık dünyaya geçiyor."

"Ne için?"

"Bana her şeyi anlatmıyor, ama bu da benim biraz *endişelenmemin* nedenlerinden biri. Düşmüş melekler diğer tarafta pek iyi durumda değiller."

"Cassiel akıllıdır. Akıllı başında biridir. Aptalca bir şey yapacağını hayal edemiyorum."

"Belki. Ama o, bunların... her ne iseler, oradan geldiğini düşünüyor gibi görünüyor. Bir şeyden kaçmak için geçiyorlar."

"Dünya kaynaklı bir yaratık olması pek olası değil."

Remy dudaklarını sıkıştırarak başını salladı. "Katılıyorum. İstedığınızı yapacağım ve çevredeki ormanı tarayacağım."

"Beni haberdar et. En azından, bu yaratıklar her ne olursa olsun, bizim gibi göksel çeliğe karşı savunmasız olduklarına inanıyorum."

"Öyle olmalarını dua edelim."

LUSTINA

Lustina, bahçeden kopardığı otları, katedralin arkasındaki komposta eklemek için hasır sepete topladı. Isırgan otları parmaklarını karıncalandırdı, dikenli yüzeyleri işini daha da zorlaştırdı. Ayağa kalktığı anda kolunun sıkıca tutulduğunu hissetti.

Şaşkınlıkla döndüğünde, baronun onu takip etmesi için ısrar ettiğini gördü.

Kafasını sallayarak kolunu kurtarmaya çalışırken, içinde panik hissetti. "Yapamam, Lordum. Beni sizinle birlikte bulurlarsa..."

"O zaman gel. Şu anda babamla görüşüyorlar."

Manastırın bahçesine göz gezdirdi, baronun onu mahzene doğru sürüklemesine izin verirken midesindeki rahatsızlık giderek artıyordu. "Lütfen anlayın, sizi görmezden gelmek istemiyorum. Risk alamam..." Mahzenin taş duvarlarının hemen içinde, baron onu kendine doğru çevirdi ve dudaklarını öperek ona sıcak bir sükunet hissi verdi.

"Sana ne yaptıklarını söyle." "O haftalar önceydi. Önemli değil."

"Önemli. O günden beri her gün bunu düşünüyorum. Gözümün önünden gitmiyor." Dişlerini gıcırdatarak, parmaklarını kıvrıp kadının kollarını sıktı. "Sana elini sürenleri öldürmek istiyorum."

"Hayır. Böyle bir şey sana hayal bile edilemeyecek bir talihsizlik getirir. Böyle şeyler söyleme, Lordum."

"Jericho. Bana Jericho diye sesleneceksin." Tutuşu yumuşadı ve eğilip kulağının arkasına öpücük kondurdu. "Bana dön. Kırbaç izlerini görmek istiyorum."

"Lütfen. Artık onlar beni rahatsız etmiyor. Hepsi iyileşti." Vazgeçmek istemeyen Jericho, omuzlarına bastırarak onu döndürdü. "Lütfen." Kız, kolunu iterek bir adım geri attı. "Lordum..."

Jericho... Böyle söylediğim için beni affet, ama onları görmekteki ısrarın, bunun sana endişeden çok eğlence getirdiğini düşündürüyor."

Yüzünde, onun incindiğini düşündüğü bir ifade belirdi. Gözleri ona dikilmiş halde, zırhlı yeğinin tokaları çözdü ve omuzlarından giysiyi çıkardı. Baronun vücudunu bozan birçok yara izine bakarken

baronun vücudunu bozan sayısız yara izine bakarken, kalbi sıkışıp kaldı. Her şekil, boyut ve iyileşme aşamasında yara izleri vardı. Bu izlerin oluşması için saatlerce süren acıyı düşününce gözleri yaşlarla doldu.

Onlara dokunmak için elini uzattı, ama tereddüt etti. "Bunu sana kim yaptı?" "Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum." Ona itiraz etme fırsatı vermeden

, onu mahzenin koridorundan geçerek yasak odalardan birine götürdü.

Merak, içindeki korkuyla savaşıyordu. Piskopos Venable, ona oradaki odalardan uzak durması için defalarca uyarıda bulunmuştu, özellikle de kapısının kalın ahşabına kazınmış sembolün bulunduğu odadan. O odayı Pentacrux olarak tanımıştı. Aynı sembol, onun bedenine de kazınmıştı.

Hâlâ elini tutan baron kapıyı iterek açtı ve bu hareket, midesinde gergin bir gıdıklanma hissi uyandırdı. Oda görünür hale geldiği anda, gergin gıdıklanma hissi dehşete dönüştü. Tavandan sarkan kelepçeli zincirlere dehşetle baktı. Deri bağların tutturulduğu haç şeklindeki yüzeye. Duvarlardan sarkan, daha önce hiç görmediği çeşitli aletlere.

En korkunç işkencelere uygun bir oda. "Bu nedir, Lordum?"

Sonunda onu bıraktı ve odayı yavaşça geçerek duvara asılı kalın örgülü kırbaçlardan birini aşağı çekti ve parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Doğduğum için çektiğim ceza. Onlar buna *deney* diyorlar. Yara izlerimin nereden geldiğini sormuştun?"

"Elbette, sizin gibi asil bir adama işkence yapmazlar."

"Onların cezaları soylularla köylüler arasında ayrım yapmaz. Önemli olan sadece onların iyi ve kötü olarak algıladıkları şeydir."

"Ve sen kötü olarak değerlendiriliyorsun. Neden? Diğerleri gibi olmadığın için mi?"

"Anlamadıkları şeylerden korkarlar. Senin için de aynı şeyi söyleyebilirim, Lustina." Omzunun üzerinden attığı bir bakış, gerginliğin sert çenesine kadar yükseldiğini gösterdi. "Onlara karşı hiçbir suç işlemediğin halde neden seni cezalandırıyorlar?"

"Çünkü annem bir cadıydı," diye fısıldadı.

"Annen, onların *değerli* annelerinden daha fazla cadı değildi. annelerinden daha fazla cadı değildi."

Annesiyle ilgili yorumuna gülümsemek istese de, annesinin anlamsız ölümü hala kalbinde ağır bir yük oluşturunuyordu. "Her

Gece, onun ruhu için dua ediyorum. Onların tanrısına. Annemin inandığı tanrılara. Kim dinlerse, bu hayatta yaptığı tüm yanlışlar için ona merhamet gösterilmesini diliyorum.

"Annen için endişelenmene gerek yok. Bu acımasız dünyadan ayrıldığı için şanslı."

"Öyle olduğunu düşünmek isterim, efendim. Daha iyi bir yerin var olduğunu düşünmek isterim." Başını geriye eğdiğinde, tavanda kan damlaları gibi görünen şeyleri fark etti ve hızla başka yere baktı.

"Öyleyse öbür dünyaya inanıyorsun?"

"Sanırım. Ancak, sadece kusursuz bir hayat sürenlerin öbür dünyaya girebileceğine inanmıyorum. Günahları ne olursa olsun herkesi kabul eden bir öbür dünyaya inanıyorum." Lustina ona doğru adım attı ve gevşek, sarkan kırbaç örgülerini avucuna topladı.

Adam başını eğdi ve onun gözlerini kendine çevirdi. "Ne var?"

Lustina kırbacın düğümlerinden birini yakaladı ve onun derisine sertçe vurduğunu hayal etti. "Nasıl bir his? Bu acı?"

"Cezamı deneyimlemek mi istiyorsun?"

"Evet."

Parmağını onun açıkta kalan derisi üzerinde gezdirdi, titreme ve tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Böyle bir kırbaç, bu kadar masum bir bedene büyük zarar verir. Üstelik senin yaraların daha yeni iyileşmedi mi?"

"Öyle, Lordum. Sizi bu işkencelere maruz bıraktıklarında sizin yaralarınız da tam olarak iyileşmiyor mu?"

Gözlerinde bir şey parladı ve dişlerinin kenarını diliyle yaladı. "Böyle şeyler hayal etmek için mazoşist olmalısın."

Onun sorusunu görmezden gelerek, tüm örgüleri eline aldı. Deri ne kadar soğuktu. Düğümler ne kadar sert. "Sana sonsuzluk gibi geliyor mu? Uzun bir cehennem azabı gibi?"

"Son zamanlarda düşüncelerim tamamen seninle meşgul, bu yüzden acıyı neredeyse hiç hissetmiyorum. Ya da, sırf seni tekrar görebilmek için çektiğim acı olarak hayal etmek için, onu memnuniyetle karşılıyorum." Elini uzattı ve parmaklarının arasından bir tutam saçını kaydırды. "Neden artık piskoposun yanında değilsin?"

"Bana yasakladı. Senin evine girmek için çok kirli olduğumu söyledi."

"Yine de, gözlerimi sana diktiğimde beni hasta etmeyen tek kişi sensin."

O ona uzanırken, kız şakacı bir şekilde onun dokunuşundan kaçtı ve aralarına tavandan sarkan zincirleri koydu. "Onların senden korktuğunu söylüyorsun." Parmaklarını kalın, kırılmaz gibi görünen zincirlerin üzerinde gezdirdi. "Eğer istersen, olağanüstü bir hasar verebilirsin gibi görünüyor."

O delici mavi gözler, bir hayvanın gözleri gibi onu izledi. "Sanırım yapabilirim, evet."

"Neden yapmıyorsun? Neden onların, senin deyimimle, bu *deneyleri* yapmalarına izin veriyorsun?"

"Sebeplerim var."

"Annen."

"O da kesinlikle onlardan biri, evet."

"Bunu anlayabiliyorum." Lustina zincirlere uzandı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Göster bana, Jericho."

Gözlerinde bir ışık parladı ve o kollarını indirmeden, zincirleri bağlara bağladı. Elini boğazına koyarak, başını göğsüne doğru eğdi ve başparmağını çenesinden aşağı doğru kaydırды. "Adımı tekrar söyle."

"Jericho."

"Senin kokun... o nefis, kusursuz koku. Çok saf." Başparmağını daha sert bastırdığı çenesinde bir ağrı belirdi. "Beni acımasızca kışkırtan kokun. Bana bu şiddeti kışkırtman doğru değil. Dudaklarından adımı duyduğumda bana zarar verme arzun."

"Sadece uzun süre acı çekenler böyle şeyler ister. Göster bana."

Parmakları daha derine battı, boynu onun acı verici hareketiyle gerildi. "Benim acım seni o kadar tüketiyor ki, ama onun derinliğini biliyor musun? Senin bedenine birkaç kırbaç darbesi ile beni dönüştürdükleri canavarı anlayabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Cezanı alay etmek istemiyorum. Sadece senin derinin altına girmek istiyorum. Bir anlığına olsa bile."

"O zaman bu isteğini yerine getireceğim. Ve sözlerimi iyi dinle, Lustina, bunu istediğine pişman olacaksın."

Elbisesi kopçalarını açtı, elbise yere düştü, ve geceliğinin eteğine uzandı, onu bağlı ellerine doğru çekti, böylece yüzü kumaşın arkasında gizlendi. Soğuk hava tamamen çıplak kalan vücuduna dokundu. O geri çekilirken, Lustina çıplak sırtında düğümlerin dokunduğunu hissedebiliyordu. Bir uyarı.

"Seni gördüğüm anda, senin çok iyi olduğunu anladım. Çok saf. Bazıları bunun gözlerde olduğunu söyler, ama ben havada kokusunu alabiliyordum. O kokuda boğulmak istedim. Ruhun o kadar mükemmeldi ki."

"Ben mükemmel olmaktan çok uzağım, Lordum."

"Öyleyse göreceğiz. İlk darbe bedenine çarptığında ve o korkunç deri yırtılma sesini çıkardığında." Kafasına yerleştirdiği tasvirler midelerini bulandırdı ve ilk pişmanlık duygularını uyandırdı. "Ne kadar kusurlu olabileceğini tam olarak göreceğiz. Ve o acı dayanılmaz hale gelip nefes almakta zorlandığında ne diye bağırdığını biliyor musun?"

Burnundan keskin bir nefes vererek başını salladı.

"*Merhamet diye* bağırırsın. Ama o zaman bile bir şey değişmez. Çünkü kimse sevilmemiş birine acımaz."

Vücudu titredi. Gözlerini sıkıca kapattı, vücuduna vurulacak darbeyi bekledi ve onu incitmek isteyen tüm o adamlarla birlikte odada olduğunu hayal etti. Merhamet dileklerini görmezden geliyorlardı. Boynunu pes ederek kaldırdı ve kaslarını gerdi.

Bekledi. Bekledi. Bekledi.

Saniyeler geçip gitti, ta ki bir parmak omzuna dokunana ve dudakları onu takip edene kadar.

"Sana elimi kaldırmaktansa, dünyayı ve içindeki her canlıyı yanıp kül olmasını izlemeyi tercih ederim, Lustina. Benim için önemli olan tek şey sensin."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve o, gözlerinden kumaşı indirirken, kırılna dürtüsünü bastırdı. Kolları hala bağlıyken, elini kalçasında gezdirirken boynunu öptü. "Vermeyi istediğim tek işkence, kendime olan işkence. Sana dokunmak ve senin asla bana ait olmayacağını bilmek. Seni asla dünyadan uzak tutamayacağım." Parmakları elbisesine kıvrıldı, onu kendine doğru çekti, hala bağlı olan kollarını gerdi. "İyi olmak istiyorum. Başka kimse için olmasa bile, senin için."

"Lordum... Jericho... Seninle birlikteyken çok garip şeyler hissediyorum. Açıklanamayan şeyler."

"O zaman sen de benim gibi hissediyorsun." Kollarını sahiplenircesine ona doladı ve boynunu daha sert öptü, dudaklarının heyecanı dizlerini titretti. "Bir dahaki sefere beni bu zincirlere bağladıklarında, seni burada, böyle düşüneceğim. Ve seni elde etmenin tüm yollarını hayal edeceğim. Sen benim merhametim olacaksın."

"Bu tür düşünceler cezana huzur getirecek mi?"

"Hayır. Ama onların acı çekmesinden ne kadar zevk aldığımı bilmek onları öfkeliendirecek."

FARRYN

Bir saat boyunca katedralin tüm gizli köşelerini ve kuytularını gezdirdikten sonra, Anya beni etkileyici bir orgun yanına götürdü. Karmaşık oymalar ve melek figürleriyle süslenmiş, yaldızlı bir kasaya yerleştirilmiş parlak gümüş boruları, tüm duvarın uzunluğunu kaplıyordu.

"Orijinal borular yangından kurtarıldı, ancak orgun tamamı sıfırdan yeniden inşa edildi."

"Çok güzel. Hiç bu kadar etkileyici bir şey görmemiştim." "Bir ara dinlerseniz, neredeyse nefesiniz kesilecek." "Van Croix çalıyor mu?"

"Evet. Oldukça iyi çalar. Ama yeteneğini bizimle paylaşması nadirdir. Borulu orgun kökenleri eski Yunanlılara kadar uzanır. Tabii ki bu kadar ayrıntılı değildi. Ama zihnini icatları çok etkileyici."

"Öyle. Bu tür icatları yapabilenler de öyle."

"Kesinlikle. Devam edelim, olur mu? Keşfedilecek daha çok oda var, ama bu turu bir oda daha ile bitireceğim."

Orgdan geçtikten sonra, ortaçağdan kalma bir şeyi anımsatan, üstü yuvarlak, siyah demir menteşeli ve donanımlı, ahşap üzerine süslemeli demir işçiliği olan bir kapının önünde durdu. Uzun bir gıcırtı ile açılan kapı, yukarıdan gelen zayıf bir ışık huzmesi boyunca amaçsızca sürüklenen toz zerreciklerine doğru yükselen taş merdivenlere açılıyordu. Bu yerde ışığın farklı davranması garipti. Sanki gölgeleri seviyormuş gibi. Dolambaçlı merdiveni takip ettik ve sekizgen bir odaya çıktık. Oda, sıralar halinde dizilmiş kitap raflarıyla doluydu. Raflar, başka bir merdivenle ulaşılabilen üst kata çıkıyordu. Tek bir yerde bu kadar çok kitap. Büyük kulelerden birinin en üst katında olduğunu tahmin ettiğim odada, pencerelerden birine gidip aşağıdaki avluya baktım. O yükseklikten, vardığımda gördüğüm muhteşem labirenti görebiliyordum, sandığımdan çok daha büyük görünüyordu.

"Bu odanın size biraz huzur ve sessizlik sağlayabileceğini düşündüm." "Burası... çok büyük! Tanrım, burada binlerce kitap olmalı!"

"Van Croix Efendi, referanslarını elinin altında bulundurmaya sever. Tabii ki, en sevdiği kitapların çoğu ofisinde saklanıyor. Ama bunları incelemekten çekinmeyin."

Odayı geçerek, kitap sırtlarının oluşturduğu bir duvarın önüne geldim ve *Pri'scucian* sembolizmi ile Latince kitaplarının arasından deri ciltli bir kitap çektim.

Çok fazla kitap vardı.

Babam şu anda cennette olurdu! "Bunlar nereden geliyor?"

"Bazıları eski bilginler tarafından yazılmış. Filozoflar. Köleler. Bu raflar o kadar çok tarih ve kurgu ile dolu ki, içinde kaybolabilirsiniz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Peki, biraz eğlenmene izin vereyim. Akşam yemeği saat yedi civarında yemek salonunda servis ediliyor."

Omzumun üzerinden baktım. "Van Croix ile mi?" O anda, o adama takıntılıymışım gibi gelmiş olabilir.

"Hayır, korkarım Van Croix Efendi özel olarak yemek yemeyi tercih ediyor. Pek sosyal biri değildir. Yemeği sadece siz yiyeceksiniz."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Siz ve diğer personel yemek yemeyeceksiniz mi?"

"Hayır, canım." Daha fazla açıklama yapmadı. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Katedrali keşfedebilirsiniz, ancak asla mahzene veya çan kulesine girmeyin."

"Çan kulesi mi?"

"Orası tehlikelidir. Yüksekliği ve kabloları nedeniyle. Özellikle de fırtınalı havalarda."

"Yıldırım çubuğu falan yok mu?" Yangından sonra böyle bir şeyin olmaması garip geliyordu.

"Oh, evet. Yine de, bazı şiddetli fırtınalar nedeniyle bir dizi onarım yaptık."

"Çubuğun amacı elektriği toprağa yönlendirmek olduğunu sanıyordum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Evrendeki her şey fizik kurallarına uymaz, evlat. Yıldırım da bizim neyin mümkün olduğunu düşündüğümüzü umursamaz."

Çan kulesinden uzak dur. Duyduğun söylentilere rağmen, orası eğlence ve oyun yeri değildir."

"Söylentiler mi?"

Gözlerini devirerek başını salladı. "Eminim sen de onları öğreneceksin. Hepimiz öğreniyoruz."

"Anladım."

"Gel, personelle tanışalım." Anya beni katedralin ana bölümünden geçerek mutfağa götürdü. Orada yarım düzine kadar genç kadın işlerini bırakıp bana bakıyordu. "Hanımlar, size köpeklerin yeni bakıcısını tanıtmak istiyorum. Bu Farryn."

Hiçbirisi gülümsemedi, hiçbirisi selam vermedi. Kadınlar beni o kadar yoğun bir dikkatle incelediler ki, tüylerim diken diken oldu.

Esmer bir kadın öne çıktı ve ellerini beyaz bir havluyla sildi. "Bayan Anya, bir sokak köpeğini içeri almak kimin fikriydi, sorabilir miyim?"

Anya gülümseyerek başını eğdi. "Hayır, canım, yapamazsın."

"Ormandan birini getirmek uğursuzluk getirir. Bütün bu saldırılar varken, onların ne tür tehlikeler oluşturabileceğini asla bilemezsin. Ve kafasındaki şişlik, *boğaz iltihabının* başlangıcı değil mi?"

Anya, hiç uyarı yapmadan elini hızla kaldırdı ve esmer kadının yanağına sertçe vurdu. Şaşkın kadın, vurulduğu yeri tutarak, inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı.

"Senin dediğin gibi, bu *sokak köpeği* köpekler üzerinde olağanüstü bir hakimiyete sahip. Dikkatli olmazsan, ona seni parçalamalarını emredebilirim. Bu evde kaba davranmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Kadın ilk başta cevap vermedi, ama bana öfkeyle baktı.

"Kendimi açıkça ifade ettim mi!" Anya'nın sesindeki öfke, omurgamdan bir ürperti geçirdi.

Hâlâ yanağını avuçlayan esmer kadın başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Bir anahtar gibi, yaşlı kadının yüzündeki kızgınlık kayboldu ve hoş bir gülümsemeyle ellerini birleştirdi. "Çok iyi, canım. Şimdi işine dönebilirsin."

Kadın, sakın bir ifadeyle bulaşık yıkadığı tezgaha doğru geri çekildi.

"Başka söyleyecek şeyi olan var mı?" diye sordu Anya, ürkütücü derecede hoş bir sesle.

Diğerleri başlarını sallayarak bakışlarını yere indirdiler.

"Harika. İşinize dönün." Anya gülümseyerek ayrıldı ve beni mutfaktan çıkarıp koridora götürdü.

Yolda, Aurelia'nın küçük bir merdivenin ikinci basamağında durup geniş siyah şöminenin rafını tozladığını gördük. "Oh! Bekle! Bir dakika seninle konuşabilir miyim?" Basamaktan inerken tökezledi ve bir şey kırıldı, kalbim ağzıma geldi, ama Aurelia düşmeden kendini tuttu. "Bir saniye!"

Anya inleyerek bana döndü ve buruşuk elini omzuma koydu. "Bir dakika. Bu yerde hep bir şeyler kırılıyor." Aurelia ona doğru topallayarak yaklaşırken, Anya zarif bir tavırla odaya girdi ve kırılan şeye doğru yöneldi.

Bunun benim duymamı istemediği bir şey olduğunu düşünerek, koridorda kısa bir mesafe ilerledim. Koridorun sonunda duvar, tavana kadar uzanan koyu renkli pencerelere dönüşüyordu. Pencereler, kıvrımlı yaprak desenli güzel ferforje parmaklıklarla çevriliydi. Koyu renkli pencerelerin ötesinde, en iyi şekilde nefes kesici bir mağara olarak tanımlayabileceğim bir yer vardı. Düşük, yuvarlak tavanlı ve Roma döneminden kalma figürlerle oyulmuş taş duvarları vardı. Odanın tüm genişliğini kaplayan, şimdiye kadar gördüğüm en berrak, en mavi suyla dolu bir havuz vardı ve havuzun yansıması, çevredeki karanlık taşlara çarparak mağaradaki gibi loş bir ışık yaratıyordu.

Kayaların üzerinden dökülen bir şelalenin içinden, yüzündeki nemi, hala bağlı olan göz bandının üzerinden silen bir figürün ortaya çıktığını gördüm. Çıplak, kaslı göğsünün belirgin hatları, dikkatimi çeken nemli bir parlaklık taşıyordu. Gümüş rengi, metalik görünümlü dövmelemler ışıktan parıltıyordu ve gözlerimi onun tonlu kollarına ve gövdesine kilitliyordu. İnsanlık dışı bir mükemmellik. Yaklaşırken, su vücudundan aşağıya doğru akıp gitti, ta ki havuzun kenarında, en sıkı noktasında durana kadar. Yüzme şortu giydiğini gösteren bir bel bandı yoktu. Sadece su yüzeyinde kaybolan etkileyici bir V vardı.

Tamamen çıplaktı.

Tanrım, üst kısmının çarpıcı yapısı göz önüne alındığında, alt kısmının nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordum.

Duvarın kenarında durarak, sudan çıktığı anı izlememeye cesaret ettim. Kendimi azarlayarak, başka yöne döndüm.

Çocukça, Farryn. Kaç yaşındasın, on beş mi?

Ama bir saniye sonra, tekrar göz ucuyla baktım ve onun fit karnına su sıçratışını izledim. Ancak, bu adamın vücudunu izlemeye devam etmemin sebebi tamamen şehvetli bir hayranlık değildi. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir vücut görmemiştim. Durduğum yerden görebildiğim yara izlerine rağmen, o bir Adonis gibi görünüyordu, kasları o kadar hassas bir şekilde şekillendirilmiş ve oyulmuştu ki, gözlerimi ondan ayırmak zordu.

"Devam edelim mi, yoksa biraz daha kalmak ister misin?" Anya'nın samimi sesiyle, telaşla nefes aldım ve yanıma atladım, arkamda durduğunu gördüm, yüzünde bilmiş ve bekleyen bir gülümseme vardı.

"Affedersiniz. Sadece kaslarını hayranlıkla izliyordum. Havuz!" Utancımı yutarak, içimden kendime kızdım ve midemde kabaran mide bulantısını görmezden gelmeye çalıştım.

"Mm-hmm. Evet, oldukça etkileyici, değil mi?"

Aptalca bir cevap vermemek için dudaklarımı sıkıca kapattım ve başımı salladım.

"Van Croix Efendi'nin her gün bu saatlerde yüzmeyi sevdiğini size bildirmeliyim," dedi, onun bakmak için en bariz neden olduğunu açıkça alay ederek. "Devam edelim." Anya başını sallayarak yanımdan geçti ve ben mağaraya bir kez daha baktığımda, Van Croix'un okunaksız bakışlarını yakaladım. Havuzdan tamamen çıkmış, göğsünü havluyla kuruluyordu. Alt yarısı örtülü olsa da, sanki görmüşüm gibi aynı rahatsızlıkla hızla başka yere baktım.

Bir şey kesindi, ne kadar ilgi çekici olursa olsun, hiçbir şey onu etkilemiyor gibiydi. Arkasında duvarlara dizilmiş heykeller kadar taş gibi duruyordu.

Katedral turumun son durağı, malikanenin arkasındaki labirent gibi bahçeleri geçip, olağanüstü taş işçiliğiyle bir ev gibi görünen bir ahıra götürdü bizi. Anya'nın bana tanıttığı ahırın bekçisi Garic, şapkaya sıkışmış bir eşek arısı kadar dost canlısıydı. Gri saçlı ve derin bronz kırışıklıkları olan yaşlı adam, selam bile vermeden, yaptığı işi böldüğümüz için homurdanarak uzaklaştı.

Görüşmemiz bittiğinde, Anya bana döndü ve kollarını kavuşturdu. "Belki köpeklere akşam yemeğini verebilir, sonra da kendi yemeğini yiyebilirsiniz. Odanda temiz elbiseler bulacaksınız."

"Elbiseler mi? Akşam yemeği için giyinmemiz mi gerekiyor?"

"Oh, evet. Belli bir tavır sergilemek önemlidir.
Sence de öyle değil mi?"

"Elbette." Bu yerin tüm cazibesine rağmen, derinin altında bir parça kalmıştı, ona tamamen güvenmemeyi hatırlatan bir parça. Sonuçta, daha önce bir adamın köpekler tarafından parçalandığını görmüştüm. "Köpeklerin bakımını yaptıktan sonra banyo yapman gerekecek."

Duş mu? Hiç ağır işlerde çalışmamıştım, ama birkaç kaseye biraz mama dökmek çok yorucu bir iş gibi görünmüyordu.

Garic'in yanında durarak, onun parlak bir kasap bıçağını kanlı bir leşin üzerine sertçe indirdiğini dehşetle izledim. Boynuzlarını kesmiş olmasına bakılırsa, bir geyik olduğunu tahmin ettim. Ancak, kesilen her et parçasıyla bunu anlamak giderek zorlaşıyordu. Kanlı et parçasını, sessizce ve endişeyle eti bekleyen üç köpeğe attı. Toplu bir hırıltıyla, yiyeceği kapışıp yediler, sonra tekrar dik duruşlarına dönüp daha fazlasını beklediler.

Şoktan ağzım açık kalmış, Garic'in bana bıçağı uzattığını fark etmemiştim, bıçağın sapı koluma çarptığında fark ettim. Trans halimden çıkarak, kanla kaplı sapı avucuma aldım.

Yutkunarak başımı salladım. "Tabii." Önümdeki parçalanmış eti izledim ve ertesi gün böyle bir görevi nasıl yerine getireceğimi anlamaya çalıştım. Ve sonraki gün.

Köpekler sabırsızlıkla kıpırdanıyordu. Gözümün ucunda, Garic de aynı sabırsızlıkla kollarını kavuşturmuştu.

Neye bulaştım ben böyle?

Sert bir vuruşla bıçağı etin üzerine indirdim ve bıçak kestiği yeri ikiye ayırdı. Bir vuruş daha, bir parça eti yere savurdu ve köpekler onu kapmak için birbirleriyle boğuştu.

"Yani... bu sadece özel bir ikram mı? Ara sıra verilen bir yiyecek mi? Köpekler için hile yemeği gibi mi?"

Garic cevap vermedi, ama zaten kızgın bir şekilde çatılmış kaşlarını daha da çatarak, bu soruyu saçma bulduğunu belli etti.

soruya saçma bulduğunu anladım. Dudaklarını kıvrarak, yaşlı adam topallayarak uzaklaştı ve eti kesmeyi bitirmem için beni yalnız bıraktı.

Köpekler doyduktan sonra, Garic'in talimatına uyarak leşi örttüm ve sedyeyi andıran gümüş bir arabaya yükleyip ahırın arkasındaki yakma çukuruna doğru sürdüm. Cerberus arkamda dolaşıyordu, kocaman siyah vücudu bir gölge gibiydi. Arabayı kaldırımlı yolda beceriksizce iterken burnuma korkunç bir koku geldi. Çukurun kenarına vardığımda, zavallı hayvanın kanlı kalıntılarını kenardan aşağı attım ve diğer leşlerin üzerine düşüşünü izledim. Böcekler katliamın etrafında vızıldarken, ölümün ezici kokusu beni kusmaya zorladı.

Elimi ağzıma kapatarak boğazıma yükselen kusmuğu geri tuttum ve geri adım attım. Sırtıma bir şey çarptığında nefesim kesildi ve dönüp baktığımda, daha önce tanışmadığım bir adamın arkamda durup beni geçerek çukura baktığını gördüm.

Dağınık sarı saçları, keskin çenesini ve Xhiphias'ı hatırlatan ateşli kehribar rengi gözlerini vurgulamıştı. Önden tokalı, kolsuz bir deri yelek giymişti ve beline bağladığı hançer onu bir peri romanından çıkmış bir savaşçı gibi gösteriyordu.

"Ne berbat bir son, değil mi? Bir dakika önce ormanda zıplıyordun. Bir kral. Bir dakika sonra, katledilip çukura atılıp yakıldın." Burun kıvrarak geri adım attı ve dikkatini bana çevirdiğinde, gözleri hemen göğsüme ve sırtıma kaydı. Bu bakış bana garip bir his verdi ve korse bağcıklarını sıkılaştırmamı sağladı. "Vay, bakalım burada ne varmış."

Bir adım geri atarak aramıza biraz mesafe koydum ve Garic'in hâlâ orada olup olmadığını görmek için ahıra doğru baktım. "Kimsin sen?"

"Güvenlik." Sert ve yaralı avucunu hançerinin kabzasına koydu. "Sen kimsin?"

"Ben köpeklerin bakıcısıyım."

Yabancı, kocaman köpeklere doğru boynunu uzattı. Köpekler, adamın varlığında açıkça rahat hissederek arka ayakları üzerinde oturuyorlardı. "Öyle mi? Peki, hangisi seni dövdü?" Sorusu, hala orada çıkıntılı olan saç çizgimdeki şişliği dokunmamı sağladı ve dudaklarının köşesi eğlenceli bir ifadeyle yukarı kalktı.

"Düşmüşüm."

"Adın ne, tatlım?" "Farryn."

Seninki?"

Soruyu görmezden gelerek, yine benim arkamdan çukura baktı. "Düşünsene Farryn, köpekler seni sevmeseydi, senin kaderin de bu olabilirdi."

"Benim geldiğim yerde, bu cinayettir."

"Nereden geliyorsun?" "Buradan çok uzak bir yerden."

Bana doğru bir adım attı ve beni çukurun kenarına iki adım daha yaklaştırdı. Omzuma bakıp, diğer cesetlerin üzerine düşmekten sadece bir adım uzakta olduğumu fark edince kalbim ağzıma geldi. Ya da bir itme mesafesinde. Yabancı elimi kaldırdı ve avucumun arkasına bir öpücük kondurdu. "Seninle tanışmak bir zevk, Farryn."

Cevap vermek yerine, şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Kenarda dikkatli ol. Düşmek istemezsin," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

Buradaki herkes deli.

LUSTINA

Lustina, Lady Praeceptia yatakta derin uykundayken yerden paçavraları topladı. Özellikle kanlı bir paçavrayı almak için eğildi, kaşlarını çatarak inceledi ve diğerlerinin yanına sepete koydu.

Elini ağzına götürdüğünde, avucuna şaşkın bir çığlık attı.

"Beni takip et."

Baronun sesini duyunca rahat bir nefes aldı ve baron onu bıraktığında gülümseyerek döndü, ama baron çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Hareket etmeyen Leydi Praeceptia'ya hızlıca bir bakış attıktan sonra sepeti yere koydu ve baronun peşinden hızla koştu. Koridorda, baronun ilerideki odalardan birine girmesini izlerken, Bishop Venable'ı aramak için gözlerini dört açtı. Adımlarını hızlandırarak, onun ardından odaya girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

Odaya döndüğünde, içinde saklanan onca aynayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Her şekil ve boyutta aynalardan oluşan, tamamen aynalarla dolu bir oda. Şaşkınlıkla, duvarlar boyunca dizilmiş daha fazla ayna bulmak için döndü.

"Bu da ne?" Bir odanın tamamının aynalardan ibaret olması saçmalığına gülmeden edemedi. Sonunda dikkatini odanın ortasında duran barona çevirdi.

Odanın gölgeli kısımları onun diğer yarısının etrafında dans ediyor gibi görüldüğü için sadece profili görülebiliyordu, ama o tamamen döndüğünde, Lustina onu görünce nefesini tuttu. Dudağı yarılmıştı ve yanağında büyük bir morluk vardı.

"Lordum," diye fısıldadı ve odanın diğer ucuna doğru koşarak ona doğru gitti. "Ne oldu size?" Yüzüne dokunmak için uzandığında, baron havada bileğini yakaladı.

Çenesi öfkeyle kasıldı, sıkı tutuşundan bu belliydi. Sessizce nefes verdi ve kolunu bıraktı, Lustina da kolunu yanına indirdi. Birkaç dakika önce yüzünü kaplayan öfke yumuşadı.

"Bu senin cezan. Drystan'ın suçlamaları için çektiğin acı," dedi Lustina.

Adam buna alaycı bir şekilde güldü. "Bu, ona misilleme olarak yaptıklarımın cezasıydı."

Onun sözlerini sindirirken, kalbindeki acı nefesini kesti. "Benim cezam için."

Cevap vermek yerine, saçının bir tutamını kaldırdı ve parmaklarını saç telleri üzerinde gezdirdi. "Annemin hastalığı ilerledikçe, malikanedeki tüm aynaların toplanıp saklanması istedi. Kendine bakmaya dayanamıyordu."

Lustina, gördüğü en güzel kadınlardan biri olduğunu düşündüğü bir kadının böyle bir şey düşünmesini anlayamıyordu. "Aklını ne tür düşünceler meşgul ediyordu, hayal bile edemiyorum."

"Ben de." Parmaklarını boynunun kenarından aşağı doğru kaydırıp ve tüyleri diken diken oldu. Arkasına dolanarak karşı duvara dayalı bir aynayı gösterdi ve Lustina aynada ikisinin yansımasını gördü. Baron arkasında durdu ve boylarındaki büyük fark dikkatini çekti. Yaraları yine kalbini sızlattı ve yüzündeki acıyı gizleyemedi.

"Üzüntün benim için mi?"

"Affet beni. Yaralarını abartmak istemem, ama onları görmek beni rahatsız ediyor. Bu kadar acı çektiğini bilmek. Daha fazla acı."

"Bu, binlerce kez çekebileceğim bir acı." Aynanın yansımasında, onun kulağına eğildiğini izledi, avucuyla elbisesinin kumaşını kaydırarak omzundan aşağı doğru itti. "Seninle ilgili her şey beni kışkırtıyor, Lustina. Gözlerin beni kendine bakmaya çağırıyor. Kokun beni nefes almaya çağırıyor. Tenin beni dokunmaya çağırıyor." Gözleri seğirdi, elbisesini indiren eli yumruk haline geldi ve boynunda titrek bir nefes hissetti. "Şu anda istediğim gibi seni alsam ne olacağını biliyor musun?"

Boğazında düğümlenen nefes, soruyu cevaplamasını engelledi. Elbette biliyordu. Biri içeri girip onu onunla görürse, korkunç şeyler olacaktı.

"Böyle bir günahın cezası. Senin inlemelerini duymak için bu cezayı seve seve çekerdim, ama sırtına kırbaç vurulacağını düşünmek içimde ölümcül bir öfke uyandırıyor." Onun sözleri, onu arzuyla zayıflatmamalıydı. Ve ceza ihtimali, onu o odadan kaçmaya zorlamalıydı, ama yapamadı. Onun büyüüne o kadar kapılmıştı ki, uzaklaşamıyordu.

"Görmek istiyorum." Eli vücudunu geçti, parmağını eteğine kıvırdı, onu santim santim kaldırdı, ayak bileklerini, dizlerini ortaya çıkardı. Etek ucu uyluğuna geldiğinde, elini uzatıp onun ilerlemesini durdurdu.

Titrek bedenine ve onun dokunuşunu hissetme arzusu rağmen, buna izin veremezdi. "Lütfen, Lordum. Ben... Kendime öyle bakamam."

Gözlerinde karanlık bir bakış belirdi, o kadar zarif, kötü ve ilgi çekici bir bakıştı ki, kadının boynuna bir ürperti yayıldı. "Senin bakmaya dayanmadığın şey, geceleri beni terleten şey," diye fısıldadı kulağına.

Onun sözleri ile teni diken diken oldu ve dudaklarını boğazına bastırduğunda, neredeyse kollarında yığılacaktı. Elini bırakarak, başını aynadan çevirdi ve kumaşın yukarı kaymasını hissetti. Daha yukarı. Etek ucu, uyluklarının üst kısmına değiyordu, sadece özel bölgelerini örtüyordu.

Kulağına bir başka titrek nefes. "Hayal edebileceğimden daha mükemmel." Yüzünü ondan uzak tutarken, dişleri gergin boğazının yan tarafını sıyırdı. "Kendine bir bak, Lustina."

"Yapamam."

Nazik bir el yüzünü aynaya doğru yönlendirdi ve Lustina, eteğinin altında, sadece bir kıl kalınlığı kadar yukarıda, hala gizli olan kutsal bedenini ima eden çıplak bacaklarını görünce keskin bir nefes verdi. Manastırda ayna olmadığı için kendini daha önce hiç bu şekilde görmemişti. Annesiyle birlikte yaşadığı kulübede de yoktu. Praeceptia'daki daha zengin malikanelere piskoposla birkaç kez ziyaret ettikten sonra aynaların amacını öğrenmişti.

"Daha yukarı kaldırmalıyım. En azından bu gece yatakta yatarken, bedenini görmekten doğacak ahlaksız ve uygunsuz düşünceleri engellemek için." Baronun kaba sesi midesinde bir heyecan yarattı.

"Lütfen," diye fısıldadı, elini tutarak. "Yalvarırım, yapma."

"Neden?"

Yaklaşan ayak seslerini duyunca Lustina nefesini tuttu ve başını kapıya doğru çevirdi.

"Sadece bir hizmetçi." Baronun sesi, dudaklarını kadının boynuna sürerken hafif bir rahatsızlık içeriyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte." Diğer eli, zaten yukarı çekilmiş elbisesinin eteğinin altına uzandı ve uyluklarına dokunduğunda, keskin bir nefes aldı. Kollarını ona sıkıca doladı ve sessizce işkence çeken bir ses titredi.

boynuna dişlerini nazikçe batırdı. "Piskoposa yardımını bitirdiğinde benimle ormanda buluşacaksın. Anladın mı?"

Kız, onu kendine doğru çekip tutan adamın görüntüsünden gözlerini ayıramadan başını salladı. Ne kadar yanlış hissetmesi gerekirdi, ama hissetmiyordu. Bu görüntü onu heyecanlandırdı. Yakalanma riski olmasaydı, adamın ne tür ahlaksızlıklar yapacağını hayal etmeye başladı.

Eteğini bırakarak, henüz ısırmadığı boynuna bir kez daha öpücük kondurmak için başını eğdi, sonra elbisesini omzuna geri çekti. Ve duvarda hareket eden bir gölge gibi odadan çıktı.

Lustina ormanda koşarken kasları yanıyordu, her nefes alışında göğsünden yükselen kahkahalar onu kesintiye uğratıyordu. Çubuklar elbisesinin eteğine takılıyor, botlarıyla ezdiğinde çıtırtı çıkarıyordu. Önünde küçük bir mağara vardı ve karanlığın içine daldı, kendini taş duvara yapıştırdı.

Bekledi.

Baron bir yerlerde onu kovalıyordu, ancak onu son gördüğünden bu yana, ona yarışmaya davet ettiğinden beri, onu görmemişti.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, kafasını mağaradan dışarı çıkardı ve çevredeki ormanda hiçbir hareket olmadığını fark etti. Bu gözlem yüzüne bir gülümseme getirdi. Baron onu orada asla bulamazdı.

Kara bir şey başının üstünden uçtu ve yukarı baktığında bir kuşun ağaçların tepesinden geçtiğini gördü. Garip bir şekilde havada asılı duruyor gibiydi ve bir an için Lustina kendini çayırdaki bir fare gibi hissetti. Mağaranın içine geri çekildi ve yaklaşan ayak seslerinin çıtırtıları onu gülmekten ve yerini ele vermekten alıkoymak için elini ağzına kapatmaya zorladı.

Çıtırtı sesleri daha da yükseldi.

Mağaranın derinliklerine doğru çekildi.

Ardından ürkütücü bir sessizlik geldi ve mağaranın girişinden görünen gökyüzü kararır gibi oldu.

Boynunun arkasında bir ürperme hissetti ve karanlıktan kaçma dürtüsü onu şiddetle ikna etmeye çalıştı.

Bir şey cildine dokundu ve çığlık atmak için ağzını açtığında, bir el yüzünü kapattı.

"Şşşş. Vampir yaraları uyandıracaksın." Baron elini indirdi. "Vampir yaralar mı?" Elbette mağalarda yaraların yaşadığını biliyordu. Sonuçta ormanda büyümüştü. Yine de onlarla yakın temas kurmak pek hoşuna gitmiyordu ve vampir yaralar kulağa son derece korkunç geliyordu.

Elini tutarak onu mağaradan ışığa çıkardı.

"Bu sefer piskoposu beni gelmem için nasıl ikna ettiğini hiç anlatmadın." Lustina saklandığı yerden çıkarken alçakta asılı bir dalın altından eğildi.

"Annem. Onun şöyle bir şey söylediğini duydum: *'Saygılarımla, Ekselansları, eğer kız bir dahaki sefere sizinle gelmezse, kendinizi artık benim evime davetli saymayın.'*"

Bu yorum Lustina'nın yüzüne bir gülümseme getirdi. Kendi annesi dışında, onu bu kadar koşulsuz kabul eden bir kadın tanımıyordu. "Annen olağanüstü bir kadın, biliyor musun?"

"Aynı zamanda oldukça korkutucu da. Onun isteklerine karşı gelen adama Tanrı yardım etsin."

Lustina buna gülerek, baronu takip ederken hala fundalıkların üzerinde zorlukla yürüyordu. "Beni mağarada nasıl buldunuz? Kesinlikle hile yaptınız."

O, kendine özgü sinsi gülümsemesiyle omzunun üzerinden baktı. "Kuşlar."

"Kuşlar." Lustina buna gülerek burun kıvırdı. "Delirmişsiniz, Lord Van Croix."

"Hiç kuşlarla konuşmadın mı?"

"Sadece biraz fazla içtiğimde. Belki biraz da haşhaş kanı içtiğimde."

"Çok ilginç bir sohbet. Kaçıyorsun."

Kaba bir kahkaha patladı, adımlarını etkiledi ve onun peşinden sendeledi. "O zaman bana göstermenizi ısrar ediyorum."

Bir kez daha baktı ve sırtıttı. "Nasıl isterseniz." Elini bırakıp, önündeki yoldaki bir ağacın dalında oturan büyük siyah bir kuşa ıslık çaldı. Boğazını temizledi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Van Croix Malikanesi'nin yolunu bana gösterir misiniz acaba?"

Elini ağzına kapatan Lustina, kahkahasını bastıramadı.

Kuş, beklediği gibi sessiz kaldı ve ikisini izledi. "Beni aptal durumuna düşürüyorsun," dedi Jericho.

"Belki de havasında değildir." Kıkırdadı ve daha fazla gülme isteğini bastırdı. "Onların egolarını biraz okşamak lazım, biliyorsun. Ben deneyeyim." Jericho ona işaret edince, yanına doğru yavaşça yürüdü. "Ah, yakışıklı kuş, muhteşem ve büyüleyici sohbetinle bizi onurlandırmayacak mısın?"

Kuşun sessiz kalması üzerine, gülerek öne eğildi.

"İyi deneme, çaylak. Ama belki de o kadar coşkulu bir okşamaya ihtiyaç duymuyordur. Bazı erkekler bu tür varsayımlara alınır."

"Ben acemi değilim. Seni temin ederim, erkekleri okşamak konusunda çok tecrübeliyim."

Baronun yüzündeki gülümseme yerini kaşlarını çatmasına bıraktı. "Bana onlardan biriyle yattığını mı söylüyorsun? Hem de *birçoğuyla*?"

"Bu seni şaşırttı mı?"

Omuzlarını geriye attı, kadının yorumundan açıkça etkilenmişti. "Şimdi avlamam gereken bu talihsiz ruhlar kimler?"

"Şu anda sadece biri var. Ve o çok kurnaz. Ve yaramaz." Bu tanımlar onun öfkesini daha da körüklemiş gibi görünüyordu, çenesi hareket etti ve sıkıldı. "Ve yanıma yatağa girdiğinde, neredeyse her zaman gerekenden daha fazla yer kaplıyor."

"Adını söyle."

Lustina iç çekerek onun önünde sıçrayarak yürüdü ve uzun bir çiçek başını eliyle okşadı. "Korkarım sana söyleyemem, çünkü onun arkadaşlığından çok hoşlanıyorum ve onun avlanmasını görmek istemem."

Ona doğru sendeledi. "Bana söyleyeceksin, yoksa daha sert bir yaklaşım sergilemek zorunda kalacağım." Kıskançlığı onu bu kadar gıdıklamamalıydı ve onu bu şekilde alay ettiği için kendine vurmak istedi.

"Ne yapacaksın? Beni kırbaçlamak için asacak mısın? Bana elini sürmeyeceğini zaten söyledin."

Ellerini ceplerine sokarak, ona doğru büyük adımlarla yürüdü ve sadece yakınlığıyla onu yakındaki bir ağaca dayadı. "Bir kadını eziyet etmenin başka yolları da var. Şimdi, benim olanı çiğneyen bu yabancının adını söyle bana."

"Senin olan ne?"

"Doğru duydun."

"Peki, öyleyse." Dudaklarını büzerek, onun adını söylerken gülmemeye çalıştı. "Fergus."

Adam kaşlarını çatığında, Lustina yine gülmekten zorlukla kendini tuttu. "Fergus mu? Peki bu *Fergus'u* nerede bulabilirim?"

"Muhtemelen ormanda. Ara sıra çayırlara gelir."

Kaşlarını daha da çatarak, "Çayır mı?" diye sordu.

"Farelerin olduğu yer. En azından şişman olanların."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve sanki Fergus'un kim olduğunu sonunda anlamış gibi onun arkasını baktı. "Seninle yatan bu adam. Acaba *kedi* özelliklerine sahip mi?"

Düşünceliymiş gibi davranarak başını salladı.

"Kesinlikle." "O zaman, insan erkeklerle yatmamışsın."

Sanki soruyu düşünüyormuş gibi çenesine dokundu. "Hayır. Sanmıyorum. Özür dilerim, ne tür bir erkek olduğunu belirtmedin."

Adam ona doğru eğildi, üstüne dikildi. "Beni deli etmeye yetiyorsun, biliyor musun?"

"Oh, evet." Ona gülümseyerek, elini göğsüne koydu. "Aslında seni delirtmeye çalışıyorum. Delilik, sıradanlığın sıkıcılığından çok daha renkli."

"Gerçekten." Dudaklarını onun dudaklarına eğerek öpmeye çalıştı, ama kuşun cıvıltısıyla durdu. Hayvan garip bir tıklama sesi çıkardı ve birdenbire Lustina havada bir fısıltı duydu.

"*Biri yaklaşıyor,*" dedi.

Şaşkınlıkla etrafına baktı ve baron, kuş ve tabii ki kendisi dışında ormanda kimse olmadığını gördü. "Kim söyledi bunu?" Sorusunu sorar sormaz fısıltı tekrar duyuldu ve sesin kaynağını kuş olarak tespit etti. "Oh! O muydu?"

"Evet. Tüylü dostum bir anı en etkili şekilde mahvetmeyi çok iyi bilir."

"Onu duydum! Ne garip!" Şaşkınlık ve inanamama arasında kalan Lustina kıkırdadı. "Tekrar duymak istiyorum."

"Efendim." Bu sefer tamamen farklı bir ses geldi ve Lustina, tanıdığı Van Croix hizmetçilerinden birine doğru boynunu uzattı. Yüzündeki ezik ifade, midesini korkuyla karıştırdı. "Anneniz..."

Jericho ondan uzaklaştı. "Ne oldu?"

"Lütfen." Uşak bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hemen gelin."

Aynanın yansımasında, yakasında büyük siyah bir fiyonk bulunan, uzun kollu, çapraz işlemeli Viktorya dönemi elbisesini inceledim. Giydiklerim arasında en saçma olanıydı, ama en azından düşmemden kaynaklanan sararmış morlukları ve iyileşmekte olan kesikleri gizliyordu.

Elbisemin kırıksıklıklarını düzelterek koridordan merdivene doğru yürüdüm. Küçük bir oyuğun önünden geçerken, serin bir hava yanağıma çarptı ve durup pencerenin açık olduğunu gördüm. Hava çoktan kararmıştı. Garipti, burada günler çok kısa geçiyordu, Chicago'daki kışlardan bile daha kısa. Uyandığımdan beri sadece birkaç saat gün ışığı görmüş gibiydim.

Dışarıda siyah bir şey hızla geçti. Dikkatli adımlarla açık pencereye yaklaştım ve çatıda oturan gölgeli bir figür gördüm, beyaz sigara dumanı gece gökyüzüne doğru yükseliyordu. Van Croix, sadece başının üzerindeki gümüş rengi ayın aydınlattığı, kilometrelerce uzanan geniş manzaraya bakıyordu.

Bu fırsatı değerlendirip ona babam hakkında ve onu aramamın neden bu kadar önemli olduğu hakkında soru sormak için içimde bir aciliyet hissettim. Ancak, öğleden sonra onu bir kez gözetledikten sonra, ayrılmak için döndüm ve o konuşmaya başladığında durakladım.

"Bu alışılmadık bir durum, biliyorsun."

Yakalandığım için utanç duydum, ama boğazımı temizledim ve pencereye geri döndüm. "Ne yani?"

"Birkaç şey. Ay. Sessizlik." Sigara izmaritini, iyi cilalanmış ayakkabısıyla çatının kumlu yüzeyine bastırdı. "Öğleden sonra köpeklerimin sana karşı tavırları."

"Benim için de garipti. Ay neden?"

"Üç hafta sonra beşinci kanlı ay olacak." Sesinin derin sükuneti duyularımı sardı. Beni büyüleyen, tuhaf bir şekilde hoş bir ses.

Babamın günlüğündeki notu hatırladım. "*Beşinci* kanlı ay mı? Öyle bir şey var mı?"

"Bu, birkaç bin yılda bir kez meydana gelen inanılmaz derecede nadir bir olay. Bazıları, bu yılın sonun başlangıcı olduğuna inanıyor."

"Sakıncası yoksa, siz neye inanıyorsunuz?" "Sonun bir başlangıcı olmadığına inanıyorum."

Sözlerinin sınırlılığı, ses tonundaki melankoli ile uyumluydu. Geldiğinden bu yana geçen kısa sürede, Van Croix'un huysuz görünüşünün ötesinde daha fazlası olduğu izlenimini edinmiştim. Aklının hiç durmadığını, düşüncelerinin sürekli çalkalandığını, ay'a bakarkenki gibi sakın anlarda bile, hayal ettim.

Yanında bir şey çatı boyunca zıplıyordu ve o anda onun yanında rahat görünüyor olan kuzgunu fark ettim. Van Croix çatıdan bir şey attı ve kuzgun uçarak havada onu yakalamak için daldı. Kuş pencerenin önünden hızla geçerken, geriye doğru çekildim ve neredeyse önümdeki pencere pervazına bıraktığı nesneyi kaçıırıyordum.

Babamın madalyonu.

İçgüdüsel olarak, göğsümde olması gereken yere dokundum ve onun yokluğunu fark etmediğime şaşırdım. Kaşlarımı çatarak, gökyüzüne uçan kuşa geri döndüm. Yabani bir kuşun bir şeyi bu şekilde alması ne garip.

"Öğleden sonra köpeklerle olan kargaşada düşürmüş olmalısın."

Pervazdan kaldırıp madalyonu açtım, fotoğrafın düşüp düşmediğinden emin olmak için. "Teşekkür ederim." Hafif bir gülümsemeyle başımı kaldırdığımda, onun da bana baktığını gördüm.

"Baban." Bu bir soru değildi, Van Croix'un bir özelliği gibi görünüyordu - sessizce gözlemci olmak.

"Evet. Onu tanıyor musun?"

Bunun üzerine, bakışlarını benden kaçırdı, manzaraya doğru döndü ve şüphelerimi uyandırdı. "Tanımalı mıyım?"

Toplantımızda biraz daha resmi davranmayı umuyordum, ama o an bunun için en uygun zamandı. "O... benden sana bahsetti. Sanırım Pentacrux adlı bir grup hakkında bilgilerin olabileceğini düşünüyordu." Çenesinin hafifçe hareket ettiğini fark ettim. Ellerini ovuşturuyordu.

"Öyle mi dedi?"

Doğum lekemin gizlendiği kolumun kumaşını başparmağımla okşadım. Ona gösterip, babamın her zaman bu konuda konuşurken yaptığı gibi deli gibi görünme riskini almak istemiyordum. "Evet, bana öyle söyledi..."

"Bayan Ravenshaw, burada kalmak istiyorsanız, beni ilgilendirmeyen konularla zamanımı boşa harcamamanızı tavsiye ederim. Pentacrux umurumda değil, babanızın size anlattığı hikayeler de. Zaten niyetinize karşı temkinliyim, daha fazla şüphe uyandırmamak sizin yararınıza olacaktır."

"Sizi temin ederim ki niyetim kötü değildir. Sadece bu grup hakkında size biraz bilgi verebileceğinizi düşündüm."

"Sana verebileceğim bir bilgi yok." Yine de, stoik ifadesine rağmen, tek bir bakışta, o mavi gözü binlerce sır barındırıyordu.

İlk sorumu geçiştirme şekli, bana onun aslında babamı tanıdığını söylüyordu. Ona babamın günlüğündeki sayfadan bahsedebilirdim; babamın tehlikeli bir şey keşfettiği korkusundan. Cinayetlerden. Gerçekten nereden geldiğimden ve Nightshade'e nasıl geldiğimden. Ama bunu yapmak, onun bana olan şüphelerini daha da artırabilirdi. Onun köpeklerinin bakıcısı rolünü oynamaya devam ettiğim sürece, belki onun güvenini kazanabilirdim. Diğer tarafta olan hayatımı unutmayı planlamadığım sürece, zaman kesinlikle benim lehime değildi, bu yüzden akıllı davranmam gerekiyordu.

Ona farklı bir düzeyde hitap etmem gerekecekti. Belki de kadınsı cazibemi kullanmalıydım, tabii buna tamamen bağışık olmadığı varsayılırsa.

Igh.

Bu düşünce beni çok korkutuyordu. Bu şekilde bir erkeğin dikkatini çekmekte hiç başarılı olamamıştım. Aslında, bu konuda oldukça beceriksizdim. Hem, bir kız, ölüm meleği olduğu söylenen bir erkeği nasıl etkileyebilirdi ki?

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım ve eskisi kadar kolay kapanmayan kolyeyi takmaya çalıştım. Kolyeyi çekince, tokasının hafifçe büküldüğünü gördüm.

Van Croix sıkılmış bir iç çekişle yana doğru eğildi. "Dön."

Talimatına uyarak, pencere pervazına yaslandım, böylece boynumun arkasından kolyeyi çıkarmak için uzanmasına gerek kalmayacaktı.

"Geriye yaslan," diye fısıldadı.

Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, çatının dik eğimini ve aşağıdaki betona düşersem kemiklerimin kırılacağına emin olduğum yüksekliği gördüm. Burnumdan nefes alıp gözlerimi kapattım ve pencereden geriye doğru eğildim, parmaklarım pencere pervazını o kadar sıkı kavradı ki tırnaklarım yandı.

"Yüksekten korkuyorsun." Yine, bu bir soru değildi.

Yutkunarak, sadece başımı salladım, en derin korkumu bu adamla paylaşmaktan pek rahat değildim.

Sıcak parmaklar tenimi okşadı, dikkatimi endişemden uzaklaştırdı ve ancak o zaman bir erkeğin bana bu kadar yakınlaştığının üzerinden uzun zaman geçtiğini hatırladım. Yıllardır kendimi koruduğum için, gerçekten de hiçbir insan dokunuşundan mahrum kalmıştım. Bu yoksunluk, son karşılaşmamın hatırası hala derimin altında atarken, bir tür hayalet uzuv haline gelmişti. İçimde bir sıcaklık, garip ve açıklanamayan bir sükunet çiçek açtı.

Titrememi bastırmak için dudağımı ısırdım, onun dokunuşu merak uyandıran düşünceler uyandırdı. Gezinen avucunun kayması nasıl bir his olurdu acaba?

Bu fantezilere çok fazla dalmadan önce, kolyeyi bıraktı ve kolye soğuk bir şekilde enseme düştü.

"Teşekkür ederim," dedim ikinci kez.

Başka bir cevap vermeden, yine önceki gibi dirseklerini dizlerine dayayarak aya dönüp baktı ve ben parmaklarının hafifçe kıpırdadığını fark ettim.

Bana dokunduğu için mi?

Burnunu kırıştırdığında, kokumla ilgili tedirgin edici bir paranoya beni yeniden sardı. Pek de çekici bir adam değildi.

Yine de, soğuk görünmesine rağmen, onda bir şey bana kasvetli ve kederli geldi ve onun gibi bir adamı neyin rahatsız ettiğini sormak istedim. Az konuşan, içe dönük bir adam. Bir sürü soru, kalmamı ve sorgulamalarımın onu kızdırma riskini almamı istiyordu.

Bunun yerine, kolyemi elbisenin önüne saklayarak akşam yemeğine doğru ilerledim.

Aurelia uzun yemek masasının en ucunda oturuyordu ve bana el sallıyordu. Ben de rahatlamış bir şekilde gülümsedim. Onun varlığı ve arkadaşlığı çok hoşuma gitti, özellikle de beni daha çok bir baş belası ya da bir tür uğursuzluk olarak gören personelin çoğuyla tanıştıktan sonra.

"Ne rahatladım. Yalnız başıma yemek yiyeceğim sanmıştım," dedim ve yanına oturdum.

"Kesinlikle hayır. Kimse yalnız yemek yememeli!" "Aurelia... sana garip bir koku geliyor mu?"

Yakınlaşp kokladı. Omuz silkti ve başını salladı. "Eğer sorduğun buysa, kötü bir koku almadım."

"Evet, teşekkürler. Köpeklerle çalıştıktan sonra biraz paranoyak oldum." "Kesinlikle o melez köpekler gibi kokmuyorsun."

Yemekler, daha önce mutfakta gördüğüm kadınlardan biri tarafından, siyah gül desenli muhteşem beyaz porselen tabaklarda servis edildi. Önce sarımsak ve maydanozlu tereyağında pişirilmiş salyangozlar, ardından kırmızı meyve soslu kızarmış ördek ve şimdiye kadar tattığım en lezzetli şarap geldi. Hayatımda yediğim en lüks akşam yemeğiydi. Umarım mutfak personeli yemeğe tükürmemiştir.

"Birlikte yemek yiyebileceğim birinin olması çok güzel," dedi Aurelia yanımda gülerek, şarabından bir yudum almadan önce.

"Daha önce yalnız mı yiyordun?"

Şarabı yudumlayarak başını salladı ve elini karnına koydu. "Sadece ben ve küçük Miriam."

Onun kız olduğunu nasıl bildiğini sormak istedim, ama bu düşüncüyü kendime sakladım. "Akşam yemekleri her zaman bu kadar lüks mü?"

"Evet. Daha önce kaldığım yerden çok daha iyi."

"Akşam yemeğine katılmamaları garip."

Omuz silkti ve ağzına bir lokma ördek attı. "Çok yemek yemiyorlar. Bu yüzden bu kadar zayıflar," dedi, yanaklarına doldurduğu yemekle konuşmaya çalışarak. "Herkesle tanıştın mı?"

"Sanırım. Adını öğrenemediğim tek kişi sarışın bir adamdı." "Remy.

Van Croix'nın sağ kolu."

"Garip bir adam, değil mi?"

Yanakları kızaran kadın gülümsedi ve başka yere baktı. "Dürüst olmak gerekirse, onu oldukça yakışıklı buluyorum." Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Onu bir keresinde çıplak gördüm. Uçurumun kenarında duruyordu. Kaslı sırtı çıplaktı. Etkileyiciydi, itiraf etmeliyim." Elleri ağzına uçtu ve kıkırdamayı engelledi. "Onu gözetlediğim için kesinlikle tövbe etmeliyim."

Van Croix'yı gözetlediğimi bir kez daha hatırlayarak koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Konuşma birdenbire rahatsız edici bir hal almıştı. Kadınlarla erkekler hakkında, özellikle de çıplak erkekler hakkında dedikodu yapmaya alışkın değildim.

"Uçurumun kenarında ne yapıyordun?"

"Dalış. Biraz cesur bir adamdır. Onu birkaç kez dalış yaparken gördüm. İlk seferinde neredeyse altıma kaçırıyordum. Onu sudan çıkarken görene kadar intihar ettiğini sandım. Burada erkekler biraz tuhaf, fark etmediyseniz. Van Croix ustası çatıya ve çan kulesine takılır. Orasının ne kadar tehlikeli olduğu düşünülürse, inanılmaz cesurca bir davranış. Bazıları çan kulesinde öldü, biliyor musun?" Kaşları seğirdi, sanki ölen birini tanıyormuş gibi.

"Genel olarak yıldırımdan biraz korkarım." Bu korkuyu sadece annemin ölümü yaratmadı. Küçüklüğümde beri, fırtınalı gecelerde yatak odamın penceresinin etrafında çakan yıldırımların beni aradığını, yakalamak istediğini hissetmişimdir.

"O zaman çan kulesinden uzak durmalısın. Sadece yıldırımlar yüzünden de değil. Bazı kızlar Van Croix Efendi ile ilgili... *bazı şeyler* hakkında konuşuyorlar." Kaşlarını kaldırdı, dudaklarını büzdü ve daha fazla dedikodu geleceğini anladım.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye o kadar kararlıydım ki, onun dedikodularına şeytan gibi katıldığımın farkında bile değildim. Nedenini bilmiyordum, ama bu adamla ilgili her şey beni meraklandırıyordu. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok şey bilmek istiyordum. "Ne gibi şeyler?"

"Çok ahlaksız şeyler. Doğaya aykırı." Rahatsızlık içinde yer değiştiriyor gibiydi. "Bazı kızlara yaptıklarını düşünmek bile beni korkutuyor."

"Onlara zarar veriyor mu?"

"Yaralanma değil, daha çok korkudan bahsediyorlar. Buradaki bazı kadınlar, sanırım, bu tür şeylere bayılıyorlar. Tabii ki, ben şahsen bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Beni oraya hiç davet etmedi." Elini tekrar karnına koydu ve ağzına bir lokma daha attı. "İnsanlar, hamile olduğun için artık erkeklerle yatmakla ilgilenmediğini düşünme eğilimindedir." Bazen konuşma şekli garipti, sanki *seks* gibi belirli kelimeleri kullanmaktan kaçınıyormuş gibi.

Konuyu değiştirmek gerektiğini düşünerek, "Peki, geceleri gürültü yapan bu borular nedir?" diye sordum.

"Borular değil, çan. Henüz duymadın mı? Oh, bazen o kadar gürültü yapıyor ki, uyuyamıyorum!"

"Ben duvarların içinde bir şey olduğunu sanıyordum."

"Hayır. İnan bana, çan. Tam altında uyuyorum, bu yüzden çok net duyuyorum."

"Orada mı uyuyorsun? Tehlikeli değil mi?"

"Oh, aslında çan kulesinde değil. Altında bir mahzen var

."

Any'a'nın gitmememi söylediği yer. Aurelia'nın orada uyuması tuhaf. orada uyuması garip.

"Fareler ortalığı kasıp kavuruyor olabilir," diye Aurelia gevezelik etmeye devam etti, "Ama bu yerde tek bir kemirgen bile görmedim. Sanırım bunun bir kısmı köpekler ve Cicatrix sayesinde

dedi.

"Cicatrix mı?"

"Kuzgun. Van Croix Efendinin evcil hayvanı. Sözde konuşuyormuş, ama ben hiç duymadım."

"Kuş mu, Van Croix mı?"

Aurelia yine kıkırdadı ve kolunu benimkine çarptı. "Kuş, aptal. Peki, nasıl yaptın? O köpekleri nasıl evcilleştirdin?"

"Bilmiyorum. Sanırım beni pek tehdit olarak görmediler." "Beni çok korkutuyorlar. Köpeklerden hep korkmuşumdur. Gençken ısırılmıştım. . Böyle bir travmanın, çok küçük yaşta yaşandığında, insanı ömür boyu etkilediği söylenir."

Sözleri, burnumda şiddetli bir su fışkırması ve keskin bir yanma hissi uyandırdı ve ben bu görüntüyü uzaklaştırmak için irkildim. Adrenalin patlaması göğsümde soğuk bir his bıraktı ve beni derin bir nefes almaya zorladı.

"Farryn? İyi misin?"

Gözlerimi kırıştıtararak kendime geldim ve ona döndüğümde kaşlarını bekleyişle kaldırmış olduğunu gördüm. "Pardon, ne dedin?"

"Akşam yemeğini yiyecek misin diye sordum. Hiç dokunmadın bile ."

"Oh." Hızlı bir bakışla, gümüş çatal bıçak takımımın, tamamen "Sanırım o kadar aç değilim." "Sen istemiyorsan ben yerim."

Tabağı ona doğru iterek gülümsedim ve başımı salladım. Bir yanımda, tur sırasında gördüğüm kütüphaneye gizlice kaçmak istiyordu. Diğer bir kısmım ise onu yalnız başına yemek yemeye bırakmak istemiyordu. Ben ayrılıp kendi hayatıma döndüğümde, onun hala orada olacağı düşüncesi içimi rahatsız ediyordu. Yalnız başına akşam yemeği yiyecek. Ne kadar süre? Ruhlar bir sonraki varış noktalarına gönderilmeden önce bu yerde ne kadar süre kalıyorlardı?

O gün yaptığı işleri anlatırken sessizce oturdum ve o benim akşam yemeğimin kalanını bitirdiğinde, yatmak için ayrıldık.

LUSTINA

Müzik kasvetli katedrali doldururken, Lustina mermer sütunlardan birinin etrafına bakarak, genç baronun tavana uzanan devasa orgunu çaldığını izledi. Akustik, ona o kadar güçlü bir titreşim gönderdi ki, her hüzünlü notayı hissedebiliyordu.

Şarkı bitip o sessizce oturduğunda, Lustina saklandığı yerden çıktı.

Adam parmaklarını tuşların üzerinde gezdirirken ona bakmaya tenezzül etmedi. "Büyükbabam kilisede çalardı. Annem onun çaldığını izlemeyi çok severdi."

"Aileniz her zaman soylu değildi, değil mi?"

Kıkırdayarak çenesini oynattı. "Sanırım bu, senin neyi asil kabul ettiğine bağlı. Fakir bir adam olan dedem çok daha asil biriydi. Alçakgönüllüydü."

Lustina yaklaşarak ellerini arkasında birleştirdi. Annesinin cenaze törenine katılmasına izin verilmemiş olsa da, çatı katından töreni izlemiş ve saygılarını sunmak için gelen tüm katılımcılara hayran kalmıştı. "Annenizin töreni çok güzeldi. Çok huzurlu görünüyordu."

Profilinden, kaşlarının çöktüğünü gördü, ama yine de ona bakma zahmetine girmedi. "Cenazesi, babamın ona harcadığı tek şeydi."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Stina, elbisesinin önlüğünü gergin bir şekilde sıktı. "Babamı hiç tanımadım. Evlilik dışı doğdum."

"Ve bu senin için daha iyi oldu." "Nasıl yani?"

Adam org tuşlarına yumruğunu vurdu ve odada korkunç bir gürültü yarattı, Lustina kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. "Şimdi ne olacağını biliyor musun? İlk fırsatta beni savaşa gönderecek. Bu günü çok uzun zamandır bekliyordu."

"Neden? Annenize, sevdiği kadına bunu nasıl yapabilir?"

Baron acı bir kahkaha atarak ondan tamamen uzaklaştı. "Karısını seven bir erkek, karısı ölürken boş boş durabilir mi? Ben duramazdım. Onun sağlığını geri kazanmak için dünyadaki tüm güçleri çağırırdım."

Denerdim. Elimdeki tüm kaynakları kullanırdım." Sesindeki öfke, sanki içindeki öfkeyi bastırıyormuş gibi, dikkatlice bastırılmış gibiydi. "Onu kurtarırdım."

"O zaman, babandan daha iyi bir adamsın."

Omzunun üzerinden bakıp alaycı bir şekilde güldü. "Erkeklerin iyiliği hakkında ne bilirsin ki?"

Lustina bakışlarını indirdi, hala elbisesiyle oynuyordu. "Aslında seni tanıyana kadar onların iyiliği hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Eğer benim iyi olduğumu düşünüyorsan, o zaman sen bir aptalsın."

Kendine alınmamayı hatırlatması gerekiyordu. Kendi annesini kaybetmesinin üzerinden çok zaman geçmemişti, acı ve öfkeyi hatırlayamıyordu. Dünyaya karşı hissettiği kin. "Sözlerin için seni suçlamıyorum. Bu acıyı anlıyorum. Bu öfkeyi. Yıllardır hissediyorum."

"Benim ne hissettiğimi nasıl bilebilirsin? Annen bir cadıydı." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, pişmanlık ve acı dolu bir ifade yüzüne hakim oldu. Yine de incitici sözlerine devam etti ve Lustina nezaketle dilini tutarak öfkesini dışa vurmasına izin verdi. Çünkü öfkesini içinde tutarsa, şiddetle patlama potansiyeli olduğunu biliyordu. "Kendi annen hakkında benim hissettiklerimi hissediyorsan, ona biraz olsun sempati duyuyorsan, o zaman belki sen de bir cadısındır."

Onun suçlamasına gözyaşlarını tutarak çenesini kaldırdı. "İster cadı ister melek olsun, bir annenin sevgisi aynıdır. Bu acı kalbini değiştirmesine izin verme, efendim. O senin için bunu istemezdi." "Annemin ne isteyeceğini bana söylemeye kalkma. Onunla birkaç kez karşılaşmış olman, onun isteklerini ve arzularını bilmeni sağlamaz.

isteklerini bilmeni sağlamaz."

"Onun iyi biri olduğunu anlamak için birkaç *tesadüfi karşılaşmadan* fazlasına ihtiyacım yoktu. O kadar nadir ve iyi biriydi ki, yokluğu anlaşılmaz sonuçlar doğuracak."

Gözleri, bir avcının gibi keskinleşti. "Annesi kazıkta yakılan kızın sözleri. Bu da onun saçma kehanetlerinden biri mi? Belki de ölmesi onun için daha iyiydi."

O anda Lustina, onun çok ileri gittiğini fark etti. O noktada onu kurtarmasının imkansız olduğu, mantıksız bir acının derinliklerine ulaşmıştı. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını saklamak için bakışlarını indirdi. "Annem Hristiyan usulü bir cenaze töreni ile uğurlanmamış olabilir, ama ben

Onu senin sevdiğin kadar sevdim. Ve bu beni senin gözünde bir cadı yapıyorsa, o zaman sen de diğerleri kadar körsün." Arkasını dönüp uzaklaşmak istedi, ama kolunu sertçe tutan bir el hissetti.

"Benden uzaklaşamazsın. Asla!" Öfkesi, daha önce hiç görmediği bir düzeye ulaşmıştı, gözleri ormandaki o günkü kadar kararmıştı. Artık onun sevdiği kederli çocuk değil, korkunç bir tehdit haline gelmişti.

Kolunu bükerek, onun çelik gibi tutuşundan kurtulmak için mücadele etti. "Bana sanki senin malınmışım gibi dokunamazsın. Asla."

"Sen tam da öylesin!"

Biraz çaba sarf ederek, sonunda onun tutuşundan kurtuldu. "Ben asla kimsenin malı olmayacağım. En azından senin!"

Ona doğru atıldı, ama pentaşlardan biri katedrale girdi ve ikisi de aniden durdu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu pentaş, bakışları Lustina'dan barona kaydı.

Bir adım geri atan baron, belki de son birkaç dakikada ilk kez kendini topladı. Boğazını temizledi, gözleri yeniden sakin maviye döndü. "Lustina sadece... teselli edici sözler söylüyordu."

Yalan itiraf, onu hiç teselli etmediğini bildiği için kalbini parçaladı. Aslında, annesinin çok sevdiği müziği çalması için onu yalnız bıraksaydı, muhtemelen hiçbir şeyi olmayacaktı.

"Lordum, babanız sizi çağırmamı istedi. O ve Piskopos Venable sizinle konuşmak istiyorlar."

Baron, Lustina'ya yenilgi gibi görünen bir şekilde başını salladı ve başka bir şey söylemeden yanından geçip gitti.

FARRYN

Tık, tık, tık.

Ses boşluktan kulaklarıma ulaştı ve karanlık yatak odasında gözlerimi açtım. Dışarıdaki ağaç çılgınca titriyordu, ince dalları camı parmaklarıyla okşuyor gibiydi. Rüzgâr esmeye başlamış, gecenin son nefesini veriyormuş gibi camda hışırdarak esiyordu.

Yorgunluktan inleyerek, ondan uzaklaştım.

*Tık, tık, tık.**Tık, tık, tık.*

Yastığı başımın etrafına sararak, ertesi sabah kesinlikle ihtiyacım olacak uykuyu bulmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Tık, tık, tık.

Ses kafamın içine girmişti ve yastıkla susturulmuş olsa bile, düşüncelerimde hala duyabiliyordum.

Yastığı atıp yataktan kalktım ve odanın diğer ucunda, kırmak için can attığım o sinir bozucu küçük dalı izledim.

Bunun yerine, daha önce yatağın ayak ucuna attığım bornozumu aldım ve parmak uçlarında kapıya doğru yürüdüm. Yolda, şöminenin üzerinde hala yanan fenerimi aldım ve parlaklığını biraz artırdım, bu da odayı aydınlattı.

Dış koridor boştu ve ben, Van Croix'yı ilk gördüğüm koridorun sonundaki kavşağa özellikle dikkat ettim. Orada her şey sessizdi ve hiçbir hareket belirtisi yoktu, odamdan çıkıp uzun koridordan merdivenlere indim ve katedralin batı kanadına bağlanan geçitleri takip ederek kütüphaneye doğru yola çıktım.

Çocukken, geceleri korktuğumda veya huzursuz olduğumda, ya teyzem canavarları korkutmak için uydurduğu komik küçük şarkıyı söylerdi ya da ben bir kitap çıkarır ve kendimi başka bir dünyaya kaptırırdım. Bu her zaman işe yarardı. Sonunda yorgun düşer ve ertesi sabah yüzümün üzerinde bir kitapla uyanırdım. Elbette masallar her zaman en sevdiğim kitaplardı, ama seçici değildim. Odadaki gölgelerden dikkatimi uzaklaştırdığı sürece her şeyi okurdum.

Koridorda yankılanan bir ses beni durdurdu. Havayı yutan güçlü bir melodi. Organ odasına doğru yolumda bu hüznü tınıyı takip ettim. Ve orada, tüm duvarı kaplayan enstrümanın önünde Van Croix oturuyordu.

Siyah ipek cüppesi bankın üzerine sarkmıştı ve vücudu her bir üstün akorla birlikte hareket ediyordu. Akıldan çıkmayan ses, melankoli ve kıyamet havası taşıyordu. Her nota o kadar karmaşıktı ki, tek bir adamın nasıl bu kadar çok notayı aynı anda çalabildiğini merak ettim.

Ayaklarım beni ona yaklaştırdı, ama görünmemek için sütunlardan birinin arkasına saklandım ve fenerimi yere indirdim. Onu izledim.

Ellerinin tuşların üzerinde hareket edişini.

Yüzü konsantre ve sakin.

Bu bana eski bir Drakula filminden bir sahneyi hatırlattı, şarkı o kadar kasvetliydi ki.

Sıcak ve tanıdık bir şey enseme tırmalıyordu. Tam olarak tanımlayamadığım garip bir his. Déjà vu gibi, ama daha geçici. Kafamdaki henüz ortaya çıkmamış garip dikkat dağınıklığına tutunmak için çaresizce uzaklara baktım ve parmaklarımı kalın ahşap sütunun etrafına doladım.

Müzik sessizleşti ve oda ürkütücü bir sessizliğe büründü.

"Her fırsatta casusluk yapmayı mı düşünüyorsunuz, Bayan Ravenshaw?" Sıkıcı bir hava taşımasına rağmen, sesinde derin ve yankılı bir zenginlik vardı.

Sinir enerjisi içimi kaplarken, omurgamdan aşağı bir gıdıklanma hissettim. Ayaklarımın yanındaki fenerimi kaldırarak sütundan çıktım. "Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemedim. Az önce çaldığınız müzik çok güzeldi."

"En iyi ihtimalle amatörce."

"Parçanın adı nedir?"

"*Prophetiae*." Sanki dili çok iyi biliyormuş gibi bir aksanla konuştu.

"Kehanetler mi?"

"Latince mi

biliyorsunuz?"

"Yeterli düzeyde değil. Bu sizin eseriniz mi?"

"Hayır. Bunu yazan adam çoktan vefat etti." "Çok güzel."

Yanındaki bir yerden yeşil renkli bir içki dolu bardağı kaldırdı ve bir yudum aldı. "Bu saatte neden dolaştığınızı sorabilir miyim?"

"Penceremin dışında bir ağaç dalı var. Sürekli ve çıldırtıcı bir şekilde tıklıyor."

"Yarın onu kaldırtırım."

"Uykuma pek bir etkisi olacağını sanmıyorum. Ben hep biraz gece kuşu oldum." Gülümsayarak, kendime ve altındaki vücut hatlarımı tam olarak gizleyemeyen beyaz geceliğime baktım. Bornozumu kapatıp, kemeriyle belimi sıktım. Tekrar başımı kaldırdığımda, onun yamalı olmayan gözünün köşesinden bana baktığını fark ettim. "Siz de uyku sorunu mu yaşıyorsunuz, Bay Van Croix?"

Yüzündeki şehvetli ifadeyi saklamıyor gibiydi, hatta utanmadan dudaklarını yaladı, bu da midemi bulandırdı. "Bazen."

"Susamış bir zihnin işareti," dedim gergin bir nefesle. Onun ilgisini çekmeyi ne kadar istesem de, dikkatini çekmeyi umut etsem de, bu adam beni tedirgin ediyordu.

"Anlamadım?"

"Teyzem, gece geç saatlerde evde dolaştığımda sık sık söylediği bir söz. Zihnimin bir şeyleri tatmin etmek için arayışta olduğunu söylerdi. Bir bardak su ya da süt için uyanmış bir çocuk gibi." Yanındaki orgın üzerinde duran içkisini fark ettim. "Ya da likör, sanırım."

Bir iç çekerek, tekrar orgun başına döndü ve bardağına uzandı. "Sen neye susamışsın?"

Soruyu soruş şekli, ağzımın onun içkisini tatmak için sulanmasına neden oldu. "Anlamak. Mantık. Kütüphaneye gidip biraz kitap okuyacaktım. Ya sen?"

"Eğlence." Bunun üzerine, küçük bir kahkaha attı ve içkisinden bir yudum daha aldı.

"Sanırım müzik bunun için iyidir."

"Ben daha dünyevi eğlenceleri tercih ederim, ama evet, sanırım öyledir." Oturduğu yerde biraz sallandı ve o anda onun hafifçe sarhoş olduğunu fark ettim. "Kendini şanslı say. Durumun olmasaydı, sana ilgi duyabilirdim."

"Durumum mu?"

"Masumiyet ve saflık. Bunların kokusu sinmişsin." Çenesi sıkıldı, sanki bu kelime dilinde acı bir tat bırakmış gibi.

Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve gerçekten *koktuğumu* kastetmiş olabilir diye kendimi koklamaya çalıştım. "Senin düşündüğün kadar masum değilim."

"Hayır, elbette değilsin." İçkisini çevirerek, sanki bu harekete hipnotize olmuş gibi ona bakakaldı. "Sonuçta beni sen aradın, değil mi? Seni rüyalarından uyandıran kötü bir fantezi. Ve işte buradasın." Kadehini kaldırarak, sanki kadeh kaldırıyormuş gibi, tekrar sallandı. "Bir başka tesadüfi karşılaşma."

Sözlerinin anlamı bir araya geldi ve bana ona kaşlarını çatarak bakmamı sağlayan bir resim çizdi. Evet, bu adamı etkilemek istemiştım, ama *onu aramamıştım*. "Senin yanına ... şey, şey için geldiğimi mi ima ediyorsun?"

"En azından kelimeyi biliyorsun, değil mi? Üç harfli. Oldukça basit bir telaffuz." Sesindeki yoğun alaycılık ellerimi karıncalandırdı, ona tokat atmak istedim.

"Bu kelimeyi gayet iyi biliyorum, teşekkürler."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu seni ilgilendirmez." "Umurumda da değil."

Ne adam ama. Kafasının içindeki tüm o kibir, başını çok ağrıtmış olmalı. "Müziğini beğendim, ama seni aramadığımı garanti ederim."

"Bu senin kendi isteğın olmazdı." Ses tonunda, kayıtsızlığın sıkıcı ilgisizliğinden başka bir şey yoktu. "Hissetmiyor musun? O dürtüyü?"

"Ne için dürtü?" Tek hissettiğim dürtü, elimi onun mükemmel şekilli yanağına vurmaktan alıkoymaktı.

İçkisini dudaklarına götürürken durdu ve bana baktı. "İlginç." Tek iyi gözüyle bir an beni inceledi, sonra bardağı geriye eğip bir yudum aldı. "Şimdi git, küçük acemi. Git kitaplarını oku."

Acemi kelimesinin, benim gece kuşu yorumuma atıfta bulunmak için kullanıldığını düşündüm. Ya da benim *masumiyetime*, onun deyimiyle, bir başka gönderme.

"Her zaman bu kadar hoş musun, yoksa bu özel bir durum mu?"

Bana bakma zahmetine girmeden homurdandı. "Sen her zaman bu kadar konuşkan mısın?"

"Hayır, aslında. Beni böyle yapan senin parlak kişiliğın olmalı."

"Neden buradasın?"

"Katedralde mi? Sana söyledim."

"Any'a tesadüfen rastladığını gerçekten inandığını mı sanıyorsun? Buraya bir amaç için geldin. Henüz itiraf etmediğin bir amaç."

"Kaderin beni buraya getirdiğine inanmıyor musun?"

"Kaderin varlığına, senin niyetinin masum olduğuna inandığım kadar inanıyorum."

Bu garip yeri aramaya beni neyin ittiğini ben bile bilmezken, onu kim suçlayabilirdi ki?

Tabii ki babamın uyarısı vardı. Ve babamın hala hayatta olma ihtimali. Ama ya çok uzun süredir buradaysa? Ya beni tanımazsa? Ya da daha kötüsü, bulunmak istemiyorsa?

Başka bir şey daha vardı. Beni Xhiphias'ı aramaya iten açıklanamayan bir şey. Sisli sokağın ağzında dururken hissettiğim duyguyu hatırladım. Sanki geri dönmek bir seçenek değilmiş gibi. Yine de beni buraya getiren şeyi açıklayamıyordum. Görünmez bir çekim, beni bırakmak bilmiyordu.

"Neden burada olduğumu gerçekten bilmiyorum. Öğrenmeyi çok istiyorum."

"Ve kendini keşfetme yolunda ilerlerken, sana bir tavsiye verebilir miyim? Ruhuna değer veriyorsan, Bayan Ravenshaw, benden uzak durmanı öneririm."

"Anlaşıldı." Başımı sallayarak merdiven boşluğuna doğru ilerledim ve orgun önünden geçerken, bana sırtı dönük olan adam başını yana çevirdi.

"Sanırım bu, seninle son gece yarısı karşılaşmam olmayacak."

"Odama kalmamı tercih etmezsen tabii."

"Tercih etmiyorum." Bunun üzerine orguna geri döndü ve müzik bir kez daha odayı doldurdu.

Yüzüme sıcaklık çarptı ve parlak bir ışık huzmesine karşı gözlerimi kısarak baktım. Yanağım sert, soğuk ve ıslak bir şeyin üzerinde kaydı ve gözlerimi açtığımda bir yığın kitap gördüm.

Ha?

Başımı masadan kaldırdığımda yanağım altındaki salya birikintisinden kurtuldu ve etrafa bakındığımda kütüphanede uyuyakaldığımı fark ettim.

Fener çoktan sönmüştü ve çenemdeki keskin ağrı nedeniyle oradaki acı veren sertliği masaj yaparak gidermeye çalışıyordum. Yüzümdeki salyayı bornozumun koluna sildim ve ayağa kalktım. Pencerenin dışındaki gri, bulaşık suyu rengindeki gökyüzü, yine kasvetli bir gün olacağını haber veriyordu ve cildime yapışan soğukluk, günün soğuk geçeceğini de gösteriyordu.

Kitapları masanın üzerinde bırakarak odama koştum ve aceleyle iş kıyafetlerimi giydim. Dolabı açtığımda, orada asılı üç yeni elbise gördüm.

Yine elbiseler.

"Burası gerçekten cehennem. Öyle olmalı," diye mırıldandım ve askıdan birini kopardım.

Büyürken elbise giymeyi özellikle istediğim tek zamanlar cenazeler ve Nelle teyzenin poker partileriydi, çünkü o ısrar ediyordu, çünkü katılan tüm bayanlar giyyordu, sanki gizli, poker meraklısı bir tarikat gibi. Baldırlarımın çok ötesine uzanan elbisenin uzunluğuna ve hiç uymayan rahatsız deri botlara inleyerek, kahvaltıyı atlayıp yatak odasından koşarak çıktım ve ahıra koştum.

Garic benim yerimde durmuş, kaşlarını çatarak eti kesiyordu ve ben bunun gerçek bir kaş çatma mı yoksa yüzünün kalıcı bir özelliği mi olduğunu merak etmeye başladım. "Geç kaldın."

"Biliyorum, özür dilerim. Bir daha olmayacak. Ben devralacağım."

Bana satırı uzattı, ben de biraz isteksizce aldım. Tanrım, hangi cins köpekler her gün yarım geyik leşini yiyordu?

"Tekrar olacak. Çünkü sizin nesil kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyor. Siz bencilsiniz. Hepiniz."

"Her gün böyle mi olacak, Garic? Sadece merak ediyorum."

Hırıltılı bir sesle mırıldanarak, topallayarak uzaklaştı.

 melez köpek de dikkatle duruyor, dillerini tuhaf bir gülümsemeyle dışarı çıkartıyorlardı, ben ise tereyağı gibi kesilmeyen eti kesiyordum. Kahvaltı bittiğinde, yorgunluktan başım dönüyordu. Sanırım açlıktan, ama o kadar kesme işinden sonra yemek yeme isteğim kaybolmuştu. Kemikleri ve hayvanın yenilmez olduğunu düşündüğüm parçaları attıktan sonra, onu çukura attım.

Omzumun üzerinden baktığımda Van Croix'nın Garic ile konuştuğunu gördüm, ama gözleri sürekli benim zerimdeydi. Yanaklarım kızardı. El *salla*, diye içimden bir ses geldi.

Tiksinti ile dudaklarını büken Van Croix, başka yere baktı ve ben de bu hareketi yaptığım için pişman oldum.

"Birisi akşamdan kalma," diye mırıldandım kendi kendime, ve o anda kolumdan bir yağ parçası, ya da bir tendon, ya da beyaz ve tamamen iğrenç bir şey ile sarkan kanlı bir et parçası gördüm. "Iyy!" Elimi çukurun üzerinde salladım ve eti hareket ettirdim. Hırıldayan bir çiğneme sesi duyunca, çığlık atarak geri atladım ve Cerberus'un az önce kolumdan kopardığı eti çiğnediğini gördüm. "ok iğrenç. Çok iğrenç!"

Bir kez daha arkama baktığımda, Van Croix'nın gitmiş olduğunu gördüm, neyse ki.

Yemekten sonra, açlığımı gidermek için köpekleri mülk çevresinde yürüyüşe çıkardım. imlerdeki bir parıltı dikkatimi çekti ve döndüğümde, bulutlu gökyüzünün altında parlak yüzeyi ışıldayan garip bir altın kabuk gördüm. Daha yakından incelemek için onu almak için uzandım, ama hafif bir hareketle çığlık attım ve elimi geri çektim.

İki küçük anten yavaşça açıldı ve aynı anda ince bacaklar kabuğı imlerden kaldırdı. Bana doğru koştu ve iki büyük boncuk gibi gözüyle bana baktı. Gözlerinin altında keskin dişleri birbirine sürtündü ve ben geriye atladım. Böcek uçtu ve başımın üzerinde vızıldayarak garip bir tıklama sesi çıkardı.

Yakınlığı beni rktt, ama neyse ki uçup gitti. Bir kez daha, bu yerin, tüm tuhaf küçük yaratıklarıyla, kesinlikle Chicago olmadığını hatırladım. Onu karanlık it labirentine doğru izlerken, garip bir his ensemini gıdıkladı.

Taş suratlı melekler girişinde nöbet tutuyorlardı ve yaklaştıkça merakımı uyandırdılar. Kemerli geçidin içinde, bir şekilde sıcaklık düşüşünden kurtulmayı başaran tek bir çiçek, kahverengiye dönüp kıvrılmış, harap olmuş bir asma üzerinde açmıştı. Parmağımı uzattım ve yaprağını hafifçe okşadım, çiçek aniden kapandı ve sıkı bir tomurcuk haline geldi. İnce dallar çiçeğin etrafına dolanarak onu sıkı bir koza içine kapattı.

Asma kaplı eşiği geçip, çevresini çevreleyen çitlerin yüksekliğinin üç ila dört metre olduğu yere geldim. Üstünden bakmak imkansızdı. Yine de, bir bilmeceyi çözmenin cazibesi çok büyüktü. Bilmece çözmeyi her zaman sevmişimdir ve önümdeki bilmece, sırlar ve gizemlerle dolu bir merak uyandırıyordu. Bana çıkış yolunu bulmam için meydan okuyordu.

Sağ elimi duvara dayadım.

İki köpek arkamda kalırken, Cerberus önde giderek ağaçlık geçitlerde koklayarak yolunu buluyordu. Labirenti o kadar çok kez koşmuş ki yolu biliyor muydun, yoksa sadece kaçma girişimime alay mı ediyordun diye merak ettim.

Bazı yollarda eski görünümlü kemerli geçitler vardı ve yüzeylerine oyulmuş ürkütücü melekler, ben geçerken bana bakıyor gibiydiler. Birinin altından geçerken, bir gölge tenimden geçti.

Cerberus ve ben sonunda diğer iki köpeğin önüne geçtik. Onların yolunu değiştirip beni bu labirentte peşlerinden koşmaya devam ettirmemeleri için dua ettim.

Gülümseyerek, yanımdaki çalılıklara daldım, ki bu, saçlarıma ve cildime batmakta olan dallar yüzünden hiç de kolay bir iş değildi. Köpeğe ıslık çaldım, onun kayarak durmasını izledim ve çok yüksek sesle gülmemeye çalışırken, o tamamen kaybolmuş gibi görünerek etrafında dönmeye başladı. Elimi ağızma kapattım, gözlerimi kapattım ve köpeğin ıslak burnunun cildime ilk dokunuşuna kadar tamamen hareketsiz kalmaya çalıştım, ama sonra kahkahayı bastım.

Kuyruğunu sallayan Cerberus beni çalılardan çıkmaya teşvik etti ve labirentin yoluna geri adım attığım anda, önümüzde duran bir silüet nefesimi kesip ciğerlerimi sıkıştırdı.

Bakıcı Jesper, köpekler tarafından sürüklenip yenildiğine yemin ettiğim adam, titreyerek yere yığıldı. Giysileri yırtık pırtık ve parçalanmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Durumunu merak ederek ona doğru dikkatlice yaklaştım, ancak onun hakkında duyduğum şeylerden sonra ona tam olarak güvenemiyordum.

Cerberus uyarıcı bir hırıltı çıkardı ve onu sakinleştirmek için elimi sırtına koydum, gözlerimi Jesper'dan hiç ayırmadan.

Adam saldırmaya meyilli olsaydı, cildinin hastalıklı solgunluğu ve vücudunu sarsan titremesi göz önüne alındığında, bu durumda bunu kesinlikle yapamazdı. Çok yaklaşımadan, yanına diz çöktüm. Ceketindeki kırmızı leke, kumaşını çekip, kaburga kafesinin olması gerektiğini düşündüğüm yerde çıkıntılı kemikler bulmamı sağladı.

Şoktan nefesim kesildi ve boğazıma asit yükseldiğinde elimi dudaklarıma bastırdım. Fotoğrafta böyle korkunç bir yaralanma görmek bir şeydi, ama gerçekte görmek bambaşka bir şeydi. "Yardım çağıracağım."

"Güneş... karanlığa dönüşecek... ve ay... kana. Ve gökler... sarsılacak." Dengesiz nefeslerle kesilen sözler, sağlıksız mavi dudaklarından dökülüyordu. Gözleri odaklanamıyordu, sanki orada bir şey varmış gibi arkamdan bakıyordu. Döndüğümde, Cerberus artık arkamda değildi. Jesper'la tamamen yalnız kalmıştım; bu düşünce omurgamdan kışın soğuğu gibi bir ürperti geçirdi.

Kaç, diye emretti kafamın içindeki ses, ama Jesper'e döndüğümde, gözlerinde parlayan gözyaşlarını gördüm. Adam bir şeyden çok korkmuştu.

"Bunu sana kim yaptı? Köpekler mi?"

"Hayvan değil. İnsan da değil." Gözyaşlarının parıltısı, bakışlarına ürkütücü bir titreme kattı ve dişlerimi gıcırdatmaya başladı.

"Beni serbest bırakırsan, yardım bulmaya giderim. Ama seni burada bırakmak zorundayım." "Hayır." Kolumu sertçe kavradığında, panik içinde nefesimi tuttum.

"Ay. Kan. Ateş."

"Anlamıyorum. Lütfen yardım bulmama izin ver." Onun tutuşuna karşı, kolumu kurtarmak için çevirdim, içimdeki panik artıyordu. "Bırak beni." Ama bu sözleri daha ağızından çıkar çıkmaz, adamın gözleri kapandı.

"Beni affet... baba. Çünkü günah işledim." Uzun bir nefes verdi ve titremeleri durdu. Kolumu tutan eli gevşedi.

"Aman Tanrım." Parmaklarını gevşeterek ayağa kalktım ve titrek bacaklarımla geri çekildim. "Hayır, hayır, hayır," diye akılsızca mırıldandım. "Ölmemiş. Ölmedi."

Burnumu buruşturan bir koku vardı, havayı aside çevirecek ve ciğerlerimi yakacak kadar keskin ve kükürtlüydü. Tıslama sesleri dikkatimi Jesper'in yanındaki çitin hareket ettiği yere çekti. Uzun tırnaklı, gri bir elin çitten

yolun ortasına uzanırken izledim. Ağırılık taşıyormuş gibi gerildi ve ardından gri, tüysüz bir kafa ortaya çıktı.

Panik halindeki kalbimin ritmine ayak uydurarak nefesim hızlandı ve çalıdan çıkan yaratık her neyse, iki adım daha geri çekildim. Jesper'in tarif ettiği gibi, ne tam insan ne de tam hayvan.

Korkudan felç olmuş uzuvlarımla, yaratığın tüm vücudunun görünmesini ve Jesper'e doğru sürünmesini izledim. Adamın yarasına burnunu sürttükten sonra, hayal edebileceğimden çok daha geniş bir şekilde ağzını açtı ve göğsünü ısırdı.

Jesper'in gözleri birden açıldı ve labirentte yürek parçalayan bir çığlık yankılandı. İçimde bir korku patladı ve vücudumu harekete geçirdi. Döndüm ve geldiğim yönde koşmaya başladım. Korku ve panikle kafam karışmıştı, önümdeki yola dikkat etmedim ve çıkış olmayan ilk duvara çarptığımda içimdeki sıkıntı alevlendi. Ana yolun olduğu yere geri döndüm, ancak yine yanlış bir dönüş yapmış olmalıyım ki yol başka bir çit duvarında son buldu. Amaçsızca diğer yöne koşarken, Cerberus'u aramaya devam ettim. Hiçbir yerde yoktu.

Korku ciğerlerimi sıktı, nefesimi kesip aldı.

"İmdat! Biri yardım etsin!" Vücudumdaki her kas titriyordu, boğazım kurumuş ve sesim kısılmıştı. "Biri yardım etsin lütfen!"

Bir gölge başımın üstünden geçti, ama ben onu görebilmeden hızla uzaklaştı.

Dönerek labirentte koştum, bana uzanmış gibi görünen sarmaşıkları ve yaprakları savuşturdum. Başka bir duvara çarptım ve o anda, gerçekten kaybolduğumu anladım.

Köpeklerden hiçbir iz yoktu. Çıkışa doğru gidip gitmediğimi anlamamı sağlayacak, uzaktan bile olsa tanıdık hiçbir şey yoktu. Ve az önce başımın üstünden uçan her neyse, beni kapana kısılmış bir fare gibi hissettirdi.

Çevremdeki yapraklar hışırdadı ve ben arkamdaki çıkmaz sokağa doğru geri çekildim.

O tüyler ürpertici, tıslama sesi omurgamdan aşağıya doğru kaydı. Çit, hareketle titredi.

Cerberus mu?

Daha fazla hırlama ve bir sonraki sırada kavga sesi gibi bir ses duyuldu.

Kaçıp kaçmamayı düşünürken, her sinir uçum korkuyla alevlendi.

Çığlık atan bir ses etrafımda yankılandı, ardından keskin bir havlama geldi.

Köpek değil, insan.

"Jesper?" diye fısıldadım, çitin hışırdadığını gördüğüm yere dikkatlice doğru adım attım.

Yaklaşırken, yapraklardan beyaz çakıl yola damlayan siyah bir madde fark ettim. Daha yakından incelediğimde, koyu kan gibi kırmızımsı bir rengi vardı. Boğazımdaki yumruyu yutarak, sessizce yanından geçtim ve diğer tarafı görmeye çalıştım, ama elbette göremedim.

Bir şey bileğimi kavradı ve ben çığlık attım. Aşağı baktığımda, bileğimi sıkıca saran kanlı bir el gördüm ve içgüdüsel olarak, kendimi kurtarmak için beni yakalayan kişiye tekme attım.

Çitlerin arkasından, geçen gün tanıştığım sarışın adam çıktı. Remy.

"Bekle. Sadece... bekle." Çitlerden sürünerek kalkarken ve ayağa kalkarken sesinde acı vardı. Ayağa kalktığında, yırtık etin izlerini taşıyan pençe izlerinin olduğu yan tarafında koyu kırmızımsı kan gördüm.

"İyi misin?" diye sordu bana, sanki orada kanlar içinde duran ben değilmişim gibi.

"Sen... sen... Durumun kötü görünüyor." Yarasına işaret ettim. "Derin görünüyor."

"Sadece bir çizik."

"Bekçi Jesper. Emin değilim... ama... Yani, sanırım öldü. Oldukça eminim." Kafam hala kaosla dolu, sertleşen çenemle mücadele ederek olanları anlatmaya çalıştım.

"Kimseyi görmedim. Labirenti aradım. Ama bir şey *bana* saldırdı."

"Hayır, o oradaydı! Onu gördüm. Onun... kaburgaları... bükülmüştü. Ve o şey..."

Tanrım, o neydi? Sanki onu... yiyor gibi görünüyordu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ve biraz kan dışında, herhangi bir bekçi görmedim."

Ellerimdeki ve elbisemdeki kana baktım. Jesper'in kanıydı. Benimki değil. "Hayal etmedim. Gördüm."

"Seninle tartışmıyorum prenses. Sadece onu görmediğimi söylüyorum."

Hâlâ şaşkın bir şekilde, yarattığın onu yemiş olabileceği grotesk olasılığa yüzümü buruşturdum. Tamamen. Boğazıma bir yumru yükseldi ve

onu yuttum. Kafamdan bu düşünceyi silip attım ve dikkatimi tekrar Remy'ye verdim. "O yarayı temizlemeliyiz. Enfekte olacak."

"*Biz mi?*"

"Akrobasi bilmiyorsan, kendi başına bandajlayamazsın herhalde."

"Ben oldukça esnekim." Bana attığı göz kırpması, içimi sarsan korku arasında son derece yersiz geldi.

Remy labirentte önümüzü açarken, biz girişe doğru geri dönüyorduk. Omuzlarımın üzerinden bakışlarımı çaldım, boynum gergin ve arkamızdaki uzun yolu her baktığımda tüylerim diken diken oluyordu. Yol boyunca, bana doğru koşarak gelen Cerberus bizi karşıladı, onu görmek büyük bir rahatlama oldu. Nero ve Fenrir onun peşinden geliyordu.

Çitler girişte açıldı ve girişin ağzında karanlık ve korkutucu bir figür duruyordu.

Van Croix.

Tek sağlam gözüyle, biz yaklaşırken çitlerin ötesine baktı.

O şeyin bizi takip etmediğinden emin olmak için boynumu uzattım. "Bay Van Croix, bir şey bize saldırdı. Bakıcı Jesper'e saldırdı."

"Köpeklerimin parçaladığını söylediğiniz şey mi?"

"Hayır. Evet. Ama başka bir şeyin onu yaraladığını söyledi. Labirentin içinde bir yerde. Bu yaratığı daha önce görmüştüm."

"Yalan söylemiyor." Remy, gövdesini çevirerek, altındaki parıldayan yarayı örtmek için gömleğini kaldırdı. Bu manzara midemi bulandırdı.

Van Croix, hiç etkilenmemiş gibi, yarayı bir an inceledikten sonra, "Ofisimde konuşmak istiyorum, Bayan Ravenshaw," dedi.

"Ben... Remy'nin yaralarını temizlemesine yardım etmeyi teklif ettim."

Van Croix kaşlarını kaldırdı, çenesini oynattı ve Remy'ye doğru kayan bakışları karardı, sanki onu uyarıyormuş gibi. "Peki. Sen onun yaralarını sararken ben labirenti bir kontrol edeyim. Sonra da ofisime gelmeni bekliyorum."

"Elbette."

Yemek masasında oturan Remy'nin önünde diz çöküp, gömleğini kaldırdım ve mantarlı bir eczacı kavanozundan biraz antiseptik sıvı alıp, yan tarafındaki açık yaralara sürdüm. "Bence bu dikiş atılması gerekecek," dedim, boğazıma yükselen mide bulantısını yutarak.

"Yok. Daha kötüsünü de gördüm." O anda göğsünde ve karnında çok sayıda yara izi olduğunu fark ettim, bazıları oldukça korkunç görünüyordu.

"Burada çok kavga ediyor musun?"

"Birkaç tane oldu."

"Daha önce hiç bu kadar koyu ve yoğun kan görmemiştim." Bulunduğum yeri düşününce, bunu sorgulamadım. Belki de ruhlar öbür tarafa geçtiğinde böyle olurdu.

"Ah, neyse. Benim gibi boğa gibi sağlıklıysan, kalın kana ihtiyacın olur," dedi, önemsizmiş gibi. Göğüs kaslarından biri seğirdi ve başımı kaldırdığımda bana gülümsüyordu.

Yanaklarım kızararak, tekrar bakışlarımı indirdim. "Dikkat çekmeyi sevmiyorsun, değil mi?"

"Özellikle değil."

"Korkarım ki, senin gibi... bu kadar çekici kokuyorsan, durum böyle olur. Erkekleri..."

"Tamam, özellikle bilmek istemiyorum." Özellikle de adamın ayaklarının dibinde diz çökmüşken.

Hala gömleğini tutarken kıkırdadı. "Merak ettiğinde konuşuruz." "Tabii."

Yarayı temizledikten sonra, üzerine temiz bir keten bez koyup, Remy'nin yatak çarşafından yırtıp aldığı uzun bir kumaş parçasıyla gövdesini sardım. Beline birkaç tur doladıktan sonra, bir düğüm atarak sabitledim. "Birkaç gün sonra enfeksiyon kapmadığından emin olmak için kontrol etmelisin."

"Tabii, tabii."

Bunun üzerine ayağa kalktım ve ellerimdeki kanı ve antiseptiği yıkamak için döndüğümde, kolumdan birinin tuttuğunu hissettim. Beklenmedik ve

hoş olmayan dokunuş kaslarımı gergin ve sert hale getirdi ve belki de benim rahatsızlığımı hissederek beni bıraktı.

"Sadece teşekkür etmek istedim. Bunun için." "Önemli değil. Gerçekten."

"Daha önce kimse yaralarımı tedavi etmemişti."

"Önemli değil."

Bana bakarak gülümsedi. "Senin için bir şey yapmak istiyorum."

Onun sinsi bakışlarının ima ettiği şeyi sezerek, masanın üzerindeki lavabonun etrafına saçılmış çarşafı düzeltmekle meşgul oldum ve boğazımı temizledim. "Uh, gerçekten. Teşekkürlerin yeter." Ona sırtımı dönerek ellerimi lavabodaki suya daldırdım ve cildim suya batırıldığı anda kanın dağılma şekline kaşlarımı çattım. Suyun bulanık pembe bir renk alması gerekirken, sıvı berrak kalmıştı. Yüzeyinden sadece beyaz buhar kıvrımları yükseliyordu.

"Teşekkür etmek, minnettarlığımın sadece küçük bir parçası," diye devam etti Remy, bakışlarımı keserek. "Senin için ne yapabilirim, prenses? Seve seve yaparım."

Yanımdaki keten bezi uzanırken gözlerimi devirdim ve homurdandım. Aklıma bir fikir geldi ve ona dönerek, kışımı izlediği yerden gözlerini kaçırmamasını fark ettim. "Aslında yapabileceğin bir şey *var*."

Kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ellerim kuruduğunda, keten bezi bir kenara attım ve madalyonumu alıp içindeki resmi görmek için açtım. "Bu benim babam, Augustus. Ona ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Onu gördün mü?"

Oturduğu sandalyeden kalktı ve madalyonu avucunda tuttu, yakınlığı boyunu daha da belirgin hale getirdi. "Hayır. Onu görmedim."

Bir iç çekerek madalyonu çıkardım ve başımı salladım. "Tahmin etmiştim."

"Bak ne diyeceğim, prenses, etrafa bir sorayım. Adı Augustus mu?"

"Augustus Ravenshaw, evet."

"Burada mı? Onu bulurum. Ödül verecek misin?"

Ona kaşlarını çatarak baktım ve bir adım geri attım. "Evet. Sonsuz ve *içten*

minnettarlığım."

Ellerini kaldırarak, kıkırdadı. "Sadece soruyorum."

Kalın ahşap kapının önünde durup yumruğumu kapıyı çalmak için kaldırdığımda, içimi gergin bir enerji kapladı.

“Girin,” dedi derin bir ses diğer taraftan, parmaklarım kapıya dokunmadan önce.

Kapıyı açtığımda, odayı karartan zengin abanoz ağacından yapılmış, olağanüstü büyük bir ofis karşımda belirdi. Van Croix'un masasının arkasında, kitaplarla dolu uzun kitap rafları duvarı kaplıyordu. Rafların arasındaki pencereden uçurum ve ötesindeki sonsuz ufuk görünüyordu. Diğer duvarda, *1675 yılında kurulan Blackwater Katedrali* yazan oyulmuş bir plaket asılıydı.

Van Croix, ben yaklaşıp karşısına oturduğumda gözlerini üzerimde gezdirdi. Ellerim kucağımda kıpır kıpır, kendimi lise yıllarında müdürün odasına çağırılmış gibi hissettim.

Keskin, siyah takım elbisesi ve göz bandıyla doğal olarak korkutucu bir havası olması da durumu kolaylaştırmıyordu.

"Hiçbir şey bulamadım," diye sormadan önce söyledi. "Ne yaratık, ne de bakıcı. Sadece Remy'nin kanı olduğunu tahmin ettiğim bir şey."

"Bakın, Bay Van Croix, yalan söylemiyorum..."

"Açıklamaya gerek yok, Bayan Ravenshaw. Size inanıyorum." Sandalyesine rahatça yaslanmış olsa da, adam aramızdaki boşluğu elektriklendiren bir güç yayıyordu. "Daha önce bu yarattığı gördüğünüzü söylemişsiniz. Tam olarak nerede?"

"Sisli Orman'da, ya da her ne diyorsanız."

"Anyan'ın sizi bulduğu yerde."

"Evet."

"Gördüklerinizi anlatın."

"O... Şey, emin değilim. Pençeleri vardı ve koyu, benekli bir derisi vardı. Çürümüş," dedim, çalıların arasından sürünerek çıktığını hatırlayarak yüzümü buruşturarak. "Korkunç bir koku yayıyordu. Kükürt gibi. İnsan değildi, bunu söyleyebilirim."

Gözlerini bana dikip başını eğdi. "Tabii ki insan değildi, Bayan Ravenshaw. Çürümüş derisi

ve kükürt gibi kokan kaç insan tanıyorsunuz?" Sandalyesinden kalktı ve masayı dolaşarak bana doğru gelirken kalbim hızla çarpmaya başladı. Önümdeki masaya yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Bu yer hakkında tam olarak ne kadar bilginiz var?"

Soruyu düşündüm, ona buraya nasıl geldiğimi anlatmanın sonuçlarını zihnimde hesapladım. Benim ölümlerden biri *olmadığımı* bilse ne yapardı? "Nightshade'i kastediyorsanız, burada karşılaştığım birçok kişiden daha fazla." Vücudumdaki her sinir, onun yakınlığıyla sanki içimden bir akım geçiyormuş gibi titriyordu. Dikkatimi dağıtan ve tuhaf olan bu his, midemi kıvırdı ve uyluklarımı okşadı.

"Bunu hissediyorum," diye devam etti, sanki içimden geçen hislerin farkında değilmiş gibi. "O zaman, neden bu kadar çok kişinin burada olduğunu biliyorsun."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Evet."

Onun bakışlarının hafifçe aşağı kayması, bacaklarımı çaprazlamak için bacaklarımın titremesine neden olurken, açıklanamayan bir sıcaklık beni sardı. Tanrım, hasta mı oluyordum?

"O zaman, taşıdığın kokunun oldukça sıra dışı olduğunun farkında mısın? Saf ve dünyevi bir aroma. *Canlı*. Bulunduğumuz yer göz önüne alındığında, bu bir gizem." Sesi bile birdenbire derinleşmişti.

Çok derin.

Dikkatimin dağılmasından rahatsız olarak boğazımı temizledim ve sandalyede yer değiştirdim. "Bu ne anlama geliyor? Tam olarak?"

"Bazılarının buna karşı bağışık olabileceğini, ancak diğerlerinin bunu tamamen baş döndürücü bulabileceğini garanti edebilirim."

Onun sözlerine odaklanmak için çaresizce, gözlerimin hizasında duran pantolonundaki meraklı şişkinliğe bakmamak için bakışlarımı indirdim. Ağzım sulandı. Neden birdenbire ağzım sulandı? Dilimdeki tükürüğü yuttum. *Odaklan*. "Bu... şeyin... beni *avladığını* mı söylüyorsun?"

"Bence bu şeyin başka seçeneği yok." Yine o ses. Bir şeyler ters gidiyordu. Çok ters. Vücudum çıldırmış gibi hissediyordum, içimde sinyaller yanlış çalışıyordu. "Peki, Bayan Ravenshaw, biraz dürüst olup bana buraya nasıl geldiğinizi anlatsanız nasıl olur?"

Elbette, bir şeyler olduğunu fark etmiş olmalıydı. "Ben... ben hissetmiyorum... Garip hissediyorum."

"Garip, nasıl?"

Bu soru beni güldürdü. Sanki ona, şu anda pantolonundaki şişkinliği araştırmak için dayanılmaz bir dürtü hissettiğimi söylemek gibi bir niyetim varmış gibi. "Şey... sanırım... midem."

"Miden," dedi düz bir sesle ve öne eğildi. Ellerini koltuğun kollarına dayayarak beni köşeye sıkıştırdı. "Miden mi, yoksa uylukların mı?" Bakışları onlara kaydı ve tekrar bana döndü. "Oldukça gergin görünüyorlar."

Daha da sıkı kasıldım, kaslarım yanıyordu. Titriyordum. Sert ellerin beni kavramasını arzuluyordum. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece kendim gibi hissetmiyorum."

"O zaman belki de bu diğer benliğim soruma cevap verir. Nightshade'e nasıl geldin?"

Uyluklarımın tepesinde hafif bir titreme hissettiğimde, bir inilti çıkardım ve bu saçma sesi örtbas etmek için boğazımı temizledim. Gözlerim, gömleğinin birkaç düğmesinin arasında görünen göğsünün küçük bir kısmına takıldı. Ve kokusu. Tanrım, o koku. Sanki istediğim her şey tek bir nefesle içime dolmuştu.

"Bunu bana sen mi yapıyorsun?" "Neyi yapıyorum?"

Henry Cavill filmi izlerken heyecanlanmamaya çalışmak gibi, içimi kaplayan bu his çok sinir bozucuydu.

Yakınlaştı, dudakları kulağıma değdi, sıcak nefesi cildimi en lezzetli şekilde okşadı. "Bana nasıl geldiğini söyle."

Artık dayanamıyordum. Adam o sesle her konuştuğunda, sandalyemde kıvranıyordum. Siktir et. "Bir cambion. Bir cambion geçmeme yardım etti."

"Bir cambion."

Uyluklarımdaki his hafifledi, beni etkileyen şeyin akımı azaldı. Sonunda uzaklaştığında, her şey tamamen yok olmuş gibiydi.

Tırnaklarım yanımdaki deri koltuğa batarken, titrete bir nefes verdim. "Bir çay içtim ve..." *Bir çatıdan başka bir dünyaya düştüm.* "Burada uyandım."

"Bir çay. Peki sana yardım eden bu cambion'u tam olarak nerede buldun?"

"Chicago'da. Ve sana karşı dürüst olduğuma göre, sen de bana karşı biraz dürüst olmaya ne dersin?"

Gözlerini bana dikip, kollarını tekrar kavuşturdu ve etrafımda dolaştı. "Adil," dedi arkamdan.

Başımı yana çevirdiğimde, sadece gölgeli silüetini görebildim. "Pentacrux'u bildiğini biliyorum. Beni sana babam gönderdi. Nedenini bilmiyorum, ama öyle yaptı." Sanki bir köpekbalığı gibi etrafımda dolaşarak sandalyesine doğru ilerledi. Aceleci olmayan adımlarından, terzi tarafından özenle dikilmiş takım elbisesini giyme şekline kadar her şeyi yırtıcıydı. Ve ben orada oturmuş, kendimi savunmasız hissediyordum. "Onlardan dolayı tehlikede olduğumu hissetti ve senin... Şey... Senin..."

Başparmağını alt dudağına götürdü, bakışlarında eğlenceli bir parıltı belirdi. "Ne yapacağımı? Seni kurtaracağımı mı? Seni koruyacağımı mı?" Bunun üzerine alaycı bir gülümseme attı. "Sizin kitaplarınızdaki kahramanlara benziyor muyum, Bayan Ravenshaw?"

Kesinlikle hayır. Okuduğum kitaplardaki kahramanlar onun gibi değildi. Onlar normal, renksiz ve sıkıcıydılar. Van Croix, hikayedeki onları kolayca anlayan kurnaz kötü adam olurdu.

"Tek bildiğim, bu grubun peşimde olup olmadığını ya da bunun karmaşık bir şakanın parçası olup olmadığını öğrenmeden eski hayatıma geri dönemeyeceğim. Ne kadar çılgınca olursa olsun, bir teorim var."

"Teorin nedir?" diye sordu sıkılmış bir tavırla.

"Pentacrux'un... karanlık olanlar olabileceğini düşünüyorum."

"Karanlık olanlar mı?"

"Düşmüşler. Lütfen benimle oyun oynama, Bay Van Croix. İtiraf ettiğinden daha fazlasını bildiğini biliyorum."

Dudaklarının köşesi ustaca bir gülümsemeye dönüştü. "Sizi temin ederim ki, benim oyun anlayışım Düşmüşler hakkında sıkıcı bir sohbetten çok daha ürkütücüdür." "Yatak odamda bir tüy buldum. Üzerinde garip semboller vardı.

Babamın *Libidine* dediği tuhaf bir sembol. Ve bir tane daha... ama garip bir semboldü."

"Belki çizebilirsiniz." Ses tonunda alaycı bir ima vardı, bu da benim hayal kırıklığımı daha da artırdı.

"Tabii." Bana uzattığı kağıdın üstünde, siyah kanatları ve kılıcı olan, başlıklı bir ölüm meleği figürü logosu vardı. *Van Croix & Associates*. Bana kalem uzattığında, logonun şirket adıyla birlikte ne anlama geldiğini merak ederek oturdum. Her ne ise, onun ölüm meleği olduğu konusundaki endişeleri kesinlikle hafifletmiyordu.

Logonun altındaki boşluğa, hafızamdan gördüğüm sembolü çizmeye çalıştım. "Çok iyi bir çizim değil," dedim ve onu bana doğru çevirdim.

Görüşmemizin başlangıcından beri ilk kez ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Bu tüy... Nerede bulunduğunu söylüyorsun?"

"Odamda. Bir kilisede yürüdüğümü gördüm rüyamda. Bir tuğla duvarda bir mesaj belirdi. *Nightshade'de Van Croix'ı bul*. Ve rüyamda tüy belirdi. Uyandığımda, tüy yerde duruyordu. Bu rüya önsezili bir rüyaydı."

"Nasıl yani?"

"Duvar yıkıldı ve içinde asılmış iki rahibe ortaya çıktı." Hines'ın eve geldiği geceyi hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Ertesi gece, onların öldürüldüğünü öğrendim. Kim olduklarını bilmiyorum. O kadınları daha önce hiç görmemiştim."

"Daha önce de böyle rüyalar gördün mü?"

"Tamamen önsezili değil. Bazen şiddet içeren rüyalar görürüm, ama Pentacrux'un sadece cinayetin değil, o tüyün de arkasında olduğu hissine kapılıyorum."

"Bu *hissi* sana ne veriyor?"

"Çünkü babamın onların amblemi olduğuna inandığı şey başka bir cinayette bırakılmıştı."

"Babanız onların amblemi olduğunu nasıl bilebilirdi?"

"O bunu yıllarca inceledi. Bu konuda aklını kaçırdı. Kelimenin tam anlamıyla." "Pentacrux'u simgelediğine *inandığı* şeyi göster bana."

Belki de soruyu bir meydan okuma olarak sunması, doğum lekemizi göstermemi engelledi. Pürüzlü kenarları ve şüpheli benzerliği nedeniyle, beni aptal yerine koymasını istemedim. Bunun yerine, ilk çizimin yanındaki kağıda sembolü çizdim.

Çizimi yakından incelerken kaşlarındaki kırılganlıklar derinleşti. "Bu konuşma çok aydınlatıcı olsa da, korkarım ki kısa kesmem gerekiyor."

"Bay Van Croix, lütfen. Size yalvarıyorum. Paylaşabileceğiniz her türlü bilgi için minnettar olurum. Ben... itiraf etmeliyim ki, kayboldum."

Çenesindeki sakal izlerini okşayarak, bir an için bu isteği düşündü. "Onu bir kez gördüm." Bu sözler birdenbire geldi ve ilk başta ne demek istediğini anlamadım, ta ki elini cebine sokup, on yaşımıdayken babama verdiğim ve onun her zaman yanında taşıdığı güzel gümüş saati çıkarana kadar.

on yaşımdayken babama verdiğim hediye olduğunu tanıdığım güzel bir gümüş saat çıkardı. Babam bu saati her zaman yanında taşırdı.

"Bunu nasıl buldun?" diye sordum, o da saatini bana uzattı. "O verdi bana. Geçerken."

Heyecanla koltuğumda öne doğru eğildim. "O zaman onu gördün. Sana geldi!"

"Evet. Kısa bir süreliğine."

"*Geçerken* ne demek istedin?"

"Köpeklerimi onu kovalamaya gönderdim. Oldukça dengesiz görünüyordu, işaretler ve kehanetler hakkında gevezelik ediyordu."

Tanıdık hayal kırıklığı duygusu yine içimi sardı. "Nereye gittiğini biliyor musun? Sağlıklı mıydı, hasta mı? Yanında kimse var mıydı?"

"Hayır." Sesindeki rahatsızlık, hangi soruyu yanıtladığını kurcalamamam gerektiğini söylüyordu.

"Neden sana bu kadar önemli bir şeyi vermiş olabileceğini anlamıyorum."

"Görünüşe göre baban, senin benim evime geleceğini önceden sezmiş."

"Onu böyle bir düşünceye iten şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ya da neden böyle düşündüğünü. Yıllar önce ortadan kayboldu ve ben de ancak kısa bir süre önce Nightshade'den ve senden bahseden günlüğünü buldum."

Sanki dikkati dağılmış gibi, bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki, ben de başka yere bakmak zorunda kaldım.

Erkeklerin ilgisinden o kadar habersizdim ki, onların yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum ve bu adam diğerlerini çocuk gibi gösteriyordu.

"Onu bulmak için çaresizim."

"Belki de o kayıp değildir? Ya da ölmüştür?" "Hayır. Buna inanmayı reddediyorum."

"İnanmayı reddetmen seni hayal kırıklığına son derece açık hale getiriyor." "Sen var olan en alaycı adamsın herhalde."

"Ve sana bu kadar umut veren şey, hayali fantezilerin ve kitapların mı? Söylesene, neye inanıyorsun, Bayan Ravenshaw? Aşkın seni kurtaracağına mı? Ya da babanı? Onu bu yerde, böyle şeylerin kırık bir lamba gibi söndürüldüğü bu yerde hayatta tutan şeyin umudun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun öldüğü olasılığını kabul etmeye tamamen hazırım. Ama belirsizlik, gerçeklerden daha çıldırtıcıdır. Bilmem gerekiyor... öyle ya da böyle."

"Bu abanda sana şans dilerim. Ama unu söyleyeyim. O tüyü odana bırakan Pentacrux'un bir yesi değil, düşmüş bir melekti. İkiisi kesinlikle aynı şey değil. Pentacrux artık yok, Bayan Ravenshaw. Onların peşinde oldukları gibi saçma bir fıkre nasıl kapıldın?"

Ona, hayalperest babamın notları ve yatak odamın penceresine çizilmiş bir sembol olduğunu söylemek istemediğim için başımı salladım. "Gerçekten emin değilim."

"Yanlış ynlendirilmişsin. Ben, babanın sana inandırdığı beyaz şövalye değilim. Aksine, seni bana göndererek seni büyük bir tehlikeye attı."

"Ve ben de onu dinleyerek aptallık ettim."

Ellerini ceplerine sokarak omuz silkti. "Konuşacak başka bir şey yoksa, içime döneceğim."

"Elbette. Zamanınızı bu kadar aldığım için özür dilerim." Sandalyeden kalkıp kapıya doğru yöneldim.

"Bayan Ravenshaw," dedi, elim kapı koluna dokunmadan beni durdurdu. "Sizinle bir sorunum var. Size barınma ve yemek sağlıyorum, bütün gün kpeklerimle oynamanız için değil. Göreviniz onları beslemek ve bakmak, başka bir şey değil."

"Sadece emirler yağdırıp onları beslersem, bakıcı olarak nasıl düzgün bir ilişki kurabilirim?"

"Onların tek ihtiyaı bu."

"Belki daha yapılandırılmış bir oyun oynayabiliriz? Mesela, biraz eğitim ve disiplin eklesem?"

"Disiplini her zaman desteklerim." Kafamda, ıplak bir şekilde kucağında uzanmış olduğum bir görüntü belirdi ve sanki o da aynı görüntüyü görmüş gibi, dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Yanaklarım kızardı, bakışlarımı indirdim ve başımı salladım. "O zaman, isteğinizi saygıyla karşılayacağım," dedim ve kapıdan ıktım.

LUSTINA

Lustina yatakta uzanmış, çarmıha gerilmiş Mesih'in ona baktığı duvara bakıyordu. Düşünceleri gece erken saatlere ve baronla yaşadığı tartışmaya kaydı. Onun sözleri ne kadar acımasızdı. O kadar acımasızdı ki, göğsünde bir acı yakıyordu ve onu uykuda olması gereken saatlerde uyanık tutuyordu. Bir kısmı, onun acı ve öfkeden böyle konuştuğunu ve bunu önemsemeden uykuya dalması gerektiğini biliyordu, ama daha büyük bir kısmı onun acımasızlığından dolayı ondan nefret ediyordu.

Onun kalbini o andan daha iyi tanıyabilir miydi? İkisi de benzer bir acı çekmiyor muydu? Yine de, ona bir yabancıymış gibi davranmıştı. Düşmanıymış gibi.

Ve her seferinde, onun yüzünü, kin dolu sözlerini tükürdüğü anı düşündüğünde, ağır ve boş bir acı kaburgalarına vuruyordu.

Bir ses düşüncelerini böldü ve Lustina yattığı yerde dönerek penceresinden içeri tırmanan gölgeli bir figür gördü.

Genç baron ay ışığına adım attığında, Lustina birdenbire doğruldu ve arkasındaki duvara doğru geriye doğru tekmeledi. Onu görmek, hem heyecan hem de panik hissi uyandırdı.

"Lordum, ne yapıyorsunuz?"

Damar, parmağını dudaklarına götürdü ve ona uzandı. "Benimle gel."

."

Katedralde olanlardan sonra onu reddetmek istese de , bunu yapmadı. Yapamadı... Annesinin ölümünden sonra kendi zihnini ne kadar kötü düşüncelerin sardığını çok iyi biliyordu. Bunun yerine, sadece basit, beyaz geceliğiyle yataktan kalktı ve pencerede onunla buluştu. Orada, milyonlarca özür içeren bir öpücük için onu dudaklarına çekti.

Varlığının her zerresi onu itip, ona yalvararak affını dilemesini istiyordu, ama akraba acısı böyleydi. İnsanı reddetmektense vermek zorunda bırakıyordu.

"Az önce olanlar için beni affet," dedi dudaklarına dokunarak. "Bu dünyada benim için kalan tek kişi sensin. Sana öfkemi yönelttim, ama sen yine de bana sadece nezaket gösterdin. Sen, tüm insanlar arasında, bunu hak etmedin."

"Kışkırtmak istememiştim..."

Parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Sen, sana bu kadar zalim davrandığım için duyduğum pişmanlıktan başka bir şeyi kışkırtmadın. Öfkelenmiştim. Mantıksızdım. Kederden deliydim. Ama bu sana öyle davranmam için bir mazeret değildi." şakaklarından yanağına kadar yumuşak bir okşama yaptı. "Kalbim her zaman huzursuz bir çöpçüydü, Lustina. Ama sende doygunluğu buldum. Bunu kaybetmek istemiyorum. Ya da seni."

"Her şey affedildi."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu ve onu pencere pervazına doğru itti. "Benimle geceye çık."

"Lordum, biri bizi görecek." Kolunu çekerek onu uzaklaştırmaya çalıştı, ama o elini daha sıkı tuttu.

"O zaman acele edelim." Pencereden dışarı çıktıktan sonra, uzun çardaktan aşağı indi ve kısa bir mesafe sonra durdu. "Gel. Düşersen, seni yakalarım."

Aşağıdaki zemin katları görünce başı dönmeye ve midesi bulanmaya başladı. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Gözlerini kapat. Ben buradayım."

Derin bir nefes alarak, gergin bir şekilde pencereden tırmandı ve pencere pervazına tutunarak gözlerini sıkıca kapatarak çardaklara indi. "Ben... Sanırım yapamayacağım." Sert ahşap, hassas ayaklarına batarak aşağıya inme paniğini daha da artırdı.

"Aşağı in, Lustina. Sesime doğru ilerle."

Vücudu titreyerek, çılgınca başını salladı ve hayatı pahasına asma yapısına tutundu. "Hayır, yapamam. Yapamam."

"Yapabilirsin. Sana aksini söyleyen korkudur."

Parmakları kafese kıvrılmıştı, çenesi sertleşip titremeseydi, buna gülebilirdi. "Korkunun itiraz etmek için iyi bir nedeni var. Böyle bir düşüş ölümcül olabilir."

"Bir adım aşağı in, yoksa seni aşağı taşıyacağım."

Bir adım. Sadece bir adım.

Zihninde bacağını hareket ettirmeye çalıştı. Ayağı kaydı ve parmakları kafesin kenarlarına takıldı, sonra tekrar dengede durmayı başardı.

"Aferin. şimdi aşağı in. Bana gel, Lustina."

Yutkunarak, titrek bacağını kafesin bir sonraki basamağına indirdi. Sonra bir sonrakine.

"Devam et. Durma." "Kendimi iyi hissetmiyorum, Lordum."

"Neredeyse aşağıya vardın."

Zorlu adımlarla kafesin aşağısına indi, ta ki ellerinin belini sabitlediğini ve çıplak ayaklarının tabanında sağlam zeminin rahatlığını hissedene kadar. Jericho elini tuttu. Birlikte karanlıkta koşarak yakındaki ormana girdiler.

Ağaçların gölgesine saklandıktan sonra, adımlarını yavaşlattı ve sadece gümüş rengi bir ay ışığı yolunu aydınlatırken, onu ormanın derinliklerine doğru götürdü. "Bana bir şey söyle," dedi omzunun üzerinden. "Hiç sesler duyuyor musun? Ya da garip görüntüler görüyor musun?"

Eğer *vizyonlarla* rüyaları kastediyorsa, o da kesinlikle rüyalar görmüştü. "Bazen annemin sesini duyuyorum."

"Annenin sesini kastetmedim. Annenin sesi rahatlatıcıdır." "O zaman ne demek istiyorsunuz, Lordum?"

Soru onu rahatsız etmiş gibi, onu bıraktı, ama yine de onu ormana doğru yönlendirdi. "Piskopos Venable'ın yaptığı deneyler. Ne yaptıklarını sana anlattım, ama neden yaptıklarını anlatmadım."

"Öyleyse söyle bana."

Sonunda durdu, sanki dönmeye cesaret edemiyormuş gibi sırtı hâlâ ona dönüktü. "Benim bir sorunum olduğunu düşünüyorlar. İçimde bir kötülük taşıdığımı düşünüyorlar." Hareketsizliği yerini volta atmaya bıraktı ve boynunun arkasını, kadının kemiklerine rahatsız edici bir tedirginlik hissi veren bir şekilde ovuşturdu. "Senin yerinde olsaydım, annen gibi beni de kazıkta yakarlardı." Adımını yarıda kesip başını salladı, davranışları dengesiz ve endişe vericiydi, ama o sessiz kalarak onu izlemeye devam etti. "Özür dilerim. Böyle söylediğim için beni affet. Demek istediğim, benim unvanım ve adımın önemi nedeniyle, işkencelerini çok daha gizli bir şekilde yaptıklarıydı. *Şeytan çıkarma* kisvesi altında."

"Şeytan çıkarma mı? Ne için? Sende bir sorun yok," diye onu teselli etti Lustina.

"Var." Yüzündeki ciddi ifade, ona korku dolu bir his uyandırdı. "İnançlarında yanılmıyorlar. Bunu hayatım boyunca biliyordum. Ama annem ölüm döşeğindeyken bana sonunda gerçeği açıkladı."

"Ne gerçeği?"

Kaşları, heyecan ve panik arasında kalmış gibi titredi ve Lustina hangisinin onu daha çok etkilediğini anlayamadı. "Gerçekte ne olduğum."

Kalbi çarparak, göğsünü sıkıştıran soruyu sormaya cesaret etti. "Ne?"

Bir an düşünceli bir şekilde durdu, başını salladı ve tekrar volta atmaya başladı. Ellerini saçlarında ileri geri gezdirdi, gergin ve tedirgin bir şekilde. "Her zaman kendimi... farklı hissettim. Diğer çocuklara göre tuhaf. Bana hep içimde bir karanlık olduğu söylendi, ama ben annemi seviyordum, bu nasıl olabilirdi?" Yüzündeki şaşkın ifade, tekrar volta atmaya başladığında daha da belirginleşti. "Sanki içimde iki varlık savaşıyordu. Sürekli hakimiyet için çatışıyorlardı. Ama dünya beni öyle görmüyordu. İyi olma potansiyelimi görmüyorlardı. Sadece annem bunun olduğuna inanıyordu." Gözlerindeki yaşların parıltısı Lustina'nın kalbini sızlattı ve onu kollarının arasına almak istedi. "Peki ya sen?"

Yanakları kızaran Lustina, bakışlarını ondan kaçırdı. "Elbette, Lordum. Ama bence hepimizin içinde hem iyilik hem de karanlık var. Piskopos Venable neden bunun için sizi cezalandırsın ki? Praecepta'nın en kutsal adamının bile içinde karanlık varken."

Tiksintiyle dudaklarını büken adam, başka yere baktı. "Çünkü görülmemesi gereken şeyleri görebiliyorum. Başka hiç kimsenin duyamadığı şeyleri duyabiliyorum."

"Kuşlar gibi. Ama ben de onları duyabiliyorum."

"Çünkü sen onların tanıdığı bir şeyi taşıyorsun. Ruhumun bir parçasını." Ona doğru adım attı ve elini uzatarak yüzünü avucunun içine aldı. "Birlikte olmak kaderimizde vardı. Beni çeken senin ışığın, Lustina. O, kafamdaki karanlık düşünceleri besliyor." Avucunu boğazına kaydırды, hak iddia etmek için sıkmasına gerek yoktu. Tutuşu nazikti ama aynı zamanda sahipleniciydi. "Annem, bir tarafımın diğerini domine edeceğinden korkuyordu. Onun yerine babam gibi olacağımdan korkuyordu ve bazen senin bunu gerçekleştirdiğinden korkuyorum. Bende arzular uyandırırıyorsun. Kontrol edemediğim duygular."

"Öyle demek istemedim, Lordum."

"Elbette istemiyorsun. Bir erkeğin içindeki canavarı kasten uyandırmak senin doğanda yok. Bunu bilmeden yapıyorsun." Başparmağını alt dudağı üzerinde ileri geri gezdirdi, bakışları bu harekete sabitlenmişti. "Kokun. Dokunuşun. Sesin. Beni bir siren gibi çağırıyor, gizemli bir uçuruma doğru çekiyor. Yine de, ona karşı doyumsuz bir iştahım var. Birini düşündüğümde...

seni incitmek ya da sana dokunmak, annemin korktuğu o düşünceler içimde tırnaklarını geçiriyor." Parmakları ensesini kavradı, dudakları ise hırlayan bir gülümsemeye dönüştü. "Başka bir erkeğin sana sahip olduğunu düşünmeye dayanamıyorum ve dayanmayacağım. Asla. Az önce bana asla ait olmayacağını söyledin. Ama öylesin. Ve ben de sana aidim."

Söyledikleri onu heyecanlandırırsa da, onun yılmaz kararlılığı da onu aynı derecede korkutuyordu. Kimse onu bu şekilde istememişti. Kimse, cadı annesiyle ormanda yaşayan vahşi çocuk Lustina'yı umursamamıştı. Kesinlikle baron kadar önemli biri umursamamıştı. "Sevdiğin şeye sahip olamazsın, lordum. İşler böyle yürümüyor. Sen istemelisin, ben de özgürce vermeliyim."

"O zaman, şimdi senden istiyorum. Ne diyeceksin?"

Ardından gelen sessizlikte Lustina, ona sevgi ve güvenlik vaat eden, annesinin hiç sahip olamadığı şeyleri vaat eden, sıcak, yalvaran gözlerine baktı. İçindeki bir ses, inatçı tereddütünü azarladı, kalbine güvenmesini ve omuzlarına yüklediği yükler için dünyayı affetmesini söyledi. Ses sakın ve nazıkçe konuştu ve Lustina, şüphesiz, bu sesin annesine ait olduğunu biliyordu. "Seninim diyorum."

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar," diye kabul etti.

Jericho, Pentacrux'un damgası etine kazınmış olan kolunu kaldırdı. Başparmağını üzerinde gezdirdi ve yumuşak ay ışığında parıldayan gümüş rengi, metalik kıvrımlar bıraktı. Binlerce tanıdık olmayan garip sembol, muhteşem ve doğaüstü bir şekilde kıvrımların içine gömülüydü. "Artık kiliseye veya bu insanlara ait değilsin. Onların dünyasının kanunlarına bağlı değilsin. Bu gecedan itibaren, ben senin kilisenim. Kaybolduğunda, ben senin sığınağım. Acı çektiğinde, ben senin iksirininim." Tacını kavrayarak, başını geriye eğdi ve gözlerinin derinliklerine baktı. Bakışlarının yoğunluğu midesini gıdıkladı. "Zevk için acı çektiğinde, ben senin merhametininim." İnancıyla dolu bir ifadeyle, "Senin için bu acınası dünyayı yakıp kül edeceğim. Sadece senin için. Sen benimsin, küçük yavru. Her zaman." dedi.

"Her zaman."

Jericho elini tuttu, onu yumuşak yeşil çimlerin üzerine götürdü ve avucunu ensesine koyarak onu oraya yatırdı. Dudaklarını dudaklarına bastırarak nefesini çaldı ve geceliğinin bağlarını çözdü.

"Korkuyor musun?" diye sordu dudaklarına.

"Sadece biraz," diye fısıldadı. "Ama beni korkutan şey deneyimsizliğim, Lordum, siz değilsiniz." Cesaret edip itiraf ederse, kilise üyelerinin yakaladığı evlilik öncesi cinsel ilişkilerin ölümle cezalandırılacağını söyleyen kilisenin öğretileri de vardı.

"Sana vücudunun gizli zevklerini tatmayı öğreteceğim. Yakında, nefes alma ihtiyacın kadar bu zevki arzulayacaksın, ama bu arzunu gidermek için başka bir erkeğe gitmeyeceksin, anladın mı?"

"Evet."

Boğazını hafifçe sıktı ve dişlerini sıktı. "Başka birini aramayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Bunun üzerine, gerginliği azalmış gibi göründü ve elini gevşeterek başını salladı. "Bu akşam sana söylediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yapacaksın, tamam mı? Ve bana güveneceksin."

"Yapacağım."

"Bacaklarını aç."

Lustina sertçe yutkundu ve onun emrini yerine getirdi, kendini ona açtı. Elbisesi uyluklarının uzunluğu boyunca yukarı çıktı ve en mahrem yerleri ortada, en yasak bölgeleri sergilenirken, uygunsuz ve çıplak bir şekilde yatarken, kendini savunmasız hissetti. Dizleri titreyerek, bacaklarını bir araya getirme dürtüsüyle mücadele ederken, baron ona saygıyla parıldayan gözlerle bakıyordu.

"Sen ilahisin, Lustina. Benim güzel ve mükemmel küçük keleşim."

Kız, o anda kendini güzel ya da mükemmel hissetmediği için başka yere bakmak zorunda kaldı. Her kusurunu dert ediyordu: iç uyluklarındaki doğum lekesi, orada çıkmaya başlayan küçük tüyler. Baron parmağını tenine bastırduğunda, bir şok ve panik dalgası onu sardı. Nefesini tutarak ondan uzaklaştı ve bacaklarını birleştirdi.

Adam, kızın ayak bileklerini tutup onu çimlerin üzerinde sürükleyerek yerine geri getirdi ve bacaklarının arasına girerek kızın bacaklarını tekrar kapatmasını engelledi. "Sana söylenmedikçe kıpırdamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Boğazındaki kuruluğu yutkunarak başını salladı. "Evet, efendim."

Gözleri ona çevrilmiş halde, dokunmaya devam etti ve onu izledi. Bu his dayanılmaz derecede zevkliydi. Garip bir ıslaklıkla kayganlaşan yumuşak dokunuşlar, aynı anda hem son derece lezzetli hem de yanlışı geliyordu. Ve o

garip kabarcıklı his, ona kaynayan bir su ısıtıcısını hatırlattı. Acı verici değildi, ama ateşli ve sıcaktı. Tanrım, yardım et, bu his enfesdi. Kesinlikle tahrik ediciydi.

Yüzü kızardı, karnının derinliklerinde cinsel bir aciliyet hissetti ve o başka yere baktığında, adam çenesini nazıkçe iterek dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Hiç kendi başına ecstasy noktasına ulaşmadın mı?"

Dudaklarını sıkıca kapatarak, şaşkınlıkla ona baktı. "Ecstasy mi?"

Adamın ağzı kötücül bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman, bundan daha da fazla zevk alacağım."

Küçük nefesler kaçtı, parmağının kayması o kadar yapışkan ve ıslaktı ki, daha fazlasını isteyen o yerde sürtünme ve ısı oluşturmak için fazla baskı uygulamasına gerek kalmadı. Neyin daha fazlasını istediğini bilmiyordu. Hayatında hiç bu kadar heyecan verici bir şey hissetmemişti ve adam parmağını içine ittiğinde, Lustina sessizce inledi. Parmağın vücudunun içinde hareket etmesini, içine girip çıkmasını hissetmenin beklenmedik zevkini hayal bile edemezdi. Adam başparmağıyla dışarıdaki hassas et parçasını okşarken, parmağıyla onu pompaladı ve etraflarında yankılanan ıslak bir ses çıkardı.

İnleyip homurdanarak, Lustina başını ileri geri salladı, elleri yanlarında yumruk yapıp gevşerken, sanki bir tür kötülük onu ele geçirmiş gibiydi. Tatlı bir işkence, uzuvlarını ele geçirip onu nefes nefese ve güçsüz bırakmıştı. Hissettiği oburluk kesinlikle bir günahı. Bu his her şeydi, ama yine de, bir şekilde, yetmiyordu. Yetmiyordu! Nasıl yetmezdi?

Sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, baron ikinci parmağını da soktu ve Lustina, yeni eklenen basınçla rahatlayarak sırtını kavisledi. Rehberlik olmadan bacaklarını daha da açtı, dizlerini yukarı çekti ve baron parmaklarını o karanlık, yasak deliğe sokup çıkarırken kıvrandı.

"Sen saf şehvetin vücut bulmuş haliisin, Lustina. Seni yutmak için duyduğum bu arzu hiç dinmiyor." Bununla birlikte, yüzünü bacaklarının arasına indirdi ve parmaklarını onun içine itmeye devam ederken, başparmağının bir zamanlar oynadığı hassas tepeciğin üzerinde dilini gezdirdi. Onu yalaması ve emmesi, çılgınlık hissi uyandırdı, ısırma, çığlık atma ve parmaklarını bir şeye gömme arzusu uyandırdı. Bir eliyle başının tepesini, diğer eliyle bir avuç otu kavrayarak çığlık attı. Panik içinde, onun

başının sallanmasını, kolunun kasılmasını ve içindeki basıncın karnını ve bacaklarını çeken sıkı bir top haline gelmesini izledi.

İçindeki bu canavar neydi? Bir şey için can atan bu obur canavar? Bilmiyordu, ama canavar içini pençeliyor ve burkuyordu - sıkıyor ve bırakıyor, sıkıyor ve bırakıyor. Vücudundaki her kas gerildi ve canavar büyüdükçe, daha aç hale geldikçe, görünmeyen bir zirveye tırmanırken sırtını kavisledi.

"Jericho! Lütfen!" Sesinde panik vardı ve sanki ele geçirilmiş bir kız gibi, acımasız diline karşı kalçalarını döndürdü, parmakları onun başının tepesini tırmaladı.

O durmadı. Neden
durmadı! *Lütfen*
dur!

Kasları bu kadar gerginleşmişken, diğer tarafta onu bekleyen şeyin acı verici olacağı kesindi.

Ve sonra içinde sıcak bir şey patladı. Gözlerinin arkasına keskin bir ışık çaktı. Dişlerini sıkarak, çığlığa dönüşen uzun, acı verici bir ses çıkardı. Tanrım, bu şimdiye kadar hissettiği en muhteşem duyguydu, bu sıcaklık dalgası ve ardından gelen serin karıncalanma.

Sanki cennete yükselmiş gibi, vücudu aşağı, aşağı, aşağı, sıcak ve rahat bir duruma düştü. Her kas gevşedi, uzuvları kemiksizleşti. Memnun bir kıkırdama çıkardı ve o yüzünü bacaklarının arasından çektiğinde, bacaklarını bir araya getirdi ve yanına döndü, içinde hala atan küçük nabızları hissederek.

Nefes nefese, Jericho ona bakarak dudaklarını ve parmaklarını yaladı. Yüzündeki parıltı, onu yiyip bitirmesinin izlerini taşıyordu. "Sana zevki tattırmak istedim," dedi boğuk bir sesle. "Çünkü şimdi yapacağım şey senin için o kadar zevkli olmayacak."

"Ama senin için olacak,
değil mi?" "Evet. Hem de
çok." "Ne yapacağım?"
"Sadece hareketsiz yatman yeterli."

"Hepsi bu mu, efendim? Ben size dokunmadım, ama siz bana dokundunuz."

Onun kıkırdaması, kadının yüzüne utangaç bir gülümseme getirdi. "Bu sefer değil. Ama belki bir dahaki sefere." Öne doğru eğilen adam, kendini

uzattığı ellerine tutundu ve o pantolonunun düğmelerini açıp dizlerine kadar indirerek cinsel organını serbest bıraktığında, kadın aşağıya baktı.

Daha önce yüzünü kızartmış olan sıcaklığa rağmen, Lustina yine yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Avucunu onun üzerinde yukarı aşağı gezdirdi, bu hoşuna gitmiş gibi görünüyordu, çünkü bir homurtu çıkardı.

Merak onu ele geçirdi ve kendini durduramadan elini uzattı. Parmak uçları temas ettiği anda geri çekildi, ama Jericho kolunu yakalamadan önce. Gözlerini ona dikerek, elini tekrar oraya doğru itti. Elini gövdeye doğru ittiğinde ve göğsü inip kalktığında, göğsünde soğuk bir gıdıklanma hissetti. Parmakları, kavradıkça büyüyen gövdeyi zar zor tutabiliyordu. Avuç içinin altında küçük çıkıntılar hissetti ve başparmağıyla birini yokladığında, Jericho titredi. O kabarcıklı his koluna ve göğsüne yayıldı. Göğüs uçlarında ve bacaklarının arasında, vücudunda koşturan bir yaratık gibi karıncalanma hissetti. Onu obur yapan bu lezzetli his neydi?

Elini sıkarak, avucunu yukarı aşağı, yukarı aşağı yönlendirdi ve ağzından çıkan inilti, karnına bir heyecan dalgası gönderdi. Onun dokunuşu, kalçalarını ona doğru itti ve göğsünün içinde duyduğu homurtulu sesleri kışkırttı.

"Evet, Lustina. Aynen böyle." Derin, boğuk sesi vücudunda bir titreme hissi uyandırdı ve o, okşamaya devam ederken onun yüzünü inceledi. Boynundaki damarlar yüzeye çıkmış, alnındaki öfkeli çizgiler yumuşamıştı. Gözleri, sanki ecstasy içindeymiş gibi geriye devrildi.

Onu memnun etmek istiyordu. Az önce kendisinin hissettiği şeyi ona da hissettirmek istiyordu. "Bana daha fazlasını göster. Ne istediğini göster bana, Lordum."

Ciddi bir ifadeyle, elini vücudundan çekerken ona baktı. Uyluklarını kavrayarak onu açtı ve girişine dokunduğunda, aşağıya baktı ve onun penisinin ucunun onu orada dürttüğünü gördü.

"İçine girmek istiyorum. Buraya." Parmaklarını daha sıkı kavrayarak, onu açık tuttu ve parmaklarının daha önce olduğu yere itti. "Rahatla, Lustina."

Kadın nefesini tuttu ve gerildi, boğazına bir sıkıntı yükseldi. Başını sallayarak onu itmeye çalıştı. "Hayır, çok büyük. Sığmaz."

"Sığacak, sana söz veriyorum. Sadece rahatla. Yavaş olacağım."

O yavaşça ilerledikçe, içini bir endişe kapladı. Vücudu gerilip onun boyutuna uyum sağladıkça, baskı hayal edilemeyecek bir düzeye çıktı. Sonunda, tamamen onun içine girdi ve erkeksi bir memnuniyet sesi çıkardı.

Hareketsiz kaldı ve ona nefesini vermesini bekledi. "Acıyacak ve kanayacak, yarın yürümekte zorlanabilirsin, ama söz veriyorum, daha iyi olacak."

Gözleri yaşlarla doldu, acıdan değil, ona olan yakınlığından dolayı. Bir insan bundan daha fazla bağlanabilir miydi? Elleri sıkıca ellerine dolanırken, cildi cildine değdiğinde, onun ruhunun derinliklerini daha fazla anlayabilir miydi?

Yavaş ve sabit hareketlerle ona doğru sallandı ve onun kalınlığının uyuşuk itişlerle içeri ve dışarı hareket ettiğini hissedebiliyordu. Her gerilmenin acısı soğuk bir karıncalanmaya dönüştü. Bacaklarını sırtına doladı, kolları omuzlarına sarıldı, sadece o geri çekildiğinde nefes almaya cesaret edebiliyordu.

Adamın hareketleri hızlandı. Kasları avuçlarının altında gerildi. Adamın inlemeleri arttı, bu da ona, acıya rağmen, kadının vücudunda zevk bulunduğunu gösteriyordu. Lustina başını geriye attı ve başının üstündeki hilal şeklindeki ayı gördü. Gözlerini kapattı ve dikkatini, kollarının arasında sıkışmış olan adamın iri vücudunun verdiği hissi üzerine yoğunlaştırdı. Adam, kıyıya vuran okyanus dalgaları gibi, ne kadar güzel ve mükemmel hareket ediyordu. Tekrar tekrar. Bu görüntü ona sakinlik verdi ve o da pes etti, onun bedenini kullanmasına izin verdi.

Ona doğru eğildi, geceliğinin ince kumaşı üzerinden göğüslerinin onun göğsüne sürtünmesinden zevk aldı, uylukları onun belinin çukuruna sıkışmıştı. Arzularını tatmin ederken her hareketinde sırtı gerildi.

Daha hızlı hareket etti.

Daha derine.

O kadar derine girdi ki, kız çığlık attı.

Nefesi hırıltılı inlemelere dönüştü, parmakları kıcını tırmalıyordu.

Adam kadının boynunun kıvrımını ısırdı ve kadın çığlık attı.

Jericho ona karşı titredi, her kas gergin ve titriyordu ve acı çekmiş bir homurtu çıkardı. Onu mahveden vahşi bir hayvan gibi. İtmeleri yavaşladı ve ona karşı hareketsiz kaldı. Nefes alıyordu. Göğüsleri

ve alnını kadının boğazına dayadı, içinden çıkmaya zahmet etmedi.

Ancak bu onu rahatsız etmedi. Sonrasında acı olacaktı, ama o anda, serin akşam esintisinde sadece onun vücudunun sıcaklığını hissediyor, ormanın seslerini duyuyordu - yaprakların hışırtısı ve böceklerin cıvıltısı. Huzurlu, tekdüze nefes alıp verme.

Mutlu bir memnuniyet duygusu onu sardığında, yıldızlara baktı ve gözyaşları şakaklarından süzüldü. Her nasılsa, memnuniyetinin ortasında, rahatsız edici bir şüphe duygusu hala zihnini rahatsız ediyordu. "Yeterli miydi, Lordum?"

"Her şeydi. Bu geceden sonra başka birini asla istemeyeceğim."

O da istemeyecekti. Ama bu, Lustina'nın o geceden çok önce karar verdiği bir şeydi.

JERICHÖ

Pencereden, kızın ahıra doğru yürüdüğünü, üç köpeğin de onun yanında koştuğunu izledim. Onların ona olan sadakatinden hâlâ şaşkın bir halde, absinthe'mi yudumlarken, sıcak içkinin düşüncelerimi düzeltmesine izin verdim.

O gözler. Lanet olsun, o güzel, büyüleyici gözler.

Dağınık bir yıldız çarpışması gibi görünen altın, mor ve yeşil benekler. Ekstazide geriye doğru yuvarlanan aynı gözler. Takıntılı olduğum gözler.

Kasıklarımnda hissettiğim hoş olmayan bir ağrı, onun ofisimde geçirdiği zamanı aklıma getirdi. Onun uyarılmasının kokusunu alabildiğim, havadaki tatlı tadı neredeyse tadabildiğim, o kadar yoğun ki ağzımı sulandıran zamanı.

Kendi eğlencem için, toplantımızda onunla oynamıştım, seks sırasında sık sık kullandığım bir taktikti ama bilgi almaya çalışırken oldukça yararlı olduğunu gördüm. Görünüşe göre Bayan Ravenshaw bana karşı o kadar da bağışık değildi. Ya da ben ona karşı, bu konuda. Bu baştan çıkarıcı küçük cadalozun yanında dikkatli olmam gerektiğini hatırlatmak için. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, nedense ona çekiliyordum. Onun yanına her yaklaştığımda, beni bırakmayan yoğun bir çekim hissediyordum.

Düşüncelerim, babası hakkındaki önceki konuşmamıza geri döndü.

Yaşlı adam o gece bir sürü çılgınca şey söylemişti. Kehanetler ve İncil ayetleri. Çoğu çılgın saçmalıklar... ama altı kelimeyi net ve kesin olarak hatırlıyordum: *Onu korumayı unutma.*

Onu koru. *Neyden?*

"Demek bütün gün ofiste çalıştığını iddia ederken yaptığın şey bu." Remy'nin yorumu yüzüme bir gülümseme çekti ve bakışlarımı, yanımda duran onu görebilecek kadar çevirdim. "Onun neyi bu kadar..."

"Çekici? O buraya ait değil." "Sence o taraf değiştirdi mi?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Sonunda itiraf etti. Biraz ikna ettikten sonra. Ve bence geri dönmeye çalışabilir."

"Ve bu seni rahatsız ediyor çünkü..."

O bahçede zıplayıp dans ederken, elbisesinin ince bacaklarının etrafında nasıl hareket ettiğine bakarak, içkimin bir yudumunu daha içtim. "Şimdilik nedenlerimi kendime saklayacağım. Onu yakından izlemene yardım etmeni istiyorum. Ama onun yasak bölge olduğunu bil.

"Bir başka yasak bölge. Buradaki tüm kadınları kendine saklamaktan yorulmaman şaşırtıcı."

"Kim demiş yorulmadığımı?" Pencereden uzaklaşarak içkimi masanın üzerine koydum, Remy ise karşımdaki koltuğa oturdu. "Sana bir şey göstermem gerek." Farryn'in çizdiği eskizlerin bulunduğu kağıdı kaldırdım. "Öğleden sonra yatak odasında bir tüy bırakıldığını söyledi."

"Uh. Benim değildi. Sana hiçbir şey yapmadığımı söyleyebilirim..."

"Ölümlülerin dünyasındaki yatak odasında." Kağıdı çevirerek, ona çizdiği resimleri gösterdim. "Bunun tüyün üzerine kazınmış olduğunu söyledi."

Remy'nin kaşları çatıldı, omuzları gerildi. "Cassiel mi? Ne oluyor? Neden onun yatak odasında ortaya çıksın ki?"

"Anladığım kadarıyla, o da bizim kadar nedenini bilmiyor. Pentacrux'un peşinde olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Pentacrux mu?" Kağıdı bir kenara atarak burnunu çekti. "Bu ismi yüzyıllardır duymamıştım."

"Ben de. Görünüşe göre, rüyasında Nightshade'de beni araması söylenmiş."

"Cassiel'in onu buraya getirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama Cassiel'in tüyü bırakmasının bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Onun evini kontrol etmeni istiyorum. Chicago. Soyadı Ravenshaw. Onun hakkında bulabildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum. Ve Cassiel'i de. Onu neden aradığını bulabilir misin bir bak.

"Yani, bu kızı takip mi edeceğim? Biri biraz takıntılı galiba."

Gözlerimi uzaklara dikip, son birkaç gündür beni tüketen genç ve farkında olmayan baştan çıkarıcı kadına dair düşüncelerime daldım. "Şu anda benim için sadece bir merak konusu, daha fazlası değil. Ama seni sadece bir kez uyaracağım dostum. Parmaklarını kullanmak istemiyorsan, ona dokunma."

LUSTINA

Lustina, yeni yıkanmış arşıfları çamaşır ipine asarken, çimlere değmemelerine dikkat etti. Kumaşın dalgalanmasından, Jericho'nun kiliseye doğru yürüdüğünü gördü. Onu görmek kalbini doldursa da, orada bir hü­zün de kalmıştı. Jericho, daha sonra şüphesiz daha fazla *deney* için mahzene götürülecekti ve ona bunun görüldüğü kadar kötü olmadığını söylemiş olsa da, bu düşünceye dayanamıyordu.

Kısa bir süre sonra genç baron bahçeye çıktı ve daha önce birkaç kez yaptığı gibi onu bodrum katına doğru çekti.

Gülerek, onun kendisini karanlık koridora sürüklemesine izin verdi. "Her seferinde nasıl kaçmayı başarıyorsun?"

"Ben birçok mazereti olan bir adamım." Omzunun üzerinden, sanki sadece ona özel olan sevimli, yaramaz bir gülümsemeyle baktı. "Bugün çok çekicisin. Aslında, seni baştan çıkarmak zorunda kalabilirim." Bodrum katına girdikten sonra, onu nişin duvarına doğru itti ve ateşli bir öpücük­le dudaklarını ele geçirdi.

"Lordum..." Onun ağzıyla sözlerini almasıyla, söyleyebildiği tek şey buydu. Onun ılgın yağmalamasıyla nefes almakta zorlanıyordu. "Sizin işkence göreceğiniz odaya bu kadar yakın bir yerde bunu yapmaya dayanamıyorum."

Dudaklarını kadının boğazına doğru kaydırarak, elbisesinin bağlarını çözdü, elbisenin omzuna düşmesine izin verdi ve kadının köprücük kemiğini öptü. "Bugün işkence olmayacak."

Kaşlarını atarak, Lustina onun sözlerine odaklanmak için elinden geleni yaptı, ama dudakları ve elleri her yerdeydi ve düşüncelerini dağıttı. "Neden?"

"Bugün Roma'dan bir rahip geldi. Herkes onunla meşgul." Adam öne eğildi, göğsünü ağzına aldı ve emmeye başladı.

Bu his, karnının derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdi ve o, daha fazlasını isteyen, şehvetli ve çaresiz bir şekilde ona doğru eğildi. "Keşiş mi?"

"Adı Felix." Göğsüne doğru konuşarak dişleriyle meme ucunu ekiştir­di. "Bu kadar konuşma yeter. Piskopos bizim üstümüzde günah ve cinsel cazibeden bahsederken, ben avucumun içinde senin inlemelerini yakalamak istiyorum. O Mesih'in bedenini sunarken, ben de senin bedenini

bana bedenini sunmanı istiyorum. Parmaklarımdan emmek istiyorum, böylece tadı dilimde kalacak."

Bu düşünce yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Arkanı dön."

"Efendim?"

O itiraz etmeden, onu taşlara doğru çevirdi ve yanağını soğuk yüzeye bastırdı. "Ormanda son buluşmamızı hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. İlk gece seviştikten sonra, ertesi gece yine ona gelmişti. Ve sonraki gece. Ve sonraki gece. Ona hayal bile edemeyeceği zevkler göstermişti... Gözlerini bağlamak ve bileklerini yakındaki ağaçlardan birine bağlamak gibi daha karanlık zevkler. Bu kısıtlama onu korkutmalıydı, ama bunun yerine, garip bir şekilde heyecan verici bulmuştu. Özgürleştirici.

"Her gece bunu düşündüm."

"Ve bu düşüncelerle kendini okşadın mı?" "Evet, Lordum."

"Aferin kızım. Bu sefer seni becereceğim ve çığlık atmanı istiyorum. Mümkün olduğunca yüksek sesle. Bunu benim için yapar mısın?" "Ya bizi duyarlarsa?"

"Öyle olmayacak. Ağzını kapatacağım." Eteğini kaldırdı ve bir saniye sonra, onun ucunun girişine bastırdığını hissedebildi. Eli ağzını kapattı ve tek bir hamlede içine girdi.

Lustina, adam kalçalarını tembel ve uyuşuk bir tempoda içeri ve dışarı hareket ettirirken avucuna inledi. Biri onları yakalasaydı, kadın kesinlikle asılır ve ya halka açık bir şekilde kırbaçlanır ya da bu sapkınlık nedeniyle idam edilirdi. Kiliseye göre seks, sadece çocuk doğurmak için tasarlanmıştı ve evlilik dışı seks büyük bir günahı. Zevk için seks yapmak yasaktı.

Ve Tanrı şahidimdir ki, baronun her santimini zevkli buluyordu.

Adam hızını artırdığında, dudaklarını kulağına bastırdı ve fısıldadı, "Bu dünyada hiçbir şey senin sıcak amın kadar iyi hissettirmemeli, Lustina."

Elini ağzına bastırınca, o kirli sözleri duyunca burnundan nefes aldı. Piskopos onu duysaydı, bu sözler ona acı verici bir ceza getirirdi. Yine de, bu onu heyecanlandırıyordu. Gözleri şehvetle kaplanmış, inleyerek, kafasında yasaklanmış kelimeyi zihninde tekrarlıyordu.

"Sana bu kadar kaba konuşmam hoşuna mı gidiyor?"

O, onu derinlemesine doldururken, karnı gerildi ve kadın başını sallayıp tekrar inledi.

"Sen benim hanımsın, Lustina. Ama böyle birlikte olduğumuzda, benim fahişem olmanı istiyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Aksine, bu düşünce onu heyecanlandırdı. Belki de onu gerçekten bir hanımefendi gibi davrandığı içindi - bunu yapan tek erkek oydu. Aslında, ormanda ilk buluşmalarından beri, onun kendisine karşı olağanüstü derecede saygılı olduğunu fark etmişti. Koruyucu. Hatta kıskanç.

"Bu gece, seni düşünerek kendi elimle sevişeceğim. Şimdi dudaklarına dokunan el, daha sonra beni ecstasy'ye ulaştıracak."

Bunun üzerine, avucunun sesi ile boğuklaşan bir inilti daha çıkardı. Karnının içinde küçük kasılmalar hissetti, onunla birlikte olduğu her seferinde fark ettiği bir his. Onun bedeninden yayılan, kontrol edilemeyen küçük sarsıntılar. İçini saran, heyecanını artıran bir titreşim.

"Kutsal adamların yemin ettikleri kilisede günah işlemek nasıl bir duygu? Kutsal Baba'nın evinde bir hayvan gibi alınmak?"

Onun sözleriyle dizleri neredeyse çöküyordu, tüm vücudu, içinde kaynamaya hazır bir su ısıtıcısı gibi yükselen doruk noktasıyla titriyordu. Nefes nefese inlemeler çıkardı ve o diğer eliyle önüne uzanıp hassas tenini okşadığında, dik durmak için avuçlarını duvara dayadı.

"Lütfen," diye yalvardı onun elinin arkasında.

"Sikimin içindeki hissi seviyor musun?"

O, parmağını onun dikişinin üzerinde gezdirirken, başını salladı ve parmaklarını taşlara kıvırdı. Bu his, onu ağlamak istemeye itti.

"Arzun tatmin olmak mı, Lustina?"

O çılgınca başını salladı, vücudundaki gerginlik dayanılmaz bir yoğunluğa ulaşırken onun eline inleyerek.

"Seni doldurduğumda çılgılık atacak mısın?"

Yine başını salladı ve acı dolu bir inilti çıkardı.

"O zaman, bana rahatlamanı ver."

Artık dayanamayan kız, başını onun göğsüne yasladı ve zevk dalgalarının üzerinde çökmesine izin verdi. Acı verici nabızlar, onun emrettiği gibi, avucuna çılgılık atmasına neden oldu. Bacakları zayıf ve yumuşak hale geldiği için zar zor ayakta durabiliyordu.

Adam onu döndürdü ve yerden kaldırdı, bacaklarını beline doladı. Başını göğsüne yaslayarak, kutsal kaseyi arayan bir adamın

Kafasını geriye eğdi ve kraliçesinin önünde diz çökmüş bir şövalyenin saygısıyla ona baktı. Vücudu titreyerek, derin bir rahatlama hissiyle sessiz bir ses çıkardı ve onu kendine sıkıca çekti, onu boşalmasının sıcaklığıyla doldurdu.

Kaşlarını çatarak, kadının saçlarına uzandı ve uzun, siyah saçlarını okşadı. "Sen sonsuza kadar benimsin." Dudaklarını kadının dudaklarına bastırarak, kadının ağzındaki havayı emdi. "Ve ben de seninim."

Gülümsemesini saklayarak, Lustina alt katından çıktı ve elbisesinin eteğini düzeltti. Jericho'nun serbest bırakıldığının kanıtı uyluklarından aşağı sızıyordu ve piskoposun önünde dururken bunun cildinde kuruduğunu düşününce gülmek istedi. Baron ters yönde ilerlemiş, babasıyla buluşmak için katedrale geri dönmüştü, ama önce bir an durup, elbisesinden göğüsleri görünen dağınık haldeki vücuduna bakmıştı.

"Lustina," tanıdık bir ses onu çağırdı ve dönüp Drystan'ın avluyu geçerek ona doğru geldiğini gördü. "Seninle konuşabilir miyim?"

Onu görmek ruh halini mahvetti ve inledi. "Konuşmak istemem konu

şma "Lütfen. Sadece özür dilemek istediğime söz

k veriyorum." "O zaman özür dile."

iste "Bana bir dakika zaman ayırır mısın?"

miyoSinirli bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Peki. Söylemek istediğini söyle." rum. "Burada olmaz." Gözlerindeki yalvarış ona hiçbir etki etmedi.

"

birinin onların bir şeyler çevirdiğini düşünme riski onu Jericho ile buluştuğu yerden onu takip etmeye itti. Elbisesini yukarı çekmiş olduğu oyuğa girmek istemediği için, kapılardan birinin önünde durdu.

Etrafa hızlıca bir bakış attıktan sonra Drystan kapıyı açtı ve onu içeri çekti. Kapıyı kapattığında oda karardı, tek ışık kaynağı ahşabın çatlaklarından sızan ışık oldu.

"Ben... Ben rahat hissetmiyorum." Kapıya doğru yürüdü, ama Drystan yolunu kesti. "Buradan çıkmak istiyorum."

"Bana bir dakika ver. Sana önemli bir şey söylemem gerek."

"Söyle de öğleden sonraki işlerime devam edeyim. Seninle bu odada olmak hoşuma gitmiyor."

"Seni rahatsız eden oda mı? Yoksa ben mi?"

"İkisi de."

"Bir itirafım var." Sert avuçlar kollarını kavradı ve kafasının içinde bir alarm çalmaya başladı. "Seni düşünmeden duramıyorum. Aklıma gelen düşünceler günahkar. Seni kirletmekle ilgili kötü ve ahlaksız düşünceler."

Soğuk ve sert bir şok nefesini kesti. "Bırak beni. Hemen." "Neden?"

"Çünkü seninle bu fantezilere kapılmayacağım."

"Ama kutsal bir katedralin bodrumunda kuzenimle sevişecek misin? Hangi fahişe istekli bir erkeği reddeder ki?"

Lustina avucunu onun yanağına çarptı ve kafasını yana doğru tekmeledi. İçinde öfke patladı, ama ikinci bir tokat atmak için geri çekildiğinde, adam bileğini yakaladı.

"Senin pis ellerinle bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" O onunla mücadele edemeden, onu duvara döndürdü ve vücudunu ona bastırarak yanağını taşlara çarptı. "Onun seni bir köpek gibi siktiğini izlediğimi biliyorsun. Sana ne kadar da yakışıyor." Eteğini yukarı çekerek tırnaklarıyla baldırlarını çizdi.

"Bırak beni! Hemen!"

"*Tsk, tsk.* Bağırırsan, piskoposa seni Lilith gibi buraya çektiğini söylerim. Beni köpek gibi sikmek için baştan çıkardığını söylerim. Ben kurtulurum, sen ise orospu annen gibi yanarsın."

Çılgın bir öfke dalgası onu sardı ve çığlık attı. Arkasına uzanıp onu tırmalamaya çalıştı, ama adam ona daha sertçe bastırdı ve kulağına gelen titrek nefes sesleri karnına bir korku hissi gönderdi.

"Rahatla, Lustina. Amin benim için çoktan ısındı bile. Eminim hiç acı hissetmeyeceksin. Ama hissedersen, hayal kırıklığına uğrayacağımı söyleyemem."

"Çekil üstümden!" Çıığı, onun avucuyla kesildi ve Jericho'nun henüz girmediği yeni bir yere ilk kez dokunduğunda, kaçmak için kıvranıp taşlara tırnaklarını geçirdi.

"Bir daha düşündüm de, kuzenimin olduğu yere sikimi sokmak istemiyorum. Bu delik işimi görür. Seni vahşi bir hayvan gibi talan edeceğim."

"Hayır!" Lustina çığlık attı. Uzun ve sert bir çığlık. Başı dönene kadar çığlık attı. Ve o, üyesini kalçalarının arasına sıkıştırıp, o yasak yeri dürtünce, ağladı.

Bir çarpma sesi onu ve Drystan'ı da korkuttu, çünkü onu bıraktı. Kapıda duran figür binlerce adamın öfkesini taşıyordu. Elleri yanlarında yumruk haline gelmiş, kavga etmeye hazırdı. Omuzları gerilmişti.

Lustina, çenesini sıkmış, boynundaki damarlar zehirli öfkeyle şişmiş olan Jericho'ya doğru koştu. Kuzenine gitmesini söylerken gözlerini ondan ayırmadı.

"Benimle gel," diye fısıldadı.

"Hemen git."

Yüzü bembeyaz olan Drystan'a bir bakış attıktan sonra odadan çıktı ve kapının kilitlendiğini duydu.

Uzun, acı dolu bir çığlık onu mahzenden dışarıya kadar takip etti ve yanaklarından gözyaşlarını silerken, arkasına bakma zahmetine girmedi.

Ertesi sabah, köpek kulübelerine doğru yola çıktım. Orada, sert emirlerin sesi beni ormanın kenarına doğru çekti. Orada, küçük bir kulübenin arkasına saklandım ve Van Croix'yu, burnunu yukarı doğru kaldırmış, hareketsizce oturan üç köpeğin önünde dururken gördüm. Her birinin önüne bir parça et koymuş ve sanki onları bu lezzetli ikramı yemeye cesaretlendirmek istercesine önlerinde volta atıyordu. Hiçbir köpek kıpırdamadı. O kadar hareketsiz duruyorlardı ki, nefes alsalar bile şaşıırırdım.

Van Croix parmaklarını şıklattı ve üç köpek de aynı anda hareket ederek başlarını salladılar ve et yere düşmeden yakaladılar. Hemen ardından tekrar dikkatle durdular.

Birkaç tur daha geçtikten sonra, saklandığım yerden çıkıp yaklaştım.

İlk başta Van Croix bana sadece hızlıca bir bakış attı, ama bu bakış, kendimi çıplak ve açıkta hissettiren bir bakışa dönüştü. Dikkatini tekrar köpeklerle çevirdiğinde, yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

"Görüyorum ki bu sabah eğitime erken başlamışsın," dedim, ona doğru yürüyerek.

"Dikkatsizce oynama başlamadan önce biraz disiplin sağlamaya çalışıyorum."

"Sen de bir ara denemelisin. Dikkatsizce eğlenmek. Huysuzluk riskini önemli ölçüde azaltır."

"Huysuzluk. Kelime dağarcığını biraz geliştirmen gerekebilir."

"Senin tavrın da öyle."

"Seni bu kadar zeki yapan baban mı?"

Buna gülerek, midemdeki gerginlik biraz azaldı. "Sanırım teyzem. Bana her zaman, uygun bir cevap vermeden hiçbir yorumu geçiştirmememi söylerdi."

"Onun tavsiyesini çok iyi uygulamışsın."

"Peki ya sen? İçindeki *alaycılığı* sana babam mı öğretti?"

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Annem. Teyzen gibi, ben büyürken onun alaycı sözlerinden kaçan çok az şey vardı."

"Harika birine benziyor. En azından bana öyle geliyor." "O nadir bulunan bir kadındı."

"Benim için de öyle. Dağınık kafalı babamı çeken şeyin annemin inatçı tavrı olduğundan eminim."

"Pes etmeyen bir kadına hangi erkek karşı koyabilir ki?" Sesindeki ima yüzümü yine kızarttı. Onunla flört etmek tehlikeli bir oyun gibi geliyordu ve onun zekâsına yetişecek kadar deneyimli değildim.

"Peki. Öyleyse başlayalım mı?" diye sordum. "Neye başlayalım?"

"Dikkatsizce eğlenmeye. Katılmanı ısrarla istiyorum. Hiçbir şey için olmasa bile, en azından buna olan nefretini pekiştirmek için."

"Tercih etmiyorum." Yüzündeki sıkılmış ifade, ses tonuyla uyumluydu.

"Ah. Kendini bırakmaya korkuyorsun. Anlıyorum."

"Senin gibi biri, zihin oyunlarının boşuna olduğunu bilmeli." "*Benim gibi biri mi?* Bu ne demek?"

Dudakları inanılmaz derecede çekici bir sırtışa dönüştü. "Hiçbir şey ifade etmiyor."

Devam et. Bana bu eğlenmeyi göster, sen bu konuda çok iyisin."

Bu yorum beni gülümsetti ve dudaklarımı ıslık çalmak için büküm, bu da köpeklerin dikkatli duruşlarını bozdu. Üçü de bana doğru koştular, bu onlara çayırdaki öğrettiğim bir numaraydı. "Bunun sana yabancı geleceğini biliyorum, ama ilk yapacağımız şey rahatlamak. Ürkütücü bir katedrali yöneten bir adamın kafasını ne gibi acil meseleler meşgul ediyor bilmiyorum, ama bunun için hepsini bir kenara bırakman şart."

"Dikkatim tamamen sizde."

"Güzel. Sıradaki adım? Köpeklerin seni kovalamasını sağlamak." "Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü hem korkutucu hem de eğlenceli. Özellikle de ısırma seven Fenrir varken."

Öne eğildim ve ormana doğru koştum.

Köpekler havladı ve kovalamaca başladı. Tabii ki, asla çok uzaklaşmazdım, ama önemli olan da bu değildi.

Önemli olan, üçünün de "peşinde olan" olmaktan hiç bıkmamasıydı ve bu da her şeyi daha eğlenceli hale getiriyordu.

Nefes nefese kalmış halde, dalların altından ve üstünden atlayıp eğilirken, peşimden gelen köpeklerden kaçmaya çalışırken göğsümden kahkahalar patladı. Ağaçlar açık çayırlara dönüştü ve köpekler sonunda beni yakaladığında, Fenrir burnuyla popomu dürttü ve ben bir çılgılık attım. Yerden bir sopa alıp kısa bir mesafeye fırlatana kadar köpekler beni kovalamayı bırakıp yeni hedeflerine yöneldiler.

Öne eğildim, avuçlarımı uyluklarımın üzerine koydum ve derin nefesler alıp verdim. Dönüp baktığımda Van Croix'nın bir elini pantolonunun cebine sokmuş, itiraf etmek istemediğim bir şekilde rahat ve çekici bir şekilde yürüyerek geldiğini gördüm.

"Bu oyunun amacını yanlış anlamışsınız galiba, Bayan Ravenshaw. Yorgun ve nefessiz kalan sizsiniz."

"Formda değilim," diye açıklığa kavuşturdum, duruşumu düzelterek. "En son ne zaman kovalamaca oynadığımı hatırlamıyorum. Ya da koştuğumu, bu arada." Birkaç yıl önce, yeterince kalori almadan koşma alışkanlığı edinmiştim ve bu da beni tehlikeli derecede sağlıklı bir yaşam tarzına sürüklemişti. Bunun bir nedeni, koşarken daha net düşünebilmemdi ve ne kadar çok koşarsam, o kadar çok düşünür, ne kadar uzağa veya ne kadar süre koştuğuma o kadar az dikkat ederdim. Bir keresinde tek bir günde otuz mil yürüdüm.

Köpeklerden biri sopayla koşarak geldi ve onu ayaklarımın dibine bıraktı. Gülümsayarak sopayı aldım ve her zamanki gibi kaşlarını çatmış bir şekilde duran Van Croix'ya uzattım.

"Buna '*getir*' denir. Eminim bunu daha önce oynamışsındır."

"Oynamadım. Aynı monoton sonucu elde etmek için bir nesneyi tekrar tekrar fırlatmanın anlamını hiç anlamadım."

"Her şeyin bir amacı olmak zorunda mı? Köpekler bunu seviyor. Önemli olan bu."

"Amaç olmadan her şey *anlamsız* hale gelir."

"Bakalım sopayı ne kadar uzağa atabilirsin."

Kaşlarını kaldırdı, sopayı avucuna vurdu, sonra geri çekildi ve tek gördüğüm, gökyüzünde karanlık bir ışık çizgisi, çayırın karşı tarafındaki ormana doğru uzanıyordu. O kadar uzağa gitmişti ki, bulutlu gökyüzünde onu kaybettim.

"Ne oluyor..."

Köpekler sopanın düştüğü yere doğru koştular, ben ise şaşkın bir şekilde ayakta kaldım.

"Ne oldu az önce?"

"Söylediğinizi yapmadım mı?"

"Evet, ama... bu... imkansız. Bir insan için." "Senin dünyanda belki."

Bir sonraki soruyu sorarken ona bakmadım: "Sen de onlardan mısın? Düşmüşlerden?"

"Tam olarak değil." "Bir melek misin?"

"Kendimi öyle de tanımlamam."

"İnsan mısın?" Sesim hafifçe çatırdayınca boğazımı temizledim.

Uzun bir sessizlik oldu ve döndüğümde onun utanmadan bacaklarına bakmakta olduğunu gördüm. "Sanki cevabı gerçekten duymak istemiyormuşsun gibi soruyorsun."

"En azından seninle yalnız kalmaktan korkmam gerekip gerekmediğini söyle."

Gözleri yavaşça vücudumda gezindi ve bakışları benimkilerle buluştu. "Evet. Kesinlikle korkmalısın."

Yavaşça başımı salladım, sözlerini sindirmeye çalışarak. "Eğer zarar verebilecek durumda olsaydın, şimdiye kadar vermiş olurdun."

"Belki de köpekler gibi, kovalamayı seviyorumdur." Tek gözü gören bir adam için, bakışlarında kesinlikle yoğun bir güç vardı.

"Senden korkmuyorum," diye blöf yaptım. Tabii ki ondan korkuyordum. O, şimdiye kadar tanıştığım en korkutucu yaratıktı ve üniversitede bazı huysuz, kadrolu pislikler tanıyordum.

Çenesini havaya kaldırdıktan sonra tekrar bana bakmaya başladı. "Yine de, kalbinin göğsünde atışını duyabiliyorum. Sıcak nabzının hızlandığını hissedebiliyorum. Şu anda sana parmağımı bile değdirsem, dokunuşumla titremeye başlayacağını söyleyebilirim."

"Bu senin için yeni bir şey mi?"

"Sadece bundan zevk almam yeni."

"Bana zarar vermeyeceksin. Çünkü köpeklerinin bana bu kadar güvenmesi seni hala şaşırtıyor ve bu yüzden, sen de aynısını yapmak zorunda kalıyorsun."

"Köpeklerin ne düşündüğünü umursayıp umursamadığıma çok fazla önem veriyorsun."

"Öyle olmasaydı, beni çoktan kovmuştun."

Kaşlarını kaldırdı, başını eğdi. "Bu seçenek tamamen ortadan kalkmış değil."

Yerden başka bir sopa daha aldım ve ona uzattım. "Bir daha göster."

İsteksizce çubuğu aldı ve ben elimi indirmeden bileğimi kavradı ve beni o kadar hızlı döndürdü ki, etrafım bulanıklaştı. Sırtımı göğsüne dayadığımda kalbim göğsümde çarpıyordu, onun baş döndürücü kokusu ağzımı sulandırıyor. Kollarını arkamdan doladı, çubuğu avucuma koydu ve kolumu geri çekti.

"Sadece nereye gitmesi gerektiğini hayal etmen yeterli," dedi kulağıma.

Çubuğu tutan elimi bıraktı ve ben başımı yana çevirdim, nefesim düzensiz ve hızlıydı.

"İstediğim kadar

uzağa mı?" "Evet."

Uzakta, Fenrir sanki beni bekliyormuş gibi arka ayakları üzerinde oturuyordu. Mesafe, benim atabileceğimi bildiğim mesafeden çok daha uzaktı. Biraz daha geri çekildim ve sopayı fırlattım. Nesne çayırın üzerinde hızla uçtu ve Fenrir'in onu yakalamak için havaya sıçradığını hayranlıkla izledim.

Vay canına. Vay canına!

Yüzümü avuçlarımla kapattım ve avuçlarımdan içine gülerek güldüm. "Bu delilikti!"

Birkaç dakika sonra, Fenrir sopayla geri koştu ve onu ayaklarımdan dibine bıraktıktan sonra, daha önce oturduğu yere doğru koştu.

"Bunu tekrar denemeliyim." Çubuğu aldım ve kolumu geriye doğru çektim.

Arkamda, Jericho geri adım attı ve yayılan gerginlikten beni kurtardı. yürüyen bir fırın gibi vücudundan yayılıyordu. Heyecan içimi kapladı ve gözlerimi sıkıca kapattım. Sopayı fırlattım, ama sadece birkaç metre uzağa gitti.

Acınası bir durum.

Bir el belime kondu ve beni sahiplenici bir şekilde kavradığında keskin bir nefes aldım. "Çubuğa konsantre olmadığınızı düşünüyorum, Bayan Ravenshaw."

Mümkün olduğunca ince bir hareketle, bakışlarımı onun beni tuttuğu yere yönlendirdim, isterse ne kadar kolay morartabileceğini veya beni yönlendirebileceğini düşündüm. Rahat olsa bile, elleri inanılmaz bir güç sergiliyordu. Yutkunarak, bu düşünceleri kafamdan attım.

Fenrir sopayı geri getirdiğinde, onu yakaladım ve tekrar fırlattım. Sopanın ilk seferki gibi çayırın üzerinde uçtu. Kaba bir çılgılık atarak, etrafta zıpladım ve dudaklarımdan çıkan en gülünç kahkahayı attım.

Arkamı döndüğümde, dudaklarında hafif bir gülümseme gördüm, ama bakışları bir an düşünceli hale gelince gülümseme kayboldu.

"Ne oldu?"

Kafasını salladı, hala konsantre olmaya çalışır gibi bakıyordu. "Sadece garip bir düşünceydi. Bana bir şeyi hatırlattı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım."

"Komik, sizin yanınızdayken garip bir tanıdıklık hissi duyuyorum, Bay Van Croix. Aslında, sanki daha önce buraya gelmişim gibi hissediyorum. Çayırda. Daha önce."

"Bu yaygın bir durum. Nightshade'de birçok kişi déjà vu yaşıyor. Bunlara *es'ra* veya yankılar deniyor. Geçmiş yaşamların anılarını taklit ediyorlar. Bazıları diğerlerinden daha kusurlu."

"Blackwater Katedrali gibi. Bana eskiden oynadığım eski kilise kalıntılarını hatırlattı."

"Belki de Blackwater, dünyanın başka bir yerinde var olan bir şeyin yankısıdır."

"Ne kadar garip." Güzel bir melodik ses tepemizde yankılandı, bir kuşun cıvıltısı, çok net ve şarkı gibi. Arkamı döndüğümde, kabarık küçük bir baştankara kuşunu andıran minik siyah bir kuşun arkamızdaki dalda tünediğini gördüm. "Garip demişken, ne kadar güzel bir ses."

"Onlar *Tu'Nazhja*. Burada oldukça tehlikeli bir kuş."

Kaşlarımı çatarak, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli kuş olan, neredeyse çizgi film karakteri gibi, geniş siyah gözleri ve büyük gagasıyla geriye baktım. "Tehlikeli mi? Ama çok sevimli."

"Evet. Bu onun doğası. Sevimli görünümü ve çekici şarkısı ile mükemmel bir avcıdır." Başparmağını alt dudağına sürerek beni baştan aşağı süzdü. "Bazı yönlerden bana seni hatırlatıyor."

Kıkırdayarak kollarımı kavuşturdum. "Bekle. Az önce beni sevimli mi dedin?"

Dudaklarının köşesi gülümsemeye kalkarken, ormanın derinliklerinden kuşun sesinden çok daha rahatsız edici bir çığlık yankılandı ve gülümsemesi daha ciddi bir ifadeye dönüştü. Bu sesi tanıdığımda omurgam gerildi, kalbim korkudan deli gibi atmaya başladı.

"Köpeklerle birlikte katedrale dönmenizi rica ediyorum, Bayan Ravenshaw."

"Benimle gelmiyor musun?"

"Hayır."

"Yardım çağıracağım."

"Gerek yok." Sözlerine rağmen sarhoş ya da zihni bulanık görünmüyordu.

"O yaratıklardan biri arkada bekliyorsa, inan bana, yardıma ihtiyacın olacak."

"İnan bana, ihtiyacım yok." Kafasını salladı ve sanki bir planı varmış gibi kol manşetlerini açtı. "Şimdi git. Bu çayırlara bir daha dönme."

"Tamam, peki. Eğer istediğin buysa."

"Kesinlikle istediğim bu."

JERICHÖ

Ağaçların kenarında, ceketimi ve düğmeli gömleğimi çıkardım, bir başka iyi gömleği daha mahvetmemek için kararlıydım. Yıllardır sahip olduğum göksel çelik hançer, kalçamdaki kılıfında duruyordu. Yeni satın aldığım kılıcı tercih ederdim, ama o tam olarak gündelik bir silah değildi.

Gün ışığı azalıyor, alacakaranlık gökyüzü her dakika daha da kararıyordu. Soğuk hava tenimi okşuyordu, uyuşmuş dış görünüşümün altında neredeyse hissedilmiyordu. Türümün genetik bir avantajı. Cerberus'un bana eşlik etmesi hoştu, ama daha önemli olan Farryn'in katedrale güvenle dönmesini sağlamaktı.

Karanlık ormandan gelen bir ses dikkatimi sessiz ve sakin duran beyaz huş ağacı sütunlarına çekti. Yine de, içinde bir şeyin gizlendiğini biliyordum. Karanlığının soğuk çelik gibi içimden geçtiğini hissedebiliyordum. Omuzlarımı esnettiğimde, sırtımdaki kanatlar tam genişliklerine ulaştı. Kanatlarımı açar açmaz, yukarı doğru sıçrayarak sakin akşam gökyüzüne uçtum ve aşağıdaki ormana baktım. O yükseklikten, yerde bir hareket görebiliyordum. Sanki saklanmak için çaresizce ağaçların arasında koşuşturan siyah bir silüet.

Alçaktan uçarak havayı yararak ona doğru süzüldüm ve onun tüyler ürpertici çığlığı aşağıda yankılandı. Her iki yanında dağlarla çevrili dar orman geçidi, mükemmel bir tuzak oluşturunuyordu. İleriye baktığımda, onun şüphesiz gittiği uçurumu gördüm. Cam gibi siyah deniz yüzeyinin derinliklerinde, Vale'nin girişi yatıyordu. Boyutlar arası geçit.

Kanatlarımla hızlandım, onun önüne geçtim ve yolunun üzerindeki küçük bir açıklığa indim. Orada, bıçağımı hazırlayarak onun ormandan çıkmasını bekledim.

Sönük ışıktaki, bir figür ağaç gövdelerinin arasında kıpırdanıyor, kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri dolaşıyordu. Her iki tarafındaki dik kayalıklar başka bir yolun olmadığını garanti ediyordu, ama onun başka bir çıkış yolu aradığı şüpheliydi.

Siyah bir çizgi yanımdan geçip koluma vurdu. Homurdandım ve dönerek kılıcımın ucuyla onun etini kesmek için vurdum.

Öldürmeye yetmezdi, ama canavarı yaralamaya yeterdi. Peşinden gelen acı dolu ses, hedefi vurduğumu gösterdi.

Başka bir çizgi. Karşı tarafımda daha fazla acı. Bu sefer, omzuna bıçak saplamayı başardım.

Yine de, henüz Ex Nihilo'ya göndermek niyetinde olmadığım için, basit bir yara izinden öteye gitmedi. Canavar tekrar bana doğru koştu. O sefer, ona konsantre oldum ve etrafımızdaki havaya sessiz bir emir verdim, hava daha kalın ve yoğun hale geldi. Moleküller görünür hale geldi ve yavaş çekimde birbirlerine çarparak zıplıyordu. Yaratık koşarken dondu, ama dişlerini gıcırdatmaya ve uyarı olarak tıslamaya devam etti. Ellerim arkamda, onun etrafında serbestçe dolaştım, benim isteğim olmadan hareket etmeyeceğini biliyordum.

Havayı manipüle etmek, oldukça fazla enerji harcadığı için özellikle hoşlandığım bir şey değildi, ama onu öldürmeden muayene etmenin tek yolu buydu.

Yaratığın sırtında, bir zamanlar kanatların çıktığını tahmin ettiğim iki kanlı kütükten sızan, bulaşmış koyu renkli bir sıvı vardı. Kemikteki oluklar, kanatların kesilmiş olduğu izlenimini veriyordu. Damarlar, benekli derisinin altında belirip kayboluyordu. Ellerinin ve kollarının kemikleri, acı verici görünecek şekilde bükülmüştü. Siyah, oniks gözleri, yaklaştıkça büyüdü.

"Kendini göster," emrettim. "Özgür olmak istiyorsan, kendini bana göster."

Yine tıslama ve çene şakırtısı.

"Sana zarar vermek niyetinde değilim. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

Yaratık o anda hareketsiz kaldı, siyah, şişkin gözleri küçüldü, göğsü ise hızlı nefeslerle kasılmaya başladı. Göz kapakları kapandı ve saniyeler sonra, derisinde siyah bir girdap deseni belirdi. Onun mührü belirdiği anda, umutsuzluk ve çaresizlikle bir nefes verdim.

Cassiel.

Gözlerinde hüznün gibi görünen bir şey parladı.

"Sana ne oldu dostum?" diye fısıldadım, gözlerinin yaşlarla parladığını izleyerek.

Tısladı ve hırladı, ama anlamlı bir şey çıkmadı.

Kederli bir iç çekişle, elimdeki kılıcı seyrederek dağdaki o günü hatırladım. "Hâlâ seni Ex Nihilo'ya göndermemi mi istiyorsun?"

Sanki sözlerimi anlamaya çalışır gibi bana baktı ve bıçağı kaldırdığımda hızlıca başını salladı.

"Bunu sana kim yaptı, söyleyebilir misin?" Cevap olarak sadece hırlamalar ve homurtular geldi.

Bıçağı elimde sıkıca tutarak, ona kaşlarımı çatarak baktım. "*Av'adeih et paej.*"

Pri'scucian dilinde "*Huzur içinde git*" anlamına geliyor.

Bıçağı göğsüne sapladım ve vücudunun sarsıldığını, hareketlerinin yavaşladığını izledim. Boş, siyah gözleri sıcak bir köz haline geldi, bu etkiyi gerçek zamanlı olarak göremezdim. Bir saniyeden fazla sürmeden, gözleri bana odaklandı ve gözyaşlarıyla yumuşadı. Bir nefes sonra, derisi alev aldı ve yavaş, parlak bir çırpıda bana doğru uzandı.

Havayı bıraktım ve onun hızla yok olmasını sağladım.

Merhametle, onun benden istediği gibi.

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Gece çökmüştü ve zihnim, Van Croix'un o şeyle birlikte o ormana tek başına girmiş olması düşüncesiyle meşgul gibiydi. Onu terk ettiğim için suçluluk duygusuyla mücadele ettim, ancak bu dünyanın garip ve sıradışı canavarlarına karşı hiçbir şey yapamayacağımı anladım. Bu suçluluk duygusuna, onun isteği üzerine evdeki kimseyi uyarmamış olmanın verdiği stres de ekleniyordu. Eğer ciddi şekilde yaralanırsa ya da ölürse, suçlu olan ben olacaktım.

Aptalca. Aptalca, aptalca, aptalca.

Birine söylemem gerekiyordu. Sadece Anya olsa bile. En azından o, gerekirse ona yardım edebilecek birini tanıyordu.

Gıcırdayan bir kapı sesi duyunca, fuayeye bakan merdiven korkuluğuna koştum ve onu görür görmez içim rahatladı. Nereye gidiyorsa, adımını yarıda kesip benim gülünç derecede hevesli bakışlarımla karşılaştı. Gözlerinde şaşkınlık parladı, yüzümde hiç şüphesiz okunaklı bir endişe vardı. Utançtan yanaklarım kızardı ve odama doğru geri çekildim.

Evet, onun sağ salım ve zarar görmeden dönmesini istiyordum.

O ana kadar, onun o kapıdan içeri girmesini ne kadar çok *istediğimi* fark etmemiştim.

Bir şekilde bir hafta geçti ve her gün endişelendim. Elbette, hayatımın ayrıntılarını unutmaya başlamış olmalıydım. Nightshade hakkında bana söylenen buydu. *Kim olduğunu unutma*. Yine de Camael'i, Nelle teyzeyi en ince ayrıntısına kadar kolayca hatırlayabiliyordum – Nelle teyzenin burnundaki çillerden, komşumun Camael'i bıraktığım gün giydiği parlak, mercan rengi paisley bluzuna kadar.

Neden onları henüz unutmamıştım? Bu yerde anıların silinmesi bu kadar uzun mu sürüyordu? Onları bu kadar uzun süre hatırlamak ne büyük bir işkenceydi.

Uçurumun kenarında durdum, kendimi cesaretlendirerek daha da yaklaşıp aşağıya baktım. Korkuluk olmadığı için, tek bir yanlış adımla o tehlikeli kenardan aşağıya düşebilirdim. Rüzgar saçlarımı savuruyor, ben parmağımı daha da yaklaştırmaya çalışırken dengemi bozmaya çalışıyordu. Daha da yaklaştırdım.

Kısa bir bakışta, gözlerim uçurumun korkunç yüksekliğini yuttu, siyah kayalar, anlaşılmaz, karanlık bir denizin dış kıyı şeridi boyunca parlıyordu. O kayaları ıskalamak için, koşarak başlamak ya da çok büyük bir sıçrama yapmak zorundaydım.

Panik omurgamdan yukarı doğru yayıldı ve keskin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

Tanrım. Yakında, Nightshade'de kalmak istemiyorsam, ne olursa olsun o atlayışı yapmak zorunda kalacaktım. Ama bunu hayal edemiyordum. Kendimi o uçurumdan bir adım atarken hayal edemiyordum. Bu düşünce avuçlarımı terletiyor, midemi imkansız düğümler halinde büküyordu. Bir hafta boyunca her gün, uçuruma bakıp kendimi *isteyerek* atladığımı hayal etmeye çalıştığımda beni rahatsız eden bir stresdi bu.

Günlük rutinim, besleme, yürüyüş, oyun ve uyku gibi monoton bir dizi aktiviteden ibaret hale gelmişti. Arazileri keşfetmiş ve katedralin batı bahçesinden çatıları görülebilen uzaktaki köyü gözlemlemiştim. Aurelia, akşam yemeğinde beni gününün hikayeleriyle eğlendirerek, samimi sohbetlerle ilgimi çekmeye çalışıyordu.

Ama bu yeterli değildi.

Babam hakkında, ilk geldiğim zamankinden biraz daha fazla bilgi edinmiştim, ona verdiğim cep saatini aldığımda ve onun

gerçekten bir ara Nightshade'e, daha spesifik olarak Blackwater'a geldiğini öğrendim. Günler geçiyordu ve yakında zamanım dolacaktı. Katedralden ayrılmam gerekiyordu. Kasabaya gidip etrafa bakmam gerekiyordu. Onun hakkında bilgi almam gerekiyordu.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" Arkamdan gelen sesle, çığlık attım ve çok hızlı bir şekilde döndüm. Kollarımı sallarken, geriye doğru sendeleyerek midem ağzıma geldi.

Güçlü bir tutuş beni sabit tuttu ve başımı kaldırıp baktığımda Bay Van Croix'ın bana uzandığını gördüm. Dengemi bulduktan sonra elbisesini düzelttim ve boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Uçurumun kenarında *oynamanız* doğru değil.

Tehlikeli." "Sizin oradan geçiyor olmanız benim için şans oldu."

"Kısa bir süreliğine." Ahıra doğru yürüdü ve ben de onun peşinden sendeledim.

"Oh, nereye gidiyorsunuz?" Bu soru, kendimi durduramayacak kadar hevesli ve kendimi durduramayacak kadar hızlı çıktı.

Durduğunda bana attığı bakış, "*seni ilgilendirmez*" diyen bir bakıştı ve beni geri adım attırdı. "Kitapçıya," diye cevapladı, beni şaşırtarak.

Neden kalbimin o anda çarpıntıya uğradığını bilemiyordum. "Kitapçıya mı? Kasabada mı?"

Yüzündeki somurtkan ifade sadece biraz yumuşadı ve bakışları odaklanamadı, sanki düşüncelere dalmış gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" O anda bana defolup gitmemi söylemesini bekliyordum.

Bunun yerine, kaşlarını çatarak beni incelemeye devam etti. Başını eğdi ve elini uzattı, sanki yüzümü avuçlamak istercesine, bu manzara nefesimi kesti. Parmakları bana dokunmadan önce, hızla geri çekildi ve başka yere baktı.

"Özür dilerim. Ne sormuştunuz?" Adam telaşlı görünseydim, ona bakıyordum.

"Kitapçıya sizinle birlikte gelebilir miyim diye sormak istedim. Söz veriyorum, sizi sıkmayacağım ya da delirtmeyeceğim."

"Tabii."

"Sorun değil. Ben sadece... Bekle. *Tamam mı* dedin?"

Gözleri ihtiyatlı, dudağı seğirdi. "Evet."

İçimde bir heyecan patladı ve utanç verici bir çığlık atıp zıpladım.

"Gerçekten mi?"

Yüzündeki şaşkın ifade, benimle gitmek istediğinden emin olmadığını gösteriyordu, ama ben bunu görmezden geldim, çünkü sadece şehre gidip babam hakkında bilgi almakla kalmayıp, bir de kitapçıya gidebilecektim.

Benden uzaklaşıp ahıra doğru dönerken, dudaklarından kısık bir inilti ve iç çekme karışımı bir ses çıktı. Bir an durup, aniden fikrini değiştirip değiştirmedini merak ettim.

Yürürken durup başını çevirip bana baktığında, gülümsedim ve onun peşinden koştum.

Arabada, Van Croix'un karşısına oturdum, Garic ise arabacıydı. Heyecandan dizlerim titriyordu, yanımdaki pencereden dışarı bakarak manzarayı izledim. Arada sırada dönüp Van Croix'un okunamaz ve tedirgin edici bakışlarını yakaladım.

"Bacağın hiç durmuyor mu?"

Gülümsememi saklayarak koltukta yerimi değiştirdim ve bacağımı sabit tutmaya çalıştım. "Sadece heyecanlıyım, hepsi bu."

"Kitaplara bu kadar meraklı olmanın sebebi ne?"

Aramızdaki uzun ve rahatsız edici sessizliği bozduğu için minnettar olarak, pencereden bakmayı bırakıp dikkatimi ona çevirdim. "Babam. Elinde hep bir kitap vardı. Çoğunlukla kurgu olmayan kitaplar, ama durmadan okurdu. Ne aradığını sorabilir miyim?"

"Bir grimoire."

"Grimoire mı? Yani... büyü falan mı?"

"O yaratıkların neden öyle göründüklerini öğrenmek istiyorum. Kanatlarının kesilmesinin bir sonucu, ama bu çoğu Düşmüş için tipik bir sonuç değil."

"Düşmüş melekler mi? Labirentteki yaratığın düşmüş bir melek olduğunu mu söylüyorsunuz?" Soru onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çattı. "Evet." "Kanatları kesildiğinde tipik sonuç nedir?"

"Hastalık. Enfeksiyon. İnsan hastalıklarına karşı savunmasız hale geldiklerinden çoğu ölür. Ama canavara dönüşmezler."

"Birinin yaratığı lanetlediğini düşünüyorsun."

"Bu sadece bir teori."

"O gün ormanda olan. Onu sen buldun, değil mi?"

Burnundan nefes alıp vererek başını salladı.

"Onu

taniyordun."

"Evet."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Sanırım o, senin peşindeydi." Sıradan bir üslup kullanmasına rağmen, sözleri ensemde buz gibi bir ürperti yarattı.

"Peşimde *mi*?"

"Öyle sanıyorum. Tarif ettiğin tüy ona aitti." "Nereden biliyorsun?"

"Üzerinde onun mührü vardı. Hafızandan çizdiğin mühür."

Düşüncelerim, odamda bir ses duyduğum geceye geri döndü. Camael yatağımın ucunda oturmuş, tıslayarak bir şeyle meşgul olduğu belliydi. "O... yaratık odamda mıydı?"

"Hayır. Sanırım kısa süre sonra bir şey tarafından yakalandı. Bence sana yardım etmeye çalışıyordu."

"Ben... Neden? Beni yardım etmek için ne yapardı ki?"

"Sanırım artık bu bilgiyi asla öğrenemeyeceğim. En azından onu o hale getiren şeyi bulabilmeyi isterdim."

"Sence Pentacrux'un bir üyesi miydi? Belki de yeni bir tarikatın üyeleri?"

Bir iç çekerek dikkatini pencereye çevirdi. "Bilemem. Uzun zamandır ölümlülerin dünyasına gitmedim."

"Ne kadar zamandır?"

"Çok uzun. Yıllar önce sürgün edildim. Sonsuza kadar hapsedildim." "Neden?"

Dudaklarını sıkıca kapatan adam, dikkatini tekrar bana çevirdi. "Belki başka bir gün."

"Elbette. Merakımı bağışlayın. Acaba bunların hepsi babamla bir ilgisi var mı? Bu konuda yayınladığı makale..."

"Hangi makale?"

"Babam yıllarca Pentacrux üzerine araştırma yaptı. Aslında çocukluğumun yarısı boyunca. Onların sembolünü çok iyi biliyorum çünkü büyürken evimizi süslerdi. Babam bu konuda biraz takıntılıydı."

"Takıntısı neydi?"

Bu soru ile kolumdaki işaret aniden kaşınmaya başladı ve ben de onu gizleyen kolumu kaşımaya başladım. "Belki başka bir gün. Her neyse, acaba babam birinin dikkatini çekmiş olabilir mi diye merak ediyorum. Bunu hoş karşılamayan birinin."

Omuz silktili, bakışları her zamanki gibi düşünceli ve gizemliydi. "İnsanlığın motivasyonları benim için bir gizem. Mesela sen gibi. Bir kadını, bildiği her şeyi bırakıp imkansız aramaya iten nedir?"

Doğası gereği çok basit olan bu soru, kafamın içinde karmaşık bir denklem gibi geliyordu. Hâlâ cevabını bulamadığım bir denklem. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Sadece garip bir çekim hissettim. Sanki uzaklaşırsam her şeyi kaybedecek ve bir daha bu fırsatı asla yakalayamayacakmışım gibi."

"Alkolün bir etkisi oldu mu acaba?"

Gülerek başımı salladım. "Hayır. Sanırım tamamen merak ve ezici bir özlem duygusuydu."

"Neyi özlüyorsun?"

"Memnuniyet."

Yine, sanki bu kelime onun düşüncelerini etkilemiş gibi gözleri parladı ve biraz odaklanmamış bir şekilde baktı. "Elbette hayır, senin gibi bir kadın. Mutluluk sıkıcı olurdu."

Gülümseyerek, onun yorumunu sessizce sindirdim ve manzaranın yoğun ormandan, küçük evlere ve bir kasabaya yaklaştığımızı gösteren parke taşlı yollara dönüştüğünü fark ettim. "Muhtemelen haklısın. Belli bir heyecan düzeyine ihtiyacım var, yoksa ilgimi kaybederim."

"Öyle sanırım. *Heyecan verici* günlerini ne dolduruyordu?" "Öğrenciydim. Ara sıra ders veriyordum."

"Çalışma alanın neydi?"

"Sembolizm. İkonoloji."

Ağzını aralarken dilinin dişlerinin üzerinde kaymasını izledim. "Öyleyse, bu keşif gezisi senin için çok aydınlatıcı olmalı."

"Aslında, mümkünse, eskisinden daha fazla kafam karıştı. Bir şey sorabilir miyim?"

"Soru sormak için izin istemek, kesinlikle cevap vermek istemediğim bir şey olduğu anlamına gelir."

"*Van Croix & Associates* ne iş yapar? Bu yüzden mi sana Ölüm diyorlar?"

Çenesini oynattı, gözleri beni inceliyordu, sanki cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi. "Çoğu kişi işimi bilmiyor. Bilenler ise bana o isimle hitap etmiyor. Ben ruhların komisyoncusuyum."

"Yani... alım satım yapan bir komisyoncu gibi mi?" "Evet."

"Kaçakçılık mı?"

"Hayır. Ben sadece bir aşamadan diğerine geçişte yardımcı oluyorum."

Hâlâ Nightshade'in nasıl çalıştığını ya da insan olmayanların insanlarla nasıl bu kadar sorunsuz bir şekilde iş birliği yaptığını tam olarak anlayamıyordum. "Yani, sen daha çok öbür dünya için cenaze müdürü müsün?"

"En basit haliyle öyle diyebiliriz." "Peki bu ruhları... kime satıyorsun?"

"En yüksek teklifi verene. Ne yazık ki, Nightshade'dekiler söz konusu olduğunda cennetteki insanlar biraz daha cimri davranıyor."

"Sen... kimseyi öldürür müsün?"

"Hatırlayacağınız üzere, buradakiler zaten ölüler, Bayan Ravenshaw."

"Evet, elbette. Demek istediğim... Jesper'ı bu yüzden mi işe aldınız?"

"Evet. Tüm çalışanlarım satın alındı. Tabii ki siz hariç."

"Yani... cennetin tutumlu olduğunu söylediğinizde, onları Düşmüşlere sattığınızı mı kastediyorsunuz?"

"Evet," diye cevapladı, beklediğim gibi stoik ve pişmanlık duymayan bir yüz ifadesiyle. "Jesper'in yaptıklarından sonra, buradan yükselmeyi hak ettiğini düşünüyor musunuz?"

"Tabii ki hayır. O zaman, sattığın tüm ruhların şiddet suçluları olduğunu varsayayım mı?"

"Hayır. Bazıları değil." Yemyeşil, kadifemsi bankın arkasına yaslandı ve dirseğini bankın arkasına koydu. Bu adamın nasıl *bu* kadar rahat ve aynı zamanda korkutucu olabildiği, asırlardır çözilemeyen bir gizemdi. "Neden evimde barındırabileceğimden daha fazla personelimi olduğunu düşünüyorsun?"

Bu yorum yüzüme bir gülümseme getirdi. "Elbette, bu işi yaptığın onca zaman boyunca, sadece bir avuç iyi insanla karşılaşmış olamazsın."

O cevap vermedi, araba yavaşlayarak durdu ve birkaç saniye içinde Garic kapıya geldi ve kapıyı açarak beni babamın kitaplarda gösterdiği eski Avrupa şehirlerini anımsatan bir yere çıkardı. Zamanın sınavından geçmiş ve etraflarını saran sürekli gelişen teknolojiden etkilenmemiş şehirler.

Sokaklarda gaz lambaları sıralanmış, bakımlı asmalarla süslenmiş ve düşmeye başlayan birkaç kar tanesi ile benekliydı. Küçük dükkanlar, kitaplardan unlu mamullere, eczane ve giysilere ve hatta köşedeki küçük bir pub'a kadar her şeyi sunuyordu.

Jericho'yu takip ederek arabadan indiğimde, gözlerim, sürekli bulutlu gökyüzünün kasvetli altında uzanan yorgun ve hüzünlü küçük kasabayı içime çekti. Kapıda, Jericho'nun elini uzattığını gördüm ve emin olmayan bir gülümsemeyle elini tuttum, avucunun hafifçe seğirdiğini hissettim.

Yere indiğimde, ceketinin kapüşonunu başına geçirdi. "Kendini hazırla. Bu kasaba beni sevmez. Sanırım seni fakir ve çaresiz bir ruh olarak görecekler."

Bu sözleri daha ağızdan çıkar çıkmaz bir kadın yaklaştı ve gözleri Jericho'ya takılınca ikimizin etrafından dolaşarak caddenin karşısına geçti.

"Senin gerçekten Ölüm olduğuna inanıyorlar mı?"

"Öyle görünüyor. Biraz önümde yürümek akıllıca olabilir."

Bunun yerine, elimi tekrar eline kaydırdım ve o, birbirine kenetlenmiş avuç içlerimize bakarak kaşlarını çattı. "O kadar akıllı olduğumu iddia etmiyorum."

"Beni takip etmekte ısrar etmen bunu kanıtlıyor." Kolumu nazikçe çekerek beni caddeye doğru götürdü. Rüzgâr tüneldeki gibi esiyordu ve beni üşütüyordu.

Kitapçıya girdiğimizde bir zil çaldı. Yaşlı ahşap ve kitapların kokusu sakın bir perde gibi üzerime çöktü ve gözlerimi kapatıp kokuyu içime çektim. Babamın deri koltuğu ve her yere dağılmış kağıtları olan ofisini ne kadar da hatırlatıyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda, Jericho bana bakıyordu.

"İyi misin?"

"Oldukça." Onun önüne geçtim, gözlerim iki katlı kitap raflarında dolaştı. Raflar raflar dolusu kitaplar. Mumlar titreyerek, baharat ve kışın hoş kokusunu yayıyor, ışıkları parlak, koyu renkli ahşap zeminde yansıyor. Şömine çıtır çıtır yanıyordu, yanında, elindeki kitabın üstünden çıkan ateş kırmızısı saç tutamlarından görünen bir kadın, sandalyede oturmuş çayını yudumluyordu.

Elimin sıkılması, beni büyüleyen şeyden dikkatimi dağıtabilecek tek şeydi. Aşağıya bakıp onun elinin benim elimi yuttuğunu gördüğümde, bunun ne kadar doğal hissettirdiğini zihnimde not ederken, nedense o hemen elini bıraktı.

"Kitabı arayacağım," dedi. "Uzaklara gitme."

uzak

." "Neden buradan uzaklara gitsem ki?" Başını sallayarak uzaklaştı.

Onu korkutmamak için dikkatlice, sandalyedeki kadına yaklaştım ve elbisenin içinden madalyonu çıkardım. "Affedersiniz. Bu resme bakıp bu adamı daha önce gördünüz mü bana söyler misiniz?"

Kitabını, üstünden bakabilecek kadar indirdi, hızlıca baktı, yeşil gözleri ateşin ışığında parıldadı ve başını salladı. "Hayır," dedi, kitabı tekrar kaldırarak.

"Oh. Tamam. Teşekkürler."

Arkamı dönüp uzaklaşırken, kadının yanındaki bir şey dikkatimi çekti. Yaklaşan bir baloyu duyuran bir broşür. Ama dikkatimi çeken broşürdeki resim oldu. Soluk ten. Neredeyse beyaz gibi görünen sarı saçlar. Parlak gözler. Dudaklarının üstündeki belirgin ben.

Alicia Maxson. Motel odasında parçalanmış halde bulunan fahişe. Dedektif Hines, orada bırakılan Pentacrux sembolü nedeniyle dikkatimi çekmişti. Tabii ki, fotoğraftaki yüzü tamamen sağlam görünüyordu, tıpkı Hines'in bana gösterdiği önceki fotoğrafta gördüğüm gibi.

Broşüre göre, etkinlikte şarkı söyleyecekti. Bu yerde ona rastlamamın olasılığı ne kadardı?

Hâlâ kitabına dalmış olan kadının yanından uzanıp, yanındaki masadan broşürü aldım.

Hallow Harvest Fest.

Belki de çok sayıda insan katılırdı. Ve

Alicia.

Eğer ona saldıranın kim ya da ne olduğu hakkında en ufak bir fikri varsa ve suçlunun Pentacrux ile bir ilgisi olduğunu varsayarsak, bunun babamla bir bağlantısı olabilir.

"Kitap mı arıyorsunuz?" diye sordu kadın, yüzü hala gizliydi. "Evet."

"Belirli bir kitap mı?"

"Hayır, yok. Sadece elinizdekileri göz atmayı planlıyordum."

Sonunda yüzündeki kitabı indirdi ve beni inceliyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Sana tam uygun bir hikaye var."

"Vay canına, sadece bana bakarak mı?" Yüzündeki ciddi ifade ve cevap vermemesi üzerine boğazımı temizledim. "Tamam. Önerilere her zaman açığım."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Benimle gel." "Broşürü saklayabilir miyim?"

"Hiç sorun değil. Gitmeye niyetim yok. O baloda müstehcen şeyler oluyor.

Uzak durman akıllıca olur."

"Anlaşıldı." Gerçi uzak durmaya niyetim yoktu. Bir cinayet kurbanıyla konuşmak gibi nadir bir fırsat varken, ki bu neredeyse bir tezat gibi geliyordu.

Kadın beni spiral merdivenden ikinci kata çıkardı, sonra kitapların arasından geçerek arkaya doğru ilerledi, duvar yolumuzun sonunu işaret ediyordu. Sonra elini duvarın ahşap paneline koydu ve panel yana kayarak bir kat daha yukarı çıkan merdiven boşluğuna açıldı.

Omzumun üzerinden belirsiz bir bakış atarak, onu takip etmekte tereddüt ettim. "Ee, geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu, sesinde sabırsızlık

Dikkatli bir şekilde, merdiven boşluğunda onu takip ettim, ancak duvar arkamda kapandığında, tedirginlik hissi tam anlamıyla endişeye dönüştü. Fenerler kendiliğinden yanıp sönüyordu ve ürkütücü merdiven boşluğu, daha da ürkütücü bir odaya açılıyordu. Odanın sonunda devasa bir demir kasa kapısı vardı.

"Hala sadece bir kitap alıyoruz, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Kasadaki kadrani çevirdiğinde, ağır kapıyı açarak ötesindeki soğuk odaya girdi. "Bunlar en değerli kitaplarımız."

Ağzım açık kalmış bir şekilde, içerideki birkaç kitabı gözden geçirdim. Yıpranmış ve eskimiş sırtları, bunların yüzyıllar öncesine ait olduğunu gösteriyordu. Belki de daha da eskilerdi. Rafı parmağıyla hafifçe vurdu ve koridorun ortasından, muhteşem altın sırtlı bir kitap çıkardı. Kendi kendine gülümseyerek, saygıyla kitabın kapağını eliyle okşadı ve sonra bana uzattı.

Baron ve Cadının Kızı.

Sade ama muhteşem kapağa hayranlıkla bakarken, açıkça iyi korunmuş olan kitabı mahvetmekten korktuğum için açmaya cesaret edemedim.

"Çok güzel."

"Senin."

"Oh, alamam. Bu paha biçilemez görünüyor ve bunu ödeyecek param yok ."

İnanılmaz derecede soğuk eller ellerimi kavradı, ve kitabı kollarımın arasına yerleştirdi. "Senin."

"Bu... çok nazıksınız, ama yapamam. Burada kalmak niyetinde değilim..."

-

"Farryn, lütfen, kitabı al."

Önceki soğukluk, yeni bir şok dalgasıyla dondu, Oda birdenbire çok küçük geldi. "Ben... Size adımı söylemedim."

"Hayır, söylemedin."

"Seni tanıyor muyum?" "Hayır, tanımıyorsun."

İçimdeki tedirginlik daha da arttı. "Kimsin sen?" "Bu önemli değil. Hikayeyi okuyacağına söz ver." "Söz veriyorum."

Hafifçe gülümsedi ve parmaklarımın ucunda sallanan broşürü aldı. İkiye katladıktan sonra kitabın kapağının içine koydu. "Git artık. Refakatçin seni bekliyor."

"Bana adını söylemez misin?"

Dudaklarını büzerek, öfkeyle cevap verdi. "Madem ısrar ediyorsun. Adım Catriona." "Catriona," diye tekrarladım.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Benim için bir zevkti. Şimdi git."

Kadını orada bırakarak, kitabı göğsüme bastırdım, içindeki hikayeyi merak ediyordum ve merdivenlerden aşağı koştum. Rahatladım, alt kattaki gizli kapı kendi kendine yana kayd ve ben de Jericho'nun etrafına bakındığı alt kata doğru dolambaçlı merdivenlerden aşağı koştum.

"Hey, buradayım."

"Uzaklaşmamamı söylemiştim."

"Gezmedim. Sadece... bir kitap aldım."

Jericho, tezgahın arkasında duran gri saçlı kadına doğru yürüdü. Kadın, biz yaklaşırken ince gözlüklerini düzeltti. Jericho kitabını tezgahın üzerine koyduğunda, kadının ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim.

"Hepsi bu kadar mı, Bay Van Croix?"

Başını bana doğru çevirdi. "Ve onun kitabı da."

"Oh, şey. Catriona bana onu alabileceğimi söyledi."

"Catriona mı?" Kadın Van Croix'ya ve sonra bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Evet, üçüncü katta. Duvar kapısının arkasında."

"Üzgünüm bayan, ama ne demek istediğinizi tam olarak anlamadım. Burada Catriona adında kimse yok. Ve üçüncü katımız da yok."

"Eminim vardır." Kafam karışmış bir şekilde gülerek başımı salladım. "Sadece... hareket eden bir duvar vardı. Ve ürkütücü merdivenler? Yukarıda bir sürü çok eski kitap vardı."

"Bakın ne diyeceğim, kitaba bir bakayım, stoklarımızda var mı diye."

"Tabii." Ona gözlüğü uzattım ve gözlüğü burnuna kaydırıp geri ittiğini izledim. Kaşlarını çatarak tezgahın altına eğildi ve kocaman bir kitabı kaldırdı, tüm kitapların listesinin bulunduğu bir defter gibi görünen sayfayı açtı. "Tarihe göre arayalım." Elimde tuttuğum kitabın sırtını açtığında, yine kaşlarını çatarak sayfalarını çevirdi. "Tarih yok. Sorun değil, başlığa göre arayabiliriz." Bir sonraki sayfaya, ondan sonraki sayfaya ve ondan sonraki bir düzine sayfaya kadar listeyi parmağıyla taradı ve başını salladı. "Bu kitap envanterimizde kayıtlı değil."

"Ben... Yemin ederim..."

Belki de yüzümdeki tamamen şaşkın ifade, gözlerini yumuşatıp dudaklarını sempatik bir gülümsemeye çekmesine neden oldu. "Sorun değil, canım. Alın. Ücretsiz."

"Hayır, ama ben..." Yine o ürpertici, karıncalanma hissinin vurduğu enseme ovuşturdum. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Kitapçıdan çıktığımızda, içimdeki tedirginlik devam ediyordu. Arabaya dönerken, yanımızdan geçenlere yaklaşıp babam hakkında sorular sordum. Soru sorduğum hiç kimse onu görmemişti, bu da beni bu yerde onu asla bulamayacağıma inandırdı. Kucağımda duran kitap ilgimi çekse de, arabaya bindikten sonra kendimi kaybolmuş ve çaresiz hissettim, babamı aramayı bırakıp eski hayatıma dönmek zorunda kalma ihtimali beni depresyona soktu.

Bu da o lanet uçurumdan atlamak anlamına geliyordu.

"Onu nasıl kandırıp o kitabı para vermeden sana verdiğini merak ediyorum. Cömert biri olarak bilinmez."

Bir kez olsun, Jericho'nun keskin ve her zaman sakın sesinin dikkatimi dağıttığına minnettar oldum. "Belki de benden hoşlanmıştır."

"Ne bu zaten?"

"Bir aşk romanı galiba. Henüz okumaya başlamadım ama göz gezdirdiğim kadarıyla öyle bir izlenim edindim."

"Eminim çok sürükleyicidir." Sesindeki yoğun alaycı ton beni gülümsetti. "Sen romantizme inanmazsın."

"Kalp en iyi ihtimalle anlamsızdır." "Seninkini kim kırdı?"

"Neden kırıldığını düşünüyorsun?" "Başka nasıl bu kadar alaycı olabilirsin ki?"

"Onlarca yıllık pratik." Onun dünyaya karşı olan acımasızlığının beni bu kadar... çekici bulmamın nedenini söylemek zordu. O, en ilgi çekici bulmaca gibiydi. Sıkıca kapatılmış bir kutu, içinde ne olduğunu görmek için katmanlarını tek tek soymak istediğim bir kutu.

"Hallow Harvest Balosuna katılmak istiyorum."

Yüzündeki sakın ifade, şüpheli bir kaş çatışına dönüştü. "Bunu nereden duydun?"

"Bir broşürden." Kitabımı broşürü koyduğum sayfayı açtım, ama orada hiçbir şey yoktu. Şaşkınlıkla başımı salladım. O kadar sıkı sıkıya koymuştum ki, düşürmüş olamazdım. "Şey, o... Az önce elimdeydi..."

"Hallow Harvest sadece davetlilere açıktır. *Broşür* falan olmaz."

"Yemin ederim gördüm. Yoksa nereden bilebilirdim ki?"

"Tam emin değilim, ama halka açık bir etkinlik değil. Senin için uygun bir yer değil."

Kapağı kapatarak gözlerimi kısarak baktım. "Bana neyin uygun olmadığını söyleme yetkisini nereden alıyorsun? Seni satın almadığın tek çalışan benim, unuttun mu?"

"Benim çatım altında belirli bir koruma seviyesinden yararlandığın gerçeği." "Babam hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatı olabilir."

"Giriş izni almak için, konuk listesinde olmadığın için, birinin refakatçisi olarak katılman gerekir. Ve birinin refakatçisi olarak gitmek, takas edilmeye razı olduğun anlamına gelir."

Onun sözleri ağızımda acı bir tat bıraktı ve ben de onları düşünmeye başladım. "Takas edilmek mi? Yani... erkeklere mi?"

"Erkeklere, kadınlara, sana ilgi duyan herkese."

"Senin eşin olarak gidebilir ve dikkat çekmeden kalmanın bir yolunu bulabilirim."

"Cevabım hayır."

Gerginlik midemi burktu ve sinirlenerek, bir çocuğun ebeveyninden izin dilenir gibi görünmemek için dikkatimi pencereye çevirdim.

"Somurtmayı kes," dedi.

Bunun üzerine dişlerimi sıktım. "Beni korumakla ilgilenmediğini söyleyen biri için, çok koruyucusun."

"Bunun seni korumakla ne ilgisi olduğunu düşünüyorsun?" "O zaman, neden gittiğim ya da başka erkekler tarafından teklif aldığım için endişeleniyorsun?"

"

Cevap vermek yerine, çenesinin kasları seğirerek bana baktı, bu da yine hassas noktasına dokunduğumu gösterdi.

"Bunu balo gibi hayal ediyorum. Benim randevummuş gibi davranırsın, sonra da kapıda beni bırakıp arkadaşlarının yanına gidersin." Belki de bu sefer biraz fazla yaklaştım.

Kaşları sıkıca çatıldı. "Biri seni terk mi etti?"

"O adam bir pislikti. Benimle gitmek istemediğini biliyordum." Omuzlarını geriye attı ve elini yumruk yaptı. "O

o?"

"Liseydi. Ne umurumda? Onu neredeyse on yıldır görmedim. Onu neredeyse on yıldır görmedim." Başımı eğip, arka dişlerimi dilimle okşayarak gülümsemeye devam ettim. "Koruyucu davranıyorsun."

Alaycı bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. "Sanki ben aşâğılık bir insana değer veririm de."

"O gece başka bir kızla bir motel odasında kaldı. Beni dans partisinde bıraktı. Nelle teyze beni almaya gelmek zorunda kaldı. Ve inan bana, Nelle teyzenin bornozuyla gelip, randevumu dövmekle tehdit etmesinden daha aşâğılayıcı bir şey yoktu."

O buna alaycı bir şekilde güldü. "Ben olsam onu öldürürdüm." Bana bakma zahmetine girmedi, hala pencereden dışarı bakıyordu.

"Beni terk ettiği için mi öldürürdün?"

"Hayır. Sana çıkma teklif ettiği için."

Ona bakakaldım, araba birdenbire çok küçük geldi. Elbisem, üzerime çöken sıcaklık için çok dar ve sıcaktı. "Siz gizemli bir bilmece gibisiniz, Bay Van Croix."

Bakışları tekrar bana döndü ve beni bir bakışta yuttu. "Siz de sinir bozucu bir dikkat dağınıklığınız, Bayan Ravenshaw."

LUSTINA

"Ben ve Kutsal Babamızın sevgisiyle, bugün siz iyi insanları acilen çağırıyoruz. Genç bir adam kayboldu ve annesi ona ne olabileceğinden korkuyor." Piskopos Venable, kalabalığın toplandığı manastırın avlusundaki kürsüde duruyordu. Oyulmuş ahşabın kenarını parmaklarıyla kavrayarak, gözleri Lustina'ya sabitlenmiş gibi, coşkuyla konuştu. Drystan'ı aramak için günlerce onu sorguya çekmişti ve o, küçük cezalar uygulansa da dilini tutmuştu. "Aramızda bir katil olduğuna inanıyorum."

Kalabalık, suçlamasına şaşkınlıkla tepki gösterdi ve o, onları susturmak için elini kaldırdı.

"O *ya da o*, cesaretini toplayıp ortaya çıkıp genç Drystan'ın nerede olduğunu itiraf etmezse, bizim adil ve hakkaniyetli Kutsal Babamızın yargısına katlanmak zorunda kalacak. Merhametli Rabbimizin lütufkar ve dindar bir örneği olan annesi, çocuğun durumunu ifşa eden kişiye ceza verilmemesini istedi. İtirafçının korunacağına ve onurunun korunacağına yemin ederim."

"Peki ya ödül ne olacak?" Lustina'nın arkasındaki kalabalıktan biri bağırdı.

Piskoposun gözleri kötülükle parladı. "Rab, ruhunuza merhamet gösterdiğinde ödül ister mi?"

"Ben bir ödül vereceğim." Lord Praeceptia öne çıktı ve kalabalığa döndü. "Çocuğun suçlusunu yakalamaya yardımcı olabilecek bilgisi olan herkese."

Lustina, yaşlı Van Croix'un bakışlarının izlediği yolu takip etti, baronun yanında durduğu yere, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmayan soğuk bir ifadeyle.

Lustina, mahzenden çıktıktan ve çığlıkları duyduktan sonra izlemişti, ama ne baron ne de Drystan ortaya çıkmıştı. Sadece birkaç gün sonra, duvarlarının içinde hala ne olduğunu korkarak o korkunç odayı araştırmaya karar verdi, ama Drystan'dan hiçbir iz yoktu. Yaralandığına dair tek bir kanıt bile yoktu.

Bu keşif onu piskopos kadar şaşkına çevirdi.

"Cadının dölü!"

Kalabalıktan gelen başka bir ses Lustina'nın düşüncelerini böldü ve dönüp baktığında, yüzü küçümsemeyle kızarmış yaşlı bir kadının onu işaret ettiğini gördü. "Böyle bir şeyi kimse görmeden sadece o başarabilirdi!"

Diğerlerinden gelen birkaç onay sesi, kızda bir panik dalgası yarattı ve bakışlarını piskoposun üzerine çevirdi.

Çenesini yukarı kaldırarak, burnunun ucuyla ona baktı, dudakları, onun saf kibir olarak yorumladığı bir şekilde seğiriyordu. "Sizi temin ederim ki, gerçeği ortaya çıkarmak için her türlü çabayı gösterdim. Onun karanlık ve aldattıcı doğası, Kutsal Babamızın ihtişamı ve ölçülemez ışıyla boy ölçüşemez. Ancak, bizi aldattığı kanıtlanırsa, hayal edilemez sonuçlara katlanmak zorunda kalacak."

Manastırın avlusunda, Pentash Aurelia yatağın iki köşesini Lustina'ya uzattı. Lustina, çarşafı katladıktan sonra çimlerin üzerinde duran çamaşır sepetine koydu. "Onları fazla düşünmemeye çalış." Pentash Maria gibi o da Lustina manastıra geldiği günden beri ona karşı nazikti ve onun bir erdem olarak gördüğü hayırseverlik anlayışını somutlaştırıyordu.

"Kimi düşünmeyeyim?" Lustina, çamaşır ipinden daha fazla çarşaf çıkardı, hızlıca katlayıp sepete koydu.

"Köylüler. Onlar basit insanlar. Ve senin iyi huylu olduğunu kesinlikle bilmiyorlar. Bilselerdi, bizim gibi senin lezzetli peynirli turtalarını çok severlerdi." Gülerek, katlanmış başka bir çarşafı sepete attı.

"Peynirli turtalar onların gözlerindeki yargıyı silebilseydi, her gün pişirirdim."

Aurelia iç geçirdi, yüzündeki sempatik ifade, sanki *sefil* bir *günahkarın* kızıyla değil, Rahibe Ana'nın kendisiyle konuşuyormuş gibi samimiydi. "Bir gün, seni farklı görecekler. Senin kaderin iyi şeyler, tatlı dostum."

"Sen çok nazıksın." Lustina'nın yüzündeki gülümseme, uzaklarda karanlık bir fırtına gibi duran mahzene açılan kapıyı görünce kayboldu. "Pentash, sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Tabii ki. Neymiş?"

Ona göstermek istediği şeyin düşüncesi bile kızın midesini bulandırdı. "Bodrum katında. Belki de şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey."

Genç pentash'ın kaşları çatıldı. "Girmemize izin verilmeyen odalar."

Lustina, arkadaşının gözlerinde kesinlikle hayal kırıklığı göreceğini bildiği için, bakışlarını başka yöne çevirmekten başka bir şey yapamadı. "Oraya gitmek niyetinde değildim, ama gittim. Ve... gördüğüm şey..."

"Göster bana." Aurelia'nın kararlı sesi, başını sallarken gözlerindeki emin bakışını vurguladı. "Görmek istiyorum."

Avluya bakınca, çamaşır ipinin diğer ucunda çamaşırları katlayan Pentash Maria'dan başka kimse yoktu. Pentroshe öğleden sonra ayinine gitmişlerdi ve ortalıkta kimse yoktu.

Lustina başını sallayarak Aurelia'yı kapıya götürdü.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Maria, avluda koşarak, cüppesi toprakta dalgalanırken, uzun, boncuklu haç kalçasında sallanıyordu. "Beni bekleyin!"

Aurelia parmağını dudaklarına bastırarak ona sessiz olmasını işaret etti ve Maria sonunda onlara yetiştiğinde sesini alçaltarak sordu: "Neden kilise mahzeninin kapısının yanında duruyorsunuz?"

"Lustina bize bir şey göstermek istiyor," dedi Aurelia alçak sesle. "Sesini alçalt."

"Odalar..." Maria bu sefer daha sessiz konuştu. "Onlara girmek yasak."

"O zaman belki sen nöbet tutabilirsin."

Etrafa hızlıca bir bakış atan Maria başını salladı. "Elbette."

Lustina önce mahzene girdi, serin hava cildini ürpertti ve Aurelia'yı baronun bir zamanlar onu götürdüğü kalın kapıya götürdü. Hatırladığı an bile onu titretirken, kapı koluna uzandı. Kapıyı açtığında karşısına çıkan odada tavandan sarkan zincirler, duvarlara asılı aletler, haçlar ve kelepçeler vardı.

Korkuyla gözleri fal taşı gibi açılan Aurelia içeri girip etrafına bakındı. "Bu ne?"

"Burası Piskopos Venable'ın *deneylerini* yaptığı yer." "Deneyler mi? Kimin üzerinde?"

"Kaç kişi olduğunu bilmiyorum ama baronun da onlardan biri olduğunu biliyorum."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Burası... Burası kutsal olmayan bir yer. Bir işkence odası." Gözleri yaşlarla doldu ve Lustina, kızın odadaki aletlere bakarken aklına ne kadar korkunç sahneler geldiğini hayal edebiliyordu. Belki de baron ona odayı ilk gösterdiğinden beri Lustina'nın kendisini rahatsız eden aynı kabus gibi görüntülerdi.

Küçük alanı geçip duvara ulaşan Aurelia, siyah ipliklerinde hala kan lekeleri bulunan bir kırbacın deri kayışlarını kaldırdı. "Merhametli Baba, kim bir başkasına böyle bir acı çektirebilir?"

"Neden bu kadar uzun sürüyor..." Maria'nın sesini duyan Lustina, kapıda duran ve gözleri de dehşetle dolu olan Maria'yı gördü. "Oh, lanet olası acı, burası ne böyle?"

"Pentash Ana'ya haber vermeliyiz," dedi Lustina, ama kolunu sıkıca kavrayan Aurelia'nın elini gördü ve kızın titremesiyle kemiklerinin titreştiğini fark etti.

Genç pentash başını salladı. "Hayır. Ona bundan bahsetmemeliyiz." Sonunda bakışlarını çevresinden ayırarak Lustina'ya baktı, yüzünde üzüntü ve inanamama karışımı bir ifade vardı. "Onun da piskopos kadar masum olduğunu sanıyorum. Friar Felix ile konuşmama izin ver. Bize yardım edebileceğini düşünüyorum."

"Nasıl?"

"Yakında Roma'ya dönecek. Papa'yı bu iğrençlikten haberdar edeceğim."

"Ama... Pentacrux Papa'ya hesap verir mi?"

"Hayır, ama piskopos gücü saygı duyar. Endişelenme. Her şey yoluna girecek. Burada ne kadar korkunç acı verici olaylar yaşanmış olursa olsun, bunların devam etmesine izin verilmeyecek."

Başı belaya girebilme riskine rağmen, Lustina Pentash Aurelia'ya anlattığına memnun oldu. O her zaman güvenilir bir arkadaştı. Baron dışında, belki de onun tek gerçek arkadaşıydı.

"Teşekkür ederim. Genç rahip, burada bir trajedi yaşanmadan önce Papa'ya ulaşsın diye dua ediyorum."

Van Croix'un söz verdiği gibi dal kesilmesine rağmen hala uyuyamıyordum, bu yüzden benim için ikinci bir yatak odası haline gelen kütüphaneye bir kez daha gitmeye karar verdim.

Devasa orgun önünden geçtim, cesaretimi toplayıp tuşlardan birine basmaya çalıştım ve kitaplarla dolu geniş odaya açılan taş merdivenlerden yukarı çıktım. Masada, sert yüzeyi bir süre sonra popomun uyuşmasına neden olacağı kesin olan bir sandalyeye oturdum.

Derinin yıpranmış durumuna bakılırsa, bana verilen kitabın sırtı, görünürdeki yaşına rağmen, açtığımda hala gevrek ve çatlaktı. Metin, eski bir tüy kalemle elle yazılmış gibi görünüyordu ve tıpkı bir masal gibi "*Bir zamanlar...*" ile başlıyordu.

Birkaç sayfa ilerledikten sonra, katedrale çok benzeyen bir portreye rastladım, önünde bir grup adam duruyordu. Bazıları ortaçağ kıyafetlerini andıran zırhlar giymişti, diğerleri kollarda zırhlı kolluklar bulunan deri zırh yelekleri giymişti, birkaçı ise uzun siyah cüppeler giymişti. Beline bağlanmış beyaz kemerlerinden sarkan haçlara bakılırsa, büyük olasılıkla rahiplerdi. Aralarında rahibe kıyafetleri giymiş rahibeler de vardı.

Sanat eserinin yaşı nedeniyle kesin olarak anlaşılmasa da, belki on beş ya da on altı yaşlarında genç bir kız, uzun beyaz bir elbiseyle en önde duruyordu. Yüzü biraz bulanık olsa da, etrafını çevreleyen karanlık figürlerle tam bir tezat oluşturan, masum ve melek gibi görünüyordu. Eğilip yüzlerini inceledim ve Van Croix'ya tuhaf bir benzerlik gösteren yelekli çocuklardan birini görünce kaşlarımı çattım. Resmin eski bir dönemden çıkmış gibi yumuşak bir barok tarzı olduğunu düşünürsek, belki de bir atasıydı. Jericho'nun gözünü kapatan yama olmasaydı tam olarak böyle görünürdü.

Hikayenin başında, annesi cadılık şüphesiyle yakılan Lustina adında genç bir kızdan bahsediliyordu.

Kız, kilise tarafından kabul edildi ve orada, genellikle soylular tarafından çağrılan pentaşlar tarafından sert bir şekilde yetiştirildi. Kız, onlara hizmetçi olarak eşlik eder ve piskoposun uygun gördüğü her konuda ona yardım ederdi.

Kitapta sözlük yoktu, ama okuduklarımdan yola çıkarak, pentash'ın rahibe, pentrosh'un ise rahip olduğunu anladım. Kitap, Praeceptia adlı bir köyde geçiyordu ve bunu okuduğumda durakladım.

Praeceptia. Bunu daha önce nerede duymuştum?

Hayalet gibi beyaz bir figür aklıma geldi. Bir heykel. Praeceptia'lı Felix. Asılan rahibelerin olduğu kabusum. Xhiphias'ın bana bahsettiği antik şehir. Bunu tekrar duymam garipti. Hem de bir aşk romanında.

Lord Praeceptia'nın muhteşem malikanesinde, kavgacı genç bir baronla tanıştı. Şımarık ve zalim olan bu genç, onu sürekli alay edip kızdırarak, rahiplerin ziyaretlerini çekilmez hale getiriyordu. Genç, ondan yaşça büyüktü ve kız, onun acımasızlığı karşısında çaresiz hissediyordu. Ta ki bir gün, piskopos babasıyla görüşürken, nehir kenarında dolaşırken. Orada, bir kayanın üzerinde yatarken, umutsuzca hayata tutunmaya çalışan bir kuş buldu. Prens onu bulduğunda, kız kuşu elbisesinin eteğine sakladı ve prens ona sakladığı şeyi görmek istedi. Kız ona gösterdiğinde, prens kuşu kendisine vermesini istedi, ancak kız bu isteği reddetti. Kızın küstahlığına öfkelenen prens, onu yere itti ve bir boğuşma başladı, zavallı kuş da bu boğuşmada kayboldu. Prens, kızın kollarını yere bastırarak üzerinde dururken, sonunda kızın inatçı ve boyun eğmez gözlerine baktı ve içinde bir şey değişti. Sanki evrendeki her şey zaman içinde durmuş gibiydi. Uzak yerleri ve büyüüyü anlatan o gözlere büyülenmiş gibi oldu ve kendinden geçerek kızı bıraktı. Bu karşılaşma, ona daha önce hiç hissetmediği garip bir duygu uyandırdı. Kız, Lustina, şüphesiz onu büyülemişti, ama o umursamadı. O anda, kızın kendisine ait olacağını ve başka kimseye ait olmayacağını biliyordu.

Durakladım, başlangıçtaki portreye geri döndüm ve yüzü, sanki yanlış bir fırça darbesi ile bulanıklaştırılmış genç kızı inceledim, sonra da onun arkasındaki adamı. Van Croix'un uzak bir akrabası olabileceğine yemin edebileceğim adamı. Çok yakışıklı ve... tanıdık.

Nostaljiyle titreyerek içimi sıcak bir duygu kapladı. Parmak ucumu yüzünde gezdirdim, gözleri, çenesi ve ağzının çarpıcı özelliklerine hayran kaldım. O kadar deri giysinin içinde ne kadar kaçınılmaz bir şekilde büyüleyici görünüyordu.

"Bu saatte kitap mı okuyorsun?"

Derin, delici sesini duyunca, nefesimi tutarak kitabı kapattım ve sandalyemde dikleştım.

Jericho, odanın diğer ucunda, tırazana yaslanarak beni izliyordu. Karanlık, değişken bakışlarının yoğunluğu, midemde bir düzine saten kanatlı kelebek patlamış gibi bir heyecan uyandırdı.

"Evet, ben... uyuyamadım."

Parmağının eklemlerinde bir madeni parayı akıcı bir hareketle yuvarladı, bu hareket onun ruhumu delen bakışlarından sadece bir anlık bir dikkat dağınıklığı sağladı. "Peki bu sefer seni uykundan uyandıran şey nedir?" Konuşma tarzı, şekerle kaplı bir bıçak gibi tehlikeli bir çekicilik taşıyordu.

"Kabuslar görüyorum."

Arkasındaki bir şey duvarda hareket etti, sanki o hareketsiz kalırken gölgesi hareket etmiş gibi. Gözlerimi kırptığımda gölge ikizi sırtındaki yerine geri döndü ve ben kaşlarımı çatarak, bunu gerçekten gördüğümü mü yoksa beynimin bana bir oyun mu oynadığını merak ettim.

Bana doğru adım attı, gölgesi de onu takip etti. "Bu kabuslar ne?"

Hâlâ tuhaflığa odaklanmış haldeydim, kafamdaki dikkat dağınıklığını silkeledim ve dikkatimi Van Croix'ya verdim. "Aslında oldukça gerçekçi."

"Anlat bana."

"Bazıları savaşla ilgili. Savaşlar ve kan. Diğerleri alevler ve yanan bedenlerin kokusu. Ve ben her zaman gözlemciyim."

"Belki de içsel bir çatışma yaşıyorsundur?"

Bu tuhaf ve alışılmadık soru yüzüme bir gülümseme getirdi. "Siz de rüyaları yorumluyor musunuz, Bay Van Croix?"

"Oldukça açık bir analiz gibi görünüyordu."

"Sanırım hepimiz iç çatışmalar yaşıyoruz. Benimki her zaman amaç olmuştur. Sık sık neden burada olduğumu sorgularım. Bu dünyaya neyi başarmak için gönderildiğimi." Çenemi avucuma dayadım, iç geçirdim ve başımı kaldırdığımda onun odaklanmış bakışlarıyla karşılaştım. "Garip rüyalar görüyor musunuz?"

"Aslında, evet. Benimkiler daha az... şiddetli." "Ne görüyorsunuz rüyalarınızda?"

Onun ince gülümsemesi ile ilgim uyandı. Ellerini ceplerine sokarak pencereye doğru döndü. "Bir kadın. İnanılmaz derecede güzel bir kadın, ama yüzünü göremiyorum. Rüyalarımda yüzü bulanık çıkıyor." Pencerenin yansımada, getirdiğim titreyen fenerin ışığıyla parlayan, yüzündeki özlemi görebiliyordum. "Ama gözleri. Gözlerini görüyorum. Ve uzun, simsiyah saçlarını. Ve çok uzun zamandır hissetmediğim şeyler hissediyorum."

"Aşk mı?"

Omzunun üzerinden bir kez daha baktı ve omuz silkti. "Söylemesi zor."

"Onu sık sık rüyada görüyor musun?"

"Evet, görüyordum." Yansıma, onun bakışlarının benimkilere odaklandığını gösteriyordu, bu yoğun bakışlar içimi ısıttı ve koltuğumda kıpırdadım. "Sen geldiğinde rüyalarım sona erdi."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Rüyaları çok seviyormuşsun gibi görünüyor."

Beni izleme şekli tüylerimi diken diken etti, ta ki sonunda arkasını dönene kadar. "Evet, öyle. Görünüşe göre yeni bir uğraş buldum. Grimoire."

"Tabii ki. Okumaların nasıl gidiyor? Başka bir şey öğrendin mi?"

"Anladığım kadarıyla, kılıca çağırılabilen eski bir enfeksiyon gibi görünüyor. Çelik üzerine semboller çizmek için kullanılan bir karışım. Kuruduktan sonra kılıç lanetleniyor."

"Eski bir enfeksiyon mu?"

"Evet, Orta Çağ'da Scourge olarak adlandırılıyordu. Birçok Fallen'ı yok etti." Elleri hala ceplerinde, odanın karşı tarafına doğru yürüdü, duvarda bir tablo asılıydı, daha önce fark etmediğim, içi çekirdeğine kadar çürümüş bir elma resmi. "Kutsal olanlar bunun ilahi bir silah olduğunu söylüyorlar."

"Nasıl kutsal olabilir? Onları öldürmüyor, canavara dönüştürüyor?" "Bu canavarlar, onları lanetleyen kişinin emirlerini yerine getirmeye programlanabilir."

Kendi türlerini bile öldürürler. Kitapta onlara Alatum deniyor. Esasen kanatsız yaratıklar."

"Alatum mu? Bu hangi dil?"

"Pri'scucian. Meleklerin eski dili. Enochian'dan daha eski bir dil. Bazıları meleklerin tek gerçek dili olduğunu söylüyor."

Bunu babamın günlüklerinden biliyordum.

Yürüyüşünün yönü değiştiğinde ve bana doğru rahatça yürüdüğünde, karnımdaki kelebekler enfes bir heyecana dönüştü. O yaklaşırken içimdeki sıcaklık kıpırdadı, sanki içimdeki bir şey onun yaklaştığını hissetmiş gibiydi. Onun baş döndürücü narenciye kokusunu içime çektim, kokusu kadar tadı da güzel mi diye merak ettim.

Elini yanıma koyarak, okuduğum kitabın kapağını açtı. "Var olmayan dünyaları neden özölüyorsun?" diye sordu, birkaç sayfayı çevirerek.

"Kaçmak için. Bazen hayat çok bunaltıcı olabiliyor. Ya sen?"

"Ben bilgi edinmek için okurum, dikkatimi dağıtmak için değil."

"Uygun bir şekilde dikkatimi dağıtmanın rahatlatıcı olabileceğini keşfettim. İhtiyacım olduğunda odaklanmamı sağlıyor. Bazen zihin, pratiklikten çok sihre özlem duyar."

"Garip bir şekilde hayalperestsiniz, Bayan Ravenshaw."

"Garip ve hayalperest derken sıkıcı değil demek istiyorsan, evet. Sanırım öyle

oldu "Semboloji oldukça pratik bir uğraş gibi görünüyor."

ğum "Evet, sanırım öyle. Gerçi, geriye dönüp baktığımda, muhtemelen sadece u

söyl

eyeb

iliri

m."

babamla aramızdaki bağı arıyordum. Bu konuda iyi olursam, belki o gurur duyardı diye düşündüm... nerede olursa olsun. Benim dünyamda ya da başka bir dünyada."

"O zaman, bir parçan her zaman onu bulacağına inanıyordu."

Önceki neşe yerini kasvetli bir hüzne bıraktı. "İnanmak güçlü bir kelime." Gülümsayarak, bakışlarımı indirdim ve düşünmeden göğsümdeki madalyonu dokundum. "Her zaman umut ettim, ama... Sanırım kendimi ona sarılırken ve onu ne kadar özlediğimi söylerken hiç hayal etmedim." Zihnimde canlanan görüntü gözlerimi yaşarttı, belki de duygularım beni ele geçirmişti. "Onu bu yerde bulmayı düşündüm, ama... beni tamamen unutmuşsa ne yapardım bilmiyorum."

Bir parmak ucu çenemi kaldırdı ve Jericho'ya baktım. "Siz unutulmazsınız, Bayan Ravenshaw." Başparmağıyla yanağımı okşadı ve gözyaşımı sildi. Diğer eli hala masanın üzerindeyken, sanki beni öpecekmiş gibi bana doğru eğildi.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Dudakları benimkilerle hafifçe temas etti, sonra kendini durdurdu ve hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatarak uzaklaştı.

"Okumaya devam etmenize izin vereceğim."

Ellerini yanlarına kısıtarak, merdivenlere doğru büyük adımlarla uzaklaştı ve ben de tuttuğum nefesimi bıraktım.

Tamamen hayal kırıklığına uğramıştım.

Kütüphanede yine uyuyakalmamak için kitabı odama götürdüm. Yatağa uzanıp dizlerimin üzerine kitabı koyarak, fenerin ışığında okudum ve Jericho'nun dudaklarının hafifçe dokunduğu dudaklarımı parmaklarımla okşadım. Neredeyse öpüşecek olmaları dikkatimi dağıtsa da, genç baron ile kilisenin evlatlık kızı arasında filizlenen dostluğa daha da kapıldım. Kitap, babası ve piskoposun elinde maruz kaldığı tüm istismarları ona nasıl anlattığını ve annesinin oldukça hasta olduğunu, hastalığının her geçen gün ilerlediğini anlatıyordu.

Yazıda, Lustina'nın onun için vazgeçilmez hale geldiği, hatta kıza o kadar aşık olduğu için, onun ilgisini çekmek isteyen diğer tüm genç kızları reddettiği açıkça belliydi.

O, sadece Lustina'yı, yıldız tozu gözlü kızı istiyordu, *hayal ediyordu*.

O anda durakladım.

Kitap, onları benimkine benzer şekilde tanımlamıyordu. Beni hazırlıksız yakalayan tek şey, göksel referanslardı. Bana babamı hatırlatıyordu.

Kapıma gelen yumuşak bir vuruş, kitabı yanımdaki yastığın altına saklamak için acele etmeme neden oldu. Nedenini tam olarak bilmiyorum, sadece hikayeye ve karakterlere çok bağlanmıştım.

Aurelia kapıdan içeri girdi, kapıyı arkasında kapattı ve hızla yatağıma doğru yürüdü. "Sana bir şey söylemeliyim," diye fısıldadı.

Sesindeki aciliyet beni tedirgin etti.

Yanımdaki yatağa oturarak, kapıya bir kez daha bakıp geri döndü. "Sanırım... Sanırım burada tehlikedeyiz."

"Nasıl yani?"

Ellerini kucığında oynatıp duran ve dizini durmadan sallayan hali, bana yoksunluk belirtileri gösteren bir bağımlıyı hatırlattı. "Fısıltılar duydum. Bodrumdaki o oda hakkında. Seni ormana çekip orada boğmayı planlıyorlar."

Beni ormana çekip boğmak mı istiyorsun?

"Bodrum katındaki oda mı? Hiç mantıklı konuşmuyorsun Aurelia. Kim beni oraya çekmeyi planlıyor?"

"Pentacrux."

Soğuk bir his enseme okşadı. "Bekle... Pentacrux mu? Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Van Croix ile bu konuyu konuşurken onu duymuş olabilirdi. Etrafta kimse olmadığından emin olmak için pek dikkatli davranmamıştım. Bu da onun kaçmasına yardım etmem için bunu kullanıp kullanmadığını merak etmeme neden oldu.

"Onların oldukça tehlikeli olduklarını biliyorum."

"Bay Van Croix onlarla bağlantılı mı?"

"Oh, hayır. Hiç de değil. O onları hor görüyor." Göz bebekleri çok genişlemiş, gözleri kırmızı çizgilerle çevriliydi, onda bir terslik vardı. "Belki de bizden daha fazla."

"Bu evde Pentacrux üyesi olan var mı?" "Bildiğim kadarıyla yok. Ne önemi var ki?"

"Onlarla nerede karşılaşmış olabilirsin?" diye sordum, Nightshade'de Pentacrux üyeleri olup olmadığını merak ederek.

"Manastırda."

"Bir zamanlar yaşadığını söylediğin yer mi?" "Evet."

"Burada, Stygian Falls'ta mı?" "Hayır, hayır, aptal. Praeceptia'da."

Praeceptia mı? Okumaya başladığım kitaptaki yer. Belki de bir ara kitabı ele geçirmişti, ama ne zaman olduğunu bilmiyordum. "İyi misin?"

"Tabii ki. Kendimi gayet iyi hissediyorum! Neden aksini düşünesin ki?" "Saçma sapan şeyler söylüyorsun."

"Bak, lütfen bana güven." Soğuk eli benimkini morartacak kadar sıkı tuttu. "Buradan gitmeliyiz. O köpekler varken hiç şansım yoktu, ama sen bizi onların yanından gizlice geçirebilirsin. Seni dinliyorlar. Babanı bulup buradan gidebiliriz."

Onun çaresiz yalvarışını duyunca göğsümde bir acı hissettim. Ne kadar istesem de onu yanımda götüremezdim. Bunu yaparsam, onu sonsuza kadar çürüyen bir cesedin içinde hapsedmiş olabilirdim. Ama kalmak da istemiyordum. En azından onu buradan uzaklaştırabilirdim, ama buradaki yaratıklar hakkında duyduğum ve gördüğüm kadarıyla, kalması onun için çok daha iyi olurdu.

"Aurelia, eğer istiyorsan seni kapıdan geçirebilirim. Ama... yapamam... Seni yanımda götüremem."

"Tabii ki, hayır. Yani, katedralden ayrıldığımızda, yollarımız ayrılacak. Chicago adında bir yerden geldiğini söylemiştin, değil mi? Belki orayı görebilirim. Ama önce Praeceptia'ya dönüp annemi bulmak istiyorum. Böylece torununu görebilir." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, bu çok güzel olur!"

Praecepta hakkındaki konuşma rahatsız edici bir hal almıştı.

"Aurelia..." Ona gerçeği mi söylemeliydim? Yalan mı? Ona söylememek, sürekli bir tehlikeyi sürdürebilirdi. "Tehlikede olduğunu hissettiğini söylediğini biliyorum, ama bunu düşünmene neden olan ne? Katedralde hiç kötü muamele gördün mü?"

"Hayır. Van Croix Efendi her zaman sert ama cömert biridir." "Yani, buraya geldiğinden beri kimse sana zarar vermedi mi?"

"Hayır, elbette hayır. Ama bunun ne önemi var ki

"Hayır, elbette hayır. Ama bunun ne önemi var? Geri dönmem gereken bir hayatım var." Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ve gözlerini kaçırdı. "En azından... Öyle olduğuna eminim."

Dudaklarımı ısırarak, o düşünürken bir an fırsatını yakaladım ve söyleyeceğim şeyin sonuçlarını düşündüm. "Seni yanımda götüremem. Götürürsem, bir cesedin içinde hapsolmuş kalırsın."

"Ceset mi? Sen garip konuşuyorsun Farryn. Lütfen sade bir dille konuş."

"Seni buraya getiren adamın seni öldürmüş olması çok muhtemel."

"Öldürmüş." Yüzündeki kaşlarını çatmasına rağmen, kıkırdadı. "Öyle olsaydı

olsa, şu anda seninle nasıl konuşuyor olurdum?"

"Beni dinle, Aurelia. Mutluluğun için bunu anlamak çok önemli."

"Tam olarak neyi anlamam? Sanki Poppy'nin Kanından biraz içmişsin gibi konuşuyorsun."

"Sadece dikkatli olmaya ve kelimelerimi özenle seçmeye çalışıyorum, hepsi bu." "Neden? Ne demek istiyorsan söyle. Benim için lafını yumuşatma."

Midem bulandı ve artan rahatsızlığımın yanmaya başlayan enseme ovuşturdu. "Bence sen öldürüldün. Ve Nightshade adında bir yerde sıkışıp kaldın. Burası... bizim *bildiğimiz* dünyaya paralel uzanan ayrı bir boyut gibi."

Uzun bir sessizlik oldu, gözleri okunamazdı, sonra gülerek öne eğildi. "Sen gerçekten delisin. Ben senin yerinde olsam, sorgulanmak istemiyorsan bu hayallerini yüksek sesle söylemezdim. *Hem de hiç*. Bunun için vaktimiz yok. Hemen gitmeliyiz."

"Beni dinler misin? Kaçmaya çalışmayı bırakmalısın! Burası artık senin evin. Burada kalacaksın ve burada ölürsen, burada kalacaksın. En azından kurtuluş şansın var."

Yüzü buruşarak, elini elimden çekti. "Affedersin Farryn, ama benim gelmemi istemiyorsan, bunu söylemen yeterliydi. Korkunç hikayeler uydurmak... bu çok acımasızca."

"Hayır, bununla hiçbir ilgisi yok. Seni de yanımda götürebilseydim, götürürdüm. Ama yapamam. Ve burayı terk edersen, kendini ve çocuğunu tehlikeye atmış olursun."

"Burada kalmaktan daha mı tehlikeli? En kötüsünü henüz yaşamadım mı? Evimden kaçırılıp bu garip yere getirildim. Daha kötüsü ne olabilir ki?"

Onun sorusu, labirentteki günü hatırlattı. Remy ve Van Croix olmasaydı, o şeyin ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum. "İnan bana. Daha kötüsü var."

"Van Croix Efendi'nin bana henüz zarar vermemiş olması umurumda değil. Hayatıma geri dönmek istiyorum! Beni duyuyor musun? Evime geri dönmek niyetindeyim! Muhtemelen çok endişelenmiş olan annemin yanına. Çocuğumun hatırı için! Ne sen ne de başka biri beni durduramayacak!" Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve karnını tutarak öne eğildi. "Aman Tanrım!"

"Aurelia? İyi misin?" Ona uzandığımda, elimi itti.

"Bana dokunma!" Yataktan kalkıp, kamburunu eğdi ve kapıya doğru üç adım attıktan sonra yere yığıldı.

"Aurelia!" Yataktan fırladım. Yanına kayarak yere çöktüm, yere yığılmış vücudunu hızlıca inceledim ve elbisesinin pamuğunda kan lekeleri olduğunu fark ettim. Yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuştu ve kollarımda titriyordu. "Biri bana yardım etsin! Yardım edin!"

Onun yanından ayrılmak istemediğim için boğazım yanarken çığlık attım.

Dikkatimi tekrar ona çevirdiğimde, şakaklarından gözyaşları akıyordu. "Lütfen," dedi titrek bir sesle. "Bu bebeği burada doğurmamı isteme. Annemi istiyorum."

Ben de gözyaşlarımı tutarak boğazımı temizledim. "O zaman, dayan, tamam mı?" Yaklaşan ayak sesleri beni boynumu uzatıp, Evie adında olduğunu öğrendiğim esmer mutfak personelinin kapının aralığından bakarken buldum. "Yardım çağır! Lütfen!"

Çenesini geriye doğru eğerek, yardım etme niyetinde olmadığını gösteren sinsi bir gülümseme attı.

"Lütfen! Her yerinden kan akıyor!"

Birini çağırmak için koşmak yerine, bize bakmaya devam etti. bizi izlemeye devam etti.

"Farryn?" Aurelia'nın zayıflamış sesi dikkatimi ona ve iki katına çıkan kan gölüne çekti. "Bebeğimi ona vermeyin. Lütfen onu da yanınızda götürün, tamam mı? Giderken Miriam'ı da yanınızda götürün."

"İkiniz de benimle geliyorsunuz."

Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü. "Ona beni mutlu ettiğini söyle. Ve bir anne olmaktan başka bir şey istemediğimi." Soğuk parmaklar elbisenin koluna kıvrıldı.

"Dur. Lütfen, Aurelia. Her şey yoluna girecek. Biri yardım etsin! Bana yardım etsin! bana!"

"Sanırım... haklıydın. Sanırım eve dönmem gerekmiyor ama belki... belki bebeğim dönebilir. Onu da yanında götürür müsün?"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Deneyeceğim." Yalan kalbimi parçaladı, ama o anda başka ne diyebilirdim ki? Aurelia'nın hamileyken öldüğünü tahmin ediyordum. Bu da bebeğinin onunla birlikte öldüğü anlamına geliyordu.

"Söz verir misin?"

Dudaklarımı sıkarak başımı salladım. "Söz veriyorum."

Gülümseyerek, uzun ve derin bir nefes aldı. "Tamam. Ve ona onu sevdiğimi söyle

."

"Yapacağım."

"Bu gürültü de neyin nesi?" Anya kapıdan içeri daldı, Onu görmek, içimi parçalayan kaos karşısında küçük bir rahatlama sağladı. "Yardıma ihtiyacı var!"

"Hemen Doktor Venable'ı arayacağım!"

"Hemen bir doktora ihtiyacı var! Hemen!" O anda kolumu tutan elin gevşediğini fark ettim ve dikkatimi tekrar Aurelia'ya verdim. Gözleri kapalı, hareketsiz yatıyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, sanki rüya görüyormuş gibi.

"Aurelia?" Onu uyandırmak için vücudunu hafifçe salladım. "Uyan. Uyan, Aurelia!" Anya'ya dönerek, boğazıma yükselen paniği yuttum. "Uyanmıyor!"

Anya eteğini toplayıp yanıma diz çöktü. "Dolaptan sıcak bir bez ve antiseptik getir." Aurelia'yı sırt üstü yatırdı ve paramediklerin yaptığı gibi çenesini yukarı kaldırdı.

Başımı sallayarak, onun talimatına uyarak dolabın yanındaki gardıroba koştum ve gerekli malzemeleri toplamaya başladım. Dolaplarda antiseptik ararken, bir ses kulağıma ulaştı. Klipsler ve tıklamalarla dolu yabancı bir dil gibiydi. Dönüp baktığımda, Anya Aurelia'nın üzerine eğilmiş,

yüzü kızın yüzüne yakındı, sanki ona hava üflermiş gibi. Ama üflemek yerine, yanakları çökmüş bir şekilde yukarı doğru emme hareketi yapıyordu. Aurelia'nın mavi dudaklarından ve Anya'nın dudaklarının arasından beyaz, kıvrımlı bir sis yükseldi. Bir an için, neye tanık olduğumu anlamaya çalışırken, şaşkın bir şekilde durdum.

Karanlık gölgeler duvar boyunca örümcekler gibi hareket ediyor ve Aurelia'nın vücuduna tırmanıyordu. Odada tıslama sesleri yankılanıyordu ve ben bu yüksek seslere karşı kulaklarımı kapattım. Gölgeleer gri eteklere ve beyaz önlüklere dönüştü ve esmer Evie'nin bana baktığı yerden bir baş kalktı. Dudaklarında kan lekesi gibi görünen bir şey vardı ve dudakları bir gülümsemeye uzanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Dikkatimi, Aurelia'yı yiyip bitiriyor gibi görünen kadınlar sürüsüne bakarak ayağa kalkan Anya'ya çevirdim. "Açgözlü olmayın kızlar!" Anya dikkatini bana çevirdi ve o anda gözlerinde alevler gördüm. Neredeyse titriyor gibi görünen turuncu bir parıltı. "Sorun yok canım. Korkma." Bana doğru adım attığında, kapının sert paneli sırtıma çarpana kadar geri çekildim.

"Sen... siz hepiniz..."

"Sana zarar vermeyeceğiz, Farryn. Gel."

Kafamı sallayarak, arkamdaki kapının kolunu çevirdim ve Anya bana doğru sendeleyerek geldiğinde dehşetle nefesimi tuttum. Bana ulaşamadan, kapıdan sıyrılıp karanlık koridorda koşmaya başladım, onların kahkahaları peşimden geliyordu ve tik tak sesini duyunca, duvarlar boyunca beni kovalayan gölgeleri görmek için arkama döndüm.

Ayaklarımdan hız alarak daha hızlı koştum.

Hızlı, deniz havası nefesimi kesti, devasa ahşap kapıyı geriye doğru itip katedralden dışarı, gecenin karanlığına fırladım. Elbisenin uzun eteği adımlarımı keserken, açık avludan geçip uzaktan parıldayan itüzümü çiçeklerinin olduğu tarlaya doğru koştum. Aklım, Aurelia'nın cesedini yiyen kadınların sahnesine geri döndü ve daha hızlı koştum. O lanet elbiseyle koşabildiğim kadar hızlı.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Bir çiçek kopar, uçurumdan atla.

Benim için en korkunç şeyin uçurumun kenarında durup aşağıdaki dalgalı, siyah denizi seyretmek olduğuna karar vermiştim. Atlayacak cesareti nasıl bulacağımı bilmiyordum, ama o anda bunu düşünmüyordum

tek amacım bir çiçek koparmak ve kendi dünyama dönmekti. Sonuçta onu özlemiştim, değil mi?

Elbette, kimse Nightshade gibi tehlikeli bir yerde uzun süre kalmayı seçmezdi.

Zavallı Aurelia. Zavallı, masum Aurelia ve onun ölümünden acı çekecek bebek.

Çayirlara ulaştığımda, beni tarlaya kadar kovalayan köpeklerin varlığını belli belirsiz fark ettim. İleri geri dolaşarak, ben çiçeklerden birine uzanırken nöbet tutuyor gibiydiler. Bir tanesini kopardığım anda, arkamda bir yerlerde dalgaların monoton sesinin üstüne, acı dolu bir inilti gibi korkunç bir ses yükseldi. İlk çığlığa başka çığlıklar da eklendi, ta ki hepsi tek bir korkunç acı çığlığı haline gelene kadar. Elimi kulaklarıma kapatarak çiçeği yaklaştırdım ve karanlıkta kenarlarını zar zor görebildiğim uçuruma doğru koştum.

Soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu, içimdeki panik ve kararlılık adrenalini patlamasıyla savaşıyordu. Donmuş çimlerin ayak tabanlarımı uyuşturdu, ayak parmaklarım yanıyor ve kaskatı kesilmişti. Uçurumun kenarına yaklaştıkça, belirsiz çizgisi netleşmeye başladı ve korku göğsümü gıdıkladı. Köpekler peşimden gelmeyi bıraktılar.

Kayarak, uçurumun hemen önünde durdum ve küçük bir kayanın uçurumdan yuvarlanmasını izledim. Aşağıda sadece denizin vahşi beyaz dalgaları görünüyordu, uğultuları beni atlamaya çağırıyordu. Bir can almaya hevesliydim.

Elimdeki çiçeğe baktım, çiçeğin ağlaması kesilmişti, ışığı eskisinden daha sönük olmuştu.

Korku ve cesaret kafamın içinde hakimiyet için savaşıyordu, onların kakofonisi beni şaşkın ve bitkin bırakıyordu. Gözlerimi kapattım, burnumdan zor nefes alıyordum. Babamın ölümüne atladığı görüntüleri kapalı gözlerimin arkasına kaydı. Onun aşağıdaki kayalıklarda, hayatta, acı içinde yattığını düşününce, gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi açtığımda, karanlık kayalıklar ve su bulanık bir şekilde görünüyordu.

Yap şunu, diye başım içimden seslendi.

Aurelia ile aynı kaderi paylaşmak istemiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Kulağıma bir ses ulaştı — daha önce duyduğum zayıf bir çığlık. Labirentte ve ormanda. Yaratık. Van Croix'un öldürdüğü iddia edilen yaratık.

Etrafıma baktım ama hiçbir iz yoktu. Sadece karanlık vardı. Yine de, yine çığlık attı. Bu sefer öncekinden daha yüksek sesle.

Tekrar döndüğümde, gölgeler onun şekline dönüştü, ancak özelliklerini ayırt etmek imkansızdı. Dört ayak üzerinde bana doğru sendeledi. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Geri adım attım, topuğumun kenarının boşluğa doğru kayarak acı verici bir düşüşe yol açtığını hissedebiliyordum.

Yap şunu. Atla!

Gölge yaklaşıyordu. Elbisemin eteği sivri bir kayaya takıldı ve onu kurtarmak için sertçe çektim. Topuğum geriye doğru kaydı.

Başka bir çığlık kaslarımı irkiltti.

Kumaşın keskin bir yırtılmasıyla kenardan kayıp düştüm. Aşağı, aşağı, aşağı.

Rüzgar yanımdan geçerken içimden boşuna bir çığlık çıktı. Soğuk, uyuşturan bir heyecan vücudumu sardı, kaslarım hayal bile edemeyeceğim bir çarpışmaya hazırlandı. Soğukkanlılığımı koruyarak, rüzgarın gücüne karşı mücadele ettim ve çiçeği ağzıma götürdüm - tüketmeyi *unuttuğum* çiçeği. Geri dönmek için gerekli olan çiçeği, aksi takdirde sadece ölüme doğru düşecektim.

Elimi ağzıma ulaştıramadım!

Çiçek, sert ve çalkantılı rüzgârın etkisiyle elimden kaydı. Tanrım! Basınç çok fazlaydı, çığlık bile atamıyordum.

Bir güç bana çarptı ve önceki ağırlıksızlık, karnıma ağır bir şekilde çarptı, göğsüme tırmanırken gıdıklanma hissi verdi. Gözlerimi açtığımda siyah kanatlar gördüm. Mavi ve mor tonları olan, güzel, kuzgun siyahı. Yanağıma değen sıcak bir cilt. Muhteşem bir yüz profili ve yamalı bir göz.

Onun üzerinde bulanık bir sis yayıldı, görüş alanımın kenarları her yönden daralıyordu. Daha da daralıyordu. Gözlerimin önünde sadece bir iğne ucu kadar bir ışık parladı ve her şey karardı.

FARRYN

Midemdeki his boğazıma kadar yükseldi. Suyu çarptığımda omurgamda iğneler patladı. Aşağı, aşağı, aşağı.

Kabarcıklar yukarı doğru çıkarken, son hava parçacıkları ulaşamayacak kadar uzak bir yüzeye doğru yükseliyordu. Üzerime baskı yapan sulu duvarları tırmaladım.

Basınç göğsümü sıkıştırdı, çaresizlikle atıyordu. Nefes al. Nefes al!

Keskin bir nefesle dik oturdum ve kendimi yatakta buldum, önceki gece okuduğum kitap kaldığım sayfada duruyordu. Aklım olanlara geri döndü: Aurelia ile olan konuşmamız ve onun doğum sancılarının başlaması. Sonrasında olanların detayları bulanık ve odaklanılamaz gibiydi, ama çılgılık attığımı hatırlıyorum. Korkunç çılgılıklar. Kadınların topluluğu.

Ve Anya.

Kaslarım titreyerek yatağın kenarına doğru süründüm, tam o sırada kapı açıldı ve şeytanın kendisi odama göz attı. Orada durdum, o kapıdan geçip onu yere devirip devirmeyeceğimi düşündüm.

"Günaydın canım. Bu sabah köpek kulübesine gelmediğini görünce, iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Sen... Seni gördüm. Ne yaptığını gördüm." Bu sözler dikkatsizce dudaklarımdan dökülür dökülmez, gözlerim kapının kilidine kaydı. Beni içeri kilitlemeye cesaret edebilir miydi? Kapı, ondan önce ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

"Neyi gördüm?"

"Aurelia'ya yaptıklarını. Ve bebeğine."

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak başını eğdi. "Aurelia mı? Korkarım Aurelia diye birini tanımıyorum."

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu oyunu oynamıyorsun. Aurelia buradaydı.

Hamileydi. Buraya geldiğimden beri her akşam onunla yemek yedim." Odaya adım atan Anya, boğazını temizledi. "Bayan Ravenshaw, buraya geldiğiniz ilk geceden beri yalnız yemek yiyorsunuz. Mutfak personelinden biri, ilk gece ona Aurelia dediğinizi söyledi, ama ben bunu

bunu kafanızdaki şişlik ve henüz kimseyi tanımıyorsunuz diye düşünmüştüm. Burada Aurelia adında kimse yok ve ben kesinlikle sizi hiç tanımadığım biriyle birlikte kalmanızı istemezdim."

"Yalan söylüyorsun! Sen ve diğerleri... Onu yediğinizi gördüm. Onu ve doğmamış bebeğini yediniz! Her şeyi gördüm!" Yere baktım, orada kan olması gerekirdi. Ahşabın çatlaklarında bir leke falan olmalıydı, ama hiçbir şey görmedim. Diz çöküp, yatağın altına ve kanın sıçradığını hatırladığım çarşaflara daha yakından baktım. Hiçbir şey yoktu. Tek bir damla bile yoktu.

Aurelia'nın kanıtı hiçbir yerde olmasa bile, sonrasında olanları hayal etmemiştim. "Koştum. Bahçeden uçuruma koştum ve atladım. Ama çiçeği yemeyi unuttum, bu yüzden düştüm. Öleceğimi sandım, ama Bay Van Croix beni havada yakaladı." Saçmalıyordum. Asla saçmalamazdım, ama lanet olsun, Aurelia sadece hayal gücümün ürünü değildi. Bir kez daha yatağa yaslanarak, midemde bir panik hissettim, bu da bana önceki geceki düşüşümü, o anda hissettiğim mutlak dehşeti hatırlattı.

Anya'nın yüzündeki endişeyle buruşan ifade, söylediklerime hiç inanmadığını gösteriyordu. "İyi misin? Açıkçası, beni biraz korkutuyorsun."

"Aurelia gerçektir! Bir bebeği vardı ve kanıyordu! Sen ve diğerleri o kadar çok kan içtiniz ki!" Yine, yerde hiçbir kan izi olmadığını gördüm.

Ben uyurken temizlemiş olmalılar, ancak o kadar kanı temizlemek epey zaman ve çaba gerektirirdi. Gecenin bir saatinde onların telaşlı seslerini duyduğumu hatırlamalıydım, ama derin uykuya dalmış olmalıyım.

Anya başını sallayarak kapıya doğru geri çekildi ve bu, kafamda bir alarmin çalmasına neden oldu. "Peki. Doktoru çağırayım."

"Evet, Doktor Venable'ı çağıracaktın. Ama çağırmadın!" "Doktor Venable mı? Ben de Doktor Venable'ı tanımıyorum."

"Yeter artık! Beni deli gibi göstermeye çalışıyorsun ve ben..." Kafatasıma keskin bir ağrı saplandı, parmaklarımı oraya bastırdım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Oda etrafımda dönüyormuş gibi başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

"Bayan Ravenshaw, kendinize zarar vermeden önce uzanmanızı rica ediyorum."

"Ben iyiyim. Ben... Migrenim var. Bazen olur..." Gözlerimi açtığımda, görüş alanımda yüzen nesneler ve kenarlarda bulanıklaşan Anya'nın silueti gördüm. "Lütfen kafamı karıştırmayı bırakın. Aurelia... buradaydı. Kaçırıldı."

Sıcak eller beni yatağa doğru yönlendirdi ve onu odanın öbür ucuna itmek istesem de, Anya'nın kokusu bana Nelle teyzenin parfümünü hatırlattı. Adı Nights in Paris'ti ve onun makyaj masasında oturduğunu, akşam rüzgârının uzun beyaz perdeleri dalgalandırdığını, Chicago sokaklarının seslerinin uzaktan arka plan müziği gibi çaldığını hatırladım. Her zaman bir caz plağı çalardı ve gece ritüellerini yerine getirirken bir kadeh şarap eşliğinde puro içmeyi severdi. Parfümüyle karışan zengin tütün kokusu beni her zaman rahatlatırdı.

Anya beni yorganın altına sokarken, kafamda çok canlı olan bu anı bana huzur verdi.

"Dinle beni, seni korkutmak istemedim, ama bilmen en iyisi. Bu katedral geçmişten ve günümüzden kalma ruhlarla dolu." "Bana buranın hayaletli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Hayır. Beni deli gibi göstererek ne elde etmek istiyorsun bilmiyorum, ama Aurelia benim kafamda uydurduğum bir şey değildi. O gerçektir." Öyle miydi gerçekten? Onu hatırlayabiliyor muydum, önceki geceyi hatırladığım gibi, kanlar içinde yatak odamın zemininde başını okşarken? Sesi kafamda o kadar net miydi ki, orada çalışan diğer kızların seslerinden ayırt edebiliyordum?

Dürüst olmak gerekirse, cevap hayırdı. Kenarları hem belirsiz hem de pürüzlüydü, odaklanamıyordum. Aurelia'nın gözlerine odaklanarak uzaktan baktım, ama gözlerinin rengini hatırlayamıyordum.

Kız ölürken yüzüne bakmıştım, ama gözlerinin mavi mi, kahverengi mi, mor mu olduğunu söyleyemezdim.

"Yalnız başına yemek yerken, sık sık kendi kendine konuştuğunu fark ederdim," diye ekledi Anya, ruh halimi hiç de iyileştirmeden. "Sadece yüksek sesle düşünüyorsun falan sanmıştım."

Konuşma ve akıl sağlığımla ilgili tartışma beni yordu, alnımı ovuşturdum. "Bak, şakayı çok abartıyorsun. Bana sadece onun nerede olduğunu söyle."

Yataktan kalkarak Anya bacağıma hafifçe vurdu. "Biraz daha dinlenmen gerektiğini görüyorum. Bu öğleden sonra köpeklerle ben ilgilenirim."

Ya Aurelia sadece benim hayal gücümün bir ürünüydü? Bu, buradaki ruh halim için hiç de iyiye işaret değildi. "Buradan gitmem lazım. Gitmek istiyorum. Hemen."

"Eğer öyle karar verdiysen, ama seyahate çıkmadan önce dinlenmeni tavsiye ederim, tamam mı?"

Nedense çok yorgundum ve bu da her şeyi daha fazla sorgulamama neden oluyordu. Bu da başımın daha fazla zonklamasına neden oluyordu. "Peki. Ama bu odanın anahtarını istiyorum."

"Anlamadım?"

"Beni buraya kilitlemeyeceksin, ama ben hepinizi dışarıda kilitlemek niyetindeyim." Elimi uzattım ve parmaklarımı şıklatarak anahtarı vermesi için işaret ettim. Beni orada tutmak istemelerinin bir nedeni olamazdı, tabii beni de yememek için değilse. Yine de, riske girmeyecektim.

Dudaklarını sıkıca kapatan Anya, elbisesinin cebine uzandı ve büyük bir halkaya takılı bir anahtar demeti çıkardı. Anahtarlardan birini çıkarıp bana gösterdi. "Odanın anahtarı. Ne kadar tuhaf bir istek olsa da. Ayrılmadan önce bana hemen geri vermeni rica ediyorum."

"Tabii ki. Rastgele bir odanın anahtarına ne ihtiyacım olabilir ki?" "Şu anda sorguladığım birçok şey var, canım. Ama tekrar söylüyorum, kendini iyi hissetmediğini anlıyorum. Sana yemek getireceğim. Kapıyı açmak istediğinde, kapının önüne bırakılacak."

O odadan çıkarken, sabahki olayları kafamda oturtmaya çalışarak arkasından baktım. Aklımı kaçırmamıştım, değil mi? Hala kim olduğumu hatırlıyordum. Panik içinde, yatağın kenarına oturup Camael'i hatırladım. Kürkünü. Kokusunu. Mırıldanışını. Nelle teyzenin evini ve bana bakmamı istediği eğreli otlarını. Tabutunda yatarken huzurlu görünen Nelle teyzeyi. Tabutun içi pembe satenle kaplıydı ve onun bir istiridye içinde gömülüymüş gibi göründüğünü düşünerek uygunsuz bir şekilde güldüğümü hatırladım.

Hayatımın anılarını henüz kaybetmemiştim. Neden? Burada yeterince uzun süre kalmamış mıydım? Her ayrıntı kafamın içinde çok net kalmıştı.

Yine de, önceki gece duyduğum Aurelia'nın sesinin tonunu hala tam olarak hatırlayamıyordum.

Kendimi başlığa doğru ittim, kolum yanımda duran kitaba çarptı ve sayfa, başlangıçtaki resme açıldı.

Başlangıçtaki resim. Kütüphanede incelediğim resim.

Ancak yeni bir şey gözüme çarptı.

Kaşlarımı çatarak eğildim ve okuduğum kitaptan Lustina olduğunu anladığım genç kıza bakışlarımı sabitledim. Ancak, kitabı ilk elime aldığımda hatırladığım gibi görünmüyordu.

Hatırladığım kadarıyla, önceki gece okumaya başladığımda, yüzü boya lekesi nedeniyle bulanıktı. Aniden, gerçekten aklımı kaçırmış olma ihtimalim kadar net bir şekilde ortaya çıktı.

Titrek bir elimi ağzıma bastırdım, panik dalgaları omurgamdan aşağı korku sarmaşıkları gibi kıvrılıyordu.

Resimdeki kız bendim.

Daha da kötüsü, yanımda duran, rahibe cüppesi giymiş genç kadın Aurelia'ydı.

LUSTINA

Lustina, öğleden sonra rahibe için taze meyve isteyen Rahibe Başrahibe'nin isteği üzerine topladığı meyve sepetini topladı. Bu görev onu ormanın ortasına götürdüğü için hiç sorun etmedi. Annesi ile birlikte meyve topladığı günleri ne kadar özlemişti. Ancak o günler çoktan geçmişti ve Lustina hayatında bir daha böyle bir özgürlüğü asla yaşayamayacaktı.

Çok uzak olmayan bir yerden, sanki biri tehlikedeymiş gibi çığlık sesleri geldi. Sepetini bırakıp nehre doğru koştu ve çığlıkların geldiği kıyıya ulaştı. Orada, durgun bir su birikintisinin ortasında, su yüzeyinin üzerinde çırpınan kollar gördü. Bir baş kısa bir süre su yüzüne çıktı ve Lustina, köyden çok genç Agnes'in yardım istediğini görünce kalbi ağzına geldi.

Lustina tereddüt etmeden suya girip ona doğru yürüdü ve sıgılık, başının üstüne kadar ulaşan derinliğe dönüştüğünde, kıza doğru yüzdü. Agnes su altında kayboldu ve kalbi göğsünde çarparak, Lustina elbisesinin eteği bacaklarına ağırlık yaparken daha hızlı yüzdü. Kıza ulaştığında, Lustina'nın kasları yorgunluktan yanıyordu, ama kollarını gevşek çocuğun etrafına doladı ve onu kıyıya doğru çekti. Tekrar sığ sulara ulaştığında, Lustina onu kıyıya çıkardı. Kızı yüzeye doğru sürüklerken, kızın elbisesi ters dönmüş bir ağaç köküne takıldı, ta ki onu nehirden uzakta bir yere yatırana kadar. Öksürerek ve su tükürerek, kız kıvranıp titriyordu.

"Her şey yolunda. Artık güvendesin, küçük Agnes." Rahatlamış bir şekilde gülümseyen Lustina, onu sakinleştirmek için koluna nazikçe elini koydu ve çocuk sonunda derin bir nefes aldığında, ona dehşet dolu bir ifadeyle baktı.

Öksürerek geriye doğru tekme attı, dik oturdu ve yırtılan elbisesinin kısmını kaldırdı. Gözlerinde küçümsemeyle Lustina'ya bakarak, "Elbisemi yırttın! Seni sefil cadı!" dedi. Lustina'nın yanağına sert bir tokat atarak onu aşağıladı.

Lustina, şaşkın bir şekilde ağrıyan yere dokundu. "Özür dilerim, genç hanım. Niyetim bu değildi... Sadece yardım etmek istedim."

"Lanetli ellerini kendine saklamalıydın! Köydekiler bunu öğrendiğinde ne alay konusu olacağım! Senin yüzünden artık kimse bana yaklaşmaya cesaret edemeyecek. Seni zavallı aptal!" Kız ayağa fırladı ve Lustina'nın üzerine dikildi. Boyu kısa olmasına rağmen, sert ve haksız sözleri Lustina'yı çok daha küçük hissettirdi.

"Dinle beni Agnes, orada kalsaydın boğulurdun."

"Öyle olmasını tercih ederdim." Dudaklarını kıvrırarak, kız ondan uzaklaşıp ormana doğru koşmaya başladı.

Lustina, sinirli bir iç çekişle çamurlu kıydan kalktı ve kirli elbisesine baktı. Bir an durup elbisesini nehirde yıkadı, acımasız kış havası kemiklerini titretirken.

Manastırın yönüne doğru ilerlerken, havada bir koku duydu ve dikkatini çekti. Ormana doğru geri dönerek burnunu kaldırdı ve dilini sulandıran baharat kokusunu fark etti. Lezzetliydi. Annesi mevsiminde morel mantarı ile süslediği geyik eti yahnisi gibi. Yakında geri dönmesi bekleniyordu, ancak o kokuyu araştırması gerektiğine karar verdi ve görünmez yolu takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Ağaçlar, küçük bir açıklığın etrafında açıldı; ormana kaçtığı onca zaman boyunca hiç fark etmediği bir açıklık. Asmalarla kaplı bir kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu. Merakla yaklaştı, elinde hala çilek sepeti tutarken, yan tarafa yığılmış odunları ve ağılda tutulan keçileri geçip gitti. Kokusu, anlayamadığı nedenlerden dolayı onu cezbetti. Ve farkına varmadan, habersiz ve kaba bir şekilde kapının önünde buldu kendini.

Utançtan kızaran yanaklarıyla, dönüp gitmek üzereyken, diğer taraftan bir sesin onu çağırdığını duydu.

"Lustina!" Tanıdığı bir ses değildi, ama sesin sahibi onu bir şekilde tanımış gibiydi. "İçeri gelmez misin lütfen?"

Kaşlarını çatarak kapıyı açan Lustina, şöminenin önünde oturan koyu tenli bir kadın gördü. Şöminenin üzerinde bir tencere kaynıyordu ve o lezzetli kokuyu ona doğru yayıyordu.

Renkli cüppeler ve altın rengi bir başörtüsü giymiş olan kadın, hem muhteşem hem de heybetli görünüyordu. Uzak bir diyardan gelen bir kraliçe. Kalçasında, kırbaç gibi kıvrılmış dikenli bir asma vardı. Kadın öne eğilip tencerenin içindeki buharlaşan şeyi karıştırdı.

"Affedersiniz, sizi nereden tanıyorum?" diye sordu Lustina, içeri girerken. Sıcaklık onu sardı ve ıslak elbisesine yapışan soğuktan kalan ürpertiği uzaklaştırdı.

Kadın ona bakmaya tenezzül etmedi, karıştırmaya devam etti. "Beni tanıyan sen değilsin, çocuğum, seni tanıyan benim. Annenin arkadaşıydım."

Göğsünde sıcak bir his uyandı ve Lustina dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Annesinin arkadaşı. Onunla karşılaşmak ne büyük şans! "Adınızı sorabilir miyim, hanımefendi?"

Kadının kahkahası odayı doldurdu ve o, sallanan sandalyesinin kollarına tutunarak arkasına yaslandı. "Lütfen bana bu kadar resmi hitap etme. Sen benim için bir kız gibisin."

Gözlerini indiren Lustina, buna daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Benim adım Camael. Ben, Sybil olarak bilinen biriyim." "Bir kahin mi?"

"Kahin. Peygamber. Hepsi aynı şey."

Lustina, kadının onun geldiğini gördüğünü aniden anladı. Kapıyı çalmadan önce onun orada duracağını biliyordu. Kahinler hakkındaki bilgisi bir şey ifade ediyorsa, kadın muhtemelen yıllar önce onun geldiğini görmüştü.

"Neden buradayım?"

Kadının koyu kahverengi gözleri o kadar sıcaklık doluydu ki, Lustina bir yabancıнын evinde hiç de garip hissetmedi. "Neden buradasın?" diye tekrarladı. "Burada olman kaderinde vardı."

"Kaderimde mi?"

"Cennete inanır mısın, çocuğum?"

Lustina, soruyu düşünerek başka yere baktı.

"Sen Pentacrux'un cenneti inanmıyorsun."

"Saygısızlık etmek istemem ama, kendi inançlarına göre vaftiz edilmemiş olanları yakan bir cennete nasıl inanabilirim? Bu acımasız ve adaletsiz görünüyor."

Camael'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve oturduğu yerden kızı inceliyor gibiydi. "Annen hakkında konuşuyorsun."

"Affedin beni. Annemin dostu gibi görünseniz de, onun haksız yere suçlandığı büyücülük konusunda ne düşündüğünüzü bilmiyorum."

"Haksız yere suçlanmış. Genç bir kız için cesur sözler."

"Lütfen." Gözlerini indiren Lustina, eteğiyle oynadı. "Saygısızlık etmek istemedim."

"Saygısızlık hissetmedim, çocuğum." Camael, yanındaki masanın üzerinde duran ince bir nesneye uzandı ve alevin üzerine eğilip ucunu yakarken, tüm oda yoğun tütün kokusuyla doldu. Nesneyi birkaç kez içip dumanı havaya üfledikten sonra, onu havaya kaldırdı. "İyi bir puroyu severim," dedi ve tekrar içti. "Sonuncusunu eski bir Maya şifacısıyla paylaştım. Bana birçok şey önceden haber verdi." Nesneyi çevirip dudaklarını yaladı ve dikkatini tekrar Lustina'ya verdi. "Kanlı ayların beşlisi hakkında bilgin var mı?"

"Annem bundan bahsetmişti, ama bilmediğimi itiraf etmeliyim."

"Bu, dünyanın birçok dilinde ve kültüründe anlatılan, birçok varyasyonu olan eski bir kehanettir. Annen sana kendi versiyonunu anlatmış olabilir." Lustina başını sallayınca, gülümsedi. "Nerede ve nasıl anlatılırsa anlatılsın, her versiyon fedakarlıkla biter. Benim bildiğim versiyonda, kanlı ayın arifesinde genç bir bakire isteyen kara kanatlı bir yaratık anlatılır. Bu yüzden, eski insanlar onun gazabından kurtulmak umuduyla en sevdikleri kişiyi kurban ettiler. Sorun şu ki, Karanlık Kanatlı, kıza ve onun türünden olanlara aşık oldu ve kalbini verdi. Ona o kadar aşık olmuştu ki, onun ruhunu alamadı. Bu yüzden, Ölüm'ü çağırdı ve meleğe ona ölümsüzlük vermesini emretti. Ancak Ölüm'ün bile böyle bir gücü yoktu, bu yüzden onun yerine, kıza yeniden doğma laneti koydu. Ve beşli kanlı ayın olduğu yılda, kız Karanlık Kanatlı Olan'a kurban edilecek, yoksa çok fazla acı çekilecek.

Lustina, annesinin ona benzer bir hikaye anlattığını hayal meyal hatırladı. Ancak annesinin anlattığı hikaye, masal gibi gelmemişti. Onun versiyonunda, genç kızın yeniden doğuşu daha çok karanlığın habercisiydi ve eski insanlara korkunç bir şeyin olacağına dair bir uyarıydı. Tabii ki Lustina bunları sadece hikaye olarak görüyordu. Asla gerçek kehanetler olarak değil.

"Bu karanlık kanatlı yaratık çok mantıksız görünüyor," dedi kız yaşlı adama.

Camael bir an Lustina'ya baktı ve bir kahkaha patlamasıyla sandalyesinde öne doğru uçtu. Rahatsız edici derecede uzun bir süre boyunca, hırıltılı nefes alıp sakinleşti, sonra yeniden kahkaha atarak hırıltılı nefes almaya başladı. Gözlerinden yaşları silerek sakinleşti ve uzun bir nefes verdi.

Lustina'nın yanakları utançtan kızardı, ama kadın gülmeye devam edince bu kızarıklık hızla hayal kırıklığına dönüştü. "En azından benim saflığımı eğlenceli buluyorsun. Piskoposun aksine," diye mırıldandı.

Camael'in yüzündeki ciddi ifadeyle kahkahası kesildi. "Sana acımasız davranıyor, değil mi?"

"Sanırım bu, neyi acımasız bulduğuna bağlı. Dünyada çok daha kötü acı çeken başkaları da var gibi görünüyor. Örneğin, yoksullar ve açlar."

"Hem kralların hem de yoksulların yanında yemek yedim ve sana şunu söyleyebilirim ki, acı çekmek sosyal statüyle ilgisi yoktur. Bazen, yoksul olarak gördüğümüz insanlar, bizim hayal edebileceğimizden çok daha fazla mutluluğa sahiptir. Kimse için acını inkar etme."

"Hangi krallarla yemek yedin?"

Camael kaşlarını kaldırdı ve dudakları kurnaz bir gülümsemeye gerildi. "Tanrılar kadar eski olanlar."

Lustina kadına ihtiyatla baktı. "Yani sen de kendinin çok eski olduğunu mu söylüyorsun?"

"Benim dünyamda zamanın bir anlamı yok." "Ne dünyası?"

"*Noc'tu umbraj*. Gölgeci olan."

Kız böyle bir yerden hiç duymamıştı ve diğer dünyalardan bahsetmek büyücülük şüphesini uyandıracak olsa da, bunun merak ve ilgi uyandırdığını inkar edemedi. "Bu gölgeci dünya nasıldır?"

"Çok eski ve çok tehlikeli. Karanlık Olanların dolaştığı yer. Ama bazılarını çeken bir büyüsü var."

"Oradan geldiysen, buraya nasıl geldin?"

"Bazılarına çok değerli olan bir yeteneğim var."

"Karanlık Varlıklar mı?" diye sordu Lustina. "Onlar nedir?" "Meleklerle inanır mısın?"

"İnanırım, ama..."

"Annenin yardımına gelmediler."

Lustina'yı her zaman rahatsız eden bir düşünce: melekler varsa, neden müdahale etmediler?

Yaşlı kadının gülümsemesi şefkatli bir hal aldı. "Bazı kaderler değiştirilemez, çocuğum. Ama seninki değiştirilebilir. Omuzlarına yüklenen yükü taşımak zorunda değilsin."

omuzlarına yüklenen yükü taşımak zorunda değilsin. Ondan uzaklaş. Onu aşkını feda etmeye ikna et."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak Lustina başını salladı. "Kim?" Camael cevap veremedi, kulübenin dışında gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu ve pencereden dışarı bakan Lustina gökyüzünün karardığını gördü. Fırtınalar onu her zaman korkutmuştu. "Aceleci davranmak istemem, ama Rahibe Anne beni çağırmadan önce geri dönmeliyim."

Sanki orada bir şey gizleniyormuş gibi tavanı tarayan Camael, purosunu ateşin közlerinin üzerine koydu ve kıza döndü. "Lustina," diye fısıldadı. "Burada olmanın bir nedeni var. Karanlık seni cezbediyor, ama o bencil. Seni büyük tehlikeye atıyor."

"Ne diyorsun?" Lustina ani rahatsızlığıyla kıkırdadı. "Ben bu kara kanatlı yaratığın aramaya mahkum olduğum kurban mıyım?"

"O seni çoktan buldu." "O kim?"

Dışarıda bir başka gök gürültüsü duyulunca Camael irkildi ve sanki bir şey çöküp gelecekmiş gibi bakışlarını tekrar tavana çevirdi. Teneke bir fincan aldı ve kazandan içine biraz çorba döktü, sonra Lustina'ya uzattı. "Fırtınada seni sıcak tutacak bir şey."

Baharatlı koku yukarı doğru yayıldı ve Lustina içmek için tereddüt etse de, dilini bir yudum almak için çekiyordu. Sıvıyı yudumladı ve anında hasta olduğu ve annesinin ona baharatlı çorba içirerek bakacağı gecelere geri döndü. Sıcaklık. Rahatlık. Ev. Kendini durduramadan, her damlasını yuttu, ağzındaki tadı ve karnındaki sıcaklığı tadını çıkardı.

Oda genişledi ve karardı, ta ki karanlık onu kaplayana kadar.

O boşlukta, bulutlar kadar hafif hissetti ve annesinin sesini duydu, onu çağırıyordu. "Lustina, canım. Uyan."

Gözlerini açtığında, etrafını çevreleyen ormanın alacakaranlıkta karanlığı gördü. Ağaçların tepeleri, üzerinde duran yaşlı adamlar gibi ona bakıyordu ve aralıklarında siyah kuzgunlar başının üzerinde daireler çiziyordu. Başını çevirip yanında yerde duran çilek sepetini gördü, meyveler orman yatağına dağılmıştı ve oturarak, oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Kulübe.

Camael.

Ayağa kalktı ve ormanın içinden, küçük evi gördüğü açıklığa doğru koştı.
Sadece batmakta olan güneşin ışınları b o ş çimlerin üzerine parlıyordu.
Lustina ormandan çıkıp açıklığa girdi ve güneşin son ışıklarının altında
durdu.

Ancak orada sıcaklık yoktu.

Sadece yaklaşan karanlığın soğuk vaadi.

Sayfayı çevirdiğimde, az önce okuduğum bölümün sonuna geldim ve oturup, neden kedimin adı, yüzyıllar öncesine ait olduğunu düşündüğüm bir kitapta geçiyordu? Oldukça benzersiz ve *nadir bir isim* olduğunu düşündüğüm bir isim. O kadar nadir bir isim ki, hayatımda iki kez rastlamamın mantıklı gelmediği için onu bir düzine kez okumak zorunda kaldım.

Hayır. Çok fazla tesadüf vardı. Aynı anda çok fazla işaret vardı.

Bununla birlikte, kitabın başında Aurelia'nın yanında duran doppelgänger'ımın resmindeki gerçekten rahatsız edici benzerlik, içime ürpertici bir sıkıntı yerleşti. Sadece tekrar tekrar bakmak için birkaç kez başa döndüm.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım ve tekrar o sayfaya döndüm. Aurelia'nın yanındaki kızın bana benzediğini inkar etmek istedim. Bunun hayal gücümün aptalca bir ürünü olduğunu, ama eski bir tabloda çekilmiş bir resimdeki ayrıntıları ayırt edebildiğim için, Katolik okulunda çekilmiş bir fotoğrafımı anımsatan çok fazla tuhaf benzerlik olduğunu gösterdim.

Kapı çalındığında irkildim ve kitabı sakladım. Muhtemelen mutfaktaki kadınlardan biri yemek getiriyordu. Hiçbir şey yememiş olmama rağmen açlık hissetmiyordum, sadece mide bulandırıcı bir kafa karışıklığı ve inanamama hissi vardı. "Kapının önüne bırakın! Teşekkürler!"

Bir kez daha kapı çalındı.

Sinirlenerek odanın diğer ucuna yürüdüm ve kapıyı açtım. Van Croix koridorda duruyordu. Adamın rahat bir pantolon ve basit beyaz bir gömlek giymiş olması önemli değildi, her zaman üzerinde asil bir zarafet vardı. Sıradan giysiler giymiş bir kral gibi. "Oh. Ben... Senin olduğunu fark etmedim."

"Girebilir miyim?" Sorusunda bir şey beni vampir filmlerine ve farkında olmadan birini evine davet eden masum kıza geri götürdü.

"Tabii."

Elimi saçlarımın arasından geçirip, onun girmesi için birkaç adım geri çekildim ve o da kapıyı arkasında kapattı.

"Anya, kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Kollarımı kavuşturup başımı eğdim ve onu inceledim. Tek sağlam gözünü benden ayırmadığını fark ettim, bu da hayatımın en rahatsız edici bakışmasıyla sonuçlandı, ta ki sonunda pes edip başka yere bakana kadar.

"Bugün gözlerin neden daha parlak görünüyor?" diye sordu.

"Oh, bilmiyorum. Ölüm, belki."

Kaşlarını çatarak, ellerini arkasında birleştirdi ve odanın diğer ucundaki pencereye doğru yürüdü. "Dün uçurumdan atladığını düşünüyorsun galiba."

"Yapmadığımı mı söyleyeceksin?" diye sordum ve yatağa doğru geri dönerek yatağın üzerine çöktüm. "Ben başım önde kayalıklara doğru daldığımda sen başka bir yerde miydin?"

"Çalışıyordum. Ama seni tek parça halinde gördüğüme sevindim."

"Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Hayatımı kurtaran sensin."

Omzunun üzerinden sırtarak pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Ben hayat kurtarmakla uğraşmıyorum, unuttun mu?"

"Evet. Onları dönüştürüyorsun. Bu ne anlama geliyorsa artık. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Düşmüş olmadığını söyledin. Melek olmadığını. Öyleyse ne? Çünkü insan olmadığını çok iyi biliyorum."

"Bütün bunların ne anlama geldiğini gerçekten biliyor musun, Bayan Ravenshaw? Nightshade'in amacını?"

"Araf mı?"

Dudakları seğirdi, ama gülümsemedi. "Sizin dünyanızdaki Hristiyanların, ruhların *arınmak* için gittikleri ve böylece Cennete kabul edildikleri yer mi? Hayır. Burası Araftan çok uzak."

"O zaman beni aydınlat."

"Nightshade, hiçbir şeye inanmadığınızda gittiğiniz yerdir. Buraya gelen zavallı ruhlar, çiçekler gibi kolayca koparılırlar." Uçurumdan atlamadan önce topladığımı çok iyi hatırladığım bir gece gülü çiçeğini kaldırdı. "Onlar sonsuza kadar hapsolmuşlardır. Kendi inkârları içinde hapsolmuşlardır."

"O çiçeklerin içinde gerçekten hapsolmuş ruhlar mı var diyorsun?"

"Bir keresinde bana diğer masumların nereye gittiğini sormuştun. Onlar benim bakımım altında, kimsenin sahiplenmediği halde kalıyorlar."

"Aman Tanrım. Çayı içtim." Ve neredeyse bir tanesini yiyordum.

"Evet. Ve geri dönmeye çalışırsan, hiçbir şeye dönemezsin. Ne yazık ki, kendi isteğiyle geçenlerinizin cesedine bile dönme yeteneği yok."

Tedirgin bir bakışla başımı salladım. "Sadece diğer alemde ölürsem. Ben sadece çayı içtim."

"Nightshade'in tam olarak ne olduğunu düşünüyorsunuz, Bayan Ravenshaw?" Kafam çok karışık olduğu için ona cevap verme zahmetine girmedim. "Gölgeli dünyaya açılan bir kapı. Tek yönlü bir bilet."

"Hayır. Babam çayı içti." "Ve sanırım o öldü."

Göğsümün içinde soğuk ve boş bir baskı hissettim, ciğerlerimi sıkıştırıyordu. İnanamadan başımı salladım. "Hayır. Olamaz. Bana çayı veren adam..."

"Ruhunu çaldı."

"Doğru değil. Onu ikna etmek zorunda kaldım. İlk başta bana çayı vermek istemedi."

Beni gönderdi."

"Şüphesiz güvenini kazanmak için. Gerçekten zekice. Seni ikna etmek için reddetmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Elimi saçlarımın arasından geçirirken, çayı içmeden önceki anları düşündüm. Belki Xhiphias'ın yüzünde kısa bir gülümseme vardı, ama aciliyet hissi yoktu. Aslında, çayı daha ilginç biri için saklamayı tercih edeceğine emindim.

"Bütün bu olayda bir tane kafa karıştırıcı nokta olduğunu kabul ediyorum. Senin kokun, burada oldukça sıra dışı olan, yaşayan bir ruhla ilişkili bir koku. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Nasıl? Ruhun nasıl tamamen sağlam kalabilir?"

"Ben ölmedim. Kanıtlayabilirim. Geri dönmeme izin ver."

Van Croix bir an sessizce beni inceledi. Her zaman beni inceliyor gibiydi. Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi. "Ya yanılıyorsan? Hiçlikte asılı kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Geri dönüş yok. Kimseyle iletişim kurmanın yolu yok?"

"Bir adamın çatıdan atladığını gördüm ve geride hiçbir ceset kalmadı. Hiçbir ceset. Ortadan kayboldu. Xhiphias bana bedenimin benimle birlikte gittiğini ve benimle birlikte geri döndüğünü söyledi."

"Fiziksel beden, boyutlar arası geçişte asla hayatta kalamaz. İnsanlar bunun için tasarlanmamıştır. Etin, alevdeki kağıt kadar kırılgandır ve bu nedenle, geçiş yaptığın anda parçalanır."

Sis. Xhiphias'ı her ziyaret ettiğimde sokakta yoğun bir sis vardı. Peki kediler? Kedilere ne olmuştu?

Elimi saçlarıma koyup, yine başımı salladım, hala tek kelimesine bile inanmıyordum. "Öyleyse, beden yok, çünkü parçalanıyor..."

"Dediğim gibi, hiçbir şeye dönersin. Korkunç bir boşluğa. Aslında bu, cesede dönmekten daha kötü bir şey, sanırım. Biz buna Ex Nihilo diyoruz." Elleri hala arkasında bağlıyken, yatağın ucunda volta atıyordu. "Teorinin doğru olma ihtimalinin çok düşük olduğunu varsayalım. Ne kadar risk almaya hazırsın?"

"Geri dönmeliyim. Anlamıyorsun. Bir hayatım var. Okulum. Kedim ve eğretili otlarım."

"Bunların hepsi bu dünyayı aradığında senin için çok önemliydi. Geri dönemeyebileceğin konusunda en ufak bir düşüncenin bile olmadığını mı söylüyorsun?"

Bunu kabul edersem aptal olurum. "Yani kimse geri dönmüyor mu? Hiç mi?"

"Öyle demedim." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve omuz silktili. "Her iki alemini de geçebilen ve ruhları dünyevi aleme kaçırabilenler var." Elini cebinden çıkardığında, parmaklarının arasında gümüş bir sikke duruyordu. Kütüphanede olduğu gibi, onu dalga gibi akıcı bir hareketle parmak eklemleri üzerinde yuvarladı. "Ama dolandırıcı arkadaşın gibi, onlar da bunu sadece kendi çıkarları için yapıyorlar."

"Bu nasıl oluyor? Vücudum parçalanırsa, dediğin gibi bir cesede mi döneceğim? Yoksa hiçbir şeye mi?"

"Düşmüşler gibi bazı ölümsüzler zamanı tersine çevirebilirler. Bugünkü bedenine dönmeyeceksin, ama o çatıdan atlamadan önceki anlara döneceksin."

"Yani... uzaklaşmak için bilincim olacak mı?"

"Belki. Ya da geri çekilebilirsin."

Dolandırılmış olma ihtimalim olsa da, geri dönmenin bir yolunu bulmaya kararlıyım. Ve bulacaktım da. "Dün gece o uçurumdan düşerken beni yakaladın. Senin yaptığını biliyorum. Hissedebiliyordum."

Tecrübeli bir kumarbaz gibi, ifadesiz ve okunaksız kaldı. "Aurelia da gerçektir."

"Evet. Bir zamanlar öyleydi. Anya'nın kızıydı. Onun hayaletini görmem nedenini bilemiyorum, itiraf etmeliyim."

"Ne?" Şok dalgası beni beyzbol sopası gibi vurdu ve ben, onun az önce söylediği şeyi anlamaya çalışarak, şaşkın bir şekilde oturdum. "Ama Anya sanki o..."

"Kendi kızını unutmuş gibi mi? Evet. Bu, Nightshade'de çok uzun süre kalmanın bir yan etkisi. Söylesene, *seni* bu katedralde bu kadar uzun süre tutan nedir, Bayan Ravenshaw? Uzun zaman önce o kapılardan geçip gideceğini düşünmüştüm."

"Cevaplara ihtiyacım var. Eve dönmeye karar verdiğim her seferinde, başka bir küçük bilgi ortaya çıkıyor. Bu çok sinir bozucu."

"Peki son zaferin nedir?"

Gözlerimi onun gözlerine dikip yatağa doğru geri çekildim, yastığın altına uzandım, kitabı çıkardım ve ilk sayfadaki portreye çevirdim. "Neden lise çağındaki ben, yüzyıllar öncesine ait gibi görünen bir kitapta yer alıyor?"

Kaşlarını kaldırarak resme baktı. "Garip bir benzerlik." "Çok garip. Peki arkadaki bu kişi kim?" Yeleği giyen

Yeleği giyen, onun arkasında duran adamlardan birini işaret ettim. "Sana çok benziyor."

Yine resme baktı ve bir an inceleyerek düşündü. "Evet, sanırım öyle."

"Ve? Bunu garip bulmuyor musun? İkimizin de çok eski bir kitapta yer alan iki kişiye benzemesi *tesadüf* mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu tür saçmalıklar beni bu ürkütücü küçük ağa takılıp kalmama neden oluyor. Bu tür tesadüfleri kabul etmekten tamamen memnun görünen senin aksine, ben cevaplara ihtiyacım var. Mesela, bu kitaptaki lanet Sybil'in adı neden Camael? Kedimin adı. *Bu* tür şeyler beni delirtiyor!"

Hâlâ yatağımın başında duran adam kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

"Hayır." Başımı salladım ve gülmeden güldüm. "Sen beni Anya'nın yaptığı gibi deli gibi göstermeye çalışmayacaksın. *Aklımı kaçırmıyorum*. Bir nedeni var. Bir bilmece. Ve her bilmece bir cevabı vardır."

"Öyle mi? Belki de çözümü olmayan bulmacalar vardır, Bayan Ravenshaw."

Asla çözülemeyen bir şey için bitmeyen bir arayış."

Buna inanmayı reddettim. Tüm küçük tesadüflerin mükemmel bir şekilde yerine oturduğu çok daha büyük bir resim vardı. Ben sadece bunun küçük bir kısmını görebiliyordum.

"Buraya baban yüzünden geldin, değil mi?" diye sordu.

"Kısmen, evet."

"Peki diğer kısmı nedir?"

"İnandığı şey için deli olup olmadığını öğrenmek için."

"Peki buraya gelerek daha akıllı hale geldin mi?"

Bu soruyu bir an düşündüm. Babam hakkında yeni bir şey öğrendim mi?

Bunun, inatçı irademe tutunmaktan başka bir şey olmadığını kabul edebilir miydim?

"Sözde broşürde gördüğün bu kişi... baloya katılacağını iddia ettiğin kişi, onun bu kadar önemli olan yanı nedir?"

"Bir şey hatırlıyor mu öğrenmem gerekiyor."

Duvara yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Ne için? Geri dönemeyeceksen, ne önemi var ki?"

"Önemli. Ve ben geri döneceğim. Sözlerimi unutma."

Gülümseyerek başını salladı. "Sen inatçı birisin, değil mi?" "Aslında, Hasat Balosuna gideceksin, değil mi?"

"Evet," dedi sıkılmış bir ses tonuyla. "Ama daha önce konuştuğumuz gibi, sen

gitm

eyec "Doğru. Muhtemelen bir eşin vardır."

eksi "Aslında yok. Ve birini götürmeyi de düşünmüyorum." "Ama n." broşürde... bir eşin gerekli olduğu yazıyordu."

Adam yüzünü ovuşturarak inledi. "Yine bu aptal broşür.

Evet. Bir refakatçi gerekiyor. Ancak, endişelenmenize gerek yok. Ben yine de almayacağım.

"Eğer gerekliyse, refakatçi olmadan nasıl gireceksin?" "Gireceğim."

"O da orada olacak."

İç çekerek kapıya doğru yürüdü ve orada durdu. "Bunların hepsi boşuna, Bayan Ravenshaw. Bu kadının eski hayatıyla ilgili herhangi bir şey hatırlama olasılığı çok düşük. Ve bu bilgiyle ne yapmayı düşünüyorsunuz? Aslında hiçbir işe yaramaz."

"Her şeyi hatırlıyorum. Hayatımın tek bir detayını bile unutmadım.

Yani belki de yanılıyorsunuz."

"Hâlâ hatırlamanız olağandışı, ama inanın bana, zamanla herkes kaçınılmaz olarak unutulur."

"Başka bir evrende, sizin küçük parçalanma teorinize inandığımı ve gerçekten geri dönemeyeceğimi varsayalım. En azından burada onu hatırlayan biri var. Nightshade'de pek çok kişinin mücadele ettiği şey bu değil mi? Unutma korkusu? Asla var olmamış olma korkusu?" Gözlerindeki inatçı bakışa içimden inledim. "Lütfen?"

"Lütfen'e 'lütfe' eklemek fikri daha çekici hale getirmez." "Bu daha onurlu bir yalvarma şekli."

"Oraya gitmem iş için. Zevk için değil."

"Daha da iyi. Beklentiler ya da dans etmek için garip bir baskı yok."

Dudakları, dans etme düşüncesi onu tiksindiriyormuş gibi kıvrıldı. "Cevabım değişmedi."

O ayrılmak için döndüğünde, ben öne doğru eğildim. "Karşılığında bir şey teklif edersem ne olur?" Bu soru, kendimi durduramadan dudaklarımdan döküldü.

Kapıya yarı yolda durdu ve geri döndü. "Peki karşılığında ne kadar değerli bir şey sunabilirsin?"

Bu aşağılanmadan kaçmak istercesine göğsümde çarpan kalbime lanet okudum. "Kendimi."

Kaşlarını kaldırıp başını eğdi. "Bana teklif mi ettiniz, Bayan Ravenshaw?"

"Yani... şey... evet. Evet. Sanırım öyle yaptım." Nefesim titriyor, dengesiz ve kararsızdı, kalan azıcık özgüvenimi de mahvediyordu. "Dün gece kütüphanede, neredeyse beni öpecektin. Neden durdun?"

"Fikrimi değiştirdim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, aniden otuz saniye geri sarabilmeyi diledim. Ama çok geçti. Utanç dolu bir şişeyi açmışım ve onu içmekten başka seçeneğim yoktu. "Ben senin tipin değil miyim?" Nefesimi tutarak, onun cevap vermesini bekledim. Reddedilmeyi atlatıp tekrar nefes alabilmek için.

Dudakları hafifçe gülümsedi ve ellerini arkasına koyarak rahatça bana doğru yürüdü. "Senin için ne yazık ki, tam da benim tipimsin."

"Neden talihsizlik olsun ki?"

"Çünkü seni en kötü şekilde becereceğim."

"Ben büyük bir kızım, Bay Van Croix. Kendime gayet iyi bakabilirim. Senin gibi soğuk Byron tiplerinden nasıl kurtulacağımı öğrendim."

"Bundan şüphem yok, Bayan Ravenshaw." "O zaman neyden şüphe ediyorsunuz?"

Yine o lanet olası inceleme hareketini yaptı, çenesini oynatarak kafasının içindeki düşünceleri çiğnedi. "Senden kurtulabileceğimi."

O kapıya doğru yürürken, göğsümün içinde garip bir şey kıpırdadı. O odamdan çıkana kadar tanımadığım yabancı bir acı

ve kapıyı arkasında kapattı.
O adamdan çok etkilenmişim.
Acı verici derecede.

Ağızda acı bir tat bırakan hiçbir şey, yenilgiyi kabul etmek kadar acı verici değildir. Parmaklarım titreyerek mutfağın kapısında durmuş, Anya'nın masanın üzerinde yığılmış bir dağ gibi duran çarşafları katlamasını izledim. Dudaklarını sıkı sıkı kapatarak bana baktı, işine ara vermeden devam etti.

"Sanırım... sana bir özür borçluyum. Sanırım... kabus görüyordum."

"Önemli değil, canım." Ancak, Nelle Teyze ile yıllarca yaşamak bana, yaşlı bir kadın omuzlarını geriye atıp boğazını temizlediğinde, kesinlikle rahatsız olduğunu öğretmişti.

"Önemli." Çarşaflardan birini aldım, katlama işinin dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Belki de Koç burcu olduğum içindi, ama özür dilemek hiç benim güçlü yanımla olmamıştı. "Sadece... çok gerçekçi görünüyordu. Her zaman kötü kabuslar görürüm, ama bu çok canlıydı."

"Bu yerin doğası böyle. Bu katedral. Bazen seni saran ve bırakmayan hayalet duvarları var."

"Ben... hala

hissediyorum..."

"Ne var?"

"Yine de o uçurumdan atladığımı hissediyorum. Her şey çok canlıydı, ama o an... Bir şeyler hissedebiliyordum. Gerçek şeyler."

"Dürüst olmak gerekirse, ben orada değildim. Bildiğim kadarıyla, okumak için kütüphaneye gitmiştin ve sonra bir şekilde yatağına dönmüştün. Ama söylediğin şey imkansız, hanımefendi. Van Croix Efendi, böyle bir düşüşten seni yakalamak için kanatları çıkması gerekirdi." Elindeki çarşafı sallayarak güldü.

Gülümsememe rağmen, düşüncelerim yanağımı onun tenine bastırduğım ana gitti. Kollarında hissettiğim sıcaklık ve güvenlik. Sanki dünyadaki hiçbir kötü şey bana orada dokunamamış gibi. "Sanırım haklısın. Muhtemelen aptalca bir düşünce. Anya, Hallows Harvest Ball'u biliyor musun?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve kaşları çatıldı. "Belirsiz söylentiler duydum. Anladığım kadarıyla, çok *gizli* bir olay."

"Tanıdığım biri orada olacak. Babamla bir bağlantısı olabilecek biri."

"Ah. Davetiyesiz içeri girebilecek bir yol olmaması ne yazık."

"Şey, Bay Van Croix davet edilmiş." "Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Sadece... onun konuşmasını duydum. Her neyse, belki ben de..."

"Hayır. Sizin için efendimin isteklerine birçok kez karşı geldim, Bayan Ravenshaw. Bu baloya katılabilmemiz için sahte bir çöpçatanlık yapmayacağım."

"Anya... Burada biraz kaybolmuş hissediyorum. Babamı bulmaya geldim, ama pek bir şey bulamadım." Cep saati ve Jericho'nun onunla kısa süreli etkileşimi dışında, tek öğrendiğim şey babamın bir noktada öbür tarafa geçtiği idi. "Ona ne olduğunu bilmemek beni biraz delirtiyor."

"Size yardım etmek isterdim, ama Van Croix Efendi'nin arkasından iş çevirmek akıllıca olmaz."

"Biliyorum. Senden bunu bir daha isteyemem." Arkamdaki sandalyeye çöktüm, gözyaşlarımın acısı beni başka yere bakmaya zorladı. Jericho'nun, eski hayatıma dönebileceğim bir bedenim olmadığı teorisine tamamen inanmasam da, bu yine de içimde rahatsız edici bir his bırakıyordu. "Buraya gelmekle hata yaptığımı hissediyorum. Şimdi sıkışıp kaldım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Hayaletlerin peşindeyim."

"Ve balodaki bu kişinin, sıkışıp kalmış hissinden kurtulmana yardımcı olacak bazı bilgilere sahip olabileceğini düşünüyorsun."

"Bilmiyorum." Alicia'nın cinayetinin ayrıntılarını hatırlama olasılığı çok düşüktü. Ama belki de hafızasını canlandırmanın bir yolu varsa, en azından Pentacrux'un bununla ne ilgisi olduğunu öğrenebilirdim.

"Benden ne istiyorsun?" "Bir

kostüme ihtiyacım var."

"Kostüm mü? Hepsi bu mu?"

"Evet. Seni Bay Van Croix'nın ortasına sokmak istemiyorum. İçeri girmenin bir yolunu bulurum. Ve oraya giderim. Sadece ortama uyum sağlamama yardımcı olacak bir şey bulmama yardım edersen. Görünüşe göre tema orman yaratıkları."

"Bunu yapmak doğru gelmiyor, ama nedense, seni yolda rastladığım gece olduğu gibi, sana yardım etme konusunda aynı garip bir eğilim hissediyorum. Sana hayır demek çok zor, Bayan Ravenshaw."

Gözlerim yaşlarla dolarak gülümsedim ve başımı eğdim. "Dün gecedен sonra yardımını hak etmiyorum. Bir şekilde borcumu ödeyebilirsem, seve seve öderim."

Ellerini önünde kavuşturarak, öfkeyle nefes aldı. "Bu kostüm işini halledeceğim. İkimiz de kovulmadan o baloya nasıl gireceğimizi düşün, ben de bunu bir borç sayayım."

Gerçekten de, nasıl? Van Croix'dan hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Pencereden dışarı bakarak Garic'in arabanın tekerleklerini fırçaladığını izledim. Üstünde, deri kayışlarla sabitlenmiş araba bagajı duruyordu. Gözlerimi Garic'ten bagaja ve tekrar Garic'e çevirerek bagajın boyutunu tahmin ettim; içine birinin sığabileceği kadar büyüktü.

"Sanırım bir fikrim var," dedim Anya'ya.

LUSTINA

Nehir kenarında diz çökmüş olan Lustina, lavaboya odun külü döktü ve kir ve ezilmiş meyve lekeleriyle kaplı kumaşı ovmaya başladı. Beklendiği gibi, meyveleri geç getirdiği için azarlandı ve cezası, elbisesini temizlemek de dahil olmak üzere ekstra işler yapmaktı. Giymek zorunda kaldığı tek diğer elbisesi eski ve yıpranmıştı ve soğuk havaya karşı çok az koruma sağlıyordu, bu yüzden vücudu titriyordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca, dönüp baktığında baronu, bileklerinde zırhlı manşetleri olan deri zırh yeleği giymiş halde gördü. Bu, babasının Praeceptia'yı savunması için onu çağıracağı gün için antrenman yaparken Pentacrux askerleriyle dövüşürken giymesi gereken üniformaydı. Son haftalarda büyümüş gibi görünen kollarındaki kaslar, kızın yanaklarını kızarttı. Saç örgüsünden kulaklarının arkasına düşen bir tutamı iterek, işine geri dönerken gülümsedi.

"Bir kadının haberi olmadan çalışmasını izlemek kabalıktır, Lordum."

"Böyle bir işi yaparken bu kadar çekici görünmek de aynı derecede kabalıktır."

Bu işi yaparken bu kadar çekici görünmek de aynı derecede kabalıktır. Kısa bir yolculuk için benimle birlikte dağın eteklerine gelmenizi rica ediyorum."

Yanakları kızaran kız, omzunun üzerinden utangaç bir gülümseme attı, ama istenildiği gibi yıkamayı bırakmadı. "Affınızı rica ediyorum, ama çok fazla ceza biriktirdiğim için reddetmek zorundayım."

"Ne için cezalandırıldınız, sorabilir miyim?" Her zaman biraz öfkeyle karışık olan talepkar ses tonu, gizlemeye çalıştığı koruyucu doğasını ortaya çıkardı.

"Ormana tek başına girmişim. Ve karanlık çökene kadar o ormanda dolaşmışım."

"Peki seni bu kadar geç saatlere kadar orada tutan neydi?"

"Uyku. Bir ara uyuyakalmış olmalıyım. Kafamı bir ağacın budaklı köküne çarpmışım." Islak elini başına götürüp masaj yaptı. "Ağrı büyük ölçüde geçmiş gibi görünüyor, ama utanç duyğum devam ediyor."

"Öyleyse fiziksel ceza yok mu?"

"Hayır, bu konuda şaşırtıcı derecede merhametli davrandılar."

Ancak, onun sözlerine rağmen, adam onu değerlendirmeye devam etti, sanki kendi gözleriyle görmek istiyormuş gibi gözleri üzerinde dolaştı. "Sizi temin ederim, bana eşlik ettiğiniz için hiçbir olumsuzluk yaşamayacaksınız." Bu cesur sözler, kadının yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Ve bunu garanti eden şey, sizin gizli ve kurnaz doğanızdır."

"Bunu garanti eden piskopos."

Lustina topuklarını döndürdü. Baronun yüzünde hiçbir mizah bulamayınca kaşlarını çatı. "Piskopos mu?"

"Onunla daha önce
görüştüm." "Drystan
hakkında mı?"

"Hayır. Görünüşe göre iyi piskopos benden bir iyilik istiyor. Çok... *bağlılık gerektiren* bir iyilik." Bu kelimeyi vurgulama şekli, Lustina'ya baronun bu iyiliği yapmaktan hoşnut olmadığını gösterdi. "Sen benim şartımdın."

Islak elbisesine dönerek Lustina başını salladı. "Ona bizden bahsettin mi?"

"Gerek yoktu. Görünüşe göre ikimiz hakkında zaten epey bilgi sahibiymiş."

"Drystan."

"Sanırım."

"Hayır, bu olayda bir şeyler yolunda değil." "Böyle düşünmen akıllıca."

"O halde piskoposa güvenmiyorsun."

"Hayır. Benden onların savaşına katılmamı, yetki alanlarını genişletmemi istedi. Şahsen böyle bir şeye katılmaktansa ölmeyi tercih ederim. Ama seni bana teslim etmeyi teklif etti."

Belki de onu doğru duymamıştı ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Beni serbest bırakmak mı? Ne için?"

"Onun gözünde, eğlence. Kendini beğenmişlik. Mülkiyet değişimi."

"Mülkiyet." İçinde öfke alevlendi, annesinden miras kalan öfkesi

"Ben bu muyum? İstedğin zaman alıp satabileceğin bir mal mı?"

"Piskopos için mi? Evet. Benim için mi? Sana karım olmanı teklif ederim."

Bu sözler onu aptalca buldu ve Lustina kaba bir şekilde burnunu çekti.

"Bir asilzade bir sıradan insanla evlenemez, *Lordum*."

"Sanırım kur yapma kuralları konusundaki tutumumu ifade ettim."

Onun karısı olma düşüncesini umutsuzca kafasından atmaya çalıştı, çünkü bu mümkün değildi. O ne derse desin. Her gece onun yanında yatıp imkansız hayal etmeyi ne kadar istese de. "Baban ne düşünecek? Halk ne düşünecek? Unvanın ne olacak?"

"Ben unvan istememiştim. Hiç istememiştim. Ve babamın ne düşündüğünden çok, senin vahşi kedinin sırtındaki pireleri daha çok önemsiyorum."

Hâlâ ondan uzak durarak, onun sözlerine gülmemek için elinin tersini ağzına götürdü. Mizahı yutarak, elbisesi üzerindeki suyu sıkmaya devam etti, soğuk hava bu zahmetli işten dolayı parmak eklemlerini yakıyordu. "Nasıl evlenmemizi bekliyorsun? Böyle bir şeyi resmileştirmek için bir pentrosh'a ihtiyacın var. Kimse bize rızasını vermez."

"Şans eseri, piskopos hizmetlerini teklif etti. Sadakatimin karşılığında."

Elbisesi neredeyse ellerinden kayıp düşecekti, olduğu yerde donakaldı. Nefesi kesildi, bir anlığına boşluğa baktı. "Resmi evlilik. Kilise tarafından tanınan mı?" Lustina başını salladı. "Ben vaftiz edilmedim. Beni tanımıyorsunuz..."

"O da tören öncesinde vaftiz edilmeyi kabul etti. Ve *geçmişteki günahlarını* affetmeyi."

Teklif cazipti. Tamamen inanmasa da, güvenmese de, yanından geçen herkesin ona pislik gibi bakmayacağı günü özlüyordu. Annesinin adını temize çıkarmak istiyordu. Ve bu olasılık karşısında göğsünde filizlenen en ufak umudu bile inkar edemiyordu. "Yeni bir başlangıç yapardım."

"Temiz bir sayfa. Benimle evlenmeyi kabul edersen, unvanlı bir hanımefendi olursun."

Gülümsedi, kaburgaları umudun filizlenen acısıyla zonkluyordu. "Seni reddetmek aptallık olur."

"Katılıyorum. Çoğunlukla, senin sevgini benden çalmak isteyen herhangi bir talipli en şiddetli şekilde cezalandırmak için sağduyulu davranamayacağım için."

Lustina dudağını ısırdı ve daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ah, evet, çok var. O zaman, akıllıca bir seçim yapmalıyım. Aklının sağlam kalması çok önemli. Ve hiçbir potansiyel taliplin zarar görmemesi."

"Katılıyorum."

"Yine de sorabilir miyim? Onun onayını neden istiyorsun? Bunun senin için bu kadar önemli olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bu gözlemin doğru. Onun onayı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece bunun senin için ne anlama geldiğini ve annenin sözde *günahlarını* düzeltmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum." O ona doğru yürürken, o dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bakışlarını indirdi. "Şimdi, lütfen çamaşırlarını bir kenara bırak, bu öğleden sonra benimle gelmeni ısrarla istiyorum."

"Anladığım kadarıyla, sizin geleneklerinize göre, *müstakbel kocama* böyle bir arkadaşlığı reddetmek kabalık olur."

"Öyle olur." Yıkama leğenini kenara itti, kirli kül suyu kenarından döküldü ve Lustina'nın ellerine uzandı, buz gibi parmaklarını avuçlayarak nefesiyle ısıttı. Isı, ellerinden başka yerlerde de yayıldı ve parmak eklemlerine hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra onu ormandan çıkardı.

Ormanın kenarında, gurur ve özenle parıldayan güzel, siyah bir at duruyordu. Lustina ayağını eyere takarken, baron onu sabırlı ata bindirip arkasına tırmandı ve bir kolunu beline doladı. Dudaklarını onun ensesine bastırınca, Lustina gözlerini kapattı ve cildindeki tüylerin diken diken olmasını engellemeye çalıştı. Onun vücudunun sıcaklığı onu sardı ve at, manastırdan uzaklaşarak toprak yolda dörtlüyle koşarken, o da ona yaslandı. Onu ağırlaştıran görünmez zincirlerden uzaklaşıyordu. Unutmak istediği her şeyden uzaklaşıyordu, en azından o öğleden sonra için.

Kuşların özgürlüğüyle açık tarlalar ve geniş çayırlardan, kimsenin gitmediği yollardan ve yabancı ormanlık alanlardan geçerek Helios Dağı'nın eteklerine ulaştılar. Manastırdan uzaktan görünen bu dağın, tanrılar bile tırmanmaya cesaret edemeyecek kadar tehlikeli olduğu söylenirdi. Yine de, siyah kayalar ve zirvesinde asılı kalan yoğun sisiyle, Praeceptia'daki tüm dağlar arasında en güzeli oydu.

Onu attan indirirken, kız etrafındaki mucizevi manzarayı içlerine çekti: şelalelerden akan kayalıkların etrafında kümelenmiş ağaçlar, suyun kristal mavisi bir havuza aktığı yerler. Sis havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu, suyun sakin ve durgun yüzeyinden buhar yükseliyordu. Eterik ve büyüleyici.

"Burası neresi?"

"Burası bir kaplıca. Nadir bulunan ve keşfedilmemiş bir mücevher." Elinden tutup onu önde götürdü ve havuzun kenarında durdu.

"Daha önce buraya başka birini getirdin mi?"

"Buraya hayır. Hiçbir zaman buraya getirmedim. Su, arındırıcı olduğu kadar gizemli de." "Gizemli mi?" Gözlerini berrak, mavi suyun davetkar görünümüne bakarak sordu. "Nasıl yani?"

"Nadiren sakın olur. Ama bugün bir istisna yapmış gibi görünüyor." Gözlerini sudan ayırarak Lustina'ya döndü ve öne eğilerek, elbisesinin bağlarını gevşetirken dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Üşümüştün."

"Evet," diye utangaçça cevapladı. "Elbisem soğuğa karşı pek koruma sağlamıyor."

"Sana yeni elbiseler diktireceğim. Son derece sıcak elbiseler." Parmağını yanaklarından aşağı kaydırıp ve ince bir saç telini kulağının arkasına itti. "Bir daha hiçbir şeyin eksikliğini hissetmeyeceksin. Karım olarak, tüm ihtiyaçların sorgusuz sualsiz karşılanacak."

Gözlerinde biriken yaşları silmeye çalışırken başarısız olan Lustina, yüzünü çevirdi. "Duygularımı bağışla. Şu anda uygun kelimeleri bulamıyorum."

Parmağını çenesinin altına koyarak, gözlerini tekrar kendine çevirdi. "Sözlere ihtiyacın yok, Lustina. En ufak bir jestte bile gözlerinin minnetle dolması, sende en dayanılmaz bulduğum şey. Bir de, en ufak bir dokunuşta cildinin diken diken olması."

Elbisesi ipliklerini çıkardı ve gevşek kumaş yere düştü, altında bir şey bile yoktu. Sanki çıplak tenini görmek onu memnun etmiş gibi, gözleri göğüslerine kilitlendi, dudaklarını yaladıktan sonra boynunun dibine bastırdı. Onun sıcak tutuşuna karşı teninin soğukluğu cızırdadı, o da iki kolunu tutup onu kendine çekti.

Aşırı hassas teninde ürperti yayılırken, ağzı onun köprücük kemiği üzerinde saygıyla öpücükler yağdırıyordu. Ancak o kendini çekip yeleğini çıkarmaya başladığında, kız soğuk havayı hatırladı.

Pantolonunu ve botlarını çıkardığında, Lustina onun oyulmuş vücuduna hayran kaldı. Her santimetresi ulaşılamaz bir mükemmellikle oyulmuştu. Omuzlarından sağlam ayaklarına kadar zayıf ve kaslıydı. Sanki tanrılar onu kendi suretlerinde çizmişlerdi.

Onu suya yönlendirdi ve ayağını buharlı, ılık sıvıya daldırdığı anda, vücudu tam bir mutluluğa eridi. Gizemli havuza her adımda lüks bir sıcaklık onu sardı. Kısa süre sonra Lustina boynuna kadar suya girmişti, yüzünü bir buhar tabakası kaplıyordu.

Jericho onu kaldırdı ve bacaklarını kendisine doladı, en hassas bölgesini karnına bastırdı. Aşağıya, aralarındaki berrak suya baktı ve karnını kasarak, sadece suyun kayganlığı bir bariyer olarak, derisini ona sürterek onu altından kıpırdatıyordu. Elleriyle kalçalarını avuçlayarak onu kendine çekti ve dudakları onun hassas ve ağrıyan meme ucunu buldu. O, dilinin hareketiyle kıvrıldı ve etraflarında yankılanan bir inilti çıkardı. Sıcaklık, onun vücuduna olan mutlak müstehcen hakimiyeti ile birleşince, cenneti mi yoksa cehennemi mi bulduğunu merak etmeye başladı. Dudaklarının uzun ve acımasız emişleriyle, karnının ve uyluklarının derinliklerinden görünmez bir iplik çekildi ve bacaklarını daha sıkı sardı.

Rahatlamak için kalçalarını ona doğru çevirdi ve onun boğazından çıkan ses ve parmaklarının kalçalarına kazınması, bunun onu memnun ettiğini gösteriyordu. Su etraflarında çalkalanarak çılgın bir hareketlilik yaratıyordu, vücutları buharla kaygan ve sıcaktı. Bu hisse o kadar kapılmıştı ki, su yüzeyindeki alevleri fark edemedi, ta ki gözünün ucunda bir parıltı dikkatini çekene kadar. Hızla uzaklaşarak keskin bir nefes verdi, ama Jericho onu daha sıkı çekti. Alevlerle çevrili olan ikili, birbirlerine çok yaklaşımadan hareket edebilecekleri mesafe kol uzunluğundan biraz fazlaydı.

"Sudaki kükürt konsantrasyonu. Bir ateş çemberi oluşturuyor," dedi Jericho, boynundaki çiğ damlasını yalamadan önce. "İnanılmaz, değil mi?"

"Evet, ama..." Özellikle annesinin ölümünden sonra alevlerden ne kadar korktuğunu söylemek istemiyordu.

"Korkuyorsun."

"Sen korkmuyorsun mı?" Kollarını ona daha sıkı doladı ve kollarında titredi. "Ateş bir canavardır. Kontrol edilemeyen, yıkıcı bir unsur, Lordum."

"Öyle. Ama aynı zamanda ısıtabilir ve temizleyebilir." Alevin altına uzandı ve ateşli suyun avucuna dolmasına izin verdi. Onu, durdukları alevsiz haleye indirdiğinde, buharlaşarak buhar oldu.

Lustina ona bir bakış attı ve tekrar alevlere döndü.

"Deneyin," diye ısrar etti. "Sanki ona emir veriyormuş gibi elinizde tutun." Gözlerinde belirsizlik dolaştı ve isteksizce elini uzattı.

Elinde parıldayan alevli suyu avuçlayarak, o da onu haleye indirip yok olana kadar tuttu. Onu ne kadar kolay ikna edip en büyük korkusuna dokunmasını, avucunda tutup kendi isteğiyle yok olmasını izlemesini sağlamıştı. "Beni her zaman büyülemeye devam ediyorsun."

"Sen de," dedi ve omzuna bastırarak, onu, hayal etmediği sürece, ona uyum sağlamak için daha da uzaklaşıyor gibi görünen dairenin içine uzanmaya teşvik etti. Bacakları hala ona dolanmış halde, yüzeyde süzülerek ağaçların arasından gökyüzüne bakıyordu. "Gözlerini kapat ve dünyayı sustur."

Gülümseyerek, onun ne demek istediğini tam olarak anladı ve kulakları su seviyesinin altına girecek kadar başını geriye eğdi. Göğüsleri sudan çıkınca, cildinde yumuşak bir gıdıklanma hissetti, o kadar yoğun ve zarıftı ki dudaklarını araladı ve kendini ona bıraktı.

Gözlerini açtığı anda, baronun uzun, muhteşem, kuzgun tüyünden koparılmış gibi ama daha büyük siyah bir tüy tuttuğunu gördü. Tüyü, suyun altında olmayan vücudunun kısmına sürttü ve suya batma korkusuyla nefesini zar zor verebildi. Bu nesneyi nereden bulduğunu bilmiyordu, çünkü havuza girdiklerinden beri ondan ayrılmamıştı.

"Hareket etme," diye emretti. "Ama dayanamayacak hale gelirse, merhamet diye bağır."

"Merhamet mi? Ceza sırasında söylenen gibi mi?" Endişeyle kaşlarını kaldırarak, başını sudan çıkardı. "Acıtacak mı?"

Adam, ona tekrar uzanmasını söylerken dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Benimki farklı bir tür işkence."

Meme uçlarından karnına doğru tüyü kaydırды, sonra tek eliyle kalçasını kaldırıp en hassas bölgesine tüyü değdirdi.

İtaatsizce, baronun beline sarılmış bacaklarını açarak ortaya çıkan küçük tomurcuğu yumuşak tüy gıdıklarken, titreyerek inledi. Nefes nefese, kendini su üstünde tutmak için tek yapabildiği kollarını hareket ettirmeydi.

Merhametsiz bir şekilde, tüyün ucunu o küçük zevk düğümüne yoğunlaştırdı ve Lustina, gıdıklanmaya karşı bacaklarını kapatmak istedi. "Lordum, lütfen."

"Sana Jericho diye hitap etmeni istediğimi hatırlıyorum."

Gıdıklanma şiddetlendi ve Lustina ayakta kalmak için çabalarken, güçlü eller onu sert bir yüzeye kaldırdı ve su omuzlarından aşağı akmaya başladı. Dönüp baktığında, sıcak suyun aktığı pürüzsüz bir kayanın üzerinde uzandığını gördü. Alevler hâlâ etraflarını sarıyordu, ama bir şekilde onlarla birlikte hareket ederek kayanın etrafında titreyen bir yay oluşturmuştu.

Jericho, topuklarını taş basamağın kenarına koydu, bacaklarını genişçe açtı ve onu durduramadan, tüy oyununa devam etti. Etinin dudaklarını ayırdı ve gıdıklanma hissi o kadar  iddetlendi ki, parmaklarını kaygan kayanın etrafına kıvırdı.

Dizlerini bir araya getirdiğinde, Jericho onları ayırdı ve sanki cezalandırır gibi parmaklarını içine soktu.

Ama bu cezalandırmaktan çok uzaktı.

Sıcak, kaygan su kolayca kaymasını sağladı, içeri ve dışarı, ve Lustina iki duygunun çarpışarak tek bir enfes zirveye ulaşmasıyla kendini kaybetti. Kasları gerildi. Sırtı kavisliydi. Tüy titriyor gibiydi, vücuduna küçük titreşimler gönderiyordu, his o kadar lezzetli, k    ve y ceydi ki, beklentiyle titriyordu. Hayatında hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemi ti. Gözlerini a tı ında, tüy p r z l  ışıkların küçük parıltılarıyla parlıyordu, ama o çoktan tüm bu sarho lu a kapılmı tı.

Uylukları titredi.

Kasları gerildi.

 eri ve dışarı, parmaklarını pompaladı, ta ki bir sıcaklık dalgası damarlarında hızla yayılana ve bir ışık patlaması fırtına gibi üzerine çökene kadar. Bir  ı lık attı, vücudu kavis yaptı ve titremeye ba ladı, su ise içindeki ateşi söndürmek için aceleyle akıyordu.

Kalçalarını  ne doğru itti, kendini açtı ve sıcak, ıslak bir dilin açıkta kalan yarık üzerinde kaymasını hissetti. Başını kaldırdı ında, baronun onu yiyip bitirdi ini, parmaklarını ve dudaklarını yaladı ını gördü, sanki onun tadına a  kalmış gibi. Vah i ve yabani, onun hala a  olduğunu görmek, onu hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

Gözleri k    bir şeye dönüşerek, bacaklarının arasından onu izledi, dili dişlerinin arasında kayıyordu. Küçük  im ekler gibi, gözleri ve dili üzerinde dans ediyordu ve başını tekrar e di inde, Lustina'nın gözleri korkuyla büyüdü. Dili temas ettiği anda, vücudu titredi, gözleri geriye yuvarlandı.

"Merhamet!" diye bağırdı. "Tanrım, merhamet!"

Şakaklarına nazikçe dokunulduğunda, Lustina uyandı ve baronun endişeyle dolu kış mavisi gözleriyle ona baktığını gördü.

Çıplak bir şekilde kaplıkanın kıyısında yatıyordu, ancak havanın soğukluğuna rağmen üşümüyordu. "Uyudum mu?"

"Bayıldın. Seni bir anda bu kadar çok şeye maruz bırakmamalıydım. Tehlikeli olabilir."

"Ne kadar çok?"

Sorusuna cevap vermek yerine, dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni geri götürmeliyim."

"Hayır." Kız, acilen onun kollarını çekti. "Neden geri dönelim? Annelerimiz öldükten sonra orada bizim için hiçbir şey kalmadı. Hadi birlikte kaçalım."

"Henüz gidemem."

"Neden? Seni orada tutan ne?"

"İntikam. Piskopos Venable'ı öldürmeyi planlıyorum. Annemin cinayetinin intikamını almak için."

"Cinayet mi?"

"Kutsal iksir gibi gösterdiği zehirle."

Onun sözlerinin ağırlığı kadının üzerine çöktü, piskoposun ziyaretlerine eşlik ettiği için suçluluk duygusu uyandırdı ve kadının zihninde korku dolu bir tablo çizdi. "Neden kimse bunu engellemedi?"

"Ben durdurmak istedim. Babam da dahil olmak üzere, annemin çektiği acılar için hepsinin yavaş yavaş ölmesini izlemek istedim, ama o intikam almamı yasakladı. Ölüm döşğinde yatarken bile *benim* kalbim için endişelendi."

"Seni seviyordu."

"Ve şimdi o yok. Bu yüzden intikamımı alacağım." "Onun kutsaması hakkında söylediklerin ama..."

"Onun önemsiz kutsamalarına ihtiyacımız yok, ama ben oyuna devam edeceğim. Sen de öyle. Ve o en az beklediği anda saldıracağım."

Ancak piskoposun emrinde, kralın ordusundan çok daha tutkulu bir ordu vardı. Baronun yüzünü avuçlarıyla kavrayarak, ona acil bir şekilde baktı. "Onu öldüremezsin. O çok güçlü. Köy halkı, sanki o Kutsal Baba'nın ta kendisiymiş gibi onun her sözünü dinliyor. Lütfen, efendim. Sana yalvarıyorum. Onu unut. Buradan gidelim."

Adam, kadının ellerinden birini yüzünden çekip avucunu öptü. "Sadece senin için yapardım. Ama kaçış yok, çünkü bu et ve kemik görünüşünün altında gerçekte ne olduğunu bilselerdi, onların türü beni sonsuza kadar avlardı."

"Ne demek istiyorsun?"

Her zamanki gibi inatçı bir şekilde başını salladı ve Lustina nazikçe onu dürterek gözlerini tekrar kendine çevirdi. "Lütfen. Neden senden korktuklarını bilmek istiyorum. Diğerlerinin görmesini istemediğin şeyi bana göster. Korkmayacağıma söz veriyorum."

Gözlerinin arkasında bir savaş başladı. "İstiyorum. Beni olduğum gibi görmen için her şeyi veririm."

"O zaman göster bana."

Kafasının içinde düşünceler çatışıyor gibiydi, omuzlarındaki kaslar, avucunu koyduğu yerde gerildi. "Sadece şunu bil ki, seni asla incitmeyeceğim. Nefes aldığım sürece."

"Elbette biliyorum."

Başparmağını dudaklarında gezdirdi, bir an düşünceli göründü, sonra topuklarının üzerine oturdu. Gözlerini onunkilerden ayırarak kapattı. İlk başta sadece sessizlik vardı. Sonra keskin bir ses sessizliği yırttı ve Lustina, inanamayan gözlerle, onun arkasında siyah kanatların açıldığını izledi. Kafasındaki saçlarına uyan mavi ve mor tonları olan kuzgun siyahı kanatlar. Devasa boyutlardaki kanatlar, onun üstüne uzanıyor ve vücudunun her iki yönünde de tüm uzunluğunu kaplıyordu.

Şokun sıkı yumruğu ciğerlerini sıktı ve kaçmak isteyen sesi bastırmak için elini ağzına kapattı.

Kaşlarını çatarak onu izledi, tepkisini inceledi. Şüphesiz tek bir kabul sözcüğü için çaresizdi, ama sanki ağzı mühürlenmiş gibi konuşamıyordu.

Baron'a korkmayacağını söyleyerek yalan söylemişti. Ama ondan korkmuyordu, sadece onun *için* korkuyordu.

Gözleri, arkasında duran dağlar ve ağaçlar kadar gerçek görünen imkansızlığı kavrayınca yaşlarla doldu. Belki de her şey bir illüzyondur, bir rüyadan başka bir şey değildir ve o bu rüyadan asla uyanmak istemez. "Sen nesen?" diye fısıldadı.

"Kesin olarak bilmiyorum. Annem ölüm döşeğindeyken bana Sentinel dedi. Bana yarı kötü, yarı iyi olduğumu söyledi. Yarı iblis, yarı melek."

"Baban..."

"Bir tür iblis. Ona Dalgoth diyordu. Anlaşılan çok tehlikeli ve nadir bir tür. Annemi benden çaldı. Meleği bir kafese kilitleyip, ben doğana kadar ona tecavüz etti." Dudakları, içinde biriktirdiği öfkeyle titredi. "Beni yok etmek istedi, ama annem reddetti. Kendini öldürmekle tehdit etti." Gözlerindeki ıstırap, içinde dayanılmaz bir acı uyandırdı. "Onun zayıflığı ışık. Annenin saflığı. Annenin dediğine göre, hiçbir insan ruhu bir meleğin canlılığını sağlayamaz. Yıllarca ondan beslendi ve anneni zayıflattı. Ta ki o ve piskopos sonunda anneni öldürene kadar."

"Her zaman bu iki adamın kötü olduğunu düşünmüştüm. Artık bundan eminim." Kanatlarının ihtişamına tamamen kapılmış, gözlerini onlardan ayıramıyordu. "Onlarla mı doğdun?"

"Öyle olsaydı bile, bunun farkında değildim. Çok daha büyük olana kadar. Beş yıl önceydi... Bu dağa tırmanmıştım ve zirvede ayağım kaymıştı." Hızlıca yukarıya baktıktan sonra, tekrar onun gözlerine baktı. "Öleceğime emindim. Beni tutacak hiçbir şey olmadan yere doğru yuvarlanıyordum. Korkunç bir korku beni sardı, ama yere çarpmadan önce, kanatlarım ilk kez ortaya çıktığında sırtımda şiddetli bir acı hissettim. Düşüşüm hiç de zarif değildi, ama sadece bir çizikle kurtuldum. O gün, kimseye onlardan bahsetmeyeceğime yemin ettim."

"Senin gibi başkaları da var mı?"

"Evet. Annem bir gün benim için geleceklerini söylemişti. Erdemli ve sadık kaldığım sürece, beni kutsal savaşa katılmak için yanlarına alacaklarını söylemişti."

"Bu yüzden piskopos ve babanızdan intikam almanı istemedi."

"Evet. Ama önemli değil, Lustina. Onların kutsal savaşını istemiyorum. Uzaklaştırılıp, onların davası için bir savaşçıya dönüştürülmek istemiyorum." Konuşurken, sanki bu düşünce onu heyecanlandırmış gibi, kanatlarının yüzeyinde kıvılcımlar dans ediyordu.

"Onlara dokunabilir miyim?" "Elbette."

Ayakları titreyerek ayağa kalktı ve onun önünde durdu. O diz çökmüş haldeyken bile, kanatlarının yüksekliği hala ondan daha uzundu. Eli titreyerek parmak ucuyla yüzeyi okşadı ve sadece bir rüya olduğundan emin olduğu bu şeyin somutluğuna ırkıldı. Sertçe yutkundu ve tekrar dokunmak için uzandı, ama o kolunu tuttu ve onu şaşırttı.

"Bana acıyarak dokunma."

"Sizi temin ederim ki, hissettiğim şey size acıma değil, Lordum, bu kadar güzel bir şeyi yok etmeyi seçenlere duyduğum acıma."

Yüzünde karışıklık olarak yorumladığı bir ifade belirdi ve onu bıraktı. Tıpkı önceki gibi, elini uzattı ve yüzeyi okşadı, bu sefer parmak uçlarına kadar, parmaklarını gıdıklamasına izin verdi. Gülümsayarak, onun tüy ile onu kızdırdığı önceki hissi hatırladı.

Kendi kanatlarından koparılmış bir tüy.

Ellerini kanatlarının yüzeyinde gezdirerek onun etrafında daireler çizdi ve kanatları sanki gıdıklanıyormuş gibi titrediğinde gülümsedi. Öne döndüğünde, o ayağa kalktı ve kız parmak uçlarını göğsünün çıkıntıları üzerinde gezdirerek, oraya yumuşak ve saygılı bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sanki seni şimdi gerçekten görmüşüm gibi hissediyorum." "Korkmuyor musun?"

"Hayır. Ama haklısın. Piskopos bu kanatlar için seni kesinlikle avlayacaktır. O yok edilmeli." Lustina uzanıp, onun yakışıklı yüzünü avuçlarının içinde tuttu. "Bunu senin için yapmama izin ver. Onu zehirleyecek bir iksir biliyorum, tıpkı onun anneni zehirlediği gibi."

"Bu teklifinle beni onurlandırırıyorsun, ama cevabım hayır. Bu benim intikamım. Senin niyetini anlarsa, kesinlikle önce sana saldıracaktır. Ve bu olursa, her erkek, kadın, köylü ve asilzade bu zulüm yüzünden yanıp kül olacak."

"O zaman, intikamını aldıktan sonra beni buradan götüreceğine söz ver. Bütün bu anlamsız yargılamalar ve ölümlerden."

"Söz veriyorum." Dudakları öpücük için eğildi, onu kendine çekti ve binlerce düşünce zihnini kapladı. Onunla kaçmak, kimlerin onları yargılayacağını düşünmeden her gün ve her gece onu öpmek ne kadar da istiyordu. Yıldızların altında, onun yanında yatmanın özgürlüğünü, kulaklarında onun düzenli kalp atışlarını hissetmeyi özlüyordu. Onunla sevişmek, onunla birlikte yaşlanmak ve o anda hissettiği güveni her zaman hissetmek istiyordu.

Lustina, sırtındaki kanatların onları kuşlar gibi kaygısızca uçurmasını diledi.

Başını onun göğsüne yaslayarak, parmak ucuyla onun cildini okşadı. "Az önce, çok fazla tehlikeli olur demiştin. Ne demek istedin? Neyin çok fazlası?"

"Her tüy, yıldırım gibi çok güçlü bir his taşır.
Bazen bunu iyi kontrol edebiliyorum, bazen edemiyorum."

"Yıldırımın gökten gelen bir darbe olduğu söylenir. Eski tanrıların  fkesi."

Elini nazikçe kızın saçlarına doğru kaydıldı. "Tek bir tüyün içinde binlerce yıldırımın hapsolduğunu hayal et."

"Bu oldukça ölümcül geliyor."

"Gerçekten de  yle. Artık Pentacrux'un benden korktuğundan daha çok kendimden korktuğumu anlıyorsun."

Ayak parmaklarının ucuna basarak ona öpücük verdi. "Anlıyorum. Ama sen iyiliğe y neliksin."

"Beni zorlayan tek kişi sensin, Lustina. Bu dünyayı, diğer yaratıkları umursayacak kadar sevmiyorum. Hepsinin yok olmasını ve seni kendime saklamayı dilerdim."

Tüm yaratıkları sevmek ve onlara bakmak için yeti tirilmi  olmasına rağmen, onun bu sözlerini bu kadar hoş bulması ne kadar yanlı tı. Ba kalarında iyilik bulmak... Hatta böyle bir  efkati hak etmeyenlerde bile. Sonuçta annesinin tarzı buydu. Ama kendini baronun pişmanlık duymayan ve bencil doğasına çekildiğini fark etti.

Garip bir şekilde, bu onu ona sevdirmi ti.

"Bunu yaparsan, piskoposu öldürürsen, nasıl yapacaksın? Dediğim gibi, o sadece birçok kişi tarafından sevilen değil, aynı zamanda korunan biridir."

"Geçerken, iki gece sonra Roma'ya bir yolculuk yapacağından bahsetti. Bu yüzden düğünü onun d n   ne kadar ertelememi istedi. O yoldayken saldırıp, sanki yolculuğu sırasında bir saldırıya uğramış gibi göstereceğim."

Huzursuz bir belirsizlik onu kemiriyordu. "Pentacrux  yeleri ona eşlik edecek. Hiçbir koruma olmadan böyle bir yolculuğa asla çıkmaz."

"Bunu da hesaba kattım."

Belki. Ama Lustina, Pentacrux'un acımasız ve merhametsiz askerler olduğunu biliyordu; iyi niyetlerine aykırı veya hakaret olarak gördükleri her şeyi yok etmekten çekinmeyecek türden askerler. "Peki ben ne yapacağım?"

"Her şey yolundaymı  gibi davranacak, her zamanki gibi i lerini yapacaksın. Ve gece çöktüğünde, kargaların rehberliğinde ormana gideceksin."

"Kuzgunlar mı?"

"Seni güvenli bir yere götürecekler ve ben dönene kadar sana göz kulak olacaklar." Elini şakağına koydu ve alnını öptü. "Seni orada bulacağım ve köy piskoposun haberini almadan burayı birlikte terk edeceğiz."

"Geri döneceğine söz ver. Beni ormanda bulacağına söz ver." "Seni bulacağım, Lustina. Ne olursa olsun."

Kanatları onu sardığında, sıcaklık ve karanlık onu sardı. Kulağını göğsüne dayadı ve kalp atışlarını dinledi.

Kendini

güvende

hissetti.

Sevildiğini

hissetti.

Her şeyi hissetti.

FARRYN

Uçurumun kenarında durup, tehlikeli düşüşü izledim. Köpek kulübesine giderken, rüzgarda dalgalanan bir nesne gözüme çarptı. Dizlerimin üzerine çöküp, keskin bir kaya çıkıntısından küçük bir kumaş parçası çıkardım. Gri rengindeki desen çok belirgindi. Blackwater'daki personelin giydiği tüm elbiselerde bulunan desenin aynısıydı. Uçuruma doğru koştuğum gece giydiğim elbisenin üzerindeki desenin aynısıydı.

Küçük kumaş parçasını, çalkantılı deniz rüzgarına karşı tutarken, o gece ayağımın kayıp düştüğünü hatırladım. Kenarda sallanırken yırtılma sesi.

Sonuçta o kısmı hayal etmemiştim.

Gerçekten düşmüştüm.

Ve Van Croix'un beni gerçekten yakaladığına yakaladığına dair hiç şüphem yoktu.

Ağzım açık kalmış, Anya'nın benim için seçtiği kostümü uzun aynada izliyordum. Buz mavisi tül elbisenin yakası karnıma kadar iniyor ve müstehcen bir dekolte ortaya çıkarıyordu. Korse üzerindeki gümüş detaylar, boynumdaki narin gümüş metalik gerdanlıkla uyumluydu. Eteği, belimden sıkıca sarılıyordu ve uyluklarımın görüldüğü yarıklar, elbisenin rengiyle aynı olan buz mavisi külotuma kadar uzanıyordu. Arkanı döndüğünde, başımın yarım metre kadar üzerinde uzanan, mücevherlerle süslenmiş gümüş rengi ince kanatlar görünüyordu.

Gerçeküstüydü.

Hizmetçilerden biri saçlarıma uzun, gevşek ve narin bukleler eklemiş, mücevherli gümüş bir toka ile arkaya tutturmuştu. Uzun bukleler omuzlarımdan dökülüyor, başka bir hizmetçinin cildime sürdüğü parlak maddeye dikkat çekiyordu.

Kendimi tanıyamadım.

Çenemin altından hafifçe dürtülünce dikkatim yanımda duran ve çenemi sıkıca tutan Anya'ya kaydı. "Affet beni, bu kadar büyüleyici bir şeye şaşkın bir bakış pek yakışmıyor."

"Mavi bir peri mi?" diye sorabildim, hala şok halindeydim.

"Sanırım terzinin bu özel tonu *göksel olarak* adlandırdığı, canım. Cennette periler olduğunu hiç duymadım, ama önemli değil. Gözlerindeki renkli benekleri ortaya çıkarıyor."

Kostümün dikkatleri üzerime çekeceği düşüncesi beni paniğe kapladı. "Bunu giyemem. Ben... şey, ben..."

"Sanırım aradığın kelime 'muhteşem'." "Evet. *Hayır*. Çok göze batıyorum. Amaç fark edilmeden geçmekti." "Eh, artık bunun ihtimali pek yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Eteğini kavuşturan Anya, öfkeyle nefes aldı. "Sana uygun bir şey bulmamı istedin, ben de buldum. Sonuçta bu bir sonbahar *kostüm* balosu, bu kadar geç saatte seçenekler çok azdı."

"İnan bana, çabalarını takdir ediyorum. Gerçekten. Başka bir dünyada, farklı koşullarda, bu mucizevi dönüşüm için bir ödül kazanırdın. Ben sadece... *daha ince bir şey* umuyordum?"

"Üzgünüm bayan. Gösterinin başlamasına yaklaşık otuz dakika var. Sanırım bu önemsiz şeyle idare etmek zorunda kalacaksınız."

Kolunu tuttum. "Bekleyin. Lütfen nankör olduğumu düşünmeyin. Ben..."

"Gerginim. Olmanız da normal. Duyduğuma göre, bu iğrenç genç ve masumlar için uygun değil." Bana antika görünümlü, metalik gümüş rengi, karmaşık oymalarla süslenmiş bir çanta uzattı. "Her ihtimale karşı, sizin için ev yapımı caydırıcı sprey hazırladım."

"Ev yapımı mı?"

"Evet. Geçici körlük, mide bulantısı, kusma ve ishale neden olur. Kötü bir şey."

"Umarım yanlışlıkla solumam."

"Evet. Püskürtüp kaçmayı unutma. Özellikle Karanlık Olanların etrafında." "Karanlık Olanlar mı?" O ana kadar, Anya'nın onların varlığından haberdar olabileceğini düşündüm, her ne kadar ilk gece kanatlı adamlar hakkında soru sorduğumda benimle dalga geçse de.

Belki Nightshade'de kanatları yoktu.

"Şüpheli tipler. Oldukça yapışkan bir aura yaydıkları için onları tanıyabilirsin." Yüzünü buruşturarak kolunu ovuşturdu. "Ciltte biraz doğal olmayan bir his veriyor."

"Anlıyorum. Yanından geçerken sana dokunmaya çalışan pislikler gibi. O tür şüpheli tipler mi?"

Gülümseyerek omuz silkti. "Dokunmak. Seni karanlık bir mahzene sürüklemek ve duvara zincirlemek. Aynı şey." Bakışları açıkta kalan doğum lekemin üzerine düştü ve içgüdülerim kolumu çekmemi söyledi. "Oh, bu oldukça sıra dışı bir leke."

Kolumu onun elinden kurtararak, onu incelemekten kurtuldum. "Evet, öyle. Bu elbisenin kötü bir fikir olmasının bir başka nedeni."

"Endişelenme, canım. Her şeyi düşündüm." Yanımızdaki şezlongdan Anya, uyumlu bir tül şal gibi görünen şeyi kaldırdı ve omuzlarıma sardı, izi tamamen kapattı. "İşte. Bu akşam beklenen kar yağışına karşı seni koruyacak bir pelerin de olacak. Son baktığımda, Van Croix Efendi hala odasıındaydı. Erken gelen biri değildir. Bu yüzden, kendini saklamaya devam etsen iyi olur."

Ona karşı gelme düşüncesi, garip bir nedenden dolayı midemde kelebekler uçurmaya başladı.

Sırtımda kanatlarım çırpınırken merdivenlere doğru ilerlerken, gözlerimi Van Croix'dan ayırmadım. Ön kapıdan çıktığım anda, temiz ve parlak, kimsenin içinde olmadığı bir araba bulmak için, serin akşam havası beni sardı. Plan, Anya'nın onu biraz oyalarken, benim o bagajın içine girmeye çalışmamdı. Umarım Garic beni iş üstünde yakalamazdı, çünkü onun ispiyonlayacağından emindim.

Derin bir nefes alarak bagajı açtım ve içinin oldukça geniş olduğunu gördüm. Bir bacağımı bagajın kenarına atarak, orta büyüklükteki kutuya indim. Uzanmaya çalıştığım da kanatlarımın biraz fazla büyük olduğunu ve içine sığmak istemediğini fark ettim.

Anya'nın seçtiği kostümün korkunç bir fikir olmasının bir başka nedeni daha
fikir olduğunun bir başka nedeni!

Onları beceriksizce sıkıştırarak, zamanın
. Onları tahta kutuya sıkıştırmayı başardım, ama kapağı kapatmaya çalıştığım da kanatlardan biri dışarı fırladı.

İnleyerek kanadı çekip bagajın tabanına bastırdım ve kapağı kapattım.

Lanet olası şeylerle boğuşup nefesimi yakalamaya çalışırken, karanlık beni yuttu.

Tanrım.

Sadece birkaç dakika sonra, çakıl taşlarının üzerinde botların çıtırtısını duydum, ardından Garic ve Van Croix'un fısıltılı sesleri geldi. Yolcular arabaya binerken, arabanın sallandığını ve zıpladığını hissettim. Sert bir tokatla araba hareket etti ve beni kutunun içinde sarsarak ileri attı.

Umarım yolculuk çok uzun sürmezdi, çünkü bu kutudaki hava eksikliği bir süre sonra beni kesinlikle boğacaktı.

Hava.
Havaya
ihtiyacım
vardı.
Çaresizce.

Yolculuk hayal ettiğimden çok daha uzun sürdü. Ya da belki de her nefesimi saymak zorunda kaldığım için daha uzun geldi. Araba sallanmaya devam etse de, bir nefes hava almak için tahta sandığı kırmam gerekiyordu. Aksi takdirde, Garic bir dahaki sefere tekerlekleri temizlerken bagajdan ölü bir peri çıkaracaktı. Kapağı itmeye çalıştım. Açılmadı. Panik boynumun arkasını gıdıkladı, daha fazla iterek, tehlikeli derecede düşük oksijen seviyesi için çok fazla enerji harcadım.

Hâlâ açılmıyordu.

Korku göğsümü sıktı ve avucumu kapağa vurdum, kapağın yerinden bile kıpırdamamasına dehşete kapıldım! Bir şekilde kilidi açmış olmalıyım.

Dizimi kaldırıp dirençli kapağa vurdum ve kemiğimin acı veren çatırtısı karşısında irkildim. "Ah!"

İçimde tam bir alarm çalmaya başladı ve iki elimle kapağa vurmaya başladım. "Çıkarın beni buradan! Çıkarın! Lütfen!"

Kapak açılana ve bir sonraki yumruğum havada kalana kadar, arabanın durduğunu fark etmedim bile.

Derin bir nefes alırken, soğuk ve keskin hava ciğerlerimi doldurdu ve *gerçekten* kızgın, yamalanmamış bir göze baktım.

Nefes nefese kalmıştım, bir an nefesimi toparlamak için bekledim, sonra sonunda uzun bir nefes verdim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Ses tonu, yüzündeki öfkeli ifadeyle uyumluydu.

"Sürpriz mi?"

Sert bir çekişle beni bagajdan çıkardı, bileğim hala onun güçlü tutuşunda sıkışmıştı. "Sana özellikle söyledim ki..."

Arabadan indiğimde kanatlarım yerine oturdu ve çenesi gevşedi. Yüzündeki ifade - şaşkınlık ve hayranlık arasında bir şeydi - bir deliğe girip saklanmak istememe neden oldu. Onun bakışları altında kendimi tamamen çıplak hissediyordum. Tek iyi gözü, kanatlarımın uçlarından, Anya'nın benim istediğim botlar yerine giymem için ısrar ettiği gümüş renkli, kayışlı sandaletlere kadar beni takip etti.

Bir dakikadan fazla sürmeden, bakışları beni adeta yuttu.

Vücudumdaki her kas seğirirken, birdenbire ağırlaşan çantamı elinde oynayarak duruyordum. Sanki sinirsel tiklerim yeterince dikkat dağıtıcı değilmiş gibi, adam siyah deri,

kapüşonlu yelek giymişti. Siyah deri kaptan botları baldırlarının ortasına kadar uzanıyordu ve ceketinin altında gümüş rengi bir şey parlıyordu.

Kostümün bu adama hem yakıştığını hem de çarpıcı olduğunu *düşünmeye*, hatta itiraf etmeye cesaret edemedim. Yine de, bu görünüşle tam olarak neyi amaçladığını anlamaya çalışmak bir sır olarak kaldı. Kesinlikle ormancı değildi. Siyah göz bandıyla birlikte, bana tehlikeli bir şeyi, bir tür gizli suikastçıyı hatırlattı.

Benim kostümümün tam tersi.

"Ben özellikle..." İkinci kez düşüncesini kaybetmiş gibi kaşlarını çatı, ki bu nadir bir durumdu, öğrendiğim kadarıyla. Bakışları yine üzerimde dolaştı. "*Bu kıyafetle* baloya girmeyeceksin," diye tısladı ve bileğimi daha sıkı kavradı.

"Bak, bu benim ilk tercihim de değildi, ama yanılıyorsun. O baloya bir şekilde gireceğim. Sen olsan da *olmasan* da."

"Garic ile birlikte katedrale geri döneceksin."

Kolumu çekmek onun elinden kurtulmak için boşunaydı. "Geri dönmeyeceğim. Gerekirse büyük bir olay çıkarırım. O baloya girmem lazım. Senin de bir arkadaşına ihtiyacın var. Biz resmen birbirimiz için yaratılmışız."

"O baloda, sana... yapacak adamlar dolaşılıyor." Çenesi sıkıldı, gözleri öfkeyle parladı, sanki o anda ne yapacaklarını hayal ediyormuş gibi. "Katedrale geri döneceksin."

"Jericho, beni dinle. Lütfen." Belki sesimdeki yalvarış ya da adını duyması gözlerini yumuşattı, tutuşunu gevşetti. "Sorun çıkarmayacağım. Sadece bu kadınla konuşmak istiyorum, hepsi bu. Sonra gidip arabada bekleyeceğim. Söz veriyorum. Lütfen beni geri gönderme. Sana yalvarıyorum."

Hırıldayarak ses çıkardı ve elimi kendinden uzaklaştırdı, önümde volta atmaya başladı. Adımları durdu ve omuzlarını geriye attı. "Bıktım artık..." Çenesi seğirdi ve hırıldadı. Açıkça sinirliydi. "Peki." Elini çenesine götürerek, bir kez daha bana baktı. "Ama şunu bil, küçük peri. Eğer biri sana parmağını bile sürmeyecek kadar aptalsa, onun kanı senin ellerinde olacak."

"Kan mı? Bana dokunan birini öldürür müsün?" O anda parlak bir şey gözüme çarptı ve paltosunun altında gizlenmiş uzun, gümüş bir kılıcı gördüm. "O gerçek bir kılıç mı?"

"Evet. Sözlerimin geçerliliğini sınamaya kalkışmayın, Bayan Ravenshaw. Sizi temin ederim ki, tehditlerim asla boş değildir."

Sonbaharın serin havası etrafımda dans ediyor gibiydi, ben de balonun büyüleyici girişine bakarak duruyordum. Kanatlarımın altına sarkan ve omuzlarımdan kopan gümüş mavisi pelerin, soğuk havaya karşı sadece birazcık sıcaklık sağlıyordu, ama girişe yaklaştıkça, dev cam kasırgalar gibi görünen şeylerin içindeki alevlerin çıtırtıları o kadar çok ısı yayıyordu ki, artık soğğun acısını hissetmiyordum.

Çarpık dallar ve çırpılardan örülmüş bir kemer, kırmızı kurdelelerle asılı duran küçük cam süslemelerle süslenmişti ve bunların içinde tamamen erimmiş mumlar vardı. Cam kavanozlardaki yüzlerce kırmızı mum, ormanın içinden geçip devasa bir ağaç kubbesine uzanan yolu aydınlatıyordu ve bu kubbenin içinden gece gökyüzünün sadece küçük parçalarını görebiliyordum.

Kostümümle kesinlikle ortama uyumsuz görünmüyordum, ama yine de kendimi ve kısa peri elbisesinin tam olarak örtemediği tüm açık tenimi örtmek zorunda hissettim. Kumaşı beceriksizce çekip düzeltirken, içimden Anya'ya küfrediyordum.

Onlarca konuk, altın ve gümüş renkli, orman temalı özenle hazırlanmış kostümlerle gelmişti, bazıları maskeli, bazıları maskesiz. Yanımdan geçen bir kadın, gümüş boynuzlu beyaz bir kış geyiği başlığı ve uzun gümüş bir elbise giyyordu. Eşi ise çok daha göze çarpan siyah bir başlık takıyordu.

Hayranlıkla, bu yerin büyüleyici güzelliğini içime çektim ve Anya'nın beni uyardığı karanlık akıntıyı bir an için unuttum. Gölge köşelerde gizlenen tehlikeyi.

Sanki aklımı okumuş gibi, Van Croix elimi tuttu ve ben de onun elini sıktığım anda, midemde bir şey çırpındı. Kafamın içinde uzak bir anıdan gelen kakhaha sesi yankılandı ve ben, istenmeyen görüntü karşısında şaşkınlıkla elimi geri çektim.

Karanlık bakışlarını bana çevirerek, sanki ondan kaçmak istediğimi düşünmüş gibi tekrar elime uzandı. Yüzü, başlığının altında taktığı bir tür maske veya eşarp arkasında gizli kalmıştı ve bu görüntü beni tedirgin etti. Yine de avucunun içi

sıcak ve sanki daha önce binlerce kez elimi tutmuş gibi, içimi bulanık ve nostaljik bir duygu kapladı.

Beni, yine kış geyiği kostümleri giymiş, podyumda duran iki adama götürdü. "Havenash," dedi Van Croix ve elimi sıkıca sıkarak sessiz kalmamı işaret etti.

Adamlardan biri parmağını listeye indirip ismi işaret etti. Sonra bakışları bana yöneldi. "Eşin mi?"

"Evet."

Stagboy elini sallayarak ikimize içeri girmemiz için işaret etti.

Kubbenin içine adımımı attığımda, gözlerimi muhteşem dekorun üzerinde gezdirdim. Ormanlık tavan, kubbenin her yerine dağılmış masaların üzerinde, kabaklardan taşan yiyeceklerin üzerinde asılı duran, beyzbol topu büyüklüğünde mum süslemeleriyle daha da aydınlatılmıştı. Ağaçlardan süslenmiş çelenkler sarkıyor, masaları ve sandalyeleri süslüyordu. Müzik sesi, baştan aşağı gümüş rengi boyanmış, beyaz şifon elbise giymiş, arp çalan bir kadına bakmamı sağladı.

Kapı bekçilerinden kurtulduktan sonra, refakatçime yaslandım. "Kostüm şimdi mantıklı geliyor. Umarım kılıç hala sadece bir aksesuardır."

O da bana yaslandı. "Gerçekten buraya dans etmek ve içmek için geldiğimi mi sandın?"

"O kılıcı kullanmayı mı düşünüyorsun? Birine mi?" "Evet."

Punchline'ı beklerken cildimin altında soğuk bir his yayıldı.

Onun cevabını şaka olarak geçiştirecek kahkahalar.

O ciddi bir ifadeyle konuştu ve içimi kaplayan rahatsız edici şok hissi mideme bir bulantı dalgası gönderdi. "Sanırım kusacağım." Maskeli ve boyalı yüzlere bakarak, hangisinin onun hedefi olacağını merak ettim. Hangisi o gece, öleceklerini bilmeden gelmişti? Bir kılıçla. Lanet olası bir kılıçla.

"Her zaman görebileceğim bir yerde kalacaksın."

"Kim o? Öldürmeyi düşündüğün kişi."

"Seni ilgilendirmez."

"Demek doğruymuş. Şöhretin. Ölüm. Gece Gölgesi'nin Azrail'i."

"Sözlerime kulak verin Bayan Ravenshaw," dedi, suçlamamı görmezden gelerek.

"Yoksa seni asarken ne kadar acımasız olabileceğimi ilk elden öğreneceksin."

"

Onun yamalı olmayan gözü bir kez daha üzerimde dolaşırken, boğazım yutkunarak titredi, sonra onun kalabalığın içinde kayboluşunu izledim. Kafamın içinde uyarı çanları çalmaya başladı, gitmemi söylüyordu. Sonuçta, kaçmak için daha iyi bir fırsat olabilir miydi?

Ama nereye gidebilirdim ki? Blackwater'a yürüyerek dönemeyecek kadar uzaklaşmıştık ve tekrar kaçmaya kalkışırsam ondan önde kalmam gerekirdi.

Ama yapabilirdim. O meşgulken hemen oradan ayrılabilirdim.

Kalabalığı hızlıca taradığımda, ormana kaçmak için pek çok fırsat gördüm. Elbette yokluğumu fark edecekti, ama belki hemen değil. Yola paralel olarak ormanda kalırsam, katedrale geri dönebilecektim. Baloya giden yol yeterince basit görünüyordu. Gece gölgesini toplayıp önce onu tüketebilir, sonra atlayabilirdim.

Ancak Van Croix'un daha önce söylediği sözler kafamı kurcalıyordu.

Ya doğruysa? Ya gerçekten ölmüşsem ve geri dönmek sonsuz bir boşlukta hapsolmak anlamına geliyorsa?

Bu olasılığı, ne kadar küçük olursa olsun, düşünerek durdum. Ama *Ölüm'ün* sözlerine nasıl güvenebilirdim ki? Ya onun planı beni Nightshade'de hapsedmekse?

Etrafa bakındım, Van Croix'yu aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Kafam bana kaçmamı söylüyordu. Alicia'yı unut ve kaçma fırsatını değerlendir.

Ve kaçardım da. Öbür dünyada bir cinayet kurbanıyla konuşmak için nadir bulunan bu fırsatı kaçırdım. Van Croix'un da belirttiği gibi, bu zaten boşuna bir çaba olabilirdi.

Ama onu gördüm. Tek başına duruyordu.

Mor, omuzları açık, tafta bir elbise giymişti, eteği büzgülüydü, parmak uçlarında eşleşen maskeli balo maskesi sallanıyordu, partiye katılanları izliyordu. Parlak çiçekler, beyaz sarı saçlarının dalgalarına dokunmuştu.

Ve o anda oradan öylece uzaklaşamazdım.

Alicia'ya gözlerimi dikip, mum ışığının ötesindeki gölgeli ağaçların olduğu yere doğru ilerledim. Kalabalığın içinden geçerek, bana dik dik bakan gözlerden kaçmak için başımı eğik tuttum. Bir el koluma dokundu ve ben hızımı artırdım, her türlü şüpheli tiplerin olduğu kalabalığı bir an önce terk etmek için çaresizce.

Anya'nın beni uyardığı Karanlık Olanlar, ama ben dahil hemen hemen herkes garip görünüyordu.

Yaklaştıkça, konuyu nasıl açacağımı düşünerek kalbim hızlandı. Kafamda, parçalanmış ve cansız yüzünün görüntüleri canlandı ve midemi bulandırdı. "Affedersiniz," dedim, dikkatlice yaklaşarak. "Alicia?"

"Evet?"

"Merhaba. Ben Farryn. Farryn Ravenshaw."

"Senin için ne yapabilirim, Farryn?"

"Bu gece... şarkı söyleyecek misin?" "Evet."

"Bu... harika. Gerçekten çok güzel." Ellerimi ovuşturmak içimdeki gerginliği gidermeye yetmedi. "Peki, uzun süredir burada mı yaşıyorsun?"

İçkisini yudumlarken bana bakma zahmetine girmedi, sanki birini arıyormuş gibi gözlerini kalabalığa dikti. "Hatırlayabildiğim kadarıyla."

Kahretsin.

"Burası hangi kasaba?"

"Keselshire."

"Ama sen Chicago'lusun. Aslen, değil mi?"

Bakışları bana kaydı, kaşlarını çatı. "Nere?"

"Shining Star Motel sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Hayır. Neden soruyorsun?"

O anda bir içki içmek gerçekten iyi gelirdi. "Önemli bir nedeni yok. ... Hiç garip rüyalar görür müsün?"

"Affedersiniz, Bayan Ravenshaw, değil mi? Yakında kalkacağım ve sadece sinirlerimi biraz yatıştırmaya çalışıyorum."

"Anlıyorum." Kolumdaki izi örtmek için şalımı kaldırdım ve dikkatini oraya çektim. Gözlerinde bir anlık panik belirdi. "Bunu tanıyor musun?"

"Kimsiniz siz?"

"Söylersem bana inanmazsınız. Anılarınız silinmeye başladı, ama bu sembolü tanıyorsanız, eski hayatınızdan küçük bir parça hatırlayabileceğinizi düşünüyorum."

"Eski hayatım mı? Neden bahsediyorsun?"

Etrafa bakındım ve kimseyi duymayacağımız bir yerde olduğumuzu fark ettim. "Sen Keselshire'da doğmadın. Buradan değilsin. Kimse buradan değil."

Çünkü bu kasabadaki herkes, birkaç kişi hariç, ..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Şey, onlar ..."

"Ne?" "Ölü."

"Bir daha söyler misin?"

"Kolumdaki sembol... suç mahallinde bırakılmıştı." "Tamam, sana nazikçe uzaklaşmanı rica edeceğim."

Hines'ın bana gösterdiği fotoğraftan edindiğim önemsiz ayrıntıları beynimde aradım. Ne yazık ki, en net hatırlayabildiğim şey sadece yaralanmanın kendisiydi. "Yüzünü kesmişler. Nedenini bilmiyorum, ama yapmışlar. Ayrıca parmaklarını da eklemlerine kadar kesmişler."

Kaşlarını çatarak bir anlığına uzaklara baktı ve sonra tekrar bana doğru gözlerini kaldırdı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü sana kim zarar verdiğini bilmek istiyorum."

Kısa boylu, şişman bir adam, kış cücesi gibi uzun, beyaz, sivri bir şapka takmış, boynuz şeklinde bardaklarda içecekler taşıyarak bize doğru topallayarak geldi. Alicia'ya bir tane uzattı, o da iki tane aldı ve birini bana verdi. Şapkasının kenarından dudaklarının gülümsediğini görebiliyordum, sonra tekrar topallayarak uzaklaştı.

İçindeki buz rengi sıvıyı karıştırarak kokladım. Kokusu oldukça çekiciydi, ağzımı sulandıran meyveli bir aromaydı, ama ona güvenemedim. Onu ona geri verdim. "Benimkini alabilirsin."

Elimden kaparak bana tuhaf bir bakış attı. Etrafına gizlice bir bakış attı ve bana doğru eğildi. "Rüyalar hakkında soru sormuştun," dedi fısıltı gibi bir sesle. "Benim bir rüyam var. Yüzüm kesilmiş." Yüzü tamamen sağlam görünmesine rağmen, titrek bir el hareketiyle orayı işaret etti. "Parmaklarım eklemlerine kadar kesilmiş. Bilmek istiyorum..." Huzursuzluğu arttı ve durakladı, elindeki içkiyi bir dikişte içti. "Bunu neden bildiğini bilmek istiyorum. Neden oradaymışım gibi hissettiğimi. Neden yüzümdeki yanığı hissedebildiğimi. Çığlıkları duyabiliyordum. *Benim* çığlıklarımı. Tekrar tekrar. Yardım için çığlık atıyordum ama kimse yardım etmeye gelmiyordu. Çok gerçekçiydiler. O kadar gerçekçiydiler ki, hala o motel odasının küflü kokusunu alabiliyorum. Yanağımdaki bıçak kesiklerinin acısını hala hissedebiliyorum."

Söyleyecek sözüm yoktu. Onu teselli edecek hiçbir şey. Hines'ın verdiği rapora göre, rüyasında gördükleri gerçekten gerçekleşmişti ve gerçeği ondan saklayamazdım.

"Neden bu rüyalar gerçek gibi geliyor? Sanki o şeyler gerçekten başıma ben. gelmiş gibi
"

"Çünkü öyle oldu." İçimde bir tereddüt hissederek, yakındaki konuklara baktım, onlar içkilerine çok daha fazla ilgi gösteriyorlardı. "Burası senin evin değil, Alicia. Buranın adı Nightshade."

"Nightshade da neymiş?" Yüksek ses tonu kaslarımı titretti ve onu susturmak için parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"İnanmayanların gittiği yer."

"Bu ne demek? *İnanmayanların gittiği yer.*" Bu sefer sesini alçaltmış olsa da, sinirlenmesi yüksek sesle ve net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Anlamı... Anlamı, gördüğün kabuslar... onlar gerçek. Gerçekten yaşandılar."

"Nasıl?" Parmaklarını kaldırıp salladı. "Parmaklarım hala yerinde. Yüzüm parçalanmış değil."

"Bu senin fiziksel bedenin değil."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Benim fiziksel bedenim değil mi?" Parmağını koluna bastırarak beni bir adım geriye itti. "Bu benim fiziksel bedenim değilse, sana nasıl dokunabilirim, seni nasıl hareket ettirebilirim?"

"Kabul ediyorum, bu benim için de başka bir dünya gibi, bu yüzden pek mantıklı gelmiyor. Bunu açıklayabileceğim en iyi şekilde, gerçeklik yasalarımızın burada geçerli olmadığıdır. Fiziksel bir varlığın var, ama bedenim hala dünyevi alemde."

"Bir cesetten bahsediyorsun. Gömülü. Toprağın altında mı?" "Evet."

Elini yüzüne sürterek, avucunun içine gülerek başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. İçmeyi bırakmam lazım, çünkü... bu... bu çok saçma. Saçma sapan insanlarla tanışmışlığım var, ama sen hepsini geride bırakıyorsun, bayan."

Onu suçlayamazdım. Van Croix'un benim hakkımda haklı olma ihtimali beni de inkar etme durumuna sokmuştu. Alicia ile benim aramdaki tek fark, ben ona olanları görmüştüm. Onun için öbür tarafta hiçbir şey olmadığını biliyordum. Van Croix benim durumumda sadece spekülasyon yapmıştı.

"Ne oluyor?" Alnını ovuşturarak içkisine baktı, sonra onu yakındaki bir masaya koydu.

"Seni üzmem istemiyorum."

"Eh, yeterince uğraşmıyorsun, çünkü ben kesinlikle üzıldüm." Gözlerini kaçırarak, dudağını ısıırıyor gibiydi, ifadesinde inkarın belirgin işaretleri vardı. "Yani, Tanrı'ya inanmadığım için buraya geldim, değil mi?"

"Anladığım kadarıyla öyle."

"Peki, neden ineyim ki? Tanrı benim için ne yaptı ki?"

"Alicia, o gece sana kim zarar verdiğini hatırlıyor musun, bilmem gerekiyor." "Tanrı yok. Cennet yok."

"Sana kim zarar verdiğini söylersen, sana yardım edebilirim."

"Nasıl? Sen de ölmedin mi? Buradaki herkes gibi, dediğin gibi?"

"Hayır."

Kafası karışmış gözler, aramızdaki farkları arar gibi beni süzdü. "O zaman nasıl buradasın?"

"Ben sadece geçici olarak buradayım." "Nasıl? Geri dönebilir misin?"

Gözlerinde bir umut ışığıyla bana bakışından nefret ediyordum, sanki onu buradan kurtarabileceksem de. "Evet, ama... düşündüğün şey... mümkün değil."

"Sen de geri dönemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ben dönebilirim. Çünkü ben ölmedim."

Kolumu sıkıca kavrayan parmaklarına baktım, parmakları benim etimi bir mengene gibi sıkıyordu. "Beni de yanında götürebilirsin. Beni de yanında götürebilirsin, ben de geri dönebilirim. Eve gidebilirim."

Onun yalvarışıyla kalbim acı bir sızı ile doldu. "Benimle geri dönemezsin."

"Neden? Sen neden geri dönebiliyorsun da ben dönemiyorum?"

"Çünkü geri dönersen, sonsuza kadar gömülü bir ceset olarak kalırsın."

Kaşları, sanki bir anda gerçeği fark etmiş gibi seğirdi ve bir an için bu düşünceyi sindirmeye çalıştı. Bir dizi duygu, bir dakikadan kısa bir sürede tüm keder aşamalarını geçerek yüzüne yansıdı, ta ki omuzları yenilgiyle çökene kadar. Oda içinde, sonsuza kadar birlikte geçireceği ruhlara bakarak etrafına göz gezdirdi. Birkaç dakika önce umut ışığı taşıyan gözleri artık daha yorgun görünüyordu.

"Sana kim zarar verdiğini söylemen gerekiyor."

"Böylece geri dönebilirsin. Ve ben burada kalabilirim." Ayakları üzerinde sallandı, gözleri dalgın ve odaklanmamış hale geldi. Göz bebekleri büyüdü.

İçki.

"Böylece onun yakalandığından ve bir daha asla cinayet işlemediğinden emin olabilirim."

Mizahsız bir kahkaha atarak çenesini sıkılaştırdı ve başını salladı. "Şimdi ne önemi var ki? Etrafına bir bak, Bayan Ravenshaw. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Benden öteye bakarken gözleri büyüdü ve bakışlarını indirdi. "Virgil."

Kaşlarımı çatarak arkama baktım ve satir kostümü giymiş, hafif topallayan bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Yanıma yaklaşırken, yağlı bir his cildimde ince bir tabaka bırakmış gibiydi ve Anya'nın akşamın erken saatlerinde bana söylediklerini hatırladım.

"Neredeyse gösteri zamanı." Nefesi kükürt kokuyordu, uzun vücudu bana aç bir köpeği hatırlatıyordu, sırtı hafifçe kavisliydi ve derisinin altında uzun kaslar uzanıyordu. "Arkadaşın kim?"

"Sadece elbiseyi beğendiğini söyledi."

Burnunu havaya kaldırıp nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Ne kadar lezzetli bir koku. Çok temiz ve *saf*." Bana doğru eğilip koklamaya başladığında, ben geri çekildim. Biraz sarhoş gibi görünen, kapüşonlu kehribar rengi gözleri beni değerlendirircesine süzdü ve dudaklarını yaladı. "Bu kostüm oldukça etkileyici." Sonunda bakışları benimkilere yöneldi ve gözlerinde merak dolu bir ışıltı belirdi. Dudakları gülümsemeye uzandı, başını eğdi, sanki büyülenmiş gibiydi. "Garip. Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum."

"Sanmıyorum."

Dudakları daha da genişledi. "Oh, bence tanıştık. Senin ismin alışılmadık bir isim... F ile başlıyor. Fanny? Hayır, bu doğru değil. Fairy? Hayır. Fa-fa-bir şey." Bu adamda midemi rahatsız eden bir şey vardı.

"Farryn," dedi Alicia, benim büyük hayal kırıklığıma, ve ben ona bu bilgiyi verdiği için sinirli bir bakış atmaktan kendimi alamadım. "Adı Farryn."

"Farryn! Tabii ki, bu o."

"Beni tam olarak nasıl tanıyorsun?" Bir düşünce aklıma geldi. Aceleyle, madalyonumu açıp babamın resmini gösterdim. "Onu da tanıyor musun? Onu gördün mü?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu, gözleri fotoğraftan bana kaydı ve hayal etmediysem, gözlerinde bir tanıma ışıltısı vardı. "Tabii ki hayır."

"Onu *hiç* görmedin mi?"

"Hiç görmedim." Yine de, bakışlarını fotoğraftan ayıramaması bana aksini söylüyordu. Yalan söylüyordu.

"O zaman *beni* nereden tanıyorsun?"

Yine gülümseyerek, soruyu görmezden geldi ve dikkatini tekrar Alicia'ya çevirdi. "Bay Barchiel bir duyuru yapacak, sonra da siz sahneye çıkacaksınız. Bu arada, onun çok nazik konuklarıyla sohbet etmenizi tavsiye ederim."

"Tabii."

O, Alicia'ya uzandığında, elini onun ensesine koymadan önce, Alicia'nın gözlerinin irkildiğini fark ettim. "Affedersiniz, ne dediniz, canım?"

Alicia'nın kaşları seğirdi, vücudu gerildi, açıkça rahatsızdı.

"Memnuniyetle, efendim."

"Çok iyi." O kehribar rengi gözler bana döndü. "Seni görmek güzeldi, *Farryn*. Tekrar." Veda sözleriyle, kalabalığın içinden topallayarak geri döndü, tahta bastonunun tıkırtıları gürültüde kayboldu.

"O kim?"

"Menajerim. Bu adam bir söğüt ağacından bile daha gölgeli bir adam." "Adımı verdiğin için teşekkürler."

"O biliyordu. Sadece seninle oynuyordu. Virgil, gösterdiği kadarını bilmiyor."

"Sana zarar mı verdi?"

"Sadece mecbur kaldığında. Buradaki en kötüsü değil."

Adam bana oldukça kötü birine benziyordu. Kesinlikle Van Croix'dan daha kötüydü. "Seni öldüren adam... başkalarını da öldürmüş. Saint Felix Rahibeleri mi? Katolik okuluna gittiğin yer orası, değil mi?"

Eski özel okulunun adı geçince Alicia'nın gözlerinde soğuk bir gölge belirdi. Sanki dehşet içindeymiş gibi uzaklara baktı. "*Dominus vigilans*."

"Bir dakika, ne?"

"Rüyamdan. Katil rüyamda bana böyle dedi."

Biri bana çarptı ve ben, boynuzları ve toynakları olan, tanımlanamayan bir orman yaratığı kostümü giymiş bir adama döndüm. Virgil yanımda durduğunda olduğu gibi, o yağlı his yine cildime çarptı. Ayakları üzerinde sallanan, şüphesiz sarhoş olan adam, Alicia'nın elini tuttu. Adam onu peşinden sürüklerken, Alicia onun elinden kurtulmaya çalıştı.

"Hey!" Onların peşinden sendeledim, önümdeki açık ormanı ve içindeki kötü niyetli karanlığı görünce ilk başta tereddüt ettim. Sonunda pes edip

ve kendimi sessiz ormanın ortasında buldum, ikisi de görünürde yoktu.
"Alicia!"

Arkamı döndüm, etrafıma bakındım ve partinin ışıkları bile artık görünmediğinde dehşete kapıldım. "Merhaba? Alicia?"

"Karışmamalısın," diye boğuk bir ses cevap verdi ve ben de karanlıkta onu arayarak geri döndüm. "Yasalarımızın bir amacı var."

"Kimsin sen? Ortaya çık."

"Kimsin sen? Bay Van Croix ile birlikte geldin, bunu gördüm. Ama ... kapıda titrediğini de gördüm. Tıpkı şu anda titrediğin gibi."

"Ve?"

"Sadece canlılar titrer."

Canlılar. Sesindeki ürpertici tona rağmen, bu yorum beni rahatlattı.
"Benim canlı olduğumu hissediyor musun?"

"Elbette. Intortui'lerin belirli bir sezgisi vardır. Bu yüzden pek çok kişi bizden korkar. Titrmen, sineklerin örümcek ağını titreştirmesi gibidir."

"Yüzünü görebilseydim, daha az titrerdi." "Buna inanmıyorum."

"Neden?" Cevap vermediğinde, tekrar etrafa bakındım, kalabalığı aradım, seslerini dinledim. "En azından adın ne?"

"Tartys."

"Tartys," diye tekrarladım. "Neden kalabalığı artık duyamıyorum?" "Uyuşturulmuşsun."

"Anlamadım?"

"Az önce sana verilen içki."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Onu içmedim ki."

"Kokusunu aldın. Böylece vücuduna girdi."

Kokusu bu kadar lezzetli olmasına şaşmamalı. "Kendimi kötü hissetmiyorum."

"Hayır. Bu da işin talihsiz güzelliği. Kokuyu soluduğunu bile fark etmezsin."

"Ormana götürülen kız. Nerede olduğunu biliyor musun?" "Görevini yerine getiriyor. Buradaki kadınların yapması gereken budur. sana koruma sağlayabilirim."

"Koruma mı?" diye sordum, sesinin yönünü belirlemeye çalışarak. "Seni saklayacağım, böylece başka biri tarafından yakalanıp sahiplenilmeyeceksin."

Buraya getirilenler için üzücü bir hayat. Ama sen gelip gitmekte özgür olursun. Kendi özgür iradenle."

"Peki korumamı nasıl garanti edebilirsin?"

Yukarıdan, karanlığın içinden, ince bir ay ışığı parladı ve kambur ve deformiteleri olan kısa boylu bir adam ışığa adım attı. "Ben bullio hastasıyım. Kimse bana yaklaşmaz."

Omurgası ve boynundaki acı verici görünen çarpıklık, zavallı adamı görünce içimden bir ürperti hissettirdi. "Bir gece gülü bulmam lazım. Bana yardım edebilir misin?"

"Elbette," dedi, çarpık ellerini birbirine sürterek. "Onları nerede bulacağımı çok iyi biliyorum."

"Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Adam utanmış gibi gözlerini indirdi. Utanmış gibi. "Sadece cildine dokunmak istiyorum. Çok uzun zamandır canlı bir şeye dokunmadım."

"Durumun... sorduğum için kusura bakma, ama bulaşıcı mı?"

"Hayır. Yine de diğerleri bundan korkuyor. Ama dürüst olmak gerekirse, onları en çok korkutan şey, benim diğerlerinin göremediği şeyleri görebilme yeteneğim."

"Ben bunu rahatlatıcı buldum."

Dudaklarının köşesi sanki bu onu memnun etmiş gibi bir gülümsemeye dönüştü. Ona elimi uzattım. "Şartlarını kabul ediyorum, Tartys."

JERICHÖ

Kalabalığın arasından geçerek, satyr kılığına girmiş, çatallı topuklu, gümüş boynuzlu, çıplak göğsü ve sırtı altın kıvrımlarla beyaz boyanmış adamı takip ettim. Küçük kulübelerin bulunduğu taş köprüye çıkarken, yüzeye tıklayan tahta bir baston taşıyordu. Her türlü cinsel fantezinin eğlendirildiği bir yer. Kafasına bıçağımı saplamayı düşünmem gerekirken, kafamda Farryn'in o lanet kostüm içindeki görüntüsü silinmiyordu.

Virgil'in sonunda kalabalığın içinde onu kokusundan bulacağını hissediyordum, onun kokusu aç bir eşek arısı sürüsü için tatlı bir nektar gibiydi. İster istemez, iblis ona karşı koyamazdı.

Beyaz kurt başlığı takmış Keselshire belediye başkanı, yakındaki bir kulübenin çevresinde bir kadını kovaladı, sonra onu yakalayıp, tekmeleyip çılgık atarak protesto eden kadını kulübenin içine götürdü.

Virgil başka bir kulübenin kapısını açtı ve içeri girdi. Sarhoşluktan sendeleyip gülen konuklara bir göz attıktan sonra, ben de aynı kulübeye doğru yürüdüm. Kapıyı çaldığımda, Virgil sakın ve bekleyen bir sesle "Girin" dedi.

Kapüşonlu paltomla hala örtülü halde, gölgeli odanın kapısını iterek açtım ve belimdeki ağır kılıcı kınından çıkardım. Düşmüş bir meleği yok etmenin birçok yolu vardı, ancak hiçbirisi göksel metalden yapılmış bir kılıç kadar kesin sonuç vermiyordu. Bu kılıç, onların cehennem topraklarına dönmek yerine, hiçliğe karışmalarını sağlıyordu.

Kılıcı öncü olarak odaya adım attım.

Bir yağ lambasının titrek ışığı odayı aydınlatıyordu. Virgil, küçük bir yatağın yanındaki tek sandalyede oturmuş, elinde bir hançer tutuyordu. "Bunca yıl sonra beni unuttuğuna yemin edebilirim."

Cevap vermek yerine, bıçağı boğazına mı saplayayım yoksa kafatasına mı saplayayım diye karar vermeye çalışarak ayakta durdum.

"Bilmelisin ki... sana olanlar benim suçum değildi." Parmağını yukarı doğru işaret etti ve gözlerini devirdi. "Onlar böyle olmasını istedi. Şimdi, bazı işkencelerin sorumluluğunu üstleneceğim, ama... seni serbest bırakan bendim. Cassiel'e sor. O sana anlatır."

"Cassiel öldü."

Omuzlarını geriye çekerek kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Kanatları kesildi. Ona merhametli bir son sundum."

Çenesini sıkarak burnunu yukarı kaldırdı. "Pentacrux mu?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum, ancak on yedinci yüzyılda nesillerinin tükendiği izlenimine kapılmıştım."

"Ah, bilirsin, en korkunç trendler her zaman geri döner, değil mi?" Hançeri tutmayan el sıkı bir yumruk haline geldi, Virgil ise dişlerini gıcırdatarak oturdu. "Her neyse, Cassiel hala *bizimle* olsaydı, seni bırakmamı söyleyecekti. Seni öldürebilirdim. Seni öldürmek istedim, itiraf ediyorum. Ama yapmadım."

"Ne kadar merhametlisin."

"Öyleydim. Özellikle de senin hakkında bana anlattıklarından sonra."

Ağzından çıkan her şey dikkatimi dağıtmaktan başka bir şey değildi. Düşmüş Meleklerin sık kullandığı bir taktik. "Karar veremediğime göre, boğazının kesilmesini mi, yoksa kafatasının yarılmasını mı tercih edersin?"

Dudakları genişçe gerildi, kıkırdadı ve uzun, gümüş rengi boyalı tırnağını bana doğrulttu. "Bu senin hatan. Bana *onlardan* biri olduğunu söylemedin. Söyleseydin, ben de bu kadar aptalca davranmazdım... bilirsin..." Omuz silkti. "Ama! Onca yıl boyunca ona dokunmadım. Bunu bilmeni istiyorum. O çok güzeldi. Ve baştan çıkarıcıydı. Oh, çok baştan çıkarıcıydı."

"Kime dokundun?"

İnanamayan bir ifade yüzüne yayıldı. "Kime dokundum diye mi soruyorsun? Neredeyse ruhunu feda ettiğin kişiye mi? Merhaba?" Ben onun gizemli sözlerini anlamaya çalışırken, o kaşlarını çattı. "Hatırlamıyor musun? Hiç mi? Hiçbir şey mi?"

Cevap vermedim, sadece baktım.

Başını geriye eğdi ve tepesini kulübenin duvarına vurdu. "Tabii ki, sana işkence ettiğim kısmı hariç her şeyi silmişlerdir. İntikamını hatırlaman ve başka *hiçbir* şeyi hatırlamaman ne kadar da uygun." Başını tekrar öne eğdi. "Kız. Senin kızın. Onu gerçekten hatırlamıyorsun."

"İlgiyi kaybediyorum."

"Gözünü nasıl yaraladığını *düşünüyorsun*?" Parmağını kaldırarak başını salladı. "Unut gitsin... Bu duygusal bir soru, biliyorum. Kılıcını erken çekmeni istemem, o yüzden sana söyleyeceğim. Ok

ona nişan almıştı. Sen bana ihanet ettikten sonra kızı vurmaya niyetliydim."

Son on dakikada söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Seni tam olarak nasıl ihanet ettim?"

"Yaklaşık çeyrek asır önce bana gelip Nightshade'den kurtulmanın bir yolunu sordun. Bir anlaşma yaptık. Sen ruhları sağlarsın, ben de kaçış yolunu sağlarım." Konuşurken elleri sabırsızca sallanıyordu. "Dünyaya geri dönmenin bir yolu. Cennet seni Nightshade'e sürgün ettikten sonra kaçmana yardım ettim. Ve sözümü tuttum. Bu çok önemli bir ayrıntı, çünkü seni şahsen geri götürdüğümü unutmuş gibisin. Anlaşmanın senin tarafına düşen kısmını yerine getirmediğinde, zamanını neyle geçirdiğini öğrendim. Bir kız. *O* kız. Çok güzel bir kızdı, onu bir aslanın yavru ceylanı avladığı gibi takip ediyordun. İlk başta senin bu ilgini anlayamadım. Neden *benimle* bir anlaşma yapıp, sonuçlarını göze alarak, sadece bir çocuğu takip etmek için riske girdin?" Dişlerini gıcırdatarak, tırnaklarından birini kaşımaya başladı. "Senin tarzın gibi görünmüyordu, ama hey, herkesin kendine göre bir takıntısı vardır."

Gözlerimi ona dikip dikkatle izledim. Onu o anda öldürüp tüm bu gürültüyü sona erdirebilirdim, ama itiraf etmeliyim ki merakımı uyandırmıştı.

"Onun senin için kim olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Aslan sadece bir sonraki avını takip etmiyordu. Daha önce bir kez parçaladığı leşle ziyafet çekmeyi planlıyordu." Yüzümdeki saçma sapan ifadeyi görünce, sırıttı. "Ruh ikizin. Ne kadar mide bulandırıcı. Ama benim için? Mükemmel bir piyon. O zamanlar senin yanında daha büyük bir güç olduğunu bilmiyordum. Nöbetçiler. Kim senin meleklerin *ve şeytanların* kanını taşıdığını düşünebilirdi *ki?*" Elini küçümseyerek salladı ve başını salladı. "Ama konudan saptım. Hikayeye dönelim. Onu aradım, falan filan." Yine sabırsızca elini salladı. "Tahmin ettiğim gibi onu kurtarmaya geldin. Ona kol mesafesinde bile değildin, ama ona nişan aldığım ok *senin* gözünü deldi."

"O zaman berbat bir nişancısın."

"Hiç de değil. Daha da garip olanı, ondan uzaklaşmak için dayanılmaz bir dürtü hissetmiş olmam. Onu yaşamasına izin vermek için. Neden?" Şakaklarına dokunarak başını salladı, ben ise onun söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Dikkatimi dağıtmak için, bunu oldukça karmaşık hale getirmişti. "Bu, o karşılaşmadan sonra uzun süre düşündüğüm bir soru. Sen Nightshade'de hapsedildiğinde geri dönebilirdim. Onu kaçırıp babasından çalabilirdim. Ama yapmadım. Ve şimdi, o sana geri döndü."

"Kim?"

"Kız. Senin sevgili ikiz ruhun. Ve hatırladığım kadar güzel."

Hâlâ dikkatli ve temkinliydim, elimdeki ağır kılıcın kabzasına parmaklarımı doladım, bu hareket onun dikkatini çekmiş gibiydi.

İnleyerek, sandalyesinde daha da kamburlaştı ve elini yüzüne sürdü. "Başka bir zaman olsaydı, hafızanın eksikliğini hem eğlenceli hem de fırsatçı bulurdum. Ama bu koşullar altında, oldukça sinir bozucu ve rahatsız edici."

"Kız kim?"

"Bir zamanlar başka bir isimle biliniyordu, ama son zamanlarda *Farryn* adını kullanıyor."

Onun adını duyunca kaslarım gerildi.

Düşmüş Meleklerle, Lucifer'e güvendiğim kadar güveniyordum, ama içimden bir parça da itiraf etmeliyim ki meraklanmıştı. Ne yazık ki, onun teorilerini dinleyecek kadar vaktim yoktu.

"Bu ilginç bir hikaye. Ama hikaye zamanı bitti."

Ona doğru sendeledim, ama adımımın ortasında durdum ve o kendi hançerini boğazına dayadığında kaşlarımı çattım. Kendine düşkün bir düşmüş melek kendi canına kıymaya bu kadar meyilli olmazdı. Şaşırdım.

"Onu hatırla."

"Neden

umursuyorsun?"

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Bir insan kızla olan sıkıcı aşkın umurumda bile değil. Beni ilgilendiren kehanet. Kanlı ay."

"Bir masal."

"Öyle mi? Onu da mı unuttun? Onun için bütün bir şehri ve tüm halkını yok ettiğini?"

"Pentacrux'u yok ettim. Bana yaptıkları için. Seni yok etmek istediğim neden de bu."

"O ölecek. Kanlı ayın olduğu gece. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, sen de sorumlulardan intikamını alacaksın. Pentacrux'tan. Ve cehennemdeki yerimden, benden aldıkları şeylerin bedeli olarak yanmalarını izlemenin ihtişamıyla sevineceğim."

"Ne aldılar?"

Gözlerindeki yaşlar, kahkaha atmasını engelliyordu. "Her şeyi," diye tısladı sarı, çarpık dişlerinin arasından, sonra bıçağı boğazına dayadı.

Yaradan siyah, katran gibi kan sızdı ve nefes almakta zorlanarak elini yaraya kapattı. "Unutma. Onu," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Bıçak elinden düştü, iki avucuyla boğazını kavradı ve sandalyesine daha da çöktü. Nefes nefese ve boğulurcasına, şimdiye kadar gördüğüm en dramatik ölüm sahnesinde kıvranıp seğirdi.

Sıkıldığım için kılıcımı kafatasına sapladım ve vücudu sertleşip sandalyede tamamen gevşedi. Alevler içinde kaldı, eti sandalyede yanıp çıtırdadı ama sandalye yanmadı ve bir dakika sonra geriye kalan tek kanıt, minderdeki siyah kül yığını ve hala yerde duran bıçağıydı.

Kulübeden çıkarken, kalabalığın masaların etrafında toplandığı ana kubbeye geri dönmek için köprüyü geçmeye başlayan birkaç parti konuğunu gözden geçirdim. Kenarda, gölgelerde kaldım ve geçerken, fısıltılar arasında belirsiz bir şekilde tanıdık gelen bir ses duydum.

"Sevgili dostlarım, bu yılki Hallow Harvest Fest'e katıldığınız için teşekkür ederim. İçki içip eğlenmenizi tavsiye ederim! Hizmetçiler gece boyunca ikramlar ve çok özel bir şey sunacaklar. Benim için biraz tutku projesi diyebileceğiniz bir şey." Kubbenin ortasında, gösterişli altın bir cüppe ve dallar ve yapraklardan yapılmış dikenli bir taç giymiş, boğuk sesli bir adam duruyordu ve elinde altın bir asa tutuyordu. Gümüş rengi bir hap gibi görünen bir şeyi havaya kaldırdı. "Size hediyem. Adını *Rapture* koydum."

Bana en yakın duran kostümlü adam, akşamın erken saatlerinde randevusuna biraz verdiğini söyleyerek kıkırdadı. Yanında duran ikinci adam kadının nerede olduğunu sorduğunda, omzunun üzerinden başparmağını cinsel hizmetlerin sunulduğu kulübelere doğru uzattı. "Onu o kulübeye takip eden zavallı herifleri yozlaştırıyor. Neredeyse herkesin içkisine bu şey katılmış."

İki adam da güldü ve ben de Virgil'in peşinden gitmeden önce Farryn'i bıraktığım yeri kalabalığın içinde aradım.

O gitmişti.

İnleyerek, onu en son gördüğüm kubbenin köşesine doğru yürüdüm ve bir açıklık, ötesindeki karanlık ormana giden bir yol buldum. Elimle kılıcımın kabzasına dokunarak ormana adım attım ve dinlemeye başladım. Uzaklardan gelen sesleri duyunca, şenliklerden uzakta, çatıları sazdan küçük bir taş kulübeye doğru ilerledim. Kulübede bir gaz lambası yanıp sönüyordu ve duvarların üzerindeki gölgeleri aydınlatıyordu. Pencereerde cam yoktu, bu yüzden seslerin havada yankılandığını duyabiliyordum.

"Cildin ipek gibi. Çok pürüzsüz. Çok yumuşak. Kendini bana ver, ben de sana koruma sağlayayım."

Tartys'e ait olduğunu tanıdığım sese tiksinti ile dudaklarımı kıvırdım ve yumruğumu kapıya vurarak kapıyı ardına kadar açtım.

Odanın ortasında Farryn, kolunu deforme olmuş Intortui'ye doğru uzatmış duruyordu. Intortui ise olduğu yerde donakalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Farryn kolunu geri çekip geriye atladı, neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

"Bay Van Croix..." Intortui, benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu ve çarpık parmaklarını birbirine sürttü. "Ben sadece... siz işlerinizi hallederken misafirinizi gözetiyordum. İşlerinizi hallettiniz, değil mi?"

Farryn bakışlarını Tartys'e çevirdi. "Ne yapmaya geldiğini biliyor muydun? Sen de bu işin içinde miydin?"

Gururla çenesini kaldırdı, ama ben onu omuzlarından yere indirebilirdim. "Elbette. Onu partiye kim soktu sanıyorsun? Ben. Sadece ben. Ve sanırım bir tür takas olması gerekiyordu."

"Bana ait olanı köleleştirmeyi düşünmen bile beni güldürmeye yetiyor." Kılıcı havaya kaldırdım ve parmaklarımı parlak çelik yüzeyinde gezdirdim. "Şu anda boğazına bir kılıç dayadığımı hayal etmeseydim." Öne doğru eğildim ve deforme olmuş adam tepki veremeden kılıcımı çenesinin altına dayadım. "Aslında, kolayca gerçeğe dönüşebilecek bir şeyi hayal etmeye neden uğraşayım ki?"

"Dikkatli ol, Jericho. Gereksiz gerginlik yaratmak istemezsin." Çarpık dişlerinin tıslaması bana bir yılanı hatırlattı.

Farryn dönmeden önce ona uzandım ve yüzünü bana doğru çevirdim, göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. "Korkarım bunu çoktan başlattın dostum. Her eylemin bir sonucu vardır. Ben sadece dengeyi sağlıyorum."

"Ben iyiyim," dedi ve elimi iterek dengesini kaybetti, neredeyse yere düşecekti. "O ne tür bir takasından bahsediyor?"

"Seninle bir gece." Yine bıçağı boğazına dayadım ve orada küçük bir kan izi bıraktım.

"Söylediklerimi geri alıyorum. Kız senin. Asla senin malına el sürmem. Böyle saçma bir şey önerdiğim için özür dilerim. Ama sana hatırlatayım, Bay Van Croix, onu bana söz verdin."

"O sana hiçbir zaman söz vermedi." Onun damarlarının çeliğe çarptığını izledim ve gözlerindeki bariz korkuyu inceledim.

"Anlaşmayı yanlış anlamışsam özür dilerim." "Özür dilemesi gereken ben değilim."

Gözleri Farryn'e kaydı, çekinmesi, *aşağılık bir kadına* özür dilemek zorunda kalmasından duyduğu tiksintiyi ortaya koyuyordu.

"Bu bıçak her geçen dakika daha da ağırlaşıyor," diye alay ettim. "Onu tutmaktan ne zaman yorulacağım kim bilir."

"Özür dilerim."

Farryn, sanki bu kadar alçakgönüllülüğü hak etmiş gibi utangaç bir gülümseme attı. "Sorun değil..."

"Daha iyisini yapabilirsin. Ona kendi annene gösterdiğin saygıyla hitap et, yoksa seni hiçliğe gönderirim."

"Özür dilerim. Hanımefendi." Kılıç kaldırıldığında, boğazını temizledi. "Hanımefendi," diye ekledi, bana öfkeyle bakarak.

"İşte. O kadar zor muydun?" Bıçağı boğazından indirdim. Bir sonraki nefeste, çeliğin *vınlaması* havayı kesti ve o sert bakış, Intortui'nin kesik kafasıyla birlikte yere düştü.

Farryn daha da dengesizleşti, sallanması daha belirgin hale geldi ve yüzündeki solgunluk bana bayılabileceğini gösterdi. "Sen... sen... onu öldürdün."

"Öyle diyebilirim." Intortui'nin kanını başsız bedeninin gömleğine sildim ve silahı kaldırıp, parlaklığını hayranlıkla seyretmek için çevirdim. Bir nefes sonra, bedeni alev aldı ve o çığlık atarak geriye doğru sıçradı, doğrudan göğsüme. "Etkileyici bir silah, bu kılıç."

"Ama... o senin istediğini yaptı. Özür diledi."

"Bunu yaparken kafasından neler geçtiğini bilmek ister misin?"

"Onu... düşünceleri için mi... kafasını kestir?" Hâlâ ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde benden uzaklaştı.

"Seni çıplak ve onun merhametine terk edilmiş olarak hayal ettiği için. Evet, onu bunun için kafasını kestirdim."

"Daha önce bana aynı şeyi hayal ettiğini söylememiş miydin?"

"Söyledim. Sanırım aradaki fark, kılıcı benim tutmuş olmam. O tutmamıştı."

Onun bayılmak üzere olduğundan emin olarak, kılıcı kınına geri koydum ve bacaklarını altından çekip onu kollarımın arasına aldım

kollarımın arasına aldım. Bir yanımda, bana ne kadar mükemmel uyduğunu görmezden gelmek istiyordu. Diğer yanımda ise bunu yapamıyordu.

"Beni taşımaya gerek yok," diye homurdandı, kıvrınarak. Cesur bir çabaydı, ama yine de faydasızdı.

Partiye geri girerken, içlerinden biri beni tanıyabilir diye, erkeklerin arasından geçerken başımı eğik tuttum. Bay Barchiel'in yakındaki erkeklerden birine seslendiğini duyunca ve onun bize doğru topallayarak geldiğini görünce, Farryn'i yere indirdim ve onu yakındaki bir ağaca yasladım. Adamlar bulunduğumuz yerden sadece birkaç metre uzaktaydı ve Farryn itiraz etmek için ağzını açtığı anda, avucumla ağzını kapatarak sesini bastırdım. İlaç onu biraz saldırganlaştırmaya başlamış gibiydi ve ben kulak misafiri olmak için başımı çevirdiğimde bana karşı kıvrınmaya başladı. Vücudunun benimkine değmesi, acı verici derecede etkili bir dikkat dağınıklığı yaratıyordu.

"Hepinizin bu ürünün etkinliğini görme fırsatı bulduğuna inanıyorum," dedi Bay Barchiel, sesinde gururla. "Bu ürünün yolsuzluk ve ahlaksızlık işinde devrim yaratacağını düşünüyorum."

Adamlar hep birlikte güldüler, bazıları kadehlerini kaldırarak şerefe içtiler.

"Siz bir dahisiniz Bay Barchiel. Kesinlikle zekisiniz," diye haykırdı içlerinden biri.

"Bu deha ya da zeka değil, kader, sevgili dostum. Çünkü inanmayanların ruhları ateşte yok olmaya mahkumdur."

Bunun üzerine donakaldım ve bana tanıdık gelen kelimelere odaklandım. Uzun zaman önce duyduğum kelimeler.

Düşüncelere dalmışken, elim Farryn'in ağzından kaydı.

"Bırak beni!" Çığlığı neredeyse yankılandı ve sinirlenerek, onu susturmak için dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

"Görünüşe göre birisi ikinci dozu hak etmiş." Gruplarından başka bir adam güldü, ama ben dilimi dudaklarının arasına soktuğumda, kan ve adrenalin dalgası beni sararken sesi kayboldu. Tatlı meyveler ve güneş ışığı gibi tadı olan bu kadın beni tamamen ele geçirdi. Bu sonsuz bulutlu yerde bana yabancı gelen bir tadı vardı, ama öpücüğünde tanıdık, lezzetli bir ambrosia hissi vardı.

Gözlerimi kapatıp, bir kızın anılarına daldım. Hayalini kurduğum kızın. Merakım arttı ve o elini kaldırıp beni itmek istediğinde, bileğini yakaladım ve onu sabitleyerek tadını çıkardım.

Onun direniŖi söndü ve bana yaslandı, parmakları ceketime kıvrıldı. Ondan uzaklaŖtıĖımda, gözlerindeki korku ve ŖaŖkınlık karıŖımı bakıŖ, beni bir an daha büyüledi, sonra erkeklerin kalabalığının dağıldığını fark ettim.

Sanki geriye sadece ikimiz kalmıŖız gibi.

Sessizce onu kollarımın arasına aldım ve kubbenin içinden geçerek, konuk listesini kontrol eden iki geyiği geçip, geceye ıktım.

LUSTINA

Lustina mutfaktan aldığı küçük parça ekmeği, bir çift yün eldiven, birkaç yedek çorap ve tek diğer elbisesiyle birlikte çantasına koyarken, siyah bir kuş Lustina'nın penceresinin pervazına kondu. "Sabırlı ol. Elimden geldiğince hızlı yapıyorum," diye fısıldadı, birkaç eşyasını toparlarken penceresinin önünden iki kez uçan kuşa. "Böyle uçmaya devam edersen dikkat çekeceksin."

Daha önce duyduğu ama pek dikkat etmediği bir çınlama sesi dikkatini çekti ve eşyaları toplamayı bırakıp dikkatle dinlemeye başladı.

Çın. Çın. Çın. Çın.

Çın.

Çın. Çın. Çın.

Aynı sesler tekrarlandı.

Kaşlarını çatarak yatak odasının kapalı kapısına baktı. Kuşun cıvıltısıyla dikkatini tekrar toplayarak çantayı yatağının altına itti. "Bir dakika. Kimsenin uyanık olmadığından emin olmalıyım. Takip edilmemi istemezsin, değil mi? Fark edilmeden kaçamayız."

Kuş başını eğdi ve onu baştan aşağı süzdü.

"Rüzgâr olabilir." Parmak uçlarında, kapıya doğru sessizce yürüdü ve boş koridora bakmak için kapıyı biraz araladı. Çan kulesine en yakın oda olan odası, genellikle kulenin tepesinden esen rüzgârın sesini yakalardı. Koridorda kimseyi görmeyince, taş merdivenleri tırmanarak devasa çana doğru ilerledi.

Çın. Çın. Çın. Çın.

Çın.

Çın. Çın. Çın.

Bu sefer daha yüksek olan ses, ona sesin kesinlikle kulenin içinden geldiğini gösterdi. Taş merdivenleri tırmanırken, birinin onu yataktan çıkarken yakalayacağından korktuğu için fısıldamaya cesaret edemedi. Lustina, tepenin zirvesinde uzaktan bir ışık parlaması fark etti.

Yaklaşan bir fırtına.

İçindeki bir ses ona gitmesini söyledi. Onu görmezden gelerek, platformun üzerinde dikkatlice yürüdü, hareketsiz kalan çanı dolaşarak diğer tarafa ulaştı.

Keskin bir nefes alarak, çığlık atmadan önce elini ağzına kapatmayı başardı. Çanın demiri kadar ağır olan uzuvları, odaklanmasını engelliyordu. Her kas, korku ve inanamama duygusuyla titriyordu.

Çanın boyunduruğunun altında asılı duran iplerden Pentash Maria ve Aurelia boyunlarından sarkıyordu. Derileri maviye dönmüş, gözleri ölümle boş bakıyordu.

Lustina'nın gözleri yaşlarla doldu. Kalbinde yoğun bir korku hissetti, nefesini kesiyordu. Maria'nın belinden sarkan haç, çanağa çarpıyordu.

Çın. Çın. Çın. Çın.

Çın.

Çın. Çın. Çın.

Lustina hareket edemiyordu.

Git, Lustina! Önceki ses onu teşvik etti ve o da dönüp kule merdivenlerinin korkuluğuna konmuş kuzgunu gördü. *Hemen git!*

Merdiven boşluğuna doğru geri çekildi ve takılmamak için elbisesinin eteğini topladı.

Yatağının altındaki çantayı bırakarak çan kulesinden çıkıp avluyu geçti. Yarım düzine kuzgun başının üstünden uçtu ve o da onları takip ederek ormana girdi. Orada, daha fazla kuzgun sürünün yanına toplandı ve kanat çırpma sesleri gök gürültüsü gibi yankılandı. Düşmüş çalıların üzerinden, nefes nefese kalmasına ve kaslarının ağrısına rağmen koşmaya devam etti.

Önde bir şey kıpırdadı, bir ses ona söyledi ve kuşlar yön değiştirdi, onu takip ettiği yoldan uzaklaştırdı.

Ormanın derinliklerinde ağaçlar daha sıklaşıyor, gökyüzü öncekinden daha karanlık hale geliyordu. Artık başının üstündeki kuşları göremiyordu, ama seslerini dinliyordu.

Onların gürültüsünün üstüne başka bir ses geldi ve Lustina, düzinelerce yarasanın ortaya çıkıp gökyüzüne uçtuğu bir mağaraya doğru baktı.

Daha önce duyduğu sesler, kargaların cıvıltıları, yarasaların çığlıkları ve gökyüzünde başlayan kavgada kanatların çarpışmasıyla boğuldu.

Lustina, kuşları yarasalardan ayırt edemiyordu ve onlar başının üzerinde savaşıırken hareketsiz kaldı.

Kolundan tutulan Lustina çığlık attı ve döndüğünde Pentash Ana'nın yanında durduğunu gördü.

"Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun, çocuğum?"

Kurtulmak için kıvranan Lustina, uzaklaşmaya çalıştı ama başka bir şey diğer kolunu tuttu. Manastırdan tanıdığı pentroshelardan biriydi. Kalbi göğsünde çarparken, çığlık attı ama Pentash Ana'nın avucunda hemen yakalandı. Lustina, ormanın içinden sürüklenirken, soğuk toprağa ayaklarını sapladı. Diğerleri de katıldı, köyden tanıdığı yüzler, onu ormanın içinden taşıdılar.

"Yardım edin!" diye bağırdı, ama yüzünü kapatan avuç içi sıkılaşıp tırnakları yanaklarına batarken, bağırması boşunaydı.

Kamburunu çıkardı, tekmeledi ve çığlık attı, ta ki havada uçana, midesi hafıfleyene ve sırtı yere çarpan ana kadar. Ağrı sırtından sinüslerine kadar yükseldi ve öksürerek yanına döndü, orada nehrin kıyısında toplanmış olan tüm köyü gördü.

Gözleri onları tarayan Lustina, dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça geri çekildi. Bir şey sırtına çarptı ve döndüğünde Pentash Ana, rahipler ve yaşlı Van Croix'un arkasında durduğunu gördü.

"Vaftiz edilmek istemiştin, değil mi?" diye sordu Pentash Ana.

Korku Lustina'nın midesini sıktı ve ayağa kalktı. Köylüler kalabalığı ikiye ayrıldı ve nehrin kenarında Piskopos Venable duruyordu.

Gözlerini kapattı, gökyüzündeki sesleri dinlemeye çalıştı, ama kalbi durmaksızın çarparak, sadece meşalelerin sessiz çıtırtıları ve nehrin akış sesleri duyuluyordu.

"Gel, kızım. Kutsal Babamız seni sonsuzluğun kollarında kucaklasın." Piskopos elini ona doğru uzattı ve Lustina kaçmaktan başka bir şey istemese de, kaçışın mümkün olmadığını biliyordu. Baron kandırılmıştı ve o sadece onun hayatta kalması için dua edebilirdi.

Nehrin kıyısına uzanan meşalelerle aydınlatılmış yolda yenilgi onu beklerken, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Ona bakan tek bir yüz bile, ifadesiz bir bakıştan başka bir şey sunmuyordu.

Sessizliğin üzerinde bir ses yükseldi ve o, anlamadığı bir dilde ilahi söyleyen bir kadına döndü. Sırtına bir dürtmeyle

piskoposun yanına doğru sendeledi.

"Elbisen kirlenmiş, çocuğum," dedi piskopos, onu beklerken. "Gel, nehirde yıkan ve kendini temizle. Çünkü Kutsal Babamız sadece en saf ruhları kabul eder."

Etrafına bakındığında kaçma şansı olmadığını gördü. Koşsa bile onu bulacaklardı. Yakalayacaklardı.

O anda annesini düşündü. Ormandaki kulübelerine gelip ikisini de yakaladıklarında ne kadar savunmasız ve umutsuz hissetmiş olmalıydı. Arkadan bir başka itme onu ileriye doğru itti. Ve bir başka. Bir başka daha, ta ki Lustina kendini piskoposun yolunun yarısında bulana kadar.

Ama annesini, o platformda yanarken hatırladığında, içini soğuk bir ürperti kapladı. Ciğerlerinde isyankar bir nefes. Dönüp yumruğunu salladı ve Pentash Ana'nın yüzüne vurdu. Çığlık atarak yaşlı kadın yere düştü ve etrafındaki seyirciler nefeslerini tuttular.

Lustina, piskopostan uzaklaşmak için ters yönde koşmaya başladı. Kafasında keskin bir acı hissetti. Eller elbisesine uzandı. Yırtılma sesi, kolunun yırtılıp cildinin kış soğuşuna maruz kalmasından önceki tek uyarıydı. Bacaklarına şiddetli bir acı saplandı ve yüzüstü çamura düşerken çığlık attı. Yine de kaçmak için çabaladı, kirli zeminde sürünerek yırtılan tırnakları parmaklarını yakıyordu.

Çığlıklar etrafında yankılandı. Öfkeli çığlıklar, kan ve intikam istiyordu.

Kaburgalarına aldığı sert darbe onu kıvrılmaya zorladı. Bir el onu sırt üstü çevirdi ve başını kaldırıp baktığında, Lustina'nın soğuk, derin nehirden çıkardığı genç kız Agnes'in annesini, intikamla ona saldırırken gördü.

Daha fazla tekme ve yumruk vücudunu uyuşturup soğuttu, nefes alıp vermek ise parçalanmış kaburgalarından zorlukla geliyordu. Biri ayak bileğini tutup onu çakıllı orman zemini üzerinde sürükledi, kırık dallar ve keskin kayalar sırtını parçaladı.

"Fahişe!" diye bağırdı biri, ona tükürerek.

Diğerleri ise taş ve gübre fırlatarak, acı verici darbelerle vücuduna vuruyorlardı.

Sonunda piskoposa ulaştığında, içindeki mücadele intikam ateşiyle alevlendi. Lady Praeepsia ve kendi annesini düşündü. Maria ve

Aurelia'yı düşündü, onların gördüğü odayı bildikleri için öldürüldüklerine emindi. Adam, hayatındaki en güçlü kadınları nasıl yok etmişti.

Yaralı ve ağrıyan bacaklarıyla ona doğru topallayarak ilerlerken, göğsünden bir çığlık kopardı. Omurgasına aldığı sert darbe ciğerlerindeki havayı boşaltmadan önce, tırnaklarıyla adamın yüzünü çizmeyi başardı. Nefes nefese, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, bir nefes almak için boğuluyordu.

"Kötülüğün burada yeri yok, çocuğum," dedi adam. "Çünkü biz O'nun merhameti ve ışığının huzurundayız. Şimdi ayağa kalk. Ayağa kalk ve annenin asla yapamadığı şekilde kendini ışığa teslim et."

O anda konuşabilseydi, annesinin hiç seçeneği olmadığını söylerdi, ama ciğerleri hala hava ile dolmamıştı.

Etrafındaki kalabalığa baktı, annesi yakılmak üzere platforma çıkarılmışken yaptıkları gibi tezahürat yapmıyorlardı. Bunun yerine sessiz kalıyorlardı. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

Yine de, bir şey Lustina'ya tüm bunların bir yalan olduğunu söylüyordu.

Annesinin gibi ölecekti. Leydi Praeepsia ve piskoposa karşı çıkmaya cesaret eden köyün diğer tüm açık sözlü kadınları gibi. Gözlerini kapattığında, etrafında onların varlığını hissedebiliyordu, ellerini omuzlarında hissediyordu, onu çamurdan kaldırıyor, zarafet ve haysiyetle ileriye doğru yönlendiriyorlardı.

Aşağıya baktı ve Pentash Anne'nin buruşuk ellerini ve köyden diğer iki kadının ellerini gördü. Parmakları onu o kadar güçlü tutuyordu ki, cildi yanıyordu.

Piskoposun önünde durup, kendi dilinde olmayan bir dilde söylediği sözleri dinlerken, ölümün acı verici mi yoksa huzurlu mu olacağını merak etti.

Piskopos, boynunun arkasını kavradı ve onu suya geri yatırdı. Soğuk bir ürperti vücudunu uyuşturdu, yaralarının dayanılmaz acısına karşı hoş bir his. Gökyüzüne baktı, gözleri Jericho'yu arıyordu. Elbette gelecekti.

Bunun yerine, sadece kan kırmızısı ayı gördü, gökyüzünde ateşli bir küre gibi asılı duran o kadar güzeldi ki.

Lustina gözyaşları içinde gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Tekrar görüşene kadar, aşkım."

Asla olmayacak olan her şeyi düşünürken, hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu: onun nazik elleri ve yumuşak öpücükleri. Sadece ona söylediği sözler. Sadece ona verdiği aşk.

sadece ona verdiği aşk.

"Merhamet!" diye bağırdı ve piskopos avucuyla yüzünü kapattı ve onu suya batırdı, etrafındaki her şey sessizleşti.

Dünya yeniden sakinleşti.

Sessizleşti.

BARON

Jericho, piskoposun bulunduğu arabayı uçarken rüzgar kanatlarını kesiyordu. Atlar arabanın iki yanında dörtnala koşuyordu, Pentacrux üyeleri adamın Roma'ya yapacağı son yolculuğunda onu koruyorlardı. Gecenin karanlığında, yolun yanındaki ağaçların üzerinde hızla uçuyordu, siyah kanatları karanlık gökyüzüne karşı sessiz ve gizliydi. Plan, gece saldırılarıyla ünlü bir yol kesimine ulaşana kadar beklemektir, ama Jericho bekleyemedi.

Zaten yeterince beklemişti.

Piskopos ve adamları o gece öleceklerdi ve Jericho sonunda Lustina'sıyla birlikte kaçmak için özgür olacaktı. Suikastı ne kadar çabuk gerçekleştirirse, özgürlüğe o kadar çabuk kavuşacaktı.

Gökyüzünden aşağıya süzüldü ve şimşek çakması kadar hızlı bir şekilde ilk askeri yakaladı, onu atının eyerinden kopardı ve havada boynunu kırdı. Cesedi bıraktığında, arabanın karşı tarafında bulunan ikinci askere düştü. Yoldan saptığında Jericho onu takip etti. Sonuçta, bunu bir baskın gibi göstermek istiyorsa, hepsinin ölmesi gerekiyordu.

Yolunu şaşırmış at, bir ağaçlık alana girdi ve kalan iki asker Jericho'ya oklar yağdırırken, o kaçan Pentacrux askerinin peşinden gitti. Ağaçların tepesinden, askerin atının düşen çalıları ezip geçtiğini izledi, ta ki bacağı bir dala takılıp at, binicisiyle birlikte yere düşene kadar. Asker ayağa kalktı, topallayarak, gözleri gökyüzünü izliyordu. Jericho bir an onu takip etti, sonra onun çok önündeki orman zeminine indi ve karanlık kanatlarıyla kendini çevreleyen gölgeli ormanda gizledi. Asker ona doğru koşarken, Jericho hançerini çıkardı ve askerin boğazını keserek öldürdü.

Sonra tekrar gökyüzüne yükseldi.

Kalan askerler arabanın yanında kalarak Jericho'nun peşinden oklarını fırlattılar. Yaklaştığında kanatlarını sıkıca kapattı ve bir girdap gibi dönerek arabaya doğru fırladı. Bir askerin sırtına çarptı ve onu ileriye doğru uçurarak yere

yerde sert bir gürültüyle yere düştü. Araba onu ezdi ve bu sırada atlarından koptu. Araba yoldan çıktı ve devrildi.

Jericho kısa bir mesafe uzağa indi ve avını taşıyan devrilmiş arabaya doğru ilerlerken, son asker ona bir ok attı.

O, oku havada yakaladı.

Askerin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Jericho oku ters çevirdi ve okun başını askere doğru fırlattı. Kaçınılmaz kaderinden kurtulamadan, ok adamın gözlerinin arasından geçip gitti ve adam yere yığıldı.

Jericho, kanatlarını genişçe açarak ve hazır bir şekilde arabaya yaklaştı. Yıllarca, adam ona gerçek şeklini göstermesi için eziyet etmişti ve şimdi, görecekti. Son saatlerinde, piskopos, yıllar boyunca genç bir çocuğa gösterdiği merhameti kendisine de gösterecek olan anormal canavarı tanıyacaktı.

Arabanın kapısı açıldı ve Jericho elini geri çekti, ama vuruşun ortasında durdu.

Dışarı çıkan piskopos değil, elleri bağlı, ağız ığne ve iplikle kapatılmış genç rahipti.

Jericho, sendeleyey Felix'i kollarına alıp piskoposu aradığında şok dalgası göğsünü vurdu. Keşişin sessiz inlemelerine kulak vererek, hançeriyle ipleri kesti.

"Onu kurtar," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Bir saniye sonra, bir okun ucu keşişin alnını deldi. Jericho başını kaldırıp Pentacrux'un başka bir üyesini gördü, o da arabada saklanmış olmalıydı, ormana doğru koşuyordu, ama Jericho onunla ilgilenmedi.

Rahibi yere indirip gökyüzüne doğru uçarken, göğsünde panik yükseldi.

Praeepsia'ya geri dön.

Nehir! Nehir!

Jericho ormanının içinden uçarken, bir sürü ses ona seslendi. Düşükten uçarken, ağaç dalları bacaklarına çarptı, gözleri aşağıdaki zemini tarıyordu. Tavan bir açıklığa açıldı ve orada nehri buldu.

Çevresindeki karanlıkta beyaz bir silüet yatıyordu ve ona doğru alçaldıkça, Lustina'nın uyuyan yüzünün etrafında dans eden, su yüzeyinde yüzen narin kumaşı görebiliyordu. Nehrin kenarına indi, vücudundaki her kas gerginleşmişti.

Ölçülemez bir korku ve inanamama duygusu, dikenli bir asma gibi içini kapladı, kalbini parçaladı, botlarının etrafına sıçrayan sığ sularda zorlukla yürüdü. Titrek bir nefesle, soğuk ve gevşek bedenini sudan kaldırdı, kumaşı damlarken onu nehrin kıyısına taşıdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Onu kucağına yatırıp solgun, melek gibi yüzünü okşarken, gözyaşlarının ardında yüzü bulanıklaşıyordu. "Lustina," diye fısıldadı ve artık yaşamın sıcaklığını taşımayan dudaklarını öptü. "Uyan benim için."

Kız kıpırdamadı. Kollarında hiç hareket etmedi, hiç seğirmede.

Panik içinde, yüzünü tuttu ve ağzına nefes vermeye çalıştı. "Uyan lütfen."

Baron, onun uyanmayacağı gerçeğine inanmak istemiyordu. Bu kadar masum, bu kadar iyi birinin bu kadar acımasız ve merhametsiz bir şekilde ölebileceğine inanamıyordu. Onu yere yatırdı ve hala nefes almayan vücuduna defalarca nefes üfledi, belki bir nefes alıp uyanır diye umut ederek.

"Lütfen," diye yalvardı. "Seni çağıran ışığa gitme. Bana geri dön. Sesimi dinle, Lustina." Kızın başını avuçlayarak yanağını onun yanağına dayadı ve kulağına fısıldadı, "Bana geri dön, ben seni bulacağım."

Bekledi. Tekrar nefesini üfledi. Ve bekledi. Yine de kız kıpırdamadı.

Gözleri, rüyalarda olduğu gibi seğirmiyordu, bazen onun güzelliğine hayranlıkla bakarken uykusunu izlerdi. Canlılığın tatlı kokusu, boğazının arkasını yakan bir şeye dönüşmüştü. Dudakları, göğsünü özlemle dolduran tek gülümsemeye kıvrılmamıştı. Bunun yerine, hareketsiz yatıyordu. Çok hareketsiz.

Kalbi ölümcül bir ritme yavaşlarken, onun yumuşak yanağını okşadı. "Lustina," diye fısıldadı.

Onun sesini duymayı, içindeki şiddeti yatıştıran o tatlı melodik sesi duymayı özliyordu. Soğuk ve sert ölümün varlığı yerine, onun teninin sıcaklığını hissetmeyi özliyordu. Gözlerinde yanıp tutuşan gözyaşlarıyla mücadele etti ve gerçeklik üzerine çöktüğünde, titreyen eliyle onun ıslak saçlarını okşadı.

Onu kucağına alıp kendine doğru çekti ve başını geriye eğdi. Kafatasının içinde uzak bir ses çınılıyordu, keder ve umutsuzlukla dolu bir ses. Ses netleşince Jericho, bu sesin kendi göğsünden çıktığını fark etti. Parmakları arasında kadının ipeksi, ıslak saçlarını tutarken, onu kollarında tutarak ileri geri sallandı.

Lustina.

Hayalini kurduğu her şey, o acımasız dünyada istediği her şey, hareketsiz bir şekilde ona yaslanmış ve tamamen ulaşılamaz bir halde yatıyordu. Kaderin ona sıcaklık ve güneş ışığı, aksi takdirde soğuk ve ışık almayan dünyasında sadece bir nefeslik mutluluk armağan edip, sonra da onu elinden almak ne kadar acımasızdı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, acının kendisini dipsiz bir derinliklere sürüklemesine izin verdi. Hayatında hiç girmediği kadar derine. Oradaki karanlık içini ezdi, ciğerlerini ağırlaştırdı.

Nefes alamıyordu.

Bir daha asla başka bir Lustina olmayacaktı. Bir daha asla güneşin sıcaklığını ya da tatlı meyvelerin tadını bilemeyecekti. Onun yüzünü aydınlatan gülümsemesi kadar ona ait olan çiçeklerin kokusunu.

Kuzgun gibi siyah saçları ve
yıldız tozu gibi gözleri. Cömert
ve verici kalbi.

Rüzgarda uçan kırılgan bir yaprak gibi onun dünyasından kayıp gitti. O, sonsuza dek peşinden gitmek istediği biriydi.

"Bu dünya seni asla hak etmedi." Onu yüzüne kaldırarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Seni Nightshade'de arayacağım. Ne kadar sürerse sürsün, seni bulup eve getireceğim. Beni unutma."

Ona baktı ve parmağını Pentacrux damgası üzerinde gezdirdi, gümüş rengi kıvrımlar onun mührünün izini aydınlatıyordu, hala onun derisinde gizliydi. O izi tekrar görürse, ruhu onu anında tanıyacaktı. Mühür, kırılmaz ve bağlayıcıydı.

Ne olursa olsun. Hayatta.

Ölümde. Sonsuza dek.

Uzaklarda, çanın sesi alaycı bir ölüm çanı gibi çalıyordu. İçindeki acı, kaçmak isteyen bir canavar gibi göğsünü pençeliyordu.

İntikam peşinde koşma, dediler ona sesler.

Baron başını salladı, içinde kaynayan öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu. "Bunu cezasız bırakamam."

Ölçülemez sonuçlara katlanmak zorunda kalacaksın.

"Onun için sonsuz alevlerde yanarım."

İntikam peşinde koşma.

Kulaklarında yüksek, keskin bir çınlama duyuldu ve baron, kafasının içinde titreyen acı verici hisle çenesini gevşeterek irkildi. "Hepinizi terk ediyorum! Praeceptia'nın tüm sakinleri ona yaptıkları için yanacak!"

Gökte bir gök gürültüsü yankılandı.

Çınlama durdu ve gözlerini açtığında her şey kırmızıydı. Kan kırmızısı. Ayın rengi.

Bir işaret.

Elini bacaklarının altına kaydırarak Lustina'yı kollarının arasına aldı ve karanlık ormanın içinden, ağaçların kenarına gelene kadar taşıdı. Uzaklarda, Pentacrux'un meşaleleri gece gökyüzünü aydınlatıyordu. Manastırın girişinde sıralanmış, değerli piskoposlarını koruyorlardı.

Koruma olmayacaktı. Merhamet olmayacaktı.

Ne piskopos için, ne de Jericho'nun babası için.

Lustina'yı nazikçe yere yatırdı ve titreyen eliyle saçlarını okşadı. Çok huzurlu görünüyordu. Melek gibi.

İçinde biriken öfke patladı ve gökyüzüne doğru fırladı, kanatlarında karıncalanma hissetti, her tüyünde toplanan gücü hissetti, sanki içinde binlerce yıldırım hapsolmuş gibiydi. Bir sürü kuzgun, etrafında titreyen ve cildini ısıtan titreşimlere çekilerek daireler çizdi. Elini, parmaklarının arasında titreyen sivri ışık çakmalarına doğru kaldırdı, avucunda yakaladı ve bakışlarını aşağıdaki adamlara yöneltti. Asla kazanamayacakları bir savaşa hazırlanırken çılgınlıklarını duyabiliyordu.

Jericho yumruğunu geri çekti ve havaya doğru savurduğunda, yıldırımlar adamların üzerine çakıldı ve manastırın taş duvarlarında çatlaklar açacak kadar güçlüydü. Alevler çevredeki odun ve samanı tutuşturdu.

Oklar ona doğru fırladı, biri bacağını, diğeri pazısını deldi, ama o sadece okların saplarını kırdı ve adamların üzerine bir başka güçlü yıldırım düşürdü.

Canlı canlı yanan adamların çığlıkları gökyüzüne yükseldi, etrafında yankılandı ve o, onların morbid ağıtlarından zevk aldı.

Yıkım iyi geliyordu. O kadar iyi geliyordu ki, öfkesini daha da artırarak manastırın ötesindeki evre köyleri de vurdu. Patlama üstüne patlama, köylüleri evlerinden çığlık atarak kaçırdı. Anneler çocuklarını kucakladı. Babalar hayvanlarını topladı. Köyün içinden, dağınık fareler gibi patikalarda koğuşturdular.

O, merhamet için yalvaran masumların çığlıklarına karşı hiçbir pişmanlık duymadı.

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Kısa süre sonra Praeepsia'nın tamamı dev bir ateş gibi alevler içinde kaldı.

Jericho manastıra döndüğünde, pencerelerden ve an kulesinden alevlerin fişkırdığını gördü. Eski metalin çıkardığı ses, devasa çanın çatlayıp geceye yükselen bir kl bulutu üzerinde yere düşmeden önceki tek uyarıydı. Etrafında cesetler ıtırdayarak yanıyordu. Hâlâ hayatta olanlar yardım istiyordu. Jericho onları görmezden gelerek katedrale doğru ilerledi.

Jericho, mahzenin kemerli girişinde, orada korkarak saklanan gölgeli bir figür buldu ve yaklaştıa onun piskopos olduğunu fark etti. Yaşlı adam, korkuyla gözlerini kocaman açmış, Jericho'ya bakarken, yanıklarla kaplı yüzünü eliyle kapatıyordu.

Jericho, intikam duygusuyla titreyen kanatlarıyla ona doğru yürüdü. "Sana tek bir sorum var. Neden?"

"Kötü doğan olmasaydı, iyilik yapma eğilimin olabilirdi."

"Soruma cevap ver! Neden o? Bu yerde tek iyi olan oydu.

Bu dünyada."

Piskopos, sanki dua kaderini değiştirebilirmiş gibi, titreyen eliyle sıkıca tuttuğu tespihi sıktı. "O kötülükten doğdu. Lanetli. Annesi gibi."

"Senin yalanlarına ve zulmüne karşı gelen her anne gibi."

"Annenin başka seçeneği yoktu. Ve ben daha akıllı olsaydım, Lustina'yı daha önce ldrmeliydim. Senin sevgin her şeyi karmaşıklaştırmadan önce. Böyle iğrenç bir yaratığı kutsal inancımıza vaftiz edeceğimi gerçekten düşündün m? Niyetin ne olduğunu biliyordum, evlat. Annen öldüğü anda nefesinden kan kokusunu aldım."

Jericho bunu tahmin etmişti, ama o ana kadar piskoposun ondan ne kadar nefret ettiğini tam olarak anlamamıştı. Lustina'nın ölümünü sağlamak için Roma'ya gitmekten, Praecepta'da gücünü kurma fırsatından vazgeçmesi, onun tahmin etmediği bir düşmanlık düzeyiydi.

"Bunu itiraf ediyorum," diye devam etti piskopos. "Seni hafife aldım. Gücün, hayal edebileceğim her şeyi aşıyor. Ama ne yazık ki, bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Neden?"

"Bilmiyor musun?" Bir kahkaha kaçtı ağzından, ama Jericho'nun öfkesinin yıkımı etkisini gösterirken, etraflarını saran siyah dumanın içinde öksürük krizine dönüştü. "O lanetlendi. Yeniden doğacak. Tekrar. Ve tekrar. Geçmiş yaşamlarını asla hatırlamayacak. Ve beşli kanlı ayın arifesinde, kurban olarak ölecek. Kutsal kitapta yazıyor ve bu gerçekleşecek."

Kehanetin belirsiz hatırası, kafasındaki düşünce bataklığından yükseldi. "Kime kurban edilecek?"

"Sana. Ve sen, bize intikam aldığın için ceza olarak bu dünyadan sürülüneceksin."

"Onu yaşatabilirdin. Kendinizi ve şehrinizi kurtarabilirdiniz."

"Kötülüğe asla merhamet gösterilmemelidir. Çünkü kötülük, bir gün doğruları boğacak bir asma gibi büyür. İnanmayanların ruhları ateşte yok olmaya mahkumdur!"

Bu sefer gülen Jericho'ydu, acımasız ve kötü bir kahkaha attı. "Hâlâ seçilmiş olduğuna inanıyorsun."

"Bizler Kutsal Baba'nın tek savaşçılarıyız. Tek gerçek intikam melekleri."

"O zaman melek olacaksın." Jericho eğilip piskoposun cüppesinin yakasını yakaladı ve onu avluda, alevlerin ve yanmış cesetlerin arasında sürükleyerek manastırın duvarlarının dışına çıkardı.

Jericho, piskoposu çivilediği geçici haçı kaldırdı. Sırtındaki et parçalanmış, derisi her iki yanından tahtaya çivilenmiş

her iki tarafına çivilenmiş, melek kanatları gibi yayılmıştı.

Sabah gelmişti, ama bir zamanlar gelişen şehrin sadece kömürleşmiş kalıntıları korkunç bir fon oluşturuyordu. Kuzgun sürüler, yanmış cesetlerle besleniyor, kalan az miktardaki eti kapmak için kavga ediyor ve ciyaklıyorlardı.

Şokun belirgin izlerini taşıyan solgun yüzüyle piskopos, Jericho'ya bakıyordu, hayatı her geçen saniye zayıflıyordu. Nefes nefese, "Absolution" diye fısıldadı.

Bu sözden etkilenmeyen Jericho başını eğdi. "Senin için hiçbir şey yok."

Siyah, gölgeli figürler yukarıda daireler çiziyordu ve bir kuzgun, Jericho'nun askerlerin yanmış cesetlerinden topladığı metal haçlarla çarmıha sabitlenmiş piskoposun uzanmış koluna kondu. Kuşun cıvıltısıyla, daha fazla kuzgun ölmek üzere olan yaşlı adamın etrafına toplandı. Gagalarıyla onun etini dürttüler ve dudaklarından acı dolu bir ses çıkmasına neden oldular.

Onun yaralarını leş gibi yiyip bitirirken, Jericho karanlığın gölgelerinin başının üzerine çöktüğünü izledi.

Artık çok uzun sürmeyecek.

Annesinin ona söylediği gibi, Nöbetçiler onu almaya gelecekti.

Vücudu piskoposun kanı ve kanıyla kaplı halde ormana geri koştu ve Lustina'yı önceki gece bıraktığı ormanın kenarında hala yatarken buldu. Tek bir kuş ya da hayvan bile onu rahatsız etmemişti.

Gözlerinde yaşlarla, onun yanına diz çöktü ve kendini onun vücuduna kıvrarak onu sıcaklığına çekti. "Fazla vaktim yok, ama kalan zamanımı seninle geçirmek istiyorum. Yüzünü hatırlamak için, böylece seni tekrar bulabileyim." Gece boyunca soğuyan yüzünü eliyle okşadı ve dudaklarına son bir öpücük kondurdu. "Beni unutma, Lustina. Sana olan aşkımı unutma."

JERICO

Vücudu kollarımda gevşemiş halde, Farryn'i merdivenlerden yukarı, odasına taşıdım ve yatağa yatırdım. Katedral'e geri dönerken, uyuşturucu etkisiyle beni baştan çıkarmaya çalışıp başarısız olduktan sonra, sonunda kucağımda bayıldı. Aldığı uyuşturucu hakkında çok az şey bildiğim için, bir süre kalıp nefes alıp verişini gözlemlemeye karar verdim. Onun uykusunu izlemekten zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Rüyalarında gözleri titriyordu, huzurlu görünüyordu. Sakin. Yüzünden bir tutam saçını çektim ve gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çekti.

Kolunda bir işaret.

Başımı eğip tanıdık şekli fark ettim. Pentacrux sembolünü oluşturan çizgiler ve kesişme noktaları. Kenarları düzensiz bir doğum lekesine benziyordu ve parmağımı yüzeyinde gezdirdim. Gümüş semboller parmağımın izini takip edince kaşlarımı çattım ve ona baktım.

Derisindeki iz içinde gizlenmiş bir mühür.

Parmağımı tekrar üzerinde gezdirdim ve mühür yeniden ortaya çıktı, odanın ışığında parıldıyordu.

"Amreloc aehter'nu." Pri'scucian dilinde sonsuz

aşk. *"Davetsiz ve sınırsız."*

"Bir kez kayboldu, iki kez bulundu."

Bu sözleri yüksek sesle söylerken, mühür yumuşak bir ışık yaydı, karmaşık sembolleri elektrikle parıldadı ve birdenbire çok canlı ve güçlü bir anı aklıma geldi, ona dokunabileceğime emin olarak elimi uzattım.

Kuzgun saçlı bir kız ormanda koşuyordu. Yüzündeki gülümseme gözlerini parlatıyordu. Onu kovalarken etrafımda kahkahalar yankılanıyordu. O benim altımda yatarken yumuşak parmak uçları yüzüümü okşuyordu.

Daha fazla anı zihnimden geçti, bir anı dalgası, bir anda içimi kapladı.

Uyurken onu pencereden izlemek. El ele, geceleyin ormana kaçmak. Yüzünü kaplayan coşku dolu bakış.

Hızla arka arkaya geliyorlardı ve ben her birine dikkatimi vermek için mücadele ediyordum.

O suda yatarken, uyuyan yüzünün etrafında beyaz kumaş şeritleri dans ediyordu. Onun yanında yere çöküp gökyüzüne lanetler yağdırdım. Acı. Hayal edilemez bir acı, dikenli bir çırpıcı gibi kalbimi parçalıyordu. Ateş ve çığlıklar. Yıldırım ve kan. Çok fazla kan. Kulağına fısıldamalar. Parmaklarımı mühürün üzerinde gezdiriyordum. Bir söz. Ölümsüz bir kararlılık yemini.

Geçmişimin tüm anıları, zihnimdeki zaman çizelgesinde mükemmel bir şekilde yerine oturuyordu. Karanlık olmadan, eksiklik hissi olmadan, öncesi ve sonrasını birleştirebiliyordum. Boşluk, her acı verici anla birlikte dolup taşmıştı.

Kafamın içinde bir ses yankılandı. "*O lanetlenmiş. Yeniden doğacak. Tekrar. Ve tekrar.*" Piskopos Venable'ın sözleri. Onu düşündüğümde, içimdeki karanlık ve başka türlü aşılmaz bir yerden eski bir nefret uyandı.

Bakışlarım yatakta yatan kıza düştü. Farryn. Ama onun adı bu değildi. Şokun yumruğu ciğerlerimi sıktı.

Yatağın yanına diz çöktüm ve yüzünü inceledim. Her özelliği tartışmasız bir benzerlik gösteriyordu. Geçmişimdeki kızın mükemmel bir kopyasıydı. O kadar güzel ve kusursuzdu ki, gerçek gibi görünmüyordu.

Bu mümkün müydü? Gökler, benden çaldıklarını geri verecek kadar merhametli olabilir miydi? Yaptıklarımın sonrasını kesinlikle hayır. Aldığım intikamdan sonra. Onun adına mahvolan hayatlardan sonra.

Elini yüzüme kaldırdım, beni gençliğime geri götüren cildinin tatlı kokusunu içime çektim. "Lustina," diye fısıldadım ve avucunu öptüm.

Göğsümün derinliklerinde bir ağrı hissettim. İlk başta, yeniden hayata dönen, yeniden bir şey için atan kalbimin çarpışını fark etmedim.

Lustina! Onun adı, dudaklarımdan çıkan bir dua gibiydi. Acımla canlı canlı gömüldükten sonra aldığım ilk nefes. Yumruklarım, onu yataktan kaldırıp, dünyada hiç kimsenin bulamayacağı bir yere kaçırma isteğiyle yanıyordu. Benim Lustina'm. Sonunda bana geri dönmüştü.

Bu dünyada ya da başka bir dünyada onu benden tekrar alacak hiçbir güç yoktu.

JERICO

On yıl önce...

New Haven, Connecticut

Kitapları göğsüne sıkıca bastırılmış, kız kaldırımda hızlı adımlarla yürüyordu, sanki arkasında beni takip ettiğimi hissetmiş gibi sık sık omzunun üzerinden bakınıyordu. Henüz on beş yaşındaydı, benim için biraz gençti, ama kadınsı hatları ve keskin zekasıyla çoktan çiçek açmaya başlamıştı. Yine de, geçmişimdeki kızı en çok hatırlatan şey onun masumiyetiydi.

Lustina.

Ancak, onun yeni adı, doğduğunda aldığı isim Farryn'di. Göğsüm onun için zonkluyor ve acıyordu. Onu her an kaçırabileceğim, babasının ona ne olduğunu asla bilemeyeceği gerçeği, onun doğumundan beri her gün beni rahatsız eden bir cazibe idi.

Ama bekleyecektim.

Onun yüzünü tekrar görmek için binlerce yıl beklemiştim, birkaç yıl daha beklemek beni öldürmezdi.

Onun ambrosial kokusu havada yayılıyor, ağzımı sulandırıyor - canlılığın tatlı aroması. Onun dudaklarında bu tadı hissedip, kokusunu içime çekeceğim günü iple çekiyordum.

Üniformasının kısa eteği adımlarıyla sallanıyor, uzun, ince bacaklarına dikkat çekiyordu. Bu durum beni rahatsız ediyordu, onu örtmek istiyordum, böylece kimse ona o şekilde bakmasın diye.

Ancak biri bunu fark etmişti.

Otobüs durağındaki bankta oturan, yanından geçtiği yaşlı adam. Onu baştan aşağı süzerken dilini dudaklarına sürerek kasıklarını sıktığını gördüm. Onu izleyerek, sanki onu takip edecek cesareti varmış gibi öne doğru eğildi.

O pisliği stratosfere fırlatmaktan başka bir şey istemiordum. Bunun yerine, zihnimde kasıklarına keskin ve dayanılmaz bir acı hissettim. Sanki testislerini boğazına kadar bükmüş ve penisinin gövdesine binlerce lastik bant takmışım gibi bir his. Adam bir çığlık atarak iki büklüm oldu ve elini kasıklarına koyarak dizlerinin üzerine çöktü.

onu geçtim. Yüzünün sağlıklı bir mor renge bürünmesini izleyerek sııttım. O anda onun boynunu kırmak çok hoşuma gitse de, işleri mahvedemezdim. O ana kadar diğer Nöbetçiler tarafından fark edilmemiştim. Masum birini öldürmeyi düşünmek bile muhtemelen onların dikkatini çekmişti.

Farryn'in evine vardığımda, o çoktan içeri girmişti.

Çığlıklar kulağıma ulaştı. Onun çığlıkları. Korku dolu çığlıklar.

Kaslarımı gerginleştirerek küçük bungalovun içine daldım ve sesi takip ederek ikinci kata çıktım.

Banyo kapısını açtığımda, babası küvetin yanında diz çökmüş, onu su altında tutuyordu. Öfke ve adrenaline ona doğru koştum. Etrafımdaki zaman birdenbire durdu.

Augustus kollarını uzattı. Su sıçramaları havada asılı kaldı. Farryn'in elleri babasının ellerine sıkıca tutunmuştu.

"Ne kadar da ucube bir adam."

Tanıdık sesin duyulmasıyla, Virgil'in koridorda durduğunu gördüm. Düşmüş bir melek, zamanın durakladığı anlarda insan bedeninden ayrılabilirdi. Tüm düşmüş melekler zaman ve mekanı manipüle edemezdi. Sadece üst düzey melekler bunu yapabilirdi ve çok kısa bir süre için, çünkü bu onların enerjilerinin çoğunu tüketirdi.

"Onu bırak," dişlerimi sıkarak söyledim. Augustus, aksi takdirde kızına parmağını bile sürmezdi, bu yüzden yaşlı adamı kızına zarar vermesi için manipüle ettiği açıktı.

Çevre tekrar hareketlenmeye başladığı anda, Virgil Augustus'un içine geri girdi ve Farryn babasına karşı mücadele ederken, tekmeler atıp kollarını ve bacaklarını sallarken su sıçradı.

"Sen Lucifer'in dölüsün!" diye çılgın bir sesle bağırdı.

Onun peşinden koştum ve onu kızıdan uzaklaştırdım, vücudu koridordaki duvara doğru uçtu. Çarpmanın izi bir delik açmıştı, ama Virgil'in etkisi altında olan adam ayağa kalkıp bana saldırdı.

Elimi boğazına koyarak onu banyodan çıkarıp koridora sürükledim. Vücudunun sallanıp çırpınması, onun yaşındaki bir adam için doğal değildi ve gücü tam olarak karşılaştırılabilir olmasa da, Virgil'in gücünün bir kısmını kazanmıştı. O banyoya doğru geri dönmeye çalışırken, ben

onu tekrar geriye doğru fırlattı, bu sefer onu duvara sıkıştırarak. Normalde yeşil olan gözlerinden ateşli bir kehribar rengi bana bakıyordu.

Bıçağı boğazına dayadım ve dişlerimi sıktım. "Yeter artık! Onu bırak!"

Yaşlı adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Masum birini öldürmeye cesaret edemezsin, değil mi Jericho?" Augustus'un sesiyle söylense de, vicdanımı kemiren Virgil'in tehditkar sözleriydi.

"Geri döneceğim. Onu rahat bırak."

"Hayatta olmaz." Gözlerini sıkıca kapatan Augustus başını geriye attı, çenesi gevşedi ve nefes nefese kaldı. Gözlerini tekrar açtığında, yeşil renkteydiler.

"Siktir!" Onu bıraktım ve koridordan koşarak banyoya gittim, ama Farryn orada değildi. Yıldırım hızıyla merdivenlerden aşağı koştum ve evden çıkıp arka bahçeye gittim. Virgil, Farryn'in ıslak, hareketsiz bedenini omzunda taşıyarak bahçeyi geçiyordu. Onunla geri dönme şansı vermeden, çünkü onun niyetinin bu olduğuna emindim, ileri atıldım ve ona çarptım, onu kollarından düşürdüm.

Virgil'in homurtuları, öksürük ve nefes nefese kalma seslerini bastırıyordu, ben de yumruğumu yüzüne indirdim. Yumruk üstüne yumruk, dudağını ve burnunu kanattım ve bir yumruk daha atmak için geri çekildim.

"Farryn!"

Augustus'un sesi kısa bir an için dikkatimi dağıttı ve Virgil'in yumruğu çeneme çarptı, darbe dişlerimi sarsarken başımı yana doğru savurdu.

Öfkem yeniden alevlendi, yumruğumu geri çektim, ama yumruk atarken durdum. İkimizin üzerine bir gölge düştü.

Çevre karardı, öğleden sonra gün ışığı alacakaranlıkta bir gölgeye dönüştü.

Virgil'e hızlıca baktığımda, o da benim gibi şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyordu.

Nöbetçiler.

Kuşkusuz beni bulmuşlardı.

Korku midemin derinliklerine çöktü ve onu itip, sırt üstü yatmış, baygın halde, göğsü hala nefes alıp veren Farryn'e doğru büyük adımlarla yürüdüm. Babası da onun yanında baygın halde yatıyordu, Sentineller insan gözleri tarafından görülme riskini göze alamayacakları için

bayılmaya zorlanmıştı, çünkü Nöbetçiler insan gözleri tarafından görülme riskini göze alamazlardı. Acil durum beni onu kucaklayıp götürmeye zorladı.

Hemen.

Geliyorlardı.

"Geri döneceğine söz vermiştin. Benim için çalışmaya gelecektin. Bunun yerine, genç bir insan kızına aşık olmuş buluyorum seni. Bu, senin için bile ürkütücü, dostum."

Virgil'in sesindeki tehdit ima edince, döndüğümde onun Farryn'e ok doğrulttuğunu gördüm.

Her hareketini takip ettim, o okun önüne atlamaya hazırdım.

Sözlerinde biraz doğruluk payı vardı. Anlaşma, Düşmüşlerin beni karanlığın örtüsü altında dünyevi aleme gizlice sokacaklarıydı. Düşmüşlere özgü bir öz, benim doğamı gizleyecekti. Aslında bu bir hileydi ve ben yarı iblis olduğum için, bu hilenin etkisine kapılma riski olan birçok kişinin aksine, benim için zararsızdı. Güçlerimi kullanmadığım sürece, diğer sıradan iblisler gibi görünecektim. Peki karşılığında ne yapacaktım? Ruhlar sağlayacaktım. Virgil'in sıralamasını yükseltmek için saf, insan ruhları.

"Sana on beş yıl verdim," diye gevezelik etti. "Sen bana hiçbir şey vermedin. Yaptığım onca şeyin karşılığında tek bir ruh bile vermedin. Burada neyin tehlikede olduğunu farkında mısın? Sürgün edilenlerin bu tanrının unuttuğu yere dönmelerine yardım etmek, *Ex Nihilo* için bir gerekçe."

Karanlık gökyüzünde bir gölge hareket etti ve gözlerim yine oraya kaydı.

"O zaman, şimdi geri döneceğim. Onu bırak, ben de seninle birlikte döneyim." Onu

onu bırakma fikri mideme bıçak gibi saplandı, ama ona zarar gelmesini göze alamazdım. Ayrıca, bir kez dünyevi aleme geri dönmenin yolunu bulmuştum, bunu tekrar yapabileceğime emindim. Ruhlara acil ihtiyaç duyan tek düşmüş hükümdar Virgil değildi.

Sırıtarak başını salladı. "Sanmıyorum. Bak, onun senin için çok önemli olduğunu hissediyorum. Bunun benim için ne kadar değerli olacağını biliyor musun? Bu kadar çok istediğin bir şeye sahip olmanın ne kadar harika olduğunu? Onun ruhu sonsuza kadar bana ait olursa, bu *senin de* sonsuza kadar *bana ait olacağın* anlamına gelir."

Ellerimi yumruk yaparken, içimde bir enerji dalgası hissettim. Damarlarımdan ateş gibi küçük elektrik akımları geçiyordu.

Yapma.

En ölümcül gücümü kullanmak sadece kaderimi mühürler.

"Hadi bir oyun oynayalım." Kıkırdayarak oku fırlattı ve ok havada süzülerek Farryn'in kafatasına doğru uçu.

Ben de okun peşinden atıldım.

Virgil ve ok da dahil olmak üzere etrafımdaki her şey tekrar durakladı.

İmkansız derecede parlak bir ışıkla, üç figür gökyüzünden indi ve durduğum yerin biraz uzağına kondu. Kanatları benimki gibi siyahtı, ama benim aksime, onlar cennete layık olduklarını kanıtlamışlardı. Yüzyıllar önce Praeepsia'yı yaktığımda beni Nightshade'e sürükleyen aynı üçlüydü. Yarı melek, yarı iblis olan bu üçlü, sınavlarını geçip kötülüğü avlayan karanlık savaşçılar olarak yerlerini kazanmışlardı.

Adimus adındaki kişi bana doğru adım attı, stoik yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bize yine karşı geldin, Jericho."

"O yeniden doğdu. Bana geri döndü."

"O sana ait değil! Hiçbir zaman da olmadı!" Elleri arkasında, önümde volta atıyordu. "Sahip olduğun yeteneklerin *farkında mısın*? Cennete ne kadar değer katacağını biliyor musun?"

"Sizin savaşlarınızla ilgilenmiyorum."

"Öbür dünyada çürümeyi mi tercih edersin?"

"Onu bana verin, istediğinizi yapayım." Zor bir istek, ama beni o kadar çok istiyorlarsa, bir istisna yapabilirlerdi.

"Bir insan kızı yasaktır."

"O zaman neden bizi onların arasına yerleştirdiniz? Neden onların kokularını, tenlerini ve seslerini sevmemiz için bizi büyüttünüz?"

"Sadakatini ve inancını sınamak için. Eğer basit bir insan kızı tarafından bu kadar kolayca baştan çıkarılabiliyorsan, zayıfsın demektir!" Son kelimeyi havadaki kötü bir koku gibi homurdandı ve omuzları, gözlerinde yanan dizginlenemeyen öfkeyle gerildi.

Ondan etkilenmeden, sesimi düzgün ve sakın tuttum. "Beni geri götürmeye geldiysen, hadi yap şunu."

"Böylece buraya tekrar geri dönebilmek için mi?" Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Sana bir seçenek sunmaya geldim, Jericho.

Onunla ilgili hiçbir anı olmadan ondan uzaklaş. Ya da anılarını koru ve onun ölümünü izle." Hayır. Hayır! Onu çok uzun zamandır bekliyordu. Yeniden doğacağı anı bekliyordu. "Onunla ilgili bildiğim *her şeyi* silmek mi istiyorsun?"

"Sevgili Lustina'yı bile." Sesindeki duygusuzluk, tehdidinin boş olmadığını gösteriyordu. Elbette, Nightshade'de geçirdiği yüzyıllar, onların samimiyetini kanıtlamıştı. "Böylesi daha iyi. Ona sandığından daha fazla tehdit oluşturun"

farkında olduğundan daha fazla tehdit oluşturun. Yoluna çıkan herkese daha fazla tehdit oluşturun. Ya onun yok olması ya da senin gönüllü fedakarlığın. Seçim senin."

Onu bir kez daha kaybetmeye asla dayanamazdım, ama onu unutmak... Yumuşaklığı, masumiyetinin tatlı kokusu, sesindeki şarkı... Bu, benim anlayamayacağım bir cehennemdi.

Zaman yeniden harekete geçti, ok eskisi gibi Farryn'e doğru uçtu. Ben de onun yoluna atıldım.

Yoğun ve dayanılmaz bir acı, gözümü delip geçerken etimi parçaladı.

Dizlerimin üzerine çökerek, göksel çeliğin beni alevler içinde yakmasını bekledim, ama öyle olmadı. Sadece durmak bilmeyen acı ve şokun ateşi, erimiş lav gibi içimi yakıp kavurdu. Sağlam gözümle Adimus'un yaklaştığını gördüm.

"Akıllıca bir seçim yaptın," dedi.

Etrafımı karanlık sardı.

Perdelerden süzülen ışıktan uzaklaşarak inleyince, kafatasıma bir acı saplandı. Gözbebeklerim bile o kadar ağrıyordu ki, onları çıkarıp hızlıca masaj yapabilmeyi diledim.

Yatakta dönünce, odanın köşesinde gölgeli bir siluet gördüm ve keskin bir nefes alarak, birden dikleştim ve kendimi başlığa doğru tekmeledim, bu da burnuma keskin bir acı verdi. Sinüslerimde zonklayan dayanılmaz ağrıya irkildim ve inledim.

Gölge, perdenin arasından sızan zayıf ışığa doğru eğildi, dirseklerini uyluklarına dayayarak ellerini birleştirdi ve sonunda ışık yüzüne vurdu.

Onun olduğunu fark edince omuzlarım biraz rahatladı. "Bay Van Croix. Odamda ne yapıyorsunuz?"

Cevap vermek yerine, bana bakarak, ifadesinin yoğunluğu beni önceki geceyi hatırlamaya itti.

Anılarımdan oluşan bir montaj, kafamın içinde utanç verici bir görüntü oluşturdu. Tamamen utanç verici bir görüntü. Belirsiz de olsa, ona ayağımı masaj yapmasını isterken, ayağımı onun kasıklarına koyup parmaklarımı kıvırmamın bulanık bir hatırası, içimi dehşetle doldurdu. Dünyanın merkezindeki bir delik bile, oradan kaçmam için yeterince uzak olmadı. Yanaklarım yanarken, yastıklara gömüldüm. "Tanrım. Sanırım kusacağım."

"Aç mısın?"

"Hayır. Şu anda hiçbir şey yiyemem." Onun bakışlarından kaçmak için gözlerimi sıkıca kapattım ve vicdanımı kemiren soruyu sormaya kendimi zorladım. "Dinle

... ben ... yani ... biz ..."

"Hayır."

"Harika." Onun hızlı cevabı, kendisinin de bu konuda rahatladığını merak etmeme neden oldu. "Bunu bilmek güzel."

"Aradığınız bilgiyi bulabildiniz mi?" "Anlamadım?"

"Hasat Balosundaki şarkıcıdan."

Şarkıcı. Alicia. Elbette onunla konuştuğumu hatırlıyordum, ama sanki sesler zihnimden silinmiş gibi, hayatım pahasına bile olsa konuşmamızı hatırlayamıyordum. "Fazla bir şey hatırlamıyorum?"

"Belki hatırlarsın."

"Doğru." Kafatasımın yanında bir ağrı hissettim ve avucumla orayı ovuşturdum. Ağrı. Baş. Nedenini bilmediğim bir nedenden dolayı, omuzlarımdan yere düşen bir baş görüntüsü gözlerimin önüne geldi. "Hey, komik bir soru... Sen... birini öldürdün mü?"

"Dün gecedan de pek bir şey hatırlamıyorum." Her zamanki gibi bana bakıyordu, ama gözlerinde bir şey daha az incelemeci görünüyordu. Daha çok meraklı. "Söylesene, kolundaki iz nedir?"

İçgüdüsel olarak kolumu indirip onu gizledim. "Bir doğum lekesi."

"Pentacrux sembolüne bu kadar benzemesi garip

"Ve?"

Odanın diğer ucunda otururken beni inceleme şekli nedense kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu. Açığa çıkmış gibi. Bakışlarındaki sertlik, bir tavşanın bir panterin gözlerine, ya da gözüne bakmasını hatırlattı bana. "Böyle tuhaf bir şeyi bana göstermiş olman gerekirdi. Belki de Pentacrux hakkında neden soru sorduğunu anlamamı sağlardı."

"Evet, şey. Sanırım bunu ciddiye alacağını düşünmemiştim."

"Bir süre önce bana, bana karşı bir tanıdıklık hissettiğini söylemiştin.

hisse

ttiği "Bazen."

ni "O işaretin içinde gizli olan sembolizmin farkında mısın?" "Ne? söyl İşaretin kendisi mi? Pentacrux olduğunu biliyorum." *Tabii ki.* emiş Bana bakarak sandalyesinden kalktı, avucunu bana doğru uzattı. tin."

ve parmaklarını hareket ettirme şekli içimdeki alarmları çalıştırdı.

Tereddüt ederek, kolumu onun bekleyen avucuna koydum. Parmağını doğum lekesinin üzerinde gezdirdiğinde, cildimde bir şey parladı ve göğsündeki dövmeleler gibi küçük, gümüş renkli semboller ortaya çıktı. *Ne oluyor...* Nefesimi tutarak kolumu geri çektim ve sanki parlayan şeyler düşecekmiş gibi salladım. "O neydi? Bana ne yaptın?"

"Ben *hiçbir* şey yapmadım."

"O zaman kolumdaki şey neydi?"

"Bir mühür. Tam olarak benimki."

"Seninki mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Okuduğun kitap," diye devam etti, derin ve zengin ses tonu düşüncelerimi dağıttı. "Kendi hayatınla benzerliklerden bahsetmişsin."

"Evet. Garip bir şekilde."

Ellerini arkasında birleştirerek, yatağın ucunda volta atmaya başladı. "Sana *es'ra'dan* bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Buradaki şeyler, benim hayatımdakileri yansıtıyor mu?"

"Evet." Durdu ve gözlerini bana dikti. "Yaşadığın benzerlikler, geçmiş yaşamının yankıları."

"Öyle mi? Neymiş sen, boş zamanlarında falcı mı oluyorsun?"

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sinir bozucu bir şekilde okunamazdı. "Senin gibi eğitilmiş bir insan reenkarnasyona ne diyor?"

Kaba bir homurtu kaçtı ağzımdan. "Bir binadan atlayıp alternatif bir aleme düştüğümü düşünürsek, her şeye oldukça açık olmam gerekir herhalde."

Onaylayarak başını salladı ve tekrar volta atmaya başladı. "Peki, Lustina'ya bu kadar çok benzemeni nedeninin Lustina *olman* olduğunu söylesem ne dersin?"

Gülümsemedi.

Beklediğim gibi irkilmemişti ya da kendi sözlerine boğulmamıştı. Şaka yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

Aramızda uzayan ölümcül sessizlikte, yatakta yerimi değiştirdim. "Yani... *her şeye* açık olduğumu söylediğimde, aslında *her şeyi* kastetmedim. İmkansız olanın mümkün olduğunu kastettim."

Onun sert bakışları karşısında boğazımı temizledim.

"Bana, yirmili yaşlarında bir vücutta hapsolmuş, birkaç yüzyıllık bir kız olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Yeniden doğmuş."

"Uh-huh. Peki bunu nereden biliyorsun... *çünkü*...?"

"Bana neden anıların burada silinmediğini sordun. Bir insanın anıları ancak dünyevi hayatı sona erdiğinde silinir. Seninki sona ermedi."

Ağzım açık kalmış, sessizce oturdum.

"Benimle gel." Yatağın etrafından dolaştı ve bana elini uzattı.

Tereddüt ettim, ama onun yardımıyla yataktan kalktım ve elimi tuttuğunda, önceki gece olduğu gibi, cildimin altında o sıcak titreşim hissettim.

Koridorlardan geçerek beni açık bir koridora götürdü. Koridorun kemerli pencerelerinin üst kısımları vitray, alt kısımları ise cüppemin içinden esen serin havaya açıktı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Cloisters, çoğunlukla önceki yüzyıldan kalma, rahiplerin meditasyon ve egzersiz yapmak için gittikleri bir yerdi.

Yol bir kapıda sona erdi ve o, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Yakındaki bir braketten, orada asılı duran lambalardan birini aldı ve başparmağıyla mandalı basarak cam bacasını açtı. Taştaki bir çentikte sallanan antika pirinç çakmaktaşı, o lambayı yakarken fitile bir kıvılcım gönderdi.

Çok sıradan bir eylem, ama yine de tuhaf bir şekilde romantik bir jest. Feneri önüne tuttuğunda, taş duvarları aydınlattı, anahtarlar kelepçeye çarparak ses çıkardı. Merdiven boşluğu yukarıda ve aşağıda karanlığa doğru kıvrılıyordu, biz de bir sahanlıkta duruyorduk. Bir kez daha elimi tuttu ve beni aşağıya, ikinci bir kemerli ahşap kapının bulunduğu yere doğru yönlendirdi.

Anahtarlar hala elindeyken kapıyı açtı, ama sanki açmaya tereddüt ediyormuş gibi durakladı

"Ne oldu?" diye sordum, onun ani endişesini merak ederek.

"Çok uzun zamandır o odaya girmedim. Kimse girmedim." "İçinde ne var?"

Yorgun, eski ahşap kapıyı ittiğinde gıcırdadı ve fenerini kaldırdığında, gözlerimi kocaman açarak içerideki küçük dairesel odaya baktım.

Karşımda denize bakan bir pencere vardı ve odanın geri kalan kısmı şövale, palet ve her boyutta resimlerle doluydu.

Hepsi koyu saçlı, soluk tenli ve gözlerinde renkli benekler olan bir kızı gösteriyordu.

Sanki kendi portrelerime bakıyormuşum gibi.

Belki de hayatımda gördüğüm en ürkütücü şeydi.

Odanın ortasında dururken, nefesimi tuttum ve döndüğümde örümcek ağları ve tozla kaplı yüzlerce portre gördüm. Bazıları şehvetli bir nitelik taşıyordu; kıvrımlar ve göğüsler resmedilmişti, şekilleri benimkine benziyordu. Diğerleri ise çok karanlıktı, ölüm ve çürümenin morbid alt tonları vardı; bir kadın, derin okyanusun derinliklerine dalmış gibi görünüyordu, beyaz elbisesi etrafında dalgalanıyordu.

"Lustina'nın yeniden doğduğunu nasıl bildiğimi sordun." Yerdeki bir portreyi kaldırdı, üzerinde benim kolumdakiyle aynı iz vardı.

"O da aynı izle damgalanmıştı. Ondan korkanların nefretinin iziyle."

O tabloyu tutarken, kalın fırça darbeleriyle kabartmalı bir doku oluşturulan sembolün üzerinde parmağımı gezdirdim.

"Bu Lustina mı?"

"Evet."

"Ve hikayedeki baron siz misiniz?"

Yama yapılmamış gözüyle beni izleyen baron, sorumu görmezden geldi. "Bunun sizin için ne kadar inanılmaz olduğunu anlıyorum."

Gergin bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Bu akıl almazın ötesinde, Bay Van Croix. Bu, yastıklı odalar ve deli gömlekleri alanına giriyor." Odayı bir kez daha taradım ve bu düşüncüyü pekiştirdim. Takıntı açık ve korkutucuydu. "Neden bunu şimdi gösteriyorsunuz? Ben ilk geldiğimde benzerliği fark etmiş olmalısınız."

"Uzun bir hikaye."

"Vaktim var."

Yanağını sanki gülümsemek istercesine seğirtti ve portreyi tekrar yere indirdi. "Senin var olduğunu anladığım anda. Etrafımdaki her şey gürültülü bir güçle sallandı ve göğsümde tarif edilemez bir acı hissettim. Acı değil, özlem. Pentacrux'a karşı yaptığım misillemenin bedelini ödeyene kadar burada mahsur kaldım. Bu resimlere kederimi boğdum, yüzünün her ayrıntısını hatırlamak için çaresizce uğraştım. Yine de sana dönmeye kararlıyım. Virgil'i aradım. Dün gece öldürmeyi planladığım kişiyi."

Kafam hala bulanık olduğundan, Virgil'den bahsettiğini hatırlayamıyordum, ama birini öldürmekle ilgili konuşmayı belli belirsiz hatırlıyordum.

Çok belirsiz bir şekilde.

"Pentacrux'un seni bulup benden tekrar alacağından korktum. Bu yüzden, Fallen ile beni geri göndermesi için bir anlaşma yaptım."

"Peki, bu anlaşma neydi?" diye sordum.

"Faustian anlaşması. Nightshade'e döndüğümde Fallen'ın davasına katılacaktım."

"Geri dönmedin."

"Geri dönemedim." Çenesini oynatarak, gözleri benim üzerimde dolaştı, gözlerinde hüznü bir özlem yanıyordu. "Seni gördüğümde dönemedim. Sesini duyduğumda. Kokunu tanıdığım da. Bana geri döndüğünü anladım. Seni durmadan izledim. Kaçacak kadar büyüdüğün günü bekledim."

Sözleri göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve şoktan hafifçe öksürdüm. "Beni kaçırmayı mı planladın? *Ailemden*?"

"Evet." Sözleri, az önce kafama yerleştirdiği düşünce kadar pişmanlık duymayan ve soğuktu.

"Peki beni kaçırmak için yeterli yaşta olduğumu düşündüğün yaş kaçtı?"

"Dürüst olacağım, Lustina. Yaş benim için önemsizdi. Seni çocukken yozlaştırmak niyetinde değildim, ama bir erkeği arzulayacak yaşa geldiğinde, kesinlikle bunu yapardım."

Tanrım. Bir erkeği arzuladığım yaş mı? Muhtemelen on dört yaşındaydım ve o kadar genç yaşta bu adamın yatağında kendimi hayal edemezdim. Bu, bir aslanın bir kedi yavrusunu parçalaması gibi olurdu. "Farryn." Onun şaşkın ifadesine bakarak, "Bana Lustina dedin," dedim.

"Sen, ismin ne olursa olsun, aynı kişisin."

"Ama değiliz. Ben farklı bir zamanda, farklı koşullarda büyüdüm." Elimi saçlarımın arasından geçirerek, beynime onun söylediği her şeyi anlamaya çalışmasını söyledim. Beynim reddetti. "Seni tamamen deli olarak görmemeye çalışıyorum, ama konuştukça bunu zorlaştırıyorsun. Sana söylediklerine gerçekten inanmıyorum."

"Zamanla inanacaksın."

"Hayır. *Zamanla diye* bir şey yok. Burada çok uzun süre kalanlara ne olduğunu duydum. Burada kalamam Jericho. Geri dönmeliyim."

"Bu mümkün değil. Zaman ve mekanın sonsuz boşluğunu aştım, yüzyıllar boyunca bekledim, yüzünü bir kez daha görmek için can attım. Kader bana imkansızı bahsettiği halde, şimdi seni bırakabileceğimi düşünüyorsan, benim takıntımın derinliğini henüz anlamamışsın demektir. Seninle ilgili olarak benim takıntımın sınırı yok, Farryn. Senin için cehennemin tüm kötülükleriyle savaşırım, ama seni özgür bırakacak güce sahip değilim. Yapmayacağım."

Kaçış yok mu?

Kaçış yok mu?

Adrenalin ve panik damarlarımdan akıyordu ve olabildiğince dikkatlice, onun arkasındaki kapıya baktım, onu geçip kaçabilir miyim diye merak ederek.

"Kaçamazsın," dedi, başını eğerek. "Seni avlamak, örümcek ağından yakalanmış bir sineği koparmak kadar kolay olur. Ve seni hapsedmek istemiyorum."

"O zaman beni bırakacaksın."

"Öyle demedim." Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, elini cebine soktu ve birkaç kez oynadığını gördüğüm madeni parayı çıkardı. "Seninle bir bahis yapmak istiyorum."

"Bahisleri sevmem."

"Buraya bir amaç için geldin. Babanı aramak için. Cicatrix'i onu aramaya göndereceğim. Eğer buradaysa, kuşlar onu bulacaktır. Bu arada, sen burada kalacaksın."

"Babamı aramak için bir kuş sürüsü mü?"

Umursamazca omuz silkti. "Onlar olağanüstü." "Ya kalmazsam?"

"Bu bir seçenek değil."

Midemde rahatsız edici bir his belirdi, ama Nelle teyzemle yeterince polisiye dizi izlemiştim, korkumu göstermemem gerektiğini biliyordum. "Beni neden tanımadığın sorusuna hiç cevap vermedin."

"Çok zekisin. Hayır, hikayeyi bitirmedim, değil mi? Virgil, zamanımı kimin aldığını keşfettiğinde, seni aradı."

"Sen benim için geldin."

"Her zaman. Yoluma çıkan her şeyi yok etmeye hazırdım. Virgil de senin için geldi. Beni cezalandırmak için kendi babanı seni boğmaya ikna etti. Babana az kalsın zarar veriyordum."

"Seni ne durdurdu?"

"Sentinellerin beni bulma riskini göze alamazdım. Çocukken onları sık sık duyardım, ama Pentacrux'tan intikam aldığım gece, beni susturdular ve Nightshade'e sürgün ettiler. Babanın seni su altında tuttuğunu gördüğümde, onu elimde kağıt parçalamak kadar kolay bir şekilde parçalayabilirdim. Belki de beni mahkum eden sadece bu düşünceydi, çünkü onlar yine de ortaya çıktılar. Bana bir seçim sundular: senin ölümünü izlemek ya da seni sonsuza kadar unutmak."

"Sen... O gün oradaydın mı?" İnanamama hissi ensemden aşağıya doğru yayıldı. "Hayır. O gün hakkında nasıl bilgi sahibi olduğunu bilmiyorum, ama bunların hiçbirine inanmıyorum."

"Seçimimi yaptığım anda, dünya yeniden hareketlendi ve Virgil'in sana nişan aldığı ok benim gözüme saplandı. Uyandığımda, Virgil'in tutsağı olarak Nightshade'e dönmüştüm. Seninle ilgili anılarım, rüyalardan başka bir şey değildi."

Elimi karnıma koyduğumda, şokun soğuk mide bulantısı içimde kıpırdanmaya başladı. "Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Yine de, yüzümde yazılı olan üzüntüye rağmen, konuşmaya devam etti. "Kolundaki iz, uzun zaman önce oraya koyduğum bir mühürle kazanmış, böylece seni bir daha görürsem, seni tanıyabileyim. Hatırlayabileyim. Ruhum, senin ruhunu tanıyabilsin. Dün gece seni eve getirdiğimde fark ettim. Ve her şeyi hatırladım. Her anı. Sanki mükemmel bir şekilde korunmuşlar gibi."

"Lustina'yı hatırladın. Beni değil."

Kollarını kavuşturup omzunu kapı çerçevesine dayadı ve bir an için, düşünceli bir ifadeyle sessizce beni izledi. "Yağmur yağdığı günlerde, babanın masasının altına oturup kitap okuduğun günleri hatırladım. En çok mutlu sonla biten masalları severdin. Annenin öldüğü geceyi hatırladım. Ona bir mektup yazıp bir şişeye koymuş ve bulmasını umarak denize atmıştın."

"Sen... Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Sürgüne gönderilene kadar hayatının her anını izledim," diye cevapladı utanmadan. "Ve ben seni artık izleyemediğimde, Cicatrix izledi. Birkaç yıl boyunca, gözlemlerini bana aktardı." Yüzündeki gülümseme yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı. "Ne yazık ki, artık seni hatırlamıyordum. Ve bir süre sonra, seninle ilgili hikayelerini benimle paylaşmayı bıraktı."

"Bu gerçek olamaz. Olamaz. Ben senin düşündüğün kişi değilim. Lustina senin için kimdiyse... sevdiğin o muhteşem kız... Ben o değilim. Ben, bir sürü sorunu olan ve uzun süre saçları gerçekten kötü görünen sıradan bir kıyım."

"Siz sıradan olmaktan çok uzaksınız, Bayan Ravenshaw." Gözlerinde parıldayan takdir, sanki bana yönelik değilmiş gibi, yabancı geliyordu. "Kendinizi iyi hissetmediğiniz için, akşam yemeğinizi odanıza getirteceğim. Bu arada, kalmayı kabul ediyorsunuz."

"Sadece babamı ararken." "Söz veriyorum."

"Beni burada tutmak için aramayı uzatmayacağınızı nereden bileceğim?"

"Öyle değil. Ve ben bunu yapmak için yeterince kurnazım. Ama en azından, *seni* bulmamda ısrar eden babanın yanında olmanı isterim, bu arada." Dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve göz kırptı. "Eminim onun rızasını alacağım."

"Beni kaçırdığın için mi? Sanmıyorum."

"Her şey algı meselesi." Hâlâ elinde tuttuğu madeni parayı parmaklarında yuvarladı. "Bu madeni para, dünyaya güvenli bir şekilde dönmeni sağlayacak. Tabii babanı bulduktan sonra."

Bir anda, madeni para tek odak nokta oldu ve onunla benimle alay etmesini büyük bir ilgiyle izledim. "Geri dönmenin tek yolunun düşmüş bir melek olduğunu sanıyordum."

"Düşmüş melekler en iyi ihtimalle güvenilmezdir. Birçoğu insan ruhlarını geri getireceklerini söyler, ama aslında onları kendileri için çalarlar." Madeni parayı kaldırıp önümde çevirdi. "Ancak bu madeni parada böyle bir risk yok. Eski hayatına güvenli bir dönüş sağlar."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğu, kuralların ve yasaların ötesinde. Bu madeni parayı, bu fırsatı nadir ve elde edilmesi zor kılan da budur, Bayan Ravenshaw. Kesinlikle herkese sunabileceğim bir şey değil."

"Peki, karşılığında ne istiyorsunuz? Ruhumu mu?"

"Bir içkiyle başlayalım. Bu akşam. Ofisime gelin."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Beni kalmam için baştan çıkarmaya çalışacağınızı düşünüyorsanız, Bay Van Croix, korkarım beni hiç tanımıyorsunuz."

"Bunu denemem gerektiğini düşünüyorsanız, korkarım siz de beni tanımıyorsunuz, Bayan Ravenshaw. Ofisimde. Saat tam sekizde."

Gece çöktü, odamda volta atarken gözlerim saatteydi. Sonuçta, gelmezsem ne olurdu? Ne yapardı, Anya'yı peşimden mi gönderirdi?

Bütün öğleden sonrayı, önceki gece partide Alicia ile yaptığım konuşmayı hatırlamaya çalışarak geçirdim, ama bana verilen ilaç, o içkiyi kabul ettiğim andan itibaren olayın bazı kısımlarını silmişti.

Elbette en utanç verici anıları rahatlıkla unutarak. O anda, bu olay beynimin her köşesine zehirini yayarak bir kurşun gibi vücuduma çarpmış olmalı. Ne yaptığımı, eve nasıl geldiğimi veya yatağa nasıl uzandığımı hatırlayamıyordum. Anılarımın içinde kalın, siyah bir bulut belirmişti ve gece bitmeden dağılmasını umuyordum. Bana takip etmem için bir isim verip vermediğini hatırlayabilmeyi umuyordum.

Kapımın çalınması sinirlerimi gerdi ve dikkatimi o yöne çevirdim. Onun istediği görüşmeden kaçınmak için ne tür bir bahane bulabileceğimi düşünmeye çalıştım. Bu, Van Croix'ya karşı hislerimle ilgili bir mesele değildi. İtiraf etmek zorunda kalsam, gerçek şu ki, onu inanılmaz derecede çekici buluyordum.

Ama ben, iradem dışında esir tutulmayı reddettim. Ve benim, onun ölen ruh ikizinin reenkarnasyonu olduğumu düşünecek kadar deli bir adam tarafından baştan çıkarılmayacaktım.

"Bayan Ravenshaw, girebilir miyim?"

Any'a'nın sesini duyunca biraz rahatlamış olsam da, gardımı düşürmedim. Ne de olsa o adama sadıktı. Kapıyı açtım ve her zamanki gibi davet edilmeden odama girdi. "Bak, bana onun beni baştan çıkarmasına izin vermemi söylemeye geldiysen, şimdi gitsen iyi olur."

"Tabii ki hayır, canım. Aksine. Bence Van Croix Efendi'den uzak durmalısın."

Onun sözleri karşısında şaşkına dönerek iki kez gözlerimi kırptım. "Bekle. Ne?"

"Onun daha önce kimseye aşık olduğunu bilmiyorum ve açıkçası, tüm bu durum beni tedirgin ediyor."

"Rahatsız edici mi?"

"Davranışları normal değil. Dengesiz ve istikrarsız. Van Croix Efendi çok sert bir adam ve onun gülümsediğini görmek... Şey, doğal değil."

Tanrım. Adam gerçekten huysuz, düşünceli bir tipti. "Onu ne gülümsetti?"

"Bana, buraya geldiğinden beri her sabah kahvaltıda ne yediğini sordu. Ve kahveni nasıl sevdiğini." Ellerini sallayarak odada dolaştı. "Bu doğru değil. O, bir kadına bu kadar ilgi gösteren biri değil ve itiraf etmeliyim ki, senin için biraz endişeleniyorum."

Portrelerin olduğu odayı görseydi, muhtemelen kalp krizi geçirirdi. "Beni olduğumdan farklı biri sanıyor."

"Kadın. Rüyalarındaki kadın."

"Sanırım. Yanlış anlama, o harika birine benziyor, ama ben Chicago'dan gelen bir üniversite öğrencisiyim. Yaptığım en etkileyici şey, bir kedi ve üç bitkiyi öldürmeden yetiştirmek."

"Takıntılar tehlikelidir ve erkeklere güvenilmez, Bayan Ravenshaw. Onların sevgisi en iyi ihtimalle geçicidir."

"Daha önce evli miydiniz?"

Kaşları seğirdi, bakışları benimkinden kaçtı. "Şey, evliydim... Eminim. Ama ben... Garip. Belirsiz bir şekilde hatırlıyorum." Omuzlarını geriye doğru çekerek ifadesi bir kez daha keskinleşti. "Demek istediğim bu. Uzun süre kalmıyorlar."

"Onu hiç hatırlamıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum..." Kaşlarını çatarak, derin düşüncelere dalmış gibi bir anlığına uzaklara baktı.

"Aurelia'yı hatırlıyor musun?"

"Aurelia mı? Oh, hâlâ o konuda kızgın mısın? Size söyledim, hanımefendi, Aurelia diye biri yoktu."

"Anladığım kadarıyla Aurelia senin kızındı."

"Hiç kızım olmadı." Yine, daha önce olduğu gibi, düşünceli ve konsantre görünüyordu.

Kitap.

Aurelia'nın resmi.

Hala yastığımın altında sakladığım kitaba koştum ve kitabın başında Aurelia'nın resmini açarak Anya'ya onu gösterdim.

Burnunu yukarı kaldırdı ve resmi incelerken gözlerini kısarak baktı. Yüzü solgunlaşmış, gözleri şokla dolmuştu. "Aman Tanrım," dedi endişeli bir ses tonuyla.

"Şimdi hatırladın mı?"

Gözleri yaşlarla parladı, ama gözlerini kırpıştırarak yaşları sildi. Yanımdan geçip yatağın kenarına oturdu, ellerini kucağında birleştirdi. Kıpır kıpırdı. Anya asla kıpır kıpır olmazdı. "Hamile kalmıştı ve adamla evlenmeyi reddetmişti. Mahvolacaktık. Ona savin ve nane otu içmesini istedim. Elbiselerinin korse kısmını sıktık. Bu, hamileliği etkili bir şekilde sonlandırdı."

Düşüncelerim, Anya ve diğerlerinin Aurelia'yı mahvettiği rüyama geri döndü. Belki de geçmiş olayların morbid bir yankısıydı.

Dudaklarını sıkıca kapattı ve bakışlarını indirdi. "Onu kaybedeceğimi bilseydim, bebeği doğururdum." Üzüntülü bir ifadeyle, beni geçip bakarken, daha fazla anı aklına gelmiş olmalı ki kaşları titredi. "Onu manastıra gönderdik ve anladığım kadarıyla, başka bir adamla daha ilişkiye girmişti. Hem de bir rahiple. Bir kez daha hamile kalmıştı. Kısa bir süre sonra, onun ve bir başkasının oradaki çan kulesinde kendilerini astıkları haberini aldım."

"Kendini asmadı. Öldürüldü." Bu sözler ağızımdan gelişigüzel döküldü ve bir an ağızım açık kaldı. Bunu nereden öğrenmişim? Böyle bir şeyi nasıl bilebilirdim ki?

Tamamen rahatsız olmuş bir şekilde, kaldığım yerden, köşesi kıvrılmış sayfayı çevirdim. Metni gözden geçirirken kaşlarımı çattım, sonra okuduğum bölümleri tekrar gözden geçirdim.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu yanımda.

"Biliyorum... Bir yerde okumuştum. Eminim." "Okumuş mu?"

Onu görmezden gelerek kitabın başına geldim, sonra ileriye atladım, daha önce göz gezdirdiğim sayfaları tekrar gözden geçirdim, sonra köşesi kıvrılmış sayfayı geçip bir sonraki bölüme geçtim. Bir sonrakine. Okuduklarımın ötesine.

Aradığım şeyi otuz dokuzuncu bölümde buldum. Lustina, Aurelia ve Marie'yi çan yuvasından asılı bulduğunda. Çan kulesi sahnesi.

Kitabın o kısmına hiç gelmemiştim. Yine de, o kısmı kafamda çok net hatırlıyordum. Ciltlerinin ölümcül rengi. Maria'nın haçı çanağa çarptığında çıkan çınlama sesi. Sanki kendi gözlerimle görmüşüm gibi.

Rahatsız edici bir his beni sardı. Rüya. Duvara gömülmüş rahibeler.

Yankılar.

"Tanrım. Ya o haklıysa?" "Kim?"

"Anya, Bay Van Croix ile konuşmam gerek."

"O zaman, bu akşam onunla görüşmeyi planlıyorsun?"

"Görüşmeliyim."

"Bir tavsiye, hanımefendi. Sizi çan kulesine çıkarırsa dikkatli olun. Özellikle yıldırım varken güvenli olmadığı gibi, personel arasında onun fetihlerini orada bozmayı tercih ettiği yönünde söylentiler var."

"Neyse ki benim için o tren çoktan kaçtı." Bekaretimi kaybetmeyeli epey zaman olmuştu. Tam olarak birinci sınıftayken, ve ne yazık ki, okul yüküm nedeniyle, o benim son cinsel partnerimdi. Yani, her bakımdan, bakire sayılabilirdim.

Ancak Van Croix ile yatmaya kesinlikle niyetim yoktu. Onun seks ve cazibesiyle beni etkilemesine izin vermedim.

O adam tehlikeliydi, tabii eğer erkekse, ve duyduğum kadarıyla Lustina'ya aşırı derecede takıntılıydı.

Yine de cevaplara ihtiyacım vardı. Kafamdaki bazı şeyler mantıklı gelmiyordu.

"Aurelia ile konuştuğunu söylediğinde..." Ellerini ovuşturan Anya gergin görünüyordu. "Beni hatırladı mı acaba?"

"Evet." Hafif bir gülümsemeyle, elimi onun elinin üzerine koydum.

"Öyleydi."

"Keşke onu bir kez daha görebilseydim. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki."

"Anladığım kadarıyla, seni çok seviyordu. Sana geri dönmeyi umuyordu."

Anya hüzünlü bir iç çekişle üzgün bir gülümseme attı. "Maalesef bunun için artık biraz geç. Belki bir gün ikimiz de kurtuluşa erişiriz ve ben de onu tekrar görebilirim."

"Ben de öyle umuyorum."

"Bu arada, Van Croix Efendi'ye ofisine geldiğinizi haber vereceğim."

Sekize bir saat vardı. O kitabı bitirmek için yeterli bir süre.

Karnımın içinde bir sürü kelebek kanat çırpıyormuş gibi hissettiğim şeyi görmezden gelerek, Van Croix'un ofisinin kapısını çaldım.

"Girin." Sesinin, dişlerimi gıcırdatacak kadar boğuk ve tehlikeli bir tonu olması da işleri hiç kolaylaştırmadı.

Kapıyı açtığımda, koltuğuna yaslanmış, parlak siyah deri ayakkabılarını masanın üzerine uzatmış halde oturuyordu. Parmak eklemleriyle madeni parayı rahatça çeviriyordu ve bir an için, sanki Lucifer'in kendisiyle randevu ayarlamışım gibi hissettim.

Belki de öyle olmuştu.

Düğmeleri açık, siyah, yüksek yakalı gömleğinin kumaşı göğüs kaslarını gergin bir şekilde sararken, midemin derinliklerinde bir korku hissi uyandı. Oturmada önce bile iradem soğuk, sönmüş bir balon gibi küçülmeye başlamıştı. Vücudunun her zerresinden güçlü bir afrodizyak gibi seks sızıyordu, ifadesindeki güven ve kararlılık bana buna direnme şansım olmadığını söylüyordu.

Ama direnecektim.

Tanrı şahidimdir ki, içimdeki tüm cesareti toplamam gerekse bile, bu adamın kurbanı olmayacaktım.

Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek, masanın karşısından ona baktım, tırnaklarım sandalyenin deri döşemesine batıyordu.

O da bana bakıyordu, dudaklarında hafif bir sırıtış beni rahatsız ediyordu, ben de ona inandığımı itiraf etmeden Lustina konusunu nasıl açacağımı düşünüyordum.

"Nasıl?"

Bunun üzerine, kaşlarını kaldırdı ve madeni parayı daha hızlı çevirdi.

"Onun geri dönmesi nasıl mümkün olabilir? Kitap bunu hiç açıklamamıştı." Dudaklarının şeytani bir gülümsemeye dönüşmesinden nefret ediyordum. Benim merakımı etkili bir şekilde kazanan bir adamın bilgili gülümsemesi.

"O lanetlenmişti. Annesi de ondan önce bu laneti taşıyordu ve Lustina'ya aktardı."

"Eğer nesilden nesile aktarılıyorsa, o zaman ben neden lanetlendim?"

"Lustina kehanete göre öldü. Yeniden uyanması yüzyıllar aldı. Bunu biliyorum çünkü her gün nefesimi tutarak senin yeniden doğuşunu bekledim."

Dudaklarımı düz bir çizgiye getirip omuz silktim. "Ne şanslıyım. Keşke lanet olası bir piyango bileti alsaydım. Yani, kanlı ayda ölmeye mahkum muyum?"

"Evet. Lanet kırılmadıkça." "Nasıl kırılacak?"

Madeni para parmaklarında daha hızlı yuvarlandı, dudaklarının köşesi öncekinden çok daha sinir bozucu bir gülümsemeye dönüştü. "Lanet kırmanın tek bir yolu var. Seni bu yüzden ofisime çağırdım."

Aklım, Lustina hakkında şimdiye kadar bana verilen bilgileri anlamaya çalışıyordu.

Annesi. Ona kaşlarını çatarak baktım. "Hamile kalmam mı gerekiyor?" "Evet. Sadece bir melek laneti bozabilir."

"Ama sen melek değilsin. Öyle demiştin."

"Ben yarı melek, yarı iblisim. Ve lanetini bozmak için tam olarak uygunum." Bana bakarken yüzünde yanan şehvet o kadar yoğundu ki, alev almamış olmam bir mucizeydi. "Aslında, bana daha fazla zevk verecek başka bir şey yok."

Boğazımı temizleyip koltukta yerimi değiştirdim ve bacaklarımı çaprazladım. "Ben

... Hamile kalmayacağım. Peki o zaman ne olacak? Bebeği de lanetleyecek misin? "Bunu nasıl bozacağımı bulmak için biraz zaman kazanmış olurum." "Bunu bulmak için yüzyıllar boyunca vaktin olmadı mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bana geri döneceğinden tam olarak emin değildim." Alnımı ovma kafamdaki kaotik düşünceleri sakinleştiremedi. Kafamda amaçsızca dolaşan milyonlarca soru vardı. "Piskopos Venable onu öldürdü. Ben öyle varsaydım. Hikayenin sonu yoktu."

Madeni para yuvarlanmayı bıraktı ve yüzündeki sırıtış yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı. Kaşlarını çatarak sessizce oturdu. Eğer bu adam acı hissedebiliyorsa, anlayabiliyorsa, o zaman Lustina açıkça bıçaktı.

"Binlerce kırbaç darbesinin acısı, seni o soğuk nehirden çıkardığım o tek anda hissettiğim ıstıraba denk olamazdı."

"O zaman piskoposu sen mi öldürdün?"

"Nasıl yaptığımı okumadıysan şanslısın. Ne yazık ki, onun buraya geldiğini hissediyorum."

"Ne? Buraya mı?"

"Evet. Yanılmıyorsam, katıldığımız küçük partinin ev sahibiydi. Şu sıralar Bay Barchiel olarak biliniyor."

Kader, beni Lustina'nın katiliyle aynı odaya koymak için ne kadar çılgın olmalı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Onun burada olması? Nightshade'de?"

"Yapabileceği pek bir şey yok. Burada benim gücümün karşısında hiçbir şansı yok. Ve ben artık aynı genç çocuk değilim."

"Hayır, değilsin, değil mi? Sen nesen, Bay Van Croix? Bir Sentinel, değil mi? Melekten çok şeytan gibi?"

Her açıdan tamamen insan gibi görünüyordu, ancak yüzeyinin altında kötücül bir şey kaynıyor gibiydi. Ama *açıkça* öyle değildi. Bir ruh Nightshade'de sonsuza kadar yaşamaya meyilli olsa bile, onun ruhu daha eski bir çekiciliğe sahipti. Ve konuştuğunda, başka bir zamandan geldiğini anlayabiliyordum. Evrimleşmiş, ama hiçbir zaman tam olarak günümüze uyum sağlayamamış.

Parayı parmak eklemlerinde yuvarlamaya devam etti. "İnsanın ahlakı her zaman bu kadar siyah ve beyaz mıdır, Bayan Ravenshaw? Ben acımasızca görünen şekillerde öldürdüm ve aynı acımasızlıkla sevdim."

"Sevmişsiniz. Öyleyse kalbinizde iyilik olmalı."

"Bir kötü adam da sevgiye muktedir. Onu iyi bir adamdan ayıran tek şey, o sevgi için neyi feda etmeye hazır olduğudur."

"Peki diğer insanların hayatlarına nasıl bakıyorsunuz? Lustina dışında."

İyi gözünde bir şey parladı, bu adamın ahlakına çok fazla girilmemesi gerektiğini uyarıcı gölgeli bir karanlık. "Bu varlıkla olan ilişkiyi simbiyotik olarak değerlendiririm. Her gün yok etme ve tamamen tüketme eğilimiyle yaşarken, aynı zamanda kalma arzusu da duyuyorum. O halde, ikisi arasında ince bir ip üzerinde asılı kaldığımı söyleyebilirsiniz."

"Nightshade'e sürgün edildiğini söylemiştin. Neden?"

Yama yapıştırılmamış gözünü benden ayırmadan içini çekti. "Bir içki ister misin?"

İçmeyi çok isterdim, ama aklımı başımda tutmak niyetindeydim. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bana güvenmiyorsun."

"Beni neden hapsettiğini söylemeyi reddederken sana neden güveneyim? Beni *hamile bırakmak* isteyen birinden bu kadarını istemek mantıklı bir istek, sence de öyle değil mi?"

Yine sorumu görmezden gelerek, sandalyesinden kalkıp yan taraftaki deri koltuk ve sehpanın yanında duran bar arabasına doğru yürüdü. Masada bir yığın kitap vardı, bunlardan sadece İncil ve *Dante'nin Inferno'su* olduğunu anlayabildim.

"Senin gibiler daha var mı?" diye sordum, İncil'in köşeleri kıvrılmış sayfalarını fark ederek.

"Evet."

"O zaman sizler bizim algıladığımız gibi göksel melekler değilsiniz?"

"Hiç de değil. Sizin göksel meleklerinizin bir ahlak kuralları vardır. Her durumda tahmin edilebilir şekilde iyidirler. Her zaman doğru ve adil olanı seçerler, çünkü bunu her şeyin üstünde tutarlar, insan hayatının bile." Ateşin tutuşma sesi dikkatimi çekti ve onun bir kaşıkla bir bardak üzerinde dengelediği bir şeker küpünü ateşe tuttuğunu gördüm. "Ben çok daha bencilim. Bir kadın için bütün bir şehri yakarım." Bana attığı bakış, pişmanlık duymadığının açık bir göstergesiydi.

Aniden farkına vardım. "Bu yüzden buradasın. Praecepta'yı yaktın. Hepsini."

"İnsan hayatına olan saygımı sordun." Omuz silkti ve içkinden bir yudum aldı. "Koşullara bağlı."

Ona ahlaki açıdan iğrenç ve yanlış olduğunu söylemek istedim, ama tek yapabildiğim acıma ve üzüntü duymaktı. Onun için değil, kendim için. Hiçbir şeyi bu kadar şiddetle sevemediğim için. Birinin nasıl bu kadar acı çekip intikam almaya cesaret edebileceğini anlayamadığım için. Kendi babam bile bunu yapamazdı.

Jericho, parlak yeşil bir sıvı içeren iki bardakla odayı geçip bana doğru gelirken, geri çekilme dürtüsüyle kendimi sandalyenin arkasına yasladım. Bardaklardan birini masanın üzerine koydu ve diğerini aramızda tutarak, tam olarak ikram etmek için değil, öne doğru eğildi. "Sana her şeyi anlatabilirim. Merak ettiğin tüm sırları. Henüz çözemediğin tüm şifreleri. Beynini, dünyadaki kitaplarda bulabileceğinden çok daha fazla bilgiyle doldurabilirim. Öğrenilecek çok şey var ama çok az zaman var." Bardakları daha yükseğe kaldırdı ve içindekileri hafifçe çalkaladı. "Karşılığında tek istediğim bana güvenmen."

Ya güvensen? Nightshade'e gelmemin asıl nedeni, *gerçek nedeni* bu değil miydi? Bu adamı aramak için mi? Babamın onu neden bu kadar çaresizce aradığını öğrenmek için mi? Cevaplar. Babam bana, kişinin gerçek amacını keşfetmek kadar önemli bir şey olmadığını öğretmişti. Bu kadar bencil miydim

miydim? Onun bile ulaşamadığı bir anlayış düzeyine ulaşmak için can atmak?

İçeceğe hızlıca bir göz attıktan sonra gözlerimi kısarak, “Benden tam olarak ne istiyorsun?” diye sordum.

"Lanetini bozacak kadar uzun süre kalmanı istiyorum."

"Laneti bozacak kadar uzun süre mi? En son baktığımda, bu banyoda beş dakika kadar sürerdi. Vur, vur, vur. Hamile kal.

Dudak köşesi seğirdi. "Seni yüzyıllardır bekledim. Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

"Bu bu ... Bu bu biraz garip, uzaylı romantizmtüründe saçmalık.

Beni hamile bırakmak mı? Bu beni döllemek bir adım geride.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu terimi mi tercih edersin?"

"Hayır. Hiçbirini tercih etmiyorum." El saçlarımda takılı kalmışken, Alice gibi hissederek iç geçirdim, içkiyi içip onun karanlık tavşan deliğine düşüp düşmemeyi karar vermeye çalışıyordum. "Bak, bu... gurur verici, sanırım, ama ben bir bitkiyi ve bir kediye zar zor hayatta tutabiliyorum. Bir bebeğe hazır değilim."

"Seçeneğin yok. Ya da zamanın, bu konuda. Kanlı ay birkaç gün sonra. Ve seni tekrar ölmeye terk edeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun."

Beni yok mu edeceksin? "Ne yapacaksın, beni *zorla* hamile mi bırakacaksın?" "Fikrini değiştirmek için elimdeki her yöntemi kullanacağım."

Kendi içkisini almak için geriye uzandı ve bir yudum alırken bardağın kenarından bana baktı. "Baban şu anda burada olsaydı sana ne derdi?"

"Babam mı? O tüm bu saçmalıklara inanırdı, muhtemelen bana gitmekle aptallık ettiğimi söylerdi."

"O zaman aptal olma." Soğuk, ıslak camın yüzeyi avuç içlerime bastırdı ve biraz isteksizce içkiyi ondan kabul ettim. Basit bir hareketti, ama sanki ruhumu satıyormuşum gibi hissettim. Masadan iterek, üzerime eğildi ve saçımdan bir tutam kaldırdı, saçımla oynarken bakışları bir an için dağıldı. "İç," dedi o kadar uğursuz ve karanlık bir sesle ki, masallardaki kötü adamı hatırlattı, genç masum kızı kendi ölümüne sürükleyen kötü adamı.

Titrek bir el ile içkiyi dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Dilimde siyah meyan kökü tadı dans etti, o kadar lezzetliydi ki bir yudum daha aldım. Hayatımda hiç absinthe içmemiştim, onu sadece tuhaf gotik tiplerin sevdiği bir şey olarak düşünmüştüm. Ama içkiye ne koyduysa, hiç bilmediğim bir susuzluğumu gidermiş gibiydi.

Jericho bardağı dudaklarımdan indirip kıkırdadığında, sıcak bir el benimkini kavradı. "Yavaşça." Bakışları dudaklarıma indi ve öne eğilip içkiyi yalamak için dudaklarıma yaklaştı. "Eskiden absinthe'nin halüsinasyonlara, deliliğe ve ahlaksızlığa neden olduğuna inanılırdı. Sanırım bu içkiyi şiirle karşılaştıran Oscar Wilde'dı."

"Çok lezzetli."

"En yozlaşmış kabul edilen zevkler genellikle öyledir." Gözleri daha aşağıya, boğazıma doğru kayarken, dili kendi dudaklarını yaladı ve boynumu ısırıp ısırmayacağını merak ettim. Bunun yerine, beni itti. "Benimle gel."

"Nereye?"

"Güvenin, Bayan Ravenshaw."

Güven. Tabii. Bir yudum daha içtikten sonra, bardağı masasına koyup sandalyeden kalktım, başım hafifçe dönüyordu. Sarhoş olamazdım, elbette... Bardakın sadece yarısını içmiştim... Yine de, hafif bir sarhoşluk hissi gibi sıcak ve bulanık bir hisse kapıldım. Elini tutarak, onu takip ettim, ofisten çıktık, koridordan geçtik, manastır avlusundan geçtik, çan kulesinin kapısına vardık.

Çan kulesi.

Yine de, kafamın içindeki küçük ve uygun bir mesafede bulunan ses bana diğer yöne dönmemi söylese de, onu takip ettim.

"Bu gece fırtına çıkacakmış. Yıldırım vurduğunda burası tehlikeli olurmuş." Elini tutarak, beni kulenin dar, taş merdivenlerinden yukarı çıkmasına izin verdim. Merdivenler, duvardaki braketlere asılı birkaç titrete lamba ile aydınlatılıyordu.

Sanki kaçmaya çalışacakmışım gibi elimi sıkıca tutarak, omzunun üzerinden bana baktı. "Endişelenecek bir şey yok."

Merdiven boşluğu kirişlere ve iskelelere, hareket eden dişlilere ve bunların çıkardığı yorgun seslere açılıyordu. Kulenin tepesindeki çana doğru ilerlerken muhteşem bir sahanlığa ulaştık. Saatin devasa ibrelerinin arka ucu alaycı bir şekilde saniyeleri sayıyordu. Masumiyetin sonunu geri sayıyordu.

Çan kulesinde kızlara olanlarla ilgili belirsiz söylentiler duymuştum. Eski duvarları tarafından büyük ölçüde gizlenen tam bir ahlaksızlık. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordum, pencerenin önünde durarak, pencereden görünen kara denizin üzerinde şimşeklerin uğursuz bir şekilde parıldadığını izledim

altında.

Sert eli beni sahiplenircesine kavradı ve ben yön değiştirdiğini fark etmeden önce beni duvara dayadı. Pencereye vuran rüzgar kadar kaprisliydi, dikkatini bana verdi, sırtımdaki soğuk taşlar ondan kaçamayacağını hatırlatıyordu.

Yanağımı okşayan parmak eklemlerinin nazik dokunuşu, aksi takdirde soğuk ve anlaşılmaz gözlerinin arkasına gizlenen kötü niyetin gölgesini yalanlıyordu. "Çünkü ben, Bayan Ravenshaw, size gelince o kadar mantıksız bir şekilde açgözlüyüm ki, bir yıldırım bile cildinize dokunmaya cesaret edemez, aksi takdirde sonuçlarına katlanır."

O anda, gök gürültüsü bir şekilde daha uzak geliyordu, ya da belki de kalbimin durmaksızın atışı onu bastırıyordu.

"Şimşekten kıskanıyor musun?"

Bana daha da yaklaştı, bergamot ve meyan kökünün baş döndürücü kokusu, damarlarımda hala dolaşan sıcak absinthe kadar sarhoş ediciydi. Dudakları çenem boyunca tüy kadar hafif bir iz bıraktı. Dişleri kulak mememi okşadı, nefesi boynuma sıcak sıcak değdi ve fısıldadı: "Sen benimle birlikteyken aklını bu kadar meşgul eden her şeyi kıskanıyorum."

Gözlerimi kapatıp, kırılğan bir yelkeni süpüren şiddetli bir fırtına gibi üzerimde dalgalanan titremeyle mücadele ettim. Sert bir denizin kötücül vaadi. O uzaklaşana kadar gözlerimi açmadım ve onun gözlerine baktığımda, yüzeyin altındaki tehlikeyi, üzerime çökecek kaçınılmaz fırtınayı fark ettim.

O fırtınada boğulmak istedim.

Kolumu hafifçe çeken bir ses içimden, "*O uçuruma girme*" diye yalvardı, ama ben onu görmezden geldim, çünkü merakım o düşünceleri bir yangın gibi yakıp kül etti, bilinmeyenin acımasız çekiciliği.

Onu takip etmek, sanki şimdiye kadar seyrettiğim en derin, en karanlık sulara dalmak gibi hissettirdi. Korkutucu ve heyecan verici.

Sonunda kulenin çanına ulaştığımızda, öfkeli rüzgar saçlarımı savururken açık denize bakarken kalbim tam hızda çarpmaya başladı. Esen rüzgarın ve çalkantılı dalgaların gürültüsünün üstünde, çan kulesi boyunca yankılanan çanın sesi midemde tuhaf ve rahatsız edici bir his bıraktı.

"Ben gerçekten..." Sesim fırtınanın gürültüsünü bastıramıyordu ve saçlarımın yüzüme çarpmaması için onları topladım. "Bence gerçekten aşağı inmemiz gerekiyor!" Soğuk yağmur tenime çarparak, soğuk havanın ısırması için yeterli nem bırakıyordu. Yıldırım, öncekinden daha yakın bir mesafeden suya çarptı ve ben

arkamdaki duvara yaslandım ve aşağıya inen merdivenlere baktım. "Geri dönmek istiyorum!"

Yalvarışlarımı görmezden gelerek, çan kulesinin çevresinde dolaşmaya başladı. Sakin bir şekilde. Rahat bir şekilde. O kadar absürt bir rahatlık içindeydi ki, aklını kaçırmış mı diye merak ettim. Sırtını denize dönerek, önümde durdu ve birer birer düğmelerini açarak gömleğini çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

İçimdeki tüm içgüdülerim o adamdan kaçmamı ve asla geriye bakmamamı söylüyordu. Açıkça aklını kaçırmıştı ve ben bu düşünceyi tarttıkça fırtına da yaklaşıyordu.

Git, Farryn! Koş! Bu deli, yıldırımli bir fırtınada çan kulesinin tepesinde soyunuyor. Bundan daha çılgınca bir şey olamaz!

Yine de yapamadım. Akıl sağlığı yerinde olmasa da, başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar merakımı uyandırdı. Sağduyumun aksine. Annemle aynı kaderi paylaşma ihtimalimin çok yüksek olmasına rağmen.

Gözlerimi yağmur damlalarından korumak için kısarak, onun gömleğini omuzlarından çıkarıp bir kenara attığını izledim. Havada keskin bir ses duyuldu ve refleks olarak, çanı vuracağından emin olduğum şimşekten yüzümü korudum. Soğuk yağmur damlaları artık cildimi yakmıyordu. Artık soğuk havanın iğneleyici ısırığını hissetmiyordum ve gök gürültüsü sesi denize çekilmiş gibiydi.

Kollarımı indirdiğimde Jericho'nun önümde durduğunu gördüm. Arkasında, çan kulesinin genişliğini neredeyse kaplayan devasa siyah kanatlar vardı. Titreyerek, bunların imkansızlığını kabullendim. Halüsinasyon görmeye başlamış olabileceğimi düşündüm, çünkü benim dünyamda insanların kanatları yoktu. Sadece kurgusal karakterlerin vardı. Derisinde, kolları ve göğsünde gümüş rengi kabile dövmeleri gibi izler vardı. Cüppesinin altından birkaç kez izlerini görmüştüm, ama bu kadar çok olduğunu bilmiyordum. Metalik yüzeyleri, çevredeki karanlıkta hafif bir parıltı yayıyordu ve üzerlerinde elektrik akımı geçiyormuş gibi parıldıyordu.

Göğsümün içindeki hava boşaldı. Bir an için, denizden atılmış bir balık gibi, bir yudum oksijen için nefes nefese kaldım. Onu gördüğümde içimde korku ve hayranlık savaşıyordu. Arkasında şimşekler çakarken, etrafımızda hâlâ şiddetli bir fırtına esiyordu ama kanatlarının tüyleri bir kez bile kıpırdamıyordu, o muhteşemdi. Kaotik. Etten kemikten bir uyumsuzluk. Hem korkutucu hem de inanılmazdı.

Kafamın içinde tek bir düşünce dönüp duruyordu: O devasa şeyleri nereye saklamayı başarmıştı? Fiziksel olarak bu imkansız görünüyordu.

İmkansızdı.

Hepsi.

Göğsü ağır nefeslerle inip kalkarken, bana bir örümceğin yakaladığı kelebeğe baktığı gibi bakıyordu. Aç ve biraz da eğlenmiş gibi. Çanın etrafından dolaştı, kanatları yüzeyi sıyırırken çıkardığı ses bana çeliğin çeliğe sürtünmesini ya da metal kınından çıkarılan bir kılıcı hatırlattı. Garip bir şekilde hoş, ama aynı zamanda tehditkar bir ses, midemi gıdıklıyordu.

"Sen nesen?" diye tekrar sordum, duvara sıkıca yapışarak çanın diğer tarafına, ondan uzaklaşarak geri çekildim.

"Bunu konuşmuştuk."

"Yapamam... Bu gerçek olamaz. Rüya görüyorum. Öyle olmalı." Bana halüsinasyonlara neden olduğu bilinen absinthe yüzünden olabilir.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Bana geri dönme ihtimalin ne kadardı? Beni burada, bu cehennemde bulman."

"Bay Van Croix..." Dürüst olmak gerekirse, o anda ona bay demek garip geliyordu. Kanatlı yaratıklar böyle formalitelere uymazlar mıydı? "Ben sandığın kişi değilim. Kabul ediyorum, bazı gerçekten garip tesadüfler var, ama ben Lustina değilim."

"Öylesin. Ve sen benimsin." Yaklaştı.

Pencere pervazından atlamadan, olabildiğince geri çekildim. "Ama buraya başkalarını da getirdin. Bu çan kulesinde onlarla... tarif edilemez şeyler yaptın."

"Sen yokken aç bir adam gibi yaşadım. Başkalarında senin güzelliğini aramanın boşluğundan bıkmış bir adam. Onlar asla istediğim şey değildi. *Arzuladığım* şey değildi."

Onun sözlerinin tüylerimi diken diken ettiğini inkar edemezdim, ama bunun nedeninin korku mu yoksa tahrik mi olduğunu bilmiyordum. Belki de ikisinin karışımıydı, çünkü ne kadar karışık olsa da? Kanatlar, dövmeler, göz bandı... Beni kilisede asla itiraf edemeyeceğim bir şekilde tahrik ediyorlardı. Açıkçası, sorunlarım vardı. "Onlar... seni böyle gördüler mi? Yani, diğer kızlar kanatları ve diğer şeyleri sorun etmediler mi?"

"Aklını kaçırın eğlencelerde bulduğum kızlar benim gerçek doğamı hiç görmediler. Sen teksin."

Bir şimşek kanatlarına çarptı ve tüyler fırtınadaki elektrik teli gibi kıvılcımlar saçarken, göğsümden bir çığlık kopardı.

Yerimde donakaldım, dehşetle izledim ve elektrik çarpması durumunda vücudun yapacağı gibi, vücudunun kasılmasını ve seğirmesini bekledim.

Bunun yerine, sanki hiç yılmamış gibi, bana doğru yürümeye devam etti, bakışları daha da açgözlüydü, eğer bu mümkünse.

"Bu az önce seni öldürmüş olmalıydı." Titreyen parmağımla, kanatlarının üzerinde dans eden küçük elektrik kıvılcımlarını işaret ettim.

"Ne olması gerektiğine dair anlayışın bu dünyaya uymuyor, Farryn. Ya da bana, bu konuda."

Hareket edemiyordum. Şoktan sersemlemiş, kendi bedenimin içinde hapsolmuş bir mahkum gibi hareketsiz duruyordum. Elektrik, sanki kaçmak istercesine onun üzerinde sıçrayan kanatlarında hala kıvılcımlar çakıyordu.

Bana uzandığında, acı verici akımın bana yapışmasına hazırlandım. Beni içten dışa canlı canlı yakmasına. Vahşi bir enerji derimin altında dolaşüyor, kemiklerimi titretiyordu, ama bu his acı verici olmaktan uzaktı. Aksine, *yoğundu*.

Baskın.

Uyarıcıydı.

Göz kapaklarım ağırlaşmış, vücudumdaki her sinir canlanırken yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Heyecan cildimde ve uyluklarımda karıncalanmaya başladı, sanki oraya yönlendirilmiş gibi, çok ihmal edilmiş bir noktada doruğa ulaştı. Dudaklarımı ısırarak inledim ve dizlerimi olabildiğince sıkıca birleştirdim, karıncalanma hissi ve içime doğru yayılan sıcaklık dalgasına direnmek için yetersiz bir girişimdi.

Tek yaptığı kollarımı tutup beni kendine çekmekti, ama yine de ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Bana kendini vereceksin, Farryn. Ve benim son yemeğimmiş gibi her santimini yiyip bitirmemi isteyerek izleyeceksin."

"Neden bunu yapıyorsun? Benden ne istiyorsun?" Gerçekten aptalca bir soruydu ve bunun suçlusu içkiydi. Ne istediğini çok iyi biliyordum.

"Bu sefer seni elde tutmak." Yüzünü boynuma yaklaştırdı ve başımı geriye doğru eğmemi sağladı.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve dudakları tenimde dolaşırken, ağlama isteği gözlerimi yaşarttı, enerjisi içime işleyip kemiklerimin derinliklerine kadar nüfuz etti. Ağzının dokunduğu her yerde tenimde kabarcıklı şampanya hissi yayıldı ve

Nefesimi burnumdan çıkardım. *İnanılmaz bir* duyguydu. Garip ve harika bir heyecan, dizlerimi titretti. Onun kollarında, istediği gibi oynayabileceği bir bez bebekten başka bir şey değildim.

Zihnim akıl sağlığını korumak için mücadele ediyordu, ama vücudumda aynı anda çok fazla sinyal ateşleniyordu. Kaos. Yıldırımın ortasında olmak böyle bir şey mi diye merak ettim.

"Sen bana aitsin. Her zaman öyle oldun."

"Ben oyuncak değilim." Tanrım, ne acınası bir cevap. Ben *oyuncak değilim*, diye zihnimde kendimle alay ettim. *Ne kadar da sert, Farryn.*

Bu arada, iç çamaşırım, hissetmediğim iddia edilen uyarılma selini tutmaya çalışırken neredeyse titriyordu. Bu sadece vücudumun ihaneti değil, kafamın asla kavrayamayacağı bir sürü karışık psikolojiydi.

"Seni bu kadar çok istememeliyim." Bir kolu hala bana dolanmış halde, popoma uzandı ve beni hala pantolonunda hapsolmuş etkileyici şişkinliğe sürttü. "Bu şekilde, hala hayat dolu bir insan kadını almak yasaktır. Ve ben asla affedilmeyeceğim. Ama senden uzaklaşmam. Şimdi değil. Asla."

"Ya ben bunu istemiyorsam?"

"İstemediğini söyle." Alaycı bir şekilde kalçalarını çevirdi ve uyluğunu kaldırdı, daha önce hissettiğim gıdıklanma hızla acı verici bir ihtiyaç haline dönuştü. O kadar güçlüydü ki, kollarında titredim. "Gitmemi söyle, Farryn," diye fısıldadı. "Şu anda boğazından tutup bu duvara karşı sıklmemi istemediğini söyle."

Tanrım, yardım et.

Sanki beynimin fişi çekilmiş gibi, kafamda yarattığı görüntüden başka hiçbir şey göremedim. Sanki bir şekilde beynimin içine girmiş, en karanlık fantezimi öğrenmiş ve onu bana karşı silah olarak kullanmanın yolunu bulmuş gibiydi.

Alınmak istiyordum.

Sertçe. Tutkuyla.

Nedenini anlamadan çok önce bunu arzuluyordum.

Onun şehvetinin nesnesi olmak istedim. Tahrip edilmek istedim. Giysilerimin sabırsızca vücudumdan yırtılmasının heyecanını ve korkusunu, aşırı düşünceli tartışmalarımın aç bir ağız tarafından susturulmasını istedim. Kontrolü başka birinin eline vermek istedim.

Nefesimin kesilmesini, uyluklarımın titremesini, boğazıma bir elin baskı yapmasıyla duvara sıkıştırılmanın heyecanını hissetmek, kulağıma hayvan gibi sikildiğimi söyleyen titrek fısıltıları duymak istiyordum.

Ve Van Croix bunu bir şekilde biliyordu.

Parmakları etime gömüldü, seksin belirgin hareketleriyle bana doğru hareket etti, sakın bir denizin dalgaları kalçalarımı sallıyordu. Titreşim arttı, karın kaslarımı gerdi ve ben dik durmak için kollarımı onun geniş omuzlarına doladım.

"Durmamı söyle," diye alay etti.

Bitirmek için çaresizce çabalayan azgın bir genç gibi kalçalarımı onun kasıklarına sürttüm. O kadar çok rahatlamaya ihtiyacım vardı ki, onun cildini tırmaladım. "Yapamıyorum," diye acınası bir şekilde sızlandım. *Ugh*. Pes etmemek için çok uğraştım. "Lütfen." Uyluklarımdaki ıslaklık, külotumun cildime süründüğü yeri gösteriyordu, o kadar nemliydi ki, ilk başta kendime işediğimi sandım. Kötü bir işkence gibi nabızlar karnımın içinde kıvrılıyor ve bacaklarımdaki kasları titriyordu. Parmak ucuyla bile külotuma dokunmuş olsaydı, içimde biriken tüm baskı ve ısı ile muhtemelen yanıp kül olurdum.

Aynı anda hem çok fazlaydı hem de yetersizdi.

"Ne istiyorsun? Söyle bana." Boynumu yaladı ve çenemin kenarını ısırdı.

"Senin söylemeni istiyorum."

"Seni! Seni

istiyorum."

"Sadece beni."

"Evet, sadece seni."

"Bunun beni ne kadar memnun ettiğini anlatamam." Uyluklarımı bırakıp elbisemin altına uzandı ve külotumu aşağı çekerek çıkarmamı sağladı. Dehşetle gördüm ki, nemli kumaşı yüzüne bastırıp kokladı ve inledi. Yüzünde vahşi ve yabani bir ifade vardı. "Seni tamamen istiyorum. Her damlasını," dedi ve kollarımı başımın üstünde birleştirdi.

Külotumu kravat olarak kullanarak bileklerimi birbirine bağladı ve tanrım, bu başıma gelen en ateşli, en ahlaksız şeydi. Başımın üzerinde bir braket vardı, oradan asılı olan fenerini çıkardı ve yerine bağladığım düğümü astı. Parmak uçlarımda dengede durarak, ayağımı kaydırmaktan korktuğum için nefes almaya bile cesaret edemedim.

"Neden bağladın?" diye sormayı başardım, çan kulesi zemini ayaklarımın altından kaymadan önce.

"Çünkü seni asılı ve benim merhametime teslim görmekten daha heyecan verici bir şey yok. Ve ben merhametli biri olarak bilinmem, sevgili küçük yalvarıcım."

Sert bir parmak içime girdi ve ben ona doğru çöktüm. Bir parmak daha ilkinde katıldı ve ıslak bir sesle içeri girip çıktı. Vücudum parmaklarını sımsıkı kavradı ve ona tam da istediği şeyi verdi, parmaklarını çıkardığında ve cildinde parıldayan yapışkan sıvıya kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsediğinde bunu görebiliyordum.

Parmaklarından benim uyarılmamın izlerini yaladı, sonra elbisenin bağcıklarını dikkatlice çözdü ve kumaşı, göğüslerimi ona gösterecek kadar çekti. Memnuniyet dolu bir ses çıkardı, yamalanmamış gözü takdirle parıldarken, uzanıp şişmiş, ihmal edilmiş eti kavradı ve büyük avuçlarında masaj yaptı.

Acıdan inledim. Ne kadar zamandır dokunulmaya ihtiyacım vardı.

Başka bir yıldırım çarpmış gibi, kanatları tekrar titreyen kıvılcımlarla aydınlandı. Önceki titreşim yoğunlaştı ve ağzını göğsüme uzun, işkence gibi bir emişle koyduğunda, dilinde küçük bir elektrik titremesi hissettim. Bu titreşim vücudumda dalgalandı ve uyluklarımın tepesinde birleşti. Refleks olarak öne doğru eğildim ve başımı geriye attım. Ecstasy ve histerik bir çığlık arasında bir ses göğsümden yankılandı. Her sinirim, bir şeye tutunmak için çaresizce zıplayan bir elektrik teli gibi hissediyordu. Her dokunuş büyüdü.

Yoğun.

"Seninle sevişmekten zevk alacağım, Bayan Ravenshaw," diye boğuk bir sesle

Kanatlarından bir tüy kopardı ve yüzeyinde dans eden beyaz, elektrikli iplikler

yüzeyinde dans eden beyaz, elektrikli iplikler, onun az önce yıldırımından aldığı şarjın hala devam ettiğini gösteriyordu. İçimde bir korku dalgası yükseldi ve bir an için dengemi kaybettim. Yumuşak, titreşimli bir gıdıklanma uyluklarımı okşadı ve içimde yeni bir zevk dalgası yükselirken dengemi korumak için mücadele ettim.

"İçinden geçen bu akım mı? Dokunma duyunu güçlendiriyor. Cildine nefesimi üflesem, ıslak küçük klitorisini okşadığım kadar kolay boşalırın."

Keskin bir nefes ve inilti çıkardım, vücudum braketten sarkarken sallanıyordu. Zevkten güçsüz düşmüştüm.

Duvara dayalı bir sandığı bana doğru itti ve uyluklarımı üzerine çıkardı. Parmakları etime bastırarak beni açık tuttu. Açığa çıkmıştım.

Savunmasız. Beklenti karnımın derinliklerinde kıvrılıp dolandı. "İşler biraz sallantılı hale gelecek," diye kulağıma fısıldadı ve tüy klitorisime değdiği anda, içimden kesik kesik bir elektrik akımı geçti, başımı geriye attım ve boğazımdan derin bir çığlık  ıktı.

Tüyün uçları hassas tenimi okşarken vücudumdaki her kas titredi ve sallandı. Parmaklarımı kıvırdım ve uzun, uğultulu bir inilti çıkardım. O kadar iyi hissettim ki, g zyaşlarıma boğuldum.

Tüyü, heyecanımdan yapış yapış olan sıcak, titreyen uyluklarımın üzerinde gezdirdi ve küçük titreşimler üzerinde dans ederken kaslarım gerginlikle gerildi. Hafif akım ve tüyün yumuşak dokunuşu beni kıvrandırdı ve nefesimi kesti. Sürekli titreşimler beni acımasızca doruğa ulaştırırken, kıvrandım ve çığlık attım, gözlerimi pürüzlü ışık parlamasına karşı kapattım.

Bir kez
değil. İki
kez de
değil.

Üç kez, ecstasy'nin zirvesine ulaştım, başım hafif ve başım dönüyordu ve "Oh, Tanrım!" diye bağırdım.

Jericho karanlık bir şekilde güldü. "şu anda senin bacaklarının arasında gömülmeyi ancak hayal edebilir."

Kemerin tıktırtsı niyetini belli etti ve ben aşağı baktığımda kendini serbest bırakmıştı. Bir kez daha, şüphesiz insan olamayacak büyüklükteki ereksiyonunu gördüğümde fizik kanunlarını sorgulamaya başladım. Elektrik yüzeyinde dans ediyordu, penisinin damarları heyecanlanmış gibi atıyordu. A .

Bunun  zerine, her iki bacağımı da yukarı kaldırdı ve beline doladı, beni k lotumdan askıya asılı bırakarak. Zayıf ve bitkin bir halde, tek yapabileceğim onun beni istediği gibi yönlendirmesine izin vermektir. İstedeiği gibi oynayabileceği bir oyuncak.

Cinsel organım onun karnına değecek şekilde, o benim kalçamı kavradı, ıslaklığımı onun cildinde karıştırdı ve erkekçe onay sesi beni kızarttı.

Kanatları beni sardığında, karanlık üzerimize çöktü.

"Sen bana aitsin, Farryn. Başka bir erkek sana parmağını bile sürmeye cesaret ederse, elini parçalar ve botlarımı onun derisiyle parlatırım."

Bu ses beni tiksindirmeliydi. Ondan kaçıp bir daha arkama bakmamalıydım, ama öyle olmadı. Çünkü beni bu kadar isteyen ya da bu şekilde koruyan biriyle b y medim. Her zaman

kendi başımın çaresine bakmıştım, babamla yaşarken bile. Bu beni tahrik ettiği için hasta olmalıyım. Ayrıca, kalbimde bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Jericho'dan sonra başka biri olmayacaktı. Nasıl olabilirdi ki? Bir gecede, beni tüm erkekler için mahvetti. Özellikle de insan türünden olanlar. Sonuçta, hangi insan erkeğinin binlerce tek kullanımlık vibratör görevi gören kanatları vardı ki?

O anda ruhum için bir sözleşme imzalamış olabilirdi.

Elini saçlarımın arasında gezdirerek başımı geriye doğru eğdi, bakışları sert, kararlılığı sarsılmazdı. "Söyle," diye homurdandı.

"Ben sana aitim."

Çenesini sıktı ve beni ucuna indirdi, başı ve gövdesi titreyerek uyluklarımı titretti. Yavaş bir itmeyle sırtımı kavisledim ve vücudum kaygan bir kayma ile onu içime davet etti. Santim santim derinlere girdi ve ben onun etrafında gerilirken, panik içinde bir inilti kaçtı.

Tamamen içeri girdikten sonra, hareketsiz kaldı, başını omzuma yaslayarak nefes aldı. "Tam da hayal ettiğim gibi hissediyorsun."

Kollarını sıkıca bana doladı ve yavaş ve gevşek bir tempoda hareket etti, ıslak kayma, sadece benim uyarılmamı artıran, onun kalçalarının aralıksız hareketleriyle beni daha da ıslatan, ıslak bir ses çıkardı.

Her yukarı doğru itişte titreşimler içimde nabız gibi atıyordu. Onunla tamamen bağlantılı olma hissi, o kadar güçlü ve tüketiciydi ki, gözlerim yaşlarla doldu. İçimde yabancı ve yeni bir şey yükseldi. Kalbimi delen dikenler gibi, vücuduma yavaş ve acı veren bir pompa gibi sıkıştı. Sonsuz bir kışın ardından gelen ilk çiçekler. İstenmeyen bir görüntüye gözlerimi kapattım.

Cüppeli adamlar kulübenin kapısını kırarak içeri giriyorlardı. Çığlıklar. Kızıl saçlı bir kadın bana uzanıyordu. "Lustina!" Adamlar onu sürükleyerek götürüyorlardı. Bir kalabalık toplanmış, bana tükürüyor ve hakaretler yağıdırıyordu. Havada yanan et kokusu vardı. Daha fazla çığlık. "Anne!"

Görüntüler hızla geldi. Çok hızlı. Korku nefesimi kesti ve ben nefes almaya çalıştım. "Onu yaktılar. Canlı canlı. Gözlerimin önünde." Gözlerim yaşlarla doldu, göğsüm acıdan ağrıyordu. "Tanrım, bana ne oluyor?"

"Her şey yolunda." Jericho hala içime girip çıkarken yanağıma öpücük kondurdu. "Tüm anıların geri geliyor, sevgilim. Korkma."

Siyah saçlı, mavi gözlü bir çocuk. Onunla bir çayırda yatıyorduk. Bacaklarım onun vücuduna dolanmıştı. Onu sarılıyordum. Yakalanma korkusu. Aşk.

göğsümde o kadar çok aşk kabarıyor ki. Onun kokusu. Elleri. Fısıltıları. "Seni seviyorum, Lustina."

Bütün vücudum onun altında titriyordu, zaten nemli olan cildime soğuk terler dökülüyordu. "Tanrım. Tanrım, her şeyi hatırlıyorum! Jericho, korkuyorum."

"Şşş," dedi sakın bir şekilde. "Anılar geri gelsin, aşkım."

Su. Çok soğuk. Çok sessiz. Kanlı ay. Azalan hava. Sessizlik. Her şey mantıklıydı. Onun takıntısı. Benim gitmemden korkması. Onun sevgisi.

"Anlıyorum." İnanmış olduğum her şey, yeniden doğduğum imkansız yeniden doğduğum gerçeği yüzünden paramparça oldu.

Gözlerimden daha fazla gözyaşı aktı ve o boğazımı kavradı, beni şiddetle öptü. Tutkuyla. Sahiplenici bir şekilde. Diller, dişler ve ağır nefesler, yüce bir savaş gibi hissettiriyordu. Daha önce hiç öpülmediğim kadar tutkuyla. Burnunu boğazıma sürttü ve boynumun kıvrımını ısırdı, parmakları saçlarımı kavradı. Keskin bir acı, dilinin nazik dokunuşuyla kayboldu ve beni vücuduna sıkıca bastırarak, dizginlenemeyen bir şiddetle içime girdi.

Tanrı yardımcım olsun, ben de kendimi ona teslim ettim. Ona teslim oldum.

"Beni bir daha asla terk etme. Seni ikinci kez kaybetmeye dayanamam."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım.

Zirveye yaklaşırken vücudum gerildi ve titredi. Gittikçe daha yükseğe tırmandım, ta ki sonunda boşalana kadar. Kanatlarında bir ışık parladı ve o, ecstasy dolu bir çılgılık atarak başını geriye attı. Beni dolduran sıcaklık, uyluklarımın arkasına yayıldı.

O çekildiğinde, uyluklarımdan aşağı akan sıvıları gördüm — beyazdı ama üzerinde binlerce mikroskobik elmas gibi görünen benekler vardı.

Bu enerji kıvılcımları içime doğru yükseldi, beni içten dışa sarsarak, bir başka orgazm dalgası üzerime çöktüğünde tekrar kıvrıldım ve çılgılık attım.

Sarhoş edici bir coşku kaslarımı ele geçirirken, ezici bir tatmin kemiklerimin derinliklerine yerleşmişti. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedim.

Jericho beni braketten kaldırdı ve ben kollarımı boynuna doladım, kırılğan, titreyen bir kuş gibi ona sarıldım.

"Oradaydım. Her şeyi hatırladım. Onu. Bizi."

Beni sıkıca tuttu, elini saçlarımın arasında gezdirdi ve kulağıma fısıldadı.
"Artık neden seni asla bırakamayacağımı biliyorsun."

Jericho'nun göğsüne yaslanıp, kalp atışlarının düzenli ritmini dinlerken, banyonun ılık suyu sırtımdan aşağı akıyordu. Önceki hissiyat hala içimi ısıtıyor, beni rahatlatıcı, karıncalanma hissiyle yumuşatıyordu. Kuleden dönmeden önce, kanatlarını geri çekmiş, onları bedeninin altında saklayarak gerçek doğasını gizlemişti. Hâlâ kafam karışık.

Siyah kuvars küvetten avucuna daha fazla su aldı ve üzerime döktü. Taşın koyu rengi nedeniyle banyo suyu siyah görünüyordu. Rahatsız edici, ama aynı zamanda büyüleyiciydi. Trans halinde, Blackwater kayasından çıkarılıp oyulduğunu söylediği ışıldayan taşın yumuşak parıltısına bakakaldım. Katedralin üzerinde durduğu dağ.

Dövmenin kenarını izledim, içine gömülü küçük, karmaşık sembolleri fark ettim ve parmak ucumla üzerlerine dokunduğumda, titrediler. "Bunlar sadece dövmeler değil, değil mi?"

"Hayır. Ben de her çocuk gibi çıplak tenle doğdum. Ama bunlar, aldığım her canın izleri."

"Çok fazla var," diye fısıldadım.

Onun pazı, göğüs ve karnındaki dövmelerin sayısını sayarken, uzun bir sessizlik havada asılı kaldı. Çok fazla hayat.

"Ne düşünüyorsun?" Boğuk sesi odada yankılandı ve düşüncelerimi böldü.

"Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum." "Biraz zaman alacak."

"O ölmekten korkmuyordu, biliyorsun. Son ana kadar senin sevgine inandı." Kafasını çevirip çenesini sıktığını görmek için başımı kaldırdım. Elimi uzatıp yüzünü avuçladım. "O korkmuyordu."

"Onları tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm." "Hayır. Ben bunu istemezdim."

Ne dediğimi fark etmeden, bana doğru döndü. "O zaman inanıyorsun. Sen Lustina'sın."

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Benim dünyamda böyle şeyler imkansız."

"Benim dünyamda bile, senin geri dönmenin mümkün olduğunu düşünmezdim. Lanetinden bahsedilmişti bana, ama kalbimde, yüzünü bir daha göreceğime asla inanmamıştım."

Hâlâ şüphelerim olsa da, benim Lustina olduğumu kabullendiği açıktı. Kayıp aşkı. Sadece bu yüzden bile, beni bırakmayacağını biliyordum. Nasıl bırakabilirdi ki? Bunu yapmak, onu ikinci kez terk etmek anlamına gelirdi.

Adam ilk seferinde bütün bir şehri yakıp yıkmıştı. İkinci seferinde ne yapacağını hayal bile edemiyordum.

"Korkuyorum, Jericho. Hayatımın anılarının bu yerde silinmesini istemiyorum. Ya... Ya benimle geri dönersen? Madeni paranın serbest geçiş sağlayacağını söylemiştin. Birlikte geri dönebiliriz."

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi, ama yapamam. Günahlarımın kefareti ödeyene kadar burada kalmam gerekiyor."

"Ne yaparak?"

"Bilmiyorum. Bütün bir şehri yok ettikten sonra kendini nasıl affettireceğine dair bir kılavuz yok."

Sözlerine rağmen, ses tonunda hiç mizah yoktu ve başımı kaldırıp yüzündeki duygusuz, sert ifadeyi gördüm. Yaptıklarının ağırlığı, ham ve boğucu bir gerçeklik olarak üzerime çöktü. "Sen de masum insanları öldürdün."

"Kimse kurtulmadı. Ne kadın, ne erkek, ne de çocuk."

Bu acı gerçek, göğsümde acı veren bir boşluk uyandırdı. "Lustina için mi?"

"Başka hiç kimse beni bu kadar affedilemez bir şey yapmaya itemezdi. Öfkemi pişman değilim. Sadece bazılarını bağışlayabilirdim. Tabii ki, tıpkı ebeveynleri gibi nefret dolu kalplerle yaşlanmaya mahkumdular."

"Sence tüm bunların ardından o ne derdi?"

Göğsü iç çekerek yükseldi ve başını çevirdi. "Bu soru yüzyıllardır beni rahatsız ediyor. O hayatıma girmeden önce çok tehlikeli bir yolda yürüyordum. Suçluluk hissetmeye hazır değildim. Bu benim için hiç de doğal bir şey değil. Bu duyguyu bir kadın sayesinde öğrendim. Çünkü öldürdüğüm herkesi onun yerine koyabiliyordum. Genç. Masum. Diğerlerinden farklı."

"Ve şimdi burada sıkışıp kaldın. Geri dönme şansını benim yüzümden mi kaybettin? Yaptıklarımız yüzünden mi?"

“Beni izleyen Nöbetçiler, ne kadar gizemli olurlarsa olsunlar, her türlü yozlaşmayı hoş görmezler. Burada, sizin dünyanızdaki kadar sıkı bir denetim yapmıyorlar. Çünkü buradaki çoğu kişi, onların gözünde kayıp davalar.”

"Ve onlar Fallen'a karşı savunmasız hale geliyorlar."

"Evet. Yine de, kurtuluş olsun ya da olmasın, seni takip ederdim."

Bu kavram bana yabancı geliyordu. Bir kişi için özgürlüğünden, Nightshade'den ayrılma hakkından vazgeçebileceğini düşünemiyordum. Benim için. Aklım almıyordu. "Hiç başka bir kadına aşık olmadın mı? Bunca zaman boyunca?"

"Hayır. Sadece o vardı. Sen." "Beni pek tanımıyorsun."

"Yeterince tanıyorum." Parmağını omzumun üzerinde gezdirdi, önceki hafif titreşimler hala cildimi karıncalandırıyordu. "Beni hayatta tutan tek şey, lanetin doğru olması ve senin geri dönmen ihtimalinin en ufak bir ihtimalinin olmasıydı. Bu dünyada ya da başka bir dünyada, Tanrı'nın gazabına maruz kalmayı göze alacağım başka kimse olmadığını biliyorum."

"Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Sanki hakkımdaki gerçeği öğreneceksin gibi." "Ne gerçeği?"

"Kalabalığa karıştığım gerçeği. Hiç olağanüstü bir şey yapmadığım gerçeği. Yıllar boyunca kaç erkek arkadaşım olduğunu bir elin parmaklarıyla sayabileceğim gerçeği."

Parmağının izi aniden durdu. "*Tam olarak* kaç tane?" "Ne kadar eskiye kadar gidiyoruz? Anaokuluna mı? Beş tane, belki. onlar ilkokuldaydı."

"Başka bir erkekle ilişkin oldu..."

"Sadece bir kez. Ve sana şunu söyleyebilirim ki, o adamın üzerinde titreşimli tüyler yoktu."

"Sana zarar verdi mi?" Ses tonunda kötü niyetli bir vaat vardı.

"Hayır, bana zarar vermedi. Onunla birlikteyken gerçekten hiçbir şey hissetmedim. Sadece uyuşmuş hissettim. Sanırım her zaman bir şeyler eksikti. Bunun için birçok şeyi suçladım. Berbat bir çocukluk. Okul. İş. Ama belki de evren bana sadece beklememi söylüyordu. Sabırlı ol." Mükemmel çene hattına ve cildinin olağanüstü sağlıklı bir ışıltı taşımasına baktım. Benim dünyamda ne kadar ulaşılmaz görünebilirdi. "Sana karşı dürüst olmalıyım. Daha önce hiç sevmedim. Nasıl bir his olduğunu tam olarak anladığımı bile bilmiyorum."

"Kalbini başkasına vermemiş olman beni memnun ediyor." Parmağını çenemin altına takarak başımı geriye doğru eğdi. "Şimdiye kadar mahrum kaldığım her şeyi sana vermek niyetindeyim. Karşılığında, kendini bana vereceksin. İştahım hem şehvetli hem de doyumsuz, ama sen onu oburluk derecesine kadar besleyeceksin. Ve bu nedenle, seni kimseyle paylaşmayacağım. Asla."

Bu kadar sahiplenici ve mantıksız sözler beni korkudan titretmeliydi, ama gördüklerimden, onun aşkının saflığını gördükten sonra, kalbim dolmuştu. Belki de hastaydım. Sonuçta, kim insan bile olmayan bir adama kendini tamamen teslim etmeyi kabul ederdi ki? "Demek kıskanç birisin."

"Kıskançlık, önemsiz bir insan duygusudur, Bayan Ravenshaw. Benimki çok daha tehditkâr bir şey."

"Peki bu, benim sadık olduğum, ama senin istediğin gibi davranabileceğin tek yönlü bir ilişki mi?"

"Senin varlığını bildiğim için, başka biriyle zamanımı boşa harcamam."

Buna gülümsedim, birinin bir başkasını bu kadar çok sevebileceği fikrini hala tam olarak kavrayamamıştım. "Bir erkek nasıl bu kadar mantıksız bir şekilde mantıklı olabilir?"

Soruyu görmezden gelerek, çenemi kaldırdı ve beni öptü. "Banyoda ıslanmayı bitirdin mi?"

"Kuru erik gibi buruşmuş olduğumu düşünürsek, evet."

"İyi. Çünkü seni mantıksız bir şekilde düzgün bir yatakta sikmeyi planlıyorum." "Kuralları çiğnemeye devam edersen asla affedilmeyeceksin, Bay

Van Croix."

"Senin bacaklarının arasında gömülme fırsatını asla kaçırmaktansa, sonsuza kadar lanetlenmeyi tercih ederim."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. "Bu çok gurur verici olsa da, pek de iddialı bir hedef değil."

"Hayır, değil. Ama ben yolculuğa inanıyorum ve hırsa giden yol, cehenneme giden yol kadar heyecan verici değildir."

Büyük kar taneleri gökyüzünden amaçsızca süzülüyordu. Elimi uzattım ve bir tanesini avucumda yakaladım. Sıcak tenime değdiği anda kar tanesi eridi. "Garip, değil mi? Böylesine güzel bir şeyin bu kadar kolay yok edilebilmesi."

Van Croix, diğer elimi tutarak beni ormana doğru götürürken bana baktı. "Eğer elinde kurumasını beklersen, senin bir parçan olur. Ve böylece, senin içinde yaşamaya devam eder."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Elimdeki küçük su birikintisini silmeye zahmet etmedim, bunun yerine onu soğuk havaya tutarak cildime emilmesini sağladım. "Kesinlikle harika."

"Deniyorum."

Son üç gün boyunca sabah, öğlen ve geceyi onun yatak odasında kilitli geçirdik. Seks yapmadığımız tek zaman uyurken, banyo yaparken ve yemek yerken idi. Ve yatak çarşaflarını değiştirdiğinde, beni koridorun karanlık bir köşesine çekip duvara yapıştırdı.

"Peki, ben sıcak yatağında yatarken, bu dondurucu soğukta bana ne göstermek istedin?" Yine de, aynı odada üç gün geçirdikten sonra, temiz hava hoş bir değişiklik oldu, bunu itiraf etmeliyim.

"Sanırım senin iyiliğini düşündüğümüze güvenmen gerekecek."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Öyle mi? Yani, beni yıldırımli bir fırtınada çan kulesinin tepesine çıkardın."

"Hatırladığım kadarıyla, sen de eğlenmişsin."

"Touché." Belki de cinsel birleşmeden sonra gelen mutluluktan, ya da garip bir seks fenomeni idi, ama o ilk geceden beri içimde bir şey çiçek açmıştı. Canlanma hissi. Enerji. Aynaya baktığımda cildim parlıyordu. Kendimi sağlıklı ve gençleşmiş hissediyordum.

Bir nedenden dolayı ağaçların yetişmediği küçük bir açıklığa ulaştık. Ağaçlar, ormanın tam ortasında mükemmel bir daire oluşturuyordu. Uzun ağaçların dar gövdeleri bir duvar oluşturarak bizi içine hapsetmişti ve yerde düzinelerce siyah kuş toplanmıştı.

Jericho elimi bıraktı ve kolunu uzattı, siyah kuşlardan biri koluna kondur. Parmaklarını bana doğru salladı. "Madalyonun."

Kaşlarımı çatarak, madalyonu boynumdan çıkardım ve biraz isteksizce ona uzattım. Madalyonu açarak babamın resmini gösterdi ve onu, sanki inceliyormuş gibi başını eğen kuşa uzattı. Kuş cıvıladı ve kanatlarını çırdı, ben de tamamen şaşkın bir şekilde bu sahneyi izledim.

"Anlıyor mu?"

"Evet," diye cevapladı Jericho ve kolyeyi bana geri verdi. "Cicatrix'in olağanüstü bir hafızası vardır."

"Ama ona tek kelime bile etmedin."

"Biz kelimeler olmadan iletişim kurarız." "Nasıl?"

Dikkatini tekrar kuşa çevirdi ve birkaç saniye geçmeden kuş uçtu. Diğer düzinelerce kuş da Cicatrix'in yanında gökyüzüne yükseldi ve ağaçların üzerinde daireler çizerek uçtu. Jericho elini salladı ve daire dağıldı, kuşlar bize doğru dalışa geçti, sonra hızla yön değiştirip tekrar gökyüzüne doğru uçtu. Hepsi senkronize bir şekilde uçuyordu, bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem zarafet gösterisiydi.

Onu, deneyimli bir orkestranın önünde duran bir şef gibi kuşları yönlendirirken izlerken, içimden bir kahkaha kaçtı. Tek kelime bile konuşulmadı.

Elini aniden salladı ve kuşlar garip bir şekilde daireler çizerek uçmaya devam ederken, Jericho parmaklarını bana doğru hareket ettirdi. "Gel."

Hâlâ şaşkın bir halde, yanına doğru yürüdüm ve kollarımı dışarı doğru yönlendirmesine izin verdim. Sağ kolumu bir yay şeklinde itti ve mantıksız bir şekilde, kuşlar benim komutumu takip ederek bir yay şeklinde daldılar. Sanki avucumda bir beyzbol topu varmış gibi elimi geri çekti ve öne doğru itti. Kuşlar yukarı doğru fırladılar ve gökyüzünde siyah konfeti gibi dağıldılar.

Kahkahalarla gülerek başımı geriye eğdim, bu vahşi kuşların benim isteğimle hareket etmelerini izlemenin keyfi olağanüstü bir deneyimdi.

"Bu inanılmaz!" diye haykırdım ve onun rehberliğinde onları geri çektim. "Sana güveniyorlar," dedi Jericho kulağıma.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onlar karakteri çok iyi değerlendiren yaratıklar. Çok sadık yaratıklar."

"Garip. Ben onları hep vefasız olarak görmüştüm."

"Sadakatleri kesinlikle herkese uzanmıyor."

Kollarımı indirdiğimde, kuşlar yere geri uçtular ve solucan aramaya devam ettiler. "Seni onlarla bağlayan şey nedir?"

"Cicatrix ile aramızdaki bağ. Uzun zaman önce onun hayatını kurtardım. Bunu kişisel olarak algıladı."

"Kuşların bu kadar akıllı olduğunu bilmiyordum." "Şey, kuşa bağlı."

"Yıldırımları ve kuzgunları kontrol ediyorsun. Yapamayacağın bir şey var mı?" İç çekerek kollarını kavuşturdu ve yakındaki bir ağaca yaslandı.

"Muhtemelen yok."

Beklenmedik cevap yüzüme bir gülümseme getirdi. "Dans hariç."

Kaşlarını kaldırıncı, ben de güldüm. "Hallow Balosu'nda benimle dans etmeyi reddettiğiniz için, dans edemeyeceğinizi söylemeye korktuğunuzu düşündüm."

"O gece vals yapmak için orada değildim, Bayan Ravenshaw. Aslında, dansa hiç ilgi duymadım. Hiç görmedim..."

"Önemli olan bu. Çok yazık. Muhtemelen bir ilişkiyi bitirecek bir şey," diye alay ettim. "Ve siz bu konuda çok mu iyisiniz?"

"Üstün demek biraz abartılı olur. Zorunlu olduğunda yaparım... Düğünlerde, gece geç saatlerde yemek pişirirken ve duşta Prince şarkısı çaldığında. Zorunlu anlarda, bilirsiniz. Daha fazlası değil."

"Duşta mı?" Elini sallayarak kaşlarını kaldırdı. "İsterseniz gösterin."

"Ne? Burada mı? Senin önünde mi?" "Evet."

Gergin bir kahkaha atarak başımı salladım. "Gösteri için dans etmem."

"Hiç mi?"

"Asla."

"Yazık."

"Eskiden dans etmeyi sever miydin?"

"Çok. Ve izlemekten asla bıkmayacağımı düşünüyorum."

Gülümseyerek, bakışlarımı indirdim ve ona yaklaştım, ona yakın olmak, açık havada onu öpmek istedim, ama büyürken edindiğim garip utangaçlığım hareketimi sarsıntılı ve romantik olmayan hale getirdi. Hayatımın en kirli seksini bu adamla yapmış olmam, ama basit bir öpücük bile isteyememem ne garip.

Utanarak yüzümü çevirdim, ama kolumu sıkıca tutan bir el dikkatimi tekrar Van Croix'ya çekti.

"Seni asla reddetmeyeceğim." Nazikçe beni kendine doğru çekti, göğsüne sıkıca bastırdı, vücudunun sıcaklığı cildimdeki soğuğu yatıştırdı. "Benden istediğini al."

Kariyerim ve bilgi peşinde koşarken cesur ve pişmanlık duymayan biri olmayı öğrenmiştim, ama başkalarından sevgi istemek, ya da daha kötüsü, *onu almak* düşüncesi beni korkutuyordu. Bu konuda istediğimi elde etmek bana doğal gelmiyordu. Başkalarına olan güvensizliğim ve reddedilme olasılığının çok gerçek olması, cesaretimi kırmıştı. Sadece samimiyet konusunda da değil. İlişkiler bir yana, arkadaşlıkları bile sürdürmekte zorlanıyordum ve her ikisini de bir yük olarak görüyordum. Her gün yetiştirmem, büyütmem ve bakmam gereken bir bitki gibi.

Yalnız olmak benim için her zaman daha kolaydı. Beklentiler ya da hayal kırıklıkları yoktu.

Yine de, yalnız yaşamdan gerçekten keyif aldığımı söyleyemezdim. Hayatımdan.

Yanaklarım hala çekingen tereddütümden kızarmış halde, çenemi kaldırdım ve parmak uçlarımda yükseldi. Kollarımı boynuna sertçe doladım ve onu kendime doğru çektim, dudaklarımız birbirine değecek kadar.

Daha önce kuşlar gibi, o da benim isteğimle hareket etti ve sonunda öpücüğe kendimi kaptırdığımda, açgözlü dudaklarım onun dudaklarını ele geçirdiğinde, içimi bir zafer dalgası kapladı.

Beni iteceği korkusu, kolları beni sardığında ve beni vücuduna daha sıkı çektiğinde, kelimenin tam anlamıyla boğuldu. Ve öncekilerdeki şiddetli ve çaresiz öpücüklerin aksine, bu öpücük daha yumuşak, daha tembeldi, dillerimiz keşfe çıkarken nefesimizin buharı aramızdaki soğuk havada karışıyordu.

O verdi, ben aldım, içimde bu kadar uzun süredir aç kaldığımı bilmediğim bir açlığı sessizce besledim. Yıllardır kaçındığım samimiyet ve tutku, benden daha fazlasını istiyordu.

Daha fazlasını!

Bir bağımlılık gibi. Van Croix'un bana olan tutkusu ne kadar kolay bağımlılık yapabilirdi.

Lustina.

Peki, benim, onun çok sorunlu bir çocuk olduğunu düşündüğüm, dans edip büyüleyen masum genç kız olarak büyümediğimi fark ettiğinde ne olacaktı?

Hayattan sertleşmiş bir kadın olduğumu. Memnuniyetsiz ve huzursuz. Her zaman dikkati dağınık ve cevaplar arayan.

Benden ne kadar sürede bıkartı?

Avuç içlerimi göğsüne bastırarak, nefes almak için öpüşmeyi bıraktım. Başımı eğerek, şüphelerin iğneleri beynimi delip geçmesine izin verdim, kollarının bana ne kadar harika ve doğru geldiğini görmezden geldim.

"Seni rahatsız eden ne?"

"Bu durum ne kadar çabuk rahat hale geldi. Bunun gerçek olduğuna inanmak istiyorum." "Peki sana aksini düşündüren ne?"

Yüzümde belirgin bir şekilde görünen şüpheleri gizlemek için başımı eğdim. "Eğer ben sadece kendim olsaydım ve Lustina'nın reenkarnasyonu olmasaydım, bu olmazdı diye içimi kemiren düşünce."

"Seninle çok erken bir aşamada ilgilenmeye başladım, ama haklısın, kendimi inkar ederdim. Seninle benim aramızdaki her türlü olasılığı kasten sabote ederdim."

"Neden?"

"Ne kadar küçük ve karanlık olursa olsun, çok uzun zaman önce kalbimi sana verdim. O zamandan beri hiçbir şeyi sevemedim." Elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Beni senden uzaklaştırmaya zorlayan, senin eksikliğin değildi. Benim eksikliğimdi."

"Peki ya sana hiç dönmeseydim?"

"O ihtimale de hazırlıklıydım." Ayrıntılara girmedim, ama yüzündeki kasvetli ifade bana yeterince şey anlatıyordu. "Senin yeniden doğacağının kehanet edildiği yılı sonsuza dek bekledim." Sözleri göğsümün derinliklerine işledi ve aşk konusunda deneyimsiz olmama rağmen, birini bu kadar çok istemeyi hayal etmeye çalıştım.

Bunu yapamadığımı itiraf etmekten utandım. Bir sonsuzluk kadar bekleyebilecek kadar şiddetle kimseyi sevmemiştim. Kendimi mutluluktan mahrum bırakmak.

Ve bu yüzden, onu hak etmediğimi hissettim.

Ellerini yüzüme koydu ve bu sefer daha sert öptü. "Hava soğuk. Geri dönmeliyiz."

"Senin için sorun yoksa, köpek kulübesine uğrayıp köpekleri kontrol edeceğim. Onları birkaç gündür görmedim." Ondan uzaklaştım ve o koluma uzandı.

"Her şey yolunda mı?" Yüzündeki endişe, göğsümü daha da sıkıştırdı.

"Her şey yolunda."

"Farryn. Aşık olmak için sonsuz bir zamanım vardı. Hayal kurmak, sana aşık olmak, dönüşünü beklemek için. Senin de bu kadar çabuk aynı şeyi hissetmeni beklemiyorum. Bu doğal olmazdı."

Ona, romantik bir aşk yaşayamayacağımı düşündüğümü söylemek istemedim. Onun bu kadar uğraştığını düşünürsek? Bir kız, bir yeğen, bir arkadaş olarak sevgimden şüphe ettim. İnsanlığımdan tamamen şüphe ettim. Sonuçta, sevdiği biri için fedakarlık yapmayacak kim var ki? Bencil bir insan. Kendinden ve kendi hayatta kalmasından başka kimseyi düşünmeyen biri.

Ona gülümsedim, kafamdaki tüm şüpheleri gizleyerek, ve başımı salladım. "Sadece aşka alışmam gerekiyor, hepsi bu."

"Ben de onu reddettim. Kalbimdeki ilgisizliğin sonunda beni yok edeceğini yemin ettim. Ama burada, beni kurtaran tek şey bu oldu. Çok uzun zamandır içim ölüydü. Ama sende yeniden nefes almam için bir neden buldum."

Daha geniş bir gülümsemeyle başımı salladım, ama kendimi daha da kötü hissediyordum. "Köpek kulübesinde sadece birkaç dakika kalacağım."

"Tabii ki."

Ondan uzaklaşarak, uzun ve titrek bir nefes verdim ve gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerimi kııptım. *Kendine gel*, içimdeki ses beni azarladı. Tanrım, titreyen tüyleri ve seks için yaratılmış vücudu olan muhteşem bir erkeğin sana aşkını itiraf etmesinden daha kötü şeyler de vardı hayatta.

Çok daha kötüsü.

Köpek kulübesine yaklaşırken, bir kargaşa dikkatimi çekti ve binanın diğer tarafına dolandım. Orada hizmetçi Evie, Garic'e bağıırıyordu.

"Umurumda değil! Bir şeyi öylece alamazsın! Buna *hırsızlık* denir, aptal!" Evie parlak bir nesneyi arkasında tutarken, diğer parmağıyla ona ters ters bakan yaşlı adama işaret etti.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Evie bana havadaki kötü bir kokuymuşum gibi bakarken, kızgın kahverengi gözler bana doğru çevrildi. "Senin neyin var, köpek kız?"

İnsanlarla ilgili kendi sorunlarım olduğu kesin, ama Evie, çocukken yeterince sevgi görmemiş birinin tipik örneğiydi.

"Hiç de ilgim yok. Sadece üzgün görünüyordun."

"Evet. Bu aptal, senin sorumlu olduğun bir şeyi çalmış olsaydı, sen de üzülürdün!"

"Çalmadım," diye homurdandı Garic sonunda. "Sadece ödünç aldım."

"Neyi ödünç aldın?"

Evie nesneyi arkasından çıkardı ve aralarına gümüş bir resim çerçevesi tuttu, Garic ona uzandığında hızla geri çekti. "Onu Van Croix Efendi'nin oturma odasındaki antika dolaptan aldı!"

"Bir resim çerçevesi mi?" Bunun özel bir anlamı falan olduğunu söylemesini bekledim, ama bunun yerine Garic ekledi: "Çekmecede tozlanıyordu."

"Kullanılmayan bir resim çerçevesini çaldığı için mi kızgınsın?" Hem açıklığa kavuşturmak için hem de onun tepkisi her şeyi biraz saçma hale getirdiği için soruyordum.

"Özel ayrıcalıklara sahip olanlar için sonuçlar aynı değil sanırım. Efendi çerçevesinin kaybolduğunu fark ederse? Benden şüphelenir ve işimi kaybederim. Ve evimi de."

"Eminim Bay Van Croix bir resim çerçevesi yüzünden sinir krizi geçirmez."

"Onu sandığın kadar iyi tanımadığından eminim."

"Benim kabinime girme. Benim eşyalarımı karıştırmaya hakkın yok!" Garic bağırdı ve yine arkasında duran çerçeveyi kapmaya çalıştı. "İçindekileri ver bana!"

"Tabii, haklısın." Evie çerçevenin arkasını açtı, bir kağıt parçası çıkardı ve Garic'e geri attı. "Senin saçma sapan günlük olumlu sözlerini geri vermeyi neredeyse unutuyordum."

"Sefil kız!" Garic, karın üzerine düşen kağıda neredeyse daldı, ıslaklık sayfaya sızdı ve diğer tarafta yazılanları lekeledi.

Evie ona bakarak güldü. "Aptal yaşlı adam ve aptal onaylamaların. Karın seni terk etti ve geri dönmeyecek. Muhtemelen şu anda başka biriyle yatıyordur, yani bunun bir anlamı yok."

"Hey!" Yaklaşınca Evie'nin küçümseyen bakışları bana döndü.

Garic homurdanarak ayağa kalktı, ıslak sayfayı sıkıca tutarak kısa bir mesafedeki kabinine doğru topallayarak uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar Evie'ye çevirdim. "Senin sorunun ne? Sen böyle mi doğdun, yoksa zamanla mı oldun böyle?"

"Kendine dikkat et, kızım. Patronun son seks oyuncağı olabilirsin, ama o onları çok uzun süre yanında tutmaz. Ve seni atmaya karar verdiğinde, tahmin et kimi arayacak." Cevabımı beklemeye tenezzül etmedi

cevabımı beklemedi, benden uzaklaşarak katedrale doğru yöneldi.

Onu ya da söylediklerini umursamıyordum zaten. Garic daha çok ilgimi çekiyordu. Karşılık verme fırsatını kaçırarak kulübeye doğru yöneldim. Verandaya vardığımda Garic sallanan sandalyede oturmuş, bacağının üzerindeki kağıdın kenarlarını düzeltiyordu.

Sadece huysuzluğuna bakarak, bu adamın pek ağlamadığını düşündüm, ama ellerinin ani hareketleri ve zorla nefes vermesi bana onun oldukça üzgün olduğunu gösterdi. "Yaptığın şeyde bir sakınca görmedim."

Beklediğim gibi, cevap vermedi, ama bozuk sayfayı kurtarmaya çalışmaya devam etti. Durduğum yerden, birkaç cümleyi zar zor okuyabildim:

Adım Garic Wilson.

Nebraska'da doğdum.

Güzel bir eşim vardı.

Adı Samantha'ydı.

Yeşil gözleri ve sarı saçları vardı.

Baharda çiçekleri ve ağaçların üzerinde batan güneşi severdi.

O anda ne olduğunu anladım ve göğsümde ağır bir hüznün çiçek açtı. "Onu unutmamaya çalışıyorsun."

Kağıtla oynayıp durmayı bıraktı ve öfkesini bastırmak istercesine dudaklarını sıktı. "Onu asla unutmayacağım. Bir erkek kendi karısını unutmaz."

Artık her şey mantıklı geliyordu. Bunca zaman Garic'in sadece huysuz, yaşlı bir moruk olduğunu düşünmüştüm. Sırf huysuzluk olsun diye huysuzluk yapan biri.

Acısını hatırlamayı seçmiş ve her gün onu yanında taşımıştı. "Çok sevimli birine benziyor."

"Onunla evlenmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi." Kalın kaşlarını çatarak kağıtları düzeltmeye devam etti. "Buradaki kimsenin ne dediği umurunda değil. Onu tekrar göreceğim."

Any a ile karşılaştıktan sonra, ona aksini söylemeye gönlüm el vermedi. Zaten bu benim işim değildi, Nightshade'in ne olduğunu bilen birkaç kişiden biri olsam bile. Hayatımı ve geçmişimi hatırlayabilsem bile, mantıklı olmayan nedenlerden dolayı. Ayrıca kader değişken olabilir ve benim durumumdan yola çıkarsak, her zaman kurallara göre oynamaz.

Bu yüzden, ona karısını bir daha asla göremeyeceğini söylemek yerine,
"Bazen kader, en beklemediğimiz anda insanları hayatımıza geri getirir"
dedim.

Garic gazeteden başını kaldırdı ve yanılmıyorsa, gözlerindeki ısıltı bir
umut ışığı barındırıyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Bir an düşünceli bir şekilde bakıp soruyu düşündükten sonra, uzaktaki
katedrale doğru baktım. Bu katedral, gerçeği inkar etmeye devam
edemeyeceğim kadar çok tesadüf barındırıyordu. Yarım bir gülümsemeyle
Garic'e döndüm. "Üzerinde çalışıyorum."

JERICHÖ

Cicatrix'in pençeleri koluma saplanmıştı, onu pencereden dışarı tutarken uçuşmasını izliyordum. Diğer kuşlar da ona katılarak, söz verdikleri gibi Farryn'in babasını aramak için gökyüzüne doğru yola çıktılar.

Kapı çalındığında, arkama bakma zahmetine girmedim. "Girin."

Pencerenin yansımasında, esmer hizmetçi Evie'nin ofisine girip kapıyı arkasından kapattığını gördüm.

Onu görünce içimden inleyerek yüzümü ovuşturdum ve yanımdaki sandalyeye oturdum.

"Van Croix efendi, Danielle'in kaybolduğunu size bildirmek istedim. Ne odasında ne de katedralin arazisinde bir yerde."

Danielle mutfak personelinden biriydi, neşeli ve coşkulu biriydi, özellikle de gece geç saatlerdeki randevularımızda. Artık bunları hatırlamak istemiyordum.

"Köpeklerden kaçmış olamaz," dedim.

Dudaklarını sıkıştırarak bakışlarını başka yöne çevirdi. "Anladığım kadarıyla en son Remy ile görülmüş."

"Remy..." Karanlık doğasından vazgeçtiğine yemin etmesine rağmen, Remy hala bir Fallen'dı. Hala türünün arzularıyla ve istekleriyle mücadele ediyordu, bunlardan biri de genç kadınların ruhlarını yozlaştırmaktı. Yarı iblis olarak kendi deneyimlerimden, seks için duyulan yoğun arzunun insanlar için oksijen kadar gerekli olduğunu biliyordum, bu yüzden onu tamamen suçlamadım.

"Evet, Efendim. Ona karşı sevgisini ifade etti."

Kesinlikle onu köpeklerin yanından geçirebilirdi.

"Anya senin üstünken neden bunu bana söylüyorsun?"

Kızın bir planı vardı. Benim dahil olmak istemediğim bir plan.

"Anya, personelin iç işlerine her zaman vakıf değildir. En azından senin beklediğin kadar değil." Tabii ki Anya'yı feda edecekti. Benim dışımda saçmalıklara tahammül etmeyen tek kişi. "Anya'nın onu sevmediğini biliyorum. Ya da beni, bu konuda."

"Kendi isteğiyle ayrıldığını varsayacağım." Bu konuşmadan çoktan sıkılmışım ve onun ısrarla konuşmaya devam etmesinden giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamışım.

"Ben de öyle düşünürdüm. Ama Remy onun nerede olduğunu bilmediğini söylüyor." Kısa bir mutluluk anında, sessizleşti.

"Başka bir şey yoksa..."

Evie kaşlarını çatıp başını eğdi, sanki yabancı bir dilde konuşmuşum gibi. "Şey... Onunla konuşabilir misiniz? Belki sadece... Danielle'in hayatta olduğundan emin olmak için?"

"Tabii. Şimdi, lütfen buradan ayrılır mısın?"

"Bir şey daha var, biraz daha vaktinizi alabilir miyim?" Sabrım tükenmek üzereyken, burnumun köprüsünü sıktım. "Ne var?" "Bu... Farryn. Son zamanlarda dikkatinizi çok çekiyor gibi görünüyor."

"Dikkatli ol."

Kişisel işlerime, özellikle de çalışanlarımın işlerine karışanlara karşı sabrım çok azdı. Evie'nin kıskanç bir tip olduğu sır değildi ve Farryn söz konusu olduğunda bu tür davranışlara karşı toleransım çok azdı.

"Tabii ki. Sadece sen ve ben hiç..." "Hayır."

Kaşlarını kaldırdı, boğazını temizledi, cevabımdan açıkça rahatsız olmuştu. "Hayır mı?"

"İşini daha profesyonel bir şekilde yapma ya da ayrılma seçeneğin var. Her ikisini de destekliyorum."

Yüzünde bir anlık bir acı belirdi ve başını eğdi, sanki fark ettiğim gözyaşlarının parlaklığını gizlemek istercesine. "Vay canına. O zaman senin için çok özel biri olmalı."

"Öyle. Ve sen de onu taciz etmeyeceksin, yoksa yine gitmen istenecek."

"Elbette. Onu *taciz etmek* için hiçbir nedenim yok." "O zaman, bu sorgulamanın amacına gel."

"Aslında bir amacım yok." Önlüğünden bir tüy çıkardı, tam olarak benim tüyümdü, ve kırmızı dudaklarına sürttü. "Bunu yerde buldum. Çok güzel, değil mi? Çok *yumuşak*."

Cevap vermedim. Hiç tepki göstermedim, sadece onu izledim. Casusluk yaptığını itiraf edecek cesareti var mı diye bekledim.

"Burası bazen çok garip olabiliyor. Sesler. Geceleri gördüğün şeyler." Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek,

tüyü boynundan göğüslerini örten kumaşa doğru sürükledi. "Bir sırrım var," diye fısıldadı ve kıkırdadı. "Elbette, bu tanrının unuttuğu kasabada birileri senin gerçekte ne olduğunu bilmek isteyecektir."

Evie'nin Nightshade ve insan ruhları arasında özgürce dolaşan düşmüş melekler hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu söylemek zordu.

"Daha önce hiç kadın öldürmediğimi düşünüyorsan, insan hayatına karşı kayıtsızlığımı henüz görmedin demektir."

Dudaklarını büzüştürdü. "Bana kızmanı istemiyorum." Ne istediğini sormak için yeterince umursamıyordum.

"Tüyle yaptığın numara çok havalıydı." Onunla oynama şekli, onu elinden almak istememe neden oldu. "Bunu yapabildiğini bilseydim keşke. Beni yıldırımla sikmenin ne kadar eğlenceli olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Kimin için eğlenceli olurdu?"

"Hadi ama. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmamış gibi davranma.

Beni zorladığın o geceleri hatırlıyor musun... "Yeter."

Bir kahkaha patladı, sesi camı kesen bir bıçak gibiydi. "Peki. O sırları kendime saklayacağım." Tüyü önlüğünün içine geri koydu. "Sadece şunu bilin ki, ben her zaman sizin için buradayım, Efendi Van Croix. Size elimden gelen her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Şu anda baş ağrımı dindirebilirsin. Giderek. Hemen."

Sözlerim yüzüne bir tokat gibi çarpmış gibi, yüzünü buruşturup arkasını döndü.

Tek kelime etmeden ofisimden çıktı.

Duvara yaslanarak, Farryn'in kütüphanedeki masalardan birinin üzerine eğilmiş, işine konsantre olarak bir şeyle uğraşmasını izledim. Çeşitli boyutlarda dallar ve küçük ip parçaları masanın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Sonunda dikkatini çeken şeyi eline aldığı anda, bunun hafifçe eğri olsa da bir tür çerçeve olduğu belliydi. O da bu ayrıntıyı fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü kaşlarını çattı ve çerçeveyi masanın üzerine geri koydu, tekrar çalışmaya başladı.

Sessiz adımlarla ona doğru yürüdüm, masanın yanına geldiğimde bile fark edilmediğim anlaşıyordu.

Tekrar başını kaldırdığında, dudaklarından bir çığlık çıktı ve geriye doğru yuvarlandı. Yere çarpmadan önce, uzandım ve onu yakaladım.

Ağzı açık, şaşkın bir ifadeyle, onu dik konuma getirdim. "Nasıl... Bu... Vay canına. Çok hızlı. Bu bir melek şeyi mi, yoksa başka bir şey mi?"

"*Senin kafanı kırmanı istememek gibi bir şey.*" "Evet. Bu korkunç bir felaket olurdu."

"Bu ne?" diye sordum, projesine doğru başımı sallayarak. "Garic için."

"Peri evine taşınmayı mı planlıyor?"

Gülümseyerek, ipi çerçevenin köşelerinden birine doladı. "Bu bir pencere çerçevesi değil. Bir resim çerçevesi."

"Huysuz yaşlı adam seni el işlerine mi çekmeyi başardı?"

"Güzel bir şey yapmak istedim. Bilirsin, bir iyilik yapmak gibi?"

Sırıtarak ellerimi pantolonumun cebine soktum. "Aslında bu tür davranışlarda pek iyi değilim."

"İyiliğe inanmayan bir melek mi?"

"Anlayamadığım nedenlerden dolayı buna çekiliyorum. Ama bu kesinlikle benim doğamda yok. Merhamet de öyle."

İpi bağlamayı bırakıp, bir an düşünceli bir şekilde başını kaldırdı. "Merhametsizlikten bahsetmişken, kitapta bahsedilmediği için sormak istedim. Drystan'a ne oldu? Yaptıkları için onu öldürdüğünü varsayıyorum."

"Yanılıyorsun."

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Ne? Ben öyle bir izlenim edindim... Herkes onun öldüğünü düşünüyor gibiydi."

"Herkes onun öldüğünü düşünüyordu. Sen de dahil." Bunu söylediğimde, sanki bir parçası hala kim olduğunu kabul edemiyormuş gibi gözlerinin seğirdiğini fark ettim.

Zamanla kabul edecekti.

"Ona ne oldu peki?"

"Onu bir grup suçluya teslim ettim. Çoğu düşmüş meleklerdi."

"Onu serbest mi bıraktın? Senin o kadar affedici biri olmadığınızı sanıyordum."

Özellikle de yaptığı şeyden sonra."

Eski öfke duyguları içimde yeniden kabardı ve olanların yıllar önce olduğunu kendime hatırlatmam gerekti. "Öyleydi. Onu öldürmek istedim. Ama anneme öldürmeyeceğime dair söz verdim."

"Çünkü o bir insandı?" "Drystan tamamen insan değildi."

Birkaç dakika içinde ikinci kez, ağzı açık kaldı, gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"O bir cambion'du. Babası Dalgoth iblisiydi, ama annesi insandı."

Düşünceli gözlerle başını salladı ve sandalyesine geri oturdu. "Vay canına. O zaman piskopos *sana* neden bu kadar acımasız davrandı?"

"İkisi de gerçek kimliklerini gizlemeyi seçtiler. Uyum sağlamak ve kendilerini inkar etmek için, ortama karışmak için. Onların gözünde, bütün köyün sevgisini kazanmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi bu. Bu, piskoposun benim bir ucube olduğum ve durumumun *tedavi edilebilir* olduğu inancını daha da güçlendirdi." Pencereye doğru yürüdüm ve dağın kenarında uzanan ağaçların tepesine baktım. "Praeceptia'yı yok ettiğim geceye kadar yıldırımları kontrol edebildiğimi bilmiyordum. Ateş ve yıldırımlarla oynamıştım, ama hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Hayatım boyunca, kim olduğumu saklamam gerektiği, yoksa piskoposun zulmüne maruz kalacağım öğretilmişti. Bazı şeyleri iyi sakladım. Bazılarını ise o kadar da iyi saklayamadım."

"Peki Drystan... Sence Düşmüşler onun hayatını bağışladı mı?"

"Muhtemelen hayır. Fallen'in melezlere karşı fedakar olduğu bilinmez." Omzumun üzerinden baktığımda, elbisesinin korsesinin bağcıklarının çözülmüş olduğunu gördüm, bu da yakayı genişletmişti ve bu manzara beklenmedik bir şekilde kanımın kasıklarına hücum etmesine neden oldu. Onun bu kadar basit şeyleri bile nedense beni tahrik ediyordu. Onun dikkatini çekmiş olmalıyım ki, bağcıkları tekrar bağlamaya başladı.

"Remy Fallen, değil mi?" Yüzümdeki endişeli ifadeyi fark etmiş olmalı ki, "Sadece öyle düşündüm çünkü... şey, çünkü ondan bir tür yağlı bir aura yayılıyor."

Buna sırtarak, pencereye geri döndüm. "Evet, o Fallen. Ve bir noktada hayatına değer vermez hale gelmedikçe, senden uzak durması gerektiğini biliyor."

"Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?" Ona kaşlarını çatarak baktığımda, kıkırdadı. "*Bir* araya gelmekten bahsetmiyorum."

Başımı sallayarak ona, "Cassiel onu Virgil'in hapisanesinden kaçmama yardım etmeye ikna etti. Ama Remy'nin tamamen ikna olduğunu sanmıyorum

Cassiel bir kahini ziyaret etmiş ve kahin ona, benim hayatımı bağışlayıp Virgil'den kaçmanın bir şekilde onu kurtaracağı izlenimini vermiş." Onu Ex Nihilo'ya gönderenin benim kılıcım olduğunu düşünmek beni rahatsız etmişti.

"Belki de kurtulmuştur."

"Onu mahkum ettiğim yerde huzur yoktur." "Oraya hiç gitmediysen, nereden biliyorsun?"

"Yüzyıllar boyunca her gün, her saat, kendi versiyonumu yaşadım." Hafızamı kaybetmeden önceki yıllara geri döndüm. O çan kulesinde oturduğum, sefil günlerin birbirini izlediği, her saniyenin alaycı bir şekilde geçtiği günlere. Onun dönüşünü beklediğim günlere. Beni tanıyacak mıydı, yoksa benim için yabancı bir yüz mü olacaktım?

Endişeyle yüzü buruşmuş, parmağıyla masanın üstüne vuruyordu. "Bir süre önce bana kanlı ay kehanetinden bahsetmiştin. Bu yılın pentad yılı olduğunu. Eğer bu doğruysa. Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman..."

"Endişelenecek bir şey yok. Kimsenin ya da hiçbir şeyin seni benden tekrar almasına izin vermeyeceğim."

Başını sallayarak, bakışlarını indirdi ve masadan kalkarak önüme geldi.

Şaşkın bir şekilde ona baktım. "Ne oldu?"

"Bana katlan," dedi, sonra parmak uçlarına basarak boynuma sarıldı.

"Buna istediğimi almak denir."

Boynumu çekmesiyle ona doğru eğildim ve o da dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı.

Ellerimin neden titrediğini bilmiyordum. Başka biri için bir şey yaptığımda her zaman böyle olurdu, sanki vücudum iyilik yapma eylemini kaldıramıyormuş gibi.

Garic'in kulübesine giden yıpranmış yolu takip ederek, elimdeki çerçeveyi çevirip, hangi kenarın üstte daha iyi görüneceğine karar vermeye çalıştım. Ahşabın kırılganlığı nedeniyle hepsi biraz kusurluydu, ama iş görürdü. Hatta ön ve arka kısmı birbirine doladım ve üstte kağıdını geçirebilmek için ince bir boşluk bıraktım.

Kulübeye vardığımda kapıyı çaldım ve zihnimde saniyeleri saymaya başladım. On beşe geldiğimde tekrar kapıyı çaldım. On beş saniye daha bekledikten sonra pencereden içeriye baktım ve karanlık ve boş odayı gördüm.

"Garic!" diye seslendim ve yüzümü cama dayadım, masanın üzerinde bir tabak, bir fincan ve bir çatal olduğunu fark ettim. Bir sonraki yemeği için hazırdı. Oda temiz ve düzenliydi ve içindeki az sayıdaki mobilyalar iyi kullanılmış görünüyordu.

"Garic!" Bahçeyi gözden geçirerek, her zaman taktığı siyah kemancı şapkasını aradım. Etrafı tararken, köpeklerin ormanın kenarında bir şeyin etrafında kokladıklarını fark ettim ve Garic'in de muhtemelen orada olduğunu düşünerek bahçeyi geçip onlara doğru yürüdüm.

"Garic!" Ellerim eskisinden daha fazla titriyordu, dikkatlerini dağıttığım köpeklere doğru avluyu geçtim. Cerberus burnunu kaldırdı ve bana doğru koştu, etrafımda zıplarken huzursuz ve heyecanlı görünüyordu. "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

Sonunda ormanın kenarına vardığımda, diğer iki köpek sanki yolumdan çekilmek istercesine kenara oturdular. Nedenini bilmiyordum.

Ta ki ağacın etrafını dolaşana kadar.

Kalın, budaklı köklerin üzerine dağılmış bir kül yığını, rüzgârın esmesiyle yere yayılmaya başlamıştı. Ağacın dibinde, ters dönmüş bir kökün üzerinde, kemancı şapkası yarı açık bir şekilde duruyordu. Yanında, ucu bıçak kadar keskin görünen, şekilsiz bir metal parçası, yüzeyi kanla kaplı bir kağıdın üzerinde duruyordu.

Eğilip baktım ve bunun Garic'in anılarını yazdığı kağıt olduğunu gördüm. Başında "*Ben Garic Wilson'ım*" yazan kağıt.

Ancak, önceki gün okuduğumdan beri yeni bir satır eklenmişti: *Ben bir hiçim.*

Nesneler karşısında şaşkına dönmüş bir halde, etrafımdaki ormanı gözden geçirdim. "Garic!" Ayağa fırladım ve ormana ürkütücü bir sessizlik veren ağaç gövdelerini taradım. Köpekler, belki de onlara bir davetsiz misafir olduğunu haber verdiğimi düşünerek, hızla uzaklaştılar. "Garic!"

"Zavallı herif."

Sesin geldiği yöne döndüm ve Remy'nin nesnelerin üzerinde durup başını salladığını görünce nefesim kesildi.

"Göksel çelik. Bundan daha kesin bir şey olamaz." "Ne?"

Ne demek istiyorsun?"

"Garic'i arıyorsun, değil mi?" "Evet, onu gördün mü?"

Remy eğilip avucuna bir tutam kül aldı, parmaklarının arasından süzülüp havada uçup gitmesine izin verdi. "Evet. Öyle diyebilirim."

Onun söylediklerini anlamaya çalışırken göğsümde soğuk bir boşluk hissettim. "Bana bunun... bunun Garic olduğunu mu söylüyorsun?"

"Metal eti deldiğinde vücut saniyeler içinde alev alır." "O... kendini öldürdü."

"Gerçekten anlamıyor musun, prenses?"

"Bana prenses deme." Yarı baygın bir halde kağıda baktım ve üzülmem, kendi canına kıyan zavallı ruh için yas tutmam gerekirken, tek hissettiğim şey öfkeydi. Vahşi, mantıksız bir öfke.

"Neden?" diye fısıldadım, intihar etmek için kullandığı nesneyi inceleyerek.

"Bazı insanlar gerçekle başa çıkamaz."

Öfkem lazer ışını gibi keskinleşti. "Bunu Evie yaptı."

"Onu onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet. Yani, hayır. Doğrudan değil. Ona karısının asla geri dönmeyeceğini söyledi."

Remy ıslık çalarak başını salladı ve ayağa kalkarak yanıma geldi. "O kadın kesinlikle kötü kalpli biri."

"Evet, o soğuk kalpli bir..."

"Sakin ol. Adamın boğazına bıçak dayamış değil ki. Tabii dayamadıysa." Silaha bir göz attı. "Hayır. Hepsi onun suçu."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Onu yaparken gördüm."

Ona doğru bakışımı çevirdim. "Ne? Onun bunu yapmasına izin mi verdin? Neden? Neden onu durdurmadın?" Sert bir itme Remy'yi neredeyse hiç hareket ettirmedi, ama ellerini kaldırdı.

"Nasıl *izin* verdim? Bir adam hayatına son vermek istediğinde, bu onun kararıdır.

Bu işe karışıp durumu kurtarmak benim işim değil."

"Belki de sadece kötü bir durumda idi. Birkaç cesaret verici söz onu bu adımdan vazgeçirebilirdi!" Bir başka gereksiz itme, öfkemi biraz olsun dindirmekten başka bir işe yaramadı. "Sende hiç merhamet yok mu? Lanet olsun, Remy!"

"Sakin ol, prenses. Kalp krizi geçireceksin."

"Bana prenses demeyi kes!" Öfkemle, kalan kül yığınının tekmeledim ve havaya uçurdum, kül yüzümüze geri geldi. Garic'in kalıntıları gözüme kaçtı ve öksürdüm, tozlu külleri silerek temizledim. "Ah! Lanet olsun!" Remy parmağını diline sürdü ve yere tükürdü.

"Siktiğimin herifi ağzıma girdi!"

Ağzımı elimle kapatmak, gülmemek için yapabileceğim tek şeydi, ama burnumdan daha fazla kül çıkınca bu da işe yaramadı. O anda, dudaklarımdan çıkan kahkahayı tutamadım ve sert bir kahkaha atarak öne eğildim.

Remy bana baktı ve küçük bir kıkırdama olarak başlayan şey, gözyaşları içinde kahkahaya dönüştü. Çok geçmeden ikimiz de ayakta durmakta zorlanıyorduk, o kadar çok gülüyorduk ki.

Sonunda sakinleştiğimizde, havada kasvetli bir sessizlik hakimdi ve ben hala yerde duran kağıda bakıyordum. Yanında, gülerken düşürdüğüm, yaptığım çerçeve duruyordu.

İkisini de almak için eğildim. "İntiharı hiç anlamadım. Yıllarca babamın bu şekilde öldüğü söylendi. Sanırım... bunu bir olasılık olarak hiç kabul etmedim. Ama belki de etmeliyim."

"Hey, hey, bekle." Remy pantolonunun cebine elini soktu ve bir parça ip çıkardı. "Beni vazgeçmeden önce, sana bunu göstermem gerek."

"Bir ip mi?" diye sordum, pek etkilenmemiş bir şekilde.

Parmağını kaldırdı ve uzattığı avucunda ipi katlayıp bükerek bir şekil verdi. "Bunu kapının önünde bırakılmış olarak buldum. Aynen

böyle."

Bana göstermek için kaldırdığında, neredeyse boğuluyordum. Bir sonsuzluk sembolü. Babam, ben büyürken Nelle teyzemin kapısının önünde birkaç kez bana bırakmıştı.

İpi elinden kaptım ve avucumda sıkıca tuttum. "Bunu nerede gördün? Burada mı?" Cevabı bulacakmışım gibi etrafa baktım. "Bu şekilde olduğundan emin misin?"

"Evet. Eminim. Ama burada bulmadım. Senin evinde buldum. Diğer tarafta."

"Sen... sen benim evime mi gittin?"

Omuz silkti. "Babanı bulmamı istedin. Her ihtimali değerlendiriyorum."

"Peki... peki şansın yaver gitti mi? Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?" "Henüz yok. Ama bir ipucunu takip ediyorum."

Yaklaştım. Söz veriyorum."

Babamın bu sembolü Nelle teyzemin evinde benim için bırakmış olabileceğini düşündüm. Yıllar boyunca, babam kaybolmadan önce, bazen onun bıraktığını düşündüğüm küçük eşyalar bulurdum. O zamanlar anlaması kolay olan sembollerdi, bunlardan biri kasıtlı olarak uzatılmış sekiz rakamı şeklinde bir ipdi, babamın bana olan sevgisini temsil ettiğini söylediği bir şeydi. "O zaman hayatta."

"Eminim."

İpi göğsüme bastırarak, gözlerimi yaşartan gözyaşlarını tutmak için mücadele ettim.

"Hey, sorun yok." Ben itiraz etmeden, Remy kollarıyla beni sardı ve kendine çekti. "Onu bulacağım, tamam mı?"

"Sen... sen boyutlar arası geçiş yapabilirsin, değil mi?"

Bana şüpheyle baktı. "Düzlemlerden haberin var mı?"

"Evet." Ondan uzaklaşıp ona baktım. "Başkalarını da boyutlar arası geçirebilir misin?"

"Ben Boeing falan değilim. Belki bir kişiyi geçirebilirim. Ama bunu uzun zamandır yapmadım. Geri dönmek istediğini mi söylüyorsun?"

Gözlerimi indirip başımı salladım. "Hayır. Tabii ki hayır. Yani... şu anda değil. Ama gerekirse..."

Parmağını çenemin altına koydu ve bakışlarımı kendine çevirdi. "Seni götürürüm."

İhanet duygusu içimi kapladı ve Jericho'nun arkasına geçme düşüncesinden uzaklaşmak için keskin bir şekilde başımı salladım.

Bu düşünce beni tiksindirdi, dönüp uzaklaşmak istedim ama Remy beni geri çekti.

Hevesli dudakları, hoş olmayan bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi.

Avuçlarımı göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırdım, bu sefer başarılı oldum. "Ne halt ediyorsun sen!"

"Üzgünüm. Lucifer cehennemde, çok güzel kokuyorsun. O koku... *kafamın içinde* ve ben... şu anda seni çok fena sikmek istiyorum." Elini yüzüne götürdü ve başını salladı. O zaman gözlerinin kenarlarının kırmızı olduğunu fark ettim. "Senin o eski evine gittim. Senin fotoğraflarını ve diğer şeylerini karıştırdım."

"Fotoğraflarımı mı karıştırdın?"

"Babanın bir fotoğrafını bulmam gerekiyordu."

"Sana babamın fotoğrafını göstermiştim."

"Ne sanıyorsun, fotoğrafik hafızam mı var? Chicago'nun yarısı kel yaşlı adamlardan oluşuyor. Bu, iğne yığnında iğne aramak gibi bir şey."

"Sen bir pisliksin. Eşyalarımı karıştırdığına inanamıyorum." Yanağı seğirdi ve başka yere baktı. Suçluluk duyarak.

"Benim eşyalarımı almamış olsan iyi olur," diye uyardım.

"Hayır. Sadece..." Diğer cebine uzandı ve parmağında sallanan bir çift külotumu kaldırdı.

Onu elinden alıp ona bağırdım. "Sen gerçekten pisliğin tekisin!"

Sinirlenerek katedrale doğru koştum ve onu ormanın kenarında bırakarak uzaklaştım.

"Söz veriyorum, sadece bir çift aldım!" Arkamdan seslendi, ama ben geriye bakma zahmetine girmedim.

Aptal.

İpi yatağımın yorganında sonsuzluk sembolü şeklinde düzenledim ve birleşik halkaları parmağımla izledim. Bu, babamdan bir mesaj olmalıydı. Başka kim bunu bırakacağını bilebilirdi ki? Ben yokken beni ziyaret etmiş olmalıydı. Bu da onun hala hayatta olabileceği anlamına geliyordu.

Hayatta!

Kafamda binlerce düşünce dolaşıyordu. En kafa karıştırıcı olanı? Jericho'nun yanında kaldığım yerde kalmalı mıydım, yoksa geri dönüp aramaya yardım mı etmeliydim?

Gitme düşüncesinin beni biraz rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Nightshade'de kalmak istemem mantıklı değildi. Orada kendimi kaybetme riskini göze almak istemem mantıklı değildi. Ama Jericho'nun cazibesi boğazımı sıkıyordu. Bu adam beni büyülemişti. Vücudumu ateşe vermişti. O etrafımda olduğunda bu çekiciliği her seferinde fark ediyordum. Elektrik gibi, aramızda bir kıvılcım çakıyordu, duyularımı tahrik eden açıklanamayan bir çekim.

O buna kadar derdi. Eski bir varlığın kanıtı.

Ben ise neye inanacağımı bilmiyordum. Bu olasılık kafamı karıştırıyordu.

Ama babam hayatta olabilirdi. Muhtemelen tehlikedeydi.

Sembole bakarken, düşüncelerim boşluğun karanlık boşluğuna sürüklendi ve bir ses bana seslendi. "*Dominus vigilans*," diye fısıldadı. Bu ses beni transımdan uyandırdı ve odamda konuşan kişinin izini aramak için etrafa bakındım.

Mobilyalar ve şezlongun üzerinde hala dağınık bir şekilde duran peri elbisesi dışında, odada benimle birlikte başka kimse yoktu. *Kimse*.

Ama sözler aklımda kaldı. Düşüncelerimi karıştırıp parçaladı, ta ki aklıma bir yüz gelene kadar.

Alicia. Hallow Fest'te bana öyle demişti. Daha önce de duymuştum.

Nerede?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve zihnimde o sözleri tekrar ettim, ta ki zihnimde başka bir yüz belirene kadar.

Peder Bane.

O da bana aynı şeyi söylemişti. Peki bunun anlamı neydi?

Yanımdaki kitap yığınının Latince metni aldım. Google'da aratabilseydim ne kadar iyi olurdu. Araf gerçekten çağa ayak uydurmalıydı.

Kapının tıklamasıyla, bakışlarımı Jericho'nun neredeyse tüm çerçeveyi doldurduğu yere çevirdim, onu görmek düşüncelerimi dağıttı.

"Garic'le ilgili haberi duydum." Her zamanki gibi, sesinde keşke şişeleylebilseydim dediğim bir sakinlik vardı. "Bu senin için çok zor olmuş olmalı."

Düşüncelerim Garic'ten, beynimden lazer ışınıyla yok etmek istediğim hoş olmayan öpücüğe kayınca midem guruldadı. Jericho'nun şüphelenmemesi için kendimi iğrenmiş gibi görünmemeye zorladım. "Öyleydi."

O odaya adım attığı anda, o enerji çekimi cildimi karıncalandırdı ve uyluklarımdaki gıdıklanma hissine karşı bacaklarımı çaprazladım.

"Bu da ne şimdi? Yeni bir zanaat mı?" Sesinin tınısı bile bir şekilde midemi kıpır kıpır etti.

Gülümseyerek, hala yorganın üzerinde duran ipi gözden geçirdim. "Aslında bir cümlemin anlamını çözmeye çalışıyorum."

"Cümle ne?"

"*Dominus vigilans.*"

Alnındaki çizgi, sıkı bir kaş çatışını işaret ediyordu. "Bunu nerede duydun?"

"Alicia geçen gece bana söyledi. Şimdiye kadar hatırlamamıştım. Anlamını biliyorum, ama önemi bana açık değil."

"Bu, Pentacrux'un temelidir. Onların kartviziti gibi bir şey. Kendilerini cennetin seçilmiş bekçileri olarak görüyorlar. Doğru olanları korumak için gönderilmiş baş melekler."

"Ne? Neden...? Oh. Tanrım. Peder Bane. O... bana bunu söyledi. Nightshade'e gelmeden hemen önce."

Yataktan kalkarak, elini yüzüne sürdü. "O zaman, o senin kim olduğunu biliyor. Senin varlığını biliyorlar. Sanırım bu sadece an meselesiydi."

"Ne için zaman meselesi?"

"Pentacrux seni bulmadan önce." Elleri arkasında, yavaşça volta attı. Beklediğim gibi, sakin bir şekilde. "Eski kehanete göre, kanlı ayda onların yok oluşunu getireceksin."

"Onlar... senin... Lustina'dan reenkarne olduğun için... bunu yapacağını düşünüyorlar."

"Evet. Ama burada kaldığın sürece korkacak bir şeyin yok."

Huffing, onun benden uzaklaşmasını sağlayarak, benim irkilmemi görmemesi için hafifçe döndüm.

"Ne? Ne oldu?"

"Remy babamı bulmuş olabilir. Ölümlülerin dünyasında."

"Remy mi?" Beklendiği gibi, ses tonu hiç de heyecanlı değildi.

"Onu bulmayı teklif etti ve görünüşe göre benim yaşadığım yeri araştırmak için boyutlar arası geçiş yaptı. Babam bana bir şey bırakmıştı. Bir işaret. Remy onu bana geri getirdi."

Rahatsız edici sessizlik, ona bir göz atmaya cesaret etmemi sağladı. "Ben sana yardım edeceğimi söyledikten sonra, Remy'ye babanı bulma görevini verdin.

yardımcı olacağımı söyledikten sonra, Remy'ye

"Bu çok öncesindeydi. Onun yarasını iyileştirdiğimde, minnettarlığını göstermek için karşılığında güzel bir şey yapmayı teklif etti. Bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum."

Dudaklarını tiksintiyle kıvırdı ve boğazından hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Keşke bana gelseydin. Remy nispeten zararsız görünebilir, ama o yine de Düşmüş."

"Evet, ben de sana gelseydim keşke. Görünüşe göre eşyalarımı karıştırmış."

"Ne eşyalarını?"

"Kişisel eşyalarını."

"Remy ile konuşacağım," dedi dişlerini sıkarak.

Acil bir şekilde ona doğru atıldım. "Hayır! Hayır, bekle. Lütfen. Görünüşe göre bir ipucunu takip ediyor. Lütfen bırak da bunu yapsın. Tam bir pislik olduğunu biliyorum, ama babamı bulabilirse... o zaman..."

"O zaman ne?"

"Bu, seninle burada kalmamı kolaylaştırabilir. Onun iyi olduğunu bilirim."

Çenesinin seğirmesi bana onun kızgın olduğunu gösterdi, ama tüm bu süreç boyunca sessiz kalması bana biraz umut verdi. "Babanın diğer tarafta hayatta olabileceğini bilerek kalır mıydın?"

"Evet. Tehlikede olmadığı sürece."

Çenesini oynatarak, bu düşünceyi kelimenin tam anlamıyla çiğniyor gibiydi. "Peki. Müdahale etmeyeceğim. Ama Remy'ye hiçbir şekilde yaklaşmayacaksın."

"Peki ya babamı bulursa? En azından onu ziyaret etmeme izin verir misin? Onu bir kez daha görmeme?"

"Hayır." Bu tek kelime, o kadar gerçekçiydi ki, yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ses tonunda hiçbir taviz yoktu. En ufak bir taviz verme niyeti yoktu.

"Bekle. Ne?"

"Pentacrux seni bulacak. Seni takip edecekler. Ve seni öldürmeye çalışacaklar." Çenesi hareket etti. "Ve ben buradan hiçbir şey yapamayacağım

burada yapabileceğim hiçbir şey olmayacak."

"Bütün hayatım boyunca beni avlamadılar mı?"

"Belki. Ama daha önce olanların artık önemi yok. Hafızam geri geldi. Bu yüzden, sana yaklaşmayacaklar."

"Peki, kanlı ay bittiğinde ve kimse öldürülmediğinde ne olacak?"

"Bilmiyorum. Geçen sefer öyle olmadı." Üzerime eğilerek yüzümü avuçladı ve başparmağıyla yanağımı nazikçe okşadı. "Ama seni temin ederim ki tarih tekerrür etmeyecek. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım. *Her şeyi.* Ve sen bana güvenmek zorundasın."

Bu çok aptalca.

Bu dört küçük kelime kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu, ben de katedralin batı kanadındaki bitmek bilmeyen koridorda parmak uçlarında yürüyordum — Remy'yi bulmak için henüz aramadığım tek yer burasıydı. Merdiven boşluğundaki braketlerden aldığım bir fener tutuyordum, duvara yansıyan alevın titremesi tüylerimi diken diken ediyordu. Eski ahşap döşeme tahtaları çıplak ayaklarımin altında gıcırıyordu, soğuk yüzeyleri sırtımı ürpertiordu.

İlk planım Remy'ye kiliseyi kontrol etmesini söylemekti. Belki de kilise ile babam arasında hiçbir bağlantı yoktu, ama içimden bir ses tüm bu küçük keşiflerin bir nedenden dolayı bir araya geldiğini söylüyordu. Ancak bu, onunla gitmeye kesinlikle ikna edilemeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Remy!" diye fısıldadım, sessiz sesimin bile duvarlarda yankılanması beni ürpertti. "Remy, orada mısın?"

Koridorun sonuna yaklaşınca durdum ve kapıları taradım. Çoğunun diğer tarafta olması, burayı doğu kanadından daha sessiz ve bir şekilde daha ürkütücü hale getiriyordu.

İç çekerek geri dönmek için döndüm ve orada duran devasa bir figür beni dehşete düşürdü. Çığlık atarak fenerimi düşürdüm, ama hızlı eller onu yakaladı.

Işığın yüzüne tuttuğunda, neredeyse tekrar çığlık atacaktım. "Jericho, ben... ben sadece..." Sözlerim kesildi. Elbette kesilecekti.

Remy'yi aramak için odamdan gizlice çıkmıştım, ki bu onun gözünde daha kötüsü olamazdı. Ve eğer benim düşmüş meleklerle birlikte gitmiş olabileceğimi düşünüyorsa, yüzündeki öfkeli ifade, kesin bir öfke krizinin sadece başlangıcıydı.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu.

Yalan söylemenin anlamı yoktu. Niyetim yeterince masumdu, sadece uygulamam şüpheli görünüyordu. "Evet," dedim, çenemi yukarı kaldırıp gerçekçi bir tavırla. "Remy'ye bir şey iletmem gerekiyor."

"Neymiş o?"

"Daha önce bahsettiğimiz cümle. Daha önce duymuştum. Sanırım büyürken gittiğim kilise bu Pentacrux ile bağlantılı. Remy'ye kiliseyi kontrol etmesini söylemeliyim. Babam için."

Çenesini oynatarak, bir an sessizce bana baktı. Kan basıncı ölçme aleti olmasa da sinirlendiğini anlayabilirdim. Gerçekten sinirlenmişti. Yara izli dudağının seğirmeleri, içinden geçen öfkenin işaretleri gibiydi. "Onu nerede bulacağımı biliyorum," dedi şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. "Benimle gel."

"Bekle. Neden?"

Sıkılmış bir iç çekişle başını eğdi. "Eğer ilgilenmiyorsan, lütfen odana dön."

"Tamam. Seninle geleceğim. Sadece... bana kızma, tamam mı? Sadece babamın tehlikede olmadığından emin olmak istiyorum."

Jericho beni daha fazla koridordan geçirdi ve katedralin derinliklerine uzanan bir merdivenden aşağı indirdi. Kilisenin alt katındaki taş duvarlara yapışan soğuk hava, tüylerimi diken diken etti.

"Neden bodrum katı?"

Jericho, omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı ve ilk kez bana baktı, hatta beni fark etti. "Mezar odası."

Doğru. Bunu biliyordum. Daha önce bir tane görmüştüm. Kabuslarımda, duvara gömülmüş iki rahibe bulduğumda. "Anya buraya inmeme izin verilmediğini söyledi."

"Anya bu katedralin sahibi değil."

Merdivenin yanındaki alçak bir pencerenin önünden geçtik, turuncu bir sis deniz yüzeyindeki yumuşak dalgaları aydınlatıyordu. Gökyüzünün karanlığı göz önüne alındığında, bunun uğursuz kanlı ayın başlangıç aşaması olduğunu tahmin ettim, ancak rengi hala biraz solgundu. Demek doğrudu. Beşli kanlı ay. Garip.

Merdiven, kemerli taş sütunlara ve kemerli ahşap kapı sıralarına açılıyordu.

Onlardan birinin önünden geçerken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kaçıp kaçmamayı düşünerek kafam karıştı.

Sana zarar vermez, dedim kendime. Sana çok aşık.

Yine de, özellikle de benim ayrılmak için planlar yaptığımı düşünürse, bu hayranlığın ne kadar çabuk ölümcül bir hal alabileceğini biliyordum.

Bir kapının önünde durdu ve belinden eski moda bir anahtar demeti çıkardı.

Bu durumun her şeyi beni endişelendiriyordu. Remy'yi kilitlemiş miydi? Ne için? Ve onu hapsedmişse, bunun bana ne faydası olacaktı? Ona kiliseden bahsetmenin bir anlamı yoktu.

Fenerini indirip kenara çekildi. "Çabuk ol."

"Onu içeri mi kilitledin? Çıkamıyorsa ona söylemenin ne faydası var?"

"Ben de sana soruyorum: Kaçırılıp kurban edilme ihtimalin varsa, kaçmanın ne faydası var?"

Dudaklarını büzerek, ısrarcı tartışmalarından bıkmış bir şekilde onu itip kapıdan geçtim. "Remy!" diye seslendim, ama odaya girer girmez aniden durdum.

Dışarıdaki fenerin ışığı, küçük ama mobilyalı bir odayı aydınlattı. Odada kırmızı kadife örtülerle kaplı devasa bir dört direkli yatak vardı ve tavandan zincirler ve kelepçeler sarkıyordu. Yakındaki duvarda kürekler, kırbaçlar ve çubuklar asılıydı. Üstünde yuvarlak bir dolgu olan, testere tezgahına benzeyen bir şey vardı; bu açıkça cinsel bir aletti.

"Bu ne?" diye titrek bir sesle sordum.

Kapı tıklandığında, dönüp baktığımda Van Croix'un fenerini küçük bir bistro masasına koyduğunu gördüm, her sandalyenin ayaklarında kelepçeler vardı.

"Bu mu?" diye sırıttı. "Bu, çok fazla cezalandırmanın sonucu. Onları çok sevmeye başladım."

"Sen... burada kadınlara zarar mı veriyorsun?"

"Hayır." Kelepçelerden birine uzanıp hafifçe çekti. "Normalde bu aletler benim için olurdu."

"Normalde mi?" Kalbim boğazımda atıyordu ve kurumuş boğazımı yuttum.

"Seni bırakmayacağım, Farryn."

İçimde panik patladı ve kapıya doğru koştum. "Hayır!"

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, beni kaldırdı ve omzuna attı. Odanın diğer ucuna, beni yatağa taşıdı ve yatağın üzerine nazikçe yatırdı.

Çılgılık atarak, tekmeledim ve kollarımı salladım. "Beni isteğim dışında burada tutamazsın!"

"Eğer kendini tehlikeye atacak kadar aptalsan, tutabilirim."

Çok az çaba sarf ederek, kolumu yatak direklerinden birine bağlı bir kelepçeye sokmayı başardı.

Yeni bir acı dalgası beni sardı ve tekmeledim, ama ayağımın göğsüne vurduğu güç hiçbir etki yaratmadı.

Diğer bileğimi de kelepçeledi.

Tık.

"Bırak beni! Bırak beni!"

Öfkeli bir şekilde, bağlarımdan kurtulmak için tekmeledim ve kıvrandım, sesim kısılana kadar bağırdım.

Parmaklarını yanağımda gezdirdi, bakışları pişmanlık doluydu. "Birini gerçekten seviyorsan, onu özgür bırakmalısın derler." Nazik okşama, çenemi sertçe kavramaya dönüştü. "Ben bundan çok daha bencilim. Seni bu dünyadan ayrılıp bir sonraki dünyada aşağılık bir insanla yatmana izin vermektense, seni sonsuza kadar yatağıma zincirlerim."

"Sen psikopatsın."

"Evet, öyleyim. Yanılma, Bayan Ravenshaw. Ben hem mantıksızım hem de pazarlık yapmam."

"Kimse yok mu, yardım edin!"

Yardım edin!" "Kimse seni

duyamaz."

"Bu suçtur, biliyorsun. Beni zorla alıkoymak."

Yumruklarını iki yanıma dayayarak, uzattığı kollarının üzerinde dengede kalarak üzerime doğru itti. "Nerede olduğunu sanıyorsun ki kimse suçlu olanı umursasın?"

"Neden bunu yapıyorsun?"

Gözleri dudaklarıma kilitlenmiş, başparmağıyla dudaklarımdan yüzeyini okşadı, dokunuşu tenimi gıcıklayan bir elektrik akımı gibi. "Daha önce açıkça söyledim sanırım. Seni korumak için her şeyi yaparım, Farryn. İsteğin dışında seni tutmak zorunda kalsam bile." Dudaklarını yaladı ve bana öpüşmek için eğildi. "Gerçekten, boş boş durup seni tekrar kaybetme riskini göze alabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Seninle kalırdım."

"Öyle mi? Babanın tehlikede olabileceğini bilerek? Kilise hakkında bildiklerini bilerek? Çünkü sen karşı tarafta olsaydın, ben yapamazdım."

"O zaman beni de yanına al. Oraya geri dönersen ne olacak?"

"Zaten öleceksin." Dudaklarını sıkıca kapattı ve gözlerinde öfkeyle bana baktı. "Ve cehennem ateşinde, seni iki kez kaybedersem, tüm Nightshade bunun için yanacak."

Onun mantığını anlıyordum. Belki de tüm bu olayda en kafa karıştırıcı olan şey, beni eğlenmek için zorla tutmamasıydı. Bunu, beni güvende tutmanın tek yolu olduğunu düşündüğü için yapıyordu.

Onu bunun için ne kadar nefret etmek istesem de, yapamazdım. Ne kadar karanlık ve kötü olursa olsun, bana olan duyguları tüm kuralları aşıyor gibiydi.

"Lütfen. O zaman... Remy'ye kiliseyi anlatır mısın?"

"Onu kontrol etmesi için gönderirim. Söz veriyorum."

"Jericho, bunun için seni suçlamıyorum. Gerçekten. Garip, Stockholm sendromu gibi bir şekilde, mantığını anlıyorum. Ama beni bağlayıp bir odaya kilitlemen gerekmez. Ben gitmeyeceğim."

Yine öne eğildi, ellerini geceliğimin eteğine kaydırırken aynı anda dudaklarımı kapattı. "Hayatım, bu konuda kendini yeterince güvenilmez olduğunu kanıtladın, artık sözüne asla inanmam."

Vücudumdaki her ihanetçi hücre, onun dokunuşuyla canlandı. "İnsanlar ne kadar da baştan çıkarıcı küçük yaratıklar." Boynumu yaladı, zamanını benim çarpan nabzımın üzerinde geçirdi. "Seni bağlı görmek beni neden bu kadar acımasızca sikmek istememe neden oluyor, bilmiyorum." Sert sesi ve elleri, külotumu uyluklarımdan aşağı kaydırırken içimi titretti. "Benim tehlikeli küçük *tu'nazhja'm*."

Tu'*Nazhja*. Ormanda bana bahsettiği minik kuş.

Onunla kavga etmek, beni bağlarından kurtarana kadar bana dokunmasına izin vermeyeceğimi söylemek istedim. Benim kendi kararlarını verebilen, güçlü ve bağımsız bir kadın olduğumu, onun beni gözetlemesine ihtiyacım olmadığını.

Ne yazık ki, bu bir yalandı.

Kendimi oldukça zeki bulsam da, o haklıydı. Fırsat verilirse, kaçmaya çalışacak kadar aptaldım. Babamın gizemi beni çok uzun süre etkilemişti, onu aramaktan vazgeçemezdim. Ve Jericho, kaçmamı engellemek için beni bağlamak zorunda kalacaktı.

Onun dokunuşuna kapılıp, bacaklarımı onun için açtım, bacaklarıma batmış kumaşı gerginleştirdim.

Elbisemin bağcıklarını gevşetip yakasını, göğüslerimden birini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti. Dudakları meme ucuma değdiği anda, tüm vücudum sıcak bir zevk dalgasıyla sarsıldı. İçimdeki inatçı canavar kaçmak için çırpınıyordu, ama üstümdeki daha büyük, kaçınılmaz canavar beni yere bastırdı. Onun

sabit kafesinde sıkışıp kalmış, zihnim savaşmamı söylerken bedenim teslim olmayı diliyordu.

Güçlü eller beni sabit tuttu.

Yine de ona karşı kıvrandım, içimdeki öfke, onun dilinin ve ağzının inkar edilemez ustalığıyla savaşıyordu, bu da şehvet ve tiksinti karışımı kafa karıştırıcı bir duygu yarattı.

"Senden nefret ediyorum," diye yalan söyledim. "Vücudun aynı fikirde değil."

Dilini uzun bir hareketle geçirdiğinde, hassas tenimde bir elektrik akımı hissettim. Bacaklarımın arasında zonklayan ağrıdan midem sıkıştı, inleyip kıvrandım.

Onun karanlık kahkahası sadece hayal kırıklığımı daha da artırdı.

"Küstahlığın bana işlemiyor, *Tu'Nazhja*." Etimi emdi ve mücadelem, yalvaran inlemelerden başka bir şeye dönüşmedi.

"Çünkü adil oynamıyorsun!" Sesim, yenilginin acınası bir iniltiyi taşıyordu. Başımı yastığa geri attım, uyluklarımı titretan yoğun zevkten çığlık attım.

"O sesi sonsuza kadar dinleyebilirim," diye fısıldadı tenime. "Duymak istediğim şeyi söyle, Farryn."

Vücudum ters döndü, kollarım bağlarla çaprazlandı ve o, karnımın altına kaydırıldığı devasa bir boyun yastığına benzeyen bir şeyle kıcımlı yukarı kaldırdı. Yüzüm yatağa gömülü haldeyken, elini başımın üstüne koydu ve başımı yana çevirdi. Acımasız kumaştan yapılmış külotum uyluklarıma batıyordu, o dizlerimi ayırırken yanıyordu.

Parmağı sinir bozucu derecede ıslak dikişimin üzerinde yukarı aşağı kaydı. "Vücudun dokunuşuma nasıl tepki verdiğine bak. Şişiyorsun, ıslanıyorsun ve titriyorsun, neredeyse doldurulmak için *yalvarıyorsun*." Derisinden gelen küçük titreşimler bedenime işledi ve ben altımdaki yastığa sürtünerek, bir hayvan gibi onu becerdim.

"Bana karşı koyamazsın. Tek amacım senin inatçı iradeni fethetmekken olmaz. Şimdi söyle."

Klitorisimin okşanması durdu, ama parmağını orada tuttu, o elektriksel titreşimlerin aşırı hassas sinirleri uyarmaya devam etmesine izin verdi. Bu his midemi kıvırdı ve rahatlamak için çaresizce kalçalarımı daha sert bir şekilde sürttüm.

"Lütfen, Jericho."

"Ne istediğini söyle."

"Beni sikmeni istiyorum."

"Hadi ama. Bundan daha fazlasını istiyorsun, Farryn. Geçen sefer ne kadar iyi hissettiğini düşün ve tekrar dene."

"Ben

istiyorum...

" "Söyle."

"Senin spermini

istiyorum." "Nereye?"

"İçime."

Nefesinden gelen acı anason kokusu, ağzımı öpüşmek için sulandırdı, o da kulak mememi dişlerinin arasına aldı. *"Tu'Nazhja*, seni yüzyıllardır biriken gerginlikle dolduracağım. Ta ki hevesli küçük amcığından taşıp çarşafı ıslatana kadar. Ve sen bunun her saniyesinden zevk alacaksın."

Fermuarının sesini duyunca, bağlarımın içinde kıvrandım, vücudum hem endişeli hem de çaresizdi. Penisinin ucu girişime değdi ve cildimle temas ettiğinde, titreşimler bedenimde dans etti.

O üzerime eğildiğinde, karnıma sertçe bastırılan yastık yüzünden bir inilti çıkardım. Aynı anda içime girerken, dişlerini omzuma sertçe geçirdi. Her iki his de kafamın içinde çarpıştı, zevk ve acının güçlü bir karışımı, kemiklerime kadar işleyen bir titremeyle içimi sardı. Dişleri beni sabit tutarken, arkamdan vücuduma giriyordu, her itişinde sanki beni cezalandırıyormuş gibi hissettirecek kadar öfke vardı.

O, "Bir daha benden kaçmaya çalışma, Farryn. Seni bulacağım. Her seferinde." diye dişlerini sıkarak söylediğinde, bu hislerim doğrulandı.

İçimde düğümler atıyordu, ecstasy'nin zirvesi ulaşılabilir bir mesafedeydi. Eli enseme bastırarak beni yatağa sabitledi. Kalçaları bana vuruyordu.

Vücudum gerildi, çok gerildi. Yataktan gelen hava eksikliği başıma baş dönmesi hissi verdi.

Oksijene aç kalmıştım, nefes nefese inleyerek inledim. Parmakları kıkımın arasına girdi ve başparmağını yasak kas halkasının üzerine bastırarak yumuşak vuruşlarla beni gıdıkladı. Dudaklarımdan salya sızdı, yüzümü ıslatan yumuşak pamukla yakalandı. Duygular çarpıştı, kafamın içinde patladı ve kalın yorganın içine çılgılık attım. Tıpkı önceki gibi, sıcaklık ve minik titreme titreşimlerinin davetkar kombinasyonu beni o kadar yoğun bir şekilde doldurdu ki, karışıklığın uyluklarımdan arkasına damladığını hissettim,

orada kaslarımı gıdıklıyordu. Nabız nabız çığlık attım, parmaklarımı kıvırdım, karnımı kalçalarımın altındaki yastığın üzerinde yuvarladım. Vücudumdaki her kas titredi ve sonunda boynumu bıraktığında, nefes almama izin verdiğinde, uzun, uğultulu bir memnuniyet iç çekişi bıraktım.

Jericho içimden çıkmadı. Sert ve sabit kaldı, hala içime bıraktığı kötü karışımı karıştırmaya devam etti.

Bana karşı yumuşak sallanışları, benimle işinin bitmediğini gösteriyordu. Oh,

Tanr

ım. "Bekle, lütfen," dedim nefes nefese.

"Sana olan iştahım doyumsuz. Daha fazlasını istiyorum. Her zaman daha fazlasını."

altımdaki yastığı kaldırdı, sırt üstü dönmemi ve bükülmüş kollarımı çözmemi sağladı. Nazik bir el yüzümü okşadı, gözleri o kadar odaklanmıştı ki, bir kraliçeye layık bir hayranlıkla doluydu. "Hareket etme, *Tu'Nazhja*. Uzun bir gece olacak."

Durmak bilmeyen gürültü beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtığımda, masanın üzerinde duran fenerin titrek ışığını ve tavandan sarkan bir kelepçe gördüm. Kollarım ağırlaşmış ve karıncalanmıştı, uyuşmalarını önlemek için parmaklarımı kıpırdatmaya başladım. O anda nerede olduğumu hatırladım ve inledim. Yanımdaki yatak boştu, başımı kaldırıp loş odada Jericho'yu aradım.

Yumuşak inlemeler kulağıma ulaştı. Kapının diğer tarafından gelen yumuşak, *kadınsı* inlemeler.

"Mmm. Bebeğim, çok iyi hissettiriyorsun. Seni özledim." Evie'nin sesi duvardaki gürültünün üstüne çıktı.

Tanrım. Zincirlenmiş ve hareket edememek yetmezmiş gibi, bütün gece kapımın dışında onu dinlemek zorunda mıydım? İnleyerek, direklere bağlı kelepçelere bakarak onları inceledim. Üstümdeki ahşap kanopi olmasaydı, tırmanıp onları üstüne dolayabilirdim. Gözlerimi indirdiğimde, Jericho'nun daha önce uykuya daldığı yatağın boş yarısı yine gözüme çarptı.

İnlemeleri daha da şiddetlendi. Vurma sesleri daha yüksek, daha yoğun hale geldi. Görmezden gelmek daha zordu ve zincirlenmiş kollarımın izin verdiği ölçüde

Sonunda, gümbürtü nihayet kesildi ve Evie'nin orgazm olduğunu duyunca gözlerimi devirdim. Jericho, mahzende kimsenin hiçbir Şey duymadığını söylemiş olsa da, onun iğrenç çığlığı muhtemelen lleri bile uyandırmıştı.

Kapı açıldı ve Evie içeri girdi, saçları dağınıktı ve elbisesinin yakası omuzlarından dŐmŐtı.

"Yanlış oda." Yatağa bağlı ve çaresiz bir Şekilde yatmanın verdiği küçük utanç, odayı geçerken taşıdığı Şeyi gördüğümde hızla bastırıldı.

Elinde uzun siyah bir tüy çeviriyor, ucunu yüzünde gezdiriyordu. Jericho'nun mu?

Bu düşünceyle içimde kara bir kış öfkesi kıvrıldı.

Hayır.

O yapmazdı.

Onun kadar doyumsuz olup *onu* arayacak mıydı? Hayır. İmkanı yok.

"Vay vay. Görünüşe göre karanlık Ővalyen senden çoktan sıkılmış," dedi, bana doğru yavaŐa yürürken. "Onunla yatmanın güzelliği ne? Onun gizli odalarını bilmek."

"Sıkılmak mı? İmkansız. Ve *sevişmek*. Geçmiş zamanda. Kendine gel, Evie."

Kıkırdadı ve dehşetle gördüm ki, üzerime tırmandı, eteğini altından çıkardı, böylece elbisemin altında onun ıslaklığını hissedebildim. O kalçalarını bana doğru çevirirken, içimde öfke ve tiksinti dolu zehirli bir duygu kabardı. Vücudum öfkeyle titriyordu ve içimde biriken baskı yüzümü kızartıp patlamaya hazır hale getirdi.

"ekil üstümden!"

"ıkıyorum," diye fısıldadı. "Hissediyor musun? Onun boŐalması hala içimden damlıyor."

"Sen hayal görüyorsun. ekil stmden!" Ona karşı direndim ve o kıkırdadı, elini havaya kaldırdı.

Yorgunluk beni ele geçirene kadar tekmeledim ve kıvrandım, sonra başımı geriye eğdim ve burnumdan zor nefes alıyordum.

"Şu köşedeki küçük aleti görüyor musun?" Yastıklı st kısmı olan testere sehpasını işaret etti ve kulağıma eğildi. "En sevdiğim alet. Beni oraya eğmeyi çok seviyor." Kalçaları bana doğru sallandı

beni daha da ıslatarak geceliğime sürdü. "Beni arkadan sıkmek. Mmmmm. Bütün gece öyle yapabilirim. Senin aksine. O benim sıkı küçük göt deliğime doyamıyor. Ve Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki."

"Beni bırak. Hemen."

"Söylesene Farryn. Sana tüy numarasını yaptı mı?"

Şoktan ciğerlerim sıkıştı.

Bunu duyunca nefes almakta zorlandım. Jericho bana gerçek halini kimseye göstermediğini söylemişti. Başka *kimseye*. Tek kişi bendim.

Midemdeki mide bulantısı, sessiz bir öfkeyle kabarıp ağrıyordu. Bana yalan mı söylemişti? Beni mi ihanet etmişti?

Sulu bir kalkanın arkasından kapıya baktım ve yanağıma bir damla gözyaşı düştüğünde, dilini yüzümde gezdirerek onu yaladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum dişlerimi sıkarak, aniden ondan, bu yerden uzaklaşmak için çaresizce.

"Onu."

"Peki." Göğsümde jilet gibi saplanmış öfke ve acıyı yuttum. "Beni serbest bırak."

"Sonsuza kadar gitmeni ve onu kendime istememi istiyorum. Her gece onu sıkmek ve seni, yalnız ve tek başına düşünmek istiyorum."

Gözyaşlarına rağmen güldüm. Kötü, acı bir kakhaha, en kara nefretle dolu. "Bu gerçekten komik. Asla senin kadar yalnız olmayacağım, Evie. Nightshade'in ne olduğunu biliyor musun?" İnsanlığımın en dip noktasına batmıştım. O kadar dibe batmıştım ki, geri dönüş yoktu. "Neden burada olduğunu biliyor musun?" Cevap verme fırsatı vermeden başımı kaldırdım. "Sen öldün. Öldün ve çürüyen bir ceset bıraktın geride, ve asla evine geri dönemeyeceksin."

Sanki ona tokat atmışım gibi kaşları seğirdi. "Sen yalancı, manipülatif bir kaltaksın."

"Öyle mi? Bana hayatından bahset. Çocukluğundan. Hatırlayabildiğin kadar çok şey anlat."

Gözleri bir oraya bir buraya kayarken, kaşlarını çattı.

"Bana annenin adını söyle. Elbette bunu hatırlıyorsundur."

Dudaklarını ısırarak, bir anlığına konsantre olmaya çalıştı.

"Hatırlayamıyorsun. Çünkü hayatının tüm anıları silinmiş. Ve bundan daha yalnız bir şey olamaz."

Yanağıma sert bir tokat attı ve sinüslerime bir acı dalgası yayıldı. Boğazımı kavradı ve o kadar sert sıktı ki, gözlerimin önü karardı. Nefes almak için ağzımı açtım ve o da ağzıma bir şey attı. O şeyin boğazıma kaçmaması için çabalarırken, dudaklarımı kapattı ve avucunu ağzımın üzerine koydu. "Yut, kaltak." Boğazımı bıraktı ve iki elini ağzıma bastırdı, bana yutmaktan başka seçenek bırakmadı.

Burnumdan olabildiğince fazla hava emerek göğsümü yukarı doğru kaldırdım. Ağzımdaki nesneyi yuttuğumda, avuçlarını çekti.

"O kadar mı kötüydü?" Parmağını şakağımdan aşağı doğru kaydırarak, ben nefes almaya çalışırken bana baktı. "Remy seni hayatta tutmam gerektiğini söylüyor. Sana bir şey için ihtiyacı olduğunu söylüyor. Aksi takdirde, seni hemen şimdi kesip biçerdim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Seni takas edecek. Kefaret için."

"Ne?" Zayıf ve ağır kollarımla bağlarımı çekmeye çalıştım. "Ne ..." Bana verdiği şey vücudumda etkisini göstermeye başlamıştı. Etrafımdaki oda genişleyip daraldı, sonra genişleyip bulanıklaştı, duvarlar dengesiz bir şekilde kaymaya başladı.

"Hapı direkt aldığında Rapture'ın iki kat daha güçlü olduğunu duydum. Jericho bu gece beni becerirken denemem gerekecek."

"Bırak beni," diye mız mızmızlandım, odanın tuhaf etkilerinden gözlerimi kapatarak. "Lütfen, Evie. Onu alabilirsin. Söz veriyorum."

"Senin iznine ihtiyacım yok, fahişe." Beni itip kapıdan çıktı.

Etkiler artarken, göğsümde sessiz bir hıçkırık patladı. Birkaç dakika sonra geri döndü, tekerlekli bir yatak iterek, yattığım yatağın yanına park etti. Kelepçeleri çözdü ve kollarım ölü ağırlık gibi yanlarıma düştü. Ona bir yumruk atmak isterdim, ama hareket edemiyordum. Nefes almakta zorlanıyordum, vücudum çok ağır ve işe yaramaz hissediyordu.

Ayaklarımı yanındaki yatağa kaldırdı, sonra diğer tarafa geçti ve kollarını benimkilerin altına kaydırды. Bir hamlede üst kısmımı sedyeye kaldırdı, sonra da orta kısmımı, ta ki tamamen yatağa uzanana kadar.

"Bu katedralde cesetler için bir şut olduğunu bilmiyordun, değil mi?" Sert bir itmeyle yatağı hareket ettirdi ve beni odadan çıkarıp karanlık koridora yuvarladı. Taş tavan üstümden geçip gitti, gözlerim

odadan çıkıp karanlık koridora doğru yuvarlandı. "Oldukça ürkütücü, değil mi? Burası eskiden Van Croix Senior'a aitti. Söylentilere göre, en büyük günahkarları işkence ettikten sonra cesetlerini bir çukurda yakıyormuş."

Çukur. Köpekleri besledikten sonra hayvan leşlerinin atıldığı yer.

"O leşlerin ne sıklıkla yakıldığını tam bilmiyorum, sadece sık sık koku geliyor. Kızarmış et gibi," diye gevezelik etti, ama midem bulanıp köpürdü ve asitler boğazıma kadar yükselirken, Evie arabayı durdurdu ve başımı yana çevirdi. Kusmuk ağzımdan dökülerek taş zemine sıçradı.

Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi, koridorda yürümeye devam etti.

Onun sesi, kulaklarımda çınlayan kanın sesine karşı beyaz bir gürültüye dönüştü.

Th-thump

Th-thump

Th-thump

Araba durdu.

"Pekala, Farryn. Burada yollarımız ayrılıyor. Ölüme en iyi dileklerimi ilet." Bunun üzerine, baygın bedenimi kenara itti ve ben düştüm.

JERICHÖ

Elimdeki içkiyi karıştırarak ofis koltuğuma oturdum ve Remy'nin kapıdan girmesini bekledim. Ormanın kenarında Farryn ile öpüştüklerini gördükten sonra, onu boğazlayıp öldürme isteği ile vücudumdaki her kas yanıyordu. Neyse ki, Farryn'in vücut dili bana onun ilgilenmediğini gösteriyordu, aksi takdirde dudakları onun dudaklarına değdiği anda ölmüş olacaktı.

Gece henüz erken saatlerdi.

Sessizce kapıyı çaldıktan sonra, saçları dağınık, gömleği yana kaymış bir şekilde ofisime girdi. Gözlerinin kızarık kenarları, az uyuduğunu ve başka bir şeyi gösteriyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordum.

"Evie tarafından iyice hırpalandım." Burun kıvırdı ve karşımdaki sandalyeye çöktü, kafasından saçma sapan açılarda dikilen saçlarını eliyle düzeltti. "Seninle onun..."

"Hayır." Uzun zamandır Evie ile hiçbir şey yapmak istemiyordum. Özellikle Farryn geldiğinden beri. Başlangıçta bunu sekse ilgisizliğime bağlamıştım. Neyse ki Farryn bunun yanlış olduğunu kanıtladı. "Seni ofisime kayıp bir kız hakkında soru sormak için çağırdım. Mutfak hizmetçisi Danielle'e ne olduğunu biliyor musun?"

Sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdanması, bana bir uyarı işareti gönderdi. Konfeti ve megafonla birlikte. "Eee, evet, o ve ben... bilirsin."

Ancak içimden bir ses, onun ani sıkıntısının sebebinin bu olmadığını söylüyordu. "Başka bir genç kızla olan kaçamağınla ilgilenmiyorum. Ona ne olduğunu bilmek istiyorum."

Boğazını temizleyerek tekrar kıpırdadı. "Danielle, Evie'nin etrafında dolaşmamdan hoşlanmazdı. Bir yere kaçmış olsa şaşırmam."

"Çünkü kadınlar ayaklarına kapanıyor." Sesimin acı tınısı, içimi kaplayan öfke kadar keskin değildi.

"Bu senin sözlerin. Benim değil." Yine güldü ve titreyen elleriyle koltuğun kumaşını okşadı. Açıkça gergindi. Hastalıklı solgunluğu her dakika daha da belirginleşiyordu.

"Ne tür ilaçlar kullanıyorsun?"

Hareketsiz kaldı ve bana kaşlarını çatarak baktı, bu da şüphelerimi daha da güçlendirdi. "Ne? Hayır. O boktan şeye ihtiyacım yok."

İnanmamıştım, ama onun berbat görünmesine aldırıyormuş gibi davrandıkça, öfkemin kaynağına ulaşmam daha uzun sürecekti: O lanet öpücük. "Yani, Danielle'in ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bak, sana söyledim. Ruh çalan günlerim bitti. Artık *onları sevip terk eden* türden bir adamım."

"Ne romantik." Dişlerimi sessizce gıcırdattım, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmekten başka bir şey istemiyordum. "Yani, ormandaki öpücük... hiçbir şey değildi."

Mümkün olsaydı, yüzü öncekinden daha da beyazlaştı ve yine yerinden kıpırdadı, boğazını temizledi. "Evet. Önemli değildi. Sadece bir şakaydı."

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yaparak masamdan kalktım. "Sana küçük bir sır vereceğim, Remy. Kimseye söylemediğim bir sır."

"Öyle mi?" Ben masanın etrafından dolaşp, parmak eklemlerimi masanın yüzeyinde gezdirirken, o gergin bir şekilde güldü.

Onun sandalyesinin yanında durdum ve masaya yaslandım. "Tüm anılarım geri geldi."

"Eh, hey, bu harika..."

O cümlesini bitirmeden, öne atıldım ve boğazından yakaladım. Remy öksürdü ve nefes nefese kaldı, ben onu sandalyesinden kaldırıp havaya kaldırdım, boynundan tutup başımın üstünde tuttum. Ayakları sallanıyordu, parmakları benimkine yapışmıştı.

"O benim," diye homurdandım ve yüzünün rengi beyazdan sağlıksız bir kırmızıya dönene kadar onu sıkıca sıktım. "Eğer ona bir daha yaklaşırsan, kafanı omuzlarından ayırıp köpeklerime yem ederim, anlaşıldı mı?"

Hâlâ bacaklarını tekmeleyerek, "Evet" diye hırıltılı bir ses çıkardı.

Onu bıraktım ve vücudu ıslak giysiler yığını gibi yere düştü. Sandalyeye geri dönüp manşetlerimi düzelttim, o ise nefes nefese, kendi sandalyesine tırmanmaya çalışıyordu. "Senin için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?" diye nefes nefese sordu.

"Farryn, gittiği kilisede birinin söylediği belirli bir cümleyi hatırlamış gibi görünüyor. *Dominus vigilans*."

"Pentacrux mu?" Boynunu ovuşturarak kaşlarını çattı.

"Öyle görünüyor. Anlaşılan o ki, bu bir Katolik kilisesi. Sanırım sadece bir paravan." Ona bu konuyu araştırma görevini vermek, onu Farryn'den uzak tutmak anlamına geliyordu. Bu, benim için çok da zor olmayan bir şeydi. "Bunu benim için yap, ben de senin benim malıma dokunduğunu unutayım."

"Tabii ki. Yapacağım."

"Güzel. Bir şey daha var. Bana rapor vereceksin. Doğrudan."

Karanlık bodrum koridorunda yürürken, garip bir his beni sardı. Boynumun arkası karıncalandı ve sanki bir şey beni takip ediyormuş gibi hissederek durup arkama döndüm.

Bunu görmezden gelerek, Farryn'i bıraktığım odaya doğru ilerlemeye devam ettim. Elim kapı koluna dokunduğu anda, o garip his tekrar geri geldi.

Kapıyı açtığımda, Evie'yi çıplak bir şekilde yatakta uzanmış halde buldum, Farryn'in bir saat önce yattığı yerde.

"Merhaba yakışıklı," dedi, dizini kaldırarak cinsel organını ortaya çıkardı. "O nerede?" diye homurdandım, odayı tarayarak.

"Onu unut..."

Elim boğazına değdiğinde sözünü kestim. "Nerede? O nerede?" Evie boğuldu ve öğürerek bana tırnaklarını geçirdi, tıpkı Remy'nin az önce yaptığı gibi

aynı şeyi yapmıştı.

"Bu gece bu katedralden çıkmanı istiyorum, yoksa cehennemdeki şeytanlar adına, kokuşmuş, çürümüş ruhunun geri kalanını *Ex Ni*'nin en karanlık çukurlarına göndereceğim..."

O karıncalanma hissi yine ensemin arkasına çarptı ve dikkatimi kapıya çevirdim. Midemin derinliklerine bir korku hissi çöktü.

Evie'yi bırakarak kapıdan dışarı koştum, koridordan pencereye doğru koştum ve pencereden dışarı atladım. Aşağıdaki kayalıklara doğru düşerken hava yüzümü kesiyordu. Kanatlarım açıldı ve gömleğimi yırttı, gömleğim parçalanarak aşağıya düştü. Uzakta, Remy'nin aşağıdaki karanlık deniz derinliklerine doğru dalış yaptığını gördüm. Farryn kollarının üzerinde yatıyordu ve onları bir karga sürüsü takip ediyordu, ama Remy çok hızlıydı. Onlardan çok önde kalıyordu.

Kanatlarımla hızlandım ve bir mermi gibi havayı yarararak
Ona.

"Remy!" diye bağırdım.

İkisi suya çarptı.

Kuşlar havaya doğru yön değiştirdiler.

Nefesimi tutarak su yüzeyine çıktım ve torpido gibi

. Aşağıdaki su bir girdap gibi dönüyordu ve merkezinde derin, kara bir uçurum
açılmıştı. Remy daha derine daldı, doğruca ona doğru. Onun Farryn ile birlikte
karanlığa kayboluşunu izlerken, dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

Elimi uzattım.

Su aniden durdu ve ben onlara ulaşamadan girdap kapandı.

Ve bir anda, o gitmişti.

Aşağıdaki bulanık manzaraya bakarken başım dönmeye başladı. Her şey, karanlık hareketli şekiller ve kopuk seslerden oluşan soyut bir durum gibiydi. Göğsümde bir baskı hissettim, boğazımda yanan bir öfkeyle atıyordu. Nefes almak için ağzımı açtım ve önümdeki manzara, yüzlerce metre aşağıda akan trafiğin mide bulandırıcı görüntüsüne dönüştü.

Dengemi kaybedince, ellerimi sallayarak yanımdaki kalın taş sütunlardan birine uzandım ve ona doğru eğildim.

Ayaklarım yerden kesildiğinde, korkunç bir ölüme doğru düşerken göğsümden bir çığlık kopardı.

Bir şey beni arkadan yakaladı ve geriye doğru çekti. Topuklarım pürüzlü taş korkuluktan kayarak pürüzsüz beton zemine değdi ve başımı kaldırdığımda Remy'nin üzerimde durduğunu gördüm.

"Vay canına. Başaracağımızı sanmıyordum. Birkaç gün önce Danielle ile pratik yaptık ve şey... suya düştük ve o kollarımdan kaydı. Ondan sonra ona ne oldu bilmiyorum."

Onu gayet iyi duyuyordum ama ne olup bittiğini anlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, söylediği tek kelimeyi bile anlamadım.

Kaşlarımı çatarak, uzandığım yerden doğruldum ve çatı katındaki oturma alanını çevreleyen, yüksek, destekli sütunların tepesini fark ettim. Orada, kullanılmayan şömine masalarının etrafında yemyeşil beyaz kanepeler duruyordu. Arka planda büyük orkestra müziğinin ürkütücü sesi çalıyordu. Uzakta, Willis Tower'ın tanıdık sivri tepesi, karanlık gökyüzünü arka plan olarak kullanarak, Chicago'da olduğumuzu bana söylüyordu.

Gerçeği anladığımda göğsümde soğuk bir his yayıldı. "Beni geri getirdin."

"Evet. Senin dünyana."

O sözleri söylediği anda, kendime baktım ve katedralde giydiğim aynı gecelik ve bornozu giydiğimi fark ettim, ki birdenbire inanılmaz derecede modası geçmiş görünüyordu. Yine de, Jericho'nun Fallen'ın zamanı tersine çevirebileceğini söylediğini hatırladım.

"Zamanda geriye mi?"

"Hayır. Gerek yoktu, ki bu garip. Seni küçük yüzen toz parçacıklarına dönüştüreceğimi sanıyordum. Garic gibi," diye homurdandı ve ben ona ters ters baktım. "Ama bunun yerine, taze insan eti olarak geri döndün. Muhtemelen bu yüzden her zaman bu kadar güzel kokuyorsun."

Uzak bir söz aklıma geldi. Evie'nin sözleri. Katedralde.

Seni takas edecek. Kurtuluş için.

Remy bana elini uzattığında, onu itip kendimi geriye doğru tekmeledim. "Beni takas etmeyi planlıyorsun! Seni yalancı pislik!"

Elini çekip kafasının arkasını kaşıdı. "Evet, öyle... Bak, düşündüğün gibi değil. Babanı serbest bırakmak için Pentacrux ile bir anlaşma yapmak zorundaydım, tamam mı? Onlara seni ele geçirdiğimi söyledim. Ama merak etme, seni gerçekten onlara teslim etmeyeceğim. Onun yerini öğrenir öğrenmez onu kaçıracağız."

"Peki Pentacrux'tan nasıl kaçmayı planlıyorsun?"

"Ne? Bir grup insan mı? Pfft!" Elini reddedici bir şekilde salladı. "Kolay. Sıçandan keneleri almak gibi."

Başımı eğip ona onaylamayan bir bakış attım. "Bunun o kadar kolay olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Tamam, *keneler konusunda uzman bayan*, o zaman köpekten pire almak gibi olacak."

İnleyerek başımı salladım ve ayağa kalkarak çok ince olan geceliğimi düzelttim. "Tamam, Einstein, planın nedir?"

"Bir motelde buluşacağız. Adam *seni gözaltına alacak*," dedi, parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak. "Ve babanı serbest bırakacak. Sonra ben devreye girip günü kurtaracağım ve *bum!* Ben kefaretimi ödeyeceğim, sen babanı geri alacaksın ve kötü adam ölecek. Korkunç bir şekilde."

"Bu çok gelişigüzel bir plan gibi geliyor."

"Bak, elimden gelenin en iyisi buydu, tamam mı? Dürüst olmak gerekirse, adam biraz ısrarcıydı."

"Hangi adam?"

Remy ikinci kez kafasının arkasını kaşıdı ve homurdandı. "Evet, adını öğrenemedim. Ama merak etme, orada olacak. Dediğim gibi, tüm bu konuda biraz pislikti."

"*Endişelenme deyip* duruyorsun, ama ben endişelenmeye devam ediyorum."

"Çok fazla endişeleniyorsun, prenses." Remy ikinci kez elini sallayarak başını salladı. "Cidden, onu gördüğümde bir kez taradığımda, onun hakkında her şeyi öğrenirim."

"İnsanları okuyabiliyorsun?"

Dudakları gülümsemeye uzandığında, ellerimi havaya kaldırdım. "Eğer benimle ilgiliyse, bilmek istemiyorum."

"Haklısın, *dantelli popo*."

Onun kıkırdayan kahkahasına, gözlerimi kapattım ve burnumdan sertçe nefes aldım. "Bunu halledelim de hayatıma devam edeyim."

"Hayatına devam etmek mi? Yani, sonra seni geri götürmemi istemiyor musun?"

"Nereye geri? Jericho'ya mı? Ömür boyu başka kadınlarla sevişmesini dinlemek için mi?" Kafamı sallayarak ondan uzaklaştım ve çıkışı aradım. "Pas geçiyorum."

"Jericho mu?" Remy, adımlarımı takip ederek arkamdan sordu. "Aynı adamdan bahsettiğimizden emin misin?"

Devasa sekizgen kubbenin içindeki boş yemek salonuna açılan cam kapılardan birinden geçerek omzumun üzerinden arkama baktım. "Beni bağladıkları kapının önünde Evie'yi beceren adam mı? Evet. Sanırım aynı adam."

Remy gülerek başını salladı. "O Jericho değildi. Komik bir hikaye, Evie kapıyı çarpıp içeri girdiğinde ben Rapture'ı patlatmıştım."

"Hangi kapı?" Yemek salonunu taramaya devam ederken, karşımda çıkış işareti olan bir kapı gördüm. Kulenin yemek salonunun tamamen boş olması ve etrafta hiç personel olmaması garipti.

"Garic'in eski yeri. Ben de orayı devraldım. Neyse, Evie bana Jericho'nun hemen ofisine gelmemi istediğini söyledi. Ama oraya giderken, Jericho'nun seni bodrumdaki bir odaya kilitletiğini söyledi. Hemen oraya gidip seni kurtarmayı planladım, ama sonra o lanet Rapture beni vurdu." Etkisi hala devam ediyormuş gibi kasıklarını düzeltti. "Ve, şey, seni tahrip etmek istemedim, bu yüzden mastürbasyon yapmaya tamamen hazırdım, ama Evie bunun yerine hızlı bir seks önerdi."

"Neden seni o kadar azgın yapan bir hap içtin ki?" Çıkış kapısından geçtim ve sonunda yemek salonunun akşam yediye kadar açık olmayacağını belirten tabelayı gördüm. Dışarıdaki ışık azalıyordu, o saatlere yaklaşmış olmalıydık.

"Uhh. Sen de aldın, değil mi? Çünkü acı verici sertleşmenin dışında, iyi hissettiriyor. Gerçekten çok iyi."

"Beni çürümüş cesetlerin olduğu bir çukura atan bir psikopat tarafından boğazıma sokulması pek de iyi hissettirmedi."

"Evet, Evie pek de uyumlu bir kız değil, orası kesin. Neyse, hikayeye d6nelim. Sevişirken, Jericho'nun benim kiliseye gitmemi istediğini duyduğunu s6yledi. O y6zden seni yakma çukuruna g6t6receğini ve Jericho'nun ř6phelenmemesi için benim de onunla g6r6şmeye gideceğimi s6yledi. Sonra seni orada buldum. Çukurda yatıyordun."

İlk merdivenlerin ortasında durdum, bu da Remy'nin arkamda durmasına neden oldu. G6ęs6m, ne olduğunu anlayamadığım bir şeyden dolayı zonkluyordu - rahatlama mı, yoksa kandırıldığım için utanç mı? "Kapımın 6n6nde duranlar sen ve Evie miydiniz?"

"Kızgın mısın?"

"ok."

Omuz silken Remy, ellerini cebine soktu. "Bu ilk kez olmuyor, değil mi prenses?"

"şu işi bitirelim, tamam mı?"

"Bu arada, neden merdivenleri kullanıyoruz?" Sırtını işaret etti.

"Kanatlar, unuttun mu? B6y6k, g6l6 kanatlar."

"Tamam." Zaten bornozumla ortalıkta dolaşmak pek umurumda değildi.

"Havada hiç seks yaptın mı? Çok eğlencelidir." "Bana vurma, Remy."

Remy, Shining Star Motel'in arkasındaki karanlık bir alana indi.

"Burayı tanıyorum," diye fısıldadım. Hines'in bana Alicia Maxson'ın 6ld6r6ld6ę6n6 s6ylediği moteldi. "Neden burada?"

"Hiçbir fikrim yok. Buluşmak istediği yer burasıydı. Altı numaralı odayı kiralayıp onu orada beklememi s6yledi."

Onunla buluşmayı kimin ayarladığını 6ęrenme merakı beni o kadar etkiledi ki, Remy'yi kanatlarıyla baş başa bırakarak tarlayı geçtim.

"Hey, bekle!" diye seslendi arkamdan ve ben sadece bir anlığına d6n6p baktığımda, omuzlarını geriye doğru çekip, 6st6 çıplak bir şekilde durduğunu g6rd6m.

Beni yakaladıktan sonra, binaya yaklaşırken elimi tuttu ve ben kolumu çekmeye çalıştığında, tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Burada oda kiraliyormuş gibi görünmeliyiz. Yani, sevişmek için. Muhtemelen birbirimizle sevişmek istiyormuş gibi görünmeliyiz."

Kolumu kurtardım. "Seninle kesinlikle sevişmek istemiyorum."

"Gerçekten mi? Birazcık bile mi? Kırıldım prenses."

"Bana öyle deme."

"Oh, tabii. Karakterine sadık kalmalıyım. Bir daha deneyeyim. Kırıldım, benim küçük *fahişem*."

Hırlayarak, onun önünden geçip kiralama ofisine doğru koştum. Kapıyı açar açmaz, sıkılmış görünen memur canlandı. Beni baştan aşağı süzdüğünde, üzerimde sadece gecelik ve bornoz olduğunu hatırladım ve hemen bornozu daha sıkı bağladım.

Remy peşimden içeri girdi ve bir kez daha elimi tuttu. "Merhaba. Sevişmek için bir oda istiyoruz."

İçimde bir aşağılanma hissi uyandı ve tırnaklarımı eline geçirdim, bir kez daha kurtulmaya çalıştım.

Kız gülererek arkasına döndü ve arkasında duvarda asılı olan anahtarlardan birini aldı.

"Uh, altı numaralı oda, sorun olmazsa?"

"Orada yakın zamanda biri öldü. Sorun olur mu?" Alicia'nın katledilmiş halde bulunduğu oda olmalıydı. Hâlâ kiraya vermeleri iğrençti.

"Hiç sorun değil." Remy, tırnaklarımla kanattığım birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı ve avucumun içini öptü. "Benim küçük tilkim kanlı bir fetişı var, değil mi bebeğim?"

Bundan sonra Remy'yi kendim öldürmezsem, bu bir mucize olur. "Ne hoşuna gidiyorsa. Saatlik kiraliyoruz, yani..."

Remy dikkatini tekrar tezgaha çevirdi ve tezgaha doğru eğildi. Kol kaslarından birini seğirterek kızın dikkatini çekti ve kızın gözleri oraya kaydı. "Odayı bedavaya kiralamak istemezsin herhalde, değil mi?"

Kaşlarını çatarak, sanki ona küfür edecekmiş gibi gözlerini ona dikti.

Sonra gözleri yumuşadı, ve göründü hoş ...
büyülenmiş mi?

"Evet, sanırım bunu sizin için yapabiliriz." Sesinin boğuk tonu beni kaşlarımı çatmaya itti.

"Hiç kimse sana gözlerinin çok güzel olduğunu söyledi mi?" Remy utanmadan flört etmeye devam etti.

Kız çenesini avucuna dayadı ve gülümsedi. "Ne kadar tatlısın!"

"Tamam, odayı alacak mıyız, almayacak mıyız?"

Bana hafifçe sinirli bir bakış atan kız, anahtarı önümüze kaydırды ve ben de onu tezgahdan aldım.

"İyi eğlenceler," dedi, sesi dalgın dalgın.

"Eğleneceğiz. Güven bana, bütün gece..."

Remy'nin bacağına tekme attım ve kapıya doğru döndüm. Dışarı çıkınca, otoparkı taradım ve orada park etmiş iki arabayı fark ettim. Birinin görevliye ait olduğunu düşündüm. Odaya giderken her iki araç da boştu.

"O neydi?" diye sırtımdan sordum. "Bir tür düşmüş meleklerin büyüleyici numarası mı?"

"Büyü mü?" Bu kelimeyi ağzında kötü bir tat varmış gibi söyledi. "Ben peri değilim. Buna gerçek seksapalite denir."

Anahtarı kilide sokarken Remy beni kenara itti ve önceki şapşallığı ciddiye büründü. Kilitle uğraşmak yerine, kapıdan geçip içeri girdi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ağzım açık kalmış, şaşkınlıkla onun arkasından baktım. Elimi kapıya doğru uzattığımda, çelik yüzey parmak eklemlerimi sıyırdı ve bileğime zonklayan bir ağrı yayıldı. "Lanet olsun!" Elimi geri çekip acıyı atmaya çalıştım.

Kapı açıldı ve Remy başını sallayıp göz kırptı. "Hepsi bizim, bebeğim."

İnleyerek kapıyı arkamdan kapattım ve o kendini yatağa atıp kollarını başının arkasında kavuşturduğunda kaşlarımı çattım. "Buradayız. En azından..."

"Hayır."

"Emin misin? Bir daha böyle bir fırsatın olmayabilir."

Ona gecenin ikinci kez sert bakışımı attım ve küçük masaya oturdum. "Senin düşündüğünün aksine, Jericho'yu gerçekten seviyorum. Hem de çok."

"Seviyorsun?" Remy alaycı bir kahkaha attı. "Adam senin için bütün bir şehri yaktı ve sen onu *seviyor* musun? Ben kahvaltıda yulaf ezmesini *severim*. Bazen pamuk yerine sateni severim. İki katlı tuvalet kağıdını severim..."

"Anladım." Remy ile bu konuyu konuşmak istemediğim kadar, bu konuşma midemdeki rahatsızlıktan dikkatimi başka yöne çekiyordu. Kısa bir süre önce bir kadının öldürüldüğü bir motel odasında rastgele bir adamla buluşma fikrinin kötü olduğunu söylüyordu. Çok kötü. Buna razı olmama neden olan tek şey, Remy'nin insan olmamasıydı, bu da onu çok daha zorlu bir koruma yapıyordu.

"Ben ilk görüşte aşık olan türden bir kız değilim, tamam mı?"

"O zaman, sen kesinlikle benim tipim bir kızsın."

"Asla senin tipin olmayacağım, Remy. Bunu açıklığa kavuşturalım." Pencereden dışarı baktığımda, daha önce orada olan aynı iki arabayı gördüm, ama bir hareket gözüme çarptı. Kaşlarımı çatarak, araçların arasında dolaşan bir kedi gördüm. Tüysüz. Pürüzsüz, kadifemsi gri derisi vardı. Camael'e çok benziyordu. *Olamazdı.*

Kafamı salladım, boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar Remy'ye verdim. "Böylesi daha iyi. Jericho ile. Benim... sıradan biri olduğumu öğrenirse hayal kırıklığına uğrardı. Açıkçası, senin ilgilenmen bile garip."

"Ah. Bak, ne tür romantik romanlar okuduğunu bilmiyorum ama sen sıradan olmaktan çok uzaksın. Yine de seni tamamen normal olarak nitelendirebileceğimi sanmıyorum. Yani, evde kedi süsleri koleksiyonunu gördüm. Dürüst olmak gerekirse, biraz tuhafısın."

"Tamam, bu tatlı bir şekilde başladı ama Remy'nin sözleri gibi bitti. Ve kediler teyzeme aitti, bilgin olsun." "Mantıklı. Yaşlı bir bayan, ha?"

"Evet."

"Külotlar da ona mı aitti?"

Ona üçüncü kez sert bir bakış atmak için döndüğüm anda, kapı kolu tıkırdadı ve ben sandalyemden fırlayarak yatağın etrafından dolaşıp, çoktan ayağa kalkmış olan Remy'nin diğer tarafına geçtim.

Kapı açıldı ve uzun boylu bir figür ortaya çıktı. O içeri adımını attığı anda, tamamen kafam karışmış bir şekilde Remy'nin arkasından ayrıldım.

"Dedektif Hines?"

"Merhaba Farryn. Seni tekrar görmek ne güzel." Bir saniye sonra, silahını çekip Remy'ye doğrulttu. Melek tepki veremedi, Hines Remy'nin göğsüne bir kurşun sıktı.

"Remy!" Melek dizlerinin üzerine çöktüğünde ona doğru sendeledim ve yüzündeki şok ifadesi, kurşunla vurulmaya alışkın olmadığını gösterdi.

"Merak etme." Dedektif Hines'ın sesindeki mizah havası, boynumun arkasında korku dalgaları uyandırdı. "Sadece acı verecek kadar göksel çelik. Seni öldürmez. Henüz."

Nefes nefese kalan Remy'nin başını kucağımda tutarken, dikkatimi tekrar Hines'a çevirdim. "Sen de kimsin?"

"Beni tanımamana şaşırdım, Lustina."

Beynimde bir anlık bir anı belirdi. Kızıl saçlı bir çocuk. Koyu kahverengi gözler. "Drystan?" Neden onun olduğunu düşündüğümü bilmiyordum, ama bu adam, kafamdaki uzak bir anıya tıpatıp benziyordu.

Dudakları bir gülümsemeye gerildi. "Sana yetişmek için sabırsızlanıyorum."

JERICO

Gecenin karanlığında, malikanenin parapetinde dengede durarak, iri yarılı, yaşlı Bay Barchiel'i - ya da benim tanıdığım adıyla Piskopos Venable'ı - gösterişli evine topallayarak girerken izledim. Oraya gitmek muhtemelen boşuna bir çabaydı, ama cevaplara ihtiyacım vardı. Ofisimde kafeslenmiş bir hayvan gibi ileri geri dolaşmak, beni karanlık düşüncelerime daha da batırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Vücudumdaki her kas titriyordu, öfkem beni o kadar çıldırtmıştı ki, yaşlı adam herhangi bir numara yaparsa onu canlı canlı derisini yüzmek için yeterince çıldırmıştım.

Cicatrix, omzumda oturmuş, sessiz ve gizlice izliyordu. Barchiel'in ikinci kattaki balkonuna süzülerek indim ve Cicatrix'i havaya uçurdum. Saat geç olduğu için, yakında yatmaya gideceğini düşündüm, bu yüzden pencereden yatak odasına girdim ve kapının yanındaki duvara yapışarak bekledim.

Sadece birkaç dakika geçmişti ki, kapı kolu döndü ve Barchiel'in aşırı yorgun, nefes nefese kalmış solukları odayı doldurdu. Işığı açtı, hala benim varlığımdan habersiz gibi görünüyordu ve yatağına doğru topallayarak yürüdü.

Cicatrix, ben saldırıya geçmek için harekete geçtiğim anda balkonun korkuluğuna kondu.

Yaşlı adam inleyerek kuşu kovdu ve ben gölgelerin içinden fırladım. Arkadan adamın çenesini tutup yukarı kaldırdım ve göksel çeliği boğazına dayadım. O anda onu Dojra olarak tanımlayan gümüş rengi dövme bandı fark ettim. Bir köle.

"Ne istersen, dostum, senin olsun." Sesi titreyerek konuştu ve boğazı sertçe yutkunarak hareket etti, bant sallandı.

"Ben senin arkadaşın değilim." "Van Croix," diye fısıldadı.

"Adımı hatırlıyorsun. Ne kadar tatlı." "Evet, elbette."

"Nasıl?"

"Zamanından önce öldüğümde, Cehennem Toprakları'na gönderildim ve orada Ahsrik adında oldukça... mantıksız bir iblis tarafından Dojra ilan edildim. Cezam, tüm anılarımı korumaktı. Hatta

son anlarımı bile." Gözleri seğirdi, sanki hala kılıcımın etini keserken hissettiği acıyı hissedebiliyormuş gibi.

Bildiğim kadarıyla, en kara ruhlu insanlar Cehennem Toprakları'na gönderiliyor ve orada üst düzey iblislerin Dojra'sı olarak damgalanıyor, onların en sadistçe arzularını yerine getiriyorlardı. Barchiel boğazındaki bandı çıkarmaya çalışmış ya da çağrıldığında efendisinin yanına dönmemiş olsaydı, dövme derisinin altına gömülecek ve vücudunun içinde bir yılan gibi hareket ederek onu içten içe tüketecekti. Duyduğum kadarıyla, en acı verici ölümlerden biriydi.

"Ama sana karşı kötü düşüncelerim yok," diye ekledi.

Onu bıraktım ve adamın arkasını dönmesine izin vererek yatağa oturmasını söyledim. "Neden kendini bana tanıtmadın?"

"İntikam almak için bir nedenim yok. Aslında sana teşekkür etmeliyim. Senin sayende sonsuz yaşamı buldum." Ellerini uzattı ve hala titreyen dudaklarına dikkatimi çeken bir gülümsemeyle bana baktı. "Dünyevi alem sadece geçici bir durumdu."

"Yine de, hala Tanrı tarafından seçildiğine inanıyor musun?"

"Burada birçok ruh var. Her birinin O'nun lütfuna layık olduğu fikrini uzun zaman önce bıraktım. Bu yüzden endişelenme. Artık burada bir niyetim yok."

"Endişelenmedim. Artık o kadar kolay manipüle edilebilen bir çocuk değilim. Seni Infernal Lands kadar kolay bir şekilde Ex Nihilo'ya gönderebilirim."

"Bu yüzden mi buradasın? Öbür dünyada intikam almak için mi?"

"Hayır." Parmağımı kılıcın düz yüzeyinde yukarı aşağı gezdirirken, katedralden ayrılmadan önceki anları hatırladım, o kılıcı kendi boğazıma dayadığım anları. Yıkıcı bir yıkım hissi. Acı. Delilik. Çelikteki yansımam, çok ince bir ipin üzerinde yürüyen bir adamınki gibiydi. En ufak bir baskı ile kopabilecek bir ip. "Buradayım çünkü Pentacrux'un niyetini bilmek istiyorum. Lustina'nın bir gün yeniden doğacağını söyleyen sendin."

"Evet. Ve yeniden doğdu. Geldiği gün onun varlığını hissetmedin mi?"

Bakışlarım tekrar ona döndüğünde, o gözlerini başka yöne çevirdi. "Neden yaptın?"

"Çünkü onun hayatını alan bendim. Bu yüzden, garip bir şekilde onunla bağlantılıyım. Belki de bu, ruhumu kirletmem için Kutsal Baba'nın gizemli cezasıdır."

Buna alaycı bir şekilde güldüm ve bıçakla oynamaya devam ettim. "Seçilmişler Nightshade'e gitmezler, değil mi? Yolculuklarına kesinlikle Cehennem Toprakları'nda başlamazlar."

"Hala kefaret ödemem gereken çok şey var."

"Onunla ne yapmayı planlıyorlar?" Bu soru içimde ölümcül bir şiddet uyandırdı.

"Kanlı ayın gecesi. Ama bu sefer onu öldürmek yerine, sana zarar vermek için daha etkili bir yol seçtiler."

"Ne?"

"Drystan onu hamile bırakmak niyetinde."

Onun adını duyunca öfke içimi kapladı. "Drystan'ın Ex Nihilo'da keyif çatıyor olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Geri döndü." "Nasıl?"

"Dünyadaki hayatım sona ermeden önceki günlerde bir rüya gördüm. O çocukla ilgili çok canlı bir rüya. Yumuşak tüylü bir yatakta onunla sevişmiştim. Ve yaptığımız günahın içinde yatarken, bana bir şey fısıldadı. Düşmüş melek Virgil tarafından ölümlülüğünden mahrum bırakıldığını söyledi. Sanırım onu Ex Nihilo'ya sen gönderdin. Drystan'ın hapsedildiği yer. Rüyada, bedenimi ele geçirdi ve bana anlamadığım bir dil olan bir dizi sembolü yazdırdı. Sonradan öğrendiğime göre, bu onun mührüydü. Onun gönderildiği boş cehennemden geri dönüş yolu. Hiçlik." Gözleri dalgınlaşarak benden ötesindeki bir şeye bakmaya başladı. "Uyandığımda, rüyamda yazdığım mühür, yattığım Helios Dağı'nın eteğindeki kayaya oyulmuştu. Ancak oraya nasıl gittiğimi hatırlayamıyordum."

"Drystan." Adını dilimde acı bir asit gibi telaffuz ettim. "Demek geri dönmüş."

"Bunun doğru olması için birinin sembolleri yorumlaması gerekirdi."

Farryn'in babası. Onu bu yüzden istiyorlardı. Belki de başlangıçta kızının Lustina'nın reenkarnasyonu olduğunu bilmiyorlardı.

En azından yakın zamana kadar.

"Peki Drystan? Lustina'yı hamile bırakarak neyi başarmayı umuyor?"

"Her zaman istediği şeyi. İntikam. Laneti kırıldığında, onu sonsuza dek kaybedeceksin."

"Nasıl? Sadece bir melek onun lanetini bozabilir."

"Evet, doğru. Onu kıza yönlendiren kendi lanetidir. Anladığım kadarıyla, kanatlarını kaybetmiş ve gücü zayıflamış. Bu nedenle, onu bir Sentinel'e teslim edip karşılığında koruma almayı planlıyor."

Bunu duyunca omurgam birden gerildi. "Kim?" diye homurdandım.

"Korkarım bu bilgiye sahip değilim. Her halükarda, onu kaybedeceksin. Onun lanetini bozsunlar ya da bozmasınlar, onu sana geri verme niyetleri yok."

Elimi kılıcın kabzasına sıkıca doladım ve sakın kalmaya çalıştım. Yaşlı adamın boğazındaki derin kesikten kan akmasını görmek için duyduğum dürtüyü bastırmaya çalıştım. Dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki, çenemde bir ağrı hissettim. Yüzyıllar süren bekleyişin ardından bana geri dönmüştü.

Arzulamıştı. Onu uzun süre benden uzak tutan zamanın kumları gibi, parmaklarımdan arasından ne kadar kolayca kayıp gitmişti. Yine de, ona geri dönmeye çalışırsam, beni Nightshade'de tutsak eden beni Nightshade'de tutsak eden güçler onun hayatını kolayca sona erdirebilirdi.

Barchiel'in yatağının karşısındaki şöminenin önündeki bir sandalyeye çöktüm. "O zaman onu kaybettim."

"Şimdi neden intikam için seni öldüremeyeceğimi anlıyor musun? Bundan daha kötü bir acı veremem." Barchiel iç çekerek yataktan kalktı ve odayı geçerek yanımdaki masanın üzerindeki gümüş tepside duran sürahidenden kendine bir içki doldurdu. İçkiyi bir dikişte içtikten sonra ayrı bir bardağa bir tane daha doldurdu. "İntikam için içelim."

"Seninle içki içmeyeceğim."

"Haydi ama, eski dostum. Bütün bu olanların tek bir iyi yanı var."

"Nedir o?"

"Drystan hala seni öldürmek isteyebilir. Her şeyden çok. Ve eğer öyleyse, kızını kullanarak seni bulmaya çalışabilir."

Onun nefretinden şüphe duymuyordum. Ama o da aptal değildi. Peşime düşmek hayatı için zararlı olurdu. "Onu sevdin. Neden?"

"Bilmiyorum. Neden bazılarını çekiliriz de diğerlerine çekilmeyiz? Onu her zaman çok itaatkar bulmuştumdur. Senin aksine."

"Sapık bir yaşlı adam tarafından manipüle edilmeyi reddettim. Ve sanırım Virgil'in ölümünü ayarlayan sendin."

"Evet. Tartys'i gönderdim. Direnemeyeceğini biliyordum. Ve beni hayal kırıklığına uğratmadın."

Ayağa fırladım ve bıçağı bir kez daha boğazına dayadım. "Seni de onun peşine kolayca gönderebilirim."

Barchiel, gözlerini benden ayırmadan içki bardağını dikkatlice masaya koydu. "Merhametin karşılığında sana küçük bir hediye vereceğim."

"Sonsuza kadar yüzüne bakmak zorunda kalmaya değse iyi olur."

"Dünyevi aleme geri dönmenin bir yolu var. Ama bu, oldukça mütevazı bir fedakarlık gerektirir."

"Nedir o?" Bıçağı daha yükseğe kaldırdım, boğazını tereyağı gibi kesecek çeliğe karşı boğazının sallanmasını izledim.

"Kanatların."

"Seni öldürmeliydi," diye tükürdüm, Drystan beni silahıyla dürterek, eski Katolik kilisesinin bodrumuna benzeyen bir merdiven boşluğuna doğru yönlendirirken.

Arkamızda, altın rengi Pentacrux sembolü işlenmiş beyaz cüppeler giymiş üç adam daha vardı. Yüzleri başlıklarla örtülüydü, bu yüzden insan olup olmadıklarını anlamak zordu, ama Drystan çılgık atan ve tekmeleyen bedenimi kiliseye sürüklerken üçü de en ufak bir sempati göstermedi. Aksine, korku filmlerindeki tipik yardımcıları gibi hareket ediyorlardı: yavaş, sessiz ve kararlı. Biri kılıç taşıyordu. Diğerleri ise ortaçağ canlandırmalarında görülen türden çatal uçlu bir kırbaç tutuyordu.

"Evet. Beni kesinlikle öldürmeliydi. O zaman erken sürgün edilirdi ve sen de yine de öldürdün."

"Peki ya babam?"

Merdiven sahanlığında, beni bir kat daha aşağı inmeye zorladı. Kilisenin derinliklerine doğru.

"Beni Ex Nihilo'dan geri getirmek için şifreyi kırabilen tek ölümlü kişinin o olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Kaderdi, değil mi? Bunca yıl Jericho, senin onunla birlikte olmanın kaderin olduğunu düşündü. Ama senin kaderin benimle birlikte olmaktı. Burada. Şimdi."

Bu iğrenç düşünce, derimin altında solucanlar gibi kıvrıldı. "Nasıl? Babam seni nasıl geri getirdi?"

"Siz ölümlüler için hiçbir anlamı olmayan küçük sembollere bir ömür boyu bakmaya razı olan pek kimse yoktur. Ama babam? O adam kolundaki o küçük işarete takıntılıydı, değil mi? Onu rahat bırakamıyordu. Annen öldüğünde, tek düşünebildiği şey oydu."

Annem.

Onun ölümünün sadece tuhaf bir kaza olduğunu hiçbir zaman tam olarak kabul etmemiştim ve onun sözleri aklıma mide bulandırıcı bir düşünce getirdi. "Arabaya çarpan yıldırım. Annemi öldüren sen miydin?"

Merdiven boşluğu sonunda, floresan ışıkların başımın üzerinde titrediği uzun bir koridora çıktı. Silahı hala sırtıma dayamış halde, Drystan arkamdan takip etti

beni takip etti, üç adam da onun peşindeydi, ben ise onun beni nereye götürmek istediğini bilmeden yoluma devam ettim.

"Hayır. Tüm bunlar olurken ben hala Ex Nihilo'da mahsur kalmıştım. Annenin ölümü babanın cezasıydı." Onun iç çekişini duyunca, o gökyüzünü işaret ederken ben de tesadüfen arkama baktım. "Yüce güçler, siz ölümlülerin gerçekten anlamadığınız şeylerle uğraşmanızı pek sevmezler."

"Yüksek güçler mi? Annemi meleklerin aldığını mı söylüyorsun?" "Evet, o, onun zekasının küçük bir sonucu oldu."

Ellerimi sıkıca yanıma koyarak öfkemi bastırmak zorunda kaldım, onun istediği takdirde beni bir pire gibi ezebilecek kadar güçlü olduğunu hatırladım. Onun ölümünün yaraları çoktan iyileşmiş olsa da, göğsümde bir acı hissettim. Onun öldürülmesi, babamın yıllar boyunca uydurduğu ilahi açıklamalardan daha kötü bir kaderdir.

"Nasıl... Onu aldıklarını nereden biliyorsun?"

"Kaynaklarım var."

"Kaynaklar mı? Sen bir cambion değil misin?"

"Ee? Oh, tabii." Alaycı bir kahkaha arkamdan yankılandı. "Hala melekler ve şeytanlar arasında açık ve belirgin bir ayrım olduğu gibi ölümlülerin fantezisinde yaşıyorsun. Seni aydınlatmama izin ver, melekler de şeytanlar kadar acımasız olabilirler. Sadece bunu *daha büyük iyilik* maddesi altında gizlerler."

"Neden o? Neden..."

"Seni? Babanı? Çünkü kaderiniz böyle yazılmış. Tüm bunların içinde bir amacın var. Ve, şey... diyelim ki, Jericho'nun düşüşünü görmek isteyen tek kişi ben değilim."

"Bu ne anlama geliyor?" Omzumun üzerinden, kaşlarını çatmış ve dudaklarını kıvrılmış halini gördüm.

"Sana söyleyebilirim, ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım."

Önümdeki yol penceresiz bir duvara çıkarken, koridorun her iki yanındaki kapılar, hapsedilme tehdidini içeren uğursuz bir vaat taşıyordu. Öyle olsaydı, kim beni bir kilisenin bodrumunda bulabilirdi ki?

Çevreme göz gezdirdiğimde, uzun bir beton yol, sıkıcı beyaz duvarlar ve ara sıra bir kapıdan başka bir şey görmedim. Bir odaya saklanmak istemediğim sürece kaçma şansım kesinlikle yoktu, ama o odalarda ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Remy'nin yardımına ihtiyacım vardı. Belki o da bodrumdaydı

düşmüş melek, o deliden kurtulmak için tek umudumdu.

"Babam seni nasıl geri getirdi?" diye sordum, onu konuşturmaya çalışarak. "Seni geri getireceğini nereden *bildi* ki?"

"Görünüşe göre gerçek adım, bir Romanyalı arkeolog tarafından bulunan, Pentacrux işaretini taşıyan fosilleşmiş bir taşta kazınmıştı. Baban Pentacrux hakkında bazı bilgilere sahip olduğu için, arkeolog çeviri için onu aradı. Yüzyıllar boyunca, birinin şifreyi kırmasını bekledim. Beni hiçlikten kurtaracak gerçek adımı söylemesini bekledim ve o bunu yaptı. Baban çok zekiydi."

Bunu duyunca nefesim kesildi. "Öyleydi mi? Yani o... öldü mü?"

"Baban, senin yaptığın gibi Nightshade'e kaçtı, yani evet. O, bu ölümlü dünyada aslında ölü, ama orada mahsur kaldı."

Nightshade'e gitmekle ölümüne yol açtığını duyunca kalbim sızladı, ama zamanın tersine dönmesiyle geri dönebileceğine dair küçük bir umut ışığı olduğunu bilmek beni rahatlatmış. "Bunu nereden biliyorsun? Orada olduğunu?"

"Küçük bir kuş bana söyledi." "Kim?"

"Cassiel. Biraz ikna etmek gerekti. Baban Nightshade'deki Jericho'yu ziyaret edip geri çevrildikten sonra, Cassiel onu aradı. Baban Jericho'ya Pentacrux'tan bahsetmişti ve Cassiel bu konuda meraklanmıştı. Sonuçta tüm Fallen'lar Pentacrux'tan nefret eder. Görünüşe göre baban çok önemli bir çeviri parçasıyla Nightshade'e kaçmış. Kurnaz küçük pislik onu günlüğünden koparıp almış. Onca yıl sembollere bakmış ve o piç kurusu farkında olmadan Omni'nin çevirisini lanet olası *bir sakız* parçasında keşfetmiş."

Günlüğünün yırtık sayfalarını gördüğümü hatırladım. "Omni nedir?"

"Meleklerin gücü. Ölümsüzlük yakıtı, tabiri caizse. Ve kanatlarımı tamamen geri getirebilecek tek şey."

"Babam bunun ne olduğunu nasıl bilebilir ki? Neyi çeviriyordu?"

"Sanırım sahip olduğu şeyin ne olduğunu tam olarak anlamamış. Ama onu bunun için avlayan tek kişi ben değilim."

"Babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Onu on beş yıldır görmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Beni kaçırmamanın sebebi buysa, şansın yok demektir."

"Evet. Senin benim için hiçbir değerin olmadığını kanıtladın. Bu yüzden Nightshade'e kendim gitmek zorundayım."

"O zaman ben neden buradayım? Benden ne istiyorsun?"

"Senden istediğim bu değil. Ama buna birazdan geleceğiz."

Hines'in beni neden aradığı ve ne aradığına dair kafamdaki bulmaca parçaları, rahatsız edici bir görüntüye dönüşmeye başladı. "Sen yaptın, değil mi? Cassiel'i kanatsız bir yaratığa dönüştürdün. Alatum'a."

"Evet. Sineklerin kanatlarını koparmak gibi." Bir el omzumu tuttu ve beni çelik bir kapının önünde durdurdu.

"Remy nerede?"

"Komik bir soru. Tam da ona geliyordum." Küçük, karanlık bir odanın kapısını açtı ve ışığı yaktı. Odanın ortasında, Remy'nin çıplak olarak bağlandığı, ahşap yapıya bakan, elleri direklere çivilenmiş bir haç gibi görünen bir şey vardı. Tavandan kablolar sarkıyordu, uçlarında Remy'nin siyah kanatlarına takılmış ince kancalar vardı ve kanatları koparıyordu. Melek, inanılmaz bir acı içindeymiş gibi inliyor ve kıvranıyordu.

Ona doğru sendeledim, ama şakağıma bir silah dayandığında durdum. "Lütfen onu bağışlayın."

Bu sözleri söylediğim anda, Remy omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde aşışılanma ifadesi vardı.

"Korkarım bunu yapamam. Ona ihtiyacım var, anlarsın ya." "Ne için?"

"Birazdan ona geleceğim. Bu arada, otur." Sert bir itmeyle beni sandalyeye doğru ittiler ve isteksizce oturdum. Drystan kollarımı arkamda birleştirdi ve kelepçeyle bağladı. "Bu seni tahrik ediyor mu, Farryn?"

Bu soru beni tiksindirerek dudaklarımı kıvırdı. "Senin hiçbir şeyin beni tahrik etmiyor." Remy'ye baktım, ellerinden kan sızıyordu, şüphesiz çivileri çıkarmaya çalışırken.

Drystan görüş alanıma girdi ve çenemi avuçladı. Tiksinti yüzümü ona çevirmeme neden oldu, ama parmaklarını yüzüme gömdü. Uzun, yarık bir dil çıkıp yanağımyı sıyırdı ve ben tiksinti dolu bir hırıltı çıkardım. "Jericho'nun bir hayvan gibi kafeste hapsolmuş halde hiçbir şey yapamayacağını bilerek, seni kendim tecavüz etmek isterdim. Ama bir anlaşma yaptım."

"Ne anlaşması? Sen neyden bahsediyorsun?"

"Maalesef, bu durumumda Nightshade'e geri dönmem mümkün değil. Düşmüşler bana karşı çok... *haksız* bir avantaj elde ederler."

Buna alaycı bir şekilde güldüm. "Başka bir deyişle, orada zayıfsın."

Parmakları yanaklarıma gömüldü ve çeneme keskin bir acı saplandı. "Dikkatli ol, kızım. Seni teslim ettiğimde tamamen sağlam olman gerekmiyor." Beni bıraktığında, ağrı zonkluyordu ve onu hafifletmek için çenemi hareket ettirdim.

"Beni kime teslim edeceksin?"

"Dediğim gibi, Jericho'ya en acı verici şekilde zarar vermek isteyen tek kişi ben değilim. Laneti bozmak için bir melek tarafından hamile bırakılmalısın. Ve tesadüfen, senin karşılığında bana koruma sunmaya hazır bir melek var, böylece Nightshade'e geçip babanı avlayabilirim. Seni iyice tecavüz etmek niyetinde ve itiraf etmeliyim ki kıskanıyorum, ama Jericho'nun seni sonsuza kadar kaybetmesi düşüncesi ruhuma müzik gibi geliyor."

"Kim o? Bu melek kim?"

Drystan öne eğildi ve fısıldadı, "Sana söylemeyeceğim." "Ya Jericho'nun çocuğunu taşıyorsam?"

Kıkırdadı ve başını salladı. "İmkansız. Nightshade'e girdiğinde fiziksel bedenin atmosferde eridi. Bu yüzden Remy seni geri getirmek için zamanı tersine çevirmek zorunda kaldı."

Ne kadar cahil. O bilmiyordu. Remy ona zamanı geri almadığımızı söylememişti. Onun cahilliği küçük bir zafer gibi geldi ve ona karşı sahip olduğum tek sırrı açığa çıkarmamak için yüzümdeki tüm kasları kullanmam gerekti. Jericho'nun çocuğunu taşımıyor olma ihtimaline rağmen.

"Remy demişken... devam edelim, olur mu?" Duvardan, uğursuz bir tehdit gibi parıldayan uzun, gümüş bir kılıç indirdi. Onu havaya kaldırdı ve morbid bir hayranlıkla çevirip durdu. "Çeliği lanetlemenin çok etkili bir yolunu öğrendim. Kim bilebilirdi ki, küçük bir karışım, bu korkunç melekleri akılsız, hırlayan canavarlara dönüştürebilecek eski bir enfeksiyonu çağırabilir?"

"Yalvarıyorum, Drystan. Kendimi sana isteyerek vereceğim. Karşı koymadan. Lütfen, onu bırak."

Remy çarmıha karşı sallandı, ellerini çivilere doğru çekti ve hayal kırıklığıyla bağırdı. Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri yalvarırcasına, bu manzara kalbimi parçaladı. "Üzgünüm. Lütfen beni affet."

Çaresizce kurtulmak için bağlarımdan kurtulmaya çalıştım, ama nafileydi. Bağlar gevşemiyordu. Drystan'ın kılıcı kaldırmasını izlerken gözlerim yaşlarla doldu. "Remy," diye fısıldadım.

Drystan tek bir hareketle Remy'nin kanatlarından birini kesti ve kanat kancada sallanmaya devam etti. Kulaklarımı yırtıcı bir çığlık deldi ve Drystan diğer kanadı kesmek için kılıcı kaldırırken çığlık atarak gözlerimi kapattım. Tüm vücudum korku ve şokla titriyordu, midemi bulandıran bir soğukluk beni sardı ve ciğerlerimi ezdi.

Başımın içinde bir başka acı çığlığı yankılandı ve çaresizce ellerimin serbest olup bu sesi engelleyebilmesini diledim.

Gözlerimi açtığımda, Remy çivilere asılı duruyordu. Kanlı iki kütük, bir zamanlar kanatlarının uzandığı yeri işaret ediyordu.

Onun sarkıp çarmıha tırmanmaya çalışmasını izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Vücudu hastalıklı bir griye dönüştü. Kafasındaki sarı saçlar kalın tutamlar halinde dökülerek vücudundan yere düştü. Kesik kanatlar zincirlerden alaycı bir şekilde sallanıyor ve kanını akıtıyordu.

Midemdeki bulantı boğazıma kadar yükseldi ve öne eğilip yere kusmaya başladım.

"İnsanlar ne iğrenç yaratıklar." Drystan kanatlardan birini tuttu ve sert bir vuruşla kanadı Remy'ye çarptırdı. Titreyen melek irkildiğinde Drystan kıkırdadı.

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

"Onun için ağlıyorsun. Ama benim kanatlarımı da aynı acımasızlıkla kesenler onun gibilerdi. Günlerce kan kaybettim. Zayıflamıştım. Enfeksiyon kapmıştım. Ölüyordum. Onlar bunu eğlenceye çevirdiler. Benimle alay ettiler. Ta ki sonunda beni sonsuz sessizliğe göndermelerine kadar. Ex Nihilo." Yerdeki su birikintisine basmamaya dikkat ederek sandalyemin etrafında dolaştı. "Bunun merhametli olup olmadığını söyleyemem. Sadece artık onların kahkahalarını ve alaylarını duymak zorunda olmadığımı söyleyebilirim. Hepsi Jericho'nun beni teslim etmesi yüzünden. Korkak herif beni düzgünce öldürmeye bile cesaret edemedi."

"Umarım yapar. Umarım seni bulur ve umarım yanarsın."

"Olası değil. Jericho bile Nightshade'i terk edip göklerin gazabını üzerine çekecek kadar aptal değil."

"Neden? Neden şimdi? Beni yakalamak için yılların vardı."

"Yıllar, evet. Seni çok uzun zaman önce kaçırabilirdim." Dudaklarını geri çekerek hırladı. "O sefil kadın olmasaydı."

"Kadın mı?"

"Nelle."

Onun adı geçince bir anlık şaşkınlık hissettim. "Nelle teyze ne oldu?"

"Teyze mi? Hayır. O bir nefilimdi. Dünyada yaşayan en yaşlılardan biriydi.

Babanın seni ona götürmesi için ısrar etmesinin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Öyle miydi? Nelle teyzeyle yaşamaya başlamadan önce onu hiç tanımamıştım.

Babam, benim büyüdüğüm yıllar boyunca ondan hiç bahsetmemişti. Aslında, ikisinin kardeş olduğuna dair tek bir kanıt bile hatırlayamıyordum.

Kafamda pek çok yeni soru dönüp duruyordu. "O... O öldü ama. Nephilim'ler ölümsüz değil mi?"

"Ölümsüzdürler. Ama ölümsüzlüğün bir bedeli vardır. O zaman daha güçlü olanlara boyun eğmek zorunda kalırsın. Ölümsüzlüğünü vücudundan eski bir gömlek gibi yırtıp alabilecek olanlara."

"Yani, onun ölmesini bekledin."

"Bütün bunların tesadüfen olduğunu mu düşünüyorsun?" Yürümeye devam ederek, ellerini arkasında birleştirdi. "Senin Nightshade'e dönmen. Buraya geri gelmen. Benim seni yakalamam. Bunların hepsi kaderdi, Farryn. Başından beri, her anın bir sonrakine mükemmel bir şekilde uyması için çok dikkatli bir şekilde ipler çekildi. Sen, Jericho'nun değerini test etmek için tasarlanmış karmaşık bir oyunun piyonusun."

"Kimin oyunu? Nöbetçiler mi? Eğer bu doğruysa, o zaman ölmen kaçınılmaz.

Neden bu oyuna katılıyorsun?"

"Çünkü, dediğim gibi, Jericho'nun düşüşünü izlemek isteyen tek kişi ben değilim."

Kapı açıldı ve kısa boylu, tanıdık bir adam bastonuyla içeri girdi, gözleri süt beyazıydı. Ben küçükken günah çıkarmamı dinleyen rahipti. Hatta Nelle teyzemin cenazesini bile o kaldırmıştı, Tanrı aşkına.

"Peder Bane?" diye sordum, bana söylediği Pentacrux cümlesinin anlamını öğrendikten sonra pek de şaşırmamıştım.

Beni görmezden gelerek, bir elinde süslü, altın bir kaseyle, diğer eliyle taş zemine vurarak odanın içine doğru topallayarak ilerledi.

Bir ses dikkatimi çekti, sanki bir şeyin hızla uçtuğu gibi, ve bakışlarımı Drystan'a çevirdim. Sırtından, iki çürümüş kanat dışarıya doğru uzanıyordu, birinin tüyleri deforme olmuştu. Diğer kanadın ucunda tüylerin olmadığı küçük bir alan vardı, sadece deri ve kemik gibi görünen bir şey vardı. Gözlerimi kısarak

ve yüzeyi inceledim. Derinin garip dikiş deseni ve kemiklerin tuhaf çıkıntıları. Sanki birleştirilmiş gibilerdi.

"Aman Tanrım." Kanatlarının neyden oluştuğunu anlayınca mideme bir korku çöktü. "İnsan vücudu parçaları."

"İnanılmaz, değil mi? Bir daha kendimi tam hissedeceğimi hiç düşünmemiştim."

Onu görmek bile, sanki binlerce hamamböceği üzerimde geziniyormuş gibi tüylerimi diken diken etti. "Cinayetler... Kayıp vücut parçaları. Alicia Maxson ve rahibeler. Hepsi sendin."

"Evet. Tabii ki, kanatlar benimkiler tamamen yenilenene kadar geçici."

"Kambionların kanatları olmadığını sanıyordum."

"Çoğunda yok. Babam çok nadir ve eşsiz bir iblis türündeydi. Bir Dalgoth. Bir meleği alt edebilecek çok az kişi vardır, biliyorsun. Jericho'nun annesi ona karşı hiç şansı yoktu."

Peder Bane elini kaseye daldırdı ve Drystan'ın kanatlarında hala açıkta olan derinin yüzeyine bir madde sürdü, tüm genişliği boyunca okşadı. Sonra Remy'nin tüylerinin hala asılı olduğu yere döndü ve tüyleri tek tek koparıp parlak derinin üzerine yerleştirdi.

Odanın içinde hırıltılar yankılandı ve döndüğümde Remy'nin labirentte gördüğüm şeytani yaratığa tamamen dönüştüğünü gördüm. Bir Alatum.

Karanlık ve korkunç bir panik göğsümde yükseldi ve başımı geriye eğdim, gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Lütfen," yalvardım. "Lütfen bana yardım et."

Drystan, rahibin eğri yapıştırdığı tüylerden birini düzeltirken kıkırdadı. "Seni kurtarmaya niyeti yok. Lanetliler kurtuluşa layık değildir."

Yuvarlak şekilli, yükseltilmiş bir beton levha üzerinde, baş melekleri simgeleyen bir sembolün üzerine uzanmıştım. Yüzeyindeki çıkıntılar sırtıma batıyordu ve dört uzvum da bağlanmıştı.

Beni bağladıktan sonra Drystan, Remy'nin hırlayan, şeytani bedenini odadan sürükleyerek çıkardı ve beni rahibin ve odanın etrafında nöbet tutar gibi duran üç cüppeli adamın insafına bıraktı. Neye karşı nöbet tuttuklarını bilmiyordum, ama içlerinden birinin aniden şövalye ruhu uyanıp beni serbest bırakma ihtimali çok düşük görünüyordu.

Orada yatarken, düşüncelerim Jericho'ya kaydı. Beni ne kadar korumak istediğini. Blackwater Katedrali'nin güvenli ortamına geri dönmeyi ne kadar istediğimi. Titremeler vücudumu sararken kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi. Soğuk, uyuşuk şok hala nefesimi düzensizleştiriyordu, başıma ne geleceğinden korkuyordum.

"Remy'yi nereye götürdün? Ona ne yapacaksınız?" diye sordum. "Sadakati, ancak dayanılmaz koşullar altında

"Peder Bane bu sözleri daha yeni söylemişti ki, koridorda acı verici bir çığlık yankılandı ve kaslarım gerildi.

"Ona işkence mi ediyorsunuz? Kanatlarını kesmekten daha fazlasını mı?"

"Bu işkence değil, inanç testi. Eğer geçerse, ordumuza katılmasına izin verilecek. Davamıza katılabilecektir."

"Ne davası? Birini işkence edecek kadar önemli ne var?"

"Birine değil. *Bir şeye*. Onu yaratan günahla beslenen cehennem yaratığına! Kötülük bu dünyada her yerde, evlat. Biz olmadan, O'nun kutsal adını savunacak kimse kalmaz."

Kapıdan bir başka acı çığlığı duyuldu. Remy'nin ıstırabının sesinden kulaklarımı korumak için kulaklarımı kapatmak istedim, ama bağlı ellerim buna izin vermedi. Kalbim, göğsümün arkasında bir rinolar sürüsü sıkışmış gibi çarpıyordu. Avuçlarım terliyordu. Midemde mide bulantısı hissediyordum. Panik atak geçiriyordum. "Lütfen, Peder. Beni bırakın. Size yalvarıyorum. Lütfen beni bırakın."

"Şşşş." Peder Bane, daha önce giydiğim cüppenin omzumdan kaymış olduğu çıplak tenime parmağını sürdü. "Korkma," dedi boğuk bir sesle. "Tecavüz, Kutsal Baba'ya verebileceğimiz en güzel armağan."

"Bana deli de, ama *lanet olası* Kutsal Baba'nın kült pornolarını takdir ettiğini sanmıyorum."

Yanağıma sert bir tokat yedim, başım yana doğru savruldu, cildim acıdı. "Kafir küçük fahişe! Böyle saygısız sözler için dilin kesilmeli."

"Böylece onu vücut parçalarından oluşan küçük hurda yığının ekleyebilirsin, değil mi?" Espri yapma niyetim olmayan bir kahkaha atarak başımı salladım. "Hines'in ne olduğunu biliyor musun ki?"

"O sadık bir mürittir. Pentacrux'un uzun süredir üyesi." "Spoiler uyarısı: O lanet olası bir iblis! Lanet olası bir piñata'nın üzerine lanet olası bir piñata'ya tüy yapıştırdığını mı sandın? Adamın dili çatallı, Tanrı aşkına!"

"Sen kötü bir çocuksun. Lanetli!" Soğuk ve buruşuk elini karnıma koydu ve ben irkildim. "Ama korkma, ruhun teslim edildiğinde lanet bozulacak. Seni arzulayan canavar bir kez daha uykuya dalacak."

"Beni rahat bıraksaydınız, canavar sizi umursamazdı bile. Yüzyıllardır sizin gibi pisliklerle uğraşmadı. Siz sadece Hines'in intikamını yerine getiriyorsunuz, hepsi bu."

"Bu intikamdan daha fazlası, kızım. Kutsal Baba, en saf ruhları yozlaştırmaya çalışan kötülüğü ortadan kaldırma görevini bizim türe emanet etti. O, reenkarnasyona izin vermez; bu, cadıların ve iblislerin işidir. İçindeki kötülük ortadan kaldırılmalıdır."

O konuşurken, arkasında bir gölge belirdi ve ben başımı kaldırıp, orada gerçekten bir şey gördüğümü merak ettim. Görünmek istemiyormuş gibi hareket ettiği için Drystan olamazdı. Boynumu uzatıp arkama baktım ve gözlerim, birkaç dakika önce Pentacrux askerlerinin nöbet tuttuğu yere kaydı. Üçünden ikisi, kan olduğunu tahmin ettiğim birikintilerin içinde yerde yatıyordu.

Karnımda bir anlık panik hissettim. Üçüncüsü nereye gitmişti? Ve diğer ikisini öldürdüğünü varsayarsak, Bane Peder mi yoksa ben mi, onun öldürme listesindeki sıradaki kişiydim?

"Peki... ya hamile kalmazsam ne olacak?" Bu soru, Peder Bane'in arka planda neler olup bittiğini fark etmesini engellemek için dikkatini dağıtmak amacıyla sorulmuştu.

ne olup bittiğini fark etmemesi için dikkatini dağıtmak içindi. Ancak ikimiz de iki muhafızın öldürülmesini tamamen uyuyarak kaçırmıştık, bu yüzden rahip körlükten dolayı ne kadar keskin duyulara sahip olursa olsun, kesinlikle onlara uyum sağlayamamıştı. Gölge figür tekrar ortaya çıktı.

Jericho mu?

Olamazdı. O anda Jericho'yu görmeye çok ihtiyacım olsa da, bu tarafa gelme riskini almayacağımı biliyordum. Böyle yaparak hayatımın tehlikeye gireceğini düşünseydi, gelmezdi. Belki algım yanılttı, ama gölge, Jericho'nun hatırladığım boyutundan daha küçük görünüyordu.

"Göreceksin. Kehanetlerde yazıyor," diye gevezelik etmeye devam etti Peder Bane, yaklaşan saldırganın farkında değilmiş gibi görünüyordu - onun mu, benim mi olduğu henüz belli değildi.

"Evet, peki, iyi şanslar. Bir kutu muffin karışımını bile doğru düzgün pişiremiyorum."

Şekil yaklaşıyordu ve onun Jericho olmadığı, yüzünde yara izleri olan ve obsidiyen siyah gözleri olan garip bir adam olduğu belliydi. Korkunç gözler. Korkunç bir silah kaldırdı ve önceki panik tam bir histeriye dönüştü.

Kaslarım kilitlendi.

Nabzım hızlandı.

Nefesim hızlandı.

"Neden bu kadar telaşlısın kızım? Küçük bir tavşan gibi nefes nefese olduğunu duyabiliyorum."

Yabancı, çatal uçlu silahını kaldırdı ve bir saniye sonra, iğrenç bir çatırtıyla onu Peder Bane'in kafatasına sapladı. Gördüğüm şeyi henüz sindiremeden, yaşlı adamın ağzına uzandı, dilini kopardı ve bir kenara attı.

Dilini kopardı.

Kan damlaları rahibin yüzünden aşağı süzüldü ve o yere yığıldı.

Ağzım açık kalmış, nefes nefeseydim, ama boğazımda sıkışan çığlığı çıkaramadım. Dudaklarımdan sadece gergin bir inilti çıkabildi.

Silahın vuruşları, et ve kanın ıslak sesleriyle kesintiye uğradı. Bir başka vuruş, yanağıma bir sıçrama gönderdi ve başımı yana çevirip kirpiklerimdeki damlaları gözlerimden silerek uzaklaştırdım. Saldırı dakikalarca sürmüş gibi geldi, sonra oda tekrar sessizleşti.

Şok dalgaları içimi kapladı, ben de Bane Peder'in kanlı cesedine bakan adama baktım ve yattığım yerden onu göremediğim için mutlu oldum. Beyaz cüppe kan ve küçük et parçalarıyla kaplıydı, bana bir kasap önlüğünü hatırlattı.

Göğsümde bir hıçkırık patladı, rahip için değil, beni o kadar sıkı saran ve nefes almamı zorlaştıran dehşet için.

"On yaşındaydım," dedi yabancı, ürkütücü, boş bir sesle. "On yaşındaydım, o ve diğerleri yaptıklarını yaptıklarında."

Olağanüstü uzun ve korkunç bir sessizliğin ardından, titreyerek nefes aldım. "Ben... özür dilerim. Olanlar için."

Cüppesinden et parçalarını silerek dikkatini bana çevirdi. "Melek beni gönderdi. Buraya çağrıldım."

"Melek mi?"

"Bana bana zarar verenleri öldürmemi söyledi." Yere doğru baktığında, harap olmuş dudakları bir gülümsemeye dönüştü, ama dikkatini tekrar bana çevirdiğinde bu gülümseme hızla kayboldu. "Her şeyi gördün. Görmemeliydin. Şimdi seni de öldürmek zorundayım."

İçimde panik patladı ve önceki soğuk uyuşukluk hissi tekrar beni sardı. Çılgınca başımı sallayarak, bağlarımdan kurtulmaya çalıştım. "Bunu... bunu yapmak zorunda değilsin."

"Melek bana bunu yapmamı söyledi. Onu öldürmemi söyledi." "Sana inanıyorum. Ama... kimseye söylemeyeceğim!"

"Üzgünüm." Çekişini havaya kaldırdı.

"Tanrım!" Gözlerimi kapattım ve ilk vuruşun acısına hazırlandım.

Keskin bir homurtu sesi duyunca gözlerimi açtım ve dönüp yara izli adamın seğirdiğini gördüm. Vücudu, yüzü, uzuvları. Kafası inanılmaz bir hızla sallanıyordu, bu korkunç manzara beni bağlarımdan kurtulmak için çırpınmaya itti.

Çekiş elinden düşerek gürültüyle yere çarptı ve adam dizlerinin üzerine çökerek kasılmaya başladı.

Çığlık atmak istedim, ama kime? Drystan'a mı? Arka planda Remy'nin çığlıkları, içinde bulunduğum durumun dehşetini artırmakla kalmadı, aynı zamanda o pisliğin benim çığlıklarımı duymamasını da sağladı.

Yabancı gözlerini sıkıca kapattı, başı bulanık bir hareketle sallanıyordu. Gözlerini açtığında, korkunç siyah renk soluk maviye dönmüştü, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle. Kollarını kaldırdı, önlerinde bükerek

, sonra kendine baktı. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, ben bir çığlık atarak geri çekildim.

"Farryn?"

"B-b-benden uzak dur." Bağlarımdan kurtulmak için çaresizce kıvrandım.

"Benim, Jericho. Benim, Farryn."

Jericho mu? "Yalan söylüyorsun." O olamazdı. Benim için geri dönme riskini almazdı. "Bu bir numara."

"Bu bir numara değil. Bu bedeni ele geçirdim ve lanet olsun, sıcak bir günde çuval bezi boxer giymek kadar rahat."

Bu yorum beni sakinleştirdi ve gergin bir kahkaha attım. O, bağlarımı çözmek için işe koyuldu. "Drystan nerede?"

Oymuş. Oymuş!

İnanamayıp dudaklarımdan çılgın bir kahkaha kaçtı. "Ben... ben... bilmiyorum. Remy'yi bir yere sürükledi." O anda Remy'nin çığlıklarının kesildiğini fark ettim.

"Fazla vaktimiz yok. Onu Nightshade'e geri çekmeliyiz, böylece onu düzgün bir şekilde öldürebilirim."

O gerçekten buradaydı!

Jericho'ya benzemese de, tavırları bana onun o olduğunu söylüyordu. Kafamdaki kaosun arasında yankılanan sözlerini zihnimde sindirmeye zorladım kendimi. "Neden şimdi yapamıyorsun?"

"Bu bedende ölümcül yaralanabilirim." Tüm bağlarım gevşetildikten sonra, beni masadan kaldırdı.

"Ölümcül yaralanabilir mi?"

"Keşfedilmeden karşıya geçebilmemin tek yolu buydu. Geri dönmezsem, ölümlü kalırım. Ve Drystan'ı, en zayıf halinde bile asla yenemem."

Beni kapıya doğru götürürken, onu kendime doğru çektim, ama kanlı yara izleriyle kaplı yabancı yüzünü tekrar görünce durakladım. Onu öpmek için duyduğum istek balon gibi sönuverdi. Onun yerine yanağına öptüm. "Merhaba," dedim titrek bir sesle.

"Yine ele geçiriliyorsun, değil mi?"

"Evet. Kötü zamanlama, biliyorum. Ben sadece... burada çıldırmak üzereyim."

"Öyle diyebilirim." Beni kendine çekti ve kapıdan koridora baktı. "Bu arada, özür dilerim." Bana bakarak alçak sesle konuştu. "Neredeyse kafanı parçalayacak olan o yozlaşmış alçak."

"Onu gönderen melek sen misin?" Drystan'ın kaçışımızı fark etmesini istemediğim için fısıldayarak sordum.

"Evet. Boyutlar arası geçiş yapmak için bir konak bedene ihtiyacım olduğunu öğrenene kadar onu unutmuştum. O, benim serbest bıraktığım bir katil pedofildi, ama bir süre önce ona damgamı vurmuştum, bu yüzden onu çağırmak oldukça kolaydı." Omzunun üzerinden bana baktı ve beni karanlık koridora çıkardı. "*Merhametli* davrandığımda ne olduğunu gördün mü?"

"Aslında acımasız doğanı sevmeye başlıyorum. Peki, geri dönmek için nereye gitmeliyiz? Ve bir gece gülü ya da onun gibi bir şeye ihtiyacım yok mu?"

"Hayır. Düzlemi geçtikten sonra bu beden yok olacak ve benimki geri gelecektir. Yine kanatlarım olacak ve seni koruyabileceğim. Ama kilisenin en yüksek noktasına ulaşmamız gerekiyor."

"En yüksek noktaya mı? Neden?"

"Boyutları geçmek pek de kolay bir iş değil."

Hırlama sesi bizi durdurdu ve Jericho adımını yarıda kesti. Başını eğip yan odaya baktı ve ben titreyerek koluna tutunurken tırnaklarım derisine battı. Işığı açtı ve odanın ortasında devasa bir çukur ortaya çıktı. Havada çürüme ve bozulma kokusu vardı ve ikimiz aşağıya baktığımızda, çukurun dipsiz bir karanlığa uzandığını gördüm. Orada yüzlerce alatum birbirinin üzerine tırmanmış, duvarları tırmalayarak bize ulaşmaya çalışıyordu.

Beni arkasına çekerek Jericho odadan çıktı ve arkamızdan gelen bir ses bizi durdurdu.

"Akıllıca, kardeşim. Gizlenmişsin, böylece Nöbetçiler varlığını hissetmiyorlar." İkimiz de dönüp koridorun ortasında duran Drystan'ı gördük, arkasında morbik kanatları uzanmıştı. "Ordum hakkında ne düşünüyorsun, Jericho? Etkileyici, değil mi?"

"Ne halt ettin sen?" Jericho, sesinde tiksinti ile sordu. "Kanatlarım kesildikten sonra yapmam gerekeni yaptım. Elbette, onlar seninkiler kadar güzel değiller, ama iş görürler, sence de öyle değil mi?" Arkasında, Pentacrux amblemi taşıyan siyah deri askeri yelekler giymiş, yardımcı rahiplerden açıkça ayırt edilebilen yarım düzine kadar adam duruyordu. Her biri çeşitli silahlar taşıyordu; bazıları hançer, bazıları kılıç ve çekiç.

Hepsi Jericho'yu ölümcül şekilde yaralayabilecek silahlardı.

"Sanırım bana ait bir şeyi çaldın." Drystan'ın bakışları bana kaydı ve sonra geri döndü.

"Onu sana vermeyeceğim," dedi Jericho dişlerini sıkarak. "Ne sana, ne de Nöbetçilere."

Dudakları bir gülümsemeye gerildi. "Yakında gelecekler. Ve eminim ki seni cezalandırmaktan zevk alacaklar. Tabii ben seni önce öldürmezsem."

"Beni öldürmek kanatlarını geri getirmeyecek."

Drystan'ın karanlık kahkahası koridorda yankılandı. "Hayır, getirmeyecek. Ama çok, çok iyi hissettirecek." Bize doğru fırladı ve Jericho topukları üzerinde döndü. İkimiz bir kapıdan merdiven boşluğuna girdik ve Jericho beni önünden iterek, bir merdiven basamağından diğerine koşarak çıktık.

Kan basıncının yükselmesiyle kulaklarım çınlıyordu, merdiven boşluğunda ilk metal çarpışması yankılanana kadar yaklaşan ayak seslerini duymadım. Dönüp baktığımda Jericho, Pentacrux askerinin kafasına çekiğini indiriyordu ve metali yerinden çıkardıktan sonra onu merdiven korkuluğunun üzerinden aşağıya, karanlığa doğru tekmeledi. İkincisi bize doğru sendeledi, ardından üçüncüsü geldi. Jericho ikisiyle de çelik çarpışmasıyla savaştı ve askerler korkunç bir şekilde öldü. Dördüncü asker merdiven boşluğunu dolaştı ve Jericho'nun yan tarafını kesti. Jericho acı içinde bir inilti çıkardı, bu ses beni paniğe sevk etti, ve daha deneyimsiz olan askere çatalını sallayarak kafasını kopardı. Jericho düşen askerin kılıcını aldı ve iki silahı da hazır tuttu. Beşinci asker bize doğru ilerledi, ama hızla yön değiştirerek merdivenlerden aşağı indi.

Vurulduğu yerde cüppesine sızan kanı gördüm. "İyi misin?"

"İyiyim."

Jericho arkamdan hafifçe iterek devam etmemi istedi. Üç kat yukarı çıktığımızda merdiven boşluğunda bir homurtu yankılandı ve ben korkuluktan aşağıya bakarak şeytani yaratıkların peşimizden koştuğunu gördüm.

"Aman Tanrım!"

Ayak bileklerimde dans eden kumaşa takılmamaya çalışarak, aptal cüppe ve bornozla olabildiğince hızlı koştum. Jericho kolumu tuttu ve her tökezlediğimde beni kaldırdı. Bir çift kapıya ulaştık ve kilisenin çatısına çıktık. Jericho, kapıların koluna uzun çırpıcı sopasını saplayarak ilerleyen yaratıklara karşı bir bariyer oluşturdu.

Döndüğümde bir Pentacrux askeri bana doğru koşarken gördüm ve içgüdüsel olarak bir avuç çakıl toplayıp yüzüne fırlattım.

O, uçan taşlardan korunmak için elini kaldırıırken, Jericho bıçağıyla onun karnını kesti. Asker elini salladı ve kestiği yerden koluna sıcak bir acı yayıldı.

"Ah, lanet olsun!" Ben geriye atladım ve Jericho öne doğru atıldı.

Onlar düello yaparken metalin çarpışması kulaklarımda çınladı. Asker, arkadaşlarından biraz daha yetenekliydi, ama yine de Jericho'nun kusursuz savunmasına karşı koyamadı. Ölümlü olmasına rağmen, dövüşte çok daha ileriye ve refleksleri daha hızlıydı.

Kavgadan biraz uzakta, Drystan'ı gördüm, zayıf görünümlü kanatları onu havada tutmakta zorlanıyor gibiydi.

Kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey aradım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece çakıl taşları vardı.

Bir çığlık, boğuk bir sesle kesildi ve dikkatim Jericho ile askerin üzerine çevrildi. Asker, Jericho'nun kılıcının keskin ucu boğazını delip geçerken dizlerinin üzerine çökmüştü. Jericho kılıcını düşürdü ve kendi kılıcını çıkardıktan sonra onu aldı.

Arkadan gelen gürültü sinirlerimi bozdu ve dönüp baktığımda kapıların çırpınarak açılmaya çalıştığını, kapı kolları çubuğa karşı bükülerek direndiğini gördüm.

"Tanrım, Jericho, geliyorlar."

Gözümün ucunda bir şey parladı ve ben hızla dönüp Drystan'a baktım. Yakınımızda bir yanık izi çakılları renklendirmişti ve ben hemen Jericho'ya döndüm. "Onun cambion olduğunu sanıyordum. O da yıldırımları kontrol edebiliyor mu?"

"Daha önce yapamıyordu. Bu yeteneği nasıl edindiğini bilmiyorum, ama tüm bu enerjiyi dağıtacak kanatları yok."

O sözü söyler söylemez, Drystan'ın kanatlarının yanmış olduğu yeri fark ettim. Isıyı kaldıramayan insan derisini kullanmıştı.

"Atla bakalım, kardeşim," diye alay etti Drystan ve bize doğru bir elektrik akımı gönderdi.

Sert bir itmeyle yere düştüm ve acı içinde bağırarak sırt üstü döndüm, Jericho'nun yan tarafına darbe aldığını gördüm. Kumaşın yanmış olduğu yırtık cüppenin altında, akımın ona değdiği yeri gösteren yanık bir iz vardı.

"Ölümlü bir bedenle pek eğlenceli değil, değil mi?" Drystan'ın sesindeki eğlence, içimdeki dehşeti daha da artırdı ve

kapı, bize doğru hırlayarak ve sürünerek gelen yaratıkların etrafında açıldığında, nefes almakta zorlandım.

Jericho inleyerek, elini yarasına koydu ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Sen her zaman berbat bir nişancıydın," dedi boğuk bir sesle.

Başka bir saldırı onu tekrar vurdu, bu sefer sol omzuna isabet etti ve onu geriye doğru yere düşürdü. Bir başka acı çığlığı daha duyuldu ve ben ona doğru koştum, vücudumu kalkan olarak kullanarak.

"Durun! Lütfen. Ona zarar vermeyin." Gözlerim yaşlarla doldu ve yaratıklar bize yaklaşırken elimi uzattım. İki elimle kılıcı kaldırdım, ağırlığı beni şaşırttı. Öne doğru sendeleyip beceriksizce kılıcı salladığımda, bıçak yaklaşan yaratıklardan birini kesti ve bir saniye sonra alevler içinde kaldı.

Bu tuhaf şanslı anı kutlayabilirdim, ama bu onların ilerlemesini durdurmamış gibiydi.

Hırlamaları şiddetlendi ve beni korku çılgınlığına sürükledi.

"Belki de ikinizi parçalamalarını izlemek daha eğlenceli olabilir. Karar veremiyorum."

Tekrar savurdum ve kılıcın ağırlığı dengemi bozdu. Jericho acı dolu bir inilti çıkardı ve öne eğilerek silahı benden aldı. Her zamanki gücü olmasa da, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, silahı kolayca dışarı doğru tuttu.

Yaratıklardan biri çemberden koparak bize doğru fırladı. Jericho homurdanarak kılıcı savurdu, ama yaratık saldırısından kaçtı. Yine saldırıya geçti, Jericho'nun çok daha yavaş reflekslerini atlatarak doğrudan bana yöneldi.

Elimi uzattım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"*Ca'ligo an a tua!*" Yanaklarım kızardı, bu saçma cümle, Nelle teyzemin gece korkularımdan muzdarip olduğum zamanlarda söylediği kadar tuhaf geliyordu.

Başka herhangi bir durumda, o anda bunu düşündüğüm için kendimden utanırdım.

Ancak yaratık olduğu yerde dondu, dişlerini gıcırdatıp bize pençelerini uzattı.

"Vay canına." Göğsümden bir kahkaha patladı. "İşe yaradı! İnanamıyorum, işe yaradı!"

"*Caelicolan dili* mi konuşuyorsun?" Jericho'nun sesindeki şaşkınlık benimkine benziyordu kendi şaşkınlığımla aynıydı.

"Hayır. O da ne? Az önce ne dediğimi hiç bilmiyorum."

"Nephilim dili."

Drystan'ın bana onun hakkında anlattıklarından sonra, bu mantıklı geliyordu. Başka bir zaman, başka bir yerde, onun *aslında* neyi uzaklaştırdığı konusunda biraz tedirgin hissedebilirdim.

Ama ikinci bir yaratık üzerime doğru koşarken, bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve aynı kelimeleri söyleyerek onu durdurdum, sanki uzuvları donmuş gibi.

"Bu da ne?" diye sordu Drystan, tiksinererek.

Jericho'nun koluna girerek, elimi dışarı doğru tutmaya devam ettim ve binanın kenarına doğru geri çekildik.

İki yaratık daha ileri atıldı ve ben sözleri söylemek için ağzımı açtığımda, Drystan üzerimize bir elektrik akımı daha gönderdi.

O sefer sözleri yüksek sesle söylemedim ve yaratıklar bize atladıkları anda, Jericho ve bana yönelik olan elektrik akımıyla yere düştüler.

Bir başka Alatum Jericho ve bana doğru hücum etti, Jericho kılıcını sallayıp kafasını omuzlarından kopardığında aniden durdu. Daha fazlası bize doğru ilerlerken, Jericho kolumu tuttu ve beni binanın kenarına sürüklediğinde ben bir çığlık attım.

Drystan uzanıp bacağımı kavradığında, boğazımdan bir çığlık çıktı ve beni, onunla Jericho'nun arasında, Jericho'nun uzattığım elimden sarkarken, havada asılı tuttu. Basınç uzuvlarımı parçaladı. Acı içinde bir çığlık attım. İkiye bölünecektim.

Alatum'lardan biri Drystan'ın sırtına atladı, sert inişinin etkisiyle midem bulandı ve havada sıçradım. Drystan'ın tutuşu zayıfladı ve lanet okuduğu ses başımın üstünde yankılandı.

Birdenbire baskı azaldı. Kilisenin otoparkına doğru bir yığın kaya gibi düştüm. Midem göğsüme kadar yükseldi ve ağzımı açıp çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Aşağı, aşağı düştük ve yukarıdan gelen bir ışık parlamasıyla dünya karanlığa büründü.

Yoğun bir ısı bana çarptı ve sanki alevler içinde kalmışım gibi titredim.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki sesim kısıldı ve Jericho'nun kanatlarının şingirdamasıyla karanlık dağıldı.

Onun kanatları!

Kanatsız yaratıklar, artık kilise otoparkı olmayan, bir ormana doğru düşerken, bize doğru geçip giderken, geçip giderken bize tırnaklarını geçiriyorlardı.

Yukarıdan bir başka şimşek çaktı ve Jericho'nun kanatları parladı, içimde yoğun bir titreşim yarattı.

Ağaçların tepeleri ve açık alanların üzerinden uçtuk ve aşağıya bakmaya cesaret ettiğimde, şeytanların ayaklarıyla yetişmeye çalıştıklarını gördüm.

Bir sürü kuzgun onlara doğru daldı ve yaratıklar onlara saldırdı, ancak bu saldırı onların hızını sadece biraz yavaşlattı. Onların ötesinde, Jericho yere doğru eğildi ve ani inişiyle göğsüme mide bulandırıcı bir gıdıklanma hissi verdi ve beni bir açıklığa indirdi.

İblisler bize doğru hücum ettiler, hırlayarak ve tıslayarak.

Jericho kollarını uzattı ve kanatlarının üzerinde pürüzlü enerji ışıkları parladı. Yaklaşan canavarlara yıldırımları fırlattı ve onların çığlıkları etrafımızda yankılandı. Arkalarından daha fazlası koştu ve Jericho bir tur daha göndererek onları her yöne dağıttı. Alevler orman zeminine sıçradı ve hızla yanan bir ateş duvarına dönüştü.

Drystan alevlerin dışında yere indi ve ayağa kalkarak bize doğru ilerledi. Jericho beni kollarına alıp tekrar uçmaya başladı ve farkına varmadan, Blackwater Katedrali'nin bulunduğu uçuruma kısa bir mesafede ulaşmıştık.

Bir kez daha, bir yıldırım ona çarpmadan hemen önce beni yere indirdi. O karanlık bir ok gibi gökyüzüne fırlarken, karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Cerberus ve diğer iki köpek yanıma koştu ve ben gökyüzünü izledim, pürüzlü şimşek parçaları başımdaki bulutları aydınlatıyordu. Üzerimde bir fırtına kopuyordu.

Köpeklerin hırlamasıyla, dikkatimi bana doğru yaklaşan şeytani yaratıklardan birine verdim.

Korku boğazımı sıktı. Köpekler tehditkar bir şekilde hırlamaya devam ettiler, sırtlarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Kararlı bir şekilde, iblis daha da yaklaştı ve kemikli kolunu uzattı, bu da beni her iki yandan koruyan köpeklerin hırlama ve havlamalarını daha da şiddetlendirdi. İblisin pençelerinden birinde tanıdığım bir nesne vardı. Garic'in hayatına son vermek için kullandığı küçük metal parçası.

Göğsümde bir ağrı hissettim. "Remy?"

Köpekler havlayarak karşılık verdiler ve Cerberus saldırmak için arka ayakları üzerinde yükselirken, ben onun tasmağını tuttum.

"Hayır. Kalın."

Sırtlarındaki tüyler diken diken olmasına rağmen emrimi yerine getirdiler.

Remy hırladı ve tısladı, ama bu bir tehdit gibi gelmedi. Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi geldi.

"Lütfen. Seni anlamak istiyorum."

Başka bir yaratık onun yanından geçip bana doğru atladı, Remy ona uzandı, geriye doğru çekti ve tekmeleyen canavarı yere yatırdı. Remy pençeleri ve dişleriyle onu parçaladı, bir seferde büyük parçalar kopardı, ta ki geriye parçalanmış ve kanlı bir et yığını kalana kadar. Yüzü kanla kaplı halde bana döndüğünde, ben bir adım geri çekilip nefesimi tuttum.

Köpekler tekrar saldırıya geçti, ama yarım düzine Alatum daha bize doğru atlayınca, Remy ile olan kavgalarını bırakıp diğerlerinin peşine düştüler. Hırlama ve diş gıcırdatma seslerinin oluşturduğu kakofoni içinde, ben felç olmuş gibi durdum, dikkatimi kavga ile Remy arasında gidip geldim.

Korkunç bir savunmasızlık hissi içimi kapladı. Alatumlar ormana geri çekildi, köpekler peşlerinden koştu ve beni orada tek başıma bıraktılar. Yalnız. Korunmasız.

Remy bir hayvan gibi topallayarak yaklaştı ve ben keskin bir nefes alıp, onun yaklaşmasına tepki olarak geri atladım.

O, bana doğru alışılmadık şekilli metal parçayı uzattı.

Kömür kadar siyah olan iblisin gözlerinde bir hüznün belirdi.

Gözyaşları onun görüntüsünü bulanıklaştırdı ve ben başımı salladım, o metal parçayı bekleyen avucuma koyana kadar elimi uzattım.

O, teslim olarak başını geriye eğdi. Gözlerimi kapatıp nefesimi verdim ve metali boğazına kaydurdum.

Bir nefes sonra alevler içinde kaldı ve çok geçmeden tüm vücudu yanıp kül oldu. Onu gönderdiğim yerin, aksi takdirde karşılaşacağı kaderden daha huzurlu olmasını umdum.

Onun kalıntıları ötesinde, gökyüzünden bir nesne düştü ve çarpışmanın etkisiyle yeri sarsan mide bulandırıcı bir gürültüyle yere çarptı.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış, oraya doğru koştum ve orada Jericho'yu bulmamam için dua ettim.

Yaklaştıkça, Drystan'ın zayıflamış bedeninin yerde sürünerek, öksürerek ve hırıltılı nefes alarak ilerlediğini görebildim. Kanatlarında delikler vardı ve birinin yarısı yanarak, birbirine tutturulmuş kemiklerden başka bir şey kalmamıştı. Her nefes alışında çıkan boş ses, nefes almakta zorlandığını gösteriyordu.

Kısa bir mesafe ötede, Jericho onun arkasına indi ve ilerlemeye başladı. Elleri yumruk haline gelmiş, omuzları gerilmişti. Karanlıkta bile, içinde alevler gibi yanan öfkeyi görebiliyordum.

Avucumda hala tuttuğum küçük metal parçasıyla Drystan'ın yanından geçip Jericho'ya koştum ve parçayı ona uzattım.

Zayıflamış kardeşine doğru büyük adımlarla yürüdü. Kardeşi, belki de ölümlülerin dünyasına kaçmak için, uçuruma doğru sürünmeye devam ediyordu. Jericho, cambion'un sırtına ayağını dayayarak onun sürünmesini durdurdu ve Drystan'ın tepesini kavrayarak başını geriye doğru eğdi.

"Seni yıllar önce öldürmeliydim. Seni bağışlamamı isteyen annemdi. Sana merhamet gösteren annemdi. Ben değil."

"Lütfen... tek istediğim... o... babam." Drystan'ın söylediği her kelime boğazındaki gırtlaksı sesle kesiliyordu. "Kanatlarımı geri kazanmak için... Beni bırak. Sana yalvarıyorum. Kardeşim."

"Sen benim kardeşim değilsin," diye dişlerini sıkarak, Drystan'ın başını geriye doğru çekerek Jericho.

"Bu... bitmedi." Boğazı sert bir yutkunmayla titredi. "Nöbetçiler... gelecekler. Senin için. Ve... cezalandıracaklar."

"Bu yeni bir şey mi?" Bir saniye bile geçmeden Jericho, metalin keskin ucunu Drystan'ın boğazına vurdu. Yaradan kan sızarken Jericho onu bıraktı ve Drystan kıvranıp boğazını tutarak onu kurtaramayacak nefesini alırken yana doğru adım attı. "Ex Nihilo'ya geri dön, *kardeşim*."

Bu sözleri söylediği anda, Drystan'ın vücudu alev aldı. Bir dakikadan fazla sürmeden, geriye sadece kül ve külden başka bir şey kalmadı.

Drystan'dan geriye kalanlara bakarak, külleri atlatıp Jericho'nun yanına gittim, elimi eline kaydırdım ve sıcak teninin benim tenime dokunmasının sakinleştirici etkisinin sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

"O Alatum'ları uzaklaştırmak için çok akıllıydı. O cümleyi daha önce hiç duymamıştım." Sesi savaş yorgunu bir sakinlik taşıyordu, el ele tutuşan ellerimizi dudaklarına götürüp öptü.

Gülümseyerek, yatağımın ucunda oturan Nelle teyzemin, odaya kutsal su serpiyormuş gibi bu sözleri söylediği anıyı hatırlayarak başımı salladım. "Bu, Nelle teyzemin benim gece korkularımı gidermek için kullandığı bir yöntemdi. Ama şimdi, belki de onun uzaklaştırdığı şeyin rüyalardan daha fazlası olduğunu düşünmeye başladım. Her zaman bunun onun uydurduğu bir ifade olduğunu düşünmüştüm."

"Kesinlikle değil. Bu dilde çok yetkin değilim, ama anlıyorum." Jericho beni öpmek için kendine çekti. Yavaş ve nazıkçe yüzümü tuttu

yüzümü tutup binlerce sözle öptü. "Merhaba," dedi, uzaklaştığında.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Onu tekrar öptüm ve dudaklarına gülümsedim. "Merhaba."

Yukarıya baktığımda, gökyüzünde kan kırmızısı bir ay göründü, siyah denizin üzerine kızıl bir sis yayıyordu ve ön planda katedralin silueti ile bu manzara nefesimi kesti. Bu garip ülkeye geldiğimden beri ilk kez kendimi evimde hissettim.

Evimde.

O anda aklıma geldi. Kehanet.

Bu gece ölmüş olmam gerekirdi.

Ayın kenarındaki siyah şerit, tutulmanın yakında geçeceğini gösteriyordu.

Günler önce Jericho'nun sözleri zihnimde yankılandı.

Laneti bozmanın tek bir yolu var.

Göğüs kafesimin arkasında garip bir his yayıldı.

Hamile miyim?

Şaşkın bir şekilde, elimi karnıma koyup Jericho'ya döndüm.

Dudakları şaşkın bir gülümsemeye dönüştü, bakışları elimle yüzüm arasında gidip geliyordu.

İkimiz de tek kelime etmedik, belki de ikimiz de şok halindeydik. Sonunda gözyaşları içinde bir kahkaha patladı içimden, keşifimin heyecanı beni titretirken.

"Bir bebek mi?" diye fısıldadım. Dürüst olmak gerekirse, hiç istememiştim. Çocukları ya da hamileliği hiç hayal etmemiştim. Ama birdenbire, bu yeni bir anlam kazandı. Önceki belirsizlik, keskin siyah gözler ve yumuşak siyah saçlara dönüştü. Jericho'nun bebeği. İçimde. Benim vücudumda. Tamamen şaşkınlık gözyaşları arasında, tekrar güldüm ve kollarıma onu sardım.

"Sen benim sonsuzluğumsun," diye fısıldadı.

Biri yaklaşıyor!

Yukarıdan gelen sesler dikkatimi kuşların uçuğu yere çekti.

Kaşlarımı çatarak, ellerimi boynundan çektim ve gökyüzüne baktım.

Keskin bir homurtu dikkatimi tekrar Jericho'ya çevirdi. Yüzündeki gülümseme, uzanabilseydi kalbimi onarılamaz bir şekilde delip geçecek bir şeye dönüştü. Gözyaşlarının sisinden, göğsünün ortasından bir kılıç ucunun çıktığı yere baktım.

Mide bulandırıcı bir *vınlama sesi*. Ardından bir tane daha.

Yerde, onun iki yanında, iki muhteşem, kopmuş kanat yatıyordu.

İçimde panik yükseldi.

Dünya yavaş çekimde hareket ediyordu. *Tik. Tik. Tik.* Çan kulesindeki saat gibi.

Nefes alamıyordum. Boğazım tek bir nefes almak için çabalıyordu, ama ciğerlerim kilitli kalmıştı.

Donmuş gibiydim.

Nefes al. *Nefes al!*

Arkasında, saldırganı duruyordu. Benim sadece belli belirsiz tanıdığım bir adam.

Gözlerimi Jericho'ya çevirerek, güvence aradım. Umut. Ondan beklediğim güvenlik ve emniyet.

Oysa o dizlerinin üzerine çöktü ve bana bakarken, bu korkutucu adamda daha önce hiç görmediğim bir şeyin gözlerinde dönüp durduğunu gördüm. Bu, midemin derinliklerinde yoğun, kara bir korku uyandırdı.

Korku.

Bir saniye sonra, başını geriye eğdi ve yamalanmamış gözünü

Vücudu alevler içinde kaldı.

kap *Hayır. Hayır! Hayır!*

attı. Ateşin onu yiyip bitirmesini izlerken, içimden korkunç, acı verici bir çığlık yükseldi.

onu yiyip bitirirken içimden korkunç, acı verici bir çığlık yükseldi. "Jericho! Lütfen! Hayır!" Elimini uzattığımda alevler elimi yaladı. Ve otuz saniye geçmeden, tüm dünyam küle dönüştü.

Hayır. Kafam bunu kabul etmiyordu. Hayır. Sadece bir kabus. Uyan, Farryn! Uyan!

Ama yapamadım. O rüyadan uyanamadım.

Soğuk bir korku göğsümün içinde yayıldı. Vücudumdaki her kas titriyordu. Her hücrem yanıyordu.

Hayır. İnkâr kalkanı başımı sallamama neden oldu. Hayır. O olamaz. O O. O ölemezdi. Biz hayatta kaldığımız halde. Biz kazandığımız halde.

Panik içimde kıpırdanıyordu, gerçeklik kenarda oturmuş, beni yüzeyin altına çekip boğmak için bekliyordu. *Bakma*, diye başım içimden seslendi. Ama onun geriye kalan tek şeyi olan kül yığınınan gözlerimi ayıramadım ve acı dikenli bir çivi gibi içimi deldi.

Dizlerimin

üzerine çöktüm.

Hayır!

Göğsümden korkunç bir acı sesi çıktı. Onunla geçirdiğim her an gözlerimin önünden geçti — Lustina'nın anıları benimkilerle birleşti.

Kuşu iyileştirdiğinde dudaklarındaki gülümseme.

Bana baktığını fark ettiğimde her zaman var olan hayranlığı.

Sonsuz olasılıklar vaat eden okyanus mavisi bakışları. Elimi tuttuğunda cildinin sıcaklığı.

Hepsi gitmişti. Silinmişti.

Acı midemde kıvrıldı, öfkeli bir kararlılıkla içimi parçalayıp çizdi. Elimi oraya koydum ve başımı geriye eğdim, gözyaşları şakaklarımdan akıyordu.

Çok fazla. Çok fazla acıdı!

"*Acı çok fazla olduğunda hatırla...*" demişti bana bir keresinde.

Soğuk su. Kanlı ay. Yüzümü kapatan bir el, sessizliğe boğan bir kelime.

"Merhamet!" diye bağırdım. "Merhamet!"

Hala başımın üzerinde dönen kuşlar, kanat çırpma ve cıvıltı sesleriyle dağıldılar. Etrafımdaki dünya sessizleşti. Uçan kül parçalarına uzandım ve onu avucumda tuttum.

Gitmişti.

İçimde başka bir şey yükseldi, sanki derinliklerinden tırmanan bir canavar gibi.

Öfke. Saf. Ham. Şiddetli.

Jericho'nun küllerinin yanında yerde duran kılıcı aldım ve ölümcül bir savaş çığlığıyla katiline doğru fırladım, ama o anda ayak bileğime keskin bir acı saplandı, ayaklarım yerden kesildi ve kılıcı düşürdüm. Kemiklerimi sarsan acı, bacağımda sıcak iğneler gibi yayıldı ve başımı kaldırdığımda, adam ellerini uzatmış, sanki ellerinden görünmez bir kurşun çıkmış gibi duruyordu.

"Lustina, beni dinle." Bana seslenen ses tanıdıktı. Sahibi olduğu adam kadar korkunçtu.

Piskopos Venable.

"Neden! Neden bunu yaptın! Neden!" Ayağa kalkmaya çalıştığım da, acı tekrar bacağıma saplandı ve ikinci kez yere yığıldım.

"Bunu o seçti." Sözleri göğsüme ağır bir kaya gibi çarptı ve nefesim kesildi. "Seni kurtarmanın bedeli, kanatlarından vazgeçmekti. Bir Sentinel için bu, esasen ölümsüzlüğünden vazgeçmek demektir."

Gözlerim yaşlarla dolarken, öfke ve inanamama duygusuyla başımı salladım.

Mantıksız öfke. İçimi yakan, erimiş demir gibi sıcak bir öfke.

"Hayır. Yalan söylüyorsun. O böyle bir şey yapmaz.

Yalan söylüyorsun!"

"Sana kendi dünyana dönmen için bir fırsat vereceğim. Bu onun tek şartıydı. Şanslısın ki, bu dünyada şartlara bağlıyız, yoksa eskisi gibi aynı kaderi paylaşırdın. Dağın eteğinde bir feribot bulacaksın." Cebinden bir bozuk para çıkardı - Jericho'nun geri dönmen için verdiği para - ve onu benim ulaşamayacağım bir yere attı. "Feribotçuyu öde, o zaman dünyana güvenle geri dönebilirsin. Burada kalırsan, sonsuza kadar avlanmanı sağlayacağım."

Kaşlarımı çatarak, yere attığı paraya baktım ve onu kaldırdığımda bir yüzünde iblis, diğer yüzünde melek olduğunu gördüm.

"Görünüşe göre lanet bozuldu. Şimdilik. Tebrikler. Ama bir kızın olursa, lanet ona geçecek."

"Neden bunu yapıyorsun?" İçimde bir hayat olduğundan emin olmasaydım, beni de aynı kadere göndermen için yalvarırdım. Jericho'nun bebeği. "Neden beni bırakıyorsun ki?"

"Çünkü öbür dünyada bile, gazabın cezasından muaf değiliz," dedi ve benden uzaklaştı.

Feribot için sırada beklerken, iskelenin kenarından cam gibi durgun, siyah suyu seyrediyordum. İçimi kemiren bir soğukluk sardı beni. Suyun yansımada, yüzeyden bana doğru uzanan korkunç parlak alevler gördüm.

Gözyaşları bu çok canlı illüzyonu bozdu ve gözlerimi kapatıp yüzümü çevirdiğimde, gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Kalbimi parçalayan bir acı, gerçekliğimin boğucu nefesi ile ciğerlerimi ağırlaştırdı.

O gitti.

Suya geri döndüğümde, bu sefer sadece kendi yansımamı gördüm. Yüzümdeki ıstırap, aynaya bakmışım gibi netti. Kederle dolu bir nefes verirken, zihnim düşüncelere daldı. O karanlık ve dipsiz yüzeyin altına düşmenin ne kadar huzurlu olacağına dair düşünceler. Nefesimi bırakmak.

Her şeyi bırakmak.

Bir anı su yüzüne çıktı. *Buz gibi soğuk suda yatarken. Kan kırmızısı ayı seyrederek. Karanlık. Huzur.*

Benimle birlikte bekleyen birkaç kişi, ister insan olsun ister başka bir şey, feribot uzaktan yaklaşıp su yüzeyinde kalan sisi yarıp geçerken kıpırdanmaya başladı.

İskelenin kenarına yaklaştım. Daha da yaklaştım.

Su sakın ve davetkârdı, zifiri karanlık yüzeyinin altında derinlikleri görünmüyordu.

Bırak kendini.

İskelenin kenarına ayak parmaklarımla dokundum, tüm vücudum titriyordu.

"Yapma, Tu'Nazhja." Sevdiğim o güzel, derin ses hareketlerimi durdurdu.

Etrafa baktığımda ondan hiçbir iz yoktu, sadece yaklaşan feribota binmek için iskelenin ucunda toplanmış birkaç kişi vardı. Kaşlarımı çatarak dikkatimi tekrar suya çevirdim ve yansımada onun yakışıklı yüzünü gördüğümde nefesim kesildi. Arkamda duruyordu.

"Jericho?" diye fısıldadım, ama arkamı döndüğümde yine kimse yoktu.

Utanç dalgaları içimi kapladı ve ellerimi karnıma koydum, gözlerim gözyaşlarını tutmaktan yanıyordu. Neredeyse ne yapıyordum? Bebek içimde yaşarsa, ondan geriye kalan tek şey o olacaktı. Midemde bir mide bulantısı hissettim ve kenardan geri adım attım.

Elimde Barchiel'in bana verdiği bozuk para vardı ve avucumu açtığımda, Jericho'nun onu parmaklarında çevirdiğini düşündüm. Alaycı bir şekilde onu kaldırdığında yüzündeki kurnaz gülümseme. Onu sonsuza kadar saklamak istedim, ama zamanı gelmişti.

Geri dönme zamanı.

İskelenin sonuna doğru yürüdüm, orada uzun, siyah, kapüşonlu bir cüppe giymiş iri yarı bir adam avucunu uzattı. Parayı avucuna bıraktım ve adam onu incelerken bekledim. Sanki gerçekliğini test eder gibi parayı dişlerinin arasında tuttu. Sonra başını sallayarak beni küçük tekneye binmeye çağırdı.

Teknenin güvertesinde altı sıra vardı ve bunlardan dördü diğer yolcularla doluydu. Yaşlı bir kadın beni baştan aşağı s zd  ve ben de soğuk havadan ve onun meraklı bakışlarından korunmak için c ppemi kapattım. Başımı eğerek onun arkasındaki koltuğa oturdum.

Feribotcu tekneyi rıhtımdan ayırırken, tekrar suya döndüm ve yanımdaki bankta bir şey dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarak yaklaştım ve kitabı kaldırırken kalbim g m g m atmaya başladı.

Baron ve Cadının Kızı.

Etrafa hızlıca baktığımda, diğer yolcuların farkında olmadıkları belliydi, bazıları suya bakarken, diğerleri aşağıya bakıyordu. Titrek bir el ile kitabın kapağını açtım ve sayfalarından bir şey kayarak yere düştü.

Bir bozuk para.

Onu kaldırdığımda, feribotula verdiğim madeni paranın aynısı olduğunu gördüm. Ona baktığımda, yüzünü çevirip gemiyi rıhtımdan uzaklaştırıyordu.

Tekne hareket etmeye başladığında, kitabı göğsüme sıkıca bastırdım.

FARRYN

Üç ay sonra...

Nelle teyzemin eski ofisindeki masanın üzerine eğilmiş, babamın günlüklerinin sayfalarını tek tek çeviriyordum. Haftalarca onları incelemiş, Ex Nihilo'dan bir ruhu geri getirmeyle ilgili notlarını aramıştım. Ne de olsa Drystan'a göre, babam onu hiçlikten geri getiren kişiydi. Her günlüğü en az on kez okudum, ama tek öğrendiğim, kolumda bulunan sembolün eski bir Pri'scucian dilinden çalınan bir mühür olduğu idi. Babamın notlarında, Pentacrux'un onu yüzyıllar önce çaldığından bahsediyordu, ama anlamı benim için hala bir gizemdi.

Geri dönmem gerekiyordu. Barchiel'in beni bulma, orada avlama tehdidi hala zihnimin bir köşesinde duruyordu ve doğmamış bebeğimi tehlikeye atmak aptallık olurdu. Ama Jericho'yu geri getirmek için elimde yeterli bilgi yoktu. Babam onu incelemek ve anlamak için bir ömür harcamıştı, ama benim o kadar zamanım yoktu. Jericho benden vazgeçmezdi, böyle bir sonuca asla razı olmazdı ve bu yüzden ben de ondan vazgeçmeyi reddettim.

Babam bana şüphesiz yardım edebilirdi, ama tahmin ettiğim gibi tüm anılarını unutmuşsa, bu çok gerçek bir engel oluştururdu. Beni tanısa bile, bir ömür boyu yaptığı çalışmaları hatırlayacağı garanti değildi. En azından, onun Nightshade'de olduğunu biliyordum.

Günlüğü bir kenara bırakıp ofisten çıktım ve aceleyle giyinmeye başladım. Xhiphias'ı tekrar görmem gerekiyordu.

Sisli sokakta dururken, ağır demir kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, ama kapı kendi kendine açıldı.

Xhiphias kapının eşiğinde durmuş, kaşlarını çatmıştı. "Vay vay. Bakın kim dönmüş."

"Bunun için sana teşekkür etmeli miyim?"

"Bunu nasıl başardığını merak ediyorum."

"Eminim öylesindir. Öyleyse, sen bana sırlarını söylersen, ben de sana benimkileri söylerim." "O kadar meraklı değilim." Kapıyı kapatmak için itti, ama ben de geri ittim.

"Lütfen, Xhiphias. Buraya seni azarlamak için gelmedim. Yardımına ihtiyacım var." "Umurumda değil." Kapıyı *sertçe* kapattı ve sokakta ve kalbimin boşluklarında yankılandı.

Kapıyı tekrar yumrukladım. Bekledim. Tekrar yumrukladım. Ve tekrar bekledim.

Birkaç dakika daha bekledim. Kapının önünde volta attım, endişem midemde bir girdap gibi dönüyordu. Boş bir sokakta durmuş, beni içeri alması için yalvaran bir deli gibi hissediyordum. Tekrar kapıyı çaldım. Cevap yoktu.

Fırsat elimden kayıp gitti. Kaybolmuştum ve gittikçe daha da dibe batıyordum.

Dizlerimin üzerine
çöktüm. Ve
sonunda yıkıldım.

Ellerimi saçlarıma gömdüm, kapısının önünde ağlama isteğiyle mücadele ettim. Son birkaç aydır kendimi deli olmadığımı ikna etmeye çalışmış olsam da, deli olduğumu biliyordum.

Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Jericho'nun dönüşü, ne kadar imkansız olursa olsun, bana bağlıydı.

En karanlık uçuruma ulaşmıştım ve tek ışık parıltısı da o kapının çarpmasıyla sönmüştü.

Alnımı soğuk metale dayadım ve gözlerimi kapattım. "Lütfen, Xhiphias," diye fısıldadım, beni duyamayacağından emin olarak. "Eğer bana dönmezse, ne yapacağımı bilmiyorum. İçimde büyüyen bebek onun."

Saniyeler geçiyordu.

Yüksek bir tıklama sesi kapının kilidini işaret etti.

Kapı tekrar açıldığında geri adım attım ve Xhiphias'ın eskisi gibi orada durduğunu, gözlerini kısmış olduğunu gördüm.

"Kimin?"

"Van Croix'nın."

"Sen de *Van Croix'nın* çocuğuna mı *hamile* kalmışsın?" Ses tonundaki inanmazlık, Xhiphias'ın benim geri dönmemi beklemediğini, hatta hamile olduğumu hiç beklemediğini bana kanıtladı.

dönmemi beklemediğini, hamile
olduğumu ise hiç
beklemediğini düşündürdü.

"Evet."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Ve o bu çocuğu tanıyor mu?"

"Evet."

Bir iç çekerek kollarını kavuşturdu ve beni incelercesine çenesini okşadı.
"Sen de ölümün ta kendisi gibisin." Dudaklarını sıkılaştırarak bir anlığına bana
baktı, sonra kenara çekildi. "Gel."

Onu takip ettim ve beni ateşin etrafındaki yastıklara doğru yönlendirdi.
Sıcaklık iyi geliyordu, ama aylardır bana yapışmış olan soğuk dış kabuğu
tamamen delip geçemedi. Yastıklardan birine oturup, piposunu hazırlamasını
izledim. Sonunda piposunu yakıp ateşin karşısına oturdu.

"Geri dönmem gerek."

Gözlerini bir anlığına karnıma dikip piposundan bir nefes çekti. "Bunun
akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Bebek yarı Sentinel olsa bile mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve sigara içmeyi bıraktı. "İçinde bir Sentinel mi
taşıyorsun?"

Şeytanlar ve Sentinel'ler arasındaki dinamikleri bilmediğim için
söylemeye tereddüt etsem de, ilgisini çekmek için cevap verdim. "Evet."

"İlginç." Sigara içmeye devam etti ve arkasındaki yastıklardan birine
yaslandı. "O zaman bilemem. Sentinel taşıyan birini hiç tanımadım."

"Ama bebeğe zarar verme ihtimali var mı?"

"Normalde, geçişten sağ çıkan olmaz. Sen bir istisna gibi görünüyorsun."

Daha önce yaptığım gibi, kolumu sıyırıp kolumdaki damgayı gösterdim.
"Babam bu sembolü durmaksızın inceledi ve ben bunun ne anlama geldiğini
bilmek istiyorum."

"Sana bir kez söyledim, bununla hiçbir ilgim
yok..." "Lütfen. Bildiğin kadarıyla anlat bana."

Gözlerini devirip, homurdandı. "Peki. Bu eski bir Pri'scucian
mührüdür." "Evet, bunu biliyorum. Pentacrux bu sembolü çaldı, değil
mi?"

"Sanırım hikaye böyle."

"Bu ne anlama geliyor? Bir anlamı var mı?"

Başını eğip gözlerini bana dikti. "Çok tehlikeli sorular soruyorsunuz Bayan Ravenshaw."

"Cevaplara ihtiyacım var."

"Korkarım tüm cevaplarımı tükettiniz. O sembolle ya da anlamıyla hiçbir ilgim yok."

Feribotta kitaptan düşen parayı çıkardım. Ona vermek ne kadar acı verse de, bana yardım edebilecekse, ne isterse verirdim. Paranın değerini bilmiyordum, ama Xhiphias'ın gözleri parladığında ve yastıkta doğrulduğunda, içimde bir umut ışığı belirdi. "Cevaplara ihtiyacım var."

"Onun değerini biliyor musun?" "Pek sayılmaz."

"O kadar parayı kazanmak için yüzyıllar boyunca ruhlar için köle gibi çalışmam gerekir."

"İstedığimi ver, o zaman senin olsun."

Başını salladı ve gökyüzünü işaret etti. "Sana istediğin şey hakkında bir şey söylediğimi öğrenirlerse, Ex Nihilo'ya gönderilecek bir sonraki kişi ben olurum."

"Onlar kim?" diye sordum.

"Güç sahipleri. Gökteki olanlar." "Nöbetçiler."

"Evet."

"Onlarla bağlantımı kaybettim. Sembolün anlamını söyle bana."

Elini alnına sürterek inledi. "Yoktan varoluş. Bu, Ex Nihilo'nun sembolüdür. Pri'scucian grimoire'den *Sigiliuz de'tei'den* gelmektedir, ancak çok tehlikeli bir büyü olduğu için pek bilinmeyen sembollerden biridir."

"O zaman doğru! Ex Nihilo'dan birini geri getiriyor."

"Evet. Eski ruhları diriltebilir ve Ex Nihilo'dakileri geri getirebilir. Yanlış ellerde, belki de insanlık için en ölümcül silahtır."

"Nasıl?" Heyecanla kanım kaynarken, dizlerimin üzerine çöktüm. Aylardır, Camael dışında bunu konuşabileceğim hiç kimse olmadan, yalnız başıma acımı yaşıyordum. En azından, benim kendimi hastaneye yatırmam gerektiğini düşünmeyen kimse yoktu. "Birini nasıl geri getirebilirim?"

"Bunu bilmiyorum. Bizim türümüz için bunun çevirisi yasaktır."

"Bana yardım ettiğinizi kimseye söylemeyeceğim. Lütfen."

"Sizden saklamıyorum Bayan Ravenshaw. Gerçekten çevirisini bilmiyorum. Sadece bir melek onun gerçek anlamını okuyup anlayabilir."

"Ama babam biliyordu. O birini geri getirdi."

"Bazı insanlar da Enochian dilinin tamamını çevirmişlerdir. Onlar aynı yasalara tabi değiller. Ama iblisler yasaklanmıştır. O kelimeleri yüksek sesle okumak kaderimi mühürler. Senin için çeviri yapacak bir melek bulmalısın."

Onun sözlerinin hayal kırıklığı omuzlarımda ağır bir yük oluşturdu. "Bir melek mi bulayım? Nerede?"

"Yakında bir Sentinel doğuracaksın. Bir gün o, senin için çeviri yapabilir. Bu dil onlar için doğuştan gelen bir yetenek. Tabii ki, bu biraz zaman alabilir. Doğal olarak doğanların çoğu, bu yeteneklerini hayatlarının ilerleyen dönemlerinde kazanırlar. Bazıları ise yetişkinlik dönemine kadar bekler."

"O kadar zamanım yok! Babamın çeviriyi anlaması tüm hayatı boyunca sürdü." Parmaklarımı saçlarıma gömdüm ve uzun, derin nefesler aldım, kendimi tutmak için çaresizce.

"Baban seni o mühürle damgaladı mı?"

"Hayır." Ona bakmadım, uzaklara daldım. "Görünüşe göre, yüzyıllar önce yaşamış bir kızın reenkarnasyonuyum. Lanetliydim. En azından öyleydim. Sanırım hamileliğim laneti bozdu."

"Peki ya senden önceki kız?"

"O öldü. Kanlı ayla ilgili bir kehanet vardı. Dürüst olmak gerekirse, ben bunu pek anlamıyorum."

Piposunu tüttürdü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Kız lanetlenmişse, bir melek onun annesinin lanetini bozmuş olabilir."

"Anladığım kadarıyla, bir melek kırdı. Öyleyse, bu Lustina'yı yarı melek yapar mı?"

"Öyle olması gerekirdi."

"Jericho bundan hiç bahsetmedi. Bana sadece Lustina'nın annesinin lanetli olduğunu söyledi."

"Belki de, daha önce de söylediğim gibi, kız henüz gücüne kavuşmamıştı." "Ama bildiğim kadarıyla annem lanetlenmemişti. kanlı ayda ölmedi."

"Her nesil lanetlenmez. Sen yeniden doğmuş olduğun için, lanet sende yeniden uyanır. Adı Lustina mı? Büyükannesi de lanetlenmemiş olabilir

lanetlenmemiş olabilir. Tabii ki bu sadece bir tahmin. Ama Lustina'nın babasının bir melek olması tamamen mümkün."

Tam olarak kavrayamadığım bu bilmece, başıma ilk baş ağrısı sancılarını getirdi. "Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Bu, onun babasıyla uzak da olsa küçük bir bağlantının olduğu anlamına geliyor. O sana yardım edebilir. Hayatını ve bebeğin hayatını tehlikeye atarak Nightshade'e geri dönmektense, bu kesinlikle daha iyi bir seçenek. Lanet kırıldığına göre şimdi ne olacağını kim bilebilir? Bir dahaki sefere fiziksel bedeninin hayatta kalamayabilir."

"Nasıl? Onu çağırmam mı gerekiyor?"

"Ben olsam çağırmazdım. Melekler bu şekilde rahatsız olurlar. Varlıklarından koparılıp cahil ölümlülerle sohbet etmekten hoşlanmazlar. Ama onun adını öğrenirsen, onu senin için bulabilirim."

"Nasıl?"

"Benim bir kehanet aynam var."

"Benden Lustina'nın sorumsuz melek babasının adını bulmamı mı istiyorsun? Bundan daha imkansız bir şey olabileceğini sanmıyorum."

Omuz silkerek piposunu tüttürdü ve dumanı üfledi. "Lustina'nın annesinin adıyla başladım."

"O kadın yüzyıllar önce yaşamış. Google'da arayabileceğim bir şey değil. Bunu nasıl bulacağım?"

"Sen Lustina'sın, değil mi?"

Xhiphias'ı ziyaret edeli **bir** hafta geçmişti. Her gün bilgisayarımın başına oturup internette bilgi arıyordum. Lustina'nın annesinin adını bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu. Tabii ki, Praeceptia şehri hakkında, var olup olmadığına dair tartışmalar dışında hiçbir şey bulamadım. Bu şehri anlatan makaleler, Atlantis ve diğer ünlü kayıp şehirlerden bahseden makalelerle aynıydı.

Meditasyon, dua, aklımın ön saflarına onun adını getirmek için *her şeyi* denedim. Benim zamanımdan yüzyıllar öncesine uzanan anılarımdan onu ortaya çıkarmak için.

Hiçbir şey.

Haftalardır hiç uyumamıştım, başımı katlanmış kollarımın üzerine koyup, saatlerce bilgisayara bakmaktan yorulan gözlerimi dinlendirdim, ama zihnimde parıldayan kış mavisi bir göz beni dikleştirdi.

Gözlerimi her kapattığımda bu oluyordu. Onu gördüm. *Onu*. Alevler vücudunu sararken, bana gösterdiği özür ve kabullenmiş bakışı.

Bilgisayar ekranı gözyaşlarımın perdesi arkasında bulanıklaşıyordu. Aylardır bu kadar ağlamış olmama rağmen gözyaşlarımın kurumaması bir mucizeydi.

Onun görüntüsü kafamın içinde bir döngü halinde takılıp kalmış, aynı acımasız sonla beni eziyet ediyordu. Hâlâ sıcaklığı hissedebiliyordum. Yanan etin kokusunu alabiliyordum.

"*Lustina!*" diye bir ses kulağımda çınladı.

Sesle irkildim, karanlık odaya bakındım, ama Camael'in her zamanki yerinde, iki kitaplık arasındaki pencere kenarındaki bankta uyuduğunu gördüm.

"*Lustina! Seni tekrar göreceğim, benim tatlı çocuğum! Bir sonraki hayatta, seni göreceğim.*"

Alevler. Çığlıklar. Uzanmış eller.

O zaman gördüğüm Jericho değildi, ateş kırmızısı saçlı bir kadındı.

Gözlerimi kapatmaya cesaret ederek, zihnimi istenmeyen düşüncelere kaptırdım.

Etin çıtırdaması. Kızıl saçların alev alması. Daha fazla çığlıklar.

"Anne!" diye bağırdım, farkında olmadan, ve gözlerimi açtım.

Anne?

O kadını daha önce bir yerde görmüştüm. Yüzü. Saçları. Tanıdık geliyordu.

Onu nerede görmüştüm?

Ateş. Kızıl saçlar. Kitaplar.

Kitapçı! Bana kitabı veren garip kadın. Satıcının adını tanımadığı kadın.

N e idi? Gözlerimi sıkıca kapatıp şakağımı okşayarak bana verdiği ismi hatırlamaya çalıştım.

Dilimde...

Catriona.

"Catriona," diye fısıldadım. Ve onun adını anınca, yeni bir anı belirdi.

Toprak zeminde dans etmek. Elini tutmak. Kahkahalar.

"Lady Lustina, sizinle dans etme şerefine nail olabilir miyim?"

"Tabii ki, Leydi Catriona." Kıkırdayarak elini tuttum ve o beni başım dönene kadar döndürdü, sonra yere düştüm. Daha fazla kahkaha. "Sen gerçekten bir kontun kızı mıydın, anne?"

"Öyleyim. Kildare Kontu'nun kızıyım."

Catriona. Kildare Kontu'nun kızı.

Adını arama çubuğuna yazdım. Karşıma çıkan tek şey, İrlandalı bir tarihçi tarafından yazılmış bir makaleydi. Makaleye göre, Catriona asi bir genç kadın, aristokrat, kıbar olmaktan çok vahşi, iki kötü şöhretli suçlunun asılmasını eleştiren ve buna karşı çıkan biriydi. İdamlarının arifesinde, o ve suçlulardan biri gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Bu olay, kayıtlara geçen en eski kaçırma olaylarından biri olarak kabul ediliyordu. Tabii ki, Catriona hiç bulunamadığı için bu bilgi doğrulanamamıştı.

Yayın tarihine baktığımda, makalenin 60'ların başında yazıldığını gördüm. Yazarın adını arama çubuğuna yazarken içimde büyük bir korku hissettim. Hala hayatta mıydı? O lanet makaleyi yazdığını hatırlıyor muydu? Zaten bir dizi hayal kırıklığına uğramıştım. Bir tane daha kaldırabilir miydim?

Nefesimi tutarak arama düğmesine tıkladım.

Xhiphias'a meleğin adının yazılı olduğu kağıdı verirken ellerim titriyordu. Beni terk edilmiş binanın ürkütücü bodrumuna götürmesi yeterince kötüydü, görünüşe göre kehanet aynasını orada saklıyordu, ama bunun üstüne bir de vücudumdaki her sinir canlı bir elektrik teli gibi hissediyordu.

"Nasıl buldun?"

"İrlandalı bir tarihçi. Görünüşe göre Catriona, yüzyıllar önce ünlü bir kaçırılma olayının kurbanıymış. Ölümünden kurtarmaya çalıştığı bir suçlu tarafından kaçırılan genç bir aristokrat."

"Kaçıran kişi melek mi?"

"Tam emin değilim. Kaybolmadan önce onunla ilişkili tek isim buydu."

Xhiphias, kral tarafından idam cezasına çarptırılanların listesinden bu ismi not aldığım kağıdı açtı. "Ceallach O'Ruairc? Oldukça uzun bir isim."

"Melekler hayatları boyunca isimlerini korurlar mı?"

"Genelde dünyadaki isimlerini kullanmazlar. Ama bu isim herhangi bir zamanda ona aitse, kullandığı bir isimse, yine de işe yarayabilir." Xhiphias, obsidiyen siyahı yüzeyi ve süslü demir çerçevesi olan aynayı öfkeyle kınından çıkardı. Odaya yaktığı mumların ışığında, ayna sadece zayıf bir yansıma veriyordu. Karanlık bir odada tek başıma rastlamak isteyeceğim bir şey değildi kesinlikle.

"Hazır mısın?" diye sordu Xhiphias yanımda, sinirlerimi daha da gererek.

Çılgınca başımı sallayarak ellerimi ovuşturdum, avuç içlerim terlemiş ve soğuktu.

O da başını salladı, sonra gözlerini kapatıp aynaya döndü. Başını arkaya yaslayarak, anlamadığım kelimelerden oluşan sessiz bir ilahi söyledi. Elinde tuttuğu pipodan bir nefes aldıktan sonra, dumanı aynaya doğru üfledi ve ismi söyledi. "Ceallach O'Ruairc."

Daha fazla yabancı kelime geldi. Duman, camın siyahlığına emiliyor ve sisli bir yansıma yaratıyor gibiydi.

Adı tekrar söyledi.

Aynadaki duman dağıldı ve fırtınalı bir deniz ile bir gemi belirdi. Dalgalar tekneye çarparak onu sert ve çalkantılı sulara sallarken, güverte tayfaları balık kafeslerini çekmek için koşturuyorlardı. Ayna, görüntüsünü bir adama odakladı. Uzun boylu, sağlıklı görünümlü bir erkek, fırtınadan hiç etkilenmemiş gibi gemide dolaşıyordu. Boş bir kafesi çekip arkasında duran yığına attı.

"Gabriel!" Güvertede biri seslendi ve adam dönüp, dengede zorlanan başka birine yardım etmek için yanına gitti. Çok daha küçük olan adam, iplerden birine uzanırken sendeledi ve teknenin kenarından öne doğru eğildiğinde, ben de ağzımı kapatarak nefesimi tuttum. Gabriel adındaki adam onun peşinden atladı, ayağı kayıp uzanamayacak hale gelmeden onu yakaladı ve güverteye geri çekti.

"Görünüşe göre bu aralar Gabriel adını kullanıyor," dedi yanımdaki Xhiphias. "Peki soyadı ne?"

Sahne dumanla kaplandı, ayna sisli bir beyaza dönüştü, sonra tekrar netleşti ve bir gazete haberi görüldü. *Yerel Adam Fırtına Sırasında Denizci Arkadaşını Kurtardı*. Resim yoktu, sadece birinci sayfanın altında küçük bir haber vardı. Gabriel Angelus kahraman olarak gösteriliyordu.

Tarih iki gün öncesine aitti. *Tempest Cove Gazette*.

Jericho'yu görme ihtimalim bir hafta öncesine göre daha somut hale geldikçe kalbim hızla çarpmaya başladı. "Onun olduğundan emin miyiz?"

"Başka neyin var, Farryn? Ya da daha da önemlisi, eğer o değilse, kaybedecek neyin var?"

The Shoal yazan çürümüş tabelaya bakarken yağmur yüzüme çarpıyordu. Chicago'dan Massachusetts kıyısındaki Tempest Cove adlı küçük bir balıkçı adasına kadar araba sürmüştüm. Tek başıma on altı saatten fazla süren bir yolculuktu. Umarım boşuna bir yolculuk olmazdı.

Kapıyı ittiğimde gıcırdadı ve içime kızarmış balık ve bayat bira kokusu doldu. Sırılsıklam yağmurlukumun kapüşonunu indirdiğimde, barda oturan birkaç kişi bana doğru döndü. Onları görmezden gelerek, bakışlarımı indirdim ve odanın arkasındaki, kimsenin oturmadığı bir masaya doğru yürüdüm.

Son aylarda insanlara karşı temkinli davranmaya başlamıştım, özellikle de halka açık yerlerde ve kalabalık ortamlarda çok gergin oluyordum. Kabine sıkışarak oturdum, bir an nefesimi verdim ve henüz pek belirginleşmemiş karnıma elimi koydum. "Sadece nefes al," diye fısıldadım.

"Bir şey ister misin tatlım?" Gözlerimi açtığımda, kulübenin yanında duran, kulağının arkasına sigara sıkıştırmış yaşlı bir kadın gördüm. Onunla göz göze geldiğim anda, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Vay canına, şuna bak!" Yorumuyla kendimi küçülmüş hissettim, ani ilgi beni tedirgin etti. "Vay canına, bana yeğenimi ne kadar hatırlattığını anlatamam!" Dönerek, barda oturan adamlardan birine el salladı. "İsa'ya benzemiyor mu, Mac?"

"Aynen ona benziyor," diye onayladı ve birasını içti.

Elini sallayarak reddetti ve başını salladı. "Ah, o bakmadı bile. Ama sen ona benziyorsun. Bu bir iltifattır." Dişlerimi gıcırdatacak kadar eğilerek sesini alçalttı: "O neredeyse kraliyet ailesinden. Bir prenses gibi kalede yaşıyor. Ama buradaki insanlar prensini pek umursamıyor." Kadın içini çekip omuzlarını geriye attı. "Ee, ne alırsın?"

Bir an düşündüm. "Şey... su alabilir miyim?" "Su mu?" Burun kıvrarak güldü ve pencerenin dışını işaret etti. "Ne?

Yağmur yetmedi mi?" Omzuma hafifçe vurduğu el, kaslarımı gerdi. Bu tepkiyi fark etmiş gibi, "Şaka yapıyorum tatlım. Biraz gergin misin? Suyu getireyim, tabii. Acıktın mı hiç?" Bakışları karnıma ve sırtıma kaydı.

"Ben... sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Karar vermek için. Ne yiyeceğime karar vermek için." Gerçek şu ki, son aylarda hiç iştahım yoktu, bu da muhtemelen hamileliğim için iyi bir şey değildi. Yemek, alışveriş, hayat gibi zevkler. Hepsi bana anlamsız geliyordu. Sanki etrafımdaki dünya, Jericho'yu alarak ne kadar büyük bir kayıp yaşadığının farkında değilmiş gibi. Nasıl bu şekilde devam edebildiğini anlamak benim için çözemediğim bir gizemdi.

"Anladım. İyi olduğundan emin misin?"

Ona sor, içimdeki ses beni zorladı.

"Aslında... birini arıyorum. Gabriel Angelus'u tanıyor musun?"

"Oh, evet! Gabe buraya sürekli gelir!" Boynunu geriye doğru uzattı ve kaşlarını çattı. "Ama henüz gelmedi. Garip." Gözleri, hala elimle tuttuğum karnıma doğru bir kez daha kaydı ve kaşlarını kaldırdı. "Siz ikinizin *bir ilişkisi* yok... Hayır, boş ver." Ellerini havaya kaldırıp başını salladı. "Beni ilgilendirmez. İlgilendirmez. Isa bana sürekli dedikoduları bırakmam gerektiğini söylüyor."

Kibarlık olsun diye zorla gülümsedim. "Gelirse bana haber verir misin?"

"Tabii ki. Suyu getireyim." Gülümsemeyle göz kırptı, arkasını döndü, ama sonra tekrar döndü. "Oh! Adım Midge. Yemek yeme konusunda fikrini değiştirirsen diye."

"Midge." Bir önceki gülümsemeden daha fazla çaba gerektiren hafif bir gülümseme daha yaptım. "Sadece... seni çağırır mısın?"

"Evet! The Shoal'da işler böyle yürür." Kıkırdayarak, bara doğru yürümeye devam etti.

Bir kez daha, kabinde tek başıma oturdum ve bir hata yapıp yapmadığımı sorguladım. Kim, gelip gelmeyeceğini bile bilmeyen bir yabancıyla tanışmak için saatlerce araba sürer ki?

Dışarıdan bir rüzgar esintisi geldi, saçlarımı karıştırdı ve garip bir his tüylerimi diken diken etti. Döndüğümde, siyah balıkçı şapkası ve siyah yün palto giymiş, uzun boylu, sağlam yapılı bir adam gördüm. Yüzündeki sakal ve yıpranmış görünüşüne rağmen, sert bir yakışıklılığı vardı ve vücudunun kalınlığından da anlaşıldığı üzere, bardaki diğer erkeklerden çok daha iyi bir formdaydı. Barın karşısındaki kabinlerden birine doğru büyük adımlarla yürüdü.

Midge suyumu getirip eğildi. "O Gabriel," diye fısıldadı, onu işaret ederek. "Ona *Old Salt* diyoruz, yaşından dolayı değil. Pek dost canlısı değildir. Kendine dikkat et."

"Teşekkürler."

Avuçlarımı masaya koyup derin bir nefes aldım.

Jericho için.

Karnımda hafif bir hareket hissedince, elimi oraya koydum. Hamilelikle ilgili okuduğum tüm kitaplar, bebeğin tekmelerini birkaç ay daha hissetmeyeceğimi söylüyordu, ama belki de Sentinel'lerde durum farklıydı. Çünkü bu her zaman onu düşündüğümde oluyordu. O günlerde beni gerçekten gülümsetebilen tek şey, onun mirasının içimde büyüdüğünü bilmektir. Onun içimde yaşadığını bilmek.

Masadan kalkarak, gergin bir şekilde kabinlerin önünden geçerek, bana sırtı dönük oturan adamın bulunduğu kabine doğru yürüdüm. Nispeten küçük kabinin içinde bir şekilde daha büyük görünüyordu. Yüzeye çıkan endişeme rağmen, onun karşısındaki bankta oturdum ve o da arkasına yaslanarak, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

Belki de aklımı kaçırmıştım.

"Kayboldun mu?" Sesi, bir balıkçıdan beklediğim kadar sert ve kaba çıkıyordu.

Tek sorun, onun balıkçı olmamasıydı. O, insan kılığına girmiş, asırlık bir başmelekti. Uzak denizlerde kopan fırtınadan daha güçlüydü.

Ve o, Lustina'nın babasıydı.

"Sanırım... ortak bir arkadaşımız olabilir."

Adam kaşlarını çatarak kulağını kaşdı. "Para almaya mı geldin? Çünkü bende yok. Geri dönüp Mike'a söyle..."

"Mike diye birini tanımıyorum," dedim sabırsız bir tavırla. "Ve para istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

Derin bir nefes daha aldım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ee? Ne istiyorsun? Bütün gece bekleyemem."

"Sen balıkçı değilsin, biliyorum," dedim alçak sesle ve restoranın etrafına bakındım, kimsenin dikkatini çekmediğine şükrederek. "Bu zamanda doğmadığını biliyorum. Ve şu anda sırtındaki gömleği yırtsam, bu kabinin iki katı büyüklüğünde kanatların çıkacağını biliyorum."

Bir an için beni ihtiyatla süzdü, sessiz kaldı. Aradan geçen saniyeler bir tehdit gibi geldi ve onun nasıl tepki vereceğini belirsizlik içinde beklerken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Küçük barda bir kahkaha patlaması duyuldu. İrkıldım ve tekrar etrafa bakındığımda, yerli halkın bize baktığını gördüm.

"Bir şey mi kullandın tatlım?" diye sordu Gabriel.

"Hayır. Bir şey almadım. Catriona adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Keskin gözleri benimkilere odaklandı ve dili dişlerinin kenarını yaladı. "Kimsin sen?"

"Adım Farryn Ravenshaw. Lustina'dan yeniden doğdum. Catriona'nın kızıyım."

"Lustina," dedi, sanki kelimeyi dilinde deniyormuş gibi. "Onu tanımıyorum."

"Annesini tanıyordun. Bak, bir tarihçiyle iletişime geçtim. Catriona'nın İrlanda'da doğduğu küçük köyün uzmanı. Bir dizi ilginç kayıtları vardı. Bir isim listesi de dahil. Kralın emriyle asılacak suçluların listesi. Tesadüfen, senin adın da o listedeydi."

Dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi seğirdi. "Bu çok etkileyici. Ne kadar eski bir zamandan bahsediyoruz? Yüzyıllar mı? Ağır uyuşturucu kullanmadığından emin misin?"

Midge masaya yaklaştı ve önüne bir bira ve sanırım ıstakozlu sandviç koydu, ama ben hiç yemedim. Gözleri benimkilere kaydı, kaşları yukarı kalktı, sanki sessizce her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu.

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım ve o da uzaklaşarak bara doğru yürüdü.

bar

"Bak, uzun bir yol geldim. Yardımına ihtiyacım var."

O burun kıvırdı ve sandviçini aşırı bir ısırik için kaldırdı. "Üzgünüm, hayırseverlik yapmıyorum," dedi, ağzı yiyeceklerle dolu halde.

Cebime uzandım ve Pentacrux sembolünü çizdiğim kağıdı çıkardım ve masanın üzerine düz bir şekilde koydum. "Bu sembolün çevrilmesine ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırarak, resme baktı ve kaşlarını çattı. Kafasını sallayarak, kağıdı bana doğru çevirdi. "Hayır."

"Bunun senin için bir önemi olmayacağını biliyorum. Ama değer verdiğim biri *Ex Nihilo*'da mahsur kaldı. Babam bu kodu yıllar önce çevirdi. On yıllarını aldı ve benim o kadar zamanım yok." Ellerimi karnıma koyarak onun dikkatini oraya çektim. "Ne yazdığını bana söylersen benim için çok anlamlı olur. O dilde."

"Bak, belki ilk seferinde beni duymamışsındır..."

"Lütfen." Gözyaşlarımı geri tuttum ve boğazımı temizledim. "*Aylardır*, odamda beni yakalamak için bir şeyler dolaşıyormuş gibi hissetmeden bir an bile uyuyamadım. Hiçbir insanın görmemesi gereken şeyler gördüm. Benim türümün çoğunun inanmayacağı şeyler. Bir şey mi kullandığımı mı sordun? Cevap evet. İnce bir iplik. Her an kopacağından korktuğum bir iplik."

"Evlilik dışı bir çocuk sahibi olan ilk kadın sen değilsin." "Bir kadına çocuğunu yükleyen adam diyor bunu. *Lanetli* çocuk."

Omuz silken adam, birasını bir dikişte içti. "*Hayat böyle*, bilirsin."

"O bir Sentinel. *Ex Nihilo*'ya ait değil."

Yemeğinden bir lokma daha aldıktan sonra, çiğnemeyi bırakıp, sanki o düşünceyi de kemirircesine uzaklara baktı. "Yine de, o yerden kimseyi geri getiremezsin. Ne olursa olsun. Orada olmalarının bir nedeni var."

"Evet, onun *nedeni* benim hayatımdı." Bankta geriye yaslanarak, kendimi sakın tutmaya çalıştım. Sinirli bir nefes aldım, arayışımın umutsuzluğu acı bir gerçek haline geliyordu. "Bunu benim için çevirmen için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Oral seks yapmaya ne dersin?" Yüzümdeki tiksinti dolu ifadeye bakınca, alaycı bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum. Yani, tabii sen istersen."

"Değilim."

"Evet, muhtemelen ısırırdın zaten."

Bara bir göz attım ve ona geri döndüm. "Yani, bu hayatı yaşamaya devam edeceksin. Saklanarak mı?"

"Ruh avlamak eskisi gibi değil, tatlım. Eskiden adamlar bütün bir şehri yerle bir ederdi. Peki bunun karşılığı neydi?" Başını salladı ve ısıklık çaldı. "Phew! Peki ya bugünlerde? Birkaç tane seri katil var. Arada sırada toplu katliamlar oluyor, ama herkes onları kapmak için kavga ediyor. Değmez."

"Ya sana bir isim verebilirsem? Buna degecek birinin ismini."

"

"Adına bağlı."

"Piskopos Venable. Catriona'yı diri diri yakan adam."

Bakışları keskinleşti, dişlerini dudağına sürttü ve burnunu çekti.

"Nerede?"

"Bunu benim için çevirmeye razı olursan, onu nerede bulacağını söyleyeceğim." "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Bunu yaparsan ne olacak?"

Biliyordum. Xhiphias, buraya gelmeye karar vermeden önce, bunun bedelini birkaç kez bana açıkça söylemişti. Jericho'yu *Ex Nihilo'dan* geri getirerek, esasen cennete ihanet etmiş olacaktım. Ruhumu lanetleyecek ve bir cambion olacaktım.

"Hala buna değer mi?" diye sordu.

"Catriona'nın katilini yakalamak *senin* için buna değer mi?"

Kaşları, bu düşünce onu heyecanlandırmış gibi seğirdi. "O kağıdı bir daha görelim."

Kağıdı ona doğru çevirdiğimde, elini kağıdın üzerine vurdu ve beni işaret etti. "Bunu nasıl çevirdiğini soran olursa, benim adımları verme."

"Söz veriyorum."

"Cennete bulaşmak için deli bir kadın olmalısın. Onu gerçekten çok seviyor olmalısın."

Gözyaşlarını geri tutarak başımı salladım. "Onu sonsuza dek sevdim."

Rüyalar beni uyandırdı ve nefes nefese karanlık yatak odasını aradım, ama sadece boş bir sandalye ve açık pencereden esen rüzgarda dalgalanan perdeler buldum.

Gabriell'in benim için tercüme ettiği ritüeli gerçekleştireli günler olmuştu.

Yanlış mı
yapmışım? Yalan mı
söylemişti?

Jericho'nun geri dönme ihtimali, bu kadar uzun süre çökmeden ayakta kalmamı sağlayan tek şeydi. Bunun için bir planım yoktu. İşe yaramazsa ne yapacağımı hiç düşünmemiştim, çünkü işe yaraması *gerekiyordu*. Bunun gerçek olması gerekiyordu. Alternatif beni korkutuyordu.

Pencerenin dışındaki hareket dikkatimi çekti. Siyah bir şey aniden kıpırdadı ve bunun yine iblisler olup olmadığını merak ettim. Soğuk ve felç edici bir korku beni sardı, ta ki Camael yatağıma atlayıp ucuna oturup miyavlayana kadar. Tehditkar bir şekilde değil, selam vermek için.

Gergin bir şekilde yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi geri çekerek tam zamanında siyah bir kuzgunun geceye doğru uçuşunu gördüm. "Cicatrix," diye fısıldadım.

Göğsümde umut yeşerdi. Bunu istemiyordum. Aslında, hayal kırıklığıyla uyanmış olduğum onca geceden sonra, kafam bunu bastırmamı söylüyordu. Ama bu seferki farklıydı. Kuşu görmek bir işaretti. Umarım iyi bir işaretti. Topuklarımı döndürerek odanın diğer ucuna koştum, bornozumu aldım ve ışıkları açtım.

Hiçbir şey yoktu.

Yatağın altına eğilip baktığımda da hiçbir şey yoktu.

Yatak odamın kapısının koluna uzanırken gözlerimi kapattım ve herhangi bir hareket olup olmadığını dinledim. *Lütfen*.

Kapıyı açıp boş koridora çıktım ve bitişik odaları, dolapları, banyoları aradım. Yatakların ve masaların altını. Jericho'nun geri döndüğüne dair hiçbir kanıt bulamadığım her oda göğsüme bir acı saphıyordu.

Merdiven korkuluğunu döndüm ve merdivenlerden birinci kata koştum.

Salonda hiçbir şey yoktu.

Nelle teyzenin eski ofisinde de yoktu.

Oturma odasında da yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Gözlerim doldu ve başımı salladım, gördüğümün Cicatrix olduğundan emindim.

Sonra bir ses dikkatimi çekti. Yabancıları uyarmak için çamur odasının kapısının hemen içine koyduğum rüzgâr çanları. Kaslarım endişeyle gerildi, sessizce mutfağa doğru yürüdüm, eğer bir davetsiz misafir varsa, silahım olmadığını fark ettim.

Odaya yaklaşırken, gölgeli bir figür gördüm ve aniden durdum. Şoktan nefesimi tutarken, titreyen elimle yanımdaki ışık düğmesine uzandım.

Nefesimi tuttum.

Işığı açtım.

Tezgaha yaslanmış, Jericho çıplak duruyordu, kolları vücudunun üzerinde kavuşturulmuş, titriyordu. Derisindeki gümüş rengi dövmeler sanki hareket ediyormuş gibi parıltıyor ve titriyordu. Genelde mahvolmuş gözünü kapatan yama yoktu, korkunç bir şekilde dikilmiş göz çukuru görünüyordu.

Bir an için hareket edemedim. Nefes alamadım. Göğsümdeki baskı sanki patlayacakmış gibi hissettim. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda onun orada olmasını diledim ve büyük bir sevinçle, o oradaydı.

Ancak bir şey yolunda değildi.

"Jericho?" Ona doğru adım attığımda, o geri çekildi ve o zaman şokta olduğunu görebildim.

Titremesi şiddetlendi, cildi daha da soldu.

Yere yığıldı ve ben ona doğru sendeledim, kolunu tutmak için uzandım.

Parmak uçlarımda bir elektrik akımı patladı ve geri sıçrayarak elimi geri çektim. "Kahretsin!" Parlak akım, yerde kasılmalarla yatarken onun üzerinde dans ediyordu. "Jericho!"

Onu tutmak istedim, ama yapamadım. Bunun yerine, ellerimi vücudunun üzerinde tuttum ve kendimi işe yaramaz hissettim.

Bana geri dönmüştü ve ben ona dokunamıyordum bile.

Panik içinde nefes nefese, yüzünün yanında kontrolsüzce titreyen eline baktım. Bir elimi karnıma koyup gözlerimi kapattım. *Lütfen bebeğe zarar verme.* Onu tekrar dokunmaya cesaret ettim.

İçimde yayılan acı şokuna rağmen, elini tuttum ve sıkıca kavradım.

Bebeğim içimde kıpırdadı. Ve bırakmak niyetiyle elimi gevşetince, acı azaldı.

Sadece sürekli titreme devam etti.

Jericho gözlerini açtı, gözleri eskisinden daha maviydi. Yoğun bir parlak mavi ve göz bebeği o kadar küçülmüştü ki, neredeyse hiç görünmüyordu. Kaşları seğirdi, umarım bu bir tanıma belirtisidir diye dua ettim.

Cildi dokunulduğunda soğuktu. O kadar soğuktu ki, içinde bir damla sıcaklık bile var mı diye merak ettim.

"Seni ısıtmalıyız," diye fısıldadım ve kolunu çektim.

Biraz direnç göstererek, dik oturdu ve ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi. Mutfaktan geçerek, onu evin üst katına doğru yönlendirdim. Ahşap merdivenler, onun ağırlığı altında gıcırdadı ve tökezlediğinde, düşmesini engellemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Sonunda küçük banyoya ulaştık, ama o içeri girdiğinde banyo daha da küçüldü ve beni eski moda pençeli küvet duşu ile kapı arasında sıkıştırdı. Suyu açtım ve buhar perdeyi kaplayana kadar akmasına izin verdim, sonra onu yakmaması için musluğu ayarladım.

Arkamda titreyerek duruyordu, bakışları dalgındı. Odaklanamamıştı.

Elini tuttum ve onu suya doğru yönlendirdim. Su sıçradığı anda, keskin bir nefes aldı, kasları gerildi ve sanki hareket edemiyormuş gibi donakaldı. Elektrik kıvılcımları üzerinde dans ediyordu ve sırtındaki kanatları için olan yarıklar, solungaçlar gibi nefes alıp vermesiyle genişleyip daralıyordu. Avuç içimdeki derisinin hissine odaklandım. Vücudunun somutluğuna. Bir duygu dalgası içimi kapladı, gözyaşlarımın perdesi ardında silueti bulanıklaştı. *Kendine gel, Farryn.* Oydı. Burada. Eski sararmış fayansları ve daha önce temizlediğim için hafif çamaşır suyu kokusu olan lanet olası duşumda.

Yüzüme sıçrayan su damlaları, yanaklarımdan akan gözyaşlarıyla karışıyordu. Sıcaklığı emmesi için suyu dikkatlice sırtına sürdüm ve sol yan tarafında bir şeyin parladığını fark edince durdum. Drystan'ın öldüğü gece ona çarpan yıldırımın bıraktığı yanık izi gözlerimin önünde iyileşmeye başlamıştı. Yaranın kenarları birbirine yaklaşarak mükemmel bir şekilde kapanıyordu. Pürüzsüz yüzeyi parmağımınla okşarken, bu yara hiç var olmuş mu diye merak ettim. Sırtındaki diğer sayısız yara izleri,

sırtındaki dövmelelerin arasına dağılmış olan diğer *sayısız* yara izleri, onun iyileşmesini engelleyen bir şey tarafından yapılmış olmalıydı. *Çok fazlaydı.*

Onu temizledikten ve cildi ısındıktan sonra, suyu kapattım ve yakındaki çarşaf rafından bir havlu aldım. Onu buharlı banyonun sıcaklığında bırakıp, babama ait kutularda ona uygun giysiler olup olmadığını kontrol ettim, bu pek olası olmasa da.

Naftalin kokan eski, açılmamış kutuları karıştırırken, Jericho'nun dar beline muhtemelen çok büyük gelecek eski bir Yale tişörtü ve gri bir eşofman altı buldum. Neyse ki, büzme ipi vardı.

Banyoya geri döndüğümde kapı açıktı ve oda boştu. Onu görmeyince kısa bir an paniklemediğimi söylersem yalan olur, ama yatak odama gittiğimde onu ortada, beline havlu sarılmış, ıslak saçlarından damlayan suyla vücudu parıltıyan bir halde buldum.

"Ben, şey... sana biraz kıyafet getirdim." Ellerimin hafifçe titrediğini fark ederek, kıyafetleri yakındaki bir sandalyeye koydum. "Muhtemelen sana uymayacaktır, ama ... Hey, acıktın mı?"

Soruya cevap vermemesi, artık konuşma yeteneği olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Bana döndüğünde, gözleri hala hatırladığım yüzüne göre çok parlaktı. Gözlerini üzerimde gezdirirken, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, gördüklerine güvenmediğini gösteren panik bir ifade takındı. Kaşları karışıklıkla çatılmış, bir anlığına uzaklara baktı, sanki bir anı dikkatini çekmiş gibi. Gözleri karardı ve o yaklaşıma kadar bunun göz bebeklerinin büyümesi olduğunu ve onu vahşi gösteren şeyin bu olduğunu fark etmedim. Vahşi.

"Kanatlarım. Kanatlarımı çağıramıyorum." O ses. O güzel, zengin ve gırtlaktan gelen ses. Onu ne kadar özlemişim.

"Ben... şey... Sanırım yok. O gece kesildiler." Son kelimedede sesim titredi, o anı çok net hatırladığım için gözlerimin kenarları daha fazla gözyaşı akacakmış gibi sızladı.

Düşünceli bir şekilde duruyordu. Düşünceli. Yüzündeki okunamaz ifade, zihnimde milyonlarca soru uyandırdı.

"Jericho?" Parmaklarım titriyordu, ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Ona yardım etmek istiyordum, ama o hiçbir şey söylemeden, kafasından neler geçtiğini bilmiyordum. Şok mu? Kanatları yüzünden öfke mi? Geri döndüğü için rahatlama mı?

Kendimi hazırlamaya fırsat bulamadan, inanılmaz bir hızla bana doğru fırladı ve arkamdaki duvar omurgama çarptı. Çılgınca ve çaresizce, sıcak dudaklar boğazımı avladı ve dişlerini köprücük kemiğimin kıvrımına sürttü, bu his beni başımı döndürdü. Burnunu boynumun kenarına sürterek kokumu aldı. Sert parmakları saçlarıma gömüldü, sanki ondan kaçmak gibi bir niyetim varmış gibi beni tuttu ve dudaklarımı yakaladı. Ne nazik ne de tatlıydı, sanki kızgınmış gibi beni öptü. Şiddetliydi. Beni cezalandırıyordu.

Ne olduğunu anlamadım. Ve onun kızgın olması umurumda değildi.

Aynı intikamcı güçle ona karşılık verdim, dudaklarını dişlerimin arasına alıp ısırdım. Tırnaklarımı kafa derisine geçirdim.

O geceliğimin eteği bacaklarımı gıdıklarken, o onu karnıma kadar sıyırdı. Parmakları külotumun eteğine takıldı ve acımasızca kumaşı yırttı, bir kenara attı. Omuzları ellerimin altında gerildi, kasları gerginlikten titriyordu. Havluyu alt kısmından yırttı ve tehditkar bir şekilde uzunluğunu çıplak cinsel organıma bastırdı. Yukarı aşağı, benim dikişimin üzerinde penisini sürttü, sadece bastırılmış öfke olarak tahmin edebileceğim bir şeyle titriyordu. Bana karşı mı?

Sapında dans eden akım, her uzun ve işkence verici sürtünmede aşırı duyarlı tenimde zevkli bir karıncalanma yaratıyordu. Zayıf ve şehvetle sarhoş, onu içimde hissetmek için çaresizce kıcımlı duvara sürttüm.

Sert bir hamle ile beni delmeden önce, ucunun dürtmesi tek uyarıydı ve ben içten bir inilti çıkardım. Ona, onun çocuğuna hamile olduğumu, daha nazik ve yumuşak olması gerektiğini hatırlatabilirdim.

Ama nazik ya da yumuşak davranmasını istemiyordum. Dünya bana zayıf ve kırılganmışım gibi davranabilirdi, ama onun bana öyle davranmasına izin verirsem lanetlenirdim. Çünkü *ben* de kızgındım. Onunla kaybettiğim zamana kızgındım. Döktüğüm gözyaşlarına. Endişe, uykusuz geceler, umutsuzluk ve acı. O bana sınırsızca girerken, parmaklarımı onun etine geçirdim ve omzunu sertçe ısırdım. Şeritler ve çelik gibi, ben esnek, o ise katıydı.

Kükreyerek, dişleriyle boğazımı sıktı ve daha da derine girdi. O kadar derine ki, beni parçalayacağına yemin ederdim.

Tanrım, acıyordu ama umursamıyordum. Onu istiyordum. *Onu*. Onun öfkesini ve hiddetini çekmek zorunda kalsam bile, o anda umurumda değildi. Onu özlemiştim. Dokunuşunu. Kokusunu. Her şeyini.

Yüzünü boynuma gömerek, kollarını bana o kadar sıkı sardı ki, nefes almakta zorlandım ve beni duvara dayayarak, azgın bir geyik gibi becerdi.

Uyarılmamın her hareketini kayganlaştırması uzun sürmedi. Onun beni bu şekilde almasına izin verdiğim için hasta olmalıyım.

Bundan zevk aldığım için.

Ve zevk aldım. Bana verdiği her santimetrenin tadını çıkardım.

Elini boğazıma koydu ve dudaklarımı ayırmak için yeterince sıktı. "Kim çevirdi?" Hala içime girerken, bu sözleri homurdandı. Adını gerçekten söyleyeceğimi düşünüyorsa, ne yazık ki yanılıyordu.

"Kimse," diye hırıltıyla cevap verdim.

"Kim. Lanet olası. Çevirdi?" Bir eliyle boğazımı sıkarken, diğer eliyle uyluğumu kalçasına doğru çekti. İçime derinlemesine gömülen penisinin dolgunluğu, baş döndürücü oksijen eksikliğiyle birleşince, lezzetli bir zehirli karışım oluşturdu.

"Önemli değil..." Onun acımasız kalça hareketleriyle nefesim kesildi. "Önemli değil..." Bir başka hareket. "Şimdi."

İlk inlememle, etrafımda titredi ve hızını artırdı.

"Siktir. Siktir!" Boğazımı bırakarak bacaklarımı beline doladı ve beni duvara sıkıştırarak öfkeli bir kararlılıkla içime girdi. "İnatçı," diye dişlerini sıktı.

Başımı geriye eğdim, içimi ısıtan küçük elektrik kıvılcımlarına, içimi gıdıklayan yoğun titreşimlere odaklandım. Delicesine iyi geliyordu. Dudaklarımı dişlerimle ısırarak başımı duvara yasladım ve tekrar inledim. Uyluklarım onun etrafında titriyordu, her kasım gerginleşmişti. Aklımı kaçıran, enfes bir zevke kapıldım, vücudum onun her isteğine köle olmuştu. Parmaklarım omuz bıçaklarının arasına gömüldü, avuçlarımın altında kaslarının gerildiğini hissettim. Kanatlarının yarıklarının olduğu yerdeki elektrik bana aktı, akım dokunma duyumu keskinleştirdi.

Bileğimi tutup duvara sertçe bastırdı. Sıcak nefesi tenime çarptı. İçinde hapsolmuş öfke, her cezalandırıcı hareketiyle içimi delip geçti, ta ki karnım kıvrılana ve sırlıslık olana kadar.

Orgazm içimi sararken, dalga dalga gelen doruk noktası içimi parçalarken, ona karşı kendimi zorladım. Gerildi, titredi ve saçımı o kadar sert sıktı ki, kafamdan koparacağını sandım. Sıcak sperm fişkırdı ve uyluklarımdan aşağı aktı.

İçimde hareketsiz kaldı. Sadece nefes alıyordu. Derin ve ağır nefesler, ikimizin de hala hayatta olduğumuzun kanıtı.

"Sana zarar vermedim, söyle." Sesinin boğukluğuna rağmen, pişmanlığı tonunda belirgindi. "Lanet olsun, sana zarar verdiğem, ben..."

"Bana zarar vermedin." Sanki bir şey bana tekrar zarar verebilirmiş gibi. O anda hissettiğim şey acıdan çok uzaktı. Rahatlamaydı. Beni ona yaslanmamı sağlayan türden bir rahatlama.

Elini saçlarımın üzerinden aşağıya doğru kaydırđı ve sıkıca tutarak başımı geriye doğru eğip öptü. Basit bir öpücükten başka bir şey değildi, ama yine de midem sanki içine kelebekler doldurulmuş gibi çırpınıyordu. "Neden yaptın?"

Cevap oldukça basitti, ama sorusu beni kafa karıştırıcı bir duyguya sürükledi. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Sert davranıp, böyle aptalca bir soru sorduğu için cehenneme gitmesini söylemek istedim, ama ikimiz de o yolu çoktan gelip geçmiştik. "Ne demek neden?"

"Beni geri getirmek için kendi ruhunu lanetledin." "Sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Başını boynumdan kaldırdı ve çenemi kavrayarak hırladı. "Yapardım, biliyorsun. Ama bu sensin. Ben değil." Benden çekildiğinde, cildimde soğuk bir kopukluk hissettim. Özlediğim yakınlık ve dokunuş, kış fırtınası gibi benden koparıldı. Geceliğimin eteği vücuduma geri düştü. Her iki eliyle açıkta kalan etini kavrayarak, karnıma doğru başını salladı ve kaşlarını çattı. "O çocuk doğduğu anda, sen cambion olacaksın. Ve avlanacaksın."

İçimde soğuk ve karanlık bir şey kıpırdadı. O anda burada yeri olmayan bir acıydı, ama onu geri yutamadım. Bastıramadım. Kafamın içinde aynı anda çok fazla bastırılmış duygu çarpışıyordu. "Hayatım boyunca avlandım. Ve biliyor musun? Fedakarlık yapan tek kişi sen değilsin."

Elini yüzünde gezdirdi ve dikkatimi kollarındaki kaslara çekti. Onların arasında olmak, o güven verici kucaklamayı hissetmek ne kadar da çok istiyordum, *ihtiyacım vardı*. "Kaderimi ben seçtim."

"Evet. Duydum. Ben de benimkini seçtim." Ölümünde bile mükemmelleştirdiği o sinir bozucu, inatçı bakışına karşı başımı salladım. "O gecedan beri ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Yalnızlığı, korkuyu, umutsuzluğu düşünmek istemiyorum. Ama ben de

ben de acı çektim. Ve benimki gün ışığında, sürekli gürültü ve hayatla çevrili olsa da, en az senin kadar yıkıcıydı."

Sanki onun hiç düşünmediği bir gerçeği yüzüne vurmuşum gibi, irkildi.

"O kadar çok gece, alevler seni yutmadan hemen önceki yüzündeki ifadeyi hayal ettim." Gözlerimin yaşlarla dolmasından, içimde öfke ve hayal kırıklığı kaynarken duygularımın patlamasına neden olmaktan nefret ediyordum. "Çılgılık atarak uyanır, karanlıkta seni arardım. Bunun sadece bir kabus olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu kendime kanıtlamak için. Ve aylarca her gece, senin gerçekten öldüğünün acı gerçeğiyle başa çıkmaya çalıştım." Oda ortasında duran ona bakarken bile, aynı endişenin beni sardığını hissedebiliyordum, nefes almak kadar hayatımın bir parçası haline gelmiş olan korkuyu. "Her gün, o uçurumdaki anı yeniden yaşıyordum. Her gün, o alevlerin sıcaklığını tenimde hissediyordum ve havada, mide bulandırıcı yanık et kokusu vardı." Dayanamadım. Sonunda gözyaşlarına boğuldum ve ne kadar çabuk silmeye çalışsam da, daha fazlası akıyordu. "O yüzden, bana nedenini sorma! Senin geri dönmek için ruhumu binlerce kez lanetlerdim!"

Aylarca süren ıstırap, bir hıçkırıyla göğsümden kopup gitti ve ağrıdan dizlerim titremeye başlayınca, o elini uzattı ve beni kollarının arasına aldı. Aylardır ilk kez, kendimi ağırlıksız hissettim. Çok uzun zamandır özlediğim sıcaklık ve güç, bir şekilde derimin altına sızdı. Saatler, günler, *aylar* süren mutlak karanlığın ardından tekrar güneş ışığına çıkmak gibiydi. Ona daha sıkı sarıldım ve vücudumdaki titreme, tam anlamıyla bir titremeye dönüştü. Soğuktan değil, korkudan. Her an elimden kayıp gidebileceği boğucu korku, beni bir çocuk gibi ona sarılmaya itti.

Kısa bir süre önce, birisi için neyi feda edebileceğimi sorguladığım bir dönem vardı. Tek bir an karşılığında neyi feda etmeye razı olabileceğimi. Cevap, içimde taşıdığım hayat dışında her şeydi.

Yıllarca babamın annemin ölümüne olan takıntısını, acısını, ıstırabını anlamaya çalışmamın sonucunda, onu tamamen anlayabildim. Jericho'nun ölümünü, hayatının gözlerimin önünde sönüp gitmesini izlemek, onu ne kadar sevdiğimi anlamamı sağladı. Ve kalbin ne kadar yıkıcı ve savunmasız olabileceğini.

"Başka seçeneğim yoktu." enemi sıkıp, kararırnda inatçı ve sarsılmaz bir tavır sergiledim. Sonuçta lanetlenecek olan benim ruhumdu. Onunki değil. "Ben ruhumu feda ettim, sen kanatlarını feda edip öldün. Bence ödeştik."

Parmağını enemin altına takarak yüzümü kendininkine doğru kaldırdı ve sert kış mavisi gözlerine bakarken somurtkanlığım kayboldu. "Seni asla yalnız bırakmak istemedim, Farryn. Kanatlarımdan vazgeçmek sana ulaşabilmemin tek yoluydu."

"Neden yaptığını biliyorum. Ama senin gittiğini kabul etmeyi reddettim. Zamanla daha kolay olacağını kendime söyledim, ama günler gittikçe daha da karardı. Ta ki artık ışığı göremez hale gelene kadar. Yıldızsız bir galakside yaşıyorum, yeniden hayat bulma umuduyla zifiri karanlıkta sürükleniyorum. O yüzden bana kızma. Lütfen." Elimi uzatıp yüzüne dokunmak istedim, ama tereddüt ettim.

Elimi tutup avucumu yanağına koydu ve gözleri bir an için kapandı. "Senin dokunuşunu ne kadar özlediğimi anlatamam." Elimi dudaklarına indirip avucumu öptü. "Senden ayrı kalmaktan daha kötü bir cehennem yok."

Elini karnıma indirdi, avucunu çocuğunu barındıran hala düz olan yüzeye koydu. Sanki onun varlığını hissetmiş gibi, bebek tekmeledi ve Jericho gülümsedi, bu manzara tüm dünyayı ateşe verdi.

"Bebek seni bir şekilde tanıyor," dedim gülümseyerek. "Birkaç ay daha hareket hissetmeyeceğimi sanıyordum, ama her şeyi hissediyorum. Özellikle de seni düşündüğümde veya senden bahsettiğimde."

Önümde diz çökerek yüzünü geceliğime dayadı ve karnımı öptü. "Merhaba, ufaklık. Son birkaç ayda epey büyümüş görünüyorsun. Keşke annenın şu anda ne kadar güzel olduğunu görebilseydin. Ne kadar nefes kesici olduğunu." Gözlerini bana çevirdi, sonra tekrar karnıma döndü. "Sesimi dinle. Hatırla. Çünkü tanıştığımızda, sana hayranlıkla bakanın baban olduğunu bilmeni istiyorum." Dudaklarını karnıma bastırdı ve beni kendine çekti.

Göğsümdeki ağrı zonkluyordu, gözlerim yaşlarla doldu. Bu kadar çok sevgi hissetmek mümkün müydü? Göğsümün doluluğundan, bu kadar tam olmaktan ölebilir miydim? Sanki kalbim daha kalın ipliklerle yeniden dikilmiş gibi, içimde tekrar attığını hissedebiliyordum. Eskisinden daha güçlüydü.

Jericho ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı, yastıklara yatırdı. Nazik bir eliyle

çenemi kavradı ve içimi yumuşak ve zayıf hale getiren ateşli bir tutkuyla beni öptü.

Yatağın arkasına tırmandı ve beni kendine çekti. Bir an için, ikimiz de asla tam olarak bütün olamayacak olsak da, dünya yeniden bütün hissettirdi. Şimdilik, kalbimdeki çatlaklar kapanmış ve acı hafiflemişti. Yine de, memnuniyet verici mutluluğuma rağmen, içimde hâlâ kasvetli bir his vardı. Ne kadar çok şey kaybettiğimizi, bu kadar kısa sürede ne kadar çok değiştiğimizi hatırlatıyordu. Hayatın ne kadar kolay alınabileceğini. Sönüp gidebileceğini.

Onunla geçirdiğim her an bir armağandı. Acı dolu çılgınlıklar ve boş bir odayla sonlanmayan her saniye, bir daha asla hafife almayacağım bir lütuftu.

Ona sarıldım, derisinin kokusunu içime çektim, kalp atışlarının düzenli ve sakın ritmini dinledim. Özlediğim bir ses. "Seni burada avlayacaklar." Tüy kadar hafif dokunuşlarla parmaklarını omurgamda yukarı doğru kaydırды. omurgamda hafifçe gezdirdi. "Nöbetçiler. Cambion olduğunda, seni yaşatmak için hiçbir nedenleri kalmayacak. Beni de arayacaklar."

"Drystan da bunu kastetmişti. Bu işin bitmediğini söylediğinde."

"Evet. Ex Nihilo'dan geri dönerek onlarla alay ettim." Hala sırtımı okşarken, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatdı. "Bunu öylece bırakmayacaklar. Ama bir yol bulacağım. Ruhunu kurtarmak için bir boşluk."

"Nasıl?"

"Sen dönüştüğünde ona sahip olan iblisi bularak." "Ona sahip olan iblis mi? Yani... köle sahibi gibi mi?"

"Evet. Ve iblise bağlı olarak, cehennemden bile daha kötü olabilir. O ve Nöbetçiler arasında, başa çıkılması gereken bir sürü pislik var." "Son birkaç ayda yaşadıklarımızdan sonra, artık korkmuyorum."

Yorgun bir gülümsemeyle yanağımı avuçladı. "Benim tehlikeli küçük Tu'Nazhja'm." Yüzündeki gülümseme yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Pentacrux küçük bir tehdit değildi, ama korkarım Sentinel'lere kıyasla önemsiz kalırlar."

"Yaptığım şeyden pişman değilim, Jericho. Sana olan aşkımdan asla pişman olmayacağım." Başparmağımı onun alt dudağına sürerek, onun onu öpmesini izledim. "Drystan, içlerinden birinin senin peşinde olduğunu söyledi. Bu yüzden beni kaçırdılar. Beni onlara teslim etmek ve sana zarar vermek için."

"Ben nefes aldığım sürece seni asla ele geçiremeyecekler. Gelirlerse, hepsi ölecek."

"Kanatların olmadan mı?"

"Gücümün çoğu hala duruyor. Hala içimden akan akımı hissedebiliyorum. Zayıf, ama iyileştikçe güçlenecek."

"*Seni* bir daha kaybetmeyeceğim. Ne onlara, ne de başka birine." Dirseklerimin üzerine doğrulup ona baktım. "Geri dönelim. Nightshade'e. Babamı bulalım. Drystan'a göre, o Omni'yi çevirdi. Kanatlarını geri getirebilir."

"Bu yeri terk mi edeceksin? Evini? Hayatını?" "Burası benim evim değil. Hayatım seninle birlikte."

"Onu bulsak bile, babanın bir ömür boyu yaptığı işi hatırlama şansı çok düşük." Benden uzaklaştığında, avucumu yanağına bastırıp yüzünü bana doğru çevirdim.

"Zamanı tersine çevirip onu geri getirebilecek tek kişi Fallen mı?"

"Ben de yapabilirim. Ama bunun senin ve benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Eğer baban Nightshade'de beni aramadan önceki zamana dönerse, bu ikimizin arasındaki her şeyin yok olacağı anlamına gelebilir. Onun orada olmasıyla bağlantılı çok fazla şey vardı. Nightshade'i aramanın sebebi de buydu."

Elimi karnıma koyarak kaşlarımı çattım. "Her şey yok mu olur?"

Elini benimkinin üzerine koydu. "Evet."

Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum. Çok kısa bir sürede çok fazla şey olmuştu. Drystan babamı önce bulmuş olsaydı, onunla birlikte geri dönmenin bir yolunu bulmuş olabileceğini düşünmek midemi bulandırıyor. Her şeyi silip süpürürdü. "Zamanı geri alıp onu geri getirmesek bile, onu aramak burada oturup onların bizi avlamasını beklemekten daha iyidir."

Hırsla, yüzümden bir saç telini geri itip kulağımın arkasına koydu. "Orada seni korumak kesinlikle daha kolay olurdu. Seni ve bebeği güvende tutmak için."

"Geçiş bebeklere zarar verir mi?"

"Hayır. İkinizi de korurum."

"Bunun için kanatlarına ihtiyacın yok mu?"

"Sizi koruyan kanatlar değil, içimden geçen akımdı."

"Sen diyorsunelektrik elektrik seni sunacak bana koruma bana"

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu sadece *elektrikten* daha fazlası, sevgilim. Bu

vitaeilem. Meleklerin yaşam kaynağı." Bir an önce olduğu gibi, yüzündeki gülümseme

yüzündeki gülümseme bir kez daha daha kasvetli bir ifadeye dönüştü. "Kanatlarım olmadan, boyutlar arası geçiş için farklı bir yöntem kullanmam gerekecek."

"Nedir o?"

"Su. Vücudun zarar görmez, ama paniğe kapılırsan boğulma ihtimalin var."

"Hiçbir şey basit olamaz, değil mi?" Elimi saçlarımın arasından geçirip, sinirli bir nefes verdim ve başımı salladım. "Önemli değil. Yine de yapacağım. Avlanmayı beklemektense bu daha iyi. Geri dönüp babamı bulacağız."

Elini uzattı ve enseme sıkıca kavradı. "Bana güvenmen gerek. Sana asla zarar vermeyeceğime güven."

"Her zaman."

Dudaklarının köşesi bir kez daha gülümsemeyle yukarı kalktı. "O zaman seni eve götüreceğim." Kollarını bana dolayarak, beni vücudunun üzerine çekti ve sert karın kaslarına oturttu. "Tanrılar, sen mükemmelliğin vücut bulmuş halisin."

Yanaklarım kızardı, gülümsedim. "Bence mükemmelliğin anlamını yeniden tanımlaman gerekiyor."

"Hayır, küçük *tu'nazhja*. Anlamını yeniden tanımlaması gereken sensin." Kollarımı çekerek beni dudaklarına çekti ve sıcak kucaklamasıyla sardı. Bana sıkıca sarıldığı için hareket edemedim, saçlarımı kavradı ve nefesim kesilene kadar beni öptü. "Bir daha sensiz yapamam," dedi boğuk bir sesle, dişlerini boynumun kıvrımına batırmadan hemen önce, beni onu yeniden arzulama durumuna geri çekerek.

Bir eli boğazımda, diğer eli ağrıyan göğsümü kavradı. Parmaklarının derin, nüfuz edici masajı içimi ecstasy dalgalarıyla doldurdu ve ben ona doğru eğildim, daha fazlasını istemek için onu ikna ettim. "İçimde bir şiddet var, Farryn. Serbest bırakılması gereken zehirli bir zehir. Sen benim damarımdaki bıçaksın. Hiç durmayan fırtınanın sükuneti. Hep öyle oldun." Az önce ısırıldığı yeri öptü. "Sensiz, bana ne olacağından korkuyorum. Beni sakinleştiren tek şey sensin."

"Ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır. Gitmeyeceksin." Bir elini saçlarıma geçirip, kıkırmı sıktı ve beni zaten sertleşmiş penisine sürttü. "Sen ve ben birbirimizin yaralarından besleneceğiz. Tüm acı geçene kadar sevişeceğiz. Ancak o zaman ondan kurtulabiliriz."

Başım dönüyor ve şehvetle sarhoş olmuşum, gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım, zihnime yerleştirdiği görüntüyü hayal ettim.

Gözlerimi tekrar açtığımda, onun mavi gözünün üzerinde dans eden sivri elektrik ipliklerini görünce boğazımda keskin bir nefes takıldı.

"Kanatlarımı asla geri kazanamam ve bir daha asla tam olarak iyileşemesem bile, onlar bizi almaya geldiklerinde senin için savaşacağım. Son nefesime kadar savaşacağım ve senin için dünyayı tekrar tekrar feda edeceğim. Sadece senin için," dedi, o kadar kararlı bir sesle ki, şüpheyi yer bırakmıyordu.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Buna izin vermem."

Gözyaşım yanağıma düştüğünde, o parmağıyla sildi. "Sana olan aşkım asla solmayacak. Bu sefil dünya yok olsa ve güneş sönüp sonsuz karanlık çökse bile. Hayatım, ruhum. Sonsuza kadar senin."

"Benimki de senin." Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, kalbimdeki yemini mühürledim. "Bu aşk yüzyıllar boyunca hayatta kaldı. Ne olursa olsun, kim bizi ayırmaya çalışırsa çalışsın, biz bu işte birlikteyiz."

2. KİTAP YAKINDA ÇIKIYOR!

Umarım Jericho ve Farryn'in hikayesini beğenmişsinizdir!

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun ya da kısa, yorumlarınız her zaman takdir edilir ve bir arkadaşınıza kitaptan bahsetmenin yanı sıra, bir yazara verebileceğiniz en

harika bir hediye olacaktır ♥ Diğer kitaplarımı görmek için aşağıya doğru kaydirmaya devam edin.

Okuduğunuz için teşekkürler.

TEŞEKKÜRLER

Şimdiye kadar yazdığım tüm kitaplar arasında, gerçek hayatta yaşanan pek çok şey nedeniyle bu kitap benim için en zorlu olanıydı. İlk taslak tam bir felaketti; aylardır kafamın içinde olanları çok doğru bir şekilde yansıtıyordu. Bu hikayeyi tekrar rayına oturtmak için birçok kişi doğrudan veya dolaylı olarak bana yardım etti ve onlara teşekkür etmek istiyorum:

İlk olarak, her zamanki gibi, temassız teslimat hizmeti sunan tüm yakın restoranları çok iyi tanıyan eşim ve kızlarıma. Çalışma günleri çalışma gecelerine uzadıkça, işleri yolunda tutmaya devam ettiniz. Sizin desteğiniz ve sabrınız olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Sizi seviyorum.

Bu çılgın girişimi teşvik etmeye ve desteklemeye devam eden ailem ve kardeşlerim. Hepinizi seviyorum.

Uzun zamandır editörüm ve arkadaşım olan Julie Belfield. Sana ilk taslağı gönderdiğimde, tüm o kırmızı işaretleri geri gönderdiğinde, kitabı tamamen çöpe atmayı düşündüm. Ama senin cesaret verici sözlerin ve moral verici mesajların, kendimi toparlamama ve bu işi düzeltmeye başlamama yardımcı oldu. Bu kitabın haline gurur duyuyorum ve dürüstlüğün ve aziz gibi esnekliğin için teşekkür ediyorum. Benimle birlikte bu süreci atlattığın ve odaklanmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sen en iyisisin.

Olağanüstü alfa okuyucum ve arkadaşım Diane Dykes, o da bu felaket bölgesine ilk aşamada gönüllü olarak atladı. Kitap, dürüst geri bildirimlerin sayesinde daha iyi hale geldi, ki bu, son teslim tarihi yaklaşırken ve ben çılgına dönmüşken genellikle kolay olmayan bir şey. Bu kitabın parlamasına yardımcı olmak için her öneriye yüreğini koydun ve sonuçta bu kitap en sevdiğim hikayelerden biri oldu. Bana fikirlerini paylaşıp benimle fikir alışverişinde bulunduğun için teşekkür ederim.

Hang Le'nin inanılmaz yeteneği sayesinde, bu kitabın kapağı hayal ettiğim her şey oldu. Detaylar ince, ama bu hikayenin pek çok unsuru bu kapağa ustaca işlenmiş. Arka plandaki semboller, çiçekler, alevler. Sana romantik ve ürkütücü bir şey istediğimi söylemiştim ve sen beni hayran bıraktın.

Korkusuz beta okuyucularım Lana ve Kelly'ye, bu el yazmalarına şans verip, paraşütsüz bir atlayışa cesaret ettikleri için çok teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz ve cesaretlendirmeniz benim için çok değerli.

Erken bir kopyasını okuyup, başkalarının da bu hikayeyi keşfedebilmesi için yorumlar bırakan tüm ARC Ekibi üyelerime kocaman bir kucak dolusu teşekkürler.

Her zaman arkamda duran ve kitaplar hakkında sohbet etmek ya da yazarlık hayatımla ilgili şeyler paylaşmak istediğimde bana güvenli ve eğlenceli bir ortam sunan Vigilante Vixens'a. Şüphelerim beni bunalttığında beni cesaretlendirip moral verdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinize sevgiler ve kucak dolusu öpücükler.

Kitaplarıma şans veren blog yazarları, bookstagramcılar, booktokerlar ve okuyuculara teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız, bunlar sadece kafamda ve kağıt üzerinde kalan hikayeler olurdu, ama sizler onları okuyarak onlara hayat verdiniz. Nazik mesajlarınız, yorumlarınız, düzenlemeleriniz ve videolarınız benim için çok değerli.

okumaya devam ettiğiniz sürece, ben de yazmaya devam edeceğim. ♥

KERI LAKE'İN DİĞER KİTAPLARI TEK
BAŞINA
TUZ VE KEMİKLERİN USTASI
DALGA ETKİSİ
THE ISLE OF SIN &
SHADOWS VIGILANTES SERİSİ
RICOCET
BACKFIRE
INTREPID
BALLISTIC
JUNIPER UNRAVELING SERİSİ
JUNIPER UNRAVELING CALICO
DESCENDING
LEŞLERİN KRALLARI
CANAVARLARIN TANRISI
ÖFKENİN OĞULLARI
SERİSİ İNTİKAMINI ALAN
RUHU
RUHUN DİRİLİŞİ RUHU
KÖLE RUHU
KURTARILMIŞ
THE FALLEN (A SONS OF WRATH SPINOFF) THE
SANDMAN DUET
NOCTURNES &
NIGHTMARES REQUIEM &
REVERIE

YAZAR HAKKINDA

Keri Lake, iblislerle m¼cadele, intikam ve k¼t¼ s¼rprizler konusunda uzmanlaşmış bir karanlık romantizm yazarıdır. Hikayeleri, iyilik ve k¼t¼l¼k arasında gidip gelen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kahramanlarla doludur. Kitap yazmadığı zamanlarda, kocası, kızları ve asi Labrador k¼peęi (hiçbir şeyi geri getirmeyen) ile vakit geçirmekten hoşlanır. G¼çl¼ kahve ve alternatif m¼zikle enerji toplar, iyi b i r kırmızı şarabı sever ve bitter çikolataya hafif b i r bağımlılığı vardır.

Keri Lake'in yeni yayınlarını, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip etmek için VIP E-posta Listesi'ne kaydolun:

VIP E-POSTA KAYDI

Hediye çekilişleri ve eğlenceli sohbetler için okuma

grubuna katılın: [VIGILANTE VIXENS](#)

Okuyucularından haber almayı çok seviyor...

www.KeriLake.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

